M

Digitized by Google

6
14-d

Giverna, 1609
BNCE 065309

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
12 A
58

otheca
l. Rom.
Societ. Jesu
~~14-d-51~~

14
d

Digitized by Google

V. 1. 4 – D. 60

Digitized by Google

Digitized by Google

Coll. Neap.
per li quadrienni:

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣσείας αἱ κδ΄ ῥαψῳδίαι.

HOMERI ODYSSEÆ
libri viginti quatuor.

BIBLIOTECA VITTORIO EMANUELE
BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA
Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΦΑ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΘΕΩΝ ἀγορὰ γίνεται περί τε τὸν Ὀδυσσέα εἰς Ἰθάκην πεμφθῆναι ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς νήσου· μεθ' ἣν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον, ὁμοιωθεῖσα Μέντῃ βασιλεῖ Ταφίων. γενομένης δὲ ὁμιλίας, παραινέσασα ἡ Ἀθηνᾶ Τηλεμάχῳ παραγενέσθαι τοῦ διὰ τὴν πατρὸς ζήτησιν, ἐς Πύλον μὲν, πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ, πρὸς Μενέλαον, ἀπαίρει, ἔμφασιν δοῦσα ὡς θεὸς εἴη. καὶ τῶν μνηστήρων γίνεται εὐωχία.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ,

Ἄλφα, θεῶν ἀγορή, Ὀδυσῆϊ δὲ Παλλάδι θάρσος.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
ἡ ἄλφα ῥαψῳδία.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω.
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων·
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν.

ARGVMENTVM I. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

DEORVM concilium fit de Vlyſſe in Ithacam mittendo ex Calypſus inſula. Poſt quod Pallas in Ithacam venit ad Telemachum, aſſimilata Mentæ, regi Taphiorum. Facto autem colloquio, Pallas adhortata Telemachum vt proficiſceretur, patris quærendi cauſa, Pylum quidem, ad Neſtorem: in Spartam verò, ad Menelaum, abſcedit, indicio dato quòd dea eſſet, & procorum fit conuiuium.

BIBLIOTECA ROMA

ALIVD ARG. VEL INSCR.

Libro Alpha, deorum concilium, Vlyſſeæ
Palladi confidentia.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER I.

VIRVM *conſilii abundantem dic mihi*
muſa, qui valde multum
Vagatus eſt, ex quo Troiæ ſacram vrbem euertit:
Multorum autem hominum vidit vrbes & mores cognouit:
Multos verò ille in mari paſſus eſt angores ſuo in animo,
Redimere ſtudens ſuamq; animam & reditum ſociorum.
Sed ne ſic quidem ſeruauit ſocios, quamuis [hoc] cuperet.
Suis enim ipſorum ſlagitiis perierunt
Stulti, qui boues hyperionis ſolis
Comederunt: aſt ille his abſtulit reditus diem.
Hæc aliqua ex parte ſaltem, dea filia Iouis dic & nobis.

Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἷον νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός,
Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Αλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετ' οἷσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
(Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου Υπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος)
Αντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης·
Ενθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ορέστης·
Τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα,
Ω πόποι οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται.
Εξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ως καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον, Ατρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον. ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ερμείην πέμψαντες ἐΰσκοπον ἀργειφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν.
Εκ γὰρ Ορέσταο τίσις ἔσσεται Ατρείδαο,
Οππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ως ἔφαθ' Ερμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων, νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Ω πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,

Καί

Iam alij quidem omnes, quotquot effugerant ſæuam mortẽ,
Domi erant, & ex bello elapſi & ex mari:
Hunc verò ſolum, reditus cupidum, & vxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypſo, dia inter deas,
In ſpecubus cauis, illum optans ſibi maritum eſſe.
Sed quando annus ille venit, circumuoluentibus annis,
Quo ei deſtinarant dij domum reuerti
In Ithacam, ne tum quidem expers erat ærumnarum
Etiam inter ſuos amicos, dij verò miſerabantur omnes
Præter Neptunum. at ille indeſinenter ſuccenſebat
Diis comparando Vlyſſi, antequam ſuam in terram veniret.
Sed ille quidem ad Æthiopas profectus erat, longè ſemotos,
(Æthiopas, qui bifariam diuiſi ſunt, vltimi hominum,
Alij quidem ad occidentem ſolem, alij verò ad orientem)
Conſequuturus taurorum & agnorum hecatomben.
Ibi ille delectabatur, epulis aſſidens: cæterùm dij alij
Iouis in regia Olympij congregati erant.
Inter hos autẽ ſermonẽ orſus eſt pater hominúmque deorumq́;
Recordabatur enim in animo nobilis Ægiſthi
(Quem Agamemnonides inclytus occidit Oreſtes)
Huius ille memor his verbis immortales affatus eſt,
Papæ, quomodo iam deos mortales culpant,
Ex nobis enim inquiunt mala eſſe: at illi ipſi
Ob ſua ſcelera præter fatum dolores patiuntur.
Quemadmodum & nunc Ægiſthus præter fatum, Atridæ
Duxit vxorem ſponſam, ipſum verò occidit reuerſum,
Quum ſciret atrocem mortem impendere: ſiquidem illi præ-
Mercurio miſſo ſpeculatore Argicida: (dixeramus nos,
Vt neque ipſum occideret nec ambiret vxorem.
Ex Oreſte enim vltro erit Atridæ,
Poſtquam ad pubertatem peruenerit & ſuam deſiderare inceperit ditionem
Mercurius. Sic dixerat, ſed non [is] mentem Ægiſthi
Flexit, bona conſulens: nunc ſimul omnia luit.
Huic reſpondit poſteà dea cæſiis oculis Pallas,
O pater noſter Saturnie, ſumme regum,

Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ·
Ως ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Αλλά μοι ἀμφ' Οδυσῆι δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ατλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·
Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ης γαίης, θανέειν ἱμείρεται· οὐδέ νυ σοί περ
Εντρέπεται φίλον ἦτορ Ολύμπιε. οὔ νύ τ' Οδυσσεὺς
Αργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο Ζεῦ;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Οδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
Ος περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
Αθανάτοισιν ἔδωκε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Αλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰὲν
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
Αντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσι Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα,
Εκ τοῦ δὴ Οδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Αλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι, Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ον χόλον. οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
Αθανάτων, ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Ω πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων;

Et valdè ille quidem merita iacet morte:
Sic pereat & alius,quicunque talia ſecerit.
Verum mihi pro Vlyſſe bellicoſo cruciatur cor,
Infelice, qui ſanè diu procul ab amicis calamitates patitur
Inſula in circumflua,vbi vmbilicus eſt maris.
[Quæ] inſula[eſt]ſyluoſa:dea verò in ea domos habitat
Atlantis filia pernicioſa-ſapientis,quique maris
Totius profunditates nouit:ſuſtinet autem columnas ipſe
Longas,quæ terrámque & cœlum fulciunt:
Eius filia infortunatum lugentem detinet.
Semper autem mollibus & blandis ſermonibus
Demulcet vt Ithaces obliuiſcatur:cæterum Vlyſſes
Cupiens vel fumum exilientem videre
E patria ſua, mori deſiderat:neque tamen tibi
Commouetur charum cor,Olympie,nónne Vlyſſes
Græcorum apud naues gratificabatur ſacrificando
Apud Troiam latam?quod illi tantum iraſceris,ô Iupiter?
Hanc autem reſpondens,allocutus eſt nubium congreg.Imp.
Mea filia,qualis ſermo excidit tibi ex ſepto dentium?
Quomodo tandem ego Vlyſsis diuini obliuiſcerer?
Qui ſuperat prudentia homines,plurima verò ſacra diis
Immortalibus perſoluit qui cœlum latum inhabitant?
Sed Neptunus terram continens aſsiduò ſemper
Ob Cyclopem iraſcitur,quem oculo excæcauit,
Diis parem Polyphemum,cuius robur eſt maximum
Inter omnes Cyclopas: Thooſa autem eum peperit nympha,
Phorcynis filia,maris indomiti regis,
In ſpecubus cauis Neptuno mixta.
Ex eo tempore Vlyſſem Neptunus terræ quaſſator
Non ille quidē occidit,errabundū verò arcet à patria terra.
Sed agite nos ipſi diſpiciamus omnes
De reditu,vt ille reuertatur:Neptunus autem deponat
Suam iram:neque enim quicquam poterit contra omnes
Immortales inuitis diis contendere ſolus.
Huic autem reſpondit deinde dea cæſiis oculis Minerua.
O Pater noſter Saturnie,ſupreme regnantium,

Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον ἀργειφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
Νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται·
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἵ τέ οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσῃ,
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ὣς εἰποῦσ', ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·
Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένη ξείνῳ Ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ.
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν οὓς ἔκτανον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, καὶ πρότιθεν, τοὶ δὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδής.
Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ
Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴποθεν ἐλθὼν
Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,

Si quidem nunc hoc gratum beatis diis,
Redire Vlyſſem prudentem in bello ad ſuam domum,
Mercurium ergo internuncium Argicidam
Inſulam in Ozygiam celeriter mittamus, vt celerrimè
Nymphæ pulchricomæ edicat perſpicuè voluntatem noſtram
Super reditu Vlyſsis prudentis, vti redeat.
Porrò ego in Ithacam veniam, vt ei filium
Magis excitem, & ipſi audaciam in mente ponam,
Vt in concionem vocatis capite comatis Græcis,
Omnibus procis interdicat, qui ipſi ſemper
Oues frequētes mactant, & flexipedes ſinuoſis cornibus boues:
Mittam autem Sparten & Pylum Amathoëntem, [i. quam
Amatus fluuius præterlabitur,]
De reditu ſciſcitaturum patris chari, ſicubi [quid] audiat,
Atque vt eum gloria inſignis inter homines habeat,
Sic fata, pedibus ſubligauit pulchra talaria,
Immortalia, aurea, quæ ipſam ferebant, ſiue ſuper mare,
Siue ſuper infinitam terram ſimul cum flatu venti.
Cepit autem validam haſtam, acuminatam acuto ære,
Grauem, magnam, firmam, qua domat ordines virorum
Heroum, quibus vtique iraſcitur forti patre nata.
Deſcendit. a. ab Olympi verticibus impetu ruens;
Stetit autem Ithacæ in Demo ad veſtibulum Vlyſsis,
In limine ianuæ aulæ: in manu autem gerebat ferreā haſtam
Similis hoſpiti Taphiorum duci Mentæ.
Inuenit autem procos ſuperbos, qui quidem tum
Talis ante ianuam animum oblectabant,
Sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipſi:
Præcones autem ipſis & ſeduli famuli,
Alÿ quidem vinum miſcebant in crateribus & aquam,
Alÿ verò ſpongiis multiforis menſas
Abſtergebant & apponebant, & carnes multas diuidebant.
Hanc verò longè primus vidit Telemachus deo ſimilis.
Sedebat enim inter procos charo cruciatus corde,
Aſpiciens animo ſuum patrem probum, ſicunde profectus
Procorum quidem diſperſionem per ædes faceret,

Honorem

Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην.
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρησιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερήν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι ὅττεό σε χρή.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθα περ ἄλλα
Ἔγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας
Καλὸν, δαιδάλεον ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων, μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν ὑπερφιάλοισι μετελθών,
Ἠδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων. παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσι θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε (τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός)

Κῆρυξ

Honorem autem ipſe haberet,& bonis ſuis imperaret.
Hæc cogitans dum inter procos ſedet, vidit Palladem.
Iuit autẽ rectà ad veſtibulum(indignatus enim eſt in animo
Hoſpitem diu ad ianuam ſtare)propè autem aſtans,
Manum prehendit dextram,& ſuſcepit ferream haſtam,
Et ipſam compellans verba alata dixit,
Salue hoſpes,à nobis amicè tractaberis,cæterùm deinde
Pranſus dices quo tibi opus ſit.
Sic fatus præibat:ſequebatur autem Pallas Minerua.
i verò vbi fuerunt intra domum excelſam,
Haſtam quidem ſtatuit Tel.ferens ad columnam longam,
Intra armarium benè politum,vbi vtique aliæ
Haſtæ Vlyſſis prudentis ſtabant multæ. (ſtrato,
Ipſam verò ducens in thronum collocauit ſubtili ſtragulo ſub-
Pulchro,ingenioſè facto:ſub pedibus autem ſcabellum erat.
Prope autem ipſe ſibi ſedile appoſuit variegatum ſeorſum ab
Procis,ne hoſpes offenſus ſtrepitu (aliis
Conuiuium moleſtum haberet,cum ſuperbis verſans,
Atque vt ipſam de patre abſente interrogaret.
Aquam verò ancilla ex gutturnio profudit ferens
Pulchro,aureo,ſuper argenteum lebetem
Ad lauandum:iuxtà autem politam ſtrauit menſam:
Panem verò veneranda cellæ cuſtos attulit,
Cibos multos apponens,de præſentibus largiens.
Coquus verò carnium lances ſublatas appoſuit
Omnigenûm,ipſiſq; appoſuit aurea pocula.
Præco autem eos ſedulò obibat vinum fundens.
Ingreſſi autem ſunt proci ſuperbi,qui quidem continuò
Ordine ſedebant per ſedilia thronóſque.
His verò præcones quidem aquam manibus infuderunt,
Panem verò ancillæ congeſſerunt è caniſtris,
Illi.a.in cibos paratos & ante appoſitos manus iniecerunt.
Pueri verò crateres ad sũma vſque labia impleuerunt potu,
Sed poſtquam potus & eſcæ deſiderium exemerunt, [i.vino.]
Proci,ipſis.q.alia in mente curæ fuerunt,
Cantus ſaltatióque(hæc enim ſunt ornamenta conuiuij)

Præco

Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην.
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρησιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι ὅττεό σε χρή.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθα περ ἄλλα
Ἔγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων, μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
Ἠ δ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσι θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμοὺς τε θρόνους τε·
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε (τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός)

Honorem autem ipſe haberet,& bonis ſuis imperaret.
Hæc cogitans dum inter procos ſedet,vidit Palladem.
Iuit autẽ rectà ad veſtibulum(indignatus enim eſt in animo
Hoſpitem diu ad ianuam ſtare)propè autem aſtans,
Manum prehendit dextram,& ſuſcepit ferream haſtam,
Et ipſam compellans verba alata dixit,
Salue hoſpes,à nobis amicè tractaberis,cæterùm deinde
Pranſus dices quo tibi opus ſit.
Sic fatus præibat:ſequebatur autem Pallas Minerua.
Hi verò vbi fuerunt intra domum excelſam,
Haſtam quidem ſtatuit Tel.ferens ad columnam longam,
Intra armarium benè politum,vbi vtique aliæ
Haſtæ Vlyſſis prudentis ſtabant multæ. (ſtrato,
Ipſam verò ducens in thronum collocauit ſubtili ſtragulo ſub-
Pulchro,ingenioſè facto:ſub pedibus autem ſcabellum erat.
Prope autem ipſe ſibi ſedile appoſuit variegatum ſeorſum ab
Procis,ne hoſpes offenſus ſtrepitu (aliis
Conuiuium moleſtum haberet,cum ſuperbis verſans,
Atque vt ipſam de patre abſente interrogaret.
Aquam verò ancilla ex gutturnio profudit ferens
Pulchro,aureo,ſuper argenteum lebetem
Ad lauandum:iuxtà autem politam ſtrauit menſam:
Panem verò veneranda cellæ cuſtos attulit,
Cibos multos apponens,de præſentibus largiens.
Coquus verò carnium lances ſublatas appoſuit
Omnigenûm,ipſiſq; appoſuit aurea pocula.
Præco autem eos ſedulò obibat vinum fundens.
Ingreſſi autem ſunt proci ſuperbi,qui quidem continuò
Ordine ſedebant per ſedilia thronóſque.
His verò præcones quidem aquam manibus infuderunt,
Panem verò ancillæ congeſſerunt è caniſtris,
Illi.a.in cibos paratos & ante appoſitos manus iniecerunt.
Pueri verò crateres ad ſũma vſque labia impleuerunt potu,
Sed poſtquam potus & eſcæ deſiderium exemerunt ([t.vino.]
Proci,ipſis.q.alia in mente curæ fuerunt,
Cantus ſaltatióque(hæc enim ſunt ornamenta conuiuij)

Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην.
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν. ἐγγύθι δὲ στὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι ὅττεό σε χρή.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐυξόου, ἔνθα περ ἄλλα
Ἔγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων, μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἁδήσειεν ὑπερφιάλοισι μετελθών,
Ἠδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο:
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων. παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσι. θαμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε (τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός)

Κῆρυξ

Honorem autem ipſe haberet, & bonis ſuis imperaret.
Hæc cogitans dum inter procos ſedet, vidit Palladem.
Iuit autẽ rectà ad veſtibulum (indignatus enim eſt in animo
Hoſpitem diu ad ianuam ſtare) propè autem aſtans,
Manum prehendit dextram, & ſuſcepit ferream haſtam,
Et ipſam compellans verba alata dixit,
Salue hoſpes, à nobis amicè tractaberis, cæterùm deinde
Pranſus dices quo tibi opus ſit.
Sic fatus præibat: ſequebatur autem Pallas Minerua.
Hi verò vbi fuerunt intra domum excelſam,
Haſtam quidem ſtatuit Tel. ferens ad columnam longam,
Intra armarium benè politum, vbi vtique aliæ
Haſtæ Vlyſsis prudentis ſtabant multæ. (*ſtrato,*
Ipſam verò ducens in thronum collocauit ſubtili ſtragulo ſub-
Pulchro, ingenioſè facto: ſub pedibus autem ſcabellum erat.
Prope autem ipſe ſibi *ſedi[illegible]ppoſuit variegatum ſeorſum ab*
Procis, ne hoſpes offenſus ſtrepitu (*aliis*
Conuiuium moleſtum haberet, cum ſuperbis verſans,
Atque vt ipſam de patre abſente interrogaret.
Aquam verò ancilla ex gutturnio profudit ferens
Pulchro, aureo, ſuper argenteum lebetem
Ad lauandum: iuxtà autem politam ſtrauit menſam:
Panem verò veneranda cellæ cuſtos attulit,
Cibos multos apponens, de præſentibus largiens.
Coquus verò carnium lances ſublatas appoſuit
Omnigenûm, ipſiſq; appoſuit aurea pocula.
Præco autem eos ſedulò obibat vinum fundens.
Ingreſsi autem ſunt proci ſuperbi, qui quidem continuò
Ordine ſedebant per ſedilia thronóſque.
His verò præcones quidem aquam manibus infuderunt:
Panem verò ancillæ congeſſerunt è caniſtris,
Illi. a. in cibos paratos & ante appoſitos manus iniecerunt.
Pueri verò crateres ad sũma vſque labia impleuerunt potu,
Sed poſtquam potus & eſcæ deſiderium exemerunt, [i. vino.]
Proci, ipſis. q. alia in mente curæ fuerunt,
Cantus ſaltatióque (hæc enim ſunt ornamenta conuiuij)

Præco

Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην.
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν. ἐγγύθι δὲ στὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι ὅττεό σε χρή.
Ως εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Εγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθαπερ ἄλλα
Εγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Παρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων, μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
Η δ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο:
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων. παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσι θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ες δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Εξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε (τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός)

Κῆρυξ

Honorem autem ipſe haberet,& bonis ſuis imperaret.
Hæc cogitans dum inter procos ſedet,vidit Palladem.
Iuit autẽ rectà ad veſtibulum(indignatus enim eſt in animo
Hoſpitem diu ad ianuam ſtare)propè autem aſtans,
Manum prehendit dextram,& ſuſcepit ferream haſtam,
Et ipſam compellans verba alata dixit,
Salue hoſpes,à nobis amicè tractaberis,cæterùm deinde
Pranſus dices quo tibi opus ſit.
Sic fatus præibat:ſequebatur autem Pallas Minerua.
Hi verò vbi fuerunt intra domum excelſam,
Haſtam quidem ſtatuit Tel.ferens ad columnam longam,
Intra armarium benè politum,vbi vtique aliæ
Haſtæ Vlyßis prudentis ſtabant multæ. (ſtrato,
Ipſam verò ducens in thronum collocauit ſubtili ſtragulo ſub-
Pulchro,ingenioſè facto:ſub pedibus autem ſcabellum erat.
Prope autem ipſe ſibi ſedil[illegible]ppoſuit variegatum ſeorſum ab
Procis,ne hoſpes offenſus ſtrepitu (aliis
Conuiuium moleſtum haberet,cum ſuperbis verſans,
Atque vt ipſam de patre abſente interrogaret.
Aquam verò ancilla ex gutturnio profudit ferens
Pulchro,aureo,ſuper argenteum lebetem
Ad lauandum:iuxtà autem politam ſtrauit menſam:
Panem verò veneranda cellæ cuſtos attulit,
Cibos multos apponens,de præſentibus largiens.
Coquus verò carnium lances ſublatas appoſuit
Omnigenûm,ipſiſq; appoſuit aurea pocula.
Præco autem eos ſedulò obibat vinum fundens.
Ingreßi autem ſunt proci ſuperbi,qui quidem continuò
Ordine ſedebant per ſedilia thronóſque.
His verò præcones quidem aquam manibus infuderunt:
Panem verò ancillæ congeſſerunt è caniſtris,
Illi.a.in cibos paratos & ante appoſitos manus iniecerunt.
Pueri verò crateres ad sũma vſque labia impleuerunt potu,
Sed poſtquam potus & eſcæ deſiderium exemerunt;[i.vino.]
Proci,ipſis.q.alia in mente curæ fuerunt,
Cantus ſaltatióque(hæc enim ſunt ornamenta conuiuij)
Præco

Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην.
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν. ἐγγύθι δὲ στὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι ὅττεό σε χρή.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθα περ ἄλλα
Ἔγχε' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων, μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
Ἠδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων. παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Κῆρυξ δ' αὐτοῖσι θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε (τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός)

Κῆρυξ

Honorem autem ipſe haberet,& bonis ſuis imperaret.
Hæc cogitans dum inter procos ſedet,vidit Palladem.
Iuit autẽ rectà ad veſtibulum(indignatus enim eſt in animo
Hoſpitem diu ad ianuam ſtare)propè autem aſtans,
Manum prehendit dextram,& ſuſcepit ferream haſtam,
Et ipſam compellans verba alata dixit,
Salue hoſpes,à nobis amicè tractaberis,cæterùm deinde
Pranſus dices quo tibi opus ſit.
Sic fatus præibat:ſequebatur autem Pallas Minerua.
Hi verò vbi fuerunt intra domum excelſam,
Haſtam quidem ſtatuit Tel.ferens ad columnam longam,
Intra armarium benè politum,vbi vtique aliæ
Haſtæ Vlyſsis prudentis ſtabant multæ.
Ipſam verò ducens in thronum collocauit ſubtili ſtragulo ſubſtrato,
Pulchro,ingenioſè facto:ſub pedibus autem ſcabellum erat.
Prope autem ipſe ſibi ſedile appoſuit variegatum ſeorſum ab aliis
Procis,ne hoſpes offenſus ſtrepitu
Conuiuium moleſtum haberet,cum ſuperbis verſans,
Atque vt ipſam de patre abſente interrogaret.
Aquam verò ancilla ex gutturnio profudit ferens
Pulchro,aureo,ſuper argenteum lebetem
Ad lauandum:iuxtà autem politam ſtrauit menſam:
Panem verò veneranda cellæ cuſtos attulit,
Cibos multos apponens,de præſentibus largiens.
Coquus verò carnium lances ſublatas appoſuit
Omnigenûm,ipſiſq́; appoſuit aurea pocula.
Præco autem eos ſedulò obibat vinum fundens.
Ingreſsi autem ſunt proci ſuperbi,qui quidem continuò
Ordine ſedebant per ſedilia thronóſque.
His verò præcones quidem aquam manibus infuderunt,
Panem verò ancillæ congeſſerunt è caniſtris,
Illi.a.in cibos paratos & ante appoſitos manus iniecerunt.
Pueri verò crateres ad sũma vſque labia impleuerunt potu,
Sed poſtquam potus & eſcæ deſiderium exemerunt, [ſ.vino.]
Proci,ipſis.q.alia in mente curæ fuerunt,
Cantus ſaltatióque(hæc enim ſunt ornamenta conuiuij)

Præco

Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶ κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ·
Ητοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Αγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι,
Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ,τί κεν εἴπω;
Τούτοισι μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή,
Ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν
Ανέρος οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει·
Εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
Η ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρή, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς, πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Οπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
Ηγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ηὲ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
Ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
Πλέων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Ες Τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Εν λιμένι Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
Εξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν

Λαέρτην

Præco autem in manibus citharam perpulchram poſuit
Phemio, qui quidem canebat inter procos vi, i. coactus:
Ac ille quidem cithara ludens cœpit pulchrè canere.
Porrò Telemachus alloquutus eſt glaucis oculis Palladem,
Propè admouens caput, vt non audirent alij,
Hoſpes chare, age verò, mihíne iraſceris [ob id] quod dicam?
His quidem hæc curæ ſunt, cithara & cantus,
Facilè ſanè: quoniam alienum cibum impunè abſumunt
Viri, cuius certè alicubi alba oſſa putreſcunt imbre,
Iacentia in continenti: vel illa in mari vnda verſat.
Atqui ſi illum in Ithacam viderint reuerſum,
Omnes optarint celeriores pedibus eſſe
Quàm inſtructiores auro veſtéque hominum.
Nunc verò ille ſic obijt malam mortem, nec vlla nobis
Spes [eſt,] ſi fortè quis [eum] terreſtrium hominum
Dicat rediturum eſſe: illi namque perijt reditus dies.
Sed age, mihi hoc dic & verè enarra.
Quis, vnde es hominum? vbi tibi ciuitas atque parentes?
Quali autem in naui adueniſti? quo verò pacto te nautæ
Duxerunt in Ithacam? quósnam ſe eſſe gloriantur?
Neque enim vllo pacto te pedibus exiſtimo huc veniſſe.
Et mihi hoc dic verè, vt benè cognoſcam,
An recens veniſti, aut etiam paternus es
Hoſpes? quoniam multi frequentabant viri noſtram domum
Alij, quoniam etiam ille ſtudioſus erat hominũ, i. humanus.
Hunc verò viciſſim alloquuta eſt dea cæſiis oculis Minerua,
Enimuero ego tibi hæc valde verè narrabo.
Mentem, Anchiali prudentis me eſſe glorior
Filium, cæterùm Taphiis nauigandi ſtudioſis impero.
Nunc verò huc cum naui veni atque ſociis
Nauigans per obſcurum pontum ad alterius linguæ homines,
Ad Temeſen æris gratia: fero autem ſplendens ferrum.
Nauis autem iſta mihi ſtat in agro extra urbem,
In portu Rethro ſub Neio ſyluoſo.
Hoſpites autem inuicem paternos gloriamur nos eſſe
Ab initio: ſiquidem ſenem interroges accedens.

Λαέρτην ἥρωα τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
Ερχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχειν
Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε
Παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσι,
5 Ερπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
Σὸν πατέρ'· ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος ὀδυσσεύς,
Αλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
10 Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν
Αγριοι, οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Αθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω,
Οὔτέ τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
15 Οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
Εσσεται, οὐδ' εἴπέρ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
Φράσσεται ὥς κε νέηται ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
20 Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι
Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθάπερ ἄλλοι
Αργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Εκ τοῦ δ' οὔτ' Οδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὔτ' ἐμὲ κεῖνος.
25 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'. οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ως δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
30 Ανέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε
Νῦν δ' ὃς, ἀποτμάτατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων
Τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω
35 Θῆκαν ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

Τίς

Laërten heroem, quem non amplius aiunt in vrbem
Venire, ſed ſeorſim in agro dolores pati
Vetula cum ancilla, quæ illi cibúmque potúmque
Apponit, quoties ipſius membra defatigatio inuaſerit
Reptantem per fertile ſolum plantati et vitibus conſitæ.
Nunc autem veni: iam enim aiebant in vrbe eſſe
Tuum patrem, verùm hunc dij prohibent reditu.
Nondum enim mortuus eſt ſuper terram diuinus Vlyſſes.
Sed adhuc alicubi viuus detinetur in lato ponto.
Inſula in circumflua: ſæui autem ipſum viri tenent,
Feri, qui alicubi illum inuitum detinent.
Porrò nunc tibi ego vaticinabor (quemadmodum in animo
Immortales ſuggerunt, & quemadmodum perfectū iri puto,
Quum nec vates ſim neque auſpiciorum probè peritus)
Non amplius diu procul à chara patria terra
Aberit, non ſi vel ferrea vincula illum *detineant:*
Cogitabit qui redeat, quoniam valde ſolers eſt.
Sed agè mihi hoc dic, & verè enarrato,
An reuera ex ipſo tantus filius ſis Vlyſſe.
Vehementer enim & capite & oculis pulchris ſimilis es
Illi: nam crebro ita vt nunc *viſebamus nos inuicem,*
Antequam in Troiam conſcenderet, quò vtique alij
Græcorum optimates ierant cauis in nauibus:
Ex illo tempore neque Vlyſſem ego vidi, neque me ille.
Hanc verò rurſus Telemachus prudens alloquutus eſt,
Certè enim ego tibi hoſpes valde verè enarrabo,
Mater quidem me inquit eius eſſe: cæterùm ego
Neſcio, non.n. quiſquam ſuum genitorem ipſe [per ſe] cognouit.
Vtinam verè ego, vtinam felicis cuiuſdam forem filius
Viri quem in facultatibus ſuis ſenium deprehendiſſet:
Nunc verò ille infeliciſsimus eſt mortalium hominum:
Ex quo me aiunt natum eſſe, quando tu me hoc interrogas.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt dea cæſiis oculis Minerua
Non ſanè tibi genus vtique dij ignobile in poſterum
Dederunt: quandoquidem te talem peperit Penelope.
Sed age mihi hoc dic & verè enarrato.

Quod

Τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν·
Ὥστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
Νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
Οἳ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν περὶ πάντων
Ἀνθρώπων. ἀλλ' ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
Εἰ μετ' οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ.
Ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε·
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο·
Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
Κάλλιπεν. οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
Οἶον, ἐπεί νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη,
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
Δεύῃ, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
Σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐὼν οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα

οἴκῳ

Quod epulum,quæ hæc turba eſt,quod verò te opus vrget?
An ſplendidum conuiuium? an nuptiæ? non enim ex ſymbola eſt hoc conuiuium:
Ut mihi petulanter ac ſuperbè videntur
Conuiuari in ædibus! indignè ferat vtique vir
Flagitia multa videns,quicunque cordatus interuenerit.
Hanc verò rurſum Telem. prudens contrà alloquutus eſt.
Hoſpes,quando ergo me hæc interrogas atque percontaris,
Fortaſſe quidem aliquando domus hæc locuples & honeſta
Fuiſſet,quandiu adhuc ille vir in vrbe fuiſſet.
Nunc verò aliter ſtatuerunt dij,mala molientes:
Qui illum quidem obſcurum reddiderunt ſupra omnes
Homines:nam non equidem ſi mortuus eſſet adeò ægrè ferrē,
Si inquam inter ſuos ſocios occiſus fuiſſet, Troianorum in populo,
Aut amicorum in manibus poſtquam bellum confeciſſet,
Sic(enim)ei tumulum feciſſent omnes Græci,
Atque etiam ſuo filio ingentem gloriā acquiſiſſet in poſterū.
Nunc verò ipſum ingloriè Harpyiæ rapuerunt.
Perijt ita vt de eo nihil ſciatur, nihil audiatur: mihi verò dolores luctúmque
Reliquit,neque amplius ob illum mœrens gemo
Solum,quoniā certè mihi alias dij graues moleſtias pararūt,
Quotquot enim inſulis dominantur optimates
Dulichióque,Samóque,& nemoroſa Zacyntho,
Atque quotquot aſperam Ithacam regunt,
Tot matrem meam ambiunt,deſtruunt autem domum.
Illa verò neque abnuit odioſas nuptias,neque finem
Facere poteſt,hi.v.conſumunt epulantes
Domum meam:mox etiam me dilaniabunt & ipſum.
Hinc autem grauiter ferens alloquuta eſt Pallas Minerua.
O dij.ſanè verò plurimum abſentis Vlyſſis
Indiges,qui procis impudentibus manus iniiciat.
Si enim nunc reuerſus,domus in primis foribus
Staret,habens galeam & ſcutum & duo haſtilia,
Talis exiſtens qualem ipſum ego primum vidi

Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο,
(Ὤχετο γὰρ καὶ κεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
Δῶκεν, ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας·
Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς)
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί,
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
Ὅππως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο.
Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας Ἀχαιούς,
Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι·
Μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
Ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι,
Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥ τις ἀρίστη,
Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.
Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς
Ἐκ Διός, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον·
Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον.
Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
Εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσῃς, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεῦαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι
Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.

Domo in noſtra bibentemq́ ſeq́ oblectantem,
Ex Ephyre reuerſum ab Ilo Mermerida:
(Profectus enim erat & illuc celeri in naui Vlyſſes,
Venenum mortiferum inquirens, vt ſibi eſſet (non ei
Ad ſagittas vngendas ærea cuſpide munitas: ſed ille quidem
Dedit: quoniam deos reuerebatur immortales.
Sed pater illi dedit meus, amabat enim ipſum vehementer)
Talis exiſtens cum procis congrederetur Vlyſſes, (rentur,
Omnes & celeriter morerentur, & amaras nuptias experi-
Verùm enimuerò hæc deorum in genibus [i. poteſtate,] poſita
An reuerſus vlciſcetur an non (ſunt
Suis in ædibus: te autem vt conſideres moneo
Quónam modo procos expellas ex ædibus.
Eia verò agè nunc intellige, & meam perpende orationem.
Cras in concionem vbi *vocaueris heroas Græcos,*
Orationem ediſſere omnibus: dij verò teſtes ſunto:
Procos quidem ad ſua abire iube:
Mater autem, ſi ipſi animus appetit nubere,
Redeat in domum patris multùm potentis.
Hi verò nuptias conficient & apparabunt dotem,
Valde magnam, quantam decet charam filiam comitari.
Tibi autem ipſi prudenter conſulam ſi modò parueris,
Naui inſtructa remigibus viginti quæ ſit optima,
Proficiſcere ſciſcitaturus de patre diu abſente,
Si quis tibi [quid] dicat mortalium, aut famam audias
Ex Ioue, quæ potiſſimùm [rei ignotæ] cognitionem adfert ho-
minibus.
Primùm quidem Pylum ito, & interroga Neſtorem diuinũ:
Illinc Sparten ad flauum Menelaum:
Hic enim nouiſſimus venit Græcorum ære loricatorum.
Si fortè patris vitam & reditum audieris,
Sanè vexatus quantumuis adhuc tolerabis annum.
Si verò mortuum audieris, neque amplius viuentem,
Tum verò reuerſus charam in patriam terram
Monumentum ei erige, & parentalia perfice
Eximia valdè, qualia decet, & viro matrem dare.

Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς,
Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Οππως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν, οὐδέ τι σε χρὴ
Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
Η οὐκ ἀίεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
Πάντας ἐπ᾽ ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
Καὶ σὺ φίλος, (μάλα γάρ σ᾽ ὁρόω καλόν τε μέγαν τε)
Αλκιμος ἔσσ᾽, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
Η δ᾽ ἑτάρους, οἵ που μ᾽ ἀσχαλόωσι μένοντες.
Σοὶ δ᾽ αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
Τὴν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ωστε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
Αλλ᾽ ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Οφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
Εξ ἐμεῦ, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Μή μ᾽ ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.
Δῶρον δ᾽ ὅ, ττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγῃ.
Αὖτις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἶκόνδε φέρεσθαι,
Καὶ μάλα καλὸν ἑλών· σοὶ δ᾽ ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
Η μὲν ἄρ᾽ ὡς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ορνις δ᾽ ὡς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τε ἑ πατρός.
Μᾶλλον ἔτ᾽ ἢ τὸ πάροιθεν. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμόν. ὀίσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς·
Τοῖσι δ᾽ ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός. οἱ δὲ σιωπῇ

Εἴατ᾽

Poſtquam verò hæc ſinieris & perfeceris,
Conſidera deinde in mente & in animo,
Quomodo procos in ædibus tuis
Interficias, ſiue dolo, ſiue palàm: nequaquã [enim] te conuenit
Puerilia conſectari, quoniam non amplius ea ætate es:
An non audiſti qualẽ gloriam conſecutus ſit diuinus Oreſtes
Omnes apud homines poſtquam interfecit patricidam
Ægiſthum doloſum, qui illi patrem inclytum occiderat?
Tu quoque amice (te enim video pulchrumq́ magnumq́)
Strenuus eſto, vt aliquis te etiam poſterorum laudet.
Cæterùm ego ad nauem celerem deſcendam iam
Atque ad ſocios, qui ibi me plurimũ expectantes triſtantur.
Tibi autem ipſi curæ ſit [quod dico,] & meos perpende ſermones.
Hanc verò rurſus Telemachus prudẽs cõtra alloquutus eſt.
Hoſpes profectò hæc amicè ſentiens dicis,
Perinde atque pater ſuo filio: & nunquam obliuiſcar illorum.
Sed agè nunc expecta, acceleres licèt iter
Vt & lotus & oblectatus amicum cor,
Donum habens ad nauem eas gaudens in animo,
Pretioſum, eximium quod tibi monumentum erit
Ex me, qualia amici hoſpites hoſpitibus dant.
Huic verò reſpondit deinde dea cæſiis oculis Minerua,
Ne me amplius nunc detine cupidum itineris.
Donum autem quodcunque mihi dare charum cor iubet,
Rurſus reuertenti da vt domum feram,
Vel valde pulchrum, quod elegeris, tibi enim dignum erit remuneratione.
Illa quidem ſic loquuta abijt cæſiis oculis Minerua:
Vt auis autem Anopæa auolauit: huic autem in animo
Indidit vires & audaciam, ipſiq́ patrem in memoriam reuocauit.
Magis adhuc quàm anteà: hic autẽ mẽte ſua [rẽ] vt cognouit,
Obſtupuit in animo, putabat enim deum eſſe.
Continuò autem procos adiuit deo æquandus vir:
Illis autem cantor canebat inſignis, hi verò tacitè

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Ειατ' ἀκούοντες. ὁ δ' Αχαιῶν νόστον ἄειδε
Λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Αθήνη.
Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
Κούρη Ικαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσετο οἷο δόμοιο.
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Η δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Αντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Αμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν,
Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
Εργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί,
Τῶν ἕν γε σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ
Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
Λυγρῆς, ἥ τέ μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
Τείρει, ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἰεὶ
Ανδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ελλάδα καὶ μέσον Αργος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μῆτερ ἐμή, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν
Τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
Ανδράσιν ἀλφηστῇσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.
Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον
ἀείδειν.
Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι
Η τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.
Οὐ γὰρ Οδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
Εν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Αλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ιστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Εργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Η μὲν θαμβήσασα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·

Sedebant audientes: ille. v. Achæorum reditum canebat
Moleſtum, quem ex Troia indixit Pallas Minerua.
Huius. v. è ſuperiori ædium parte mente intellexit diuinam
Filia Icarij prudens Penelope. (cantilenam
Per ſcalam verò altam deſcendit ſuæ domus,
Non ſola, vnà cum hac ancillæ duæ ſequebantur.
Illa verò cùm iam ad procos perueniſſet diuina mulier,
Stetit iuxta limen aulæ bene-fabricatæ,
Ante genas habens pulchram ricam:
Ancilla verò ei prudens vtrinque aſtabat.
Lacrymans verò tum alloquuta eſt diuinum cantorem,
Phemi, (multa enim alia mortalium oblectamenta noviſti,
Opera hominumq́; deorumq́;, quæ celebrant cantores.)
Horum vnum ipſis cane aſſidens: illi autem ſilentio
Vinum bibant, ab hac verò quieſce cantilena
Moleſta, quæq́; mihi perpetuò in pectoribus charum cor
Affligit: quia me in primis inceſſit dolor immenſus.
Tale enim caput deſidero, memor ſemper
Viri, cuius lata eſt gloria per Græciam & medium Argos.
Hanc verò viciſſim Telem. prudens contrà alloquutus eſt.
Mater mea, quid tu moleſtè fers iucundum cantorem
Oblectare, quocunque illi mens impellitur? non ſanè cantores
In cauſa ſunt, ſed nimirum Iupiter in cauſa eſt, qui dat
Vires ingenioſis ita vt velit vnicuique.
Huic autem nulla eſt reprehenſio. [i. nullo modo eſt ſuccenſendum,] quòd Danaûm triſtem caſum canat.
Eam enim cantilenam magis celebrant homines
Quæcunque auditoribus recentiſſima exiſtat:
Tibi verò ſuſtineat cor & animus audire.
Non enim Vlyſſes ſolus perdidit reditus diem
In Troia, multi enim & alij viri perierunt.
Sed domum profecta, tua opera adminiſtra,
Telamq́; & colum, & ancillas iube
Opus perſequi: ſermo verò viris curæ erit
Omnibus: potiſſimùm. v mihi: huius. n. imperium eſt in domo.
Illa quidem attonita, rurſus in domum iniit:

Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα,
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων,
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
Ἔστω, ἐπεὶ τό γε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες
Πάντες, ἵν' ὕμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
Ἐξιέναι μεγάρων ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι,
Κείρετ' ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
Αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Τηλέμαχ' ἦ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν,
Μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσειεν ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀντίνο', εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι ὅττι κεν εἴπω,
Καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι.
Ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν· αἶψά τέ οἱ δῶ

Ἀφνειὸν

Filij enim dictum prudens poſuit in animo.
In ſuperiorem vero ædium partem vbi conſcendiſſet cum ancillis mulieribus,
Fleuit deinde Vlyſſem charum maritum, donec illi ſomnum
Dulcem palpebris immiſit cæſiis oculis Minerua,
Proci autem tumultuabantur per ædes vmbroſas, [i. excelſas, ac amplam vmbram facientes.]
Omnes enim cupiebant in lectis concumbere [cum illa.]
Illis autem Telem. prudens incepit ſermonem,
Matris meæ proci immenſa contumelia elati,
Nunc quidem conuiuantes delectemur, neque clamor
Adſit: (nam hoc honeſtum eſt, audire cantorem
Talem, qualis iſte eſt diis ſimilis voce.)
Manè verò in concionem ſedebimus profecti.
Omnes, vt vobis ſermonem audenter declarem,
Vt exeatis ex ædibus: alias porrò ſequimini dapes,
Veſtra bona abſumẽtes, alternis cõuiuiis per ædes ſingulas.
Si verò vobis videtur hoc ſatius & melius
Eſſe, viri vnius victum impunè perdere,
Abſumite: ego verò deos inuocabo immortales,
Si vnquam Iupiter dederit in poſterum has iniurias vlciſci.
Inulti ſanè poſtea intra ædes pereatis.
Sic ait, illi verò omnes mordicus labiis compreſſis
Telemachum admirabantur, quòd audacter loquutus eſſet.
Hunc autem viciſſim Antinous alloquutus eſt, Eupithei filius,
O Telemache, ſanè iam te valde docuerunt dij ipſi
Grandiloquum eſſe, & confidenter proloqui,
Ne te vtique in circumflua Ithaca regem Saturnius
Conſtituat, quod tibi propter genus paternum eſt.
Hunc verò rurſum Telemachus prudens alloquutus eſt,
Antinoë, eia mihine iraſceris [ob id,] quod dicam?
Et ſanè hoc vellem, Ioue vtique concedente accipere.
An dicis hoc peſſimum in hominibus eſſe?
Non enim vllo pacto malum eſt regem eſſe, ſtatim ei domus
Diues

75

Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
Καὶ δμώων οὕς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα,
Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις ἀέκοντα βίηφι
Κτήματ' ἀπορραίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιετοώσης·
Ἀλλ' ἐθέλω σε φέριστε περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι,
Ὁππόθεν οὗτος ἀνήρ, ποίης δ' ἐξεύχεται εἶναι
Γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα·
Ἠ ἔτοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἦ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει.
Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα
ἐῴκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὐρύμαχ', ἤτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο,
Οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα μήτηρ
Ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται,
Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστί,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
Ὣς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν·
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε.
Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Τηλέμαχος δ' ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνήν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.

Τῷ

Diues ſit, & honoratior ipſe.
Sed certè reges Achæorum ſunt etiam alij
Multi in circumflua Ithaca, iuuenes & ſenes:
Quorum aliquis hoc habebit: quia mortuus eſt diuus Vlyſſes.
Cæterùm ego domus rex ero noſtræ,
Et mancipiorum quæ mihi acquiſiuit diuus Vlyſſes.
Hũc verò viciſſim Eurym. Polybi filius contra alloquutus eſt.
Telemache, certè hæc deorum in genibus viciſſim poſita ſunt,
Quiſnam in circumflua Ithaca ſit regnaturus Græcorum.
Bona verò ipſe habeas & ædibus tuis imperes.
Abſit enim vt ille veniat vir qui inuitum vi
Bonis ſpoliaturus ſit, Ithaca adhuc habitata:
Sed volo te optime de hoſpite interrogare
Vnde ille vir, quali autem gloriatur ſe eſſe
E terra, vbinam ei genus & patrium ſolum:
An tibi nuncium patris adferat venientis,
An ſuum ipſius debitum expetens huc veniat.
Vt facto impetu ſtatim abijt, neque ſuſtinuit
Cognoſcere [quinam eſſemus!] nequaquam profectò improbi vultum præ ſe ferebat.
Hunc autem rurſus Telemachus prudens alloquutus eſt.
Eurymache, certè reditus perijt patris mei,
Neque ſanè nuntio amplius credo ſicunde veniat.
Neque vaticinium curo, ſi quem mater
Domum vocatum vatem conſulat.
Hoſpes verò hic meus paternus è Tapho eſt.
Menten, Anchiali bellicoſi prædicat ſe eſſe
Filium: cæterùm Taphiis nauigandi ſtudioſis imperat.
Sic dixit Telemachus: mẽte. v. immortalẽ deã agnouerat
Hi verò ad tripudia & ſuauem cantum
Conuerſi oblectabantur, expectabant. a. veſperũ dũ adueniret,
Dum igitur hi oblectabantur, niger veſper aduenit:
Tunc igitur dormituri iuerunt domum vnuſquiſque:
Telemachus autem quà ipſi in parte perpulchra aula thalamus
Sublimis ædificatus erat ſublimi in loco,
Illuc iniit ad cubile, multa mente reputans,

Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
Ευρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τὴν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
Ισα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Ευνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
Η οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Ωιξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
Εζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χερσίν.
Ημὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ
Αργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
Ενθ' ὅγε παννύχιος κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ,
Βούλευε φρεσὶν ᾗσιν ὁδὸν τὴν πέφραδ' Αθήνη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Β ΡΑψῳδίας τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

ΣΥΝΑΓΑΓΩΝ ἐκκλησίαν Τηλέμαχος παραγγέλλει τοῖς μνηστῆρσιν ἐξιέναι τῆς οἰκίας τοῦ Οδυσσέως. λαβὼν δὲ παρὰ μὲν Ευρυκλείας τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ἐπιτήδεια· παρὰ δὲ τῆς Αθηνᾶς ἑταίρους καὶ ναῦν, εἰς πλοῦν ἀνάγεται ἡλίου δύναντος.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ. Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Βῆτ' ἀγορὴν ἔχει, ἦα γρηὸς, πλοῦν μετ' Αθήνας.

ΑΛΛΗ.

Simul cum eo ardentes faces ferebat, [res pudicas] ſciens
Euryclea Opis filia Piſenoridæ.
Quam olim Laërtes emerat facultatibus ſuis
Impubẽ adhuc exiſtentem, preciũ autẽ viginti boum dederat.
Perinde verò ipſam ac pudicam vxorẽ honorabat in ædibus.
Concubitu verò nunquam commixtus fuerat: iram enim vitabat vxoris.
Hæc illi ſimul ardentes faces ferebat, & ipſum maximè
Ex omnibus ancillis amabat, & enutrierat paruulus quum eſſet.
Aperuit autem ianuas thalami bene facti.
Sedit autem [Telemachus] in lecto, mollẽ autẽ exuit induſiũ
Et id quidem aniculæ ſedulæ iniecit in manus.
Illa quidem plicato & aptato induſio
Et ad clauum ſuſpenſo iuxta torno elaboratos lectos
Feſtinabat ire ex thalamo: ianuamq́; attraxit annulo
Argenteo: inſuper autem peſſulum obtendit loro.
Hic ille pernox tectus ouis florida lana
Deliberabat mentib. ſuis de itinere quod ſignificauerat Pallas.

ARGVMENTVM LIBRI II.

ODYSSEAE HOMERI.

COACTA concione Telemachus denunciat procis vt exeant è domo Vlyſsis. Deinde acceptis ab Euryclea quidem iis quæ ad peregrinationem neceſſaria erant, à Pallade verò ſociis & naue, ad nauigationem proficiſcitur, quum ſol occidiſſet.

ALIVD ARG. VEL INSCRIPTIO.

B, concionem habet, viatica anus, nauigationem cum Minerua.

ΑΛΛΗ.

Ἰθακησίων ἐκκλησία καὶ Τηλεμάχου.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
ἡ βῆτα ῥαψῳδία.

ΗΜΟΣ δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ωρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Εἵματα, ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο.
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος.
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύο κύνες ἀργοὶ ἕποντο·
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
Εζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες.
Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Ος δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη.
Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Ιλιον εἰς εὔπωλον ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσὶν,
Αντιφος αἰχμητής. τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε κύκλωψ,
Εν σπῆϊ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὡπλίσατο δόρπον.
Τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν, καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει
Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
Αλλ' οὐδ' ὧς τοῦ λήθετ' ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
Τοῦ ὅ γε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω.
Οὔτε ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὔτε θόωκος,
Εξ οὗ Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσί.

Νῦν

HOM. ODYSSEÆ I.

ALIA INSCRIPTIO.

Ithacenſium & Telemachi concio.

HOMERI ODYSSEÆ

LIBER II.

QVANDO *verò mane genita apparuit roſeis di-*
gitis aurora,
Surrexit tunc ex lecto Vlyßis dilectus filius,
Veſtes indutus, gladium verò ſuſpendit ab hu-
meris:
Pedibus verò nitidis ſubligauit pulchra calceamenta.
Cœpit autem progredi ex thalamo deo ſimilis manifeſtè.
Continuò autem præconibus ſonora voce præditis imperauit
Conuocare ad concionem capite comatos Achiuos.
Hiq́ꝫ conuocarunt: illi verò congregabantur valdè celeriter.
Porrò poſtquam congregati ſunt, confertimq́ꝫ adfuerunt,
Dedit ſe in viam, vt iret ad concionem: manu autem tenebat
ferream haſtam,
Non ſolus: ſimul cum duo canes veloces ſequebantur.
Diuinam verò huic gratiam infudit Pallas.
Eum autem totus populus aduenientem admirabatur.
Sedebat verò in patris ſede, ceſſerunt autem ſenes.
Hos verò inter cõtinuò heros Ægyptius cœpit verba facere,
Qui iam ob ſenectutem incuruus erat, & multa ſciebat.
Nam huius dilectus filius cum diuino Vlyſſe (nauibus
Ad Troiam pulchros equos nutrientem conſcenderat cauis in
Antiphus bellator: illum verò ſæuus interfecit Cyclops
In ſpelunca caua, vltimamq́ꝫ parauit cœnam. (batur
Tres autem illi alij erant: horũ verò vnus inter procos verſa-
Eurynomus, duo autem perpetuò habitabant in poſſeſſionibus
patris.
Sed neque ſic Antiphi oblitus erat lugens & dolens.
Hos lacrymans alloquutus eſt, & dixit,
Audite ſanè nunc me Ithacenſes quodcunque dixero:
Nunquam noſtrum concilium factum eſt neque conſeſſus,
Ex quo Vlyſſes diuinus abiit cauis in nauibus.

Num

Νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε; τίνα χρειὼ τόσον ἵκει;
Ἠὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἳ προγενέστεροί εἰσιν;
Ἠέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
Ἥν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
Ἠέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει;
Εσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος· εἴθε οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν ὅ,τι φρεσὶν οἶσι μενοινᾷ.
Ως φάτο· χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἧστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
Κῆρυξ Πεισήνωρ πεπνυμένα μήδεα εἰδώς.
Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπε,
Ω γέρον, οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνήρ, (τάχα δ' εἴσεαι αὐτός)
Ος λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἱκάνει·
Οὔτέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
Ἥν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην.
Οὔτε τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
Αλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
Δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
Τοῖσδεσσιν βασίλευε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν.
Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
Πάγχυ διαρραίσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει·
Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
Τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἷες οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι
Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα,
Δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι·
Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσι, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι·
Ἡμεῖς δ' οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν· ἦ καὶ ἔπειτα
Λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα, καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν.

Ἠ τ'

Nunc.a.qui[nos]huc cõgregauit,quem neceſsitas tantũ vrget
Aut ex iunioribus viris,aut qui ſeniores ſunt?
An aliquem nuntium exercitus audiuit venientis,
Quem nobis palàm enarret,quoniam prior audierit?
An quippiam aliud publicum dicat aut in concionẽ afferat?
*Probus mihi videtur eſſe,*Dij illum *iuuent,vtinam illi ipſi*
Iupiter bene vertat quacunque mente ſua cogitat:
Sic dixit gauiſus eſt autem eo omine Vlyſsis charus filius,
Neque diutius ſedit,cupiebat enim concionari,
Stetit igitur in media concione,ſceptrũ verò ei poſuit in manu
Præco Piſenor,prudentia conſilia edoctus,
Primum,deinde ad ſenem conuerſus loquutus eſt,
O ſenex,non procul abeſt ille vir, (ſtatim.a.ipſe cognoſcet)
Qui populum congregauit:maximus quippe me dolor vrget:
Neque verò vllum nuntium exercitus audiui venientis,
Quem vobis palam enarrem,quoniam prior audiuerim:
Neque quicquam publici aliud dico aut in concionem affero:
Sed meum ipſius negotium:nam malum in domum incidit
Dupliciter:alterũ eſt quòd patrẽ eximium perdidi qui quondam inter vos
Ipſos imperabat,pater.a.velut mitis erat.
Nunc autem alterum eſt longè maius,quod certè,opinor,domum vniuerſam
Funditus euertet,facultates.a.omnino diſperdet.
Matri meæ proci acriter inſtant nolenti.
Eorum virorum chari filij qui hic vtique ſunt optimi.
Qui patris quidem in domum nolunt proficiſci
Icarij,vt ipſe quidem dotet filiam:
Det verò cui voluerit,& ipſi gratus venerit.
At ijdem in noſtram domum *diuertentes diebus omnibus,*
Boues mactantes & oues & pingues capras,
Splendidè conuiuantur,bibuntq́; generoſum vinum
Temerè : ampla verò [mea fortunæ] abſumuntur: non enim adeſt vir
Qualis Vlyſſes erat,qui damnum hoc à domo arceat:
Nos.v.neutiquam ij ſumus qui auertere queamus: ſanè enim
Imbecilli reperiremur,neque periti propulſandæ iniuriæ.

Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, οὐδ' ἔτι καλῶς
Οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους,
Οἳ περιναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
Μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
Ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει,
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ
Τείρεσθ', εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
Δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
Τούτους ὀτρύνοντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβα-
σίν τε·
Εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη.
Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ·
Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη.
Νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ·
Ὣς φάτο χωόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
Δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν· οὔ τέ τις ἔτλη
Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
Ἀντίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,
Ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
Σοὶ δ' οὔ τι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἴτιοί εἰσιν.
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν,
Ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον,
Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
Ἀγγελίας προϊεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Ἡ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε,
Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν,
Κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,

Μίμνετ'

Certè quidem auerterem, ſi mihi vis adeſſet. *Abundè*
Non enim iam tolerabilia facinora patrantur, neque amplius
Domus mea perit: indignemini & ipſi.
Alioſq; reuereamini vicinos homines
Qui circum habitant: deorum verò timete iram,
Ne fortè cõuertant ſe [contra vos,] indignati ob mala facinora.
Oro vos per Iouem Olympium & Themidem,
Quæ hominum concilia vel ſoluit, vel cogit,
Continete [vos] amici, & me ſolum ſinite dolore moleſto
Affligi, niſi fortaſſe pater meus probus Ulyſſes
Hoſtili animo malu affecit bene ocreatos Achiuos,
Quorũ pœnas à me repetentes malu [me] afficitis, hoſtili animo
Iſtos [in me] incitantes: mihi verò ſatius eſſet
Vos abſumere & quicquid pretioſi eſt in ædibus & omnem
pecoris prouentum. *(ſolutio eſſet.*
Si [enim] vos comederitis [mea bona,] fortaſſe olim etiam per-
Tã diu enim per vrbem [vobis] hæreremus, verbis [vrgẽtes,]
Bona repetentes, donec omnia perſoluta eſſent.
Nunc verò mihi infructuoſos dolores iniicitis animo.
Sic dixit iratus, ſceptrumq; iecit in terram,
Lachrymas fundens, commiſeratio verò cepit pop. omnem.
Tunc alij quidem omnes in ſilẽtio erãt, neq; quiſquã audebat
Telemacho verbis reſpondere moleſtius:
Antinous verò ipſum ſolus reſpondens allocutus eſt.
Telemache, grandiloque, irâ præceps, quid dixiſti,
Nos dedecorans? vis autem maculam inurere.
Tibi verò neutiquam proci Achiuorum culpandi ſunt,
Sed [tua] dilecta mater, quæ ſanè in primis verſutias callet.
Iam enim tertius eſt annus, ſtatim autem aderit quartus,
Ex quo deludẽs cruciat animũ intra præcordia Achiuorum:
Omnes quidem ſperare facit, & promittit vnicuique,
Nuntios præmittens, at mens illi alia cogitat.
Illa verò dolum hunc alium in mente excogitauit.
Erecto ingenti hiſtone in ædibus, [telam] texebat
Subtilem & immenſam, ſtatim autem nos allocuta eſt.
Iuuenes, mei proci, poſtquam mortuus eſt diuinus Ulyſſes.

Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσό κε φᾶρος
Εκτελέσω, (μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
Μήτις μοι κατὰ δῆμον Αχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴκεν ἄτερ σπείρυ κεῖται, πολλὰ κτεατίσσας,
Ως ἔφαθ' ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ενθα καὶ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ως τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Αχαιούς.
Αλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν ἣ σάφα ᾔδη,
Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
Ως τὸ μὲν ἐξετέλεσσε καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης.
Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς
Αὐτὸς σῷ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Αχαιοί.
Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
Τῷ ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἁνδάνει αὐτῇ.
Εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον υἷας Αχαιῶν,
Τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἅ οἱ πέρι δῶκεν Αθήνη.
Εργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς,
Κέρδεά θ' οἷ' οὔπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
Τάων αἳ πάρος ἦσαν ἐϋπλοκαμῖδες Αχαιαί,
Τυρώ τ', Αλκμήνη τε, ἐϋπλόκαμός τε Μυκήνη
Τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ
Ηδη ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν.
Τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται.
Οφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅν τινά οἱ νῦν
Εν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί, μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
Ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο.
Ημεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλῃ,
Πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Αχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Αντίνο' οὔπως ἔστι δόμον ἀέκουσαν ἀπῶσαι
Ημ' ἔτεχ', ἥμ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης

Ζώει

Expectate; quamuis feſtinetis, meas nuptias, donec linteum
Perfecero (ne mihi vana fila pereant)
Ad Laërtis herois ſepulturam, quando tandem ipſum
Fatum malum prehenderit aſpera mortis.
Ne aliqua me in cœtu mulierum Græcarum culpet,
Siquidem abſque linteo quo induatur iacuerit, qui multa poſſederit.
Sic dixit. nobis verò perſuaſus eſt animus generoſus.
Tum verò interdiu quidem texebat magnam telam,
Noctu verò retexebat poſtquam faces adhibuiſſet.
Sic triennio quidem latuit dolo & flexit Achiuos:
Sed quum quartus venit annus, & aduenerunt horæ,
Tunc demum aliqua dixit mulierum quæ bene [rem] ſciebat,
Et ipſam diſſoluentem inuenimus pulchram telam.
Sic hoc quidem [illa] perfecit etiam nolens præ neceſſitate.
Tibi verò ſic proci reſpondent, vt ſcias
Ipſe tuo animo, ſciant & omnes Achiui:
Matrem tuam dimitte, iube autem ipſam nubere
Illi cuicunque pater iuſſerit, & placuerit ipſi.
Si verò amplius vexâris multo tempore filios Achiuorum,
Hæc agitans in animo, quæ ei abundè dedit Pallas
Operáque ſcire inſignia, & mentem ſanam,
Verſutiasq; quales nunquam audiuimus ne veterum quidem
Earum quæ olim fuerunt pulchricomæ Græcæ;
Tyroq; Alcmeneq; pulchricomaq; Mycene,
Illarum nulla ſimiles artes Penelopæ
Norat: cæterùm quidem hoc non prudenter cogitauit.
Tam diu igitur victum tuum & bona conſument,
Quandiu illa hunc habebit animum, quem quidem nunc illi
In pectoribus poſuerunt dij, magnam quidem illa gloriam ſibi
Comparat, cæterùm tibi deſiderium multi victus.
Nos verò nec ad res noſtras antè ibimus, neque aliquò aliò,
Antequam ipſa nubat Achiuis cuicunque voluerit.
Hunc verò rurſus Telemachus prudẽs contrà allocutus eſt.
Antinoe, nullo modo licet è domo inuitam expellere
Quæ me peperit, quæ me enutriuit: pater. a meus alibi terræ

Ζώει ὅ γ᾽ ἢ τέθνηκε. κακὸν δέ με πόλλ᾽ ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἴ κ᾽ αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
Δώσει, ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ᾽ ἐρινῦς
Οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
Ἔσσεται. ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Ὑμέτερος δ᾽ εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
Ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ᾽ ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ᾽ ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατ᾽ οἴκους.
Εἰ δ᾽ ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι.
Κείρετ᾽· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
Αἴ κέ ποτε Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.
Ὣς φάτο Τηλέμαχος. τῷ δ᾽ αἰετὼ εὐρύοπα Ζεὺς
Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τὼ δ᾽ ἕως μέν ῥ᾽ ἐπέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο,
Πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσιν·
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην,
Ἔνθ᾽ ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά,
Ἐς δ᾽ ἰδέτην πάντων κεφαλάς, ὄσσοντο δ᾽ ὄλεθρον,
Δρυψαμένω δ᾽ ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειράς,
Δεξιὼ ἤϊξαν διά τ᾽ οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
Θάμβησαν δ᾽ ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
Ὥρμηναν δ᾽ ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης,
Μαστορίδης. ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκέκαστο,
Ὄρνιθας γνῶναι. καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι,
Ὅ σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι ὅ,ττι κεν εἴπω·
Μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω,
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Δὴν ἀπάνευθε φίλων ὧν ἔσσεται, ἀλλά που ἤδη
Ἐγγὺς ἐὼν, τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει

Πᾶσιν

[Vel] viuit hic,vel mortuus eſt:damnoſum autem eſſet mihi
multa reddere
Icario,ſi ipſe ego matrem dimitterem.
Ex patre autem mala patiar,alia autem deus,
Dabit,poſtquam mater odioſas imprecata fuerit furias
Domo abſcedens,reprehenſio autem mihi ex hominibus
Erit,itaque hunc ego ſermonem nunquam dicam,
Veſter verò animus ſi ob id indignatur
Exite è domo mea,alias verò curate dapes,
Veſtra bona edentes mutuis conuiuiis *per* ſingulas *domos:*
Si verò vobis videbitur ſatius & melius
Eſſe,viri vnius ſubſtantiam impunè perdere,
Corrodite,ego verò deos inuocabo immortales,
Si fortè vnquam Iupiter dederit in poſterum has iniurias
vlciſci.
Inulti ſanè tum intra domum pereatis.
Sic dixit Telemachus:huic autẽ aquilas latè-vidẽs Iupiter
Ex alto à vertice montis præmiſit,vt volarent,
Hæ prius quidem volabant ad flatum venti,
Propinquæ inuicem extenſæ alis.
Sed quum iam ad mediam cõcionem celebrem perueniſſent,
Hic circumuolantes quaſſarunt alas denſas:
Aſpexerunt autem omnium capita,portendebantq́; mortem.
Laniantes verò vnguibus maxillas,circumq́; collum
Ad dextram volarunt,& per ædes & per vrbem ipſorum.
Admirati verò ſunt poſtquam aues viderunt oculis,
Diſpiciebant autem in animo quæ facturi erant,
Inter hos autem loquutus eſt ſenex heros Halitherſes
Maſtorides,hic enim ſolus æquales vincebat
Auguriorum cognitione & fatorum interpretatione:
Qui inter eos bene ſapiens concionatus eſt & dixit.
Audite nunc me Ithacenſes quodcunque dixero.
Procis autem potiſſimum ſignificans iſta dico,
Illis enim ingens periculum imminet,non enim Vlyſſes
Diu procul ab amicis ſuis aberit,ſed alicubi iam
Prope quum ſit,his ipſis cædem & fatum molitur

Πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
Οἳ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Φραζώμεσθ' ὥς κεν καταπαύσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Παυέσθων· καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστιν.
Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
Καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα
Ὡς οἱ ἐμυθεόμην ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπὸ πάντας ἑταίρους.
Ἄγνωστον πάντεσσιν ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ηὔδα,
Ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν,
Οἴκαδ' ἰών, μήπου τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνον μαντεύεσθαι.
Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο
Φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ὤλετο τῆλ'. ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
Ὤφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης,
Σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἴ κε πόρῃσιν·
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Αἴ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς,
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
Αὐτῷ μέν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται,
Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε,
Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ
Τίνων ἀσχάλλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός,
Μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι,
Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
Πολλὰ μάλ'. ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι ὀΐομαι υἷας Ἀχαιῶν
Μνηστύος ἀργαλέης. ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης,

Οὔτ

Omnibus, pluribus etiam aliis malè erit.
Qui habitamus Ithacam bene temperatam, ſed longè antea
Cōſideremus quomodo [procos] compeſcamus, imò verò ipſimet
Quieſcant: etenim ipſis ſtatim hoc vtilius erit.
Non enim inexpertus vaticinor, ſed benè doctus.
Etenim illi dico eueniſſe omnia,
Quemadmodum ei prædixeram quando ad Ilium conſcenderunt
Argiui, cumq; iis conſcendit prudentiſsimus Vlyſſes.
Dixi poſtquā mala multa paſſus eſſet, amiſiſſetq; omnes ſocios,
Incognitam omnibus viceſimo demum anno
Domum reuerſurum: hæc autem omnia iam perficiuntur.
Hunc verò viciſsim Eurymachus Polybi filius cōtra loquutus eſt.
O ſenex, eia verò, age nunc vaticinare tuis liberis
Domum profectus, ne fortè quid mali patiantur in poſterum:
In his autem ego te longè præſtantior ſum ad vaticinandum,
Aues ſanè multæ ſub radiis ſolis
Volitant, neque omnes oſcines ſunt: porrò Vlyſſes
Perijt procul. vtinam & tibi perire cum illo
Contigiſſet: non tanta vaticinans blaterares,
Neque Telemachum iratum ſic incitares,
Tuæ domui donum expectans ſi quod præbeat.
Sed tibi edicam, hoc autē etiam perfectū erit, [i. perficietur.]
Si iuuenem virum, veteráque & multa doctus,
Decipiens verbis incitaueris ad iraſcendum,
Illi quidem ipſi primùm acerbius erit,
Efficere haud tamen quicquam poteris illorum gratia:
Tibi verò ô ſenex pœnam infligemus, quam in animo
Indignè feras luens: grauis autem tibi erit dolor.
Telemacho verò in primis ego ſuadebo ipſe,
Matrem ſuam ad patrem iubeat redire.
Illi verò nuptias facient, & parabunt dotem
Inſignem, qualem conuenit charam filiam ſequi.
Non enim antea quieturos puto filios Græcorum
Ab ambiendi coniugij moleſtia: quoniam neminem timemus vtut ſit.

Οὔτ' οὖν Τηλέμαχον μάλα περ πολύμυθον ἐόντα·
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ' ἣν σὺ γεραιὲ
Μυθέαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἶσα
Ἔσσεται, ὄφρα κεν ἥ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
Ὃν γάμον, ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα,
Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
Ἐρχόμεθ' ἃς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὐρύμαχ', ἠδὲ καὶ ἄλλοι ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
Ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι, οὐδ' ἀγορεύω·
Ἤδη γὰρ τά γ' ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἑταίρους.
Οἵ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον,
Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
Ἤν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσω
Ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
Ἦτ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
Εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μηδ' ἔτ' ἐόντος,
Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεύσω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξω
Πολλὰ μάλ' ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
Ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Μέντωρ, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
Καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
Πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
Ὅ σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
Μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω
Σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι.

Ne Telemachum quidem tametſi multiloquus ſit,
Neque vaticinium curamus,quod tu ſenex
Loqueris irritum:odio autem eris adhuc magis:
Bona verò rurſus malè abſumentur,neque vnquam paria
Manebunt,donec hæc diſtulerit Græcos
Suis nuptiis,nos enim rurſus expectantes diebus omnibus.
Gratia eius virtutis contendimus,neque ad alias
Ibimus,quas decens ducere eſt vnicuique.
Hunc,a rurſum Telemachus prudens contra loquutus eſt
Eurymache,& alij quotquot ſunt proci generoſi,
Iſta quidem non vos amplius precor,neque [de his] loquor.
Iam enim hæc ſciunt dij & omnes Græci.
Sed agè mihi date nauem celerem & viginti ſocios,
Qui mihi hinc atque hinc ſecent viam maris.
Ibo enim Spartam & Pylum Amathoëntem, [i. quam Amathus fluuius præterlabitur.]
Reditum ſciſcitaturus patris diu abſentis.
Si aliquis mihi dicat mortalium,aut famam audiam
Ex Ioue,quæ potiſſimùm affert [rei incognitæ] notitiam hominibus,
Siquidem patris vitam & reditum audiuero,
Sanè quantumuis afflictus adhuc expectabo annum:
Si verò mortuum audiuero,neq; amplius ſuperſtitem,
Reuerſus poſteà charam in patriam terram,
Monumentum illi conſtituam,& parentalia celebrabo
Eximia,qualia conuenit,& viro matrem dabo:
Atque ille ſic loquutus conſedit:inter hos autem ſurrexit
Mentor,qui Vlyſsis inculpati erat ſocius,
Et illi quum naues conſcendit commiſit totam familiam,
Obedireq; ſeni,& ſecurè omnia cuſtodire,
Qui inter eos benè ſapiens concionatus eſt & dixit;
Audite certè me nunc Ithacenſes quodcunque dixero.
Nec quiſquam amplius beneuolus,manſuetus & mitis ſit
Sceptriger rex,neque in mente pia opera cogitans:
Sed ſemper infeſtus ſit,& iniuſta perpetret.

Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
Λαῶν οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ᾽ ὡς ἤπιος ἦεν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω
Ἔρδειν ἔργα βίαια, κακοῤῥαφίῃσι νόοιο·
Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως
Οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ᾽ οὐκέτι φασὶ νέεσθαι·
Νῦν δ᾽ ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι οἷον ἅπαντες
Ἧσθ᾽ ἄνεῳ, ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν,
Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες.
Τὸν δ᾽ Εὐηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ηὔδα,
Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες,
Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν· ἀργαλέον δὲ
Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
Εἴπερ γάρ κ᾽ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
Δαινυμένους κατὰ δῶμα ἑὸν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσῃ ἐνὶ θυμῷ,
Οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ μάλα περ χατέουσα,
Ἐλθόντ᾽· ἀλλά κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ᾽ οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ᾽ ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ᾽ ἐπὶ ἔργα ἕκαστος,
Τούτῳ δ᾽ ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ᾽ Ἀλιθέρσης,
Οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοί εἰσιν ἑταῖροι.
Ἀλλ᾽ (οἴω) καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
Πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ᾽ ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
Ὡς ἄρ᾽ ἐφώνησεν· λῦσεν δ᾽ ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ᾽ ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ᾽ ἕκαστος·
Μνηστῆρες δ᾽ ἀνὰ δώματ᾽ ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.
Τηλέμαχος δ᾽ ἀπάνευθεν ἰὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλὸς εὔχετ᾽ Ἀθήνῃ,
Κλῦθί μοι ὁ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ,
Καί μ᾽ ἐν νηῒ κέλευσας ἐπ᾽ ἠεροειδέα πόντον
Νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
Ἔρχεσθαι. τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
Μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορέοντες.
Ὡς ἔφατ᾽ εὐχόμενος. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,

Μέντορι

Adeò nemo recordatur Vlyſſis diuini
Ex omni populo cui præerat: & velut pater manſuetus erat.
Verùm enimuero procos ſuperbos nequaquam indignor
Committere facinora violenta malis conſiliis mentis.
Suis enim capita periculo obijcientes conſumunt violenter
Domum Vlyſſis, hunc enim non amplius putant rediturum eſſe.
Nunc autem reliquo populo ſuccenſeo: vt omnes
Sedetis muti! porrò nullo pacto, redarguentes verbis,
Pauciores procos compeſcitis quum ſitis plures.
Hunc v. Euenorides Leocritus contra alloquutus eſt:
Mentor conuiciator, ingenio ſtolide, quid dixiſti,
Adhortans [Ithacenſes] vt nos compeſcant? difficile .n. [erit]
Viris vel pluribus pugnare [nobiſcum] in conuiuio,
Nam ſi vel Vlyſſes Ithacenſis ipſe adueniens
Conuiuantes in domo ſua procos eximios
Expellere è domo cogitauerit in animo,
Non ſanè illo lætabitur vxor (licèt [hoc] valde cupiat)
Reuerſo, ſed [ille ſtatim] hîc fœdam mortem obibit,
Si cum pluribus pugnârit. tu verò non rectè loquutus es:
Sed agè, vos è plebe quidem diſpergamini ad opera vnuſquiſque:
Huic autem acceleret Mentor viam & Halitherſes.
Qui illi à principio paterni ſunt amici.
Sed (puto) & diu ſedens nuntios
Percontabitur in Ithaca, perficiet autem iter iſtud nunquam.
Sic loquutus eſt, dimiſit autem concionem celeriter:
Hi quidem diſpergebantur ad domum quiſque ſuam:
Proci .v. ad domum ibant diuini Vlyſſis.
Telemachus verò ſeorſim profectus ad littus maris
Manus cùm lauiſſet [aqua] cani maris, ſupplicauit Palladi:
Audi me qui heri deus veniſti ad domum noſtram.
Et me in naui iuſſiſti per obſcurum pontum
Reditum ſciſcitaturum patris diu abſentis
Ire: hæc autem omnia impediunt Achiui,
Proci autem potiſſimùm malè ſuperbientes.
Sic dixit precatus: propè illum autem venit Pallas,

Mentori

Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων·
Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ,
Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
Οὔτοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος·
Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης,
Οὔ σ' ἔτ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς.
Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
Οἱ πλέονες, κακίους· παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους·
Ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων,
Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
Τῷ νῦν μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν τε νόον τε
Ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔ τι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι·
Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
Ὃς δή σφιν σχεδόν ἐστιν ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι.
Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἣν σὺ μενοινᾷς·
Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
Ὅπλισόν τ' ἤϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν,
Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
Πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ νέαι ἠδὲ παλαιαί·
Τάων μέν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι ἥ τις ἀρίστη·
Ὦκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη κούρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν·
Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν
Αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ.
Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τι τοι ἄλλο

Ἐν

Mentori ſimilis facta, tum corpore, tum etiam voce.
Et ipſum compellans verba alata dixit,
Telemache, neq; in poſterum ignauus erit, neque ſtolidus
Si modò tibi tui patris inſtillata eſt indoles bona.
Qualis ille erat ad perficiendum ſiue opus ſiue orationem.
Non ſanè tunc vanum iter erit, neque imperfectum:
Si verò non illius eſſes filius & Penelopes,
Non ſanè tunc ſperarem te perfecturum eſſe quæ moliris.
Pauci enim filij ſimiles patri ſunt:
Pleriq; peiores: pauci vero patre meliores.
Sed quoniam neq; in poſterum ignauus erit, neq; ſtolidus:
Neque te penitus prudentia Vlyſsis deficit,
Spes tibi deinceps eſt te perfecturum eſſe hæc opera:
Ideò nunc procorum ſine conſiliumq́, mentemq́;
Inſipientium, quoniam nequaquam prudentes neq; iuſti ſunt.
Neque vllo pacto ſciunt mortem & fatum nigrum,
Quæ [mors] iam illis imminet vt die vno omnes pereant.
Tibi verò iter non amplius deerit quod tu inſtituis.
Talis enim tibi ſocius ego paternus ſum.
Qui tibi nauem celerem parabo & ſimul ſequar ipſe.
Sed tu quidem domum vadens, cum procis verſare,
Apparaq́; viatica & vaſis accommoda ſingula,
Vinum in amphoris, & farinam medullam hominum,
Vtribus in denſis, ego autem per populum ſocios
Statim voluntarios colligam: ſunt autem naues
Multæ in circumflua Ithaca nouæ & veteres.
Harum quidem ego diſpiciam quæcunque optima eſt,
Statim autem armatam deducemus in latum mare.
Sic dixit Pallas, filia Iouis, neque diutius
Telemachus moratus eſt, poſtquam deæ audiuit vocem.
Feſtinabatq́; domum ire ſuo triſtatus corde.
Inuenit autem procos ſuperbos in ædibus,
Capras excoriantes, porcoſq́; aſſantes in aula:
Antinous autem ridens obuiam veniebat Telemacho,
Illumq́; manu apprehenſum affatus eſt & nomine cōpellauit,
Telemache, magniloque, irâ preceps, ne tibi aliud

In

Εν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
Αλλὰ μάλ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὡς τοπάρος περ·
Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Αχαιοὶ,
Νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
Ες Πύλον ἠγαθέην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Αντίνο', οὔπως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
Δαίνυσθαί τ' ἀέκοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἕκηλον.
Η οὐχ ἅλις ὡς τοπάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Κτήματ' ἐμὰ μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,
Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς,
Πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,
Ηὲ Πύλον δ' ἐλθὼν ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.
(Εἶμι μὲν, οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω)
Εμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων
Γίνομαι, ὥς νύ που ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι.
Η ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν ἀντινόοιο.
Ρεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο,
Οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ κερτόμεον ἐπέεσσιν,
Ωδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Η μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.
Η τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἠμαθόεντος,
Η ὅγε καὶ Σπάρτηθεν. ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς.
Ηὲ καὶ εἰς Εφύρην ἐθέλει πίειραν ἄρουραν
Ελθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ,
Εν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ.
Αλλος δ' αὖτ' εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηὸς,
Τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος ὥσπερ Οδυσσεύς;
Οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι.
Κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
Τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἠδ' ὅστις ὀπυίοι.
Ως φάν· ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσετο πατρὸς

Εὐρύν

In præcordiis malum ſit curæ vel opus vel verbum:
Sed egregiè comede, & bibe vt antea:
Iſta enim omnino omnia perficient tibi Achiui,
Nauem, & electos remiges, vt ocyus eas
Ad Pylum diuinã, ad audiendũ aliquid de inclyto parente.
Huic autẽ rurſus Telemach. prudẽs cõtrà alloquutus eſt.
Antinoë, neutiquam licet cum vobis ſuperbis
Conuiuari inuitum, & lætari quietum.
An ſatis eſt quòd antea abſumpſiſtis multa, & eximia
Bona mea proci, ego autem adhuc infans eram?
Nũc.v. quãdo iã grandior ſum, & aliorum orationẽ audiens
Percipio, & ſanè mihi intus augeſcit animus.
Tentabo vt vobis malum fatum inferam,
Siue Pylum profectus, ſiue hîc in iſto populo.
Ibo ſanè, (neque inutilis profectio erit quam dico)
Aliena naue conſcenſa: neque enim nauis compos neque remigum.
Sum, ita ſcilicet vobis videtur conducibilius eſſe.
Dixit, & ex manu manum auulſit Antinoi.
Facilè. proci autem per domum conuiuium apparabant.
Hi verò cauillabantur & conuiciabantur verbis.
Sic autem aliquis dicebat iuuenum ſuperborum,
Omnino certè Telemachus cædem nobis molitur:
Aut quoſdã ex Pylo ducet auxiliatores Amathoëte, [id eſt, quam Amathus fluuius præterlabitur,]
Aut etiã ex Sparta: quandoquidem ſane cupit vehementer,
Aut & in Ephyram vult pinguem terram
Proficiſci, vt inde mortifera venena afferat,
Inijciat verò crateri, & nos omnes perdat.
Alius verò rurſus dicebat iuuenum ſuperborum,
Quis verò ſcit, ſi etiam ipſe profectus caua in naue,
Longè ab amicis peribit, errans vt Vlyſſes?
Sic & magis augeret nobis laborem.
Bona namque omnia diuideremus, domum verò
Illius matri daremus habendam, atque is qui illam duxiſſet.
Sic aiebant: ille.v. in excelſum thalamum deſcendit patris

Εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
Ἐσθής τ' ἐν χηλοῖσιν, ἅλις τ' εὐῶδες ἔλαιον.
Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
Ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
Ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, εἴποτ' Ὀδυσσεὺς
Οἴκαδε νοστήσειε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
Κλῃσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι
Δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Ἔσκεν, ἣ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυϊδρείῃσιν,
Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσσας,
Μαῖ', ἄγε δή μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
Ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
Κεῖνον, ὀϊομένη τὸν κάμμορον, εἴποθεν ἔλθοι
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
Δώδεκα δ' ἔμπλησον, καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋῤῥαφέεσσι δοροῖσιν·
Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
Αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι. τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω.
Ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, ὁππότε κεν δὴ
Μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ, κοίτου τε μέδηται.
Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου ἤν που ἀκούσω.
Ὣς φάτο, κώκυσεν δὲ φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
Μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράζονται ὀπίσσω,
Ὥς κε δόλῳ φθίῃς, τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσονται.
Ἀλλὰ μέν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ

Latum, vbi cumulatum aurum & æs iacebat,
Veſtiſq; erat in ciſtis, abundeq; odoriferum oleum.
Ibi verò dolia vini veteris dulcis
Stabant, merum diuinum potum intus habentia,
Ordine ad murum aptata: ſi quando Vlyſſes
In patriam reuerteretur, ſaltem dolores multos paſſus.
Obſeratæ verò erant valuæ accuratè aptatæ
Biſores: intus autem mulier cuſtos noctesq; dieſq;
Erat, quæ omnia aſſeruabat mentis multa ſolertia,
Euryclea Opis filia Piſenoridæ,
Hanc tunc Telemachus alloquutus eſt in thalamum vocatam.
Nutrix agè iam mihi vinum in amphoris hauri
Suaue, quod quidem poſt illud ſit ſuauiſſimum quod tu ſeruas,
Illum expectans infeliciſſimum ſi vnde veniat
Generoſus Vlyſſes morte & fatis euitatis.
Duodecim verò imple, & opercula apta omnibus,
Mihi verò farinam infunde bene conſutos in vtres.
Viginti autem ſint menſuræ molitæ farinæ, muneris [quod Ceres dedit]
Ipſa verò ſola ſcias: hæc autem congregata omnia ſint.
Sub noctem enim ego accipiam, quando iam
Mater ſuperiorem ad partem conſcenderit, lectiq; curam habuerit.
Vado enim ad Spartam & Pylum Amathoentem: [i. quam Amathus fluuius præterlabitur.]
Reditum ſciſcitaturus patris chari ſicubi audiero.
Sic dixit, eiulauit verò chara nutrix Euryclea,
Et quidem lugens, verba alata dixit,
Cur verò tibi chare fili in mente hæc ſententia
Eſt? quoniam verò vis ire multam per terram,
Solus quum ſis dilectus? is enim periit longè à patria terra
Generoſus Vlyſſes, ignoto in populo:
Iſti verò tibi ſtatim profectò mala machinabuntur poſthac
Vt dolo pereas, hæc verò ipſi omnia diuidant.
Sed mane hic in tuis bonis ſedens: nequaquam te oportet

Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι,
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Θάρσει μαῖ' ἐπεὶ οὔ τι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή.
Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι
Πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται,
Η αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι·
Ως ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτη.
Ως ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Αὐτίκ' ἔπειτά οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν,
Εν δέ οἱ ἄλφιτα χεῦεν εὐῤῥαφέεσσι δοροῖσιν.
Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
Ενθ' αὖ ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη,
Καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
Εσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
Ηδ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
Ητεε νῆα θοήν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' εἴρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
Οπλ' ἐτίθει τά τε νῆες ἐΰσσελμοι φορέουσιν.
Στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇς λιμένος· περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
Αθρόοι ἠγερέθοντο. θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.
Ενθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο·
Ενθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν,
Πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα,
Οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Εἵατ', ἐπεί σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Εκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὖ ναιεταόντων,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν,
Τηλέμαχ', ἤδη μέν τοι ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Εἵατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν,
Ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

Per pontum infructuoſum mala pati, neque errare.
Hanc verò rurſus Telemachus prudẽs contra alloquutus eſt.
Confide nutrix: quia non abſque deo hoc conſilium eſt.
Sed iura te matri charæ hæc non eſſe dicturam,
Priuſquam vndecimaq; duodecimaq; dies adfuerit,
Aut ipſa deſiderarit & me diſceßiſſe reſciuerit,
Videlicet ne flens pulchrum corpus lædat.
Sic loquutus eſt. anus verò deorum magnum iuramentum iurauit.
Cæterùm poſtquam iurauit perfecitq; iuſiurandum,
Statim poſtea illi vinum in amphoris hauſit.
Farinam autem illi infudit benè conſutos in vtres.
Telemachus autem domũ ingreſſus cum procis verſabatur.
Tum rurſus alia cogitauit dea cæſiis oculis Minerua,
Telemacho autem aſsimilata vrbem obiit totam.
Et ſingulis viris adſtans dixit ſermonem.
Sub noctem verò ad nauem celerem congregari iußit:
Ipſa rurſus Phronij Noëmona clarum filium
Rogauit nauem celerem: ille autem ipſi libenter promiſit:
Occiditque ſol, obumbranturq; omnes viæ:
Et tunc nauem celerem in mare protraxit, omnia. v. in ipſa
Arma poſuit, quæ naues benè tabulatæ ferunt.
Statuitq; in extremitate portus, circum autem eximij ſocij
Frequentes congregabantur: dea verò concitabat ſingulos.
Tunc alia cogitauit dea cæſiis oculis Minerua:
Feſtinauit ire ad domum Vlyßis diuini.
Hic procis dulcem ſomnum infudit.
Diſturbauit autem bibentes, è manibus verò excußit pocula.
Hi verò dormitum feſtinabant per vrbem, neque amplius
Sedebant poſtquam ipſis ſomnus in palpebras incidit.
Cæterùm Telemachum alloquuta eſt cæſiis oculis Minerua
Euocatum ex ædibus benè habitatis,
Mentori aſsimilata cum corpore, tum voce,
Telemache iam ſanè bellicoſi ſocij
Aßident remigio, tuum expectantes aduentum.
Quamobrem eamus, ne diutiùs differamus iter.

Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομόωντας ἑταίρους·
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Δεῦτε φίλοι ἤια φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη
Ἁθρό' ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ' ἐμὴ οὔτι πέπυσται,
Οὐδ' ἄλλαι δμωαί· μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο.
Οἳ δ' ἄρα πάντα φέροντες, εὐσέλμῳ ἐπὶ νηῒ
Κάτθεσαν ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη.
Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἕζετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
Ἕζετο Τηλέμαχος. τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῗσι κάθιζον·
Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις
Ἀθήνη.
Ἀκραῆ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι. τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν,
Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν,
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο.
Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ,
Παννυχίη μέν ῥ' ἥ γε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον.

ΥΠΟΘΕ.

Sic loquuta præceſsit Pallas Minerua
Celeriter: ille verò continuò poſt veſtigia ibat deæ:
Cæterum poſtquam ad nauem peruenerunt atque mare,
Inuenerunt poſtea in littore capite comatos ſocios.
Hos verò interfatus eſt diuinus ac potens Telemachus:
Venite amici, viatica feramus, omnia enim iam
Congregata ſunt in ædibus, mater verò mea neutiquam ſcit,
Neque aliæ ancillæ, vnica verò ſola rem audiuit.
Sic loquutus præceſsit, hi verò ſimul ſequebantur.
Ipſiq́ ſimul omnia ferentes bene tabulata in naui
Depoſuerunt, vt iuſſerat Vlyſsis charus filius:
Telemachus verò nauem conſcendit, præibatq́ Minerua:
Naui autem in puppi illa conſcendit, propè eam autem
Sedebat Telemachus: illi verò funes ſoluebant:
Qui & ipſi naue conſcenſa per tranſtra ſederunt.
His verò impellentem ſecundum ventum miſit cæſiis ocul.
Minerua,
Purum Zephyrum, reſonantem per obſcurum pontum.
Telemachus autem ſocios incitans, iubebat
Arma aptare, hi verò hortanti paruerunt.
Malum autem abiegnum, cauam intra baſim
Conſtituerunt eleuantes, & rudentibus colligarunt.
Traxerunt autem vela alba bene tortis loris.
Impleuit autem ventus medium velum: circa verò fluctus
Carinam purpureus inſonabat naue eunte.
Illa verò currebat per fluctus conficiens iter:
Ligatis autem armis celeri in naui nigra,
Conſtituerunt crateras ad ſumma vſque labia plenas vini.
Libabant autem diis immortalibus qui ſemper ſunt:
Ex omnibus autem potiſsimum Iouis glaucis oculis filiæ:
Per totam noctem quidem illa, & totum mane tranſibat
iter.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Γ ΡΑΨΩδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ ἐλθόντα σὺν Ἀθηνᾷ ξενίζει Νέστωρ, καὶ διηγεῖται αὐτῷ τὰ συμβεβηκότα τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὸν ἐκ Τροίας ἀπόπλουν. πυθόμενος δὲ τὰ περὶ τῶν μνηστήρων, καὶ γνοὺς τὴν Ἀθηνᾶν ἀπιοῦσαν, θυσίαν αὐτῇ ἐπιτελεῖ. λαβὼν δὲ ὁ Τηλέμαχος ἅρμα σὺν Πεισιστράτῳ Νέστορος υἱῷ, εἰς Σπάρτην ἀπαίρει. νυκτὸς δὲ ἐπιγινομένης ξενίζονται παρὰ Διοκλεῖ ἐν Φηραῖς.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Γάμμ' ὑπὸ Νέστωρ δέκτο, συνῶρτο δ' ὅς υἱῖ, θεὰ δ' ἔπτη.

ΑΛΛΗ.

Ἄφιξις Τηλεμάχου εἰς Πύλον.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ἡ γάμμα ῥαψῳδία.

ΗΕΛΙΟΣ δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἷξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
Ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
Εἵατο καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.
Εὖθ' οἱ σπλάγχνα πάσαντο, θεῷ δ' ἐπὶ μηρία καῖον,

Οἱ δ'

ARGVMENTVM LIBRI III. ODYSSEAE HOMERI.

TELEMACHVM qui aduenerat cum Pallade hoſpitio ſuſcipit Neſtor, & enarrat illi quæ acciderint Græcis, & ex Troia nauigationem. Poſtquam autem audiit procorum facta, quum Mineruam diſcedentem agnouiſſet, ſacrificium illi facit. Telemachus verò cum Piſiſtrato Neſtoris filio curru accepto Sparten diſcedit: nocte autem oborta hoſpitio excipiuntur apud Dioclem Pheris.

ALIVD ARGVMEN. SIVE ALIA INSCRIPTIO.

Γ. Neſtor ſuſcepit Telemachum. abiit verò ipſe cum filio Neſtoris: dea verò auolauit.

ALIA INSCRIPTIO.

Aduentus Telemachi in Pylum.

HOMERI ODYSS. LIB. III.

SOL verò aſcendit relicta pulchra palude,
Cælum ad firmum, vt immortalibus illuceſceret,
Et mortalibus hominibus ſuper fertilem terrã,
Illi verò ad Pylum Nelei bene ædificatum opidum,
Peruenerunt: illi verò [Pylij] in littore maris ſacra faciebant,
Tauros omnino nigros Neptuno cœruleæ cæſarie:
Nouem autem ſedilia erant, quingenti verò in ſingulis
Sedebant, & præbebant in ſingulis ſedilibus nouem boues.
Hic illi viſcera guſtarant, deo autem coxas incenderunt.

Οἱ δ᾽ ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ᾽ ἱστία νηὸς ἐΐσης
Στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ᾽ ὅρμισαν, ἐκ δ᾽
ἔβαν αὐτοί.
Ἐκ δ᾽ ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν᾽, ἦρχε δ᾽ Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τηλέμαχ᾽, οὐ μέν σε χρὴ ἔτ᾽ αἰδοῦς οὐδ᾽ ἠβαιόν.
Τοὔνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὄφρα πύθηαι
Πατρός, ὅπου κύθε γαῖα, καὶ ὅντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·
Εἴδομεν ἥντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ.
Ψεῦδος δ᾽ οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί.
Τὴν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Μέντορ, πῶς τ᾽ ἄρ᾽ ἴω, πῶς τ᾽ ἂρ προσπτύξομαι αὐτόν;
Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν·
Αἰδὼς δ᾽ αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλέμαχ᾽, ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις,
Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
Οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
Ὣς ἄρα φωνήσασ᾽ ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ᾽ ἔπειτα μετ᾽ ἴχνια βαῖνε
θεοῖο.
Ἷξον δ᾽ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας.
Ἔνθ᾽ ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσιν, ἀμφὶ δ᾽ ἑταῖροι
Δαῖτ᾽ ἐντυνόμενοι, κρέα ὤπτων, ἄλλα δ᾽ ἔπειρον.
Οἱ δ᾽ ὡς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
Χερσίν τ᾽ ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον.
Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ
Κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι,
Πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ.
Δῶκε δ᾽ ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ᾽ οἶνον ἔχευε
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσηύδα
Παλλάδ᾽ Ἀθηναίην κούρην Διὸς αἰγιόχοιο,
Εὔχεο νῦν ὦ ξεῖνε Ποσειδάωνι ἄνακτι·

Ipſi verò rectà portum ſubeunt, atque vela nauis æqualis
Contraxerunt tollentes, illamq́; ad portum deduxerunt: ipſi
autem exierunt.
Telemachus ergo naui exiuit, præibat verò Pallas.
Illum prior alloquuta eſt dea cæſiis oculis Minerua,
Telemache, nõ te decet ne minimum quidẽ amplius pudor,
Eius enim gratia & pontum pernauigaſti, vt audires
Patrem vbi occultet terra, & quodnam fatum conſeq. ſit:
Sed agè nunc rectà vade ad Neſt. equorum domitorem.
Videamus ecquam ſententiam in præcordiis celat.
Precare verò ipſum vt vera dicat.
Mendacium porrò non dicet: valdè enim prudens eſt.
Hanc. v. rurſus Telemachus prudens cõtra alloquutus eſt.
Mentor, quo pacto accedam, quo pacto ſalutabo ipſum?
Neque adhuc ſermonum experientiam habeo prudentium,
Pudendũ enim profectò eſt ſi iuuenis virũ ſeniorẽ interroget.
Hũc autẽ rurſus alloquuta eſt dea cæſiis oculis Minerua,
Telemache, alia quidem in mente tua cogitabis
Alia verò & deus ſuggeret, non enim puto
Te diis inuitis natumq́; eſſe, nutritumq́;.
Sic quidem loquuta præceſſit Pallas Minerua
Celeriter: ille verò continuò poſt veſtigia incedebat deæ.
Venerunt autem ad Pyliorum virorum congregationem &
conſeſſum.
Hic Neſtor ſedebat cum filiis, circùm autem ſocij
Conuiuiũ apparantes carnes aſſabant, aliaſq́; traiiciebant.
Illi igitur vt hoſpites viderunt, confertim venerunt omnes,
Manibuſq́; porrectis ſalutarunt, & conſedere iuſſerunt.
Primus Neſtorides Piſiſtratus propè accedens,
Amborum prehendit manum, & collocauit ad epulum
Pellibus in mollibus ſuper arenas marinas,
Iuxtaq́; fratrem Thraſymedem, & patrem ſuum,
Præbuit autem viſcerum partes, infuditque vinum
Aureum in poculum. blandè autẽ compellans alloquutus eſt
Palladem Mineruam filiam Iouis ægidem habentis.
Supplica nunc ô hoſpes Neptuno regi.

Nam

Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι ἣ θέμις ἐστὶ,
Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
Σπεῖσαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἴομαι ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι. πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.
Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
Τοὔνεκά τοι προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον.
Ως εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου,
Χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
Οὕνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλεισον·
Αὐτίκα δ' εὔχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Κλῦθι Ποσείδαον γαιήοχε, μηδὲ μεγήρῃς
Ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
Νέστορι μὲν πρώτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὄπαζε,
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Σύμπασι Πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.
Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι
Οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Ως ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα,
Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
Ως δ' αὔτως ἠρᾶτο Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Ξείνους οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
Ω ξεῖνοι, τίνες ἐστὲ, πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί γ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Θαρσήσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
Θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο,
Ἡ δ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ω Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

Nam in eius dapes incidiſtis huc venientes.
Cæterùm poſtquam libaueris & ſupplicaueris vt fas eſt
Da & huic deinde poculum dulcis vini
Libare, quoniam etiam hunc puto immortalibus
Supplicare, omnes verò diis indigent homines.
Sed iunior eſt, ætate verò ſimilis mihi ipſi.
Propterea tibi priori dabo aureum poculum.
Sic loquutus in manibus poſuit poculum dulcis vini.
Gauiſa eſt autem Pallas propter prudentem virum iuſtum,
Eo quòd ſibi priori præbuiſſet aureum poculum.
Statimq́ multa ſuppliciter petijt à Neptuno rege.
Audi Neptune terram continens, nec inuideto
Nobis ſupplicantibus perficere has res.
Neſtori quidem primùm & filiis gloriam præbe.
Cæterùm poſtea aliis da gratam remunerationem,
Omnibus Pyliis ob inclytam Hecatombam.
Da inſuper Telemachum & me re confecta redire.
Cuius gratia huc venimus celeri cum naui nigra.
Sic quidem precabatur, & ipſa perfecit omnia.
Dedit verò Telemacho pulchrum poculum geminum.
Similiterq́; ſupplicauit Vlyſsis charus filius.
Hi. v. poſtquam aſſarunt carnes ſuperiores & abſtraxerunt
Partibus diſtributis, celebrarunt ſplendidum conuiuium.
Cæterum poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt
Inter eos ſermonem incepit Gerenius eques Neſtor,
Nunc ſanè honeſtius eſt inquirere & interrogare,
Hoſpites quinam ſint, poſtquam ſaturati ſunt cibo.
O hoſpites quinam eſtis? vnde nauigatis humidas vias?
An ob aliquod negotium, aut temerè erratis,
Tanquam prædones per mare, qui errant
Animas [periculis] obiectantes, malum alienigenis ferentes.
Hunc verò rurſus Telemachus prudens contra alloquutus eſt
Confidens, ipſa enim intra præcordia confidentiam Pallas
Poſuit vt ipſum de patre abſente interrogaret,
Et vt ipſum gloria ingens inter homines conſequeretur.
O Neſtor Neleiade, ingens gloria Græcorum,

Interrogas

Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμὲν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπὸ Νηΐου εἰλήλουθμεν,
Πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύω,
Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἤν που ἀκούσω,
Δίου Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὅν ποτέ φασιν
Σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
Πευθόμεθ' ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
Κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν ὁππόθ' ὄλωλεν,
Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
Εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γοῦναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
Πλαζομένου· περὶ γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων,
Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς·
Λίσσομαι, εἴ ποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
Ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι νημερτὲς ἔνισπε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ὀϊζύος, ἣν ἐν ἐκείνῳ
Δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν,
Ἠμὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
Πλαζόμενοι κατὰ ληΐδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
Ἠδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Μαρνάμεθ', ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι·
Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
Ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχὺς ἠδὲ μαχητής.

Ἀλλὰ

Interrogas unde ſimus, ego quidem tibi enarrabo:
Nos ex Ithaca ad Neium ſita venimus,
Negotium verò hoc priuatum eſt non publicum quod dicam,
Patris mei famam magnam inquiro ſicubi [aliquid] audire poßim,
De diuino Vlyſſe ærumnoſißimo quem quondam aiunt
Unà tecum pugnantem, Troianorum vrbem euertiſſe.
Alios enim omnes, quotquot cum Troianis pugnarunt,
Audiuimus quo in loco vnusquiſque perierit ſæua morte.
Illius verò etiam mortem incognitam fecit Iupiter:
Neque enim quiſquam poteſt clarè dicere vbinam perierit,
An ille in continenti domitus ſit à viris hoſtibus,
An in pelago inter fluctus maris.
Eius gratia nunc ad tua genua ſuplex acceßi, ſi fortè velis
Illius ſæuam mortem dicere ſicubi videris
Oculis tuis, aut alterius orationem audieris.
Errantis. nimium enim ipſum ærumnoſum peperit mater,
Neque vllo pacto me veritus blandiaris, neque miſertus,
Sed planè mihi narres vtcunque contigit videre
Supplico, ſi vnquam tibi pater meus bonus Vlyſſes,
Siue dictum ſiue factum promiſſum perfecit
Populo in Troianorum. vbi paßi eſtis clades Græci,
Horum nunc mihi memor ſis, & mihi veritatem dicas.
Huic verò reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor.
O amice quoniam mihi in memoriam renocaſti calamitatem quam in illo
Populo paßi ſumus robore indomiti filij Achiuorum,
Et quæcunque cum nauibus per obſcurum pontum
Errantes, ad prædam quocunque duxiſſet Achilles:
Et quæcunque circa vrbem magnam Priami regis
Pugnantes pertulimus. [dicam quod ignoras.] illic igitur ſubinde occiſi ſunt quotquot optimi:
Illic quidem Aiax iacet martius, illic etiam Achilles,
Illic verò Patroclus diu conſilio æquiparandus.
Illic etiam meus dilectus filius ſimul & fortis & inculpabilis
Antilochus ſupra modum currendo velox atque pugnator:

Aliaq;

Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά· τίς κεν ἐκεῖνα
Πάντα γε μυθήσαιτο καταθνητῶν ἀνθρώπων;
Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἐξάετες παραμίμνων
Ἐξερέοις ὅσα κεῖθι κακὰ δῖοι Ἀχαιοί·
Πρίν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο.
Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες
Παντοίοισι δόλοισι μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
Ἔνθ' οὔτις ποτε μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
Ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεὺς
Παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός. εἰ ἐτεόν γε
Κείνου ἔκγονός ἐσσι. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα·
Ἤτοι γὰρ μῦθοί γε ἐοικότες, οὐδέ κε φαίης
Ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι.
Ἔνθ' ἤτοι εἵως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
Οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ,
Φραζόμεθ'. Ἀργείοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς.
Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
Πάντες ἔσαν· τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον,
Μήνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης,
Ἤτ' ἔριν Ἀτρείδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τὼ δὲ καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
(Οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν)
Μῦθον μυθείσθην τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
Ἔνθ' ἤτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
Νόστου μιμνήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε βούλετο γὰρ ῥα
Λαὸν ἐρυκακέειν, ῥέζειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας,
Ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο.
Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.

Aliaq́ multa præter hæc paſſi ſumus mala, quis illa
Omnia enarraret mortalium hominum?
Neque ſi quinquennio vtique & ſexennio hic permanens
Interrogaueris quæ illic paſſi ſunt mala diuini Græci:
Prius nãque tædio affectus tuam in patriam terram redires:
Nouennio enim ipſis mala texuimus [ipſos] vndiq; aggredientes
Omni genere doli. vix tandem finem dedit Iupiter,
Ibi nullus vnquam prudentia ſe ſimilem dicere
Voluit, nam valde multum vincebat diuus Vlyſſes
Omnimodis dolis pater tuus, ſiquidem tu verè
Illius filius es: admiratio me tenet aſpicientem.
Profectò enim ſermones ſimiles: neque tu diceres
Virum iuniorem vſque adeò decenter loquuturum.
Ibi profectò vſque quidem dum ego & diuus Vlyſſes
Nunquam in concione diuerſum dicebamus, neque in conſilio,
Se deundem animum habentes, mente & prudenti conſilio
Conſulebamus, Græcis vt quam optimè eſſet.
Cæterũ poſtquam Priami vrbem expugnauimus excelſam
Abiuimusq; in nauibus, deus autem diſperſit Græcos,
Tunc certe Iupiter triſtem in mente machinatus eſt reditum
Græcis, nam neque prudentes, neque iuſti
Omnes erant, ideoque ipſorum plures malum fatum conſequuti ſunt,
Ira ex pernicioſa Mineruæ terribilem patrem habentis.
Quæ contentionem Atridas inter excitauit vtroſque.
Hi verò conuocatis ad concionem omnibus Achiuis
Fruſtrà & non ſeruato decoro ad ſolem occidentem,
(Illi verò venerunt vino grauati filij Achiuorum)
Rem explicarunt cuius gratiâ populum congregarant.
Ibi tum Menelaus iubebat omnes Græcos
Reditus memores eſſe ſuper lata dorſa maris.
Neque Agamemnoni prorſus [hoc] placebat. volebat namq;
Populum detinere & facere ſacras hecatombas.
Vt Palladis vehementem iram placaret
Stultus: neque iſtud nouerat, quod non perſuaſurus erat.
Non enim ſtatim deorum vertitur mens ſempiternorum.

Ως τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν
Εστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ
Ηχῇ θεσπεσίῃ, δίχα δὲ σφισιν ἥνδανε βουλή,
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες
Αλλήλοις· (ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο)
Ηῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἕλκομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα. βαθυζώνους τε γυναῖκας
Ημίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
Αὖθι παρ' Ατρείδῃ Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν·
Ημίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν. αἱ δὲ μάλ' ὦκα
Επλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον,
Ες Τένεδον δ' ἐλθόντες, ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
Οἴκαδε ἱέμενοι. Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον,
Σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὦρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὖτις.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,
Αμφ' Οδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
Αὖτις ἐπ' Ατρείδῃ Αγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν αἵ μοι ἕποντο,
Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς ἀρήϊος, ὦρσε δ' ἑταίρους.
Οψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος,
Εν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας,
Η καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
Νήσου ἔπι Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες,
Η ὑπένερθε Χίοιο, παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα,
Ητέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὅ γ' ἡμῖν
Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν
Τέμνειν, ὄφρα τάχιστα ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
Ωρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι. αἱ δὲ μάλ' ὦκα
Ιχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, ἐς δὲ Γεραιστὸν
Εννύχιαι κατάγοντο. Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
Πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην ὅτ' ἐν Αργεϊ νῆας ἐΐσας
Τυδείδεω ἕταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
Εστασαν. αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη

Οὖρος

Sic hi quidem aſperis inter ſe altercantes verbis
Stabant, ipſi verò ſurrexerunt bene ocreati Græci
Clamore ingenti: varium autem ipſis placebat conſilium.
Noctem quidem dormiuimus pernicioſa mente cogitantes
Inuicem (inſuper enim Iupiter parabat damnum maximum.)
Manè autẽ, alij quidem naues traximus in mare humidum,
Resq; impoſuimus, ſuccinctasq;, [i. formoſas] mulieres.
Dimidia verò turba retenta eſt manens
Ibi apud Atriden Agamemnona paſtorem populorum.
Dimidia verò cùm conſcendiſſemus [naues, remis eas] impellebamus hæ. a. valde celeriter
Nauigabant, ſtrauit. n. deus vaſtum pontum:
In Tenedum autem profecti fecimus ſacra diis
Domũ peruenire *cupientes. Iup. v. nondum curabat reditũ*
Infeſtus, qui contentionem cõcitauit malam ſecundò iterũ n.
Alij. v. auerſi aſcenderunt naues remis vtrinque impulſas
Qui circa Vlyſſem erant regem prudentem varij conſilij
Rurſus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cùm nauibus congregatis quæ me ſequebantur
Fugi, quoniã cognoſcebã quòd tam mala meditabatur deus:
Fugit & Tydei filius bellicoſus, excitauit & ſocios:
Serò autem ad nos venit flauus Menelaus.
In Lesbo autem offendit de longa nauigatione deliberantes,
An ſupra Chium iremus aſperam,
Ad inſulam Pſyriam, ipſam à ſiniſtris habentes,
An ſub Chio ad ventoſum Mimanta.
Rogauimus autem deum vt oſtenderet ſignum: ſed hic nobis
Oſtendit, & iuſſit pelagus medium verſus Eubœam
Sulcare, vt quàm celerrimè infortunium fugeremus.
Cœpit autem ſtridulus ventus ſpirare: hæ. a. valde velociter
Piſcoſas vias percurrerunt & ad Geræſtum
Vnius noctis ſpatio appulerunt. Neptuno autem taurorum
Multas coxas impoſuimus, pelagus magnum emenſi.
Quartus dies erat quando Argis naues æquales
Tydidæ ſocij Diomedis bellicoſi
Conſtitere: ſed ego Pylũ verſus curſũ tenui, nec vnquã deſiit

Οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι.
Ὣς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθής, οὐδέ τι οἶδα
Κείνων οἵ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἵ τ' ἀπόλοντο.
Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισι
Πεύθομαι, ἣ θέμις ἐστὶ δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω.
Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμώρους,
Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
Εὖ δὲ Φιλοκτήτην Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα.
Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
Ὥς τ' ἦλθ', ὥς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν·
Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
Ἀνδρός, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Καὶ σὺ φίλος (μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε)
Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καί οἱ Ἀχαιοὶ
Οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν,
Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
Οἵ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
Πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοὶ· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν
ἔμπης.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες.
Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
Ἐν μεγάροις ἀέκητι σέθεν κακὰ μηχανάασθαι·
Εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέ γε λαοὶ
Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κε ποτε σφι βίας ἀποτίσεται
ἐλθὼν

Ventus, poſtquam primum deus impulit vt flaret.
Sic veni, dilecte fili, inſcius nec ſcio quicquam
De illis et qui ſeruati ſint Achiuorum quiq; perierint.
Quæcunque autem in ædibus ſedens noſtris
Audiui, ſicut fas eſt docebere, neque te celabo.
Bene quidem Myrmidonas dicunt rediiſſe haſta exercitatos,
Quos duxit Achillis magnanimi præclarus filius.
Bene etiam Philocteten Pœantis illuſtrem filium:
Omnes autem Idomeneus in Cretam duxit ſocios
Qui fugerunt ex bello, pontusq; ipſi nullum abſtulit.
Atriden autem & ipſi audiſtis, quanquam procul ſitis,
Et vt venerit, & vt Ægiſthus molitus ſit ei triſtem mortem.
Verùm ille quidem cum ſua pernicie pœnas cædis perſoluit.
Quam bonum eſt, vel filium interempti ſupereſſe
Viri! quoniam & ille Oreſtes vltus eſt parricidam
Ægiſthum doloſum, qui ipſius patrem inclytum interfecerat.
Et tu amice (valde enim te video bonumq; magnumq;)
Fortis ſis, vt aliquis te etiam inter poſteros dilaudet.
Hunc v. rurſus Telemachus prudẽs contra alloquutus eſt.
O Neſtor Neleiade, magna gloria Græcorum.
Et valde iure ille quidem vltus eſt, & ei Græci
Deferent gloriam latam, & poſteris præconium.
Vtinam verò mihi tantum dij vim dediſſent
Vlciſci procos iniuriæ moleſta cauſa,
Qui in me contumelioſi nefanda moliuntur.
Sed neutiquam mihi tantam deſtinarunt dij felicitatem,
Patriq; meo & mihi: nunc. a. oportet [me hæc] tolerare nihilo ſecius.
Hunc autem mutuis excepit verbis Geren. equis Neſtor,
O amice quandoquidem de his me admonuiſti & loquutus es,
Ferunt, procos tuam propter matrem multos
Domi te inuito mala machinari.
Dic mihi, vtrũ tua ſponte victus es [i. cedis,] an verò te populi
Odio habent publicè ſequentes dei oraculum?
Quis v. nouit an aliquando ipſorum violentiam [Vlyſſes] vlturus ſit reuerſus,

Οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι.
Ὣς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθὴς, οὐδέ τι οἶδα
Κείνων οἵ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἵ τ' ἀπόλοντο.
Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισι
Πεύθομαι, ἣ θέμις ἐστὶ, δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω.
Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμώρους,
Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός·
Εὖ δὲ Φιλοκτήτην Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους
Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα
Ἀτρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
Ὥς τ' ἦλθ', ὥς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν·
Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
Ἀνδρὸς, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Καὶ σὺ φίλος (μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε)
Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καί οἱ Ἀχαιοὶ
Οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν,
Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
Οἵ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον.
Πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν
ἔμπης.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες,
Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
Ἐν μεγάροις ἀέκητι σέθεν κακὰ μηχανάασθαι.
Εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέ γε λαοὶ
Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτε σφὶ βίας ἀποτίσεται
ἐλθὼν

Ventus, poſtquam primum deus impulit vt flaret.
Sic veni, dilecte fili, inſcius nec ſcio quicquam
De illis et qui ſeruati ſint Achiuorum quiq; perierint.
Quæcunque autem in ædibus ſedens noſtris
Audiui, ſicut fas eſt doceberis, neque te celabo.
Bene quidem Myrmidonas dicunt rediſſe haſta exercitatos,
Quos duxit Achillis magnanimi præclarus filius.
Bene etiam Philoctetem Pœantis illuſtrem filium.
Omnes autem Idomeneus in Cretam duxit ſocios
Qui fugerunt ex bello, pontuſq; ipſi nullum abſtulit.
Atriden autem & ipſi audiſtis, quanquam procul ſitis,
Et vt venerit, & vt Ægiſthus molitus ſit triſtem mortem.
Verùm ille quidem eam ſua pernicie pœnas miſeras perſoluit.
Quam bonum eſt, vel filium interempti ſupereſſe
Viri! quoniam & ille Oreſtes vltus eſt parricidam
Ægiſthum doloſum, qui ipſius patrem inclytum interfecerat.
Et tu amice (valde enim te video bonumq; magnumq;)
Fortis ſis, vt aliquis te etiam inter poſteros dilaudet.
Hunc. v. rurſus Telemachus prudẽs contra allocutus eſt.
O Neſtor Neleiade, magna gloria Græcorum.
Et valde iure ille quidem vltus eſt, & ei Græci
Deferent gloriam latam & poſteris præconium.
Vtinam verò mihi tantam dij vim dediſſent
Vlciſci procos iniuriæ moleſta cauſa,
Qui in me contumelioſe nefanda moliuntur.
Sed neutiquam mihi tantam deſtinarunt dij felicitatem,
Patriq; meo & mihi: nunc. a. oportet [me hæc] tolerare nihilo
ſecius.
Hunc autem mutuis excepit verbis Geren. eques Neſtor,
O amice quandoquidem de his me admonuiſti & loquutus es,
Ferunt, procos tuam propter matrem multos
Domi te inuito mala machinari.
Dic mihi, vtrũ tua ſponte victus es [i. cedis,] an verò te populi
Odio habent publice ſequentes dei oraculum?
Quis. v. nouit an aliquando ipſorum violentiam [Vlyſſes] vl-
turus ſit reuerſus,

Ἤ γε μοῦνος ἐὼν, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
Εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὡς τότ' Ὀδυσσῆος περικήδετο κυδαλίμοιο
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
5 Οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ
φιλεῦντας
Ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Εἴ σ' οὕτως γ' ἐθέλει φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ,
Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.
10 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ὦ γέρον, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω.
Λίην γὰρ μέγα εἶπες. ἄγη μ' ἔχει. οὐκ ἂν ἔμοιγε
Ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ' οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
15 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι.
Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,
Ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὡς Ἀγαμέμνων
20 Ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο.
Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον οὐδὲ θεοί περ
Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλησι τανηλεγέος θανάτοιο.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
25 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγοίμεθα κηδόμενοί περ.
Κείνῳ δ' οὐκ ἔτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλά οἱ ἤδη
Φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι
Νέστορ' ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων.
30 Τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν·
Ὥς τέ μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, σὺ δ' ἀληθὲς ἔνισπε,
Πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
Ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον
35 Αἴγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
Ἢ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλά πη ἄλλῃ

Vel ipſe ſolus exiſtens,vel etiam vniuerſi Græci:
Si enim te ſic vellet amare cæſiis oculis Minerua,
Vt Vlyſsis quondam curam habuit glorioſi
Populo in Troianorum,vbi paſsi ſumus dolores Græci,
(Non enim vnquam vidi adeò manifeſtè deos [quenquam] amantes,
Vt illi manifeſtè aſtitit Pallas Minerua)
Si te adeò vellet amare,curareq; animo,
Sic profectò quiſpiã illorũ vtique obliuiſceretur nuptiarũ,
Hunc.v.rurſus Telemachus prudẽs contra alloquutus eſt.
O ſenex nunquam hanc rem perfectum iri exiſtimo,
Supra modum enim magna dixiſti, ſtupor me tenet:non vtique mihi
Speranti ea contingerent,neque ſi dij ſic vellent.
Hunc.v.rurſus alloquuta eſt dea cæſiis oculis Minerua,
Telemache,quod tibi dictum effugit ſeptum dentium?
Facilè deus ſanè,ſi velit,vel ex lõginquo virũ ſeruare poteſt.
Mallem verò ego etiam dolores multos paſſus
Domum[tardè]redire,& reditus diem videre,
Quàm[citò]reuerſus perire in ædibus,veluti Agamemnon
Periit, Ægiſthi fraude & ſua vxoris.
Verumenimuero mortem omnibus communem neque dij ipſi
Etiam ab amato viro poſſunt arcere, quandocunque tandem
Fatum pernicioſum corripuerit aſperæ mortis.
Hunc.v.rurſus Telemachus prudens cõtra alloquutus eſt,
Mentor,ne amplius hæc differamus,triſtes quamuis ſimus.
Illi enim non amplius reditus[eſt]verus,ſed ei iam
Curarunt immortales mortem & fatum nigrum.
At nunc volo rem aliam inquirere & interrogare
Neſtorẽ, quoniã ſupra modũ nouit iura & ingenia aliorum:
Ter.i.tribus.n.iam ipſum dicunt imperaſſe ſæculis virorum:
Quare mihi immortalibus ſimilis videtur aſpectu.
O Neſtor Neleiade,tu verò verum dic,
Quomodo mortuus eſt Atrides latè imperans Agamemnon
Vbi Menelaus erat? quam verò illi machinatus eſt mortem
Ægiſthus doloſus?ſanè.n.occidit[ſi]multò præſtantiorem.

Πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὁ δὲ θαρσήσας κατέπεφνε;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Ἤτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι ὥς κεν ἐτύχθη·
Εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
Ἀτρεΐδης Τροίηθεν ἰὼν ξανθὸς Μενέλαος,
Τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
Ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
Κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς ἄργεος. οὐδέ κε τίς μιν
Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον·
Ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
Ἥμεθ'· ὁ δ' εὔκηλος μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο
Πόλλ' Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν,
Ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς
Δῖα Κλυταιμνήστρη (φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι·
Πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ ᾧ πόλλ' ἐπέτελλεν
Ἀτρεΐδης Τροίηνδε κιὼν εἴρυσθαι ἄκοιτιν.)
Ἀλλ' ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε
δαμῆναι,
Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην,
Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε.
Πολλὰ δὲ μηρί' ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς
Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὅ ἤποτε ἔλπετο θυμῷ.
Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηθεν ἰόντες
Ἀτρεΐδης καὶ ἐγώ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·
Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν,
Ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖσι βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,
Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα,
Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Ὄφρ' ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.

Ἀλλ'

Annon in Argo erat Achaico an alicubi alibi
Errabat inter homines, ille verò ſumpto animo interfecit?
Huic verò reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Profectò ego tibi fili vera omnia dicam.
Enimuero tu quidē hoc ipſo ſuſpicaris quēadmodū accidiſſet,
Si viuentem Ægiſthum in ædibus inueniſſet
Atrides è Troia rediens flauus Menelaus.
Sic[enim] profectò eū ne mortuū quidē humo iniecta texiſſet:
Sed ipſum caneſq; & aues deuoraſſent
Iacentem in campo procul ab Argis, neque vlla ipſum
Defleuiſſet Achiuarum: valde.n. ingens admiſit facinus.
Nos enim illic multa obeuntes certamina.
Morabamur, ille, v. deſidioſus in ſeceſſu Argi equos-paſcētis
Multùm Agamemnoniam vxorem demulcebat verbis.
Ipſa quidem anteà certè abnuebat facinus indignum
Diua Clytæmneſtra (mente enim vtebatur bona:
Etenim ei aderat & cantor vir, cui plurimùm mandarat
Atrides ad Troiam proficiſcens vt ſeruaret vxorem)
Sed quum iam ipſum fatum deorum irretiuit ad hoc vt domaretur.
Tū ſanè ipſum cantorē ducens Ægiſthus in inſulā deſertam,
Dereliquit vt eſſet auibus laceratio & rapina:
Ipſam verò volens volentem duxit in ſuam domum.
Multa verò femora adoleuit deorum ſuper ſacra altaria.
Multa etiam ornamenta ſuſpendit, veſteſq; aurumq;,
Quòd perfeciſſet magnum opus ꝙ nunquam ſperaſſit animo,
Nos quidem ſimul nauigabamus à Troia profecti
Atrides & ego, amica ſentientes inuicem.
Sed quum ad Sunium ſacrum peruenimus promont. Athen.
Illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo
Suis ſuauibus telis aggrediens occidit,
Clauum in manibus currentis nauis tenentem.
Phrontin Onetoriden, qui vincebat nationes hominum
In naue gubernanda quoties ingruebant procellæ.
Sic ille quidem illic detentus eſt acceleret licet iter
Vt ſocium ſepeliret, & parentalia parentaret.

Sed

Αλλ᾽ ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Εν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
Ιξε θέων, τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
Εφράσατο, λιγέων δ᾽ ἀνέμων ἐπ᾽ ἀϋτμένα χεῦε,
Κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν.
Ενθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν,
Ηχι Κύδωνες ἔναιον, Ιαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Εστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη
Εσχατιῇ Γόρτυνος, ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ,
Ενθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον
ὠθεῖ
Ες Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ᾽ ἀποέργει.
Αἱ μὲν ἄρ᾽ ἔνθ᾽ ἦλθον, σπουδῇ δ᾽ ἤλυξαν ὄλεθρον
Ανδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
Κύματ᾽, ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρῳρείους
Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
Ως ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων,
Ηλᾶτο ξὺν νηυσὶν ἐπ᾽ ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Τόφρα δὲ ταῦτ᾽ Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρά,
Κτείνας ἀτρείδην, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ᾽ αὐτῷ.
Επτάετες δ᾽ ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ορέστης
Αψ ἀπ᾽ Αθηνάων, κατὰ δ᾽ ἔκτανε πατροφονῆα
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ητοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Αργείοισιν
Μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο.
Αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Πολλὰ κτήματ᾽ ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν
Καὶ σὺ φίλος μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλ᾽ ἀλάλησο,
Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ᾽ ἐν τοῖσι δόμοισι
Οὕτω ὑπερφιάλους, μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι
Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
Αλλ᾽ ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
Ελθεῖν. κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλυθεν
Εκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ
Ελθέμεν, ὅν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι

Sed quando iam & ille uadens in obſcurum pontum,
In nauibus cauis ad Malearum montem excelſum,
Peruenit currẽdo,tũc verò inuiſum iter latè-clamãs Iupiter
Edixit,ſtridulorumq́; ventorum procellam effudit,
Fluctuſq́; intumeſcentes,ingentes,æquales montibus.
Illic partitus[naues]partem quidem Cretæ admouit,
Vbi Cydones habitant Iordani circa fluenta.
Eſt autem quædam læuis,præruptaq́; in mare petra
Ad fines Gortynis in obſcuro ponto.
Huc Auſter ingentem fluctum ad ſiniſtrum promontorium pellit
Ad Phæſtum:paruulus autem lapis ingentẽ fluctũs impedit.
Illæ quidem huc venerunt:vix autem effugerunt mortem
Viri:cæterùm naues ſanè ad ſaxa fregerunt
Fluctus:quinque verò naues cæruleis proris
Ægypto admouit ferens ventuſq́; & aqua.
Sic ille quidem illic plurimum victũ & aurum congregans,
Errabat cum nauibus ad alterius linguæ homines.
Intereà verò iſta Ægiſthus molitus eſt domi triſtia,
Occidens Atriden, ſubactus eſt autem populus ſub illo.
Septennium autem imperauit diuitibus Mycenis.
At octauo anno *eius in perniciem rediit diuinus Oreſtes*
Athenis:occidit autem patris interfectorem
Ægiſthum doloſum,qui illi patrem inclytum interfecerat.
Sanè hic quum hunc occidit,dedit epulum funebre Argiuis
Matriſq́; inuiſæ & imbecillis Ægiſthi.
Illa ipſa verò die ad eum venit bello bonus Menelaus,
Plurima dona ducens,quotquot ipſius naues põdere portabãt
Quare tu quoque amice ne diutius à domo longè aberres,
Boniſq́; relictis,viriſq́; in tuis ædibus
Sic ſuperbis,ne tibi omnes abſumant
Facultates,[eas inter ſe]partiti: tu verò vanum iter feceris.
Sed ad Menelaum quidem ego adhortor & iubeo
Proficiſci:ille enim nuper aliunde venit
Ex iis hominibus,vnde non ſperaſſet animo
[Iſtum]rediturum,quemcunque primùm abegiſſent procellæ

In

Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
Αὐτόετες οἰχνεῦσιν ἐπεὶ μέγα τε δεινόν τε.
Ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηΐ τε σῇ καὶ σοῖς ἑτάροισιν.
Εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
Πὰρ δέ τοι υἷες ἐμοὶ, οἵ τοι πομπῆες ἔσονται
Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
Ὣς ἔφατ', ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ γέρον, ἦ τοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
Ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον,
Ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.
Ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον, οὐδὲ ἔοικε
Δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ, τοὶ δ' ἔκλυον αὐδησάσης.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι.
Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Δὴ τότ' Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ἄμφω ἱέσθην κοίλην ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσι,
Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε
Ὥς τέ τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ,
Ὧι οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
Οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ
Οὔ θην δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζώω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται.

In pelagus tam magnum, vnde vtique ne aues quidem
Eodem anno venire poſſunt, quoniã ingẽs eſt horrendũque,
Quare vade nunc cum naue tua & tuis ſociis.
Si verò velis pedes ire, adeſt curruſq; & equi.
Adſunt tibi etiam filij mei qui tibi duces erunt
Ad Lacedæmonem diuinam, vbi [eſt] flauus Menelaus.
Precare autem eum ipſum vt vera dicat:
Mendacium autem non dicet: valdè enim prudens eſt.
Sic dixit: ac ſol quidem occubuit, tenebræ autem aduenerunt.
Inter hos autem dixit & dea cæſiis oculis Minerua,
O ſenex profectò hæc ex officio dixiſti.
Sed agite, diuidite linguas, miſcete vinum,
Vt Neptuno & aliis immortalibus
Vbi libauerimus, lectum curemus: eius enim tempus [adeſt.]
Iam enim lumen iuit ſub occaſum, neque decet
Diu deorum in epulo ſedere, ſed redire.
Dixit ſanè Iouis filia, hi verò audierunt loquutam.
His quidem præcones aquam manibus infuderunt,
Iuuenes autẽ crateres ad ſumma vſque labia repleuerunt vino,
Miniſtrarunt autem omnibus rem denuò poculis aggreſſi,
Linguas verò in ignem coniecerunt ſurgentéſque libarunt:
Cæterum poſtquàm libarunt biberúntque quantum deſiderabat animus,
Tum certè Pallas & Telemachus deo ſimilis,
Ambo volebant cœnam ad nauem redire.
Neſtor autem contra detinuit, inceſſens verbis,
Iupiter hoc prohibeat & immortales dij alij,
Vt vos à me celerem ad nauem eatis,
Tanquã ab aliquo vel prorſus veſte carenti, vel pauperculo,
Cui neque veſtes & ſtragula tincta multa domi,
Vt neque ipſi molliter neque hoſpitibus dormiendi copia ſit.
Atqui mihi adſunt veſtes & ſtragula tincta pulchra.
Nunquam certè huius viri Vlyſsis charus filius
Nauibus in tabulatis pernoctauerit, donec ego
Vixero, poſtea verò liberi in regia linquentur,

Qui

Ξείνοις ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα γέρον φίλε σοὶ δὲ ἔοικε
Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
Αλλ' οὗτος μὲν νῦν σοι ἅμ' ἕψεται, ὄφρά κεν εὕδῃ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
Εἶμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἑτάρους, εἴπω τε ἕκαστα.
Οἶος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται
Πάντες ὁμηλικίη μεγαθύμου Τηλεμάχοιο·
Ενθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ
Νῦν ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
Εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε
Οὐδ' ὀλίγον. σὺ δὲ τοῦτον (ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα)
Πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους
Οἵτοι ἐλαφρότατοι θείειν, καὶ κάρτος ἄριστοι.
Ως ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Αθήνη,
Φήνῃ εἰδομένη θάμβος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας·
Θαύμαζεν δ' ὁ γεραιὸς ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Τηλεμάχου δ' ἕλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ω φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι,
Εἰ δή τοι νέῳ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἕπονται.
Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ολύμπια δώματ' ἐχόντων,
Αλλὰ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
Η τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Αργείοισιν ἐτίμα.
Αλλὰ ἄνασσ' ἵληθι δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν,
Αὐτῷ καὶ παίδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι,
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
Αδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.
Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κέρασι περιχεύας.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Αθήνη.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν ἑὰ πρὸς δώματα καλά.
Αλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἄνακτος,

Qui hoſpites hoſpitio excipiant, quicunque ad domum meam peruenerint.
Hunc.v.rurſus alloquuta eſt dea cæſiis oculis Minerua,
Bene ſanè hæc dixiſti ſenex amice: te verò decet
Telemachum flectere, quoniam longè decentius [eſt] ſic.
Sed iſte quidem nunc te ſequatur vt dormiat
Domi tuæ, ego verò ad nauem nigram
Ibo, vt confirmem ſocios, declaremq; ſingula.
Solum enim me inter illos ætate prouectiorem glorior eſſe.
Alij verò ob amicitiam iuniores viri ſequuti ſunt
Omnes æquales ætate magnanimi Telemachi:
Illic dormiam cauæ in naui nigra
Nunc: ſed mane ad Cauconas magnanimos
Ibo, vbi debitum mihi debetur, neque adeò nouum.
Neq; paruũ. tu. v. hunc (quãdoquidem tuã peruenit domum)
Mitte cum curru & filio: da autem illi equos,
Qui tibi celerrimi currendo, & robore fortiſſimi.
Sic certè loquuta abijt cæſiis oculis Minerua,
Oſſifragæ ſimilis: ſtupor autem inuaſit omnes videntes.
Admiratus etiam eſt ſenex poſtquam vidit oculis.
Telemachi verò prehendit manum, verbúmque dixit & loquutus eſt,
O amice, non te ſpero ignauum & imbellem fore,
Si quidem te iuuenem ſic dij ductores ſequuntur.
Non enim quiſquã hic eſt alius cæleſtes domos habitantium,
Quàm Iouis filia prædatrix Pallas,
Quæ tuum quoque patrem bonum inter Græcos honorabat.
Tu verò regina propitia ſis, da autem mihi gloriam bonam,
Mihi ipſi & filiis & venerandæ vxori,
Tibi autem ego ſacrificabo bouem anniculam lata fronte,
Indomitam, quam nullus ſub iugum duxit vir:
Hanc tibi ego ſacrificabo, aurum cornibus circumfundens:
Sic dixit ſupplicans: hunc verò audiuit Pallas Minerua.
Illis autem dux erat Gerenius eques Neſtor,
Filiis & generis ſuam ad domum pulchram.
Sed poſtquam ad domum venerunt inclytam regis,

Εξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν
Οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
Ωἶξε ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε·
Τοῦ ὁ γέρων κρητῆρα κεράσσατο, πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀποσπένδων, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε
θυμὸς,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος,
Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Τηλέμαχον φίλον υἱὸν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
Πὰρ δ' ἄρ' ἐϋμμελίην Πεισίστρατον ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Ὅς οἱ ἔτ' ἠΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ἐκ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν.
Οἵ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
Λευκοὶ ἀποστίλβοντες ἀλείφατος· οἷς ἔπι μὲν πρὶν
Νηλεὺς ἵζεσκεν, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς Ἀϊδόσδε βεβήκει,
Νέστωρ αὖ τότ' ἔφιζε Γερήνιος οὖρος Ἀχαιῶν,
Σκῆπτρον ἔχων. περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγερέθοντο
Ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε, Στράτιός τε,
Περσεύς τ' Ἄρητός τε, καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρως·
Πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρηήνατ' ἐέλδωρ.
Ὄφρ' ἤτοι πρώτιστα θεῶν ἱλάσσομ' Ἀθήνην,
Ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
Ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν πεδίον δ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὄφρα τάχιστα
Ἔλθῃσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ
Εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν

Πάντας

Ordine ſedebant per ſediliaq́; thronoſq́;.
His verò ſenex venientibus craterem miſcuit
Vini dulcis, quod vndecimo anno
Aperuit ancilla, & operculum remouit.
Huius ſenex craterem miſcuit, plurimùm verò Palladi
Supplicauit, libans filiæ Iouis, ægida-habentis.
Cæterùm poſtquam libarunt biberuntq́; quantum voluit animus,
Hi quidem dormiturientes abierunt ad domum ſinguli:
Hunc verò illic dormire curauit Gerenius eques Neſtor
Telemachum charum filium Vlyſsis diuini,
Teſſellatis in lectis ſub porticu reſonanti,
Iuxta eum verò bellicoſum Piſiſtratum ducem virorum.
Qui ei adhuc cælebs filiorum erat in regia.
Ipſe verò dormiebat in receſſu domus excelſæ.
Huic verò vxor hera lectum præparauerat & cubile.
Quando autem mane-genita apparuit roſeis digitis aurora,
Surrexit quidem ex lecto Gerenius eques Neſtor:
Egreſſus autem ſedit ſuper politos lapides.
Qui illi erant ante fores excelſas
Albi, reſplendentes olei inſtar, in quibus quidem antea
Neleus ſedebat diis conſiliarius æquiparandus.
At ille quidem iam fato domitus ad inferos deſcenderat.
Neſtor autem tum inſidebat Gerenius, cuſtos Græcorum,
Sceptrum habens, vndiq́; a. filij frequentes congregabantur
Ex thalamis egreſsi, Echephronq́; Stratiúſque,
Perſeúſque, Aretúſque & diuinus Thraſymedes.
His verò deinceps ſextus Piſiſtratus aduenit heros,
Iuxta verò Telemachum deo-ſimilem collocarunt ducentes.
Inter eos verò loqui cœpit Gerenius eques Neſtor.
E veſtigio mihi, filij chari perficite deſiderium,
Vt certè primam deorum placem Palladem,
Quæ mihi palam venit dei ad conuiuium celebre.
Sed agite alius quidem rus bouis cauſa eat, vt celerrimè
Veniat, agat autem bouem bubulcus vir.
Vnus verò ad Telemachi magnanimi nauem nigram

f

Πάντας ἰὼν ἑτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δύ' οἴους·
Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω
Ελθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω
Δμωῇσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
Εδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.
Ως ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον. ἦλθε μὲν ἄρ βοῦς
Εκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς ἐίσης
Τηλεμάχου ἕταροι μεγαλήτορος, ἦλθε δὲ χαλκεύς,
Οπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
Ακμονά τε σφῦράν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην,
Οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο. ἦλθε δ' Ἀθήνη
Ιερῶν ἀντιόωσα. γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
Χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περίχευεν
Ασκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα.
Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στράτιος καὶ δῖος Ἐχέφρων·
Χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι
λέβητι
Ηλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
Εν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
Οξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόψων.
Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ
βάλλων.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὐτίκα Νέστορος υἱὸς ὑπέρθυμος Θρασυμήδης
Ηλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
Αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος. αἱ δ' ὀλόλυξαν
Θυγατέρες τε νυοί τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις
Νέστορος Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Εσχον, ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, λίπε δ' ὀστέα θυμός,
Αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν, ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
Πάντα κατὰ μοῖραν, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,

Profectus, omnes ſocios adducat, relinquat autem duos ſolos.
Vnus iterum aurificem Laërceum huc iubeat
Venire, vt bouis aurum cornibus circumfundat.
Vos verò alij manete illic congregati, dicite autem intus
Ancillis in aditus celebres conuiuium vt parent,
Sediliaq́;, lignaq́; vndiq́;. & limpidam afferant aquam.
Sic dixit: illi verò omnes adminiſtrabant: venit quidē bos
Ex agro: venerunt etiam celeri à naue æquali
Telemachi ſocij magnanimi: venit etiam faber
Arma in manibus tenens fabrilia, inſtrumenta artis,
Incudemq́;, malleumq́;, benefactamq́; forcipem,
Quibus ſcilicet aurum elaborabat: venit autem Minerua,
Sacrificia adeptura: ſenex autem eques Neſtor
Aurum dedit: ille verò deinde bouis cornibus circumfudit
Aptans, vt pulchrum id ſpectaculum dea gauderet intuita:
Bouem. a. duxerunt cornibus Stratius & diuus Echephron:
Aquam verò ad lauandas manus ipſis Aretus in florido lebete
Venit ex thalamo ferens: altera verò [manu] geſtabat molas
In caniſtro: ſecurim autem bellicoſus Thraſymedes
Acutam geſtās in manu aſtabat, bouē à ceruice percuſſurus.
Perſeus. a. vas ſanguini recipiendo *tenebat: ſenex. v. eques Neſtor*
Aquamq́; molaſq́; ſpargere primus cœpit: multis. a. Mineruæ
Supplicauit, primus primitias offerēs, ex capite pilos in igne iaciens.
Cæterùm poſtquā precati ſunt & molas porrexerūt,
Statim Neſtoris filius generoſus Thraſymedes
Percuſſit propè ſtans: ſecuris autem abſcidit tendones
Ceruicales, ſoluit autem bouis robur, ipſæ verò vlularunt
Filiæq́; nuruſq́; & pudica vxor
Neſtoris, Eurydice maxima natu Clymeni è filiabus.
Hi quidem deinde ſublatam ex terra ſpatioſa
Tenebant: cæterùm iugulauit Piſiſtratus dux virorum.
Ex illa. v. poſtquā niger ſanguis fluxit, reliquitq́; oſſa animus
Celeriter ipſam diuiſerunt: ſtatim. a. femora abſciderunt
Omnia ritè, inſuper omento cooperuerunt,

Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν,
Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
Λεῖβε. νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
Ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
Πὰρ δ' ἄρα Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο ποιμένι λαῶν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο,
Δαίνυνθ' ἑζόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο
Οἶνον οἰνοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Παῖδες ἐμοί, ἄγε Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
Ζεύξαθ' ὑφ' ἅρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσῃσιν ὁδοῖο.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
Καρπαλίμως δ' ἔζευξαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
Ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.
Ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσετο δίφρον·
Πὰρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
Ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον.
Οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
Υἱέος Ὀρτιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,

Duplicantes: & fruſtula carnium eis impoſuerunt,
Adoleuit.a,ſuper ligna ſenex,ac nigrum vinum (cuſpidū.
Libauit: iuuenes verò iuxta eum tenebant man. verua quinq;
Cæterùm poſtquam femora combuſta ſunt, & viſcera comederunt,
Minutatimq; diſſecuerunt alia & verubus transfixerunt,
Aſſaruntq; acuta verua in manibus tenentes:
Interea verò Telemachum lauit pulchra Polycaſte,
Neſtoris minima natu filia Neleidæ.
Porrò poſtquam lauit, & vnxit pingui oleo,
Et ipſum induſium pulchrum induit atque tunicam,
E lauacro exiit, corpore immortalibus ſimilis:
Ad Neſtorē verò iuit apudq; eum ſedit paſtorem populorum
Hi verò poſtquam aſſarunt carnes exteriores & detraxerūt,
Epulati ſunt ſedentes: deinde viri fortes aduenerunt,
Vinum infundentes, in aurea pocula.
Cæterùm poſtquam potus & cibi deſiderium amouerunt.
Inter illos ſermonem cœpit Gerenius eques Neſtor.
Filij mei, agite Telemacho pulchros pilos-habentes equos,
Iungite ſub currum, adductos, vt conficiat iter.
Sic dixit: hi verò illum ſtatim audierunt eiq; paruerunt:
Celeriter autem iunxerunt ſub currum celeres equos.
In [curru] verò mulier proma conda panem, & vinum poſuit,
Obſoniaq; qualia edunt à Ioue nutriti reges:
Telemachus ergo perpulchrum conſcendit currum:
Iuxta eum verò Neſtorides Piſiſtratus dux virorum
In currumq; conſcendit, & habenas cepit manu,
Verberauitq; ad impellendum, illi verò non inuiti volabant
Ad campum, reliquerunt autem Pyli celſam vrbem.
Illi verò tota die quatiebant iugum vtrinque tenentes:
Occiditq; ſol, obumbrabanturq; omnes viæ,
Ad Pheras autem venerunt, Dioclei ad domum
Filij Ortilochi, quem Alpheus genuit puerum.
Ibi verò noctem illam dormierunt: ille. v. illis hoſpitalia munera adpoſuit.

Ιππους τ' ἐζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Ἷξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
Ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Δ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΠΑΡΑ Μενελάῳ ξενιωθεὶς σὺν Πεισιστράτῳ Τηλέμαχος, ἀπαγγέλλει τὰ κατὰ τὴν Ἰθάκην ὑπὸ τῶν μνηστήρων πραττόμενα· ἔπειτα ἐξηγεῖται αὐτῷ ὁ Μενέλαος περὶ τοῦ νόστου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς Πρωτέως μαντείας, δι' ἧς ἔγνω τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς παρὰ Καλυψοῖ εἴη. βουλὴ δὲ γίνεται τῶν μνηστήρων περὶ τοῦ τὸν Τηλέμαχον ἀνελεῖν. παραμυθεῖται δὲ ἡ Ἀθηνᾶ δι' ὀνείρου τὴν Πηνελόπην, ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς ἀποδημίᾳ δυσχεραίνουσαν, διὰ εἰδώλου, ὁμοιωθεῖσα Ἰφθίμῃ τῇ τῆς Πηνελόπης ἀδελφῇ.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Δέλτα, μάθ' ἀμφὶ πατρὸς παρ' Ἀτρείδου
λοχώμενος υἱός.

ΑΛΛΗ.

Τηλεμάχου ἄφιξις εἰς Σπάρτην.

Quando verò mane-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Equoſq́; iunxerunt, curruſq́; pulchros conſcenderunt:
Eq́; veſtibulo agitarunt & è porticu reſonanti:
Flagellauit autem vt irent: illi verò non inuiti volabant.
Venerunt autem in campum frugiferum: hinc autem deinde
Confecerunt iter, adeò currebant veloces equi.
Occidit autem ſol, inumbrataq́; ſunt omnes viæ.

ARGVMENTVM LIBRI II.

ODYSSEAE HOMERI.

APVD Menelaum hoſpitio exceptus cum Piſiſtrato Telemachus, refert ea quæ à procis in Ithaca fiebant. Deinde narrat ipſi Menelaus de reditu Græcorum, & Protei vaticinio, per quod agnouit Agamemnonis mortem, & quo pacto Vlyſſes apud Calypſo eſſet, conſilium autem initur à procis de Telemacho occidendo. Conſolatur autem Pallas per ſomnium Penelopen ob filij profectionem grauiter triſtatam, per ſimulacrum, aſſimilata Iphthimæ Penelopes ſorori.

ALIVD ARGVMEN. SIVE ALIA INSCRIPTIO.

Δ, diſcit ab Attrida de patre inſidiis circundatus filius.

ALIA INSCRIPTIO.

Telemachi aduentus Spartam.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ δέλτα ῥαψῳδία.

ΟΙ Δ' ἽΞΟΝ κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσιν,
Υἱέος ἠδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱέϊ πέμπεν.
Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Δωσέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
Τὴν ἄρ' ὅ γ' ἔνθ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι πέμπε νέεσθαι
Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτόν, οἷσιν ἄνασσεν.
Υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης,
Ἐκ δούλης. Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον,
Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα
Γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς,
Φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον.
Τὼ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτώ τε καὶ ἵππω.
Τηλέμαχός θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
Στῆσαν. ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ἐτεωνεύς,
Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο·
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ξείνω δή τινε τώδε διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον·
Ἀλλ' εἴπ' εἰ σφῶιν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
Ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν ὅς κε φιλήσῃ.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,

Οὐ

HOMERI ODYSSEÆ

LIBER IV.

HI verò venerunt cauam Spartam amplam.
Ad domum autem Menelai glorioſi [currum] egerunt
Hunc verò inuenerunt conuiuium nuptiale celebrantem inter multos ſodales,
Filij atque filiæ inculpatæ ſua in domo.
Hanc quidem Achillis bellicoſi filio mittebat:
(In Troia enim primùm ſpoponderat, atque annuerat
Daturum ſe, illis verò dij nuptias perficiebant:
Hanc igitur ipſe illuc cum equis & curribus mittebat, vt iret
Myrmidonum ad vrbem inclytam, quibus imperabat.)
Filio. v. ex Sparta Alectoris tradidit filiam,
Qui ei in ſenectute natus erat fortis Megapenthes,
E ſerua: Helenæ n. dij prolem non amplius in lucem edebant
Ex quo ſemel genuit filiam amabilem
Hermionem, quæ ſpeciem habebat aureæ Veneris.
Sic hi quidem epulabantur in ſublimi magna domo,
Vicini & ſocij Menelai glorioſi
Oblectantes ſe: inter eos autem cantabat diuinus cantor,
Citharam pulſans, duo autem ſaltatores inter eos
Cantum auſpicantes ſaltabant in medio:
Hi verò in veſtibulo ædium ipſiq; & equi,
Telemachus heros, & Neſtoris inclytus filius
Steterunt: ipſe verò procurrens vidit præſtans Eteoneus,
Sedulus famulus Menelai glorioſi:
Iuit autem celeriter nunciaturus per domũ paſtori populorũ:
Propè autem ſtans verba alata dixit,
Peregrini ſane aliqui ſunt iſti, à Ioue nutrite Menelae,
Viri duo ſoboli verò Iouis magni ſimiles ſunt:
Sed dic an ipſis ſoluemus veloces equos,
Aut ad alium mittemus, vt [ad eum] eant, qui [eos] amicè excipiat.
Hũc autẽ grauiter offenſus alloquutus eſt flauus Menelaus.

Non

Ου μὲν νήπιος ἦσθα Βοηθοΐδη Ετεωνεῦ
Το πρὶν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε πάϊς ὡς νήπια βάζεις.
Η μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
Αλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἱκόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Εξοπίσω περ παύσῃ οἰζύος. ἀλλὰ λῦ' ἵππους
Ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
Ως φάθ'. ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
Οτρηροὺς θεράποντας ἅμ' ἑσπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας·
Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι,
Πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν·
Αρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
Αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον. οἱ δὲ, ἰδόντες
Θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος.
Ωστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
Ες ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Αμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ες ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ατρεΐδην Μενέλαον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Σίτου θ' ἅπτεσθον, καὶ χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσαμένω, εἰρησόμεθ' οἵ τινές ἐστον
Ανδρῶν. οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων,
Αλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων,
Σκηπτούχων· ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν.
Ως φάτο· καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν.

Non quidem ſtultus erat Boetides Eteonen
Antea : cæterùm nunc quidem puer veluti puerilia loqueris.
Profectò iam nos hoſpitalia multa ubi edimus
Aliorum virorum huc venimus, ſi tandem Iupiter
In poſterum ſaltem liberaret ab ærumna: quare ſolue equos
Hoſpitum, ipſos verò deinde introduc ad epulandum.
Sic dixit: ille verò ex ædibus proruit, vocauit autem alios
Sedulos famulos, ſimul vt ſequerentur ſe ipſum.
Hi verò equos quidem ſoluerunt ſub iugo ſudantes:
Et hos alligarunt ad equina præſepia,
Appoſuerunt autẽ Zeam, & hordeum albũ commiſcuerunt,
Currus verò poſuerunt ad parietem pellucidum.
Ipſos autem duxerunt in diuinam domum: hi verò videntes
Admirabantur per domum à-Ioue-nutriti regis.
Nam vt ſolis ſplendor erat atque lunæ
Domum per excelſam Menelai glorioſi.
Cæterùm poſtquam oblectati ſunt videndo oculis,
In labra perpolita deſcendentes lauerunt ſe.
Hos poſtquam igitur ancillæ lauerunt & vnxerunt oleo,
Ac induerunt chlænis villoſis atque tunicis,
In thronis [ipſi] ſederunt prope Atriden Menelaum. (ferens,
Aquam verò ad manus lauandas ancilla gutturnio infudit
Pulchro, aureo, ſuper argenteo lebete,
Vt lauarent: iuxta verò politam extendit menſam,
Panem autem veneranda proma conda appoſuit ferens,
Fercula multa imponens, de rebus præſentibus largiens:
Coquus.v.carnium lances appoſuit ſublatas
Diuerſarum: ipſis autem appoſuit aurea pocula.
Hos etiam blandè cõpellans alloquutus eſt flauus Menelaus,
Cibumq; guſtate & gaudete: cæterùm deinde
Cibo ſaturati, interrogabimus quinam ſitis
Virorum: non enim veſtrorum vtique genus perijt parentum.
Sed virorum eſtis à-Ioue-nutritorum regum
Sceptriferorum: quoniã neutiquam ignaui tales parere poſſẽt:
Sic dixit, & ipſis terga bouis pinguia appoſuit

Aſſata

Ὀπτ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, τά ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν
αὐτῷ.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱὸν,
Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι,
Φράζεο Νεστορίδη τῷ μῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δώματα ἠχήεντα,
Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος.
Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλὰ· σέβας μ' ἔχει εἰσο-
ρόωντα,
Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνα φίλ', ἤτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι
(Ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν)
Ἀνδρῶν δ' ἤ κεν τίς μοι ἐρίσσεται, ἠὲ
καὶ οὐκὶ,
Κτήμασιν. ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς
Ἠγαγόμην ἐν νηυσὶ, καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον
Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεὶς,
Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβοὺς,
Καὶ Λιβύην ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι.
Τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν·
Ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευὴς, οὔτε τι ποιμὴν
Τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων
Ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε,
Λάθρῃ, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
Ὡς οὔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, οἵ τινες ὑμιν
Εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἳ τότ' ὄλοντο

Τροίη

Aſſata in manibus capiens, quæ ipſi peculiaria honoris cauſa appoſuerant famuli:
Hi verò ad cibos paratos, appoſitos, manus extendebant.
Cæterùm poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Tunc verò Telemachus alloquutus eſt Neſtoris filium,
Propè admouens caput, vt ne audirent alij,
Conſidera Neſtoride, meo gratiſsime animo,
Ærisq́ue ſplendorem & domum reſonantem,
Auroq́ue electroq́ue & argento atque ebore.
Iouis nimirum talis eſt Olympij intus aula.
Quàm multa [ſunt] hæc, quæ verbis exprimi nequeunt: admiratio me tenet inſpicientem.
Hunc autem [ita] loquentem intellexit flauus Menelaus,
Et ipſos compellans verba alata dixit,
Filij chari haud ſanè cum Ioue mortal. vllus contenderit:
(Immortalia enim huius ædes & bona ſunt.)
Hominum verò vel aliquis mecum contendere poſſet, vt etiam non,
Opibus. certè enim plurima paſſus & multùm vagatus
Vectus ſum in nauibus, & octauo demum annò veni
Cyprum, Phœnicenq́ue & Ægyptios oberrans,
Æthiopéſque adij & Sidonios, & Erembos,
Et Lybiam, vbi agni protinus cornuti ſunt.
Ter enim pariunt oues per annum perfectum:
Ibi enim neque herus indigens eſt neque paſtor
Caſei & carnium, neque dulcis lactis:
Sed ſemper præbent per totum-annum lac mulgendum.
Dum verò ego circa illa loca multum victum congregans
Errabam, intereà mihi fratrem alius interfecit:
Clàm, inſperatò, dolo pernicioſæ vxoris:
Sic non gaudens iſtarum opum ſum dominus,
Et hæc debetis audiſſe, [i. fortaſſe audiſtis] ex patribus, qui vobis ſunt:
Quia valdè multa paſſus ſum, & perdidi domum
Perquàm bene-habitatam, continentem multa, & pretioſa.
Quorum vtinam vel tertiam habens in domo partem
Habitarem, illi verò viri ſalui eſſent, qui tum perierunt

Ἵππους τ' ἐζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Ἷξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
Ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Δ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΠΑΡΑ Μενελάῳ ξενισθεὶς σὺν Πεισιστράτῳ Τηλέμαχος, ἀπαγγέλλει τὰ κατὰ τὴν Ἰθάκην ὑπὸ τῶν μνηστήρων πραττόμενα· ἔπειτα ἐξηγεῖται αὐτῷ ὁ Μενέλαος περὶ τοῦ νόστου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς Πρωτέως μαντείας, δι' ἧς ἔγνω τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς παρὰ Καλυψοῖ εἴη. βουλὴ δὲ γίνεται τῶν μνηστήρων περὶ τοῦ τὸν Τηλέμαχον ἀνελεῖν. παραμυθεῖται δὲ ἡ Ἀθηνᾶ δι' ὀνείρου τὴν Πηνελόπην, ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς ἀποδημίᾳ δυσχεραίνουσαν, διὰ εἰδώλου, ὁμοιωθεῖσα Ἰφθίμῃ τῇ τῆς Πηνελόπης ἀδελφῇ.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Δέλτα, μάθ' ἀμφὶ πατρὸς παρ' Ἀτρείδου
λοχώμενος υἱός.

ΑΛΛΗ.

Τηλεμάχου ἄφιξις εἰς Σπάρτην.

Quando verò mane-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Equoſq; iunxerunt, curruſq; pulchros conſcenderunt:
Eq; veſtibulo agitarunt & è porticu reſonanti:
Flagellauit autem vt irent: illi verò non inuiti volabant.
5 *Venerunt autem in campum frugiferum: hinc autem deinde*
Confecerunt iter, adeò currebant veloces equi.
Occidit autem ſol, inumbrataq; ſunt omnes viæ.

ARGVMENTVM LIBRI II.

ODYSSEAE HOMERI.

APVD Menelaum hoſpitio exceptus cum Piſiſtrato Telemachus, refert ea quæ à procis in Ithaca fiebant. Deinde narrat ipſi Menelaus de reditu Græcorum, & Protei vaticinio, per quod agnouit Agamemnonis mortem, & quo pacto Vlyſſes apud Calypſo eſſet, conſilium autem initur à procis de Telemacho occidendo. Conſolatur autem Pallas per ſomnium Penelopen ob filij profectionem grauiter triſtatam, per ſimulacrum, aſſimilata Iphthimæ Penelopes ſorori.

ALIVD ARGVMEN. SIVE ALIA INSCRIPTIO.

Δ. diſcit ab Attida de patre inſidiis circundatus filius.

ALIA INSCRIPTIO.

Telemachi aduentus Spartam.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ δέλτα ῥαψῳδία.

ΟΙ Δ' ΙΞΟΝ κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσιν,
Υἱέος ἠδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱέϊ πέμπεν.
(Εν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Δωσέμεναι· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
Τὴν ἄρ' ὅ γ' ἔνθ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι πέμπε νέεσθαι
Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσεν.
Υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
Ος οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης,
Εκ δούλης. Ελένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον,
Επειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν
Ερμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Ως οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα
Γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς,
Φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον.
Τὼ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτώ τε καὶ ἵππω,
Τηλέμαχός θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
Στῆσαν. ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ετεωνεὺς,
Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο·
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ξείνω δή τινε τώδε, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ανδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔϊκτον·
Αλλ' εἴπ' εἰ σφῶιν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
Η ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν ὅς κε φιλήσῃ.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,

HOMERI ODYSSEÆ

LIBER IV.

HI verò venerunt cauam Spartam amplam.
Ad domum autem Menelai glorioſi [currum] egerunt
Hunc verò inuenerunt conuiuium nuptiale celebrantem inter multos ſodales,
Filij atque filiæ inculpatæ ſua in domo.
Hanc quidem Achillis bellicoſi filio mittebat:
(In Troia enim primum ſpoponderat, atque annuerat
Daturum ſe, illis verò dij nuptias perficiebant:
Hanc igitur ipſe illuc cum equis & curribus mittebat, vt iret
Myrmidonum ad vrbem inclytam, quibus imperabat.)
Filio. v. ex Sparta Alectoris tradidit filiam,
Qui ei in ſenectute natus erat fortis Megapenthes,
E ſerua: Helenæ n. dij prolem non amplius in lucem edebant
Ex quo ſemel genuit filiam amabilem
Hermionem, quæ ſpeciem habebat aureæ Veneris.
Sic hi quidem epulabantur in ſublimi magna domo,
Vicini & ſocij Menelai glorioſi
Oblectantes ſe: inter eos autem cantabat diuinus cantor,
Citharam pulſans, duo autem ſaltatores inter eos
Cantum auſpicantes ſaltabant in medio:
Hi verò in veſtibulo ædium ipſiq; & equi,
Telemachus heros, & Neſtoris inclytus filius
Steterunt: ipſe verò procurrens vidit præſtans Eteoneus,
Sedulus famulus Menelai glorioſi:
Iuit autem celeriter nunciaturus per domū paſtori populorū:
Propè autem ſtans verba alata dixit,
Peregrini ſane aliqui ſunt iſti, à Ioue nutrite Menelae,
Viri duo, ſoboli verò Iouis magni ſimiles ſunt:
Sed dic an ipſis ſoluemus veloces equos,
Aut ad alium mittemus, vt [ad eum] eant, qui [eos] amicè excipiat.
Hunc autē grauiter offenſus allocutus eſt flauus Menelaus.

Non

Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα Βοηθοΐδη Ἐτεωνεῦ
Τὸ πρὶν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε πάϊς ὣς νήπια βάζεις.
Ἦ μὲν δὴ νῶι ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
Ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἱκόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος. ἀλλὰ λύ' ἵππους
Ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
Ὀτρηροὺς θεράποντας ἅμ' ἕσπεσθαι ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας·
Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι,
Πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν·
Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
Αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον. οἱ δὲ, ἰδόντες
Θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
Ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἔς ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Σίτου θ' ἅπτεσθον, καὶ χαίρετον· αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσαμένω, εἰρησόμεθ' οἵ τινες ἐστὸν
Ἀνδρῶν. οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων,
Ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων,
Σκηπτούχων· ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν.
Ὣς φάτο· καί σφιν νῶτα βοὺς παρὰ πίονα θῆκεν.

Non quidem ſtultus erat Boetides Eteoneu
Antea: cæterùm nunc quidem puer veluti puerilia loqueris.
Profectò iam nos hoſpitalia multa vbi edimus
Aliorum virorum huc venimus, ſi tandem Iupiter
In poſterum ſaltem liberaret ab ærumna: quare ſolue equos
Hoſpitum, ipſos verò deinde introduc ad epulandum.
Sic dixit: ille verò ex ædibus proruit, vocauit autem alios
Sedulos famulos, ſimul vt ſequerentur ſe ipſum.
Hi verò equos quidem ſoluerunt ſub iugo ſudantes:
Et hos alligarunt ad equina præſepia,
Appoſuerunt autẽ Zeam, & hordeum albũ commiſcuerunt,
Currus verò poſuerunt ad parietem pellucidum.
Ipſos autem duxerunt in diuinam domum: hi verò videntes
Admirabantur per domum à-Ioue-nutriti regis.
Nam vt ſolis ſplendor erat atque lunæ
Domum per excelſam Menelai glorioſi.
Cæterùm poſtquam oblectati ſunt videndo oculis,
In labra perpolita deſcendentes lauerunt ſe.
Hos poſtquam igitur ancillæ lauerunt & vnxerunt oleo,
Ac induerunt chlænis villoſis atque tunicis.
In thronis [ipſi] ſederunt prope Atriden Menelaum. (ferens,
Aquam verò ad manus lauandas ancilla gutturnio infudit
Pulchro, aureo, ſuper argenteo lebete,
Vt lauarent: iuxta verò politam extendit menſam,
Panem autem veneranda proma conda appoſuit ferens,
Fercula multa imponens, de rebus præſentibus largiens:
Coquus. v. carnium lances appoſuit ſublatas
Diuerſarum: ipſis autem appoſuit aurea pocula.
Hos etiam blandè cõpellans alloquutus eſt flauus Menelaus,
Cibumq́; guſtate & gaudete: cæterùm deinde
Cibo ſaturati, interrogabimus quinam ſitis
Virorum: non enim veſtrorum vtique genus perijt parentum.
Sed virorum eſtis à-Ioue-nutritorum regum
Sceptriferorum: quoniã nequaquam ignaui tales parere poſſẽt:
Sic dixit, & ipſis terga bouis pinguia appoſuit

Aſſata

Ὄπτ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, τά ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱὸν,
Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι,
Φράζεο Νεστορίδη τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν κὰδ δώματα ἠχήεντα,
Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος.
Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα,
Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνα φίλ', ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι
(Ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν)
Ἀνδρῶν δ' ἤ κεν τίς μοι ἐρίσσεται, ἠὲ καὶ οὐκί,
Κτήμασιν. ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς
Ἠγαγόμην ἐν νηυσὶ, καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον
Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεὶς,
Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβοὺς,
Καὶ Λιβύην ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι.
Τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν·
Ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευὴς, οὔτε τι ποιμὴν.
Τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
Εἷος ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων
Ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε,
Λάθρῃ, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
Ὣς οὔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, οἵ τινες ὔμμιν
Εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἳ τότ' ὄλοντο

Τροίῃ

Aſſata in manibus capiens, quæ ipſi peculiaria honoris cauſa appoſuerant famuli:
Hi verò ad cibos paratos, appoſitos, manus extendebant.
Cæterùm poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Tunc verò Telemachus alloquutus eſt Neſtoris filium,
Propè admouens caput, vt ne audirent alij,
Conſidera Neſtoride, meo gratiſsime animo,
Ærisq́ ſplendorem & domum reſonantem,
Auroq́ electroq́ & argento atque ebore.
Iouis nimirum talis eſt Olympij intus aula.
Quàm multa [ſunt] hæc, quæ verbis exprimi nequeunt: admiratio me tenet inſpicientem.
Hunc autem [ita] loquentem intellexit flauus Menelaus,
Et ipſos compellans verba alata dixit.
Filij chari haud ſanè cum Ioue mortal. vllus contenderit:
(Immortalia enim huius ædes & bona ſunt.)
Hominum v vel aliquis mecum contendere poſſet, vt etiam non,
Opibus. certè enim plurima paſſus & multùm vagatus
Vectus ſum in nauibus, & octauo demum annò veni
Cyprum, Phœnicenq́ & Ægyptios oberrans,
Æthiopéſque adij & Sidonios, & Erembos,
Et Lybiam, vbi agni protinus cornuti ſunt.
Ter enim pariunt oues per annum perfectum:
Ibi enim neque herus indigens eſt neque paſtor
Caſei & carnium, neque dulcis lactis:
Sed ſemper præbent per totum annum lac mulgendum.
Dum verò ego circa illa loca multum victum congregans
Errabam, intereà mihi fratrem alius interfecit:
Clàm, inſperatò, dolo pernicioſæ vxoris:
Sic non gaudens iſtarum opum ſum dominus,
Et hæc debetis audiſſe, [i. fortaſſe audiſtis] ex patribus, qui vobis ſunt:
Quia valdè multa paſſus ſum, & perdidi domum
Perquàm benè habitatam, continentem multa, & pretioſa.
Quorum vtinam vel tertiam habens in domo partem
Habitarem, illi verò viri ſalui eſſent, qui tum perierunt

Troia

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἑκὰς Αργεος ἱπποβότοιο.
Αλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
Αλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Παύομαι· αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο,
Τῶν πάντων οὐ τόσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
Ως ἑνὸς, ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
Μνωομένῳ. ἐπεὶ οὔτις Αχαιῶν τόσ' ἐμόγησεν
Οσ' Οδυσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
Αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
Κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, οὐδέ τι ἴδμεν
Ζώει ὅ γ' ἢ τέθνηκεν· ὀδύρονται νύ που αὐτὸν
Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχός θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ως φάτο. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε πατρὸς ἀκούσας,
Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχὼν
Αμφοτέρῃσι χερσί· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ηέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι,
Η πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε μυθήσαιτο,
Εως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Εκ δ' Ελένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ηλυθεν, Αρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα·
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Αδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
Αλκίππη δὲ τάπητα φέρε μαλακοῦ ἐρίοιο·
Φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκε
Αλκάνδρη Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβης
Αἰγυπτίης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται.
Ος Μενελάῳ δῶκε δύ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα χρυσοῖο τάλαντα·
Χωρὶς δ' αὖθ' Ελένῃ ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν,

Αργύρεον,

Troia in lata, longè ab Argis equorum-altrice terra.
Ac licet omnes quidem lugeam ac defleam,
Crebrò domi deſidens noſtræ,
Interdum quidem luctu mentem oblector: interdũ verò cõtrà
Quieſco: velox enim [eſt] ſatietas moleſti luctus.
Horũ tamen omnium cauſa non tãtum lugeo, tameſi triſtis,
Quantùm vnius gratià, qui quidem mihi ſomnum inuiſum
facit & cibum
Recordanti, quoniam nullus Græcorum tot labores tulit
Quot labores Vlyſſes tulit, ac ſuſcepit. huic enim futurũ erat
Ipſi, dolores vt eſſent: mihi verò mæror ſemper grauiſſimus,
quem nulla obliuio deleret,
Illius [causâ.] quia iam diu procul abeſt, neque ſcimus
An viuat ille, an mortuus ſit. deflent profectò illius gratia
Laërteſq; ſenex, & prudens Penelope,
Telemachuſq; quem reliquit recens natum in domo.
Sic dixit, huic autẽ ob patrem deſiderium excitauit luctus.
Lacrymas verò à palpebris humi fudit de patre audiens,
Chlænam purpuream oculis obtendens
Vtraq; manu: agnouit autem Menelaus ipſum:
Cogitauit verò deinde in mente & in animo,
An ipſum patris ſineret memoriam inducere,
An prior interrogaret ſingulaq; diceret.
Interim dum ille iſta deliberabat in mente & in animo,
Helena ex thalamo odorifero excelſo
Egreſſa eſt, Dianæ aureum-arcum-habenti ſimilis:
Huic verò ſtatim Adreſta ſellam bene factam appoſuit:
Alcippe verò tapeta attulit mollis lanæ:
Phylo autem argenteum calathum tulit, quem illi dederat
Alcandre Polybi vxor, qui habitabat in Thebis
Ægyptiacis, vbi plurima in ædibus bona iacent.
Qui Menelao dedit duo argentea labra,
Geminoſq; tripodas & decem auri talenta:
Seorſim verò rurſus Helenæ vxor dederat pulchra dona.
Aureamq; colum, calathumq; qui orbem, inſtar pedis ſubtus
habebat, præbuit:

Argen-

Αργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο.
Τόν ῥά οἱ ἀμφίπολος φυλὼ παρέθηκε φέρουσα,
Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ηλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.
Εζετο δ' ἐν κλισμῷ ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Αὐτίκα δ' ἥγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα,
Ιδμεν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς οἵτινες οἵδε
Ανδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
Οὐ γάρ πω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι
Οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα (σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν)
Ως ὅδ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικε
Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
Κεῖνος ἀνήρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
Ηλθεθ' ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω γύναι ὡς σὺ ἐΐσκεις,
Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες. τοιαίδε τε χεῖρες,
Οφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλή τ', ἐφύπερθέ τε χαῖται.
Καὶ νῦν ἤτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσῆι,
Μυθεόμην ὅσα κεῖνος ὀιζύσας ἐμόγησεν
Αμφ' ἐμοί. αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών·
Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα,
Ατρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Κείνου μέν τοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·
Αλλὰ σαόφρων ἐστί, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ,
Ωδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
Αντα σέθεν, τοῦ νῶι θεοῦ ὣς τερπόμεθ' αὐδῇ.
Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
Οφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι, ἠέ τι ἔργον.
Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο,
Εν μεγάροις, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν·

Argenteum, ex auro verò labia confecta erant:
Hunc ei ancilla Phylo appoſuit ferens,
Lana-ad-nendum-parata, [&] confecta repletum: cæterùm ſuper eum
Colus extenſa erat violaceam lanam habens.
Sedit autem in ſedili, ſcabellum verò ſub pedibus erat:
Continuò autem illa verbis maritum interrogabat ſingula,
Scimúſne iam Menelae rex quinam hi
Viri gloriantur ſe veniſſe noſtram domum:
Mentiar, an verum dicam? iubet autem me animus [dicere quod ſentio.]
Nullum enim vnquam puto ſimiliter adeò me vidiſſe
Vel virum, vel mulierem (admiratio me tenet aſpicientem)
Vt iſte Vlyſsis magnanimi filio ſimilis eſt
Telemacho, quem reliquit recens natum domi ſuæ
Ille vir, quando mei impudentis gratia vos Græci
Veniſtis ad Troiam, bellum audax excitantes.
Hanc verò viciſsim reſpondens alloquutus eſt flauus Menelaus.
Sic nunc & ego exiſtimo vxor vt tu conÿcis:
Illius enim eiuſmodi pedes, eiuſmodiq́ manus,
Oculorumq́ iactus, caputq́ & ſupernè coma.
Et nunc ego quidem recordatus de Vlyſſe,
Narrabam quot ille ærumnas patiens tolerauit
Pro me: cæterùm hic amaras a palpebris lacrymas fundebat,
Chlænam purpuream oculis obtendens.
Hunc verò viciſsim Neſtorides Piſiſtratus cõtrà alloquutus eſt,
Atride Menelae à-Ioue-nutrite, dux populorum,
Illius quidem certè hic filius eſt, verè quemadmodum dicis:
Sed modeſtus eſt: indignum autem putat in animo,
Qui nunc primùm huc venerit, iactationes verborũ oſtentare
Coram te, cuius nos dei tanquam delectamur voce.
Cæterùm me præmiſit Gerenius eques Neſtor
Hunc ſimul comes vt ſequerer, cupit enim te videre,
Vt ei aut verbis conſulas aut etiam reipſa.
Plurimos enim dolores patitur ob patrem filius abſentem,
Domi ſuæ, cui non alÿ præſentes auxiliatores ſunt:

Ως νῦν Τηλεμάχῳ· ὁ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
Εἴσ', οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέ-
λαος,
5 Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
Ικεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλους.
Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
Αργείων, εἰ νῶϊν ὑπεὶρ ἅλα νόστον ἔδωκε
Νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ολύμπιος εὐρύοπα Ζεύς·
10 Καί κέν οἱ Αργεϊ νάσσα πόλιν, καὶ δώματ' ἔτευξα,
Εξ Ιθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ,
Καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
Αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
Καί κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
15 Αλλο διέκρινε φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
Πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Αλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς,
Ως κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.
Ως φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
20 Κλαῖε μὲν Αργείη Ελένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κλαῖε δὲ Τηλέμαχός τε καὶ Ατρείδης Μενέλαος.
Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αντιλόχοιο,
Τὸν ῥ' Ηοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
25 Τοῦ ὅ γ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ατρείδη, περὶ μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.
Καὶ νῦν εἴ τι που ἐστὶ, πίθοιό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
30 Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ ἠὼς
Εσσεται ἠριγένεια. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν
Κλαίειν ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Τοῦτό νυ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι,
Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
35 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεὸς, οὔτι κάκιστος
Αργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε

Sic nunc Telemacho eſt: pater enim perijt, neque ei alij
Sunt, qui in populo [ab eo] auertere poſſint calamitatem.
Hunc autem viciſſim reſpondens alloquutus eſt flauus Menelaus,
Papæ, certè vehementer amici filius meam domum
Peruenit, qui mei gratia plurima ſuſtinuit certamina.
Atqui ipſum cogitabã reuerſum amicè excipere ſupra alios
Græcos, ſi nobis ſupra mare reditum daret
Nauibus velocibus fieri Olympius latè-tonans Iupiter:
Et ſane ei in Argo condidiſſem vrbem & ædes ædificaſſem,
Ex Ithaca abducens cum facultatibus & filio ſuo,
Et omni populo, vna vrbe euacuata earum,
Quæ circum habitantur, reguntur autem à me ipſo:
Et ſanè crebrò hic vna fuiſſemus verſati: neque nos
Aliud diremiſſet, [mutuò] amanteſque oblectanteſq;,
Antequam iam [nos] mortis nigra nebula obruiſſet.
Sed hæc quidẽ profectò futurũ erat, vt [nobis] inuideret Deus ipſe,
Qui illum infelicem reditu carentem ſolum reddidit.
Sic dixit: his verò omnibus deſiderium excitauit luctus.
Flebat quidem Argiua Helena ex Ioue nata:
Flebat etiam Telemachusq; & Atrides Menelaus:
Neque ſane Neſtoris filius abſque lacrymis habebat oculos.
Recordatus eſt enim in animo inculpati Antilochi,
Quem auroræ interfecit ſplendidæ inclytus filius:
Huius ille recordatus verba volatilia dixit;
Atride ſupra quidem alios mortales te prudentem eſſe
Neſtor dicebat ille ſenex, quum mentionem faceremus tui
Eius in ædibus, & nos mutuò alloqueremur:
Quare nunc ſi fortè licet pareas mihi: non enim ego
Delector flens poſt cœnam: ſed & aurora
Erit mane-genita: neque moleſtè feram
Flere quicunque mortuus fuerit mortalium & fatum conſeq; fuerit.
Illud certè munus ſolum eſt miſerorum mortalium
Tondereq; comas profundereq; lacrymas à genis.
Etenim meus mortuus eſt frater neutiquam ignauiſſimus
Græcorum: tu autem, vt opinor, [hoc] ſcis: non enim ego

Ἤντησ᾽, οὐδὲ ἴδον· πέρι δ᾽ ἄλλων φασὶ γενέσθαι
Ἀντίλοχον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ὦ φίλ᾽, ἐπεὶ τόσα εἶπες ὅσ᾽ ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
Εἴποι καὶ ῥέξειε καὶ ὃς προγενέστερος εἴη·
(Τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις·
Ῥεῖα δ᾽ ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος ᾧ τε Κρονίων
Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε·
Ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
Υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστοις)
Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη·
Δόρπου δ᾽ ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δ᾽ ἐφ᾽ ὕδωρ
Χευάντων· μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται
Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ, διαειπέμεν ἀλλήλοισιν.
Ὣς ἔφατ᾽. Ἀσφαλίων δ᾽ ἄρ᾽ ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Οἱ δ᾽ ἐπ᾽ ὀνείαθ᾽ ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Ἔνθ᾽ αὖθ᾽ ἄλλ᾽ ἐνόησ᾽ Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Αὐτίκ᾽ ἄρ᾽ εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ἔνθεν ἔπινον.
Νηπενθές τ᾽ ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.
Ὃς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,
Οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
Οὐδ᾽ εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε,
Οὐδ᾽ εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
Χαλκῷ δηϊόῳεν, ὁ δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο.
Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα
Ἐσθλὰ, τά οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος παράκοιτις
Αἰγυπτίη, τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·
Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
Ἀνθρώπων· ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἐνέηκε, κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι,
Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν,
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ἠδὲ καὶ οἵδε

Ἀνδρῶν

Obuiam iui [ipſi] neque vidi: ſuperaſſe tamen alios ferunt
Antilochum, & ſupra [alios] ad currendum velocem & bellatorem [fuiſſe.]
Hunc.v. mutuis verbis excipiens alloquutus eſt flauus Menelaus,
Amice, quandoquidem ea dixiſti, quæ prudens vir
Diceret & faceret, & qui maior natu eſſet:
(Talis n. etiam patris [es filius] quamobrem etiam prudenter loqueris:
Facilè enim dignoſcitur proles viri cui Saturnius
Felicitatem dederit, & ducenti vxorem & naſcenti:
Quemadmodum nunc Neſtori dedit aſsiduè diebus omnibus,
Ipſum quidem molliter ſeneſcere domi ſuæ,
Filios verò prudentes, & haſta eſſe optimos)
Nos verò fletum relinquamus, qui prius obortus eſt:
Cœnæ autem rurſus memores ſimus, in manus verò aquam
Fundant [famuli.] ſermones autem etiam manè erunt
Telemacho & mihi ad colloquendum inuicem.
Sic dixit: Aſphalion verò aquam in manus fudit
Sedulus famulus Menelai glorioſi,
Hi verò in cibos paratos, appoſitos, manus iniecerunt.
Ibi tum alia excogitauit Helena è Ioue nata,
Protinus in vinum iniecit pharmacum vnde bibebant,
Dolori tollens & irã, malorum obliuionem inducens omnium:
Qui illud deglutiuerit poſtquam crateri mixtum fuerit,
Non vtiq; tota illa die profundere poterit lacrymas à palpebris.
Neque ſi ei mortui fuerint materq; paterq;,
Neque ſi ei coram fratrem aut charum filium
Ferro trucidarent, ipſe verò oculis videret
Talia Iouis filia habebat pharmaca magna prudentia confecta
Bona quæ illi Polydamna præbuit Thonis vxor
Ægyptia, vbi plurima producit fertilis terra
Pharmaca, plurima quidem ſalubria mixta, multa etiã lethalia
Medicus verò vnuſquiſque peritus [eſt] ſupra omnes
Homines: ſanè enim Pæonis ſunt ex genere.
Cæterùm poſtquam iniecit, iuſsitq; [famulos] vinum infundere,
Denuò verbis excipiens alloquuta eſt.
Atride Menelae à Ioue nutrite, atque etiam hi

Ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες (ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα)
Ἦτοι νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισι,
Καὶ μύθοις τέρπεσθε· ἐοικότα γὰρ καταλέξω.
Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω
Ὅσσοι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος εἰσὶν ἄεθλοι·
Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί·
Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,
Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών, οἰκῆϊ ἐοικώς,
Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν
Ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε
Δέκτῃ ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
Τῷ ἴκελος κατέδυ Τρώων πόλιν. οἱ δ' ἀβάκησαν.
Πάντες ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα,
Καί μιν ἀνειρώτων· ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν.
Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼν ἐλόεον καὶ χρῖον ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον.
Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι
Πρίν γε τὸν ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι,
Καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκεϊ χαλκῷ,
Ἦλθε μετ' Ἀργείους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
Ἔνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
Ἂψ οἶκόνδ'· ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη
Δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε, πόσιν τε,
Οὔ τευ δευόμενον, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι εἶδος.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γύναι κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε
Ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν.
Ἀλλ' οὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Οἷον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.

Virorum fortium filij (porrò deus alij aliàs
Iupiter bonumq́, malumq́ tribuit, poteſt enim omnia)
Nunc igitur conuiuamini ſedentes in ædibus,
Et ſermonibus delectamini: decentia enim recenſebo.
Omnia quidem non ego enarrare queam, neque dicere
Quot Vlyſſis patientis ſunt certamina:
Sed hoc, quod fecit, & ſuſtinuit fortis vir
Populo in Troianorum, vbi paſſi eſtis ærumnas Græci.
Se ipſum plagis indecentibus domando,
Vilibus pannis circum humeros iactis, ſeruo ſimilis,
Virorum hoſtium ingreſſus eſt vrbem latas-vias-habentem:
Alteri verò ſeipſum viro diſſimulans aſſimilauit
Mendico, qui neutiquam talis erat apud naues Græcorum
Huic ſimilis ingreſſus eſt Troianorum vrbē: illi. v. ignorarunt
Omnes, at ego ipſum ſola agnoui talem,
Et ipſum interrogaui: ille verò aſtutia tergiuerſabatur,
Sed quando iam ipſum ego laui & vnxi oleo,
Veſtibus autem indui, & iuraui validum iuramentum,
Non ante Vlyſſem Troianis me indicio meo prodituram,
Quàm ipſe ad naues celeres tentoriaq́ perueniſſet;
Tunc verò ille quoq́ mihi omnem mentem aperuit Græcorũ,
Plurimos autem Troianorum quum interfeciſſet longam aciem habente ferro,
Venit ad Græcos: contemptum verò [Troianorum] *attulit* [Græcis] *multum.*
Ibi aliæ Troianæ ſtridule eiulabant, ſed meum pectus
Gaudebat: nam iam mihi cor mutatũ erat vt vellem *redire*
Retro domum: damnum verò deflebam quod Venus
Dederat, quando me duxit illuc chara procul à patria terra.
Filiamq́ meam deſerens, thalamumq́, maritumq́,
Nemine inferiorem vel prudentia, vel pulchritudine.
Hanc verò dictis excipiens alloq. eſt flauus Menelaus.
Certè hæc omnia vxor vt decet dixiſti:
Iam quidem multorum cognoui conſiliumq́ mentemq́
Virorum heroum, multamq́ peragraui terram;
Sed nondum talem [virum] *ego vidi oculis*
Quale Vlyſſis patientis erat charum cor:

Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ,
Ιππῳ ἐνὶ ξεστῷ ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
Αργείων Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ηλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε
Δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
Καί τοι Δηΐφοβος θεοείκελος ἕσπετ' ἰούσῃ.
Τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα,
Εκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
Πάντων Αργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδεΐδης καὶ δῖος Οδυσσεὺς
Ημενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας,
Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε
Η ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι·
Αλλ' Οδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Αχαιῶν·
Αντικλος δὲ σέ γ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
Ηθελεν ἀλλ' Οδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε
Νωλεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ πάντας Αχαιούς·
Τόφρα δ' ἔχ' ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Αθήνη.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ατρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Αλγιον· οὐ γάρ οἵ τι τάδ' ἤρκεσε λυγρὸν
ὄλεθρον.
Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.
Αλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τρέπεθ' ἡμέας, ὄφρα καὶ ἤδη
Υπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
Ως ἔφατ'. Αργείη δ' Ελένη δμωῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Δέμνια δὲ στόρεσαν· ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρυξ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
Τηλέμαχός θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
Ατρεΐδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Πὰρ δ' Ελένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν.

Ημος

Quale etiam illud fecit & ſuſtinuit fortis vir,
Equo in polito, vbi inſidebamus omnes optimates
Græcorum, Troianis cædem & fatum ferentes.
Veniſti deinde tu illuc: iuſsiſſe autem te videtur
Deus, qui Troianis voluit gloriam præbere.
Et te Deiphobus deo ſimilis ſequebatur euntem:
Ter autem circuiſti cauas inſidias attrectans,
Nominatim verò Græcorum nominabas optimates,
Omnium Græcorum voce aſsimilata vxoribus.
Cæterùm ego & Diomedes & diuus Vlyſſes
Sedentes inter medios, audiuimus vt vocabas:
Nos quidem ambo prompti eramus facto impetu
Potius exire ſtatim quam intus auſcultare:
Sed Vlyſſes prohibuit & continuit quantumuis cupidos.
Ibi alij quidem omnes tacebant filij Græcorum:
Anticlus verò tibi ſolus reſpondere verbis
Voluit: ſed Vlyſſes os manibus compreſsit
Indeſinenter fortibus, ſeruauit verò omnes Græcos:
Tantiſper autē continuit donec te abduxit Pallas Minerua.
Hūc verò viciſsim Telemach. prudens cōtra allocutus eſt.
Atride Menelae à Ioue-nutrite-dux populorum,
Acerbior [eſt hæc res,] nequaquam.n.hæc ab eo depulerunt triſtem mortem,
Neque ſi ei cor ferreum intus fuiſſet.
Sed agite, ad cubile ducite nos, vt iam
Somno dulci delectemur dormientes.
Sic dixit, Argiua autem Helena ancillas iuſsit
Strata ſub porticu ponere, & ſtragula pulchra
Purpurea iniicere, ſternereq́; ſupernè tapetes,
Chlænasq́; ſuperimponere molles quibus *amiciretur.*
Illæ verò iuerunt ex ædibus facem in manibus geſtantes:
Cubilia verò ſtrauerunt, hoſpites autem eduxit præco.
Hi quidem in veſtibulo domus illic dormiuerunt
Telemachuſq́; heros & Neſtoris inclytus filius:
Atrides verò dormiuit in receſſu domus excelſæ,
Iuxta verò cum Helena lato-peplo cubabat diuina mulier.

Quando

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ,
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην,
Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε Τηλέμαχ' ἥρως,
Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
Δήμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἔνισπε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Ἤλυθον εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις·
Ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα·
Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος, οἵ τέ μοι αἰεὶ
Μῆλ' ἁδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
Πλαζομένου. πέρι γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεαίρων,
Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς,
Λίσσομαι, εἴ ποτί τοι τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
Ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι νημερτὲς ἔνισπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὣς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει,

Quando verò mane-genita apparuit roſeis-digitis aurora.
Surrexit ex lecto,bello fortis Menelaus,
Veſtes indutus,acutum verò gladium circumpoſuit humero,
Pedibus verò mollibus ſubligauit pulchros calceos.
Feſtinabat.v.ire ex thalamo deo ſimilis manifeſtè.
Telemacho.v.aſſedit,ſermonemq; habuit & ſic loquutus eſt,
Ecqua verò te neceſſitas hũc egit Telemache heros
Ad Lacedæmona diuinam per lata dorſa maris?
An publica,an priuata?hoc mihi verè dic.
Hunc.v.rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Atride Menelae à Ioue nutrite,rex populorum,
Veni,ſi aliquam mihi famam de patre diceres:
Abſumitur [enim]mihi domus,pereunt verò pinguia arua,
Hoſtium verò virorum plena eſt domus,qui mihi perpetuò
Oues ſequentes mactant & flexipedes, greſſum curuantes boues,
Matris meæ proci,maxima inſolentia præditi.
Propterea nũc ad tua genua ſupplex accidẽs oro,ſiquidẽ velis
Illius ſæuam mortem dicere,ſicubi vidiſti
Oculis tuis,aut alterius ſermonem audiuiſti
Errantis.ſupra modum.n.ipſum ærumnoſum peperit mater.
Neq; quicquam me veritus blandiaris,neq; miſertus:
Sed planè mihi enarra quomodo tibi contigit videre
Precor,ſi vnquam tibi aliquod pater meus bonus Vlyſſes
Aut dictum,aut etiam factum promiſſum præſtitit
Populo in Troianorum,vbi paſſi eſtis ærumnas Græci:
Horum nunc mihi memor ſis,& mihi verum enarra.
Hũc.v.multum ſuſpirans alloquutus eſt flauus Menelaus.
Papæ,certè valdè fortis viri in cubili
Voluerunt cubare ignaui ipſi quum ſint.
Quemadmodum autem quando cerua in cubili fortis leonis
Hinnulis dormiendi causâ collocatis nuper-genitis,lactẽtibus,
Montium radices inueſtigat,& valles herboſas
Paſcens,hic deinde ſuum ingreditur cubile,
Vtriſque verò illis turpem mortem immittit:
Ita Vlyſſes illis turpem mortem immittet.

Vtinam

Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ,
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς.
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
Ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
Ἔσχον, ἐπεὶ οὔ σφιν ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
Οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων.
Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Αἰγύπτου προπάροιθε (Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι)
Τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς
Ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν·
Ἐν δὲ λιμὴν ἐΰορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐΐσας
Ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
Ἔνθα μ' ἐείκοσιν ἤματ' ἔχον θεοί, οὐδέ ποτ' οὖροι
Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἵ ῥά τε νηῶν
Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καί νύ κεν ἤϊα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
Εἰ μή τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καί μ' ἐσάωσε,
Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα,
Ἥ μ' οἴῳ ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάασκον
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Ἡ δέ μευ ἄγχι στᾶσα ἔπος φάτο, φώνησέν τε,
Νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠδὲ χαλίφρων,
Ἠὲ ἑκὼν μεθιεῖς, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων,
Ὡς δὴ δηθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ

Εὑρέμεν

Vtinam verò Iupiterq́ pater, & Minerua, & Apollo,
Talis qualis olim bene condita in Lesbo,
Per contentionem cum Philomelida luctatus eſt inſurgens,
Proſtrauit verò fortiter, gauiſiq́ ſunt omnes Græci:
Talis exiſtens cum procis congrederetur Vlyſſes:
Omnes ſanè breuis-vitæ fierent, & amaras nuptias haberét.
Iſta verò quæ me interrogas & precaris, non vtique ego
Alia præter iſta dixero declinando, neque decipiam:
Sed ea quidem quæ mihi dixit ſenex marinus verus,
Horum nullum te ego celabo dictum, neque occultabo.
In Ægypto me adhuc dij cupientem redire
Detinebant, quoniam non ipſis exhibueram legitimas hecatombas.
Ipſi enim ſemper volunt dij [nos] memores eſſe [diuinorum præceptorum.]
Inſula autem quædam eſt valde vndoſo in ponto,
Ægyptum ante (Pharum verò ipſam vocant)
Tantum diſtans quantum tota die caua nauis
Confecerit, cui ſtridulus ventus aſpirarit à puppi:
In ea autem [eſt] portus ſtationem à tempeſtatibus tutam habens, vnde naues æquales
In pontum deducunt, poſtquam hauſerunt nigram aquam.
Illic me viginti diebus detinuerunt dij, neque vnquam venti
Spirantes apparuerunt marini, qui nauium ſecundi
Ductores ſunt ſupra lata dorſa maris.
Et fortaſsis viatica omnia corrupta fuiſſent & animi virorũ,
Niſi me aliqua dearum miſerata eſſet, ac ſeruaſſet,
Protei glorioſi filia marini ſenis,
Idothea: huic namq́ potiſsimum animum commouit
Quæ mihi ſoli cum capitis periculo erranti obuiam venit ſeorſim à ſociis.
Semper enim circa inſulam errantes piſcabantur
Curuis hamis: domabat enim ventrem fames.
Hæc verò propè me aſtans, ſermonem habuit & loquuta eſt.
Stultus es ô hoſpes maximopere, aut remiſſo animo,
Aut ſponte ceſſas, & delectaris dolores ferens,
Quia iam diu in inſula detineris, neque vllum finem

Inue-

Εὑρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων.
Ὣς ἔφατ᾽, αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ἐκ μέν τοι ἐρέω, ἥτις σύ περ ἐσσὶ θεάων,
Ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν κατερύκομαι, ἀλλά νυ μέλλω
Ἀθανάτοις ἀλιτέσθαι οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν)
Ὅστις μ᾽ ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου·
Νόστον θ᾽, ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα·
Ὣς ἐφάμην, ἡ δ᾽ αὐτίκ᾽ ἀμείβετο δῖα θεάων,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ᾽ ἀτρεκέως καταλέξω,
Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς·
Τόνδε τ᾽ ἐμόν φασιν πατέρ᾽ ἔμμεναι, ἠδὲ τεκέσθαι·
Τόνγ᾽ εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι,
Ὥς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
Νόστον θ᾽, ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα,
Καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι διοτρεφὲς, αἴκ᾽ ἐθέλῃσθα,
Ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ᾽ ἀγαθόν τε τέτυκται,
Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
Ὣς ἔφατ᾽, αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος,
Μήπως με προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς ἀλέηται.
Ἀργαλέος γάρ τ᾽ ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι.
Ὣς ἐφάμην. ἡ δ᾽ αὐτίκ᾽ ἀμείβετο δῖα θεάων.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ᾽ ἀτρεκέως καταλέξω·
Ἦμος δ᾽ ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκῃ,
Τῆμος ἄρ᾽ ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς,
Ἐκ δ᾽ ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέεσι γλαφυροῖσιν·
Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης
Ἀθρόαι εὕδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,
Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν.
Ἔνθα σ᾽ ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι,
Εὐνάσω ἑξείης σὺ δ᾽ κρίνασθαι ἑταίρους
Τρεῖς, οἵ τοι παρὰ νηυσὶν ἐϋσσέλμοισιν ἄριστοι.

Πάντα

Inuenire potes, minuitur autem tibi animus ſociorum.
Sic dixit, cæterum ego ipſam mutuu verbis excipiens alloq.
Sanè tibi dicam, quæcunque tandem ſis dearum. (ſum,
Quòd ego neutiquam voluntarius detineor: ſed fortaſſe
Immortales offendi, qui cœlum latum habitant.
Sed tu mihi dic (dij enim omnia ſciunt)
Quiſnam me immortalium impediat & moretur iter,
Reditumq́; vt per mare proficiſcar piſcoſum.
Sic dixit: illa verò ſtatim reſpondit dîa dearum.
Enimuerò ego tibi, ô hoſpes, valde vere enarrabo.
Verſatur quiſpiam hîc ſenex marinus veridicus,
Immortalis Proteus Ægyptius, qui ꝗ maris
Totius profunditates nouit, Neptuni miniſter:
Hunc meum inquiunt patrem eſſe, atque [me] genuiſſe:
Hunc ſi quo pacto tu poſsis ex-inſidiis capere,
Qui tibi dicat viam & menſuras itineris,
Reditumq́; vt per mare proficiſcaris piſcoſum.
Ac ſane tibi dicet, ô nobilis, ſi modò velis,
Quodcunq́; tibi in ædibus malumq́; bonumq́; acciderit
Abſente te per longum iter difficileq́;.
Sic dixit, cæterum ego ipſam viciſsim alloquutus ſum,
Ipſa nunc explica inſidias diuini ſenis,
Ne quo pacto me præuidens aut præmonitus effugiat:
Difficilis enim eſt deus mortalis homini ſuperatis.
Sic dixi. ipſa verò continuò reſpondit dia inter deas,
Enimuerò ego tibi hoſpes valdè verè dicam:
Quando ergo ſol medium cœlum aſcenderit,
Tum è mari emergit ſenex marinus veridicus,
Flatu ſub Zephyri, nigra maris vnda tectus,
Egreſſus verò dormit ſub ſpecubus cauis:
Circa ipſum. v. phocæ natantes pedibus pulchræ Haloſydnæ
Frequentes dormiunt è cano mari egreſſæ,
Amarum ſpirantes maris profundi odorem.
Illuc te ego ducens ſimul ac aurora illuceſcet,
Collocabo deinceps: tu verò probè elige ſocios
Tres, qui tibi apud naues bene tranſtratas optimi ſunt.

Omnes

Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει, καὶ ἔπεισιν·
Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, ἠδὲ ἴδηται,
Λέξεται ἐν μέσσοισι νομεὺς ὣς πώεσι μήλων·
5 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ὔμμιν μελέτω κάρτος τε βίη τε,
Αὖθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
Πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.
10 Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλόν τε πιέζειν.
Ἀλλ' ὅτε κεν δή σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
Τοῖος ἐὼν οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδησθε,
Καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης, λῦσαί τε γέροντα
Ἥρως· εἴρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
15 Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
Ὣς εἰποῦσ', ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἤια· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
20 Δόρπον θ' ὁπλισάμεσθ', ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ.
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Ἤια, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
25 Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν·
Τόφρα δ' ἄρ' ἥ γ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικε·
Πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἁλίῃσιν,
30 Ἧστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
Ἑξείης δ' εὔνησε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο. τεῖρε γὰρ αἰνῶς
Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή·
35 Τίς γὰρ ἂν εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθείη;
Ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε, καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ.

Ἀμβρο-

Omnes autem tibi enarrabo formidabiles aſtutias ipſius ſenis.
Phocas quidē primùm numerabit, & accedet [ad ſingulas:]
Cæterùm poſtquam omnes enumerarit atque inſpexerit,
Cubabit in illarum medio, paſtor veluti in grege ouium:
Hunc autem vbi primùm ſopitum videritis,
Tum deinde vobis curæ ſit roburq́, viſque,
Illic verò tenete cupientem & geſtientem elabi.
Omnia enim factus enitetur, quæcunque in terra
Reptilia ſunt, & aqua, & diuinitus ardens ignis.
Vos verò firmiter tenete, magiſq́ premite.
Sed quando iam te ipſe interrogauerit verbis,
Talis exiſtens, qualem conſopitum videritis,
Tum certè deſiſtite à vi, ſoluiteq́ ſenem
O heros: interroga verò deorum quiſnam te premat,
Reditumq́ impediat,] qui per pontum iter facias piſcoſum.
Sic loquuta, ſub pontum ſubijt fluctuantem:
Cæterùm ego ad naues vbi ſtabant in arena,
Iui, plurima verò mihi cor cogitabat eunti.
Cæterùm poſtquam ad nauem veni atque mare,
Cœnam apparauimus, deinde acceſſit diuina nox,
Tum vero dormiuimus in littore maris.
Quando verò mane genita apparuit roſeis digitis aurora,
Tunc ad littus maris lata-vada habentis
Iui plurimùm dijs ſupplicans, porrò ſocios
Tres ducebam, quibus potiſſimū confidebā ad omne facinus
Interea verò hæc ingreſſa maris latum ſinum.
Quatuor phocarum ex ponto pelles attulit:
Omnes verò erant recens detracta: dolum.a. ſtruebat patri:
Cubilibus verò in arena exſculptis marina,
Sedebat expectans: nos valdè prope venimus eam:
Deinceps verò [nos prope eum] collocauit, iniecit autem pellem vnicuique:
Hic [verò nobis] iam moleſtiſſima inſidiæ erāt: affligebat. n. (grauiter
Phocarum in mari nutritarum peſſimus odor:
Quis etenim marinum propè cetum poſſet cubare?
Sed ipſa ſeruauit & excogitauit magnam vtilitatem:

Αμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα,
Ηδὺ μάλα πνείουσαν. ὄλεσε δὲ κήτεος ὀδμήν.
Πᾶσαν δ᾽ ἠοίην μένομεν τετληότι θυμῷ.
Φῶκαι δ᾽ ἐξ ἁλὸς ἦλθον ἀολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα
Εξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ενδιος δ᾽ ὁ γέρων ἦλθ᾽ ἐξ ἁλὸς, εὗρε δὲ φώκας
Ζατρεφέας· πάσας δ᾽ ἄρ᾽ ἐπῴχετο, λέκτο δ᾽ ἀριθμόν.
Εν δ᾽ ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
Ωΐσθη δόλον εἶναι. ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός·
Ημεῖς δ᾽ αἶψ᾽ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ᾽ ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Βάλλομεν, οὐδ᾽ ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης,
Αλλ᾽ ἤτοι πρώτιστα λέων γένετ᾽ ἠϋγένειος,
Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς
Γίνετο δ᾽ ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.
Ημεῖς δ᾽ ἀστεμφέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
Αλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἀνίαζ᾽ ὁ γέρων ὀλοφώϊα εἰδὼς,
Καὶ τότε δή μ᾽ ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν,
Τίς νύ τοι Ατρέος υἱὲ θεῶν συμφράσσατο βουλάς,
Οφρα μ᾽ ἕλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
Ως ἔφατ᾽· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Οἶσθα γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις;
Ως δὴ δήθ᾽ ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ
Εὑρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
Αλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν)
Ος τίς μ᾽ ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου,
Νόστον θ᾽ ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα,
Ως ἐφάμην. ὁ δέ μ᾽ αὖτις ἀμειβόμενος
προσέειπεν.
Αλλὰ μάλ᾽ ὤφελλες Διΐ τ᾽ ἄλλοισίν τε θεοῖσιν
Ρέξας ἱερὰ καλ᾽ ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
Σὴν ἐς πατρίδ᾽ ἵκοιο, πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ᾽ ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐΰκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πρίν γ᾽ ὅτ᾽ ἂν Αἰγύπτοιο διϊπετέος ποταμοῖο
Αὖτις ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς θ᾽ ἱερὰς ἑκατόμβας
Αθανάτοισι θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.

Καὶ

Ambroſiam[enim]ad nares vnicuique poſuit afferendo,
Dulce valdè ſpirantem ſuſtulit verò ceti odorem.
Totum.a.matutinum tempus ad meridiem vſque[ſenem]
expectauimus patienti animo:
Phocæ.a.è mari venerunt frequentes:illæ quidem deinde
Ordine ſopiebantur iuxta littus maris.
Meridianus autem ſenex venit è mari,inuenitq́ phocas
Obeſas:ad omnes verò acceſsit,recenſuit autem numerum.
Nos autem primos recenſuit inter cetos,nullumq́ animo
Putauit dolum eſſe,deinde cubuit & ipſe.
Nos verò protinus vociferantes irruimus:circum.a.manus
Iecimus,neque ipſe ſenex doloſæ oblitus eſt artis,
Sed primùm quidem leo factus eſt magnis iubis,
Deinde verò draco,& panthera,atque ingens ſus
Factus eſt etiam liquida aqua,& arbor altis foliis:
Nos verò firmiter tenebamus forti animo.
Sed quum iam ægrè ferret ſenex,pernicioſas verſutias doctus.
Tunc me verbis interrogans alloquutus eſt,
Quis tecum Atrei fili deorum inijt conſilia,
Vt me caperes inuitum ex inſidijs?cuius rei opus habes?
Sic ait:cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Scis ſenex,quid me iſta decipiens interrogas?
Ut iam diu in inſula detineor,neque vllo pacto finem
Inuenire queo,minuitur autem mihi intus cor.
Quare tu vtique mihi dic(dij enim omnia ſciunt)
Quinam immortalium impediat,& moretur iter,
Reditumq́,vt per pontum vadam piſcoſum.
Sic dicebam:ille verò me viciſsim reſpondẽs alloquutus eſt.
Atque omnino debebas,Ioui alijſq́ dijs
Sacris litatis,conſcendere,vt velociſsimè
Tuam in patriam venires nauigans per nigrum pontum.
Non enim tibi antea fatale eſt amicoſq́ videre,& venire
Ad domum bene-conſtructam,& tuam in patriam terram,
Quàm Ægyptij à Ioue fluentis fluuij
Rurſus ad aquas redieris,feceriſq́ ſacras hecatombas
Immortalibus dijs qui cœlum latum tenent.

Καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ ἣν σὺ μενοινᾶς.
Ως ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοίγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Οὕνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε,
Αλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον ὡς σὺ κελεύεις·
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Αχαιοὶ
Οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
Ηέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηός,
Ηὲ φίλων ἐν χερσὶν ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
Ως ἐφάμην ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ατρείδη, τί με ταῦτα διείρεαι, οὐδέ τι σε χρὴ
Ιδμεναι οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σε φημὶ
Δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι.
Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε δάμεν πολλοὶ δὲ λίποντο.
Αρχοὶ δ' αὖ δύο μοῦνοι Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Εν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τι καὶ σὺ παρῆσθα·
Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι.
Γυρῇσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε
Πέτρῃσι μεγάλῃσι καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης.
Καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἐχθόμενός περ Αθήνῃ,
Εἰ μὴ ὑπέρφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη.
Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης·
Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος.
Αὐτίκ' ἔπειτα τρίαιναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν.
Ηλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ·
Τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη,
Τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
Ως ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξεν,
Εν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ηρη.

Αλλ'

Tunc verò tibi dabunt viam dij quam tu deſideras.
Sic ait cæterum mihi fractum eſt charum cor,
Eo quòd me rurſus iubebat per obſcurum pontum
In Ægyptum ire, longam viam difficilemq́;
Verùm etiam ſic ipſum verbis excipiens alloquutus ſum,
Iſta quidem ſic perficiam ſenex vt tu præcipis:
Sed agè mihi hoc dic & verè recenſe,
Vtrum omnes cum nauibus illæſi redierint Græci,
Quos Neſtor & ego reliquimus à Troia profecti,
An verò quiſpiam periit morte inopinata ſua in naue,
Aut amicorum in manibus, poſtquam bellum confecerit?
Sic dixi: ille verò me rurſus excipiens alloquutus eſt,
Atride cur me iſta interrogas? neutiquam te conuenit
Scire, neque intelligere meum animum, neque te puto
Diu abſque lacrymis fore, poſtquam bene omnia audieris,
Multi ſiquidem iſtorum domiti ſunt, multi verò relicti.
Duces verò duo ſoli Græcorum æreis loricis armatorum,
In reditu perierunt: (pugnæ autem & tu interfuiſti:)
Unus, a. adhuc alicubi viuus detinetur lato in ponto:
Aiax quidem in naui domitus eſt longos remos-habente,
Ad curua quidem primùm Neptunus admouit,
Saxa ingentia, & ſeruauit è mari.
Et ſanè effugiſſet mortem, quantumuis inuiſus Palladi,
Niſi impium dictum protuliſſet, & graue facinus patraſſet.
Dixit, [enim vel] inuitis diis fore vt effugeret ingentes fluctus maris.
Hunc autem Neptunus magnifica audiuit iactantem,
Statim deinde tridente arrepto manu forti,
Percuſſit curuum ſaxum, abſciditq́; ipſum:
Et vnum quidem illic manſit, alterum verò fruſtum incidit in mare.
Huic ſanè Aiax primùm inſidens, valdè læſus eſt,
Hunc verò ferebat per mare ingens, vndoſum.
Sic ille quidem ibi periit, poſtquam bibit ſalſam aquam:
Tuus verò effugit mortem frater, atque elapſus eſt
In naui concaua: ſeruauit verò veneranda Iuno.

Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
Ἵξεσθαι, τότε δή μιν ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα,
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης
Τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότ' ἔναιε Θυεστιάδης Αἴγισθος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
Ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἴκαδ' ἵκοντο.
Ἤτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης,
Καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὅν ῥα καθεῖσεν
Αἴγισθος δολόμητις ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν,
Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὅ γ' εἰς ἐνιαυτὸν,
Μή ἑ λάθοι παριὼν, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν·
Αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
Κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους,
Εἷσε λόχον, ἑτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα
πένεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,
Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
Τὸν δ' οὐκ εἰδότ' ὄλεθρον ἀνήγαγε καὶ κατέπεφνε
Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Οὐδέ τις Ἀτρείδεω ἑτάρων λίπεθ' οἵ οἱ ἕποντο,
Οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νυ μοι κῆρ
Ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
Δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Μηκέτι Ἀτρέος υἱὲ πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω
Κλαῖ' ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν· ἀλλὰ τάχιστα
Πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν
ἵκηαι.
Ἢ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης

Sed quum jam iã videretur Malearum[ad] montẽ arduũ
Peruenturus, tum ipſum abreptum procella
Pontum per piſcoſum tulit, valdè ingemiſcentem,
Agri ad extremam oram: vbi ædes habitabat Thyeſtes
Prius, cæterùm tunc habitabat Thyeſtiades Ægiſthus.
Sed quum iam & illinc appareret reditus innoxius,
Ac dij retrò vẽtũ vertiſſẽt, & domũ[ille, illiusq́; comites]ve(niſſent
Tũ ille quidẽ gaudens conſcendit in patriam terram
Et oſculatus eſt attingens ſuam patriam: multæ.v.ab ipſo
Lacrimæ calidæ effuſæ ſunt poſtquam lubenter vidit terram.
Hunc.a.ex ſpecula conſpexit ſpeculator, quem conſtituerat
Ægiſthus doloſus[eò] adductũ, promiſerat autem mercedẽ,
Auri duo talenta: obſeruabat verò hic toto anno.
Ne ipſum lateret præteriens, memórque foret ſtrenui roboris
Feſtinabat.a.ire annunciaturus ad ædes paſtoris populorum:
Statim verò Ægiſthus doloſam excogitauit artem:
Delectis ex plebe viginti viris robuſtiſſimis,
Collocauit inſidias, ab altera verò parte iuſſit [famulos] conuiuium apparare.
Cæterùm ipſe inuitaturus Agamemnona paſt.populorum,
Equis & curribus, indecentia deliberans.
Hunc autem inſidiarum ignarum deduxit & trucidauit,
Conuiuio exceptum, vt aliquis occideret bouem ad præſepe.
Neque quiſquam Atridæ ſociorum relictus qui eum ſequuti erant,
Neque quiſquam Ægiſthi, ſed trucidati ſunt in regia.
Sic dixit: cæterùm mihi confractus eſt charus animus,
Flebam autem in arenis deſidens: neque mihi cor
Volebat amplius viuere & videre lumen ſolis.
Porrò poſtquam flendo, méque ipſum volutando ſaturatus ſum,
Tum verò me alloquutus eſt ſenex marinus veridicus,
Ne amplius Atrei fili, longo tempore indeſinenter ſic
Fleas, quoniam nõ remediũ aliquod inuenimus: ſed citiſſimè
Tenta, quo pacto iam tuam in patriam terram peruenias,
Aut enim ipſum viuum deprehendes, aut Oreſtes

Κτεῖνεν ὑποφθάμενος· σὺ δέ κεν τάφῳ ἀντιβολήσαις.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Αὖτις ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
Ὅστις ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Ἠὲ θανών· ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Υἱὸς Λαέρτεω Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων.
Τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν. (ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς·
Τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,
Οὐ νιφετὸς οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος,
Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώποις)
Οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καί σφιν γαμβρὸς Διός ἐσσι.
Ὣς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἑτάροισιν
Ἤϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
Δόρπον θ' ὁπλισάμεσθ', ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν ἐΐσης.
Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθιζον,
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο
Στῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας·

Interfecerit præueniens: tu.v. epulo ſaltem funebri intereris.
Sic ait, cæterùm mihi cor & animus generoſus
Rurſus intra pectus, quantumuis mœſto exhilaratus eſt:
Et ipſum alloquutus verba alata dixi,
Iſtos quidem noui, tu verò tertium virum nomina,
Quì adhuc viuus detinetur in lato mari,
Aut mortuus: volo autem quantumuis mœſtus audire.
Sic dixi: ille verò me rurſus excipiens alloquutus eſt,
Filius Laertæ in Ithaca domos habitans.
Hunc enim vidi in inſula lacrymas vberes fundentem
Nymphæ in ædibus Calypſus, quæ ipſum neceſſitate
Detinet, ille verò non poteſt ſuam in patriam terram venire.
Non enim ei adſunt naues remigio inſtructæ, nec ſocij.
Qui ipſum reducere poſſint per lata dorſa maris.
Tibi autem non fatale eſt nobilis ô Menelae,
In Argo equis apto mortem & fatum ſubire.
Sed te in Elyſium campum, & fines terræ
Immortales mittent (vbi flauus Rhadamanthus [eſt,]
Vbi vtique facillima viuendi ratio eſt hominibus,
Non nix, neque hyems longa, neque vnquam imber,
Sed ſemper Zephyri ſuauiter ſpirantes auras
Oceanus emittit, ad refrigerandum homines)
Quòd habes Helenam, & ipſius Iouis gener es.
Sic loquutus ſubiit pontum fluctuoſum:
Cæterùm ego ad naues ſimul cum diuinis ſociis
Iui: plurima verò mihi cor profundè cogitabat incedenti.
Cæterùm poſtquam ad nauem venimus atque mare,
Cœnamq́; apparauimus, ſuperuenitq́; ſolitaria nox,
Tum dormiuimus in littore maris.
Quando autem mane-genita apparuit roſeu-digitis aurora,
Naues quidem ante omnia deduximus in mare diuinum,
Malos autem impoſuimus & vela nauibus æqualibus.
Ipſi etiam ingreſſi ſuper tranſtra ſederunt.
Ordine autẽ conſidentes ſpumoſum mare verberabant remis.
Rurſus verò in Ægypto à Ioue cadente flumine,
Conſtitui naues, & perfeci legitimas hecatombas.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
Χεῦ᾽ Αγαμέμνονι τύμβον, ἵν᾽ ἄσβεστον κλέος εἴη.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην. ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
Αθάνατοι, τοί μ᾽ ὦκα φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἔπεμψαν·
Αλλ᾽ ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
Οφρα κεν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται·
Καὶ τότε σ᾽ εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
Τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον ἐΰξοον αὐτὰρ ἔπειτα
Δώσω καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
Αθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ατρεΐδη, μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδ᾽ ἔρυκε.
Καὶ γάρ κ᾽ εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ᾽ ἀνεχοίμην
Ημενος, οὐδέ κε μ᾽ οἴκου ἕλοι πόθος, οὐδὲ τοκήων·
(Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων
Τέρπομαι) ἀλλ᾽ ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
Εν Πύλῳ ἠγαθέῃ, σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ᾽ ἐρύκεις.
Δῶρον δ᾽ ὅ,ττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω·
Ιππους δ᾽ εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Ενθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον,
Πυροί τε, ζειαί τε ἠδ᾽ εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν.
Εν δ᾽ Ἰθάκῃ οὔτ᾽ ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτέ τι λειμὼν
Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο.
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ᾽ εὐλείμων,
Αἵθ᾽ ἁλὶ κεκλίαται· Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.
Ως φάτο· μείδησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽ ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν,
Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος, οἷ᾽ ἀγορεύεις·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ·
Δώρων δ᾽ ὅσσ᾽ ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν·
Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον, ἀργύρεος δὲ
Εστιν ἅπας, χρυσῷ δ᾽ ἐπὶ χείλεα κεκράανται,

Εργον

Cæterùm poſtquam ſedaui deorum iram immortalium,
Fodi Agamemnoni tumulum vt immenſa gloria eſſet.
Hæc vt perfeci, redij: dederunt autem mihi ventū ſecundum
Dij, qui me celeriter charam in patriam miſerunt.
Sed age nunc mane in ædibus meis,
Donec vndecimaq́; duodecimaq́; veniat [dies],
Et tunc te bene mittam, dabo autem tibi ſplendida dona,
Tres equos, & currum bene-politum, cæterùm poſtea
Dabo pulchrum poculum, vt libes diis
Immortalibus, mei memor diebus omnibus.
Hunc.v. rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Atride, ne ſanè me multum tempus hic detine.
Etenim vel annum ego apud te paterer
Sedere, neque me domus caperet deſiderium, neque parentū,
(Vehementer enim ſermonibus verbiſq́; tuis [ea] audiens
Oblector) ſed iam mihi mei moleſtè ferunt moram *ſocij*
In Pylo diuina, tu enim me longum *tempus hic detines.*
Donū.a. quodcūque mihi dabis tale *ſit vt in tui monumentū*
Equos.a. in Ithacam nō ducā, ſed tibi ipſi (recondi poſſit,
Hic relinquam in delicijs: tu enim campo imperas
Lato, in quo quidem lotus frequens, in quo cyperus.
Triticum, zea, atque late germinans hordeum album.
In Ithaca verò neque curricula lata, neque vllum pratum.
Capris paſcendis apta eſt [Ithaca,] & magis grata quàm ſi eſſet equis alendis apta:
Nulla.n. inſularum ſpatioſa, neque pratis accommodata
Quæ mari circumdantur, Ithaca verò ſupra omnes.
Sic aitriſit verò bello ſtrenuus Menelaus,
Manuq́; ipſum prehendit, verbumq́; dixit atq́; loquutus eſt,
Sanguinis es boni chare fili, qualia loqueris!
Itaque ego tibi iſta commutabo: poſſum enim,
Donorum autem omnium quæcunque in mea domo pretioſa iacent,
Dabo quod pulcherrimum & pretioſiſſimum eſt,
Dabo tibi craterem elaboratum: argenteus autem
Eſt totus, ex auro verò labra confecta ſunt:

Ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρεν δὲ ἑ φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
Κεῖσέ με νοστήσαντα· τεῒν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλοις ἀγόρευον.
Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα
οἶνον·
Σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν.
Ὡς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο
Δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες.
Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς,
Ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
Τοῖς δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν,
Ἀντίνο', ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν ἦε καὶ οὐκί,
Ὁππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος;
Νῆά μοι οἴχετ' ἄγων· ἐμὲ δὲ χρειὼ γίνετ' αὐτῆς
Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι
Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
Ἀδμῆτες, τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον οὐ γὰρ ἔφαντο
Ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηλήϊον, ἀλλά που αὐτοῦ
Ἀγρῶν ἢ μήλοισι παρέμμεναι, ἠὲ συβώτῃ.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱὸς,
Νημερτές μοι ἔνισπε πότ' ᾤχετο, καὶ τίνες αὐτῷ
Κοῦροι ἕποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἦ ἑοὶ αὐτοῦ
Θῆτές τε δμῶές τε; δύναιτό γε καὶ τὸ τελέσσαι.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' ἐῢ εἰδῶ,
Ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα μέλαιναν,
Ἦε ἑκών οἱ δῶκας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ.
Τὸν δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ηὔδα,
Αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
Ὁππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ
Αἰτίζῃ; χαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.

Κοῦροι

Opus verò eſt Vulcani, deditq́; ipſum nobilis heros
Sidoniorum rex, quando ipſius domus ſuſcepit
Illuc me profectum: tibi verò volo id præbere.
Sic hi quidem huiuſmodi inter ſe loquebantur:
Conuiuij inſtructores verò in domum ibant diuini regis:
Hi.a.adducebant oues, afferebantq́; animos-viris-addens vinum.
Cibum verò ipſis vxores pulchris ornatæ vittis intulerunt.
Sic illi quidem circa cœnam in domo laborabant.
Proci verò ante Vlyſsis domum
Diſcis delectabantur & tragulas torquentes
In fabrefacto pauimento, vbi anteà inſolentiam exercebant,
Antinous.v.conſederat, & Eurymach.deo forma ſimilis,
Principes procorum, virtute enim erant longè optimi.
Ad hos verò filius Phronij Noemon propè accedens,
Antinoum verbis interrogans alloquutus eſt,
Antinoe, an ſcimus in mente noſtra, an non,
Quando Telemachus redit ex Pylo arenoſa?
Nauem mihi abiit abducens: mihi verò opus eſt illa,
Vt Elidem in ſpatioſam traijciam, vbi mihi equæ
Duodecim fœminæ, ſimul autem muli patientes operis,
Indomiti, ex quibus aliquem agitans [ipſum] domarem:
Sic ait. hi verò in animo obſtupeſcebant: non.n.putabant
Pylum abiturum Neleiam, ſed alicubi in ſuis
Agris aut apud oues commoraturum, aut apud ſubulcum.
Hunc.v.ſtatim Antinous alloquutus eſt Eupithei filius.
Verè mihi dic quando abiit, & quinam illum
Iuuenes ſequuntur: ex Ithaca electi? an ſui ipſius
Mercenarijque, mancipiaq́;? potuit ſanè hoc etiam perficere.
Et mihi hoc dic verè, vt bene ſciam,
An te per vim inuitum priuauit naue nigra
An ſponte ei dediſti poſtquam blandè affatus eſt te ſermone?
Hunc autem filius Phronij Noemon contrà alloquutus eſt.
Ipſe ſponte ei dedi, quid faceret etiam alius,
Quando vir talis habens curas in animo
Peteret? difficile ſanè negare munus foret.

Κοῦροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
Οἵ οἱ ἕποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
Μέντορα, ἠὲ θεόν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐῴκει.
Αλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
Χθιζὸν ὑπηοῖον, τότε δ' ἔμβη νηῒ Πύλονδε.
Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
Αχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην,
Ω πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
Εκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος πάις οἴχεται αὔτως
Νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
Αρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι· ἀλλά οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσειε βίην πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
Αλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἑταίρους,
Οφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω
Εν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·
Ως ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ' ἐκέλευον.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
Μύθων οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
Κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλὰς
Αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείῃ·
Τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
Ἠ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο
Εργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.

Οἳ

Iuuenes autem qui in populo primas tenent ſecundum nos,
Illi eum ſequuntur, ducem verò ego conſcendentem agnoui
Mentorem, aut deum: illi enim ipſi omnimodo erat ſimilis,
Sed hoc admiror: vidi hic Mentorem diuinum
Heri ſub auroram, tum ille conſcenderat nauem ad Pylum.
Sic loquutus abiit ad domum patris.
His verò vtriſque perculſus eſt animus generoſus:
Proci verò ſimul ſederunt & quieuerunt à certaminibus.
His verò Antinous interfatus eſt Eupithei filius,
Triſtatus: furore verò valde præcordia nigra
Implebantur, oculiq́ ei igni ſplendenti ſimiles erant.
Papæ, certè ingens facinus ſuperbè commiſſum eſt.
Telem. profectio iſthæc: putabamus [hanc] ab eo non perfectum iri.
Tot verò inuitis iuuenis puer abiit temerè
Naui deducta, electiſq́ per populum optimis.
Incipiet & vlterius malum eſſe: ſed illi ipſi
Iupiter perdat vires antequam nobis malum ferat,
Sed agite, mihi date nauem celerem & viginti ſocios,
Vt eum ipſum redeuntem inſidiis excipiam, atque obſeruem
In freto Ithacæq́ Samiq́ aſperæ,
Vt cum ſua pernicie nauiget propter patrem.
Sic ait, hi verò omnes [hoc] laudarunt, atque [ipſum ad rem peragendam] hortati ſunt.
Statim deinde vbi ſurrexiſſent iuerunt in domum Vlyſſis:
Neque ſanè Penelope longo tempore fuit ignara
Sermonum, quos proci in mente profundè cogitabant.
Præco enim illi dixit Medon, qui audierat conſilia
Quum extra aulã eſſet, illi verò intus conſilium texebant:
Feſtinabat autem ire annuntiaturus per domum Penelopæ.
Hunc verò in limine ſtantem alloquuta eſt Penelope,
Præco, cur te præmiſerunt proci inclyti?
An vt diceres ancillis Vlyſſis diuini
Vt ab opere ceſſent, ipſis autem conuiuium apparent?
Nec nuptias ambientes, nec vſquam alibi verſantes.
Vltimò & poſtremò nunc hic cœnent:

Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοτον κατακείρετε πολλὸν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος. οὐδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τῶ πρόσθεν ἀκούετε παῖδες ἐόντες
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν·
Οὔτέ τινα ῥέξας ἐξαίσιον. οὔτέ τι εἰπὼν
Ἐν δήμῳ' ἥ τ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων,
Ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν ἄλλον κε φιλοίη.
Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
Φαίνεται, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς.
Αἲ γὰρ δὴ βασίλεια τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη·
Ἀλλὰ πολὺ μεῖζόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
Μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Οἴκαδε νισόμενον, ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ἐς πύλον ἠγαθέην, ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Ὣς φάτο. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή·
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε,
Κῆρυξ τίπτε δέ μοι πάϊς οἴχεται; οὐδέ τι μιν χρεὼ
Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι
Ἀνδράσι γίγνονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἦ ἵνα μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται,
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Μέδων πεπνυμένα εἰδώς,
Οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὤρορεν, ἦε καὶ αὐτοῦ
Θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν ἐς Πύλον, ὄφρα πύθηται
Πατρὸς ἑοῦ ἢ νόστον, ἢ ὅντινα πότμον ἐπέσπεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' ὀδυσῆος·
Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
Ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἷζε πολυκμήτου θαλάμοιο,

Qui quidem ſimul congregati, victum abſumitis multum,
Bona Telemachi prudentis: nunquámne à patribus
Veſtris antea audiſtis pueri quum eſſetis,
Qualis Vlyſſes eſſet inter veſtros parentes?
Neque vllum iniquo [facinore] lædens neque verbo
Publicè, quod tamen licet diuinis regibus,
Vt alium odio habeat mortalium, alium amet,
Ille verò nunquam prorſus [vllum facinus] impium in [quenquam] virum fecit:
Sed veſter quidem animus, & indigna facinora
Apparent, neq; vlla eſt gratia poſt beneficiorũ acceptorum.
Hanc. v. rurſus alloquutus eſt Medon prudentia doctus,
Vtinam verò ô regina hoc maximum malum eſſet,
Sed multò maiúſque & pernicioſius aliud
Proci moliuntur, quod non perficiat Saturnius:
Telemachum cupiunt interficere acuto ferro
Domum reuertentem: ille verò profectus eſt ad audiendum aliquid de patre,
Ad Pylum ſacram, neque ad Lacedæmona diuinam,
Sic ait: huius verò illic ſoluta ſunt genua & amicũ pectus.
Diu. v. ipſam ſilentium verborum occupauit, ipſius. v. oculi
Lacrymis impleti ſunt, clara autem ei detenta eſt vox:
Tandem verò ipſum verbis excipiens alloquuta eſt,
Præco, cur. v. mihi filius abijt, neque ipſum neceſſitas erat
Naues celeres conſcendere, quæ in mari equi
Hominibus ſunt, penetrant a immenſum humidum mare,
An vt ne nomen quidem eius inter homines relinquatur?
Hanc verò alloquutus eſt deinde Medō prudentia doctus,
Haud ſcio an aliquis ipſum deus impulit, an ipſius
Animus impulſus eſt ire Pylum, vt audiat
Patris ſui aut reditum, aut quónam fato interierit.
Sic loquutus abijt ad domum Vlyſsis:
Hanc a. dolor circumfudit animum crucians, neque amplius ſuſtinuit
In ſella ſedere, licèt multi in domo eſſent,
Verùm ſuper limen ſedit elaborati thalami,

Οἴκτρ' ὀλοφυρομένη. περὶ δὲ δμωαὶ
μινύριζον
Πᾶσαι ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί.
Τῇς ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια,
Κλῦτε φίλαι πέρι γάρ μοι Ολύμπιοι ἄλγε'
ἔδωκαν
Εκ πασέων ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο·
Η πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα
θυμολέοντα,
Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Εσθλὸν τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ελλάδα καὶ μέσον Αργος.
Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι
Ακλέα ἐκ μεγάρων οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα.
Σχέτλιαι, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἑκάστη
Εκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
Οππότ' ἐκεῖνος ἔβη κοίλην ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα,
Τῷ κε μάλ' ἤ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
Η κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
Αλλά τις ὀτρηρὸς Δολίον καλέσσε γέροντα,
Δμῶ' ἐμόν, (ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον) ὄφρα
τάχιστα
Λαέρτῃ τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ,
Εἰ δή πού τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας,
Εξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάασιν
Ον καὶ Οδυσσῆος φθῖσαι γόνον ἀντιθέοιο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ με κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ,
Η ἔα ἐν μεγάρῳ μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω.
Ηδ' ἐγὼ τάδε πάντα. πόρον δέ οἱ ὅσσ' ἐκέλευσε,
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ. ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν
ὅρκον,
Μὴ πρὶν σοὶ ἐρέειν πρὶν δωδεκάτην τε γενέσθαι,
Ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι,
Ως ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃς.

Miſerabiliter lugens, vndique autem ancillæ lamentabantur demiſſa voce:
Omnes quotquot in domo erant iuuenes atque vetulæ.
Illas abundè lugens alloquuta eſt Penelope,
Audite amicæ, ſupra modum enim mihi cœlites dolores dederunt
Ex omnibus quæcunque vnà mecum nutrita atque natæ ſunt,
Quæ antea quidem maritum bonum amiſi forti animo præditum,
Omnibus virtutibus ornatum inter Græcos,
Bonũ inquã, cuius gloria lata per Græciã & mediũ Argos,
Nunc.v.rurſus filium dilectum rapuerunt procellæ
Inglorium ex ædibus: neque abeuntem audiui.
Infelices, ne veſtrum quidem in mentem induxit vnaquæque
E lectulo me ſuſcitare, quæ ſciretis manifeſtè in animo
Quando ille conſcendit cauam nauem nigram.
Si enim ego ſciuiſſem [eum] iſtam profectionem molientem,
Sanè ſtatim aut manſiſſet quantumuis feſtinans ad iter,
Aut me mortuam in domo reliquiſſet:
Sed aliquis ſedulus [famulus] Dolium vocet ſenem,
Mancipium meum, (quem mihi dedit pater huc venienti
Et mihi hortum ſeruat multas-arbores-habentem) vt celerrimè
Laërta hæc omnia aſſidens indicet.
Si fortaſſe aliquod ille in mente conſilium commentus,
Progreſſus apud populum deploraret qui cupit
Suam & Vlyſſis perdere prolem diuini.
Hanc.v.viciſſim alloquuta eſt chara nutrix Euryclea,
Nurus chara, tu quidem me interfice crudeli ferro,
Vel relinque in ædibus: ſermonem certè non celabo.
Noui ego iſta omnia: præbui.a.illi quæcunque poſtulauit,
Panem & vinum dulce: à me autem exegit magnum iuramentum,
Ne prius tibi dicerem quàm duodecima adeſſet dies,
Aut ipſa deſiderares, & abyſſe reſciuiſſes,
Ne flens corpus pulchrum læderes:

Αλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Εὔχε Αθηναίῃ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·
Η γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσαι,
Μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ ὀΐω
Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Αρκεισιάδαο
Εχθεσθ' ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται ὅς κεν ἔχῃσι,
Δώματά θ' ὑψερεφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.
Ως φάτο. τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο.
Η δ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Εν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέῳ, ἠρᾶτο δ' Αθήνῃ,
Κλῦθί μοι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ατρυτώνη·
Εἴποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Οδυσσεὺς
Η βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρί' ἔκηε.
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι φίλον υἷα σάωσον,
Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας.
Ως εἰποῦσ' ὀλόλυξε. θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα
σκιόεντα·
Ωδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Η μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασίλεια
Αρτύει, οὐδέ τι οἶδεν ὅ οἱ φόνος υἷι τέτυκται.
Ως ἄρα τις εἴπεσκε. τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Αντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Δαιμόνιοι μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
Πάντας ὁμῶς, μήπως τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω.
Αλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
Μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.
Ως εἰπὼν, ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους·
Βὰν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἁλὸς βένθοσδ' ἔρυσσαν·
Εν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ,
Ηρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
Τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.

Sed lota puras corpori veſtes induens,
In ſuperiorem ædium partẽ conſcendens cũ ancillis mulierib.
Supplica Palladi filiæ Iouis ægidem-geſtantis.
Hæc enim ipſum deinde & à morte ſeruabit.
Ne autem ſenem affige afflictum: non enim exiſtimo
Penitus diis beatis ſobolem Arceſiadæ
Inuiſam eſſe, ſed vtique aliquis ſupererit qui poſſideat
Domos excelſas, & ſitos procul hinc fertiles agros.
Sic ait huius.v. ſedauit luctũ, cohibuitq; oculos à luctu,
Ipſa verò lota puras corpori veſtes induens,
In ſuperiorem ædium partem conſcendit cum ſeruis ancillis,
Poſuit autem molas in caniſtro, ſupplicauitq; Palladi
Audi mi ægidem-geſtantis Iouis filia Minerua:
Si vnquam tibi prudens in ædibus Vlyſſes
Aut bouis, aut ouis pingues coxas adoleuit,
Horum nunc mihi memor ſis, & mihi charum filium ſerua,
Procos verò auerte malè ſuperbientes (preces,
Sic loquuta, vlulatum ſuſtulit: dea autem illius audiuit
Proci verò tumultuabantur in ædibus [excelſis, ac proinde]
vmbram facientibus.
Tum verò aliquis dicebat iuuenum ſuperbientium,
Profectò iam nuptias nobis à multis ambita regina
Apparat, neq; vllo pacto nouit: quòd ſuo cædes filio paratur.
Sic quiſpiam dicebat: illi verò ea neſciebant vt eſſent.
Inter eos.a. Antinous concionatus eſt & fatus,
O miſeri, ſermones quidem arrogantes fugite
Omnes pariter, ne fortè quiſpiam annunciet etiam intus.
Sed agè, ſilentio exurgentes hoc perficiamus
Conſilium, quod iam etiam omnibus in mente placuit nobis.
Sic loquutus elegit viginti viros robuſtiſſimos,
Feſtinãtes verò profecti ſunt ad nauẽ velocẽ & littus maris.
Nauem quidem primum maris in altum traxerunt,
Malum verò impoſuerunt, & vela in naui nigra,
Aptarunt autem remos [ad ſcaimos] loris coriaceis,
Omnia ritè, ſurſumq; vela alba expanderunt.
Arma verò ipſis tulerunt ſuperbi famuli,

Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὥρμισαν· ἐν δ' ἔβαν αὐτοί·
Ενθα δὲ δόρπον ἕλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Ηδ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα περίφρων Πηνελόπεια
Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Ορμαίνουσ' εἴ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
Ηὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.
Οσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
Δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι·
Τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπέλλαβε νήδυμος ὕπνος·
Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα.
Ενθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
Ιφθίμῃ κούρῃ μεγαλήτορος Ικαρίοιο,
Τὴν Εὔμηλος ὄπυιε Φερῇς ἔνι οἰκία ναίων.
Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Οδυσσῆος θείοιο,
Εἵως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν
Παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος·
Ες θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εὕδεις Πηνελόπεια φίλον τετιημένη ἦτορ,
Οὐ μέν σ' οὐδὲ ἐῶσι θεοὶ ῥεῖα ζώοντες
Κλαίειν, οὐδ' ἀκάχησθαι, ἐπεί ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστι
Σὸς πάϊς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Ηδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι,
Τίπτε κασιγνήτη δεῦρ' ἤλυθες; οὔ τι πάρος γε
Πωλέ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις·
Καί με κέλῃ παύσασθαι ὀϊζύος, ἠδ' ὀδυνάων
Πολλέων, αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Η πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Εσθλόν· τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ελλάδα καὶ μέσον Αργος.

Νῦν

Altè. v. in humidum hanc extrãxerunt, ingreſſi ſunt etiã ipſi.
Ibi autem cœnam ſumpſerunt, & expectaruntq́ veſperi aduentum.
Illa verò cum conſcendiſſet ſuperiorem ædium partem prudens Penelope
Iacebat ieiuna, non guſtans cibum neque potum,
Cogitans an eius mortem effugiſſet filius inculpatus,
An ipſe à procis impiis domitus eſſet.
Quam multa autem cogitat leo virorum in turba,
Timens, quum ipſum doloſo in circulo agitant:
Tam varia ipſam cogitantem corripuit dulcis ſomnus:
Dormiebat verò recumbens, ſolutæq́ ſunt ei compages membrorum omnes.
Ibi tum alia excogitauit dea cæſiis oculis Minerua,
Idolum effinxit, corpore quidem aſſimilatum erat mulieri,
Iphthimæ filiæ magnanimi Icarij.
Hanc Eumelus duxerat vxorem Pheris in domo habitans:
Miſit verò ipſam ad domum Vlyſſis diuini,
Si quo pacto Penelopen lamentantem, & lugentem,
Compeſceret à fletu luctuq́ lacrymoſo.
In thalamum verò ingreſſa eſt iuxta peſſuli lorum.
Stetit autem ſupra caput, & ipſam ſermone allocuta eſt,
Dormis Penelope charo afflicta corde?
Nequaquam te ſinunt dij facile viuentes
Flere, neque triſtem eſſe, quoniam adhuc rediturus eſt
Tuus filius, nihil enim in deos peccauit.
Huic verò reſpondit deinde prudens Penelope,
Valdè ſuauiter dormiens in ſomniorum portis,
Cur ô ſoror huc veniſti? non antea quidem
Frequentabas, quandoquidem valdè multum procul hinc domum habitas,
Et me iubes ceſſare ab ærumnis, atque doloribus
Plurimis, qui me irritant in mente & animo,
Quæ ante quidem maritum bonum amiſi magnanimum,
Omnibus virtutibus ornatum, inter Græcos
Eximiũ, cuius gloria lata per Græciam & medium Argos:

Νῦν δ᾽ αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηός
Νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ᾽ ἀγοράων.
Τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤ περ ἐκείνου.
Τοῦ δ᾽ ἀμφιτρομέω καὶ δείδια μή τι πάθῃσιν,
Η ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ ἵν᾽ οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ᾽ αὐτῷ μηχανόωνται,
Ιέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν,
Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην.
Τοίη γάρ τοι πομπὸς ἅμ᾽ ἔρχεται, ἥν τε καὶ ἄλλοι
Ανέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι, (δύναται γάρ)
Παλλὰς Αθηναίη· σὲ δ᾽ ὀδυρομένην ἐλεαίρει.
Η νῦν με προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι.
  Τὴν δ᾽ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
Εἰ δ᾽ ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον,
Εἴπου ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Η ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Αΐδαο δόμοισι.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν,
Οὐ μέν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
Ζώει ὅγ᾽ ἢ τέθνηκε, κακὸν δ᾽ ἀνεμώλια βάζειν.
Ως εἰπὼν, σταθμοῖο παρὰ κληῗδα λιάσθη
Ες πνοιὰς ἀνέμων. ἡ δ᾽ ἐξ ὕπνου ἀνόρουσε
Κούρη Ικαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
Ως οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.
Μνηστῆρες δ᾽ ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.
Εστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Μεσσηγὺς Ιθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Αστερὶς, οὐ μεγάλη· λιμένες δ᾽ ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
Αμφίδυμοι· τῇ τόν γε μένον λοχόωντες Αχαιοί.

ΥΠΟΘΕ

Nunc verò prætereà filius dilectiſſimus abiit, caua in naue;
Stultus, neque laborum prope ignarus, neque commerciorũ.
Huius cauſa iam ego etiam magis lugeo quàm illius.
Ob hoc contremiſco & timeo ne quid illi aduerſi contingat.
Aut ab aliquo horũ in populo ad quos ille abijt aut in põto.
Hoſtes enim multi in ipſum inſidias ſtruunt,
Cupientes occidere antequam ad patriam terram veniat.
Hanc.a.reſpõdens alloquutum eſt ſimulacrum obſcurum,
Confide, neque prorſus in mente timeas tempore,
Talis enim comes unà ſequitur, quam etiam alij
Viri optarint adeſſe (eſt enim potens)
Pallas Minerua, te verò lamentantem miſeratur:
Quæ nunc me præmiſit vt tibi hæc dicerem.
Hanc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Si quidem tu dea es, deæque audiuiſti vocem,
Egia age mihi, & illum ærumnoſum enarra,
Num alicubi adhuc viuat, & videat lumen ſolis,
An iam obierit, & in Plutonis ædibus [ſit.]
Hanc verò reſpondens alloquutum eſt idolum obſcurum,
Non quidem tibi illum diſertè dicam,
Viuátne ille an mortuus ſit: turpe verò vana loqui.
Sic dicens, poſtium iuxta lorum receßit
In flatus ventorum: ipſa verò ex ſomno excitata eſt
Filia Icarij, amicum autem illi pectus exhilaratum eſt,
Quòd ipſi euidens ſomnium repentè apparuiſſet noctis in conticinio.
Proci verò cũ naues cõſcendiſſent nauigabant humidas vias,
Telemacho cædem arduam in mente mediantes.
Eſt autem quædam inſula [in] medio mari ſaxoſa,
Inter Ithacámque Samúmque aſperam,
Aſteris, non magna, portus verò nauibus recipiendis apti inſunt in ipſa,
Ab vtroq; latere introitum habentes ibi hunc expectabant inſidiantes Achiui.

ARGV-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε ΡΑΨΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ τῶν θεῶν δευτέραν ποιησάμενος ὁ Ζεύς. Ἑρμείαν πέμπει ἐπὶ Καλυψώ, κελεύων ἀποπέμπειν τὸν Ὀδυσσέα. ἡ δὲ τὸ κελευσθὲν ποιεῖ. τῇ δὲ ὀκτωκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, καὶ χαλεπήνας, λύει τὴν σχεδίαν. Ἰνὼ δὲ αὐτῷ δίδωσι κρήδεμνον. ἐντειλαμένη ὅταν ἐξίκηται τῆς γῆς ἀπορρίψαι αὐτό. καὶ πολλὰ παθὼν, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ἔρχεται διασωθείς.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ε, πλεῖ ἐπὶ σχεδίης Ὀδυσεὺς κλαθείσης πόντῳ.

ΑΛΛΗ.

Ἀπόπλοις Ὀδυσσέως παρὰ Καλυψοῦς.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἢ ἒ ψιλὸν ῥαψῳδία.

Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλ' Ὀδυσῆος
Μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι νύμφης.
Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς.
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι·

ARGVMENTVM LIBRI V.

ODYSSEAE HOMERI.

IVPITER iterum coacto deorum concilio, Mercurium ad Calypſo mittit, iubens vt Vlyſſem dimittat. Illa verò quod iuſſa eſt facit. Neptunus verò die decimaoctaua Vlyſſem intuitus, ídque iniquè ferens, ratem ſoluit. Ino verò dat ei redimiculum ſuum, iubétque vt ſtatim ac terram conſcenderit, in mare id proiiciat. Ille verò multa paſſus, ſaluus tandem in Phæacum terram peruenit.

ALIVD ARGVMEN. SIVE ALIA INSCRIPTIO.

E, nauigat in rate Vlyſſes diſciſſa mari.

ALIA INSCRIPTIO.

Diſceſſus Vlyſſis à Calypſo.

HOMERI ODYSSEÆ

LIBER V.

AVRORA autem ex lecto ab generoſo Tithono
Surrexerat, vt immortalibus lumen ferret, atque mortalibus,
Ipſi verò dij ad conſeſſum conſederant, intérque illos
Iupiter altitonans, cuius potentia eſt maxima.
Illis autem Pallas recenſebat labores multos Vlyſſis
Memor eius: *curæ .n. ipſi erat quũ eſſet [u] in domo nymphæ.*
Iupiter pater, atque alij beati dij ſemper exiſtentes,
Nullus amplius benignus, mitis & manſuetus ſit
Sceptrifer rex, neque mente pia opera cogitans,
Sed ſemper durus ſit, & iniuſta perpetret:

Ως οὔτις μέμνηται Οδυσσῆος θείοιο
Λαῶν οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν.
Αλλ' ὁ μὲν ἐν νήσω κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
Ισχει, ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασι,
Οἴκαδε νεισόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς
ἀκουὴν
Ες πύλον ἠγαθέην ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα
Ζεὺς,
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ
Ως ἤτοι κείνους Οδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως (δύνασαι γὰρ)
Ως κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται,
Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέωνται.
Η ῥ' ἀ, καὶ Ερμείαν φίλον υἱὸν ἀντίον ηὔδα,
Ερμεία (σὺ γὰρ αὖτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι)
Νύμφη ἐϋπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλὴν,
Νόστον Οδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται,
Οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Αλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων
Ηματί κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάασιν,
Οἵ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσοισιν·
Πέμψοισι δ' ἐν νηῒ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες,
Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Οδυσσεὺς
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος
αἶσαν.
Ως γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Αργειφόντης.

Αὐτίκ'

Ita nullus memor eſt Vlyßis diuini
E populis quibus præfuit, vt pater autem leuis erat.
Sed ille quidem in inſula iacet graues dolores patiens,
Nymphæ in ædibus Calypſus, quæ ipſum neceßitate
Detinet, hic verò non poteſt ſuam in patriam terram venire,
Non enim ei adſunt naues remis inſtructæ & ſocij,
Qui ipſum comitentur ſuper lata dorſa maris.
Nunc rurſum filium dilectiſſimum occidere cupiunt
Domum reuertentem, ille verò abijt ad aliquid audiendum de patre,
Ad Pylum diuinam, atque ad Lacedæmona claram.
Hanc verò excipiens alloquutus eſt nubium congregator Iupiter.
Filia mea quale tibi dictum excidit ex ſepto dentium?
Annon iam hoc quidem conſultaſti mente tu ipſa,
Vt certè illos Vlyſſes vlciſcatur reuerſus?
Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim)
Vt prorſus illæſus ſuam in patriam terram veniat.
Proci verò in naue retro iter relegant.
Dixit, & Mercuriũ dilectum filium contra alloquutus eſt,
Mercuri, tu enim in aliis quoque nuntius es,
Nymphæ pulchricomæ dicito perſpicuè conſilium
Super reditu Vlyßis patientis, vt redire queat,
Et ſine deorum ductu mortaliũmve hominum:
Sed ipſe in rate colligata dolores patiens
Die vigeſima ad Scheriam fertilem perueniat,
Phæacum ad terram, qui diis affines ſunt,
Qui ipſum animo deum veluti honorabunt,
Mittent autem in naui charam in patriam terram,
Æſque, aurumq́; abunde veſtemq́; vbi exhibuerint,
Plurima, quanta nunquam ex Troia ſuſtulit Vlyſſes,
Etiamſi illæſus [illinc] diſceſſerit, portionem ex præda ſortitus:
Sic enim ei fatale eſt amicoſq́; videre, & peruenire
Domum in excelſam & in ſuam patriam terram.
Sic ait; neque renuit internuntius Merc. Argicida,

Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
Λαῶν οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασι,
Οἴκαδε νεισόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ἐς Πύλον ἠγαθέην ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ
Ὡς ἤτοι κείνους Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως (δύνασαι γάρ)
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται,
Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέωνται.
Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν φίλον υἱὸν ἀντίον ηὔδα,
Ἑρμεία (σὺ γὰρ αὖτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι)
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
Νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται,
Οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων
Ἤματι κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν,
Οἵ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσουσιν·
Πέμψουσι δ' ἐν νηῒ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες,
Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης.

Ita nullus memor eſt Vlyßis diuini
E populis quibus præfuit, vt pater autem lenis erat.
Sed ille quidem in inſula iacet graues dolores patiens,
Nymphæ in ædibus Calypſus, quæ ipſum neceßitate
Detinet, hic verò non poteſt ſuam in patriam terram venire,
Non enim ei adſunt naues remis inſtructæ & ſocij,
Qui ipſum comitentur ſuper lata dorſa maris.
Nunc rurſum filium dilectißimum occidere cupiunt
Domum reuertentem, ille verò abijt ad aliquid audiendum de patre,
Ad Pylum diuinam, atque ad Lacedæmona claram.
Hanc verò excipiens alloquutus eſt nubium congregator Iupiter.
Filia mea, quale tibi dictum excidit ex ſepto dentium?
Annon iam hoc quidem conſultaſti mente tu ipſa,
Vt certè illos Vlyſſes vlciſcatur reuerſus?
Telemachum autem tu deduc prudenter (poteſt enim)
Vt prorſus illæſus ſuam in patriam terram veniat,
Proci verò in naue retro iter relegant.
Dixit, & Mercuriũ dilectum filium contra alloquutus eſt,
Mercuri, tu enim in aliis quoque nuntius es,
Nymphæ pulchricomæ dicito perſpicue conſilium
Super reditu Vlyßis patientis, vt redire queat,
Et ſiue deorum ductu mortaliumve hominum:
Sed ipſe in rate colligata dolores patiens
Die viceſima ad Scheriam fertilem perueniat,
Phæacum ad terram, qui diis affines ſunt,
Qui ipſum animo deum veluti honorabunt,
Mittent autem in naui charam in patriam terram,
Æſque, aurumq; abunde veſtemq; vbi exhibuerint,
Plurima, quanta nunquam ex Troia ſuſtulit Vlyſſes,
Etiamſi illæſus [illinc] diſceſſerit, portionem ex præda ſortitus:
Sic enim ei fatale eſt amicoſq; videre, & peruenire
Domum in excelſam & in ſuam patriam terram.
Sic ait; neque renuit internuntius Merc. Argicida,

Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Αμβρόσια χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Η δ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ων ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Αργειφόντης.
Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ.
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς,
Οστε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ιχθῦς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ·
Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ερμῆς.
Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
Ενθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος, ἤπειρόνδε
Ηϊεν ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος. τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν·
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων. ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
Ιστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν·
Υλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ' αἴγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος,
Ενθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
Σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εινάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Η δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
Ημερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι·
Κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη·
Αμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου
Θήλεον. ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν
Ενθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Αργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ηγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ δῖα θεάων.
(Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτές γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται

Αθάνατοι

Statim deinde pedibus ſubligauit pulchra talaria
Immortalia,aurea,quæ ipſum ferebant ſiue per mare,
Siue per immenſam terram pariter cum flamine venti:
Cepit autem virgam,qua virorum oculos demulcet,
Quorumcunque vult,alios verò etiam contrà ſopitos excitat.
Hanc in manibus tenens delabitur fortis Merc. Argicida.
In Pieriam verò delapſus ex æthere incidit in mare.
Ruit autem deinde ſuper fluctus,laro aui ſimilis,
Quæ circum magnos ſinus maris infructuoſi
Piſces venans denſas alas madefacit ſalſugine:
Huic ſimilis plurimos ſuperuectus eſt fluctus Mercurius.
Sed quando iam in inſulam peruenit longe iacentem,
Tum ex ponto conſcendens cæruleo,ad continentem
Iuit,donec ad ingentem ſpecum peruenit,in quo nympha
Habitabat pulchricoma,hanc verò intus inuenit exiſtentem.
Ignis quidem ad focum ingens ardebat,procul verò odor
Cedriq; fractu facilis,thyiq; per inſulam redolebat,
Ardentium,ipſa verò intus cantillans voce pulchra,
Telam percurrens,aureo radio texebat.
Sylua autem circa ſpecum creuerat vireſcens,
Alnúſque,populúſque & bene odorata cypariſſus,
Ibi quoque aues extenſas alas habentes nidulabantur,
Bubones,accipitréſque,latáſque linguas habentes cornices
Marinæ,quibúſque marina opera curæ ſunt:
Atque illic extenſa erat circum ſpeluncam cauam
Vitis pubeſcens,florebat verò vuis:
Quatuor verò ordine fontes fluebant aqua lympida,
Vicini inter ſe verſi aliò alius:
Circum verò mollia prata violarum atque apij
Vireſcebant:eò vel immortalis ſi acceſſiſſet,
Admiratus fuiſſet videns & oblectatus mente ſua.
Ibi ſtans admirabatur internuncius Mercurius.
Cæterùm poſtquam omnia ſuo admiratus eſt animo,
Statim in latam ſpeluncam perrexit,neque ipſum contrà
Ignorauit intuita Calypſo dia inter deas,
(Non enim ignoti vtique dij inuicem ſunt

Immor

Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει.
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Ἀλλ' ὅ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος ἔνθα πάρος περ
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι,
Τίπτε μοι Ἑρμεία χρυσόρραπι εἰλήλυθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.
Αὔδα ὅ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν·
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν· αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἵ τε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας.
Ἀλλὰ μάλ' οὔ πως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι,
Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
Ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν,
Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα.
Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι.
Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Immortales:neque ſiquis longè procul domos habitet,)
Neque verò Vlyſſem magnanimum intus apprehendit,
Sed ipſe ad littus flebat ſedens,vbi antè etiam
Lacrymis & gemitibus & doloribus animum excrucians
Pontum in infructuoſum proſpiciebat,lacrymas ſtillans.
Mercurium autem interrogauit Calypſo dia inter deas,
In throno ſedere iuſſum ſplendido admirando,
Cur ad me Mercuri auream virgam geſtans veniſti,(bas.
Venerandus, & charus? ante quidem neutiquam frequenta-
Loquere quodcunque cupis,perficere enim animus me iubet,
Si quidem poſſum perficere,& ſi perfici poteſt.
Sed ſequere vlterius,vt tibi hoſpitalia apponam,
Sic loquuta dea appoſuit menſam,
Ambroſia repletam,miſcuit autem nectar rubrum.
Cæterùm ipſe bibit & comedit internuntius Mercurius.
Porrò poſtquam cœnatus eſt & confirmauit animum cibo,
Tum ipſam verbis excipiens alloquutus eſt.
Interrogas me venientem dea deum?cæterùm ego tibi
Verè ſermonem enarrabo:iubes enim.
Iupiter me iuſsit huc venire inuitum,
Quis enim volens tantam percurreret ſalſam aquam,
Immenſam?neque vlla prope mortalium vrbs,quiq; dijs
Sacra faciant,& legitimas hecatombas.
Sed nullo modo fas eſt Iouis voluntatem ægidem geſtantis
Neque prætergredi alium deum,neque irritam facere.
Ait tibi virum adeſſe ærumnoſiſsimum aliorum
Virorum,qui circa vrbem Priami pugnarunt
Nouennio,decimò verò vrbem depopulati profecti ſunt
Domum,cæterùm in reditu Palladem offenderunt,
Quæ ipſis excitauit ventumq; malum & fluctus ingentes.
Ibi alij quidem omnes perierunt boni ſocij:
Hunc verò huc ventuſq; ferens & fluctus admouit,
Hunc nunc te iubet dimittere quàm celerrimè:
Non enim ei hîc fatale eſt procul ab amicis ſeorſim perire,
Sed adhuc illi fatale eſt amicoſq; videre,& peruenire
Domum in excelſam,& ſuam in patriam terram,

Ως φάτο. ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
Αμφαδίην, ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην.
Ως μὲν ὅτ' Ωρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Εως μιν ἐν Ορτυγίῃ χρυσόθρονος Αρτεμις ἁγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
Ως δ' ὁπότ' Ιασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ,
Ω θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ.
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ως δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα
Οἶον ἐπεί οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα·
Αλλ' ἐπεὶ οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὐδ' ἁλιῶσαι,
Ερρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε.
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ως κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Αργειφόντης,
Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Αργειφόντης·
Η δ' ἐπ' Οδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη

Sic ait: extimuit verò Calypſo dia inter deas,
Et ipſum compellans voce verba alata dixit,
Duri eſtis dij inuidi præ alijs,
Quique deabus inuidetis, quòd cum viris dormiant
5 *Palam, ſi qua charum ſibi fecerit maritum,*
Sic quidem quum Orionem cepit roſeis-digitis aurora,
Tamdiu illi inuidiſtis dij facile viuentes,
Donec ipſum in Ortygia aurea-ſella Diana caſta
Suis mitibus ſagittis aggrediens occidit.
10 *Sic etiam quando Iaſioni pulchricoma Ceres*
Suo deſiderio cedens commixta eſt in amicitia & concubitu,
Nouali in tertiato: neque diu fuit ignarus
Iupiter, qui ipſum occidit feriens candenti fulmine.
Sic rurſus nunc mihi inuidetis dij mortalem virum adeſſe.
15 *Illum quidem ego ſeruans carinæ inſiſtentem*
Solum, poſteaquam ille nauem celerem corusco fulmine
Iupiter iaculando diffidit medio in nigro mari.
Tum alij quidem omnes perierunt eximij ſocij,
Iſtum verò huc ventusque ferens & fluctus admouit.
20 *Quem ego amabam & enutriebam, atque promiſeram*
Facere immortalem & abſque ſenio diebus omnibus.
Verum quandoquidem nullo pacto fas eſt Iouis voluntatem
ægidem-geſtantis
Nec prætergredi alium deum, neque irritam facere,
25 *Abeat in malam rem ſi illum ipſe excitat & iubet [ire]*
Mare per indomitum: nequaquam verò ego quidem ipſum
deducam
Non.n. mihi præſto ſunt naues remis-inſtructæ nec ſocij
Qui ipſum deducant per lata dorſa maris.
30 *Cæterum ei lubens conſulam neque celabo*
Quo pacto potiſſimũ incolumis ſuã in patriã terrã perueniat.
Hanc verò viciſſim allocutus eſt internuntius Mercurius,
Sic nunc dimitte, Iouis autem euita iram,
Ne fortaſſis tibi in poſterum iratus ſuccenſeat.
Sic locutus abiit fortis Mercurius,
35 *Ipſa verò ad Vlyſſem magnanimum veneranda nympha*

Ηϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ. ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε νύμφη,
Ἀλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ·
Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠιόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων,
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ
Εὐρεῖαν σχεδίην, ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
Ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ἐνθήσω μενοεικέ', ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκει.
Εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν.
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
Αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε.
Ὣς φάτο, ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἄλλο τι δὴ σὺ θεὰ τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπήν,
Ἥ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐΐσαι
Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδίης ἐπιβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι,

Iuit, poſtquam Iouis accepit mandata.
Hunc autem in littore inuenit ſedentem, neque vnquam oculi
A lacrymis ſiccabantur: conſumebatur verò dulcis ætas
Ob reditum lugenti, quoniam non amplius delectabatur nympha:
Sed nocte quidem dormiebat etiam coactus
In ſpelunca caua, nolens apud volentem.
Die verò in ſaxis & littoribus ſedens,
Lacrymis & gemitibus & doloribus animum excrucians,
Mare infructuoſum proſpiciebat lacrymas ſtillans.
Prope autem aſtans alloquuta eſt dia inter deas,
Infelix, ne amplius mihi hic lugeas, neque tibi ætas
Conſumatur, iam enim te valde prompta dimittam.
Sed age lignis longis cæſis, apta ferro
Latam ratem, cæterum latera compinge in ipſa
Sublimius vt te ferat per obſcurum mare.
Porrò ego panem & aquam & vinum rubrum
Imponam dulce, quæ à te famem arceant,
Veſteſq; induam, mittam etiam tibi ſecundũ ventum à tergo,
Vt omnino incolumis tuam in patriam terram peruenias,
Si modò dij vtique voluerint, qui cælum latum habitant,
Qui me fortiores ſunt in cognoſcendoq; iudicandoq;.
Sic ait: exhorruit autem valde patiens diuus Vlyſſes,
Et ipſum alloquutus verba alata dixit,
Aliud quippiam iam tu dea hac in re moliris; non.a. profectionem,
Quæ me iubes rate traijcere ingentes vndas maris,
Horrendas difficileſque quas neque naues æquales
Veloces traijciant, quæ gaudeant Iouis ſecundo vento,
Neque verò ego te inuita ratem conſcenderim,
Niſi mihi ſuſtineas ô dea, magnum iuſiurandum iurare.
Te nullum contra me aliud damnum malum molituram.
Sic ait: riſit verò Calypſo dia inter deas,
Manuq; ipſum demulſit, ſermoneq; habuit, & ita loquuta eſt.
Certè veterator es, & non inania ſciens,
Qualem iam hunc ſermonem excogitaſti: proloqui

Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι)
Μή τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Ἷξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἴ γε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν ὅσσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Ἀθάνατός τ' εἴης ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὴν ἄλοχον, τ' αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μὲν θὴν κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Πότνια θεὰ μή μοι τόδε χώεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ' οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ' εἰσάντα ἰδέσθαι.
(Ἡ μὲν γὰρ, βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως)

Ἀλλὰ

Sciat nunc iſtuc terra & cælum latum ſupernum,
Et ipſa ſubterlabens Stygis aqua (quod maximum
Iuramentum grauiſſimumq; eſt beatis diis)
Non vllum contra te ipſum damnum malum me moliturum
aliud.
Sed ea quidem cogito & ſuadeo, quæ mihi ipſi
Vtique ſuaderem, ſi quando mihi caſus talis contigiſſet:
Etenim mihi mens eſt integra, neque mihi ipſi
Animus intra præcordia ferreus, ſed miſericors,
Sic loquuta, præceſſit dia inter deas
Celeriter: ille deinde poſt veſtigia iuit deæ,
Peruenerunt autem ad ſpeluncam cauam dea atq; ipſe vir,
Et ille quidem ibi ſedit in ſolio vnde ſurrexerat
Mercurius, nympha verò appoſuit omnem cibum
Vt ederet & biberet qualia mortales viri edunt:
Ipſa verò è regione ſedit Vlyſſis diuini,
Huic verò ambroſiam ancillæ & nectar appoſuerunt,
Atque illi ad fercula parata, appoſita, manus extenderunt.
Cæterùm poſtquam ſaturati ſunt cibo & potu,
Inter eos iſtum orſa eſt ſermonem Calypſo dia inter deas.
O inclyte Laertiade verſute Vlyſſes,
Siccine ergo domum, charam in patriam terram
Protinus nunc vis proficiſci? tu verò vale nihilominus.
Si ſcires tamen tua mente quantos tibi fatale ſit
Dolores plenè perferre priusquã ad patriã terram peruenias,
Certè hîc manens, vnà mecum hanc domum cuſtodires,
Immortaliſq; eſſes, quantumuis cupidus ſis videndi
Tuam vxorem, cuius vſque deſiderio teneris dies omnes:
Neque verò illa inferiorem glorior me eſſe,
Vel corpore, vel indole: quandoquidem nequaquam decet
Mortales cum immortalibus corpore & forma contendere.
Hanc autem reſpondens alloq. eſt prudentiſſimus Vlyſſes.
Veneranda dea, ne mihi ob hoc ſuccenſe: ſcio & ipſe
Omnia rectè; quòd te prudens Penelope
Forma inferior eſt, ſtaturaq;, ſi ſpeciem ſpectes.
Illa ſiquidem mortalis eſt, tu.v. immortalis & ſenij expers.

Αλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.
Η δὴ γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα
Κύμασι καὶ πολέμῳ, μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Ως ἔφατ'· ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
Ελθόντες δ' ἄρα τώ γε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τερπέσθην φιλότητι παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς,
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη,
Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ
Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν·
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον. αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός·
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει.
Κλήθρη τ' αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ' ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Η μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψὼ δῖα θεάων·
Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον·
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων,
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι·
Γόμφοισι δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν.
Οσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
Ικρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,
Ποίει, ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.

Sed etiam ſic volo, & deſidero diebus omnibus,
Domumq́; redire, & reditus diem videre:
Quòd ſi quiſpiam me malè mulctarit deorum in nigro mari,
Patiar in pectore habens luctus patientem animum.
Iam enim valde multa paſſus ſum & multa pertuli
In fluctibus & bello: ad illa accedat hoc quoque.
Sic ait: ſol autem occidit, & tenebræ ſubortæ ſunt:
Quum acceſſiſſent autem hi in intima ſpelunca caua,
Oblectabantur amore, ſibi adhærentes inuicem.
Quando autem mane-genita apparuit roſei-digitis aurora,
Continuò chlænamq́; tunicamq́; induit Vlyſſes,
Ipſa verò candidam ſtolam ingentem induit nympha,
Tenuem & gratioſam, Zonam autem circumpoſuit lumbis
Pulchram, auream, capiti autem impoſuit velum,
Et ita tandem Vlyſſi magnanimo apparuit profectionem.
Dedit quidem ei bipennem magnam, congruentem manibus
Æream, vtrinque acuminatam, cæterùm in ipſa [erat]
Manubrium perpulchrum, oleaginum bene aptatum.
Dedit verò deinde aſciam politam, prætulitq́; illi
Inſulæ ad extremam eram, vbi arbores proceræ enatæ erant
Alnus populuſq́;, abieſq́;, in cœlum pertingens
Aridæ dudum, vehementer ſiccæ, quæ ei nauigarent leuiter,
Cæterùm poſtquam oſtendit vbi arbores longæ creuerant,
Rediit quidem domum Calypſo dia inter deas,
Cæterùm ipſe ſcidit ligna, celeriter autem ei abſolutum eſt opus.
Viginti autem deiecit omnes, dolauit verò ferro.
Poliuitq́; ſcitè, & ad amuſſim direxit.
Interea verò attulit terebras Calypſo dia inter deas,
Terebrauit verò omnia & commiſit inter ſe,
Clauis autem hanc & compagibus aptauit,
Quantum quiſque fundum nauis circumſcribit faber
Onerariæ latæ, benè peritus fabrilis artis.
Tam latam ratem confecit Vlyſſes.
Latera verò erigens, compingens frequentibus ſtatuminibus
Fecit, cæterùm longos aſſeres in ſummo impoſuit:

Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ.
Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι.
Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι,
Κύματος εἶλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψώ,
Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
Τὸν ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤια
Κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα
πολλά.
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε,
Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως
Ἥμενος· οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε
Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι, καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Τὴν γὰρ δή μιν ἄνωγε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
Γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ·
Εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.
Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων Ἐνοσίχθων,
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἴσατο
γάρ οἱ
Πόντον ἐπιπλείων· ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος,

In[eam] verò malum fecit & antennam congruentem ei,
Præterea temonem fabricauit, vt [ratem] gubernaret.
Communiuit autem ipſam cratibus vndique ſalignis,
Fluctuum propugnaculũ vt forent, multamq́; ingeßit materiam
Interea verò lintea attulit Calypſo dia inter deas,
Velis conficiendis, ille verò benè confecit & iſta.
Et rudentes antennarum, & funes, pedesq́; ligauit in ea.
Vectibus autem hanc deduxit in mare vaſtum.
Quartus dies erat, & ei abſoluta ſunt omnia.
Quinto verò dimiſit ab inſula diuina Calypſo
Veſtesq́; indutum odoratas, & lauatum.
Impoſuit autem eius naui vtrem dea nigri vini
Vnum, alterum verò aquæ magnum, & viatica
In pera, impoſuit etiam ipſius causâ obſonia animo grata,
multa:
Ventum ſecundum verò miſit innocuum placidumq́;.
Lætus ergo vento ſecundo extendit vela diuinus Vlyſſes:
Cæterùm ipſe temone [ratem] gubernabat artificioſè
Sedens, neque ei ſomnus palpebris incidebat,
Pleiadesq́; contemplanti & tardè incidentem Booten,
Vrſamq́; quam & Plauſtrum cognomento vocant.
Quæ ibidem vertitur, atque Orionem obſeruat.
Sola verò expers eſt aquarum Oceani.
Etenim ipſam iuſſerat Calypſo dia inter deas
Pontum nauigare ad ſiniſtram manum habentem ſc. vt ſ.
Septemdecim quidem nauigabat dies iter faciens marinum,
Octodecima verò apparuerunt montes vmbroſi
Terræ Phæacum, quâ proximum iter erat illi.
Apparebat autem veluti ſcutum in obſcuro ponto.
Hunc verò ex Æthiopum terra rediens Rex Neptunus,
E longinquo, ex Solymis montibus conſpexit: viſus eſt enim ei
Pontum nauigans: hic autem iratus eſt corde vehementius.
Mouens autem caput ad ſuum dixit animum,
O dij, profectò iam mutata ſententia decreuerunt dij aliter.
De Vlyſſe quum ego apud Æthiopas eſſem:

Atque

Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ αἶσα
Εκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος, ἥ μιν ἱκάνει.
Αλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἅδην ἐλάαν κακότητος.
Ως εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς,
Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.
Καὶ τότ' Οδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ω μοι ἐγὼ δειλός, τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
Η μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν
ἱκέσθαι,
Αλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Οἵοισι νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
Παντοίων ἀνέμων· νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν Ατρείδῃσι φέροντες,
Ως δὴ ἐγώ γ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
Ηματι τῷ ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι·
Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον
Αχαιοί·
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι.
Ως ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
Δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν.
Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε, πηδάλιον δὲ
Εκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε
Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.
Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδὲ δυνάσθη
Αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς.

Εἵματα

Atque adeò Phæacum venit terram propè, vbi ei fatale eſt
Eſſugere magnam metam ærumnarum, quæ ipſum occupãt,
Sed adhuc ipſum credo ſatis miſeriarum ſubiturum.
Sic loquutus, collegit nubes, & commouit pontum,
Manibus tridente capto, omnes autem concitauit procellas
Omnium ventorum, nubibus verò operuit
Terram ſimul & pontum, ruit autem è cœlo nox.
Simul Eurusq́, Notusq́ ingruit Zephyrusq́ vehemens;
Et Boreas ſerenitatis author ingentem fluctum prouoluens.
Et tunc Vlyſsis ſoluta ſunt genua & amicum pectus.
Triſtatus ergo dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu me miſerum, quidnam [malis ſuperioribus] maius mihi continget?
Vereor ne iam omnia dea vera dixerit
Quæ me dicebat in mari priuſquam in patriam terram peruenirem,
Dolores plenè perpeſſurũ eſſe: ea certè nũc omnia perficiũtur.
Qualibus nubibus vndiq́ cingit cœlum latum
Iupiter: commouit autem mare, ſæuiunt verò procellæ
Omnium ventorum, nunc mihi præſens graue exitium.
Ter beati Græci & quater, qui quondam perierunt
Troia in lata, Atridis gratificantes,
Vtinam verò, vtinam ego quoque mortuus fuiſſem & fato functus
Die illo, quando in me plurimi ferratas haſtas
Troes contorſerunt circa Achillem mortuum.
Sic [enim tunc] ſortitus fuiſſem parentalia, & meam gloriam celebraſſent Græci.
Nunc verò me triſti morte fatale eſt perire.
Sic ipſum loquutum pepulit ingens fluctus à vertice,
Horrendum irruens, circumegit autem prorſus ratem.
Longè verò à rate ipſe excidit, clauum autem
Ex manibus proiecit, medium verò malum ei fregit
Horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
Longè autem velum & antenna incidit in mare,
Illum verò ſub aqua detinuit longo tempore, neque potuit
Valde ſtatim emergere, ob magni fluctus impetum.

Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
Ὀψὲ δὲ δή ῥ' ἀνέδυ, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην
Πικρήν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυσεν.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίης ἐπελήθετο τειρόμενός περ,
Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς·
Ἐν μέσσῃ δὲ κάθιζε, τέλος θανάτου ἀλεείνων·
Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας
Ἂν πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται·
Ὣς τὴν αὖ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἄλλοτε μέν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,
Ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.
Τὸν δ' ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνὼ
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
Νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς,
Ἥ ῥ' Ὀδυσῆ ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα,
Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης·
Ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, εἶπέ τε μῦθον,
Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, (δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν)
Εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς, σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι
Κάλλιπ'. ἀτὰρ χείρεσσι νέων, ἐπιμαίεο νόστου
Γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
Τῆ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
Ἄμβροτον· οὐδέν τοι παθέειν δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο,
Ἂψ ἀπολυσάμενον βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον,
Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν,
Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα,
Αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,

Ὤμοι

Veſtes enim grauabant quas illi præbuerat diua Calypſo.
Tandem verò emerſit ex ore autem expuit ſalſuginem
Amaram, quæ ei copioſa à capite defluebat.
Sed neque ſic ratis oblitus eſt, tametſi afflictus,
Sed impetu facto in fluctibus apprehendit eam.
In eius medio autem ſedit exitum mortis effugiens.
Hanc verò ferebat ingens fluctus ſecundo curſu huc atque
illuc.
Quemadmodum autem quum autumnalis Boreas fert ſpinas
Per campos, denſæ verò inuicem cohærent:
Sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc.
Interdum quidem Notus Boreæ obiectabat vt ferret,
Interdũ.v.rurſus Eurus Zephyro cedebat vt perſequeretur.
Hunc verò vidit Cadmi filia pulchris-talis Ino
Leucothea: quæ antè quidem erat mortalis voce-prædita,
Nunc verò maris in fluctibus deorum ſortita eſt honorem.
Hæc Vlyſſem miſerata eſt vagabundum, dolores habentem,
Mergo verè adſimilis volatu emerſit e gurgite,
Sedit autẽ in rate cõpacta & ipſum ſermone alloquuta eſt,
Infelix, quid tibi ſic Neptunus terram concutiens,
Iratus eſt ferociter quòd tibi mala multa molitur?
Non iam te perdet, licet hoc ſummopere ſtudens:
Sed tu ſic fac, (videris verò mihi non-imprudens eſſe)
Veſtibus his exutus, ratem ventis ferendam
De relinque, cæterum manibus natans quære reditum
Ad terram Phæacum, vbi tibi fatale eſt effugere.
Accipe verò hanc vittam, vt [eam] ſub pectore extendas
Immortalẽ, neq; tibi ſit patiendi quicquã timor, neq; pereũdi.
Porrò poſtquam manibus continges continentem,
Rurſus reſoluens proijce in nigrum mare,
Longè à continente, ipſe autem procul illinc auerte te.
Sic loquuta dea vittam dedit:
Ipſa verò rurſus in mare penetrauit,
Mergo aſſimilis, niger verò ipſam fluctus obtexit.
Cæterum ipſe hæſitabat valde patiens diuinus Vlyſſes:
Ingemiſcens autem dixit ad ſuum magnanimum animum,

Ὤμοι ἐγὼ, μή τίς μοι ὑφαίνῃσι δόλον ἄλλον
Ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγει.
Ἀλλὰ μάλ' οὔπω πείσομ' ἐπεὶ ἑκὰς ὀφθαλμοῖσι
Γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι·
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
Τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
Αὐτὰρ ἐπὴν δή μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ,
Νήξομ' ἐπεὶ οὐ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
Εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε κατηρεφὲς ἤλασε δ' αὐτόν.
Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠίων θημῶνα
τινάξῃ
Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·
Ὣς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων,
Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε χεῖρε πετάσσας,
Νηχέμεναι μεμαώς. ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλόω κατὰ πόντον,
Εἰς ὅ κεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης·
Ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους,
Ἵκετο δ' εἰς Αἰγὰς ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς ἄλλ' ἐνόησεν·
Ἤτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
Ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν,
Εἷος ὅ γε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη
Διογενὴς Ὀδυσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
Ἔνθα δύω νύκτας δύο δ' ἤματα κύματι πηγῷ
Πλάζετο, πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς,

Heu mihi,ne quis mihi ſtruat dolum alium
Immortalium,quando me à rate diſcedere iubet,
Sed facilè neutiquam parebo:quoniam procul[à me]oculis
Terram ego vidi,vbi mihi dixit refugium eſſe:
Sed omnino ſic faciam:videtur enim mihi eſſe optimum:
Quàm diu.q.ligna in compagibus compacta perſtiterint,
Tamdiu hic manebo,& ſuſtinebo dolores patiens,
Cæterùm poſtquam mihi ratem fluctus diſcuſſerit,
Natabo,nam nihil promptum eſt excogitare commodius,
Dum ille hæc cogitabat in mente & in animo,
Excitauit tunc ingentem fluctum Neptunus terræ-quaſſator,
Horrendumq́;,grauemq́; & excelſum:impulit.a.ipſum.
Ac veluti ventus vehementer ſpirans palearum aceruum
conquaſſat
Aridarum,quas quidem diſſipat alio,[atque]aliò:
Sic ipſius tabulata longa diſperſit porrò Vlyſſes
In vnum lignum conſcendit,veluti equo ſingulari vectus:
Veſtes autem exuit,quas ei præbuit diua Calypſo.
Statim autem vittam ſub pectore extendit.
Ipſe verò pronus in mare cecidit manus extendens,
Natare cupiens: vidit verò potens rex Neptunus,
Mouens autem caput ad ſuum loquutus eſt animum,
Sic nunc mala plurima paſſus erra per mare,
Donec ad homines à Ioue-nutritos accedas:
Sed neque ſic te ſpero irriſurum iſtas ærumnas.
Sic loquutus impulit pulchricomos equos:
Peruenit autem ad Ægas vbi ei inclyta domus ſunt.
Cæterùm Pallas filia Iouis alia cogitauit.
Aliorum ſiquidem ventorum obſtruxit vias,
Quieſcere verò iuſſit,& conſopitos eſſe omnes.
Excitauit autem velocem Boream,fluctus verò fregit
Donec ipſe Phæacibus rei nauticæ ſtudioſis miſceretur
Inclytus Vlyſſes,morte & fato euitato.
Hîc duas noctes duoſq́; dies in fluctu nigro
Errauit:ſæpe verò ei cor ante oculos proſpiciebat mortem,
Sed quando iam tertiam diem pulchricoma adduxit aurora

Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Επλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν.
Οξὺ μάλα προϊδὼν μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ως δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
Ασπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Ως Οδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη·
Νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι,
Αλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
Καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
Ρόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
Δεινὸν ἐρευγόμενον, εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς
ἄχνῃ.
Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαὶ,
Αλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε.
Καὶ τότ' Οδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ω μοι, ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι
Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
Εκβασις οὔ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε.
Εκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη,
Αγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὔ πως ἐστὶ πόδεσσι
Στήμεναι ἀμφοτέροισι, καὶ ἐκφυγέειν κακότητα,
Μή πώς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
Κῦμα μέγ' ἁρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή.
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἤν που ἐφεύρω
Ηϊόνας παραπλῆγας, λιμένας τε θαλάσσης,
Δείδω μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα.
Η ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
Εξ ἁλὸς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Αμφιτρίτη.
Οἶδα γὰρ ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς Εννοσίγαιος.
Εως ὁ ταῦτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτήν.

Ενθ'

Deinde tunc ventus quidem quieuit, atque ſerenitas
Fuit tranquilla, ipſe verò prope conſpexit terram,
Valdè acute proſpiciens, a magno fluctu leuatus.
Vt autem deſiderata vita filius apparet
Patris, qui morbo decumbit immenſos dolores patiens,
Diu contabeſcens, (infeſtus verò ei ingruit deus,)
Magno.v, cum ſuorum gaudio hunc dij à morbo liberarunt;
Sic Vlyſſi optata apparuit terra & ſylua,
Natabat verò nitens pedibus continentem conſcendere:
Sed quum tantum abeſſet quãtum exandiri poterat clamãs,
Illico ſonitum audiuit ad ſcopulos maris:
Murmurabat enim ingens fluctus ad aridam continentis
Horrendũ eructans, obducta. a, erant omnia maris aſpergine,
Non enim erant portus nauium capaces, neque ſtationes, ad
quas ventorum flatus franguntur:
Sed littora proiecta erant ſcopuliq; ſaxaq;
Tunc Vlyſſi ſoluta ſunt genua & charum cor,
Ingemiſcens verò dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu mihi, poſtquam terram inſperatam dedit videre
Iupiter, atque adeò has vndas ſulcans penetraui,
Exitus nuſquam apparet ex mari cano foras:
Extra enim ſaxa acuta, vndique autem fluctus
Fremuit impetuoſus, planum verò eminet ſaxum,
Prope [littus] autem [eſt] profundum mare, & nullo modo licet pedibus
Conſiſtere ambobus & effugere ærumnas,
Ne fortaſſe egredientem iaciet ad lapidoſam rupem
Fluctus magnus abripiens: vanus verò mihi erit conatus,
Si verò adhuc vltra natem ſi alicubi inueniam
Littora fluctibus à latere percuſſa, portuſq; maris,
Vereor ne me rurſus abripiens procella,
Mare in piſcoſum abſportet grauiter ingemiſcentem;
Aut etiam mihi & cete immittat magnum deus
E mari, qualia multa nutrit clara Amphitrite:
Noui enim, quod mihi infenſus eſt inclytus Neptunus.
Interea dum ille hoc deliberabat in mente & in animo,
Interea ipſum magnus fluctus tulit ad aſperum littus.

Ενθ' ἀπὸ ῥινάς τε δρύφθη, σὺν τ' ὀστέ' ἀράχθη,
Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Αμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
Τῆς ἔχετο στενάχων, εἴως μέγα κῦμα παρῆλθε.
Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
Πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ.
Ως δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάιγγες ἔχονται,
Ως τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ρινοὶ ἀπέδρυφθεν· τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν.
Ενθά κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Οδυσσεύς,
Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Αθήνη·
Κύματος ἐξαναδὺς τά τ' ἐρεύγεται ἤπειρόνδε.
Νῆχε παρὲξ, ἐς γαῖαν ὁρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
Ηϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης.
Αλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρρόοιο
Ιξε νέων, τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
Εγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν,
Κλῦθι ἄναξ, ὅστ' ἐσσί· πολύλλιστος δέ σ' ἱκάνω,
Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
Αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ανδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν
Σόν τε ῥόον τε σά τε γούνατ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας·
Αλλ' ἐλέαιρε ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
Ως φάθ', ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα·
Πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
Ες ποταμοῦ προχοάς. ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε.
Χεῖράς τε στιβαράς· ἁλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
Ωδεε δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ
Αν στόμα τε ῥῖνάς τε· ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος
Κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς
ἵκανεν,
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἕο λῦσε θεοῖο.
Καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκεν.

Αψ

Ibi ſanè cutem laceraſſet, ſimulq́; oſſa fregiſſet,
Niſi in mente [conſilium] poſuiſſet dea cæſiis oculis Minerua.
Ambabus enim manibus irruens apprehendit petram:
Cui hæſit ingemiſcens donec ingens fluctus præterijſſet.
Et hunc quidem ſic effugit, refluxus verò ipſum rurſus
Percuſſit irruens, longè autem ipſum iniecit in mare.
Sicut autem polypodis è ſuo luſtro extracti
Acetabulis multi lapilli adhæreſcunt:
Sic huius ad ſcopulum fortibus à manibus
Cutis lacerata erat, hunc verò ingens fluctus texit.
Ibi ſanè infelix præter fatum obijſſet Vlyſſes,
Niſi prudentiam indidiſſet cæſiis oculis Minerua.
Ex fluctu emergens quà propellitur ad littus,
Præternatauit in terram circumſpiciens ſicubi inueniret
Littoraq́; fluctibus à latere percuſſa, portuſq́; maris:
Sed quando iam fluuij ad oſtia pulchrè fluentis
Peruenit natans, illic ei iam viſus eſt locus optimus
Planus à ſaxis, & defenſio in[eo] erat à ventis.
Conſpexit autem profluentem, & ſupplicauit ſuo in animo,
Audi rex quiſquis es, valdè autem optatum ad te venio,
Fugiens ex Ponto Neptuni iras:
Reuerentia quidẽ eſt proſequendus etiã ab immortalibus dijs
Quiſquis hominum venit errans, quemadmodum & ego nunc
Ad tuum fluentem, tuaq́; genua accedo plurima paſſus:
Sed miſerere rex, ſupplicem enim me tibi eſſe profiteor. fluctũs
Sic ait: ille v. continuò ſedauit ſuum fluentem, continuit &
Anteq́; eum fecit tranquillitatem, hunc autem ſeruauit
In fluuij oſtijs, ille verò vtrumque genu flexit,
Manuſq́; fortes: mari enim afflictus charum cor erat.
Tumebat verò corpore toto, mare autem manabat copioſum,
Per oſq́; nareſq́;, ille verò abſque anhelitu & voce
Iacebat animo deficiens: vehemens enim ipſum defatigatio
inuaſerat:
Sed poſtquam reſpirauit, & in mente animus collectus eſt:
Tum certè vittam à ſe ſoluit dea,
Et ipſam fluuium in ſalſuginoſum immiſit.

Αψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, αἶψα δ' ἄρ' Ἰνὼ
Δέξατο χερσὶ φίλῃσιν. ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ω μοι ἐγώ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω,
Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση
Ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν·
Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.
Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην,
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδραθῶ, εἴ με μεθείη
Ῥῖγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
Ως ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι.
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
Ἐν περιφαινομένῳ, δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους
Ἐξ ὁμόθεν, πεφυῶτας, ὁ μὲν, φυλίης, ὁ δ', ἐλαίης,
Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὐδέποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν·
Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές, ὡς ἄρα πυκνοὶ
Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς. οὓς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
Δύσετ'. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
Εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή,
Ὅσσον ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι.
Ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι.
Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἐν δ' ἄρα μέσσῃ λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι·
Ως Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
Ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
Δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

Retulit verò eam ingens fluctus ſecundo aqua curſu: ſtatim
autem Ino
Suſcepit manibus charis, ille verò ex fluuio ſecedens
Iunco recubuit, oſculatuſq; eſt almam tellurem.
Ingemiſcens autem dixit ad ſuum magnanimum animum,
Heu mihi quid patiar? quod [malũ ſuperioribus] maius mihi
contingit?
Si etenim in fluuio difficilem noctem excubias egero
Timeo ne me ſimul & pruina mala, & mollis ros
Imbecillitate conficiat afflictum animo.
Aura præterea ex fluuio frigida ſpirat matutino tempore.
Si verò ad cliuum conſcendens & vmbroſam ſyluam
Arbuſtis in denſis dormiero, etiamſi remiſerit
Frigus & laſsitudo, iucunduſq; mihi ſomnus irrepat:
Vereor ne feris laceratio & præda fiam.
Sic ei deliberanti viſum hoc eſt ſatius eſſe:
Feſtinabat ad ſyluam, hanc autem propè aquam inuenit
In circumſpicuo [loco] duo verò ſubiit arbuſta
Vna adnata, hoc quidem oleaſtri, alterum verò oleæ.
Hæc autem neque ventorum perflat vis humida ſpirantium,
Neque vnquam ſol lucens radiis percuſsit,
Neque imber penetrauit penitus, adeò denſa
Inuicem creuerunt alternatim intertexta, quæ Vlyſſes
Subiit: ſtatim verò cubile congeſsit manibus charis
Latum, foliorum enim erat copia affatim ingens,
Quantum ad duos vel tres viros tegendos ſat eſſet
Tempore hyberno, etiamſi vel maximè hyems ſæuiret.
Id autem cubile videns lætatus eſt ſapiens diuinus Vlyſſes.
In medio. a. cubuit, copiam verò ſuperingeſsit foliorum.
Quemadmodũ autẽ quũ quiſpiã torrẽ cinere abſcõdit nigro,
Agro in extremo, cui non adſunt vicini alij,
Semen ignis ſeruans, vt ne aliunde incendat:
Sic Vlyſſes foliis operuerat ſe: huic verò Pallas
Somnum oculis effudit, vt ipſum quieſcere faceret citiſsimè
Ab anxio labore, charas palpebras circum [oculos] claudens.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ζ ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΑΘΗΝΑ ἐπιστᾶσα ὄναρ Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ, κελεύει αὐτῇ τὴν ἐσθῆτα ἐπὶ ποταμὸν ἀγαγούσῃ πλύνειν· πλησίον γὰρ αὐτῇ εἶναι τὸν γάμον. ἡ δὲ τὸ κελευσθὲν ποιεῖ· ἔπειτα παίζει μετὰ τῶν θεραπαινῶν. ἀκούσας δὲ αὐτῆς ὁ Ὀδυσσεὺς ἐξυπνίζεται, καὶ δεηθεὶς Ναυσικάας, ἐσθῆτα καὶ τροφὴν παρ᾽ αὐτῆς λαβὼν, ἕπεται αὐτῇ εἰς τὴν πόλιν.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ζῆτα δὲ Ναυσικάα κόμισ᾽ ἐν Σχερίῃ Ὀδυσῆα.

ΑΛΛΗ.

Ὀδυσσέως ἄφιξις εἰς Φαίακας.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ἡ ζῆτα ῥαψωδία.

ΩΣ ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Βῆ ῥ᾽ ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
Οἳ πρὶν μέν ποτ᾽ ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
Ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων,
Οἵ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδὴς,
Εἷσεν δὲ ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων·
Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
Καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ᾽ ἀρούρας.

Ἀλλ᾽

ARGVMENTVM LIBRI VI. ODYSSEAE HOMERI.

MINERVA in ſomnio cùm acceſſiſſet ad Nauſicaam Alcinoi filiam; hortatur eam vt veſtes ad fluuium allatos lauet: inſtare enim eius nuptias. Illa verò quod imperatum eſt, facit, deinde ludit cum ancillis. Audiens autem ipſas Vlyſſes expergiſcitur, & precatus Nauſicaam, veſtibus & cibo ab ipſa acceptis, ſequutus eſt eam in vrbem.

ALIVD ARG. VEL ALIA INSCRIP.

Z, Nauſicaa benignè excipit in Scheria Vlyſſem.

ALIA INSCRIPTIO.

Aduentus Vlyſſis ad Phæacas.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER VI.

SIC ille quidem ibi dormiebat valde patiens diuinus Vlyſſes,
Somno & labore confectus: ſed Minerua
Iuit ad Phæacum virorum populumq́; vrbemq́;,
Qui antea quidem habitabant in ſpatioſa Hyperia,
Propè Cyclopas viros ſuperbientes,
Qui ipſos infeſtabant: viribus enim potiores erant:
Inde migrare faciens deduxit Nauſithous deo-ſimilis.
Collocauit verò in Scheria procul ab hominibus ingenioſis,
Circum verò mœnibus cinxit ciuitatem, ædificauit & domos,
Et templa fecit deorum, & diuiſit agros.

Sed

Αλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς ἀίδος δὲ βεβήκει·
Αλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς·
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Νόστον Οδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη
Κοιμᾶτ' ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Αλκινόοιο·
Πὰρ δὲ δύ' ἀμφίπολοι χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι
Σταθμοῖιν ἑκάτερθε, θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
Η δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,
Η οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
Τῇ μιν ἐεισαμένη προσέφη γλαυκῶπις
Αθήνη,
Ναυσικάα, τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ,
Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
Εννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἵ κέ σ' ἄγωνται.
Εκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
Εσθλή· χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Αλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι, ὄφρα τάχιστα
Εντύνεαι. ἐπεὶ οὔτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι·
Η δη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
Πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Αλλ' ἄγ' ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ
Ημιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσι
Ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἠὲ πόδεσσιν
Ερχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος.
Η μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Αθήνη
Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Εμμεναι. οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Τῷ ἔνι

Sed hic quidem iam fato domitus, ad inferos deſcenderat:
Alcinous verò tunc imperabat, à diis conſilia doctus.
Huius quidē perrexit ad domum dea cæſiis oculis Minerua
Reditum Vlyſſis magnanimi cogitans,
5 Celeriter ergo iuit ad thalamum fabre factum, in quo puella
Dormiebat, immortalibus indole & forma ſimilis,
Nauſicaa filia magnanimi Alcinoi.
Aderant duæ ancillæ à gratiis pulchritudinem habentes.
A poſtibus vtrinque, fores verò imminebant lucidæ.
10 Illa verò venti veluti flatus repēte acceſſit ad cubilia puellæ,
Stetitque ſupra caput & ipſam ſermone alloquuta eſt,
Aſſimilata filiæ celebris à re nauali Dymantis.
Quæ ei ætate æqualis quidem erat, grata verò erat animo.
Huic aſſimilata ipſam alloquuta eſt cæſiis oculis Mi-
15 nerua,
Nauſicaa, cur te ſic negligentem peperit mater?
Veſtes etenim tibi iacent neglectæ pulchræ.
Tibi verò nuptiæ inſtant, vbi oportet pulchras te ipſam
Induere, alias verò veſtes illis præbere qui te ducent.
20 Etenim tibi ex his fama apud homines manat
Bona, gaudent verò pater & veneranda mater.
Quamobrem eamus loturæ ſimul cum aurora apparente,
Et tibi ego adiutrix ſimul ſequar, vt celerrimè
Expediaris, quoniam non adhuc diu virgo eris:
2 Iam enim te ambiunt optimates [i. nobiliſſimi quique] in populo
Omnium Phæacum, vbi tibi genus eſt etiam ipſi.
Sed age incita patrem inclytum matutino tempore
Mulos & currum vt apparet, qui vehere queat
Tunicaſque & peplos, & veſtes pulchras:
30 Quippe tibi ſic ipſi multò honeſtius eſt quàm pedibus
Ire: multùm enim abſunt lauacra ab vrbe.
Ipſa quidem ſic loquuta abiit cæſiis oculis Minerua
Ad Olympum, vbi inquiunt deorum ſedem firmam ſemper
Eſſe, quæ neque ventis concutitur, neque vnquam imbre
35 Rigatur: neque nix admouetur: ſed potius ſerenitas
Panditur abſque nube, lucidus verò circumfulget ſplendor:

Τῷ ἔνι τέρποντες μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα·
Ενθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διαπέφραδε κούρῃ.
Αὐτίκα ἢ δ' ἠῶς ἦλθεν ἐΰθρονος, ἥ μιν
ἔγειρε
Ναυσικάαν εὔπεπλον, ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
Βῆ δ' ἴεναι διὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγείλειε τοκοῦσι,
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί· κιχήσατο δ' ἔνδον ἐόντας·
Η μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Ηλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
Ερχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας
Ες βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.
Η δὲ μάλ' ἄγχι στᾶσα φίλον πατέρα προσέειπε,
Πάππα φίλ' οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην
Υψηλήν, εὔκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι
Ες ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται;
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντι
Βουλὰς βουλεύειν καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντι·
Πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν,
Οἱ δύ' ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέ-
θοντες·
Οἱ γὰρ αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες
Ες χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.
Ως ἔφατ'· αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
Πατρὶ φίλῳ· ὁ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο
μύθῳ·
Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
Ερχευ· ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
Υψηλήν, εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν.
Ως εἰπὼν, δμώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Ωπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ·
Κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινήν,
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐϋξέστῳ ἐπ' ἀπήνῃ.
Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν,
Παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
Ασκῷ ἐν αἰγείῳ (κούρη δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης)

In quo delectantur beati dij diebus omnibus.
Eò abijt Pallas poſtquam rem narrauit puellæ.
Continuò verò aurora aduenit pulchrum-habens-thronum,
quæ ipſam excitauit (eſt ſomnium.
Nauſicaam pulchris ornatam peplis. Statim autem admirata
Feſtinauit autem ire per domos, vt annunciaret parentibus,
Patri charo & matri: nacta autem eſt intus exiſtentes.
Illa quidem ad focum ſedebat cum ancillis fœminis,
Penſum verſans marina purpura tinctum: in hunc v. foras
Egredientem incidit ad inclytos reges,
Ad concilium, quò ipſum vocarant Phæaces generoſi.
Hæc autem valdè propè aſtans charum patrem alloquuta eſt.
Pater chare, num mihi apparaueris currum
Excelſum, rotundum, vt pulchras veſtes afferam
Ad flumen lotura, quæ mihi ſordibus inquinatæ iacent?
Atque tibi ipſi conuenit inter primores verſanti
In concilio conſultare, pulchras corpore veſtes habenti.
Quinque autem tibi chari filij in regia ſunt,
Quorum duo [iam] vxores duxerunt. tres verò [ſunt] cœlibes [ætate] florentes:
Hi verò ſemper volunt recens lotis veſtibus induti
Ad ſaltationem ire: hæc verò meæ menti omnia curæ ſunt.
Sic ait. verebatur enim floridas nuptias nominare
Patri charo: ille verò omnia intelligebat, & reſpondebat ſermone,
Neque tibi mulos inuideo filia, neque quicquam aliud.
Abi, cæterùm tibi famuli apparabunt currum
Altum, rotundum, contabulatione inſtructum.
Sic loquutus, ſeruis præcepit: hi verò paruerunt,
Illi quidem extrà currum velocem à mulis actum
Inſtruebant. mulos verò ſubegerunt, iunxeruntq; ſub currum
Puella autem è thalamo ferebat veſtes pulchras,
Et eas quidem compoſuit bene-polito in curru;
Mater verò in ciſta collocauit animo gratum cibum
Varium, obſonia autem impoſuit, vinumq; infudit
Vtrem in caprinum (puella verò conſcendit currum,)

Dedi

Δῶκε δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
Εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν.
Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο· φέρον δ' ἐσθῆτα καὶ αὐτήν,
Οὐκ οἴην· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἵκοντο,
Ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι·
Ἔνθ' αἵγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης·
Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα,
Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ.
Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
Ἑξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς, ἧχι μάλιστα
Λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
Αἱ δὲ, λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
Δεῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο·
Εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτή,
Σφαίρῃ ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
Τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι,
Τῇ δέ θ' ἅμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
Ὣς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι,
Ζεύξασ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἵματα καλὰ,
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Ὡς

Dedit verò et aurea in ampulla humidum oleum,
Vt lata vngeretur cum famulis mulieribus.
Illa verò cepit flagellum & lora pulchra.
Flagellauit.a.vt currerent,ſtrepitus verò fiebat à mulis.
Hi autem inceſſanter extendebātur,ferebantq́; veſtes & ipſam
Non ſolam,ſimul cum illa ibant & ancillæ aliæ.
Illæ.v.quando iam fluuij ad fluenta limpida peruenerunt,
Vbi lauacra erant frequentia,multa a.aqua
Pulchra profluebat, ad vel plurimum ſordibus inquinata [veſtimenta]purgandum,
Ibi illæ mulos quidem ſoluerunt à curru,
Et eos egerunt fluuium ad vorticoſum,
Vt ederent gramen dulce.ipſæ verò à curru
Veſtes manibus ceperunt,& inſuderunt nigram aquam.
Calcarunt a.in ſcrobibus celeriter certamen proferentes.
Cæterum poſtquam lauerūtq́; purgaruntq́; ſordes omnes,
Ordine extenderunt ad littus maris,vbi potiſſimum
Lapillos in littore abluebat mare:
Illæ verò lotæ,& vnctæ ſplendido oleo,
Prandium deinde ſumpſerunt ad ripam fluuij.
Veſtes autem ſolis expectabant dum ſiccarentur ſplendore.
Cæterum poſtquam cibo ſaturatæ fuerunt ancillæq́; & ipſa,
Pila ipſæ ludebant,capitis redimicula vbi depoſuiſſent.
His autem Nauſicaa candidis-vlnis decoram incepit cantilenam:
Qualis autem Diana incedit per montes ſagittis-gaudens,
Aut per Taygetum arduum aut Erymanthum,
Seſe oblectans capris,& velocibus ceruis,
Simul autem cum illa nymphæ filiæ Iouis Ægiochi
Agreſtes ludunt,gaudet verò mente Latona:
Atque omnes ipſa capite ſupereminet,& fronte,
Valde verò facilis eſt cognitu,& tamen pulchræ [ſunt]omnes:
Sic illa inter ancillas excellebat virgo indomita.
Sed quando iam rurſum domum itura erat,
Iunctis mulis,plicatiſq́; veſtibus pulchris,
Tum ſtatim alia excogitauit dea cæſiis oculis Minerua,

Vt

Ος Οδυσεὺς ἔγροιτο ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
Η οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιτο.
Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια·
Αμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμπεσε
δίνῃ·
Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν. ὁ δ' ἔγρετο δῖος Οδυσσεύς·
Εζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ω μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Η ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ηε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
Ωστέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή
Νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα·
Η νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων;
Αλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἠδὲ ἴδωμαι.
Ως εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Οδυσσεύς.
Εκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
Φύλλων, ὡς ῥύσαιτο περὶ χροῒ μήδεα φωτός.
Βῆ δ' ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ος τ' εἶσ' ὑόμενος, καὶ ἀήμενος. ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσὶν ἐπέρχεται ἢ ὀΐεσσιν,
Ηὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστὴρ
Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
Ως Οδυσεὺς κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισιν ἔμελλε
Μίξεσθαι, γυμνός περ ἐών· χρειὼ γὰρ ἵκανε.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη κεκακωμένος ἅλμῃ·
Τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλῃ ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας·
Οἴη δ' Αλκινόου θυγάτηρ μένε. τῇ γὰρ Αθήνη
Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἵλετο γυίων·
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν
Οδυσσεὺς
Η γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
Η αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι
Λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν, καὶ εἵματα δοίη.
Ως ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι,

Μή οἱ

Vt Vlyſſes excitaretur, videretq́ pulchris oculis puellam,
Quæ illum ad Phæacum virorum vrbem duceret.
Pilam deinde iecit ad ancillam reginæ:
Ab ancilla quidem aberrauit, in profundum verò incidit gurgitem:
Illæ verò altè clamarunt, ipſe.v excitatur diuinus Vlyßes.
Sedens autem deliberabat in mente & in animo,
Heu mihi, quorúmnam hominum in agrum deueni?
Vtrum hic contumelioſi & feri, neque iuſti,
An hoſpitales, & ipſis eſt mens deorum reuerens?
Vt me puellarum inuaſit fœmineus clamor
Nympharum, quæ habitant montium ſummos vertices,
Et fontes fluuiorum, & paluſtria loca herboſa:
An fortaßis homines ſum propè vocales?
Sed age ego ipſe experiar atque videbo.
Sic loquutus, arbuſtis clam egreditur diuinus Vlyſſes,
Ex denſa autem ſylua ramum fregit manu craſſa,
Foliis vt tegeret circa corpus pudenda viri.
Feſtinauit autem ire, veluti leo montanus viribus fidens:
Qui incedit pluuia perfuſus, ventiſq́ perflatus, intus verò ei (oculi
Ardent, cæterùm hic ad boues accedit, aut oues,
Aut ad agreſtiores ceruos; iubet enim eum venter
Pecudes tentaturum, etiam ad denſam domum ire:
Ita Vlyſſes puellas pulchricomas erat
Acceſſurus, nudus quamuis eſſet, neceßitas.n. [eum] vrgebat:
Horribilis autem ipſis apparuit, dedecoratus ſalſugine.
Diffugerunt autem huc atque illuc per littora prominentia.
Sola autem Alcinoi filia conſtitit. ipſi enim Pallas
Audaciam in mente poſuit, & metum exemit è membris,
Stetit autem contra ipſum *exceptura: hic verò dubitauit Vlyßes,*
Vtrum ſupplicaret genua prehendens pulchris oculis puellæ,
An ita vt erat *verbis eminus ſtans blandis*
Precaretur, ſi oſtenderet ciuitatem, & veſtes daret,
Sic ei cogitanti viſum eſt ſatius eße,
Precari verbis eminus ſtans blandis,

Μή οἱ γοῦνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον,
Γουνοῦμαί σε ἄνασσα, θεός νύ τις ἢ βροτός
ἐσσί.
Εἰ μὲν τις θεός ἐσσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο
Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα
ἐΐσκω·
Εἰ δὲ τις ἐσσὶ βροτῶν τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι μάλα πού σφισι θυμὸς
Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο,
Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
Ος κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται.
Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα, σέβας μ' ἔχει
εἰσορόωντα
Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα
(Ηλθον γὰρ κἀκεῖσε, πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαὸς
Τὴν ὁδὸν, ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι)
Ως δ' αὔτως καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
Δὴν, ἐπεὶ οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης·
Ως σὲ γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς
Γούνων ἅψασθαι, χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει.
Χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον,
Τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι
Νήσου ἀπ' Ὠγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
Οφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οἴω
Παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
Αλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε. σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας,
Ες πρώτην ἱκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα
Ανθρώπων οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
Αστυ δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι.

Εἴ τι

Ne ei genua prendenti iraſceretur mente puella.
Protinus blandum & vafrum dixit ſermonem,
Suppliciter te oro ô regina. dea certè aliqua aut mortalis es.
Si quidem dea es earum quæ latum cœlum incolunt,
Dianæ te ego Iouis filiæ magni
Formaq́;, magnitudineq́;, indoleq́; quàm proximè aſsimilo:
Siue aliqua es mortalium qui ſupra terram habitant,
Ter beati tibi pater & veneranda mater,
Ter beati fratres, valdè credo ipſorum animus
Vſque gaudiis perfunditur, tui gratia,
Dum cernunt tale germen ad choream prodiens.
Porrò rurſum ille animo feliciſsimus præter cæteros,
Quicunque te ſponſalibus onerans, domum duxerit.
Nondum enim talem vidi mortalem oculis,
Neque virum neque mulierem. admiratio me tenet aſpicientem.
In Delo enim olim tale Apollinis iuxta aram,
Palmæ recens germen ſuccreſcens vidi.
(Iui enim etiam illuc, multus verò me ſequebatur populus
In ea profectione, quæ mihi malum infortunium erat futura)
Ac ſimillimè illud intuitus obſtupui animo
Diu: quandoquidē nunquam tale ſuccreuerat lignū è terra:
Ita te ô mulier admiror, obſtupeo, & vereor vehementer
Genua prehendere, difficilis nam me dolor occupat.
Heri vigeſimo effugi demum die nigrum pontum,
Interea me vſque fluctus ferebat, & celeres procellæ
Inſula ab Ogygia: nunc. v. me huc appulit deus,
Vt adhuc fortaſſe & hîc patiar malum: non enim puto
Finem facturos, verùm adhuc multa deos effecturos prius,
Sed ô regina miſerere, ad te. n. miſerias multas perpeſſus
Primam veni, aliorum autem neminem noui
Hominum qui hanc vrbem & terram incolunt.
Vrbem verò mihi oſtende, da verò pannum ad me circumcingendum,

Digitized by Google

Εἴ που εἴλυμα σπεῖρον ἔχες ἐνθάδ᾽ ἰοῦσα.
Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
Ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν,
Ἐσθλήν. οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅθ᾽ ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ, ἠδὲ γυνή· πόλλ᾽ ἄλγεα δυσμενέεσσι,
Χάρματα δ᾽ εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ᾽ ἔκλυον αὐτοί.
Τὸν δ᾽ αὖ Ναυσικάα λευκώλενος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖν᾽, ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ᾽ ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
Ζεὺς δ᾽ αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν.
Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ
Καί που σοὶ τάδ᾽ ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
Νῦν δ᾽ ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνεις,
Οὔτ᾽ οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου
Ὧν ἐπέοιχ᾽ ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
Ἄστυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν·
Εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
Τοῦ δ᾽ ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
Ἦ ῥα καὶ ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι κέλευσε.
Στῆτέ μοι ἀμφίπολοι πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
Ἦ μή που τινὰ δυσμενέων φάσθ᾽ ἔμμεναι ἀνδρῶν;
Οὐκ ἔσθ᾽ οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δηϊοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
Οἰκέομεν δ᾽ ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
Ἀλλ᾽ ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ᾽ ἱκάνει.
Τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ᾽ ὀλίγη τε φίλη τε.
Ἀλλὰ δότ᾽ ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε.
Λούσατε δ᾽ ἐν ποταμῷ ὅθ᾽ ἐπὶ σκέπας ἔστ᾽ ἀνέμοιο.
Ὣς ἔφαθ᾽, αἱ δ᾽ ἔσταν τε καὶ ἀλλήλοισι κέλευσαν.

Καὶ

Si quod fortè inuolucrum pannorum habebas quando huc veniſti:
Tibi.v.dij tanta dent quanta animo concupiſcis,
Maritum,& familiam,& concordiam præbeant
Bonam:non enim eo quicquam præſtantius & melius.
Quàm quum concordes, conſilij rem familiarem adminiſtrãt
Vir atque coniunx,qui magnus eſt dolor inimicis,
Gaudia verò beneuolis:maximè autem ſentiunt ipſi.
Hunc.a.viciſſim Nauſicaa albis vlnis contra alloquuta,
Hoſpes (quandoquidem non ignobili, nec ſtulto ſimilis es viro)
Iupiter.v.ipſe diſtribuit felicitatem Olympius hominibus
Bonis atque malis,prout vult,vnicuique.
Et fortaſſe tibi iſthæc dedit:te.a.decet tolerare tamen.
Nunc vero poſtquã ad noſtram & terram & vrbem venis,
Neque veſtium indigebis,neque alicuius alterius rei
[Earũ] quæ decet ſupplicem miſerũ occurrentem [conſequi.]
Vrbem autem tibi oſtendã, & dicam tibi nomen populorum.
Phæaces quidem hanc vrbem & terram habitant,
Sum autem ego filia magnanimi Alcinoi,
Ab hoc verò Phæacum pendet & imperium & potentia.
Dixit,& ancillis pulchricomis imperauit.
Siſtite gradum mihi ancillæ,quò fugitis virum intuitæ?
An ſcilicet aliquem hoſtium putatis eſſe virorum?
Non eſt hic vir viuus homo,neque eſſe poſſit,
Qui Phæacum ad terram veniat
Bellum inferens:valde enim chari ſunt immortalibus.
Habitamus prætereà ſeorſum vndoſo in mari
Extremi,neque aliquis nobiſcum homo commercium habet alius.
Verùm iſte aliquis infelix errans huc venit,
Quem nunc oportet curare(à Ioue.n.ſunt omnes
Hoſpites & egeni,) donum autem quantumuis exiguum gratum tamen eſt,
Quare date ancillæ hoſpiti cibum & potum,
Et lauate in fluuio,vbi defenſio eſt à vento.
Sic ait,illæ verò ſtabant & ſe mutuò hortabantur:

Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἷσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσε
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
Πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν·
Δῶκαν δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον.
Ἤνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι.
Δή ῥα τότ' ἀμφιπόλοισι μετηύδα δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀμφίπολοι στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς
Ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
Χρείσομαι· ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροὸς ἐστὶν ἀλοιφή.
Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
Γυμνοῦσθαι, κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθών.
Ὣς ἔφαθ' αἳ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρῃ.
Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους.
Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο,
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαθ' ἅ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής·
Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων, θηεῖτο δὲ κούρη·
Δή ῥα τότ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα,
Κλῦτέ μευ ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω·
Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισι.
Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶν,
Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη

Ἐνθάδ'

Vlyſſem autem collocarunt ſub vmbraculo, quemadmodum iuſſerat
Nauſicaa filia magnanimi Alcinoi:
Propè autem ipſum pallium & tunicam veſteſq; appoſuerunt,
Dederunt verò ei aurea in ampulla liquidum oleum,
Iuſſerunt deinde vt ſe ablueret in fluuij fluento.
Ac tum ancillas alloquutus eſt diuinus Vlyſſes,
Ancillæ ſtate ſic paululum ſeorſim, vt ego ipſe
Salſuginem ab humeris abluam, circum autem oleo
Inungam: iam enim diu à corpore abeſt vnctio.
Coram enim nequaquam ego lauero; vereor enim
Nudari inter puellas pulchricomas verſans.
Sic dixit: illæ verò receſſerunt, ac rem puellæ retulerunt.
Cæterùm ipſe ex flumine à corpore lauit diuinus Vlyſſes
Salſuginem, quæ ei dorſum & latos accingebat humeros.
E capite autem eluit maris ſordes infructuoſi.
Cæterùm poſtquam omnia abluit, & oleo inunxit,
Veſteſq; induit quas ibi præbuerat virgo intacta:
Hunc quidem Minerua reddidit ex Ioue nata,
Maioremq; aſpectu, & craſsiorem: à capite verò
Criſpas demiſit comas hyacinthino flori ſimiles.
Quemadmodum autem quum quis aurum circumfudit argento vir
Solers, quem Vulcanus docuit & Pallas Minerua
Artem omnifariam, pulchra verò opera perficit:
Sic huic offudit gratiam capitiq; & humeris
Conſedit deinde ſeorſim incedens ad littus maris,
Pulchritudine & gratia ſplendens, admirata eſt a puella.
Tunc ad ancillas pulchricomas loquuta eſt,
Audite me ancillæ pulchris lacertis, vt aliquid dicam,
Non omnibus inuitis Diis, qui cœlum tenent,
Ad Phæacas hic vir peruenit diis-ſimiles.
Nam antea quidem mihi nihili videbatur eſſe,
Nunc verò diis ſimilis videtur, qui cœlum latum inhabitant
Vtinam verò eſſet talis aliquis, qui maritus eſſet meus.

Ενθάδε ναιετάων, καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν.
Αλλὰ δότ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε.
Ὡς ἔφαθ', αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο·
Πὰρ δ' ἄρ' Οδυσσῆϊ θέσαν βρῶσίν τε πόσιν τε.
Ητοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Οδυσσεὺς
Αρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
Εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
Ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἂν δ' ἔβη αὐτή·
Ωτρυνεν δ' Οδυσῆα ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ορσεο δὴ νῦν ξεῖνε πόλιν δ' ἴμεν, ὄφρα σε πέμψω
Πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος. ἔνθα σέ φημι
Πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.
Αλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν (δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν)
Οφρ' ἂν μέν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
Τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν
Καρπαλίμως ἔρχεσθον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήσομεν, ἣν πέρι πύργος
Υψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος,
Λεπτὴ δ' εἰσίθμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
Εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ.
Ενθα δέ τε σφ' ἀγορή, καλὸν Ποσιδήϊον ἀμφίς,
Ρυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα.
Ενθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι,
Πείσματα καὶ σπεῖρας, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιός, οὐδὲ φαρέτρη,
Αλλ' ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, καὶ νῆες ἐῖσαι,
Ησιν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περόωσι θάλασσαν·
Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσσω
Μωμεύῃ (μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον)
Καί νύ τις ὧδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας·
Τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται καλός τε μέγας τε

Ξεῖνος

Hic habitans, & ipſi placeret hic manere.
Quare date ancillæ hoſpiti cibumq́ potumq́:
Sic dixit: illæ verò & hanc diligenter audiuerunt; & paruerunt,
5 *Vlyßi verò appoſuerunt cibumq́ potumq́:*
Atq́ ipſe bibebat & edebat prudens diuinus Vlyſſes
Rapaciter, iam pridem enim cibum non guſtauerat.
Cæterum Nauſicaa albis lacertis aliud commenta eſt:
Veſtes certè plicatas poſuit pulchro in curru,
10 *Iunxit verò mulos fortibus vngulis, conſcendit autem ipſa.*
Adhortata verò eſt Vlyſſem, verbumq́ dixit & eloquuta eſt.
Surge nunc hoſpes ad vrbem vt eamus, vt te mittam
Patris mei ad domum prudentis, vbi te puto
Omnes Phæaces viſurum eſſe quotquot optimates ſunt.
15 *Sed omnino ſic facito, (videris enim mihi non imprudens eſſe)*
Donec quidem per agros iuerimus, & arua hominum,
Tamdiu cum ancillis poſt mulos & currum
Celeriter venite, ego verò viam præibo.
20 *Cæterum poſtquam ad vrbem conſcenderimus, circa quam turres*
Altæ, pulcher autem portus ab vtroque latere vrbis,
Arctus verò introitus, per viam verò naues, quæ remis vtrinque aguntur.
25 *Subductæ ſunt: omnibus enim ſtatio eſt vnicuique.*
Ibi verò ipſis forum eſt, pulchrum Neptuni circa templum,
Ingentibus lapidibus altè defoſſis compactum:
Ibi verò nauium armamenta nigrarum curant
Rudentes, & funes, & poliunt remos.
30 *Non enim Phæacibus cura eſt arcus neque pharetræ,*
Sed mali & remi nauium, & naues æquales,
Quibus freti penetrant ſpumoſum mare:
Horum euito famam amaram, ne quis à tergo
Obtrectet (valdè enim ſunt ſuperbi vulgò)
35 *Et fortaßis quis ſic diceret malignior obuiam factus,*
Quiſnam ille qui Nauſicaam ſequitur pulcherq́ magnusq́-

Ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὗρε; πόσις νύ τοι ἔσσεται αὐτῇ.
Ἢ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηός,
Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὔ τινες ἐγγύθεν εἰσίν·
Ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
Οὐρανόθεν καταβάς. ἕξει δέ μιν ἤματα πάντα.
Βέλτερον εἰ κ' αὐτήπερ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν
Ἄλλοθεν. ἦ γὰρ τούς δε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
Ὣς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο·
Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
Ἥ τ' ἀέκητι φίλων πατρός, καὶ μητρὸς ἐόντων
Ἀνδράσι μίσγηται πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμεῖο·
Δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου
Αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών.
Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖά τ' ἀλωή,
Τόσσον ἀπὸ πτόλιος ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
Ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον εἰσόκεν ἡμεῖς
Ἄστυδε ἔλθωμεν, καὶ ἱκώμεθα δώματα πατρός.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι,
Καὶ τότε Φαιήκων ἴμεν ἐς πόλιν ἠδ' ἐρέεσθαι
Δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί, καὶ ἂν πάϊς ἡγήσαιτο
Νήπιος. οὐ μὲν γάρ τι ἐοικότα τοῖσι τέτυκται
Δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
Ἥρωος. ἀλλ' ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή,
Ὦκα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
Μητέρ' ἐμήν. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κίονι κεκλιμένη, δμωαὶ δέ οἱ εἵατ' ὄπισθεν.
Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
Τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος ὥς·
Τὸν παραμειψάμενος, μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι

Χαίρων

Hoſpes? vbi verò illum nacta eſt? maritus certè erit ipſi.
An fortè aliquem errantem à naui ſua excepit,
Ex viris externis. nam, nulli prope ſunt:
An quiſpiã ipſi ſupplicanti multum-exoptatus deus aduenit,
E cœlo delapſus, habebit verò ipſum dies omnes?
Melius [ipſi erit] ſi ipſa obambulans maritum inuenit
Aliunde: certè enim hos ſpernit in populo
Phæacas, qui ipſam ambiunt multi & nobiles.
Sic dicent: mihi verò hæc probra eſſent.
Atque alij ſuccenſerem quæcunque talia faceret,
Quæ inuitis charis patre & matre viuentibus,
Viris miſceretur priuſquam palàm nuptiæ adueniſſent.
Hoſpes, tu igitur ſic meum audi ſermonem, vt celerrimè
Deductionem & reditum aſſequaris à patre meo.
Inueniemus pulchrum lucum Palladis prope viam
Populorum in eo autem fons fluit: circa [nemus] verò pratum.
Ibi patris mei & prædium & florentes horti,
Tantum ab vrbe quanto è ſpatio auditur clamans,
Ibi deſidens præſtolare aliquandiu, donec nos
Ad vrbem venerimus, & peruenerimus ad ædes patris.
Cæterùm poſtquam nos ſperaueris ad ædes perueniſſe,
Tum verò Phæacum veni ad vrbem, atque require
Ædes patris mei magnanimi Alcinoi.
Valde enim faciles cognitu ſunt, vel puer ducere poſſet
Infans, neque enim vllo pacto ſimiles illis ſunt
Ædes Phæacum, qualis domus Alcinoi
Herois: ſed poſtquam te ædes occuluerint & aula,
Valde celeriter ex regia domo vlterius perge, vt peruenias
Ad matrẽ meã, hæc autem ſedet ad focum in ignis ſplendore,
Penſum verſans purpureum, mirabile viſu,
Columnæ recumbens. ancillæ verò ſedent ponè illam,
Hîc verò patris mei ſolium ei adiacet,
Vbi ille vino indulget inſidens veluti deus.
Illo præterito, matris ad genua manus
Extende noſtræ, vt reditus diem videas

Gaudens

Χαίρων, καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
Εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
5 Ὣς ἄρα φωνήσασ', ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
Ἡμιόνους. αἱ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·
Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν
Ἡ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἑποίατο πεζοὶ
10 Ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσεύς τε· νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην
Δύσετό τ' ἠέλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
Ἱρὸν Ἀθηναίης ἵν' ἄρ' ἕζετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Κλῦθί μοι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
15 Νῦν δή πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας
Ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίη· αἴδετο γάρ ῥα
20 Πατροκασίγνητον, ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΗΤΑ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ εἰς τὴν πόλιν ἀφικνεῖται, καὶ μετ' ὀλίγον Ὀδυσσεὺς ἱκετεύει τὴν Ἀρήτην Ἀλκινόου τοῦ βασιλέως γυναῖκα· καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πυθομένης ὁπόθεν τὴν ἐσθῆτα ἔσχεν, (ἐγνώρισε γὰρ αὐτὴν) τὰ συμβάντα αὐτῷ κατὰ τὸν πλοῦν ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας μέχρι τῆς τῶν Φαιάκων γῆς διηγεῖται.

Gaudens ſtatim etiamſi valdè procul hinc es,
Si namque tibi illa bene voluerit in animo,
Spes tibi deinde amicoſq; videndi & perueniendi
Domum ad pulchrè-ædificatam, & tuam in patriam terram.
Sic loquuta flagellauit flagello lucido
Mulos, hi verò celeriter reliquerunt fluuij fluenta,
Atque illi quidem bene currebant, bene etiam gradatim incedebant pedibus.
Illa autem bene gubernabat, quò ſimul ſequerentur pedites
Ancillæ Vlyſſeſq; prudenter verò impingebat flagellum.
Occidit autem ſol, & illi inclytum ad nemus peruenerunt,
Sacrum Palladi, vbi conſedit diuinus Vlyſſes.
Statim verò deinde ſupplicauit Iouis filiæ magnanimi,
Audi me ægidem geſtantis Iouis filia indomita,
Nunc ſanè me exaudi, quoniam antea nunquam exaudiuiſti
Iactatum, quando me iactabat inclytus Neptunus.
Da me ad Phæacas gratum venire atque miſerabilem.
Sic ait ſupplicans: hunc autem audiuit Pallas Minerua,
Ipſi verò neutiquam apparebat palam, verebatur enim
Patruum Neptunum: is ſiquidem vehementer iraſcebatur
Diuino Vlyſſi, antequam ſuam ad terram veniret.

ARGVMENTVM VII. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

NAVSICAA in vrbem peruenit, & paulò pòſt Vlyſſes ſupplex accedit ad Areten, Alcinoi regis vxorem. Et poſt cœnam interrogante vnde veſtem haberet (cognouit enim eam) omnia quæ ſibi acciderant illa in nauigatione, ab Ogygia vſque ad Phæacam terram, narrat.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ἦτα δ' εὔφρονέουσ' Ὀδυσεῖ Σχερίης βασιλῆες.

ΑΛΛΗ.

Ὀδυσσέως εἴσοδος πρὸς Ἀλκίνοον.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ ἦτα ῥαψῳδία.

ὩΣ ΟΜΕΝ ἔνθ' ἠρᾶτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιόνοιιν.
Ἡ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανεν.
Στῆσεν ἄρ' ἐν προθύροισι· κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς
Ἵσταντ' ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, οἵ ῥ' ἀπ' ἀπήνης
Ἡμιόνους ἔλυον, ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἴσω.
Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἑὸν ἤιε· δαῖε δέ οἱ πῦρ
Γρηῢς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
Τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι·
Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὕνεκα πᾶσι
Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὡς δῆμος ἄκουεν·
Ἡ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
Ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει.
Καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς ὦρτο δ' ἴμεν, ἀμφὶ δ' Ἀθήνη,
Πολλὴν ἠέρα χεῦε φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆι,
Μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
Κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοιθ' ὅτις εἴη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραννήν,
Ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ.
Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὁ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς,

ALIVD ARGVMENTVM, VEL INSCRIPTIO.

H, beneuolunt Vlyſſi Scheriæ reges.

ALIA INSCRIPTIO.

Vlyſſis aduentus ad Alcinoum.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER VII.

SIC ille quidem ibi ſupplicabat multa paſſus diuinus Vlyſſes.
Puellam verò ad vrbem tulit robur mulorum.
Illa verò quando iam ad ſui patris inclytas ædes peruenit,
Conſtitit in veſtibulo: fratres verò ipſam vndique
Circumſtabant immortalibus ſimiles, qui quidem à curru
Mulos ſoluerunt, veſtemq́; portarunt intrò.
Ipſa verò in thalamum ſuum iuit. accendit autem illi ignem
Anus Epirotica cubicularia Eurymeduſa.
Quam olim ex Epiro naues duxerunt quæ vtrinque remis aguntur.
Alcinoo autem ipſam in donum elegerunt, eò quòd omnibus
Phæacibus imperabat, eiq́; vt deo populus parebat.
Quæ etiam nutrierat Nauſicaam pulchris vlnis in regia.
Hæc ergo ei ignem accendit, & intus cœnam adornauit,
Et tunc tandem Vlyſſes ſurrexit vt ad vrbem iret, at Pallas
Multam caliginem circumfudit bene-cupiens Vlyſſi,
Ne quis Phæacum inſolentium obuiam factus
Conuitiaretur verbis, & interrogaret quiſnam eſſet,
Sed quum iam iam ciuitatem ingreſſurus eſſet amabilem,
Tum ei obuiam facta eſt dea cæſiis oculis Minerua,
Virgini ſimilis iuuencula vrnam geſtanti.
Stetit verò ante eum: interrogauit autem eam diuinus Vlyſſes,

Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω
Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
Ἀνθρώπων οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε πάτερ δόμον ὅν με κελεύεις
Δείξω· ἐπεί μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε.
Οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσιν,
Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν· ἐπεί σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων,
Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο,
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
Ἐρχόμενον κατ' ἄστυ διὰ σφέας· οὐ γὰρ Ἀθήνη
Εἴα ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ ῥά οἱ ἀχλὺν
Θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἐΐσας,
Αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγορὰς καὶ τείχεα μακρά,
Ὑψηλά, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκοντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Οὗτος δή τοι ξεῖνε πάτερ δόμος ὅν με κελεύεις
Πεφραδέμεν· δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας
Δαιτὴν δαινυμένους, σὺ δ' ἔσω κίε, μηδέ τι θυμῷ
Τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
Ἔργοισι τελέθει, εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι ἐν μεγάροισιν.
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκήων
Τῶν αὐτῶν οἵ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων

Γείνατο

O filia, nunquid mihi ad domum viri dux eſſe poſſes
Alcinos, qui inter hoſce homines regnat?
Etenim ego hoſpes multa paſſus venio;
Procul ex longinqua terra: quare nullum noui
Hominum qui hanc vrbem & terram inhabitant.
Hunc verò contrà alloquuta eſt dea caſiis oculis Minerua.
Ego verò tibi hoſpes pater, domum quam me iubes,
Monſtrabo, quoniam meum patrem inculpatum iuxta habitat.
Sed eas ita tacitè, ego verò viam monſtrabo.
Neque quenquam hominum reſpice, neque interroga.
Non enim iſti peregrinos homines admodum ſuſcipiunt.
Nec curantes amplectuntur quicunque aliunde venerit.
Nauibus celeribus iſti freti velocibus
Vndas ingentes traijciunt, nam ipſis [hoc] dedit Neptunus.
Horum naues veloces veluti penna atque cogitatio.
Sic loquuta præibat Pallas Minerua
Celeriter, ipſe deinde poſt veſtigia ibat dea.
Hunc verò Phæaces inclyti nauibus non animaduerterunt
Vadentem per vrbem per ipſos: non enim Pallas
Sinebat pulchricoma, veneranda dea, quæ ipſi caliginem
Diuinam offudit, benè cupiens in animo.
Mirabatur autem Vlyſſes portus & naues æquales,
Ipſorumq́ heroum palatia & muros longos,
Sublimes, vallis munitos, mirabile viſu.
Sed quando iam regis ad inclytam domum peruenerunt,
His tum verba facere cœpit dea caſiis oculis Minerua,
Hæc ſanè tibi hoſpes pater domus quam me iubes
Indicare, inuenies verò à Ioue nutritos reges
Epulum celebrantes: tu verò intrò eas, ne quid animo
Timeas: audens enim vir in omnibus potior
Rebus exiſtit, etiam ſi quando aliunde veniat.
Reginam quidem primò ſuppliciter orabis in regia,
Arete verò nomen eſt quo appellatur: ex parentibus autem
Eiſdem [eſt], qui generarunt Alcinoum regem.
Nauſithoum quidem primum Neptunus terræ quaſſator

Γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
Ὁπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε.
Ναυσίθοος δ' ἔτεκε Ῥηξήνορά τ' Ἀλκίνοόν τε·
Τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος,
Ἀπόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ μίαν οἴην παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν,
Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
Ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
Ὣς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἔστιν,
Ἔκ τε φίλων παίδων, ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο,
Καὶ λαῶν, οἵ μιν ῥα θεὸν ὣς εἰσορόωντες,
Δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε στείχησ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ,
Οἷσιν τ' εὖ φρονέῃσι καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
Εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν.
Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν
ἱκέσθαι,
Ὥς τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ,
Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη·

Χρύσειοι

Generauit, & Peribæa mulierum forma pulcherrima,
Minima natu filia magnanimi Eurymedontis,
Qui olim ſuperbis gigantibus imperauit:
Sed hic quidem perdidit populum impium, perijt & ipſe,
Cum hac verò Neptunus congreſſus eſt, & genuit filium
Nauſithoum magnanimum, qui inter Phæaces regnauit.
Nauſithous verò genuit Rhexenorémque Alcinoumque:
Illum autem virili prope carentem percuſſit decorus arcu Apollo
Ducta recens vxore in regia, vnica ſola filia relicta
Arete: hanc verò Alcinous duxit vxorem,
Et ipſam honorat vt nulla ſuper terra honoratur alia
Quotquot nunc mulieres ſub viris domum habent,
Quemadmodum illa ex animo honorata fuit éſtque,
Cum à charis liberis, tum ab ipſo Alcinoo,
Et ciuibus qui ipſam veluti deam ſuſpicientes,
Salutant verbis quum incedit per vrbem.
Minimè enim mente etiam ipſa eget bona,
Quibus bene vult etiam viris lites ſoluit.
Quòd ſi tibi illa bene cupiat ex animo;
Spes tibi poſtea amicóſque videndi & perueniendi
Domum ad excelſam, & tuam in patriam terram.
Sic loquuta abijt cæſiis oculis Minerua
Mare per infructuoſum, deſeruit v. Scheriam amabilem:
Venit autem ad Marathona & latiuias Athenas,
Ingreſſaque eſt Erechthei benè munitam domum, ſed Vlyſſes
Alcinoi ad domum iuit inclytam: plurima verò illi cor
Cogitabat ſtanti, prius quàm ad æreum pauimentum veniſſet.
Inſtar enim ſolis ſplendor erat aut lunæ
Domum per excelſam magnanimi Alcinoi.
Ærei etenim parietes conſtructi erant hinc atque hinc,
In intimum receſſum à limine: pinnaculum autem ex cyano,
Aureæ verò fores firmam domum intus claudebant,
Argentei autem poſtes in æreo ſtabant limine:
Argenteum verò ſuperius limen, aurea item cornix,

Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
Οὓς Ηφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Αθανάτοις ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Εν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερὲς ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
Λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
Ενθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο,
Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Εστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
Πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες·
Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν,
Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν
Ημεναι οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον·
Τόσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὣς δὲ γυναῖκες
Ιστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Αθήνη
Εργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς.
Εκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
Ογχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει
Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
Ογχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
Ενθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται·
Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ

Aurei autem vtrinque & argentei canes erant,
Quos Vulcanus fecerat docta arte,
Domum vt cuſtodirent magnanimi Alcinoi,
Immortales qui erant, & ſenio non obnoxij dies omnes.
Circa parietem .v. ſedilia firmata erant hinc & hinc,
Ad intimum receſſum à limine vndique, ibi pepli
Tenues benè neti reconditi erant opera mulierum.
Hic autem Phæacum primates ſedebant,
Bibentes & edentes: affatim enim habebant:
Aurei .v. iuuenes fabrefacti ad aras
Stabant, ardentes faces manibus geſtantes,
Illucentes nocte per domum conuiuantibus.
Quinquaginta autem ei ancillæ per domum fœminæ.
Aliæ quidem molunt ſub mola pomacei-coloris frumentum,
Aliæ verò telas texunt & penſum verſant
Sedentes, vt folia excelſæ populi.
Bene textis autem e veſtibus diſtillabat humidum oleum:
Tantum Phæaces ſupra omnes periti ſunt homines
In celeri naue regenda per mare, tantum mulieres
In tela texenda: ſupra modum enim illis dedit Pallas
Operaq; ſcire perpulchra, & ingenium bonum.
Extra verò aulam ingens hortus propè ianuas
Quatuor iugerum, circa .a. ſeptum deductum erat vtrinque.
Ibi verò arbores proceræ natæ erant florentes,
Pyri, & punicæ mali, & [aliæ] mali pulchrum fructum producentes,
Ficúſque dulces & oleæ vireſcentes.
Quarum fructus nunquam perit, neque deficit
Hyeme neque æſtate, toto anno durans, ſed ſemper
Zephyrus ſpirans, alia recentia procreat, alia ad maturitatem producit:
Pirus ſuper pirum ſeneſcit, pomum ſuper pomum,
Porro ſuper vuam vua, ficus autem ſuper ficum.
Ibi autem ei fructuoſa vinea plantata eſt:
Ex qua alia quidem [vuarum pars] in area vuis ſiccandis deſtinata, patenti in loco.

Τέρσεται ἠελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν,
Αλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν,
Ανθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι.
Ενθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι.
Εν δὲ δύω κρῆναι, ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖ' ἄρ' ἐν Αλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Ενθα στὰς θηεῖτο πολύτλας δῖος Οδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ,
Καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δώματος εἴσω.
Εὗρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Σπένδοντας δεπάεσσιν ἐϋσκόπῳ ἀργειφόντῃ,
Ω πυμάτῳ σπένδεσκον ὅτε μνησαίατο κοίτου.
Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Οδυσσεὺς,
Πολλὴν ἠέρ' ἔχων ἥν οἱ περίχευεν Αθήνη,
Οφρ' ἵκετ' Αρήτην τε καὶ Αλκίνοον βασιλῆα.
Αμφὶ δ' ἄρ' Αρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Οδυσσεύς.
Καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.
Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο δόμον κάτα φῶτα ἰδόντες
Θαύμαζον δ' ὁρόωντες· ὁ δ' ἐλιτάνευεν Οδυσσεὺς,
Αρήτη θύγατερ Ρηξήνορος ἀντιθέοιο,
Σόν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
Τούς δὲ τε δαιτυμόνας, τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
Ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας θ' ὅ, τι δῆμος ἔδωκεν·
Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι
Θᾶσσον, ἐπεὶ δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχω.
Ως εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι
Πὰρ πυρί· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Οψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Εχένηος,
Ος δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν,
Καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς·
Ο σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν,
Αλκίνο', οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικε.

Ξεῖνον

Siccatur ſole alias v [vuas] vindemiant,
Alias verò calcant, ante verò vuæ immaturæ ſunt,
Florem emittentes, nonnullæ verò ſubnigreſcunt,
Ibi etiam excultæ olearum areolæ ad extremum hortum
Omnis generis ſunt toto anno florentes:
Duo autem fontes inerant, alter quidem per hortum omnem
Diſpergitur, alter v. ex altera parte, ſub aulæ limen vadit
Ad domum excelſam, vnde aquabantur ciues
Talia in Alcinoi [domo] deorum erant ſplendida dona,
Ibi ſtans admirabatur valde patiens diuinus Vlyſſes,
Cæterùm poſtquam omnia ſuo miratus eſt animo,
Celeriter ſuper limen ingreſſus eſt domum intra:
Inuenit autem Phæacum duces atque conſiliarios,
Libantes poculis ſpeculatori Mercurio,
Cui vltimo libabant, quando cogitabant de lecto,
Cæterùm ipſe iuit per domum, valde patiens diuinus Vlyſſes
Multam caliginem habens, quam ei circumfudit Pallas,
Donec perueniſſet ad Areten & Alcinoum regem.
Aretes autem circum genua iecit manus Vlyſſes.
Et tum ab ipſo diffuſa receſſit diuina caligo
Hi verò obmutuerunt per domum vt virum conſpexerunt,
Admirabantur autem videntes: ipſe v. ſupplicauit Vlyſſes,
Arete filia Rhexenoris diuini,
Tuum maritum & tua genua ſuppliciter oro, plurima paſſus,
Et hoſce conuiuas, quibus quidem dij feliciter dent
Viuere, & liberis committant ſinguli
Bona domi, honorémque quemcunque populus conceſſerit:
At mihi deductionem parate vt in patriam veniam
Ocyus quoniam diu ab amicis procul ærumnas patior.
Sic fatus reſedit ad focum in cineribus
Iuxta ignem, illi verò omnes alto tacuerunt ſilentio.
Serò tamen tandem interfatus eſt ſenex heros Echeneus,
Qui ſcilicet Phæacum virorum maximus natu erat,
Et eloquentia ornatus erat, priſcaq; & plurima doctus.
Qui inter eos bene ſapiens concionatus eſt & interfatus,
Alcinoe, non ſanè tibi hoc honeſtum, neque conuenit

Ξεῖνος μὲν χαμαὶ ἧσται ἐπ᾽ ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
Οἵδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται,
Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
Εἷσον ἀναστήσας, σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ᾽ ἱκέτῃσιν ἅμ᾽ αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ᾽ ἄκουσ᾽ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
Ὦρσεν ἀπ᾽ ἐσχαρόφιν, καὶ ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ,
Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
Ὅς οἱ πλησίον ἷζε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε.
Χέρνιβα δ᾽ ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ᾽ αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ᾽ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων,
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο,
Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ᾽ ἱκέτῃσιν ἅμ᾽ αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὣς φάτο Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
Νώμησεν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ᾽, ἔπιόν θ᾽ ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖσι δ᾽ Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ᾽ ἰόντες.
Ἠῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες,
Ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, ἠδὲ θεοῖσι
Ῥέξομεν ἱερὰ καλά, ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
Μνησόμεθ᾽, ὥς χ᾽ ὁ ξεῖνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
Πομπῇ ὑφ᾽ ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται

Χαίρων

Hoſpitem humi ſedere ad focum in cineribus:
Iſti.v.tuum iuſſum expectantes detinentur.
Sed agedum hoſpitem quidem in ſede argenteis clauis di-
ſtincta.
5 *Colloca erectum, tu autem præcones iube*
Vinum infundere, vt & Ioui fulmine-gaudenti
Libemus, qui ſupplices venerandos comitatur:
Cœnam.v.hoſpiti proma conda det ex iis quæ *ſunt intus.*
Porrò poſtquam hoc audiuit ſacra vis Alcinoi,
10 *Manu prehenſum Vlyſſem prudentem varium-conſilio*
Leuauit à foco, & in ſede collocauit ſplendida,
Filio cedere iuſſo virili Laodamante.
Qui ei proximus ſedebat, maximè.v.ipſum amabat:
Aquam autem ancilla gutturnio ſuperinfudit ferens
15 *Pulchro, aureo, ſuper argenteum lebetem*
Ad lauandum, iuxta autem politam extendit menſam,
Panem.v.veneranda proma-conda appoſuit ferens,
Fercula multa inferens, benignè largiens de iis quæ aderant,
Cæterùm ipſe bibit & comedit multa paſſus diuinus Vlyſſes:
30 *Et tum præconem alloquutus eſt Alcinous,*
Pontonoe, craterem miſcens vinum diſtribue
Omnibus per domum, vt & Ioui fulmine gaudenti
Libemus, qui ſupplices venerabiles benignè proſequitur.
Sic ait: Pontonous verò dulce vinum miſcuit.
25 *Miniſtrauit autem omnibus rem rurſus aggreſſus poculis.*
Cæterùm poſtquam libarunt biberuntq́ quantum cupiebat
animus,
Tum verò Alcinous inter[eos]concionatus eſt & dixit,
Audite Phæacum duces atque conſiliarij,
30 *Vt dicam quæ me animus in præcordiis[dicere]iubet.*
Nunc quidem epulati dormiatis ad domum profecti:
Mane autem ſenibus pluribus aduocatis
Hoſpitem in ædibus hoſpitio excipiemus, atque diis
Faciemus ſacra iuſta, deinde etiam de reditu
35 *Cogitabimus, vt hic hoſpes abſque labore & triſtitia,*
Deductione ſub noſtra ſuam in patriam terram deueniat
Gaudens,

Χαίρων, καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστὶ·
Μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθησι
Πρίν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι ἔνθα δ' ἔπειτα
Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν.
Αλλό τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
Αἰεὶ γὰρ τοπάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
Ημῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας·
Δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι καθήμενοι ἔνθάπερ ἡμεῖς.
Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μοῦνος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης,
Οὔτι κατακρύπτουσιν ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν,
Ως περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων,
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Αλκίνο', ἄλλο τι τοι μελέτω φρεσίν· οὐ γὰρ ἔγωγε
Αθανάτοισιν ἔοικα τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν.
Οὕς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀϊζὺν
Ανθρώπων, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην·
Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ πλείον' ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
Οσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Αλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε κηδόμενόν περ.
Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
Επλετο, ἥ τ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ,
Καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
Ως καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν, ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
Εσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν ἐκ δέ με πάντων
Ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλησθῆναι ἀνώγει.
Υμεῖς δ' ὀτρύνεσθε ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
Ως κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,
Καί περ πολλὰ παθόντα ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Αὐτὰρ

Gaudens, celeriter, etiamſi valdè procul ſit:
Neque quicquam interea mali & damni patiatur,
Antequam ipſe ſuam terram conſcendat, ibi verò deinde
Patiatur quæcunque ei fatum Parcæq́; graues
Naſcenti neuerunt lino quando ipſum peperit mater.
Quod ſi quis immortalium vtique è cœlo venerit
Aliud quippiam hoc deinceps dij meditantur.
Semper enim etiam antea dij apparent manifeſti
Nobis quando facimus inclytas hecatombas:
Conuiuanturq́; apud nos ſedentes vbi & nos.
Si autem aliquis & ſolus vnus occurrerit viator,
Nullo modo occultant, quoniam ipſis vicini ſumus,
Quemadmodum Cyclopesq́; & agreſtes gentes gigantum.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt valde prudens Vlyſſes,
Alcinoe, aliud quid tibi curæ ſit mentibus, non enim ego
Immortalibus ſimilis ſum, qui cœlum latum habitant,
Neque corpore neque indole, ſed mortalibus hominibus:
Quos vos ſcitis maximè tolerantes ærumnam
Hominum, iis ego in doloribus æqualis ſum.
Quin etiam plura quam vllus homo ego mala dicerem,
Quæ omnia deorum voluntate paſſus ſum:
Sed me quidem cœnare ſinite dolentem quamuis.
Non enim odioſo ventre peius aliud
Eſt, qui iubet ſui recordari neceſſariò,
Etiã eũ qui valde ſit afflictus, & in animo dolorem habeat:
Sic & ego luctum quidẽ habeo mẽtibus, hic autẽ valdè ſemper
Comedere iubet & bibere, & me omnium
Obliuiſci facit quæcunque paſſus ſum, & replere iubet.
Vos autẽ date ſedulò operã ſimul atque aurora apparuerit,
Vt me infelicem meam redire faciatis in patriam,
Quamuis multa paſſum, me [verò] vel vita relinquat, vbi videre
Bona mea, famuloſq́; & altam magnam domum.
Sic dixit: hi autem omnes laudabant & hortabantur
Deducere hoſpitem, quoniam decenter dixerat.

Sed

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Πὰρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
Ἥσθην ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός,
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων,
Ἔγνω δ' φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἰδοῦσα
Καλά, τά ῥ' αὐτὴ τεῦξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί.
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν;
Οὐ δὴ φῂς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι
Κήδε', ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες·
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται,
Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός οὐδέ τις αὐτῇ
Μίσγεται οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
Οἶον, ἐπεί μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἐλάσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Ἐννῆμαρ φερόμην. δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός ἥ με λαβοῦσα
Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα
Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον ἔμπεδον, εἵματα δ' αἰεὶ
Δάκρυσι δεύεσκον τά μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ·

Sed poſtquam libauerunt & biberúntque quantum voluit animus.
Hi quidem dormiturientes iuerunt domum vnuſquiſque.
Sed in domo relictus eſt diuinus Vlyſſes.
Prope.a.ipſam Aretēq; & Alcinous diuina ſpecie præditus
Sederunt, famulæ autem remouebant vaſa conuiuij.
Inter hos autem Arete albu-vlnis incepit verba.
Agnouit enim pallium & tunicam, veſtimenta videns
Pulchra, quæ ipſa fecerat cum ancillis mulieribus.
Et ipſum alloquens verba alata dixit,
Hoſpes, hoc quidem te primum interrogabo ipſa,
Quis? vnde venis virorum? quis tibi hæc veſtimenta dedit?
An non dicit te in mari errantem huc veniſſe?
Hanc.a.reſpondens allocutus eſt valde prudens Vlyſſes,
Difficile regina perpetuo-ſermone commemorare
Dolores, quoniam mihi multos dederunt dij cæleſtes.
Hoc autem tibi dicam quod me interrogas & inquiris.
Ogygia quædam inſula procul hinc in mari iacet,
Vbi Atlantis filia doloſa Calypſo
Habitat pulchricoma, grauis dea, neque aliquis cum ipſa
Verſatur, neque deorum, neque mortalium hominum.
Sed me infelicem, domeſticum eò duxit fortuna
Solum, quoniam mihi nauem velocem candenti fulmine
Iupiter iaculatus diſcidit medio in nigro mari.
Vbi alij quidem omnes periêre boni ſocij,
At ego amplexus carinam nauis vtrinque-remis-agitatæ,
Per nouem dies ferebar: decima .a. me nocte nigra
Inſulam ad Ogygiam adegerunt dij vbi Calypſo
Habitat pulchricoma grauis dea, quæ me ſuſcipiens
Amiciſſimè tractauit, aluitq; atque etiam pollicebatur
Fore vt [mei] faceret immortalem & ſenij-neſcium diebus omnibus,
Sed meum nunquam animum in pectoribus flexit.
Illic quidem ſeptem annos permanſi firmiter, veſtimenta.a. ſemper
Lacrymis madefaciebã, quæ mihi immortalis dedit Calypſo.

Sed

Αλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
Καὶ τότε δή με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἢ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου. πολλὰ δ'
ἔδωκε,
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν·
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Επτακαίδεκα μὲν πλέον ἤματα ποντοπορεύων,
Οκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
Γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ
Δυσμόρῳ. ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ
Πολλῇ, τήν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ως μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθους,
Ωρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον, οὐδέ τι κῦμα
Εἴα ἐπὶ σχεδίης ἁδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἔγωγε
Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
Υμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
Ενθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου.
Πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι βαλὸν καὶ ἀτερπέι χώρῳ.
Αλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
Ες ποταμὸν, τῇ δή μοι ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Εκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίη νὺξ
Ηλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διιπετέος ποταμοῖο
Εκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἀμφὶ δὲ φύλλα
Ηφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
Ενθα μὲν ἐν φύλλοισι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ.
Δύσετό τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Αμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
Παιζούσας, ἐν δ' αὐτὴ ἔην ἐικυῖα θεοῖσιν·
Τὴν ἱκέτευσ'· ἡ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ,
Ως οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
Ερξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
Η μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις ἠδ' αἴθοπα οἶνον,

Sed quando iam octauus mihi reuolutus annus venit,
Tum verò me hortata eſt impellens redire
Iouis mandatu, ſiue etiam quod animus mutatus ipſe erat:
Miſit autem me in rate multa-vincula, [id eſt clauis] compacta. multa autem dedit,
Panem & ſuaue vinum: & diuinas veſtes induit,
Ventum autem immiſit innocuum ſuauémque.
Septem decim quidem nauigabam dies per mare iter faciens,
Decima octaua verò apparuerunt montes vmbroſi
Terræ veſtræ, lætatum verò eſt mihi charum cor,
Infelici. certè n. futurum erat adhuc vt verſarer cũ ærumnis
Multis, quas mihi immiſit Neptunus terræ-quaſſator,
Qui in me concitatis ventis impediuit iter,
Commouit verò mare immenſum, neque vllo pacto fluctus
Sinebat in rate vehementer ingemiſcentem conſiſtere.
Hanc quidem deinde procella diſperſit: cæterùm ego
Natans has vndas tranſnaui, donec me terræ
Veſtræ admouit ferens ventuſque & aqua.
Ibi me egredientem oppreſſit fluctus in terra.
Ad grandia ſaxa protruſum, & inamœnum locum:
Sed retrogreſſus natans rurſus donec veni
Ad fluuium, vbi mihi viſus eſt locus opportuniſſimus,
Liber a ſcopulis, & in [eo] defenſio erat à vento.
Excidi autem animum colligens: diuina verò nox
Aduenit, ego autem ſeorſim ab Ioue cadente fluuio
Egreſſus in arbuſtis dormiui: circumquaque autem folia
Congeſſi. ſomnum verò deus immenſum infudit.
Hic quidam in foliis dilecto afflictus corde,
Dormiui tota nocte vſque ad auroram & meridiem:
Inclinabátque ſol & me dulcis ſomnus dereliquit.
Ancillas verò in littore tuæ vidi filiæ
Ludentes, inter eas autem ipſa erat ſimilis diis:
Ei ſupplicaui illa. v. neutiquam ab indole aberrauit bona.
Vt non ſperares iuniorem obuiantem
Facturam: ſemper enim iuniores deſipiunt:
Quæ mihi cibum dedit affatim & ſplendidum vinum.

Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καί μοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν.
Ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε,
Ξεῖν', ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε
Παῖς ἐμή, οὕνεκά σ' οὔ τι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ἦγεν ἐς ἡμέτερον, σὺ δ' ἄρα πρώτην ἱκέτευσας.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἥρως, μή μοι τοὔνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην.
Ἡ μὲν γάρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἕπεσθαι,
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δείσας αἰσχυνόμενός τε,
Μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι.
Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Ξεῖν', οὔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ,
Μαψιδίως κεχολῶσθαι, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷος ἐσσί, τά τε φρονέων ἅ τ' ἐγώ περ,
Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
Αὖθι μένων, οἶκον δ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
Αἴκ' ἐθέλων γε μένοις. ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο,
Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι (ὄφρ' εὖ εἰδῇς)
Αὔριον ἐς· τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
Λέξεαι· οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
Πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἴ πού τι φίλον ἐστίν.
Εἴ περ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔστ' Εὐβοίης.
Τὴν γὰρ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι οἵ μιν ἴδοντο
Λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
Ἦγον ἐποψόμενον Τιτυὸν γαιήιον υἱόν·
Καὶ μὲν οἱ ἔνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν
Ἤματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήγαγον οἴκαδ' ὀπίσσω.
Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται
Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ.

Et lauit in flumine,& mihi has veſtes dedit.
Hæc tibi tametſi afflictus verè enarraui.
Huic verò rurſus Alcinous reſpondit,dixitq́;
Hoſpes,certè quidem hoc decenter non conſiderauit
Filia mea,quòd te neutiquam cum ancillis fœminis
Duxit in noſtram [domum.] tu verò ei primùm ſupplicaſti.
Hunc verò excipiens alloquutus eſt valde prudens Vlyßes,
Heros ne mihi ideò innocuam reprehendas puellam,
Hæc enim me iuſsit cum ancillis ſubſequi:
Sed ego nolui timens reueritusq́;
Ne fortaßis etiam tibi animus commoueretur videnti.
Suſpicioſi ſiquidem ſumus ſupra terram genus hominum.
Huic verò rurſus Alcinous reſpondit dixitq́;
Hoſpes,non mihi huiuſmodi[eſt] in præcordijs charum cor,
Temerè vt iraſcatur:potiora autem[ſunt] honeſta omnia.
Vtinam verò Iupiter pater & Minerua & Apollo,
Talis exiſtens,qualis es,eaq́;,quæ ego ſentiens,
Et filiam meam habere velles & meus gener vocari.
Hic manens,domum autem ego & bona darem,
Si modò volens maneres,inuitum enim te nullus detinebit
Phæacum: ne ſit hoc gratum Ioui patri,i.abſit.
Reductionem,vt in hoc ego perficiam,vt benè intelligas,
Cras:interea autem tu quidem domitus ſomno
Dormias,illi verò captabunt tranquillitatem,vt peruenias
In patriam tuam & domum , & ſicubi [locus]aliquis[tibi] gratus eſt,
Et ſi vel valde multo longiùs eſt Eubœa:
Eam enim longiſsimè aiunt abeſſe qui eam viderunt
Ex populo noſtro,quando flauum Rhadamanthum
Duxerunt,vt videret Tityum terræ filium:
Atque illi quidem illuc venerunt & abſque labore perfecerunt[iter]
Die eodem,& adduxerunt domum retrò.
Cognoſces etiam ipſe in mente quàm bonæ ſint
Naues meæ,& iuuenes in percutiendo mari remis.

Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Ζεῦ πάτερ, αἴθ' ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα
Ἀλκίνοος· τοῦ μέν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
Ἄσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην,
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισι
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε ταπήτας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας, καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
Ὤτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν,
Ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ τοι εὐνή.
Ὣς φάν. τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο.
Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Θ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ γίνεται τῶν Φαιάκων περὶ τοῦ ξένου, καὶ ναῦς καθέλκεται πρὸς ἐκπομπὴν τοῦ Ὀδυσσέως. καὶ ἑστιῶνται παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ τῶν Φαιάκων οἱ ἄριστοι· καὶ μετὰ ταῦτα δίσκῳ ἀγωνίζονται Φαίακες καὶ Ὀδυσσεύς. καὶ ὁ Δημόδοκος ᾄδει, πρῶτα μὲν τὰ περὶ τὴν μοιχείαν Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης, ἔπειτα δὲ τὰ περὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ δουρείου ἵππου. καὶ τοῦ Ὀδυσσέως κλαίοντος, ὁ Ἀλκίνοος πυνθάνεται διὰ τί κλαίει, καὶ τίς καὶ πόθεν εἴη.

ΑΛΛΗ.

Sic ait: gauiſus eſt autem multa-paſſus diuinus Vlyſſes.
Supplicans verò ſermonem habuit, & loquutus eſt,
Iupiter pater, vtinam quæcunque dixit perficiat omnia
Alcinous huius quidem per almam terram
5 *Immortalis gloria eſſet, ego, autem in patriam redirem.*
Sic illi quidem huiuſmodi [res] inter ſe dicebant.
Iuſſit verò Arete albis lacertis ancillas
Ponere ſub porticu cubilia, & ſtragula pulchra
Purpurea inijcere, inſternereq́ deſuper tapetas,
10 *Chlænasq́ imponere villoſas ad deſuper induendum.*
Illæ v. iuerunt ex ædibus facem in manibus geſtantes.
Cæterùm poſtquam ſtrauerunt pulchrum lectum accelerantes
Excitarunt Vlyſſem aſtantes verbis,
Surge dormiturus hoſpes: paratus eſt enim tibi lectus.
15 *Sic dicebant: huic v. gratum viſum eſt dormire.*
Sic ille quidem ibi profunde dormiuit multa paſſus diuinus Vlyſſes,
Torno elaboratis in lectis ſub porticu reſonanti.
Alcinous v. dormiuit in receſſu domus excelſæ.
Iuxtà autem vxor regina lectum apparauit, & ſtratum.

ARGVMENTVM LIBRI VIII. ODYSSEAE HOMERI.

CONCILIVM Phæacum cogitur ſuper hoſpite: nauiſque deducitur ad reductionem Vlyſſis. Alcinous verò Phæacum optimates conuiuio excipit. Poſtea diſco certant Phæaces & Vlyſſes. Demodocus etiam canit: primùm quidem quomodo contigerit Martis Veneriſque adulterium: deinde verò quomodo ligneus equus Troiam fuerit introductus. Quum autem Vlyſſes lacrymas funderet, quærit ab eo Alcinous cur fleret, & quis cuiáſve eſſet.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Θῆτα, δ' ἄθλοις Φαίηκες Ὀδυσσῆος πείρηθεν.

ΑΛΛΗ.

Τὰ παρὰ Ἀλκινόῳ περὶ διηγήσεως.

Η ΟΥΤΩΣ.

Τῶν παρὰ Ἀλκινόῳ προδιήγησις.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ θῆτα ῥαψῳδία.

ΗΜΟΣ δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.
Ἂν δ' ἄρα διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
Ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι
Πλησίον· ἡ δ' ἀνὰ ἄστυ μετῴχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
Εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα.
Καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
Δεῦτ' ἄγε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Εἰς ἀγορὴν ἰέναι, ὄφρα ξείνοιο πύθησθε,
Ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
Πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
Ὣς εἰποῦσ', ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι
Ἀγρομένων· πολλοὶ γὰρ ἐθηήσαντο ἰδόντες
Υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα· τῷ ἄρ' Ἀθήνη
Θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
Καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.

ALIVD ARG. VEL ALIA INSCRIP.

Θ, Certaminibus Phæaces Vlyſſis periculum fecerunt.

ALIA INSCRIPTIO.

Ea quæ apud Alcinoum geſta ſunt ante narrationem.

VEL SIC,

Eorum quæ apud Alcinoum geſta ſunt, prænarratio.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER VIII.

QVANDO verò mane-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Surrexit ex lecto ſacra vis Alcinoi,
Præterea diuinus ſurrexit vrbium-euerſor Vlyſſes.
Illis verò præibat ſacrum robur Alcinoi,
Phæacum ad concionem, quæ ipſi apud naues [*i. nauilia,*] *conuocata erat.*
Profecti verò[*illuc,*]*conſederunt in politis lapidibus*
Propè.ipſa a per vrbem incedebat Pallas Minerua,
Aſſimilata præconi prudentis Alcinoi,
Reditum Vlyſſi magnanimo meditans,
Atque vnicuique viro aſſiſtens dixit verbum,
Huc agite, Phæacum principes atque conſiliarij
Ad concionem ite, vt hoſpitem audiatis,
Qui recens Alcinoi prudentis venit ad domum,
Mari per errato, corpore immortalibus ſimilis.
Sic loquuta incitauit mentem, & animum ſingulorum.
Mox.v.implebantur hominibus concioq́; & ſedilia
Congregatis, multi enim admirati erant intuiti,
Filium Laertæ prudentem, huic enim Minerua
Diuinam circumfuderat gratiam capitiq́; & humeris,
Et ipſum longiorem & vegetiorem reddiderat aſpectu.

Ὡς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
Δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
Πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει,
Ξεῖνος ὅδ' οὐκ οἶδ' ὅστις ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ.
Ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων·
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ἡμεῖς δ' ὡς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπὴν,
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ὅτις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται,
Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτόπλοον, κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα.
Κρινάσθων κατὰ δῆμον ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
Ἔκβητ'. αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες, ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
Κούροισι μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
Ἔρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν.
Μηδέ τις ἀρνείσθω. καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον. τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν
Τέρπειν ὅππη θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Σκηπτοῦχοι, κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν.
Κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα
Βήτην ὡς ἐκέλευσ' ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,
Ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ,
Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὅρμισαν. αὐτὰρ ἔπειτα

Βὰν

Vt Phæacibus omnibus gratus eſſet,
Grauiſq; & venerabilis,& vt perficeret certamina
Multa,quibus Phæaces periculum fecerunt Vlyſsi.
Cæterùm poſtquam conuenerunt congregatiq; ſunt,
Inter hos Alcinous concionatus eſt & loquutus.
Audite Phæacum duces atque principes,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus [dicere] iubet.
Hoſpes iſte haud ſcio quiſnam errando venerit meã domum,
Siue ab orientalibus ſiue ab occidentalibus hominibus:
Deductionem verò flagitat,& precatur ratam eſſe.
Nos.v.vt antea quidem maturemus deductionem,
Neq;.n.quiſquam alius quicunque meam domum venerit
Hic lugens diu manet propter deductionem.
Agè igitur nauem nigram deducamus in mare diuinum
Nouam,iuuenes autem duo & quinquaginta
Eligantur è populo qui habentur omnium optimi.
Omnes v.ligatis bene ad tranſtra remis
Exite,cæterùm deinde apparate celeriter conuiuium
Ad noſtram domum profecti: ego a. ritè omnibus præbebo.
Iuuenibus quidem hæc præcipio,cæterùm vos alij
Sceptrigeri reges ad meam domum pulchram
Veniatis,vt hoſpitem in regia amicè excipiamus.
Neque quiſquam recuſet:aduocate.v.diuinum cantorem
Demodocum. huic enim deus excellenter dedit cantandi
ſcientiam,
Iucundam,quocunq; animus ipſum impulerit canere:
Sic loqutus præiuit,illi verò ſimul ſequebantur
Sceptrigeri præco verò abijt ad diuinum cantorem:
Iuuenes.v.electi duo & quinquaginta
Iuerunt vt præcepit ad littus maris infructuoſi.
Porrò poſtquam ad nauem venerunt atque mare,
Nauem quidem ipſi nigram in maris profundum deduxerũt,
Malumq; impoſuerunt,& vela naui nigræ:
Aptarunt autem remos loris coriaceis,
Omnia vt decebat,vela autem alba extenderunt
Altè.v.in humidum hanc protraxerunt,cæterùm poſtea

Βὰν δ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν
Ἀγρομένων, πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
Ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
Τοὺς δέρον ἀμφί θ' ἕπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε·
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν
Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κῆρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
Οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε·
Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος,
Ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Χαῖρε νόῳ ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.
Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν
Χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσι,
Κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα.
Αἴδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἤτοι ὅτε λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδός,
Δάκρυ' ὀμορξάμενος, κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἕλεσκε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον, ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν·

Αὐτὰρ

Feſtinarunt ire Alcinoi prudentis in magnam domum.
Impleta ſunt autem porticuſq́ & ſepta & domus viris
Congregatis: multi autem erant iuuenes atque ſenes.
Illis verò Alcinous duodecim oues mactauit,
Octo autem albis-dentibus ſues, duos flexipedes boues.
Hos excoriabant, apparabantq́ conuiuium iucundum.
Præco autem propè venit ducens amabilem cantorem:
Quem eximiè Muſa dilexit, dedit.n. bonumq́ malumq́.
Oculis quidem priuauit, dedit verò iucundam cantandi-ſcientiam,
Huic verò Pōtonous appoſuit ſedile argēteis clauis diſtinctū,
In medio conuiuarum, ad columnam longam collocans,
Ad paxillum autem ſuſpendit citharam ſonoram.
Ipſius ſupra caput, & moſtrauit quo pacto manibus prēderet
Præco iuxta.a. appoſuit caniſtrum pulchramq́ menſam,
Iuxta etiam poculū vini, vt biberet quoties animus iuberet.
Illi verò in edulia parata appoſita, manus iniiciebant.
Cæterùm poſtquam potus & cibi cupiditatem expulerunt,
Muſa cantorem excitauit vt caneret præclara-facinora virorum,
(Cantilena verò illius gloria ad cœlum latum peruenit)
Contentionem Vlyſsis & Pelidæ Achillis,
Vt quondam contenderunt deorum in conuiuio celebri
Acribus verbis: rex autem virorum Agamemnon
Gaudebat animo quòd optimates Græcorum contenderent.
Sic enim illi vaticinans prædixerat augur Apollo,
In Pythia diuina, quando ingreſſus eſt lapideum limen,
Oraculū petiturus (tunc imminebat ærumnarū, principium
Troianiſq́ & Græcis Iouis magni conſilio.)
Iſta ergo cantor cantabat inclytus, cæterùm Vlyſſes
Purpuream ingentem veſtem correptam manibus fortibus,
Traxit ad caput: obtexit autem pulchram faciem:
Reuerebatur.n. Phæacas ſub ſuperciliis lacrymas ſtillans
Sed quando deſiit canere diuinus cantor,
Lacrymis abſterſis, à capite veſtem dempſit,
Et poculum geminum cùm cepiſſet, libauit diis.

Αὐτὰρ ὅτ' ἂψ ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειαν ἀείδειν
Φαιήκων οἱ ἄριστοι, (ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσι)
Αψ Οδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν.
Ενθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Αλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδὲ νόησεν,
Ημενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ηδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης,
Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ·
Νῦν δ' ἐξέλθωμεν, καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
Πάντων ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν,
Ως ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο·
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα λιγεῖαν.
Δημοδόκου δ' ἕλε χεῖρα, καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
Κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν ἥνπερ οἱ ἄλλοι
Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν· ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος,
Μύριοι· ἂν δ' ἵσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοί.
Ωρτο μὲν Ακρονεώς τε. καὶ Ωκύαλος, καὶ Ελατρεὺς
Ναυτεύς τε, Πρυμνεύς τε καὶ Αγχίαλος, καὶ Ερετμεύς,
Ποντεύς τε, Πρωρεύς τε, Θόων, Αναβησίνεώς τε,
Αμφίαλός θ' υἱὸς Πολυνήου, Τεκτονίδαο·
Αν δὲ καὶ Εὐρύαλος βροτολοιγῷ ἶσος Αρηϊ,
Ναυβολίδης θ' ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα·
Αν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Αλκινόοιο,
Λαοδάμας θ', Αλιός τε, καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
Οἱ δή τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσι·
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων·

Cæterùm quando rurſus incipiebat, & [ipſum] concitabant, vt caneret
Phæacum optimates (quoniam oblectabantur verbis)
Rurſus Vlyſſes capite obuoluto lugebat,
Tum alios quidem omnes latuit lacrymas ſtillans:
Alcinous verò ſolus ipſum obſeruauit, viditq́;
Sedens prope ipſum: grauiter autem ſuſpirantem audiuit,
Continuò igitur Phæacibus ſtudioſis-remorum loquutus eſt,
Audite Phæacum principes atque conſiliarij,
Iam quidem conuiuio expleuimus animum æquali,
Citharaq́; quæ conuiuio comes eſt ſplendido
Nunc igitur exeamus, & certamina experiamur
Omnia: vt hic hoſpes narret ſuis amicis
In patriam reuerſus quantum ſuperemus alios,
Pugilatuq́;, luctaq́;, & ſaltu, atque curſu.
Sic loquutus præibat: illi verò vnà ſequebantur.
E palo autem ſuſpendit citharam canoram,
Demodocum verò prehendit manu, & eduxit ex ædibus
Præco, præibat verò ei eandem viam, quam & alij
Phæacum optimates [ibant] certamina ſpectaturi.
Iuerunt autem ad forum ſimulq́; ſequebatur ingens turba.
Infiniti: ſurrexerunt autem iuuenes multiq́; & fortes,
Surrexit quidem Acroneus & Ocyalus & Elatreus
Nauteuſq́;, Prymneuſq́; & Anchialus & Eretmeus,
Ponteuſq́;, Proreuſq́;, Thoon, Anabeſineuſq́;,
Amphialuſq́; filius Polinei Tectonidæ.
Surrexit etiam Euryalus homicidæ ſimilis Marti,
Naubolideſq́; qui præſtantiſſimus erat formaq́; corporeq́;
Omnium Phæacum, poſt inculpatum Laodamantem.
Surrexerunt etiam tres filij inculpati Alcinoi,
Loadamaſq́; & Halius & diuinus Clytoneus.
Atque illi primùm quidem certarunt pedibus.
Illi autem à carceribus patebat curſus, ſimul autem omnes
Celeriter volarunt puluerem excitantes in campo.
Horum autem curſu longè optimus erat Clytoneus inculpatus,

Ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν,
Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο.
Οἱ δὲ παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο,
Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους·
Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν·
Δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέστατος ἦεν Ἐλατρεὺς,
Πὺξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς πάϊς Ἀλκινόοιο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις,
Τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη πάϊς Ἀλκινόοιο,
Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα εἴ τιν' ἄεθλον
Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι,
Μηρούς τε κνήμας τε, καὶ ἄμφω χεῖρας ὕπερθεν,
Αὐχένα τε στιβαρὸν, μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης
Δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
Ἄνδρα γε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν, καὶ πέφραδε μῦθον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσ' ἀγαθὸς πάϊς Ἀλκινόοιο,
Στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν,
Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
Εἴ τινά που δεδάηκας· ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾖσιν,
Ἢ ὅ τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Ἀλλ' ἄγε πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.
Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλά τοι ἤδη
Νηῦς τε κατείρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;
Κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἄεθλοι,
Ὃς πρὶν μὲν μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα·
Νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
Ἧμαι λισσόμενος, βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Quantum ſpatium in nouali terminus ſolet eſſe mularum,
Tanto ille ſpatio decurſo ad populum venit, illi verò [a tergo] relicti ſunt.
Alij verò lucta moleſtæ periculum fecerunt.
In hac verò Euryalus vincebat optimates,
Saltu verò Amphialus omnium optimus erat:
Diſco autem omnium fortiſſimus erat Elatreus.
At pugilatu vincebat Laodamas eximius filius Alcinoi,
Cæterum poſtquam omnes oblectarunt certaminibus,
Inter eos Laodamas loquutus eſt filius Alcinoi,
Agite amici, hunc hoſpitem rogemus ſi quod certamen
Et ſcit & didicit: indole enim non ignauus eſt,
Si vel femora ſpectes, vel crura, vel vtramq; manũ supernè
Ceruicemq; firmam, ingensq; robur: neque verò iuuentute
Eget, ſed malis debilitatus eſt multis,
Non enim exiſtimo quicquam peius aliud mari
Ad hominem debilitandum, etiamſi valdè fortis ſit.
Huic v. rurſus Euryalus reſpondit, dixitq;
Laodama valde hunc ſermonem decenter dixiſti,
Tu ipſe nunc prouoca vadens & conueni ſermone,
Cæterum poſtquam hoc audiuit eximius filius Alcinoi,
Stetit in medium profectus, & Vlyſſem alloquutus eſt,
Huc age & tu hoſpes pater, periculum fac certaminum,
Si aliquod fortaſsis didiciſti, probabile eſt.n.te ſcire certamina,
Neque enim maior [eſſe poteſt] gloria hominis, quo ad fuerit,
Quam quum pedibus ſtrenuus eſt & manibus ſuis.
Sed agè tenta, pelle autem mœſtitiam ab animo:
Tibi enim profectio non diutius aberit. ſed tibi iam
Et nauis deducta eſt, & præparati ſunt ſocij.
Hunc autẽ excipiens alloquutus eſt valde prudens Vlyſſes,
Laodama, quid me iſta [facere] iubetis illudentes
Dolores enim ſunt mihi magis in præcordiis quàm certamina,
Qui antea quidẽ valdè multa paſſus ſum, & multa pertuli.
Nunc verò in veſtro conſeſſu reditus indigens
Sedeo, precans regemq; omnemq; populum.

Huic

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νείκεσέ τ' ἄντην,
Οὐ γάρ σ' οὐδὲ ξεῖνε δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω
Ἀθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
Ἀλλὰ τῷ ὅσθ' ἅμα νηῒ πολυκλήιδι θαμίζων.
Ἀρχὸς ναυτάων, οἵ τε πρηκτῆρες ἔασιν,
Φόρτου τε μνήμων, καὶ ἐπίσκοπος ἧσιν ὁδαίων,
Κερδέων θ', ἁρπαλέων, οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
Ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ,
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς εἰσορόωσιν.
Ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν.
Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, οὐδέ κεν ἄλλως
Οὐδὲ θεὸς τεύξειε· νόον δ' ἀποφώλιός ἐσσι.
Ὤρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν.
Εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
Ὡς σύ γε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἥβῃ τε πεποίθεα χερσί τ' ἐμῇσι.
Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι. πολλὰ γὰρ ἔτλην,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομ' ἀέθλων
Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.
Ἦ ῥα, καὶ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας λάβε δίσκον
Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ
Ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι.
Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·

Βόμβησεν

Huic verò rurſus Euryalus reſpõdit, cõuiciumq́; dixit palã.
Minime te hoſpes gnaro viro ſimilem puto
Certaminum, qualia multa inter homines ſunt:
Sed ei qui ſimul cum naui multa-tranſtra-habente mare frequentans
Princeps nautarum, & [eorum] qui negotiatores ſunt,
Onerumq́; ſcriba & cuſtos eſt viaticorum,
Lucriq́; rapacis: neque athletæ ſimilis es.
Hunc autem torue intuitus alloquutus eſt valde prudens Vlyſſes,
Hoſpes, non honeſtè dixiſti: proteruo viro ſimilis es,
Adeo non omnibus naturæ præclara dona deus largitur
Viris, neque [bonam] indolem, neque prudentiam, neque eloquentiam.
Alius ſi quidem forma deterior eſt vir.
Verùm deus formam eloquentia ornat: atq; alij in ipſum
Cum ſua voluptate oculos conuertunt: hic verò ſine lapſu concionatur
Modeſtia cum dulci, eminet autem ſupra omnes congregatos.
Incedentem verò per vrbem veluti deum ſuſpiciunt.
Alius rurſus forma quidem ſimilis diis.
Sed non ei gratia concomitatur ſermones.
Sic & tibi ſpecies quidem valde decora, neque aliter
Neque deus fingeret, cæterum mente ineptus es.
Laceſſiſti mihi animum in præcordiis charis.
Loquutus non vt decet. ego verò non ſum ignarus certaminũ,
Ut tu loqueris, verùm inter primores puto
Fuiſſe, donec iuuenta fretus eram, & manibus meis:
Nunc.a. premor ærumnis & doloribus: multa enim paſſus ſum
Virorumq́; bella, ſæuoſq́; fluctus penetrans.
Sed etiam ſic valde multa paſſus periculum faciam certaminum.
Mordax eſt enim ſermo [tuus:] irritaſti.a.me ſic loquutus.
Dixit ſanè, & cum ipſa veſte ruens cepit diſcum
Maiorem & craſſiorem, firmioremq́; haud paulo
Quàm quali Phæaces ludere ſolebant inter ſe
Hunc circum rotatum miſit valida è manu.

Βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων,
Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός, ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη
Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα
Ἀμφαφόων· ἐπεὶ οὔ τι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον. σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον·
Οὔτις Φαιήκων τόν γ' ἵξεται, οὐδ' ὑπερήσει,
Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Χαίρων οὕνεχ' ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι.
Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι,
Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε νέοι. τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
Ἥσειν ἢ τοσσοῦτον ὀΐομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω· ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην,
Ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσὶν, οὔ τι μεγαίρω
Πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος·
Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί. τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
Ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ
Ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων
Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἕο τ' αὐτοῦ πάντα κολούει.
Τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην,
Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι.
Εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι·
Πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
Ἀνδρῶν δυσμενέων, εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
Ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.
Οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί·
Τῶν δ' ἄλλων ἐμὲ φημὶ πολὺ προφερέστερον εἶναι

Ὅσσοι

Inſonuit verò lapis, inclinauère autem ſe ad terram
Phæaces longis remis-vtentes, rei-naualis-peritia-celebres viri,
Lapidis ob impetum: ille verò ſuperuolauit ſigna omnium
Velociter currens à manu: fixit verò ſignum Pallas
Viro corpore aſsimilata, verbumq́; dixit & loquuta eſt.
Etiam cæcus tibi hoſpes poſſet diſcernere ſignum
Palpitando, quãdoquidẽ neutiquam mixtũ eſt multitudini,
Sed longè primum: tu autem conſide vtique hoc certamine:
Nullus Phæacum ad hoc perueniet neque tranſmittet.
Sic dixit: gauiſus autem eſt valde prudens diuinus Vlyſſes,
Gaudens eo quòd ſocium benignum vidiſſet in certamine,
Et tum leuius Phæacas alloquutus eſt.
Hunc nunc aſſequimini iuuenes: breui verò poſtea alium
Me miſſurum eſſe aut tam longè puto, aut etiam longius.
Ex aliis. v. quemcunque cor animuſq́; inuitat,
Huc agè periculum faciat, (quando bilem mihi vehementer mouiſtis)
Aut pugilatu, aut lucta, aut etiam curſu, nulli inuideo
Omnium Phæacum, præter ipſum Laodamantem,
Hoſpes enim mihi ille eſt. quis cum amico pugnaret?
Inſipiens ille & nullius pretij eſt vir.
Quicunque hoſpiti contentionem obtulerit certaminum
Populo in alienigeno. negotiaq́; ſui ipſius omnia impedit.
Aliorum. v. nullum reijcio neque deſpicio,
Sed volo ſcire & periculum facere palam,
In omnibus enim certaminibus, quotquot ſunt non ſum ignauus inter homines.
Bene enim arcum noui benè politum tractare:
Primus virum contingerem ſagittam iaculans in turba
Virorum hoſtilium, etiamſi valde multi ſocij
Iuxta aſtarent, & arcu-ſagittas-iacerent in viros.
Solus autem me Philoctetes vincebat arcu
Populo in Troianorum, quoties arcu-ſagittas iaculabamur Græci,
Aliis. v. me puto longè præſtantiorem eſſe

Ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω,
Οὔθ' Ἡρακλῆϊ οὔτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῆϊ,
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ
5 τόξων.
Τῷ ῥα καὶ αἶψ' ἔθανεν μέγας Εὔρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
Ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι. χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
Ἔκτανεν, οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
Δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ.
10 Οἴοισιν δείδοικα ποσὶν μή τίς με παρέλθῃ
Φαιήκων. λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην
Κύμασιν ἐν πολλοῖς, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
Ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
15 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπε·
Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
Χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστὰς
Νείκεσεν, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο.
20 Ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν·
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλῳ
Εἴπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισι
Δαινύῃ παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
Ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
25 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν.
Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι.
Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε,
Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
30 Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι,
Παίσατε, ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν,
Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγινόμεθ' ἄλλων
Ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ
ἀοιδῇ.
35 Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κιὼν φόρμιγγα λίγειαν
Οἰσέτω, ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

Quotquot nunc mortales ſunt in terra panem edentes,
Cum viris vero priſcis contendere haud velim,
Neque cum Hercule, neque cum Euryto Oechalienſi
Qui etiam cum diis contendebant de arte-ſagittas-arcu-iaculandi.
Itaque etiam ſtatim mortuus eſt ingens Eurytus, neque ad ſenectutem
Peruenerit in ædibus: iratus enim Apollo
Occidit, eò quòd ipſum prouocauerat ad certamen arcuum.
Haſta autem iaculor quantum non alius quiſquam ſagitta:
Solis timeo pedibus ne aliquis me ſuperet
Phæacum, nimium enim malè domitus ſum
Fluctibus in multis, quoniam minimè commeatus in naui
Erat abundans: ideoq; mihi chara genua ſoluta ſunt.
Sic dixit: illi vero omnes obmutuerunt ſilentio.
Alcinous verò ipſum ſolus reſpondens alloquutus eſt,
Hoſpes quandoquidem non ingrata inter nos hæc loqueris,
Sed vis virtutem tuam oſtendere quæ te comitatur,
Iratus quòd tibi iſte vir in certamine aſtans
Conuicium-dixerit, cùm [tamen] tuam virtutem mortalis nullus vituperet,
Quicumq; mente ſua ſcit commoda dicere.
Agè v. nunc meum intellige ſermonem; vt etiam alij
Dicas heroum quando tuis in ædibus
Epulaberis apud tuam vxorem & tuos liberos,
Noſtræ virtutis memor, qualia etiam nobis
Iupiter opera impoſuerit perpetuò iam-inde à maioribus:
Non enim pugiles ſumus inculpati, neque luctatores,
Sed pedibus celeriter currimus, & nauibus optimi [ſumus.]
Semper a. nobis conuiuiumq; gratum, citharaq;, choriq;
Veſteſq; ad permutandum alternatim, lauacraq; calida, & cubilia.
Sed agè, Phæacum ſaltatores quotquot optimi
Ludite, vt iſte hoſpes dicere queat ſuis amicis
Domum reuerſus, quantum ſuperemus alios
Arte nauigandi, & pedum-velocitate, & ſaltandi-peritia, & canendi ſcientia.
Demodoco v. aliquis ſtatim profectus citharam ſonoram
Afferat, quæ alicubi iacet in noſtris ædibus.

Ὡς ἔφαθ' Ἀλκίνοος θεοείκελος, ὦρτο δὲ κῆρυξ
Οἴσων φόρμιγγα λιγυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν
Δήμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐῢ πρήσσεσκον ἕκαστα,
Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λίγειαν
Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον· ἀμφὶ δὲ κοῦροι
Πρωθῆβαι ἵσταντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο·
Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.
Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν
Ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
Ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίστοιο δόμοισι
Λάθρῃ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν
Ἡφαίστοιο ἄνακτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
Ἥλιος, ὅ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι.
Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων·
Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμοὺς
Ἀρρήκτους ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον κεχολωμένος Ἄρει,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ·
Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο
Ἠΰτ' ἀράχνια λεπτὰ, τά γ' οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο
Οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
Εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.
Ἥ οἱ γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
Ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιόντα·
Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο,
Ἰχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης.
Ἡ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος
Ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἕζεθ'· ὁ δ' εἴσω δώματος ᾔει,

Ἐν τ'

Digitized by Google

Sic dixit Alcinous deo ſimilis: ſurrexit autem præco,
Laturus citharam ſuauem domo ex regis.
Sorte-electi autem præſides ludorũ nouem omnes ſurrexerũt,
Publicè-conſtituti, qui in certamine adminiſtrabant ſingula.
Complanarunt.a. chorum, pulchrumq́ dilatarunt circum.
Præco autem propè aduenit ferens citharam ſonoram
Demodoco, ille.v. deinde iuit in medium: circum.a. iuuenes
Primam-pubertatem ingreſſi ſtabant, periti ſaltationis.
Quatiebantq́ diuinum chorum pedibus: cæterum Vlyſſes
Micationes admirabatur pedum, obſtupeſcebat.a. animo.
At verò ipſe citharœdus cœpit pulchrè canere
De Martis amore, pulchram-coronam-geſtantiſq́ Veneris.
Vt primùm commixti fuerint in Vulcani domo
Clàm, plurima autem dederit, lectumq́ deturparit & cubile
Vulcani regis: ſtatim autem illi nuntius venerit
Sol, qui ipſos vidit commixtos amore:
Vulcanus autem vbi animum-cruciantem ſermonem audiuit,
Feſtinabat ire ad officinam, mala animo profundè cogitans:
Impoſuit verò incudis-repoſitorio magnam incudem: cudit autem vincula
Quæ nec frangi, nec ſolui poterant, vt firmiter ibi manerent,
Cæterùm poſtquam ſtruxit dolum iratus Marti,
Feſtinauit ire in thalamum, vbi ipſius chara cubilia ſtabant.
Circumfudit autem lecti fulcris vincula circũ circa vndiq́,
Multa etiam supernè è lacunari effuſa erant,
Perinde atq́ aranea-tela ſubtilia, quã nullus videre potuiſſet
Neq́ ex diis beatis: valdè.n. aptæ ad decipiendum fecerat.
Cæterum poſtquam omnem dolum circa lectulum fudit,
Simulauit ſe iterum in Lemnum pulchrè-fabricatũ oppidum.
Quod illi terrarum multò chariſſimum eſt omnium.
Neq́ cæcas excubias egit aureis-habenis-vtens Mars,
Vt vidit Vulcanum inclytum arte, recedentem,
Feſtinauit autem ire ad domum inclyti Vulcani,
Captus amore pulchram coronam-geſtantis Veneris.
Illa verò recens à patre præpotente Ioue
Reuerſa ſedebat; ille verò intra domum iuit,

Εἶν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δεῦρο φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη
Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ σίντιας ἀγριοφώνους.
Ὣς φάτο, τῇ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστοιο.
Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, οὐδ' ἀναεῖραι.
Καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὅτ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλοντο.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Αὖτις ὑποστρέψας πρὶν Λήμνου γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπέ τε μῦθον.
Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ·
Ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει·
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι,
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε.
Ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀΐδηλον Ἄρηα·
Οὕνεχ' ὁ μὲν, καλός τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
Ἠπεδανὸς γενόμην. ἀτὰρ οὔ τι μοι αἴτιος ἄλλος,
Ἀλλὰ τοκῆε δύω, τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον.
Ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι.
Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες, ἐγὼ δ' ὁρόων ἀκάχημαι,
Οὐ μὲν σφεας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτω,
Καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω
Εὕδειν. ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
Εἰσό κε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσιν ἔεδνα
Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·
Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Ἦλθε Ποσειδάων γαιήοχος, ἦλθ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ἦλθεν δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.

Θηλύ-

Illinſq; manum ſua inſeruit,verbumq; dixit atq; compellauit
Age amica ad lectulum diuertiamus dormituri,
Non enim amplius Vulcanus domi eſt:ſed aliquò iam
Abijt in Lemnum ad Sintias barbaros.
Sic dixit:huic autem gratum viſum eſt cubare,
Illi verò in lectũ profecti dormierunt:circùm autẽ vincula,
Fabrefacta fuſa erant prudentis Vulcani.
Neque vllo pacto mouere membra poterant, neque attollere
Ac tum certè agnouerunt non amplius effugiendi facultatem adeſſe.
E propinquo autem ipſis aduenit inclytus Vulcanus,
Retro reuerſus antequam ad Lemni terram veniſſet,
Sol enim illi excubias agebat,indicauitq; rem.
Feſtinauit ergo ire ad domum charo afflictus corde
Stetit autem in veſtibulo,ira verò ipſum vehemens cepit,
Horrendum autem vociferatus eſt , & effecit vt vox ab omnibus diu exaudiretur.
Iupiter pater ,atque alij dij beati ſemper viuentes,
Venite huc vt opera ridicula,& non tolerabilia videatis,
Vt me claudus quia ſum,Iouis filia Venus
Semper ignominia afficit ,amat autem pernicioſum Martem.
Eò quòd ille quidem pulcher[eſt]& integer-pedibus, ſed ego
Imbellis natus ſum.cæterum neutiquam mihi cauſa alia eſt
Quàm parentes ambo,qui vtinam me non genuiſſent.
Sed videte vt illi dormiunt in amore,
In meum lectum ingreſſi.ego autem aſpiciens triſtor.
Non equidem ipſos adhuc opinor vel tantillum ſic dormituros,
Quantumuis multùm ſe ament : breui nolent ambo
Dormire:ſed ipſos dolus & vinculum detinebit,
Donec mihi omnem pater reſtituat dotem,
Quantam illi præbui impudentem ob filiam:
Nam illi quidem pulchra eſt filia,cæterum neutiquã pudica.
Sic dixit:ipſi.n.congregati ſunt dij firmam in domum:
Venit Neptunus terra-quaſſator,venit & valdè vtilis
Mercurius,venit etiam rex longe iaculans Apollo.

Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη.
Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ δωτῆρες ἑάων·
Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι,
Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν·
Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα,
Ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,
Χωλὸς ἐὼν, τέχνῃσι τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἑρμείαν δὲ προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἑρμεία Διὸς υἱὲ διάκτορε, δῶτορ ἑάων.
Ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖσι θέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς
Εὕδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης,
Αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον·
Δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες, ἀμφὶς ἔχοιεν,
Ὑμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
Αὐτὰρ ἐγὼν εὕδοιμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Ὣς ἔφατ', ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσετο δ'
αἰεί.
Ἥφαιστον κλυτοεργὸν ὅπως λύσειεν Ἄρηα·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι, ὡς σὺ κελεύεις,
Τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μή με Ποσείδαον γαιήοχε ταῦτα κέλευε·
Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.
Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἥφαιστ', εἴπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
Οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.

Google

Fœminæ verò deæ manebant præ pudore domi ſingulæ,
Steterunt autem in veſtibulo dij datores bonorum.
Immenſus verò riſus excitatus eſt inter beatos deos:
Qui aſpiciebant artes prudentis Vulcani,
Ac tum quiſpiam dicebat intuens in proximum alium,
Non bene ſuccedunt mala opera: aſſequitur tardus celerem,
Vt nunc Vulcanus quum ſit tardus cepit Martem,
Qui eſt velociſſimus deorum qui Olympum incolunt,
Claudus licet ſit, technis: itaq; is Mars pœna manifeſti adulterij tenetur,
Sic illi quidem, talia inter ſe dicebant.
Mercurium autem alloquutus eſt rex Iouis filius Apollo,
Mercuri, Iouis fili internuntie, dator bonorum,
An tu in vinculis velles fortibus compreſſus
Dormire in lecto iuxta auream Venerem?
Huic verò reſpondit continuò internuntius Mercurius,
Vtinam verò hoc fieret ô rex longe-iaculans Apollo.
Vincula quidem triplicia, infinita, circumfuſa eſſent.
Atque vos quidem videretis dij omneſq; deæ.
Ego autem dormirem iuxta auream Venerem.
Sic dixit: riſus autem excitatus eſt inter immortales deos,
Neptunum verò riſus non tenebat: precabatur autem ſemper
Vulcanum inclytum artificem vt ſolueret Martem,
Et ipſum alloquutus verba alata dicebat.
Solue, ego autem tibi ipſum [Martē] promitto (vt tu iubes)
Soluturum eſſe decentia omnia inter immortales deos.
Hunc verò rurſus alloquutus eſt inclytus artifex Vulcanus,
Ne me Neptune terræ-quaſſator hæc [facere] iubeas:
Mala pro malis etiam ſponſiones ad ſpondendum.
Quo pacto ego te vincire poſſem inter immortales deos
Si quidem Mars abierit, debito & vinculis euitatis:
Hūc verò rurſus alloquutus eſt Neptunus terræ quaſſator,
Vulcane, etiam ſi Mars debitum renuens
Abierit fugiens, ipſe tibi ego hæc perſoluam:
Huic verò reſpondit continuò inclytus Vulcanus.
Non licet neque decet tuam orationem abnuere.

Ως εἰπὼν, δεσμὸν ἀνίει μένος Ηφαίστοιο.
Τὼ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν κρατεροῦ περ ἐόντος,
Αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὁ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,
Η δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Αφροδίτη,
Ες πάφον. ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·
Ενθα δέ μιν χάριτες λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
Αμβρότῳ οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας·
Αμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων, ἠδὲ καὶ ἄλλοι
Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
Αλκίνοος δ' Αλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
Μουνὰξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὔ τις
ἔριζεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο
Πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα,
Ιδνωθεὶς ὀπίσω. ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Ρηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
Ορχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ταρφέ' ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
Εσταότες κατ' ἀγῶνα· πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
Δὴ τότ' ἄρ' Αλκίνοον προσεφώνεε δῖος Οδυσσεὺς,
Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Η μὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
Η δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Ως φάτο. γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Αλκινόοιο·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ο ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι.
Αλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον ὡς ἐπιεικές.
Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
Αρχοὶ κραίνουσι, τρεισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
Τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα,
Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Sic loquutus, vincula ſoluit robur Vulcani.
Illi poſtquam è vinculis ſoluti ſunt fortibus exiſtentibus,
Statim impetu facto ille quidem in Thraciam deſcendit,
Illa verò ad Cyprum peruenit riſus-amans Venus,
In Paphum, vbi illi lucus aráq; thure-odorata.
Hic autem ipſam gratiæ lauerunt, & vnxerunt oleo
Immortali, vt deos decet immortales.
Veſtes autem induerunt deſiderabiles, viſu ſuſpiciendas:
Atque hæc quidem cantor cantabat inclytus: ſed Vlyſſes
Oblectabatur mente ſua audiens, atque etiam alij viri.
Phæaces, longis-remis-vtentes, rei-naualis-peritia-celebres
Alcinous verò Halium & Laodamanta iuſſit
Seorſim [quemque] tripudiare: quoniam cum ipſis nemo contendebat.
Hi igitur poſtquam pilam pulchram in manibus acceperunt,
Purpuream, quam ipſis Polybus fecerat prudens,
Hanc alter iaciebat ad nebulas vmbroſas,
Incuruatus retrò, alter .v. à terra in altum eleuatus
Facilè excipiebat, antequam [ipſe] pedibus ad pauimentum rediret.
At poſtquam pila certando periculum fecerunt,
Saltauerunt poſtea in terra alma
Frequenter veſtigia alternantes, iuuenes autem applaudebant alij,
Stantes in circo, multus autem ſtrepitus ortus eſt.
Tunc verò Alcinoum alloquutus eſt diuinus Vlyſſes,
Alcinoe rex, omnium clariſſime populorum,
Certè gloriatus es [Phæacas] tripudiatores eſſe optimos:
Profectò manifeſtũ [hoc] factũ eſt: ſtupor me habet inſpicientẽ.
Sic dixit: lætata autem eſt ſacra vis Alcinoi:
Statim a. Phæacas ſtudioſos remorum alloquutus eſt.
Audite Phæacum ductores ac principes,
Hoſpes mihi valdè videtur prudens eſſe:
Quare agite, ei demus hoſpitale munus vti decet,
Duodecim enim in populo præclari reges
Principes imperant, tertius decimus autem ego ipſe:
Ex his veſtem ſinguli bene lotam, & tunicam,
Et auri talentum ferte pretioſi.

Αἶψα δὲ πάντα φέροντες ἀολλέες, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶ
Ξεῖνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἴῃ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
Εὐρύαλος δὲ ἑαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι
Καὶ δώρῳ, ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ' ἐκέλευον
Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν.
Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις,
Δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη
Ἀργυρέη, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
Ἀμφιδεδίνηται, πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.
Σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι
Δοῖεν ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν
Μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο
Τούτου ὃ δή μοι δῶκας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
Δύσετό τ' ἠέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν.
Καὶ τά γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί.
Δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο
Μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
Ἐλθόντες δὲ κάθιζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.
Δή ῥα τότ' Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο,
Δεῦρο γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ' ἥτις ἀρίστη·
Ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα.
Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
Ὄφρα λοεσσάμενός τε ἰδών τ' εὖ κείμενα πάντα
Δῶρα τά οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,

Δαιτί

Statim autem omnia portemus congregati, vt in manibus
Hoſpes tenens, ad cœnam veniat lætus in animo:
Euryalus autem ſe ipſum conciliet verbis.
Et dono: quoniam nequaquam vt decuit loquutus eſt.
Sic dixit: omnes autem laudauerunt, & ſanciuerunt:
Dona autem vt ferret, miſerunt præconem ſinguli:
Huic. a. rurſus Euryalus reſpondit, loquutuſq; eſt.
Alcinoe rex omnium clariſſime populorum,
Equidem hunc hoſpitem placabo ſicut tu iubes,
Dabo ei hunc enſem totum æreum, cui eſt manubrium
Argenteum, vagina verò nuper ſecti eboris
Circumuoluta eſt: magni autem ab eo fiet.
Sic fatus, in manibus ponit enſem argẽteũ clauiculis ornatũ,
Et ipſum alloquens verba alata dixit,
Salue pater ô hoſpes, verbum verò ſi aliquod dictum eſt
Graue, ſtatim illud ferant rapientes turbines:
Tibi autem dij vxorem videre, & in patriam redire
Dent, quando diu procul ab amicis incommoda pateris.
Hunc autem reſpõdens alloquutus eſt valde prudẽs Vlyſſes,
Et tu amice valde ſalue. dij autem tibi felicia dent,
Neque amplius tibi enſis deſiderium in futurum ſit
Huius, quem iam mihi dediſti placans [me] verbis. (natum:
Dixit: & humeris appoſuit enſem argenteis clauiculis or-
Occidit autem ſol, & huic inclyta dona adfuerunt. (præditi
Atque hæc in [domum] Alcinoi tulerunt præcones clara voce
Suſcepta autem filij eximij Alcinoi,
Matrem iuxta venerandam poſuerunt perpulchra dona.
His autem præibat ſacra vis Alcinoi,
Venientes verò ſederunt in altis ſoliis:
Tunc autem Areten alloquuta eſt vis Alcinoi,
Agè mulier fer arcam pulchram, quæ fuerit optima,
In ipſam autem pone veſtem bene-lotam, & tunicam:
Circa ignem autem ipſi, [i. ipſius hoſpitis cauſâ] lebetem ca-
lefacite: calefacite etiam aquam;
Vt lotus videnſq; bene poſita omnia
Dona, quæ ei Phæaces eximij huc tulerunt,

Et

Δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων·
Καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω.
Χρύσεον, ὄφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
Σπένδῃ ἐν μεγάρῳ Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.
Ὥς ἔφατ'. Ἀρήτη δὲ μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ.
Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον
ἑλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ·
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
Ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
Ἐσθῆτα, χρυσόν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
Ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν, καλόν τε χιτῶνα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον,
Μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὁππόταν αὖτε
Εὕδῃσθα γλυκὺν ὕπνον ἰὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλε
Ποικίλον, ὅν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν
Ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'. ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
Θερμὰ λοετρ' ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν
Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο·
Τόφρα δέ οἱ κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
Ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας
Ἤϊε. Ναυσικάα δὲ θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε ξεῖν', ἵνα καί ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ.
Μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρει ὀφέλλεις.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,

Digitized by Google

Et conuiuio oblectetur, & cantilenæ laudem audiens:
Atque ei ego hoc poculum meum perpulcirum præbebo
Aureum, vt mei memor diebus omnibus
Libet domi ſuæ, Iouiq; aliiſq; diis.
Sic dixit. Arete autem cum ancillis loquuta eſt,
Vt circa ignem ſtatuerent lebetem magnum quam celerrimè.
Hæ.a. lauacralem lebetem ſtatuerunt ad ignem ardentem:
Aquam.v. infuderunt: ſubtus.a. accenderunt ligna accepta:
Aluum quidem tripodis ignis circundedit, calefiebat.a. aqua.
Intereà verò Arete hoſpiti perpulchram arcam
Extulit è thalamo, impoſuit verò perpulchra dona,
Veſtem, aurumq; quæ ei Phæaces dederant.
In ipſa etiam induſium poſuit pulchramq; tunicam.
Et ipſum alloquuta verba alata dixit,
Tu ipſe nūc vide operculum, ſtatim.v. vinculum circumliga,
Ne quis tibi in itinere damnum afferat, quum fortè
Dormieris dulcem ſomnum profectus in naue nigra.
Cæterùm poſtquam hoc audiuit multa-paſſus, diuinus Vlyſſes,
Statim aptauit operculū, celeriter.a vinculū circumligauit
Varium, quod olim ipſum docuit ingenio veneranda Circe.
E veſtigio autem ipſum ancilla lauari iuſſit,
In labrum vbi conſcendiſſet: ille verò libenter vidit animo
Calida lauacra: quoniā nentiquā curare corpus ſolitus erat,
Ex quo reliquit domum Calypſus pulchricomæ.
Interea ei curatio tanquam deo perpetua erat.
Hunc.a. poſtquam ancillæ lauerunt & vnxerunt oleo,
Circa ipſum chlænam pulchram iecerunt, atque tunicam
Ex labro egreſſus viros ad vini potatores
Ibat. Nauſicaa autem à diis pulchritudinem habens,
Stetit iuxta poſtes tecti pulchrè fabricati.
Admirata autem eſt Vlyſſem oculis aſpiciens,
Et ipſum alloquuta verba alata dixit,
Salue [vide] hoſpes, vt etiam olim cùm eris in patria terra
Memor ſis mei, quia mihi primæ vitæ conſeruatæ mercedem debes.
Hanc verò reſpondens alloquutus eſt valde prudens Vlyſſes,
Nauſicaa

Ναυσικάα θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Οἴκαδέ τ᾽ ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·
Τῷ κέν τοι κἀκεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην
Αἰεὶ ἤματα πάντα· σὺ γάρ μ᾽ ἐβιώσαο κούρη·
Ἦ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἷζε παρ᾽ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Οἱ δ᾽ ἤδη μοίρας τ᾽ ἔνεμον κερόωντό τε οἶνον.
Κῆρυξ δ᾽ ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον ἀοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἷσε δ᾽ ἄρ᾽ αὐτὸν
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Νώτου ἀποπροταμὼν ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο
Ἀργιόδοντος ὑὸς, θαλερὴ δ᾽ ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή.
Κῆρυξ, τῆ δὴ τοῦτο πόρε κρέας ὄφρα φάγῃσι,
Δημοδόκῳ, καί μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ·
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκ᾽ ἄρα σφέας
Οἴμας Μοῦσ᾽ ἐδίδαξε, φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
Ἥρῳ Δημοδόκῳ· ὁ δ᾽ ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
Οἱ δ᾽ ἐπ᾽ ὀνείαθ᾽ ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον
ἕντο,
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Δημόδοκ᾽, ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ᾽ ἁπάντων,
Ἢ σέ γε Μοῦσ᾽ ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ᾽ Ἀπόλλων.
Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
Ὅσσ᾽ ἔρξαν τ᾽ ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ᾽ ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
Ὥς τέ που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
Ὅν ποτ᾽ ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
Αἴ κεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ᾽ ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν
Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

Nauſicaa filia magnanimi Alcinoi.
Sic nunc Iupiter faciat valdè ſonans maritus Iunonis,
Domum venire, & reditus diem videre.
Sic enim tibi etiam illic velut deo vota faciam
Semper diebus omnibus: tu.n. me vita reddidiſti puella.
Dixit, & in throno ſedit iuxta Alcinoum regem.
Hi verò iam partes diuidebant, miſcebantque vinum:
Præco verò propè venit ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo venerandum, collocauit autem ipſum
In medio conuiuarum, ad columnam longam ſtatuens eum,
Tum verò præconem alloquutus eſt valde-prudens Vlyſſes,
A tergo proſcindens, multum enim ſupererat
Albidentis ſuis: multa autem erat circum pinguedo,
Præco accipe, iam hoc fruſtum carnis, præbe vt comedat,
Demodoco, & ipſum amicè tractem licèt ſim triſtis.
Omnibus enim hominibus terreſtribus muſici
Honore digni ſunt & reuerentia, eò quod ipſos
Cantum Muſa docuit, amat autem genus cantorum.
Sic ait: præco autem ferens in manibus poſuit
Heroi Demodoco: ille.v ſuſcepit. gaudebat autem animo:
Illi verò ad fercula parata, appoſita manus extenderunt:
Cæterùm poſtquam potus, cibiq; deſiderium exemerunt,
Tunc verò Demodocum alloquutus eſt valde-prudens Vlyſſes,
Demodoce, longè te ſupra mortales laudo omnes,
Aut te Muſa docuit Iouis filia, aut te certè [docuit] Apollo.
Valdè enim rectè Græcorum fatum canis,
Quot fecerint paſſiq; ſint & quot laborarint Græci:
Quaſi alicubi vel tu ipſe præſens fueris, vel ex alio audieris.
Sed age iam perge, & equi apparatum canta
Lignei quem Epeus fecit auxilio Palladis,
Quem quondam in arcem dolum duxit diuinus Vlyſſes.
Viris vbi impleuiſſet qui Ilium euerterent:
Si iam mihi hæc eleganter enarraueris,
Tum ego omnibus pronuntiabo hominibus,
Quod tibi benignus deus præbuit diuinam cantilenam.

Ως φάθ'· ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ'
ἀοιδήν.
Ενθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν
Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες
Αργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Οδυσῆα
Εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
Ως ὁ μὲν εἱστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ'
ἀγόρευον.
Ημενοι ἀμφ' αὐτόν. τρίχα δὲ σφίσιν ἥνδανε
βουλή,
Ηὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,
Η κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Η ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις
ἀμφικαλύψῃ
Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἵατο πάντες ἄριστοι
Αργείων, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ηειδεν δ' ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Αχαιῶν
Ιππόθεν ἐκχύμενοι κοῖλον ἐκ προλιπόντες.
Αλλον δ' ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν·
Αὐτὰρ Οδυσσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Βήμεναι ἠΰτ' Αρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα,
Νικῆσαι καὶ ἔπειτα διὰ μεγάθυμον Αθήνην.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ως δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Ος τε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν.
Αστει καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
Η μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ'
ἐσιδοῦσα,
Αμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὄπισθεν
Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους,
Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν.

Sic dixit: ille verò concitatus à deo cœpit, apparabatq; cantilenam
Inde exorſus, quo pacto illi quidem benè-tabulatis in nauib.
Profecti abiiſſent, igne in tentoria iniecto,
Græci: alij verò iam inclytum circum Vlyſſem
Sederent in Troianorum foro, abſconſi equo:
Ipſi enim eum Troiani in arcem protraxerunt.
Vt ille quidem in arce conſtitiſſet, illi verò indiſcreta multa [verba] proferrent
Sedentes circa ipſum: trifariam enim ipſis placebat conſilium,
Aut diſcindere cauum lignum ſæuo ferro,
Aut de rupe deijcere protractum in ſummitatem,
Aut ſinere ingens ſimulacrum deorum placamentum eſſe,
Quomodo etiam poſtea euenturum erat.
Fatale enim erat vrbem perire poſtquam vrbs intra ſe recepiſſet
Ligneum ingentem equum, vbi ſedebant omnes optimates
Græcorum, Troianis cædem & mortem afferentes.
Cecinit etiam vt vrbem depopulati fuerint filij Græcorum,
Ex equo effuſi, cauis inſidiis relictis:
Alium. a, alibi cecinit vrbem depopulatum eſſe excelſam.
Cæterum Vlyſſem ad domum Deiphobi
Conſcendiſſe, tanquam Martem cum eximio Menelao:
Illic iam grauiſſimum bellum dicebat auſum fuiſſe,
Viciſſeq; tandem per magnanimam Palladem.
Hæc igitur cantor cecinit eximius: cæterum Vlyſſes
Tabeſcebat, lacrymis verò irrigabat ſub palpebris genas.
Vt autem fœmina flet dilectum virum, circumuoluta,
Qui ſuam ante vrbem populumq; ceciderit,
Ab vrbe, & liberis defendens ſæuum fatum:
Hæc quidem illum morientem & adhuc palpitantem conſpicata,
Super illum fuſa ſtridulè vlulat: illi verò retrò
Cædentes haſtis tergum atque etiam humeros,
Seruitutem inducunt, laboremq; ſuſtinendum, & calamitati

Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί.
Ὣς Ὀδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν.
Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Ἐξ οὗ δερπέομέν τε καὶ ὤρορε θεῖος ἀοιδός,
Ἐκ τοῦ δ' οὔπω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο
Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
Ἀλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον
οὕτω.
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα. τά οἱ δίδομεν φιλέοντες.
Ἀντὶ κασιγνήτου, ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
Ἀνέρι ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι.
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
Ὅττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν.
Εἴπ' ὄνομ' ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε,
Ἄλλοι θ' οἳ κατὰ ἄστυ καὶ οἳ περιναιετάουσι
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται. ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες.
Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε·
Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
Θὐ δέ τι πηδάλι' ἐστὶ τάτ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
Ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς
Ἀνθρώπων, καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσι,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι. οὐ δέ ποτέ σφιν
Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼ εἰπόντες ἄκουσα

Ναυσί

Huius miſerabiliſsimo dolore tabeſcunt genæ.
Sic Vlyſſes miſerabiles ſub palpebris lacrymas ſtillabat:
Tunc alios quidem omnes latuit lacrymas ſundens:
Alcinous verò ipſum ſolus obſeruauit, ac animaduertit.
Sedens propè ipſum, vehementer a. ingemiſcentiam audiit:
Statim autem Phæacibus nauigandi peritis dixit;
Audite Phæacum principes atque conſiliarij.
Demodocus iam cohibeat citharam ſonorum,
Non enim fortaſsis omnibus gratificans hæc cantat.
Ex quo cœnauimuſq; & cœpit diuinus cantor,
Ex hoc nunquam ceſſauit ab ærumnoſo luctu
Hic hoſpes, valde fortaſsis ipſum dolor mente circumdedit.
Sed age, ille quidem ceſſet vt ſimul oblectemur omnes,
Hoſpitio ſuſcipientes, hoſpeſq; : quoniam multò honeſtius [eſt]
ſic.
Nam ob hoſpitem hæc venerandum parata ſunt,
Celebritas & amica dona, quæ illi dedimus [ipſum] amantes,
Pro fratre & hoſpes & ſupplex eſt factus
Viro, qui etiam paululùm compos ſit mentis.
Ideoq; nunc ne tu cela ingenio vafro,
Quodcunque te interrogauero. dicere autem te honeſtum eſt:
Dic nomine quò te illic vocabant materq; paterq;,
Alijque qui in vrbe tua & qui circum vos habitant vicini:
Non enim quiſquam omnino abſque nomine eſt hominum,
Neque ignauus, neque eximius , poſtquam primum natus ſit,
Sed omnibus imponuntur ſimulatq; genuerint parentes.
Dic etiam mihi terramq; tuam, populumq;, vrbemq;
Vt te illuc mittant obſeruantes mentibus naues.
Non enim Phæacibus gubernatores ſunt,
Neque vllo pacto gubernacula ſunt quæ aliæ naues habent:
Sed ipſæ ſciunt propoſitum & mentem virorum.
Et omnium ſciunt vrbes & pingues agros
Hominum: & vndas celerrimè maris tranant,
Caligine & nebulis obtectæ, neque vnquam ipſis
Aut damni quid patiendi ſubeſt periculum: aut pereundi.
Sed hoc ſic quondam patrem ego dicentem audiui,

Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων᾽ ἀγάσασθαι
Ημῖν, οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμὲν ἁπάντων·
Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
Εκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ραισέμεναι. μέγα δ᾽ ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ως ἀγόρευ᾽ ὁ γέρων. τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
Η κ᾽ ἀτέλεστ᾽ εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Αλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Οππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἅς τινας ἵκεο χώρας
Ανθρώπων αὐτούς τε, πόλεις τ᾽ εὖ ναιεταώσας.
Ημὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Οἵ τε φιλόξενοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δ᾽ ὅ,τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ
Αργείων Δαναῶν ἠδ᾽ Ιλίου οἶτον ἀκούων.
Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ᾽ ὄλεθρον
Ανθρώποις, ἵνα ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή.
Η τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ιλιόθι πρὸ,
Εσθλὸς ἐών, γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα
Κήδιστοι τελέθουσι μεθ᾽ αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν.
Η τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
Εσθλὸς, ἐπεὶ οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων
Γίνεται ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΩΤΑ ΡΑψῳδίας τῆς Ομήρου Οδυσσείας.

ΑΡΧΗ τῶν Οδυσσέως διηγημάτων, ἐν οἷς φησὶ πεπολεμηκέναι τοῖς Κίκοσι, καὶ πρὸς τοὺς Λωτοφάγους παραγενέσθαι, καὶ πρὸς τὸν Κύκλωπα Πολύφημον προσενεχθῆναι· καὶ τοῦτον φαγόντα ἓξ ἤδη ἑταίρους ἐκτυφλῶσαι.

ΑΛΛΗ

Nauſithoum, qui dicebat Neptunum ſuccenſere
Nobis, quòd [nos] ductores illæſi ſumus omnium.
Dicebat aliquando Phæacum virorum bene-compactam nauem,
Ex deductione redeuntem, in obſcuro ponto
Perituram eſſe: ingentem autem nobis montem vrbi obducturam:
Sic dicebat ſenex: hæc.v.deus vel perficiet,
Vel imperfecta erunt, vt illi placitum fuerit in animo
Sed age mihi dic hoc & verè enarra,
Vbînam aberraueris, & ad quáſnam perueneris regiones
Hominum, ad ipſoſq; vrbeſque bene-habitatas,
Siue quot moleſtiq; & agreſtes, neque iuſti,
Quiq; hoſpitales, & quibus mens eſt deo-placens:
Dic etiam quidnam fleas & lugeas intra animum,
Argiuorum: Græcorum, atque Ilij fatum audiens,
Hoc autem dij quidem fecerunt, deſtinarunt.v.excidium
Hominibus [omnibus,] vt ſit & poſteris cantilena.
An aliquis tibi etiam cognatus periit ante Ilium,
Qui eximius eſſet gener, aut ſocer, qui potiſſimum
Curæ maximæ ſunt poſt ſanguinem & genus noſtrum?
An aliquis fortaſſe etiam ſocius vir gratia ſciens,
Eximius? quoniam nequaquam profectò fratre inferior
Eſt, qui quum ſit ſocius prudentia [conſilia] norit.

ARGVMENTVM IX. LIBRI
ODYSSEÆ HOMERI.

INCIPIVNT hîc Vlyſſis narrationes: vbi ait ſe cum Ciconibus bellum geſſiſſe, ad Lotophagos acceſſiſſe, veniſſéque ad Cyclopem Polyphemum: quem ait, ſe quum iam ſex ſibi voraſſet ſocios, excæcaſſe.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ἰῶτα, Λωτοφάγων Κικόνων στεῦ Κύκλωψ ἐστίν.

ΑΛΛΗ.

Τὰ περὶ Κίκονας καὶ Λωτοφάγους καὶ Κύκλωπας.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ ἰῶτα ῥαψῳδία.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις
Ὀδυσσεύς,
Ἀλκίνοε κρεῖον πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἤτοι μὲν τόδε καλὸν, ἀκουέμεν ἐστὶν
ἀοιδοῦ
5 Τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ,
10 Ἥμενοι ἑξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν·
Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
15 Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ' ἐγὼ δ' αὖ ἔπειτα φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
20 Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
Εἴμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
γα, Ἀνθρώποισι μέλω, καί μου κλέος οὐρανὸν ἵκει.
δ' Ἰθάκην. Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ

Νήριτον,

ALIVD ARGVMENTVM, VEL INSCRIPTIO.

I,cum Lotophagis,& Ciconibus Cyclops eſt.

ALIA INSCRIPTIO.

De iis quæ contigerunt apud Ciconas & Lotophagos & Cyclopas.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER IX.

HVNC autem excipiens alloquutus eſt valde prudens Vlyſſes,
Alcinoe,Rex omnium clariſſime populorum,
Certe quidem hoc honeſtum eſt, audire cantorem
Talem qualis hic eſt,diis ſimilis voce.
Non enim ego quippiam puto tandem magis gratum eſſe,
Quàm quoties lætitia quidem detinet populum vniuerſum,
Conuiuæ verò per domum audiunt cantorem
Sedentes ordine,iuxta autem[eos]repletæ ſunt menſæ
Pane & carnibus.vinum autem ex cratere hauriens
Pincerna adfert,& infundit in pocula,
Hoc quidem mihi pulcherrimum in mente videtur eſſe
Tibi verò meos dolores animus cupit lacrymoſos
Sciſcitari,vt longè magis lugens ingemiſcam.
Quid primum,quid deinde,quid vltimum narrabo?
Dolores quandoquidem mihi multos dederunt dij cœleſtes.
Nunc verò nomen primum dicam,vt & vos
Sciatis:ego autem,poſtquam effugero ſæuum fatum.
Vobis hoſpes ſim etiam longè domum habitans,
Sum Vlyſſes Laertiades,qui ob omnis generis dolos
Hominibus curæ ſum,& mea gloria cœlum attingit:
Habito autem Ithacam clariſſimam:in ipſa verò meus eſt

Neritus

Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές. ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,
Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
Πρὸς ζόφον (αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε)
Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔτι ἔγωγε
Ης γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
Η μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Ως δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Αλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ως οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων
Γίνεται εἴ περ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
Ον μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
Ιλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
Ισμάρῳ, ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς.
Εκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
Δασσάμεθ' ὡς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ενθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
Ηνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
Ενθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
Εσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
Οἵ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
Ηπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
Ανδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα.
Ηλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ,
Ηέριοι· τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη
Ημῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι

Βάλλον

Neritus, arboribus abundans, valde clarus: circum autem inſulæ
Plures inhabitantur, valdè propè inter ſe,
Dulichiúmque, Samóque, & nemoroſa Zacynthus:
Ipſa autem [quamuis ſit] humilis, [tamen] ſuper [cæteras circumiacentes inſulas] longè eminentiſſima in mari iacet
Ad occaſum (illæ verò ſeorſum [ſunt] ad auroram ſolemq;)
Aſpera, ſed bona iuuenum altrix. non quicquam ego
Patria poſſum dulcius aliud videre.
Certè quidem me illic detinuit Calypſo dia inter deas,
In ſpecubus [inquam] cauis, cupiens maritum eſſe:
Sic etiam eodem-modo Circe detinuit domi ſuæ,
Ææa, doloſa, cupiens maritum eſſe:
Sed meum nunquam animum intra præcordia flexerunt.
Quia nihil dulcius ſua patria, neque parentibus
Eſt, etiamſi quis longè diuitem domum
Terra in aliena habitet ſeorſim à parentibus.
Agè verò, tibi & reditum meum lacrymoſum dicam,
Quem mihi Iupiter immiſit à Troia proficio.
Ab Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit
Ad Iſmarum: ibi ergo vrbem depopulatus ſum, occidi autem ipſos,
Ex vrbe verò vxores & bona multa capta
Diuiſimus, vt nullus à me æquali [parte] priuatus abiret.
Tum verò ego quidem celeri pede fugere nos
Iuſſi: at illi valde ſtulti non paruerunt.
Hic multum quidem vini bibitum eſt, multas autem oues
Mactarunt ad littus, & flexipedes nigros boues.
Interea verò digreſſi Cicones Ciconibus acclamarunt:
Qui ipſis vicini erant ſimul plures & meliores,
Continentem habitantes: docti quidem ex equis
Cum hominibus pugnare, & quum opus eſſet pedites eſſe.
Venerunt continuò, quot folia & flores ſunt vere,
Matutini: tunc ſanè malum Iouis fatum affuit
Nobis infelicibus, vt dolores multos pateremur.
Siſtentes.n. gradum pugnabant pugnam ad naues veloces,

Feri

Βάλλον δ' ἀλλήλοις χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ
Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας.
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσετο βουλυτόν δε,
Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς.
Ἓξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Ὤλονθ' οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες
ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον
ἀῦσαι,
Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δηϊωθέντες.
Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα
Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἱστία δέ σφιν
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν δείσαντες ὄλεθρον,
Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσαμεν ἤπειρόνδε.
Ἔνθα δύω νύκτας δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ
Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠώς,
Ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες
Ἥμεθα, τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ'
ἴθυνον.
Καὶ νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἀλλά με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν
Καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'. αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
Γαίης Λωτοφάγων, οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ.
Αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῇς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.

Αὐτὰρ

Feriebant autem inuicem præferratis haſtis.
Quamdiu quidem manè erat & augebatur ſacra dies.
Tãdiu nos defendentes ſuſtinuimus. [ipſis] plures licet eſſent.
Quando verò ſol ibat ad veſperam, (*Achiuis.*
Tunc verò iam Cicones [aciem noſtram] inclinarunt domitis
Sex autem ex ſingulis nauibus bene ocreati ſocij
Perierunt: alij verò effugerunt mortemq́ fatumq́.
Illinc verò vlterius nauigauimus triſtes corde,
Læti ob mortem euitatam: *[ſed] charis amiſsis ſociis.*
Neque certè mihi vlterius naues præcedebant vtrinque remis agitatæ,
Priuſquam horum miſerorum ſociorum ter vnumquemque vocaſſem,
Qui perierunt in campo à Ciconibus trucidati.
Nauibus autem immiſit ventum Boream nubium congregator Iupiter,
Cum procella ingenti, nubibuſq́ cooperuit
Terram ſimul & pontum: ruit verò è cælo nox.
Hæ quidem deinde ferebantur pronæ-in-caput: at vela ipſis
In tres quatuorq́ partes diſcidit vis venti.
Et hæc quidem in nauibus repoſuimus timentes interitum:
Ipſas verò magno impetu ſubduximus in continentem.
Hic duas noctes & duos dies continenter ſemper
Iacebamus ſimulq́ labore & doloribus cor noſtrum edentes.
Sed quando iam tertiam diem pulcricoma perfecit aurora,
Malis erectis, velisq́ albis explicatis,
Sedimus: has verò [naues] ventuſq́ gubernatoreſq́ dirigebant:
Et illæſus perueniſſem in patriam terram,
Sed me vnda æſtuſq́ circumflectentem Maleam,
Et boreas abiecit, repulitq́ Cytheris.
Hinc verò nouem diebus tuli aduerſis ventis
Pontum per piſcoſum: cæterum decima die conſcendimus
Terram Lotophagorum, qui floridum cibum edunt.
Hic littus conſcendimus & hauſimus aquam.
Statim autem prandium cœperunt celeres apud naues ſocij.

Porrò

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας
(Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας)
Οἵ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, ἠδὲ νέεσθαι·
Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ.
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
Μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων
Ἱκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν·
Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
Ἀλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ,
Ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν

Ἄγριαι

Porrò poſtquam cibum guſtauimus & potum,
Certè tum ego ſocios præmiſi, vt eundo audirent,
(Viris duobus ſelectis: tertium, præconem ſimul [ipſis] adiungens)
Quinam viri eſſent in terra illa panem edentes, [id eſt viuentes.]
Hi.v. ſtatim digreſſi venerunt ad viros Lotophagos:
Neque verò Lotophagi meditabantur ſociis perniciem
Noſtris, ſed ipſi præbuerunt lotum guſtare.
Horum autem quicumque loti comediſſet æquè ac mel ſuauem fructum,
Non amplius renuntiare rurſum volebant, neque redire:
Sed illic volebant cum viris Lotophagis
Lotum edendo manere, reditúſq; obliuiſci:
Hos quidem ego ad naues adduxi flentes neceſſitate,
Nauibuſq; in cauis ſub tranſtra ligaui attractos,
Cæterum alios iuſſi iucundos ſocios
Feſtinantes, naues conſcendere celeres,
Ne fortaſſis quis lotum comedens, reditus obliuiſceretur.
Hi verò ſtatim ingreſſi ſunt & per tranſtra ſederunt:
Ordine verò ſedentes cauum mare verberabant remis:
Illinc autem vlterius nauigauimus triſtes corde.
Cyclopum autem ad terram ſuperborum, exlegum
Venimus, qui ſanè diis freti immortalibus,
Neque plantant manibus plantam, neque arant:
Sed hæc inſeminata & inarata omnia proueniunt,
Triticum & hordeum, atque vites, quæ quidem ferunt
Vinum, ex magnis vuis expreſſum, & ipſis Iouis imber [ipſum] auget.
Illis verò neque conciones conſiliariæ ſunt, neque iura:
Sed ipſi celſorum montium inhabitant cacumina,
In ſpeluncis cauis, ius autem dat vnuſquiſque
Liberis atque vxoribus: neque ſe inuicem curant.
Inſula deinde parua è portu obtenditur
Terra Cyclopum, neque prope, neque remota,
Syluoſa: in ea verò capræ infinitæ naſcuntur

Sylueſtres

Ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην
Ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,
Ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα,
Ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρηοι,
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι, οἷά τε πολλὰ
Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν,
Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο.
Οὐ μὲν γάρ τι κακή γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα.
Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
Ὑδρηλοὶ μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν,
Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
Εἰς ὥρας ἀμῷεν, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν,
Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ὀρφναίην, οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι.
Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε, κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
Ἔνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον,
Εἰσίδομεν πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ἐπικέλσαι.
Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα·
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Sylueſtres, neque enim acceſſus hominum prohibet,
Neque ipſam ingrediuntur venatores, qui per ſyluam
Dolores patiuntur, iuga montium frequentantes.
Neque verò à gregibus obtinetur neque arationibus [colitur,]
Sed ipſa inſeminata & inarata diebus omnibus,
Viris caret, paſcit verò balantes capras:
Non enim Cyclopibus naues adſunt minio pictas proras habentes,
Neque viri inſunt nauium fabri, qui conficiant
Naues bene tranſtratas: quæ perficerent ſingula,
Ad vrbes hominum euntes, veluti crebrò,
Viri ad ſe inuicem nauibus tranſmittunt mare:
Quippe ipſis & inſulam benè habitatam colerent:
Neque enim mala eſt, ferret verò tempeſtiua omnia.
Inſunt namque prata maris cani ad littus
Irrigua mollia: imprimis enim perennes vites eſſent.
Ibi & aratio eſſet facilis: valdè altam meſſem ſemper
Suo tempore meterent: quandoquidem valde pingue ſolum ſubeſt.
In ea portus opportunus, vbi non opus funibus eſt,
Neque anchoras eijcere, neque rudentes alligare,
Sed qui appulerint manere aliquandiu, donec nautarum
Animus voluerit & aſpirent venti.
Cæterùm ad initium portus fluit limpida aqua,
Fons ſub ſpecu: circum autem populi naſcuntur.
Huc appulimus, atque aliquis deus dux via fuit
Nocte per obſcuram: non enim antea apparebat vt videretur:
Caligo enim circa naues denſa erat, neque Luna
E cœlo lucebat: tegebatur enim nubibus.
Hic nullus inſulam vidit oculis:
Neque ſanè fluctus immenſos promolutos ad littus
Vidimus, antequam naues bene-tabulatas [illuc] applicaſſemus.
Appulſis autem nauibus, collegimus vela omnia.
Ipſi etiam exiuimus in littus maris.

T

Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
Ὦρσαν δὲ νύμφαι κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
5 Αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
Εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
10 Νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
Ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴῳ.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
15 Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
Ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
Ἠφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντων,
20 Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγὴν ὀΐων τε καὶ αἰγῶν.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
25 Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον,
Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ἐλθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵτινές εἰσιν,
Ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
30 Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδής.
Ὣς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην, ἐκέλευσα δ' ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον,
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
35 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ' ἐγγὺς ἐόντα,
Ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν ἄγχι θαλάσσης.

by Google

Tum verò dormientes expectauimus auroram diuinam.
Quando autem mane-genita apparuit roſeis digitis aurora,
Inſulam admirantes, ambulabamus per eam.
Excitarunt autem nymphæ filia Iouis Ægida habentis
Capras montanas, vt prandium ſumerent ſocij.
Continuò incuruos arcus, & haſtas longa-cuſpide-munitas
Cepimus ex nauibus: in tres autem partes inſtructi
Iaculabamur: ſtatim autem dedit deus animo-gratam venationem.
Naues v. me ſequebantur duodecim, in vnãquaque autem
Nouem ſortitò erant capræ, mihi verò [ſocij,] decem elegerunt ſoli
Sic tum quidem tota die ad ſolem occidentem
Sedebamus, comedentes carnes multas, & vinum dulce [bibentes.]
Nondum enim nauium abſumptum erat vinum rubrum,
Sed ſuppetebat, multum enim in amphoris ſinguli
Hauſimus, Ciconum ſacrum oppidum depopulati.
Cyclopum autem ad terram aſpiciebamus, qui propè erant,
Fumúmque ipſorúmque murmur [audiebamus] ouiúmque & caprarum
Quando autem ſol occidit, & ſerum aduenit,
Tum verò dormiuimus in littore maris:
Quando autem manegenita apparuit roſeis-digitis aurora,
Tum ego concione habita ad omnes loquutus ſum,
Alij quidem nunc manete mihi dilecti ſocij:
Cæterum ego cum naui mea & cum ſociis meis
Tranſmittens hos homines explorabo, quinam ſint,
Vtrum iſti contumelioſi & agreſtes, neque iuſti,
An hoſpitales, & ipſis mens ſit pia.
Sic fatus nauem conſcendi, iuſſi verò ſocios
Ipſoſq; conſcendere, & funes ſoluere,
Illi verò continuò conſcenderunt, & per tranſtra ſederunt
Ordine autem ſedentes canum mare verberabant remis,
Sed quum iam in locum peruenimus propinquum,
Hic in extrema parte ſpeluncam vidimus propè mare

Ὑψηλόν, δάφνῃσι κατηρεφές, ἔνθα δὲ πολλὰ
Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι,
Μακρῇσίν τε πίτυσσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀποπρόθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
Πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
Βῆν· ἀτὰρ αἴγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο
Ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων Εὐάνθεος υἱὸς
Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει.
Οὕνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικὶ
Ἁζόμενοι· ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Φοίβου Ἀπόλλωνος. ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
Χρυσοῦ μέν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας.
Ἡδὺν ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
Ἠείδη δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
Ἀλλ' αὐτός τ', ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
Ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
Χεῦ'· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει,
Θεσπεσίη· τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν·
Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ
ἦια
Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς ἀγήνωρ
Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν,
Ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας.
Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κάτα πίονα μῆλα.

Ἐλθὸν

Excelſam, laurũ opacam. hic autem multa
Pecora ouéſque & capræ quieſcebant: iuxta autem aula
Excelſa ædificata erat alte-defoſſis lapidibus,
Longiſq; pinis & quercubus alticomis.
Hic verò vir habitabat ingens, qui pecora
Solus paſcebat longè, neque cum alijs
Verſabatur, ſed ſeorſum exiſtens infanda ſciebat.
Etenim monſtrum erat ingens, neque ſimilis erat
Homini panem-edenti: ſed cacumini ſyluoſo
Excelſorum montium, quando apparebat ſolus ab alijs.
Tum verò alios iuſsi dilectos ſocios
Illic apud nauemq; manere, & nauem cuſtodire.
Porrò ego eligens ſociorum duodecim optimos
Iui: cæterum caprinum vtrem habebam nigri vini
Suauis, quod mihi dederat Maron Euanthei filius,
Sacerdos Apollinis, qui Iſmarum in ſua tutela-habet:
Quòd ipſum cum liberis defendimus atque vxore,
Reueriti: habitabat autem in luco arborifero
Phœbi Apollinis, ille verò mihi dederat ſplendida dona.
Auri quidem mihi dedit elaborati ſeptem talenta:
Dedit etiam mihi craterem totũ argenteum: cæterùm poſtea
Vinum in amphoris duodecim omnibus hauſtum,
Suaue, incorruptibile, diuinũ potum: neque quiſquam illud
Nouerat famularum neque ancillarum in domo,
Sed ipſe vxorq; chara promaq; vna ſola,
Hoc autem quoties biberent dulce vinum rubrum
Vno poculo impleto, aquæ viginti menſuras
Immiſcebat, dulcis autem odor ab cratere ſpirabat,
Diuinus: tum non tibi abſtinere gratum fuiſſet.
Hoc [vino] ferebam impletum vtrem magnum: viatica autem
In pera ſtatim verò mihi cupijt animus generoſus
Virum adire ingenti præditum fortitudine,
Agreſtem, neque iura benè doctum neque leges.
Celeriter autem in antrum venimus, neque ipſum intus
Inuenimus, ſed paſcebat paſcua per pinguia pecora.

Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα.
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἕταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι
Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
Ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη.
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν, μένομέν τέ μιν ἔνδον,
Ἥμενοι ἕως ἐπῆλθε, νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Ἔντοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ' ὅσσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν,
Ἀρνειούς τε τράγους τε, βαθείης ἔντοθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ὄβριμον· οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
Ἐσθλαὶ τετράκυκλοι ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν.
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν,

Digitized by Google

Ingreſſi igitur in antrum admirabamur ſingula.
Fiſcellæ quidem caſeis erant onuſtæ, refertaque erant ſtabula
Agnorum atque hœdorum ſeparata verò ſingula
Incluſa erant, ſeparatim quidem primigenij-agni, ſeorſim verò mediæ ætatis agnæ,
Separatim etiam recens natæ, [ac roris inſtar molles.] natabant verò ſero vaſa omnia,
Mulctraliaque, alueolique-lignei facti, in quibus [ille pecus mulgebat.
Tum me primum ſocij precabantur verbis,
Vt ſumptis caſeis abiremus rurſus: cæterum deinde
Celeriter ad nauem celerem hœdóſque & agnos
A ſtabulis abigentes nauigare ſalſam aquam.
Sed ego non parui, (certè multò ſatius fuiſſet.)
Vt ipſum viderem, & [ſcirem] ſi mihi hoſpitalia-dona daret:
Neque verò ſocijs apparens, amabilis futurus erat.
Tum autem igne accenſo [caſeos] mactauimus: ac & ipſi
Caſeos ſumentes comedimus, expectauimuſq; ipſum intus
Sedentes, donec venit paſcens: ferebat autem ingens pondus
Ligni aridi, vt illi ad cœnam eſſet: [id eſt vt hoc ad cœnam parandam vteretur.]
Extra verò antrum deijciens ſtrepitum fecit.
Nos autem perterriti diuertimus in receſſus antri.
Cæterum ille in latam ſpeluncam egit pinguia pecora.
Omnia penitus quæ mulgebat: at mares reliquit foris.
Arietéſque hircóſque altam extra aulam,
Cæterum deinde admouit repagulum ingens altè leuans.
Graue, non illud duo & viginti currus
Fortes, quaternis rotis, à ſolo dimouere potuiſſent,
Tantam excelſam petram admouit ianuæ.
Sedens autem mulſit oues & balantes capras,
Omnia [id eſt omnes,] vt decebat, & fœtum ſubmiſit ſingulis.
Statim autem dimidium coagulans albi lactis
Textilibus in calathis conſtructum repoſuit:

Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
Πίνειν αἰνυμένῳ, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα.
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, εἴρετο δ' ἡμέας,
Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἤτι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως
ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι
φέροντες;
Ὣς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθόγγον τε βαρύν, αὐτόν τε πέλωρον·
Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
Ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.
Λαοὶ δ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί.
Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς
Πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ καὶ ἄλλως
Δοίης δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
Ἀλλ' αἰδοῖο φέριστε θεούς. ἱκέται δέ τοι
εἰμέν.
Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ,
Νήπιός εἰς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι.
Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν,
Οὐδὲ θεῶν μακάρων. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην,
Οὔτε σεῦ οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύοι.
Ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα,
Ἤ που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.

Dimidium verò rurſus conſtituit in vaſis, vt ei eſſet
In potum, ſumenti cibum, & ei ad cœnam ſufficeret.
Cæterùm poſtquam feſtinauit expeditis illis ſuis operibus,
Et tum ignem accendit & aſpexit, interrogauitq; nos,
O hoſpites, quinam eſtis? vnde nauigatis humidum mare?
Vtrum alicuius negotij cauſa, an temere erratis,
Perinde atque piratæ ſupra mare qui errant
Animas periculo obiicientes, malum alienigenis ferentes?
Sic dixit. nobis autem ſtatim examinatum eſt charum cor,
Timentibus vocémque grauem, ipſúmque monſtrum.
Verùm etiam ſic ipſum verbis excipiens alloquutus ſum,
Nos quidem à Troia aberrantes Græci,
Diuerſis ventis ſuper ingentes fluctus maris,
Domum petentes, alia via, aliis itineribus
Venimus. ſic vtique Iupiter voluit moliri.
Milites autem Atridæ Agamemnonis gloriamur nos eſſe,
Cuius nunc maxima ad-cœlum vſque pertingens gloria eſt.
Tantam enim euertit vrbem & perdidit populos
Multos, nos verò contrà prehendentes tua genua
Supplicamus, ſi quod præbeas hoſpitale-donum, ſiue etiam aliter
Dederis munus, quale hoſpitibus dare fas eſt.
Sed verere, optime, deos. ſupplices enim tibi ſumus.
Iupiter autem vltor eſt ſupplicúmque, hoſpitúmq;
Hoſpitalis, qui hoſpitibus ſimul verecundis opitulatur.
Sic loquutus eram: ille verò mihi rurſus reſpondit ſæuo animo,
Stultus es ô hoſpes, vel ex remota regione aduenisti,
Qui me deos iubes vel timere, vel vitare:
Non enim Cyclopes Iouem Ægidem-geſtantem curant,
Neque deos beatos, quoniam multò præſtantiores ſumus.
Neque ego Iouis inimicitias vitans parcam,
Neque tibi, neque ſociis, niſi me animus iubeat.
Sed mihi dic vbi habes huc profectus benefactam nauem?
An alicubi in extremis locis, an verò propè, vt ſciam

Sit

Ὣς φάτο πειράζων. ἐμὲ δ᾽ οὐ λάθεν εἰδότα πολλά,
Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι,
Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
Ἄκρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ᾽ ἐκ πόντου ἔνεικεν.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδ᾽ ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ᾽ οὐδὲν ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ.
Ἀλλ᾽ ὅ γ᾽ ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·
Σὺν δὲ δύω μάρψας. ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
Κόπτ᾽· ἐκ δ᾽ ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τοὺς δὲ διαμμελεϊστὶ ταμὼν ὁπλίσσατο δόρπον.
Ἤσθιε δ᾽ ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ᾽ ἀπέλειπεν,
Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ᾽ ὁρόωντες· ἀμηχανίη δ᾽ ἔχε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,
Ἀνδρόμεα κρέ᾽ ἔδων, καὶ ἐπ᾽ ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ᾽ ἔντοσθ᾽ ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων·
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν,
Ἆσσον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ᾽ ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ᾽ αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυναίμεθα θυράων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον ὃν προσέθηκεν.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ᾽ ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ᾽ ὅ γε δ᾽ αὖτε δύω μάρψας ὁπλίσσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ᾽ ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἂψ ἐπέθηχ᾽, ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ᾽ ἐπιθείη.
Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλωψ. αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,

Εἴπως

Sic dixit [me] tentans: me.a non latuit ſcientem plurima,
Sed ipſum viciſſim alloquutus ſum doloſis verbis,
Nauem quidem mihi fregit Neptunus terræ-quaſſator,
Ad ſcopulos coniectam veſtræ ad fines terræ, (abſportauit.
Ad promontorium compulſam ventus a.ex mari [eam illuc]
Cæterum ego cum hiſce effugi arduam perniciem.
Sic loquutus ſum: ille.a.mihi nihil reſpondit ſæuo animo:
Sed ipſe irruens ſociis manus iniecit
Duos verò corripiens, vt catulos ad terram
Illiſit. cerebrum.a.humi effluebat, irrigabat v. terram,
His autem membratim diſſectis apparauit cœnam.
Deuorauit autem vt leo montanus, neque reliquit
Inteſtinaq́ carneſq́ & oſſa medullis plena.
Nos autem flentes ſuſtulimus Ioui manus,
Miſeram rem videntes & deſperatio inuaſit animum.
Cæterùm poſtquam Cyclops magnum impleuit ventrem.
Humanas carnes comedens & ad hæc merum lac bibens,
Iacuit intra antrum extenſus inter pecora.
Hunc quidem ego volui magnanimo animo,
Propius accedens, gladium acutum ſtringens ab femore,
Vulnerare ad pectus vbi præcordia hepar circumdant,
Manus admouens: aliud verò conſilium me impediuit.
Illic enim etiam nos periſſemus ſæua morte,
Non enim potuiſſemus ab ianua excelſa
Manibus amouere ſaxum graue quod admouerat.
Itaque tum ingemiſcentes expectauimus auroram diuinam,
Quando a. mane genita apparuit roſeis digitis aurora
Tunc ignem accendit, & mulſit inclyta pecora
Omnia vt decebat, & ſuum fœtum ſubmiſit ſingulis.
Porrò poſtquam feſtinauit perfectis ſuis operibus,
Simul ille rurſus duobus correptis apparauit ientaculum.
Vt ientauit autem, ex antro egit pinguia pecora,
Leuiter dimouens obicem: cæterùm ingentem poſtea
Rurſus admouit, veluti ſi pharetræ operculum imponeret.
Plurimò autem ſibilo ad montem egit pinguia pecora
Cyclops: ſed ego relinquebar mala profundè cogitans,

Εἴ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν ἐλαΐνεον, τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φοροίη
Αὐανθέν, τὸ μὲν ἄμμες ἐΐσκομεν εἰσορόωντες
Ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο μελαίνης,
Φορτίδος εὐρείης, ἥ τ' ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα·
Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι.
Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
Καὶ παρέθηχ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
Ἄκρον· ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας,
Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι
Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα
Πάντα μάλ', οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
Ἤ τι ὀϊσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευσεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσσατο δόρπον·
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς,
Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο,
Κύκλωψ τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα,
Ὄφρ' εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει
Ἡμετέρη· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας

Οἴκαδε

Si quo pacto vlciſcerer,daret autem votum Pallas.
Illud autem mihi in animo optimum viſum eſt conſilium.
Cyclopis enim iacebat ingens claua ad ſtabulum,
Viridis,oleagina,hanc quidem inciderat vt ferret
Areſactam.hanc quidem nos aſſimilabamus inſpicientes,
Quantus eſt malus nauis viginti-remis-agitatę nigrę,
Onerarię,latę quę tranſit ingentes fluctus,
Tanta erat longitudo,tanta craſſitudo aſpectu,
Ab hac quantum vlna eſt,ego abſcidi aſtans,
Et appoſui ſociis,acuere autem iuſſi.
Hi verò planum fecerunt, [id eſt læuigarunt.] ego verò acui aſtans,
Summitatem. ſtatim.a.apprehendens aduſſi in igne ardente
Et hanc quidem benè depoſui abſcondens ſub ſtercore,
Quod per ſpeluncam fuſum erat multum densè abundè.
Cæterum alios ſorte [inter ſe] ſortiri iuſſi,
Quinam auderet mecum vectem ſublatum
Inſerere in oculum,quando illum dulcis ſomnus occupaſſet.
Illi verò ſortiti ſunt,quos vtique voluiſſem & ipſe eligere,
Quatuor,cæterum ego quintus cum his electus ſum.
Veſpertinus autem rediit villoſa pecora paſcens.
Continuò verò in latam ſpeluncam egit pinguia pecora
Omnia diligẽter, neque vllum reliquit profundã extra caulã
Aut dedita opera,aut etiam deus ſic iuſſit:
Porrò deinde admouit repagulum ingens altè ſubleuans,
Sedens autem mulſit oues & balantes capras,
Omnia[id eſt omnes,] vt decebat & fœtus ſubmiſit ſingulis.
Cæterùm poſtquam feſtinauit perfectis ſuis operibus,
Simul ille rurſus duobus correptis apparauit cœnam.
Et tum ego Cyclopem alloquebar prope aſtans,
Poculum in manibus tenens nigri vini,
Cyclops accipe, bibe vinum poſtquam comediſti humanas carnes,
Vt ſcias qualem vtique potum hunc nauis occultauerit
Noſtra,tibi.a.rurſus libamen feram,ſi[fortè] mei miſertus

Domum

Οἴκαδε πέμψειας. σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
Ἀνθρώπων πολέων, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας·
Ὣς ἐφάμην, ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς
Ἡδὺ ποτὸν πίνων καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις,
Δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον ᾧ κε σὺ χαίρεις.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
Ὣς φάτ', αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον·
Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίοισι.
Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον ὥς περ ὑπέστης.
Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστί. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ ἠδὲ πατὴρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ,
Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι.
Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.
Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος, αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, κὰδ δέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἵως θερμαίνοιτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους
Θάρσυνον, μή τίς μοι ὑποδείσας ἀναδύη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάινος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἅψεσθαι χλωρός περ ἐών, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἆσσον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἵσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
Οἱ μὲν μοχλὸν ἑλόντες ἐλάινον ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς

Δίνεον

Domum mittas: tu verò furis non amplius tolerabiliter:
Infelix quomodo quiſquam ad te in poſterum alius accedat
Ex hominibus plurimis? quando non ex officio egiſti.
Sic dixi: ille v. accepit, & bibit, lætatus.a.eſt vehementer,
Dulcem potum bibens, & me rogauit ſecundò rurſus,
Da mihi adhuc benignus, & mihi tuum nomen dic
Statim nunc, vt tibi dem hoſpitale-munus, quo tu gaudeas.
Etenim Cyclopibus fert alma terra
Vinum ex magnis-uuis expreſſum, & illis Iouis imber [ipſum] auget:
Verùm hoc ambroſiæ & nectaris eſt latex.
Sic dixit: cæterùm ei rurſus ego dedi ardens vinum,
Ter quidem præbui ferens, ter verò ebibit inſipientia.
Cæterùm poſtquam Cyclopem circa mentem occupauit vinum,
Tum certè ipſum verbis alloquebar blandis,
Cyclops, interrogas me nomen inclytum? cæterùm ego tibi
Dicam, tu.a. mihi da hoſpitale-munus, vt pollicitus es.
Nemo mihi nomen eſt, Neminem autem me vocant
Mater atque pater, atque omnes alij ſocij.
Sic dicebam: ille autem mihi rurſus reſpondit ſæuo animo,
Neminem ego extremum edam poſt ſuos ſocios,
Alios verò prius: hoc tibi hoſpitale-munus erit.
Dixit, & recumbens cecidit ſupinus, cæterùm deinde
Iacebat inflectens craſſam ceruicem, & illum ſomnus
Cepit omnia-domans, è gutture verò erumpebat vinum,
Fruſtaq; humanæ carnis: hic.a. eructabat vino grauatus.
Et tum ego vectem ſub cinere agitaui multo,
Donec caleſieret, verbiſq; omnes ſocios
Confirmaui, ne aliquis mihi ſubueritus refugeret;
Sed quum mox vectis oleaginus in igne eſſet
Arſurus, quamuis viridis eſſet, canderétque vehementer:
Tunc verò ego propius attuli ex igne, circum autem ſocij
Stabant, cæterùm animum inſpirauit ingentem dæmon,
Hi quidem vectē apprehenſum oleaginum acutū in ſummitate,
Oculo infixerunt, ego verò supernè ſublimis [ac innixus]

Verſaba-

Δίνεον. ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι
Ἁψάμενοι ἑκάτερθεν, τὸ δ' τρέχει ἐμμενὲς αἰεί.
Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἑλόντες
5 Δινέομεν· τὸν δ' αἷμα περίρρεε θερμὸν ἐόντα.
Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ,
Γλήνης καιομένης. σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ
ῥίζαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον,
10 Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα.
Φαρμάσσων (τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστὶν)
Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
Σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξε περὶ δ' ἴαχε πέτρη.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
15 Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς
Ὤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας.
Οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
20 Ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος, ὅ,ττι ἑ
κήδοι,
Τίπτε τόσον Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας,
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα,
Ἡ μή τις σεῦ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
25 Ἡ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφι;
Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος,
Ὦ φίλοι. Οὔτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.
Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον,
Εἰ μὲν δὴ μή τίς σε βιάζεται οἶον ἐόντα,
30 Νοῦσόν γ' οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι·
Ἀλλὰ σύ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Ὡς ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες. ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ
Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
35 Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων·
ουρ. Αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσσας,

Εἰ

Verſabam veluti autem quũ quis terebrat lignũ vir navale
Terebro, illi verò infra torquent loro
Prehendentes vtrinq; illud. v circumuoluitur aſſiduè ſemper:
Sic eius in oculo igne-acuminatum vectem, correptum
Verſabamus: hunc a. ſanguis circumfluebat calefactum.
Omnes a. ei palpebras circum & ſupercilia cremauit vapor,
Pupilla cremata, & cum-ſtridore contrahebantur igne ipſius [oculi] radices.
Veluti. a. quum vir faber ſecurim magnam, aut aſciam
In aqua frigida mergit valdè ſtridentem,
Corroborans. hoc enim ferri vtique robur eſt,
Sic huius ſtridebat oculus oleagineum circa vectem:
Horrende autem valdè eiulauit, inſonuit verò petra.
Nos. a. perterriti, diſſipati fugimus: at ille vectem
Extraxit ex oculo conſperſum ſanguine multo.
Illum quidem deinde abiecit à ſe manibus dolens.
Cæterum ipſe Cyclopas alte vocauit, qui circa ipſum
Habitabant in ſpeluncis per montium vertices ventoſos.
Illi autem vocem audientes accurrebant aliunde alius,
Stantes autem interrogabant circa ſpeluncam quidnam ipſum affligeret,
Quid tantum Polypheme læſus ſic clamaſti,
Noctem per diuinam. & inſomnes nos feciſti?
Num quis à te oues mortalium inuito abigit?
Anne aliquis te ipſum occiderit dolo, an vi?
Hos rurſus ex antro allocutus eſt validus Polyphemus,
Amici, Nemo me interficit dolo, neque viribus.
Illi verò reſpondentes, verba volatilia dixerunt,
Ergo ſi nemo tibi vim infert quum ſolus ſis,
Atqui morbus à Ioue magno immiſſus non poteſt vitari.
Quamobrem tu ſupplica patri Neptuno Regi.
Sic dixerunt abeuntes: meum autem riſit charum cor,
Quòd nomen decepiſſet meum & inculpatum conſilium:
Cyclops autem ingemiſcenſq; & dolens doloribus.
Manibus palpitans, lapidem quidem amouit à ianua.
Ipſe verò intra ianuam ſedebat manus extendens

Εἴ τινά που μετ' ὄιεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε.
Οὕτω γάρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι·
Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,
Εἴ τιν' ἑταίροισι θανάτου λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ
Εὑροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
Ὥστε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Ἄρσενες ὄιες ἦσαν ἐϋτρεφέες, δασύμαλλοι,
Καλοί τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες.
Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι,
Τῇς ἔπι Κύκλωψ εὗδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς.
Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε,
Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην σώοντες ἑταίρους.
Τρεῖς δ' ἕκαστον φῶτ' ὄιες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε
Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων·
Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς
Κείμην· αὐτὰρ χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο
Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα.
Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς.
Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσι
Τειρόμενος, πάντων ὀίων ἐπεμαίετο νῶτα
Ὀρθῶν ἑσταότων. τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
Ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὀίων στέρνοισι δέδεντο.
Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε,
Λάχνῳ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος,
Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
Ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
Μακρὰ βιβὰς, πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις,
Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σύ γ' ἄνακτος

Ὀφθαλ-

Si quem fortaſsis inter oues caperet, exeuntem foras:
Sic enim me putabat in mente ſtultum eſſe.
Cæterùm ego deliberabam quid factu optimum eſſet,
Si quam ſocijs mortis vitationem, atque mihi ipſi
Inuenirem. omnes enim dolos & conſilium texui,
Vtpote de vita [certans:] ingens enim malum imminebat.
Illud autem mihi in animo optimum viſum eſt conſilium.
Mares arietes erant bene-nutriti denſa lana-tecti,
Pulchri, magniq́ue, violaceam lanam habentes:
Hos tacitè colligaui bene tortis viminibus,
In quibus Cyclops dormiebat ingens impia doctus,
Tres ſimul iungens, quorum medius quidem virum ferebat,
Duo verò alij vtrinque ibant ſeruantes ſocios
Terni autem ſingulos viros arietes ferebant: cæterùm ego
(Aries enim erat pecudū longe optimus [& maximus] omniū)
Huius tergum amplexus, villoſum ſub ventrem deuolutus,
Pendebam: cæterùm manibus lanam pretioſiſſimam
Firmiter implicitus tenebam audaci animo.
Sic tum quidem ingemiſcentes expectauimus auroram diuinam
Quando autem mane genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Tum verò deinde ad paſcua exiuerunt maſcula pecora,
Fœminæ vero balabant immulctæ per ſtabula,
Vbera enim diſtendebantur, cuſtos verò doloribus multis
Afflictus, omnium ouium palpitabat terga
Rectè ſtantium: illud verò ſtultus non animaduertit
Vt illi ſub villoſorum arietum pectoribus ligati eſſent.
Vltimus aries pecorum exibat foras
Denſitate pilorum grauatus, & me varia cogitante.
Hunc autē palpitans alloquutus eſt validus Polyphemus,
Ignaue aries quid mihi per ſpeluncam exis ouium
Vltimus? nequaquam antea relictus ibas ab ouibus,
Sed multò primus paſcebaris teneros flores herbæ
Grandiori paſſu incedens. primus verò ad fluenta fluuiorū perueniebas,
Primus etiam ad caulam deſiderabas redire
Veſpertinus. nunc contrà vltimus: an tu domini

Ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ,
Οὔτις, ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο
Εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει·
Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ· κὰδ δὲ τ' ἐμὸν κῆρ
Λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν
Οὖτις.
Ὣς εἰπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα πίονα δημῷ
Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
Ἱκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ φύγομεν θάνατον. τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ
Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα.
Πόλλ' ἐν νηῒ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι καθῖζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε
βοήσας,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι,
Κύκλωψ οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
Ἔδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι.
Καὶ λίην σέ γ' ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα.
Σχέτλι' ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Ἐσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο,
Κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρῴροιο,
Τυτθόν· ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα
Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.

Digitized by Google

Oculum deſideras? quem vir malus excæcauit,
Cum moleſtis ſocijs, poſtquam domuit mentem vino,
Nemo, quem nondum exiſtimo euitaſſe mortem.
Vtinam idem ſentires, vocaliſq; eſſes,
Vt diceres vbinam ille meum robur fugiat.
Profecto ei cerebrum per ſpeluncam huc & illuc
Contuſo flueret ad ſolum, meúmque cor
Leuaretur a malis, quæ mihi homo nullius pretij intulit
Nemo.
Sic loquutus arietem illum ab ſe demiſit foras.
Quum veniſſemus autē non ita procul à ſpeluncaq; & aula,
Primus ab ariete ſolui me ipſum, ſolui autem ſocios. (dine
Celeriter verò pecora extenſis pedibus euntia, pinguia pingue-
Multa auertentes abegimus, donec ad nauem
Peruenimus, deſideratis verò charis ſocijs apparuimus,
Qui effugimus mortem: ob alios verò ingemiſcebant flentes.
Sed ego non ſinebam (ſupercilijs enim ſignum dedi vnicuiq;)
Lugere, ſed iuſſi celeriter pulchro vellere tecta pecora
Multa in nauem imponentes, renauigare ſalſam aquam.
Illi v. ſtatim conſcenderunt, & per tranſtra ſederunt.
Ordine autem ſedentes canum mare verberabant remis.
Sed quando tantum aberam quantum [hominis] clamantis
vox audiri poteſt,
Tunc verò ego Cyclopem alloquutus ſum conuicijs,
Cyclops, non debebas imbellis viri ſocios
Mandere in ſpelunca caua valida vi.
Nam omnino te erant inuaſura mala facta,
Infelix, quoniam hoſpites non verebaris tua in domo
Abſumere, ideoq; te Iupiter vltus eſt & alij dij.
Sic dicebam: ille verò continuo iratus eſt in corde magis,
Iecitq; abruptum verticem montis magni.
Deiecit autem poſt nauem nigram-proram-habentem,
Paululum abfuit quin gubernaculū extremū attingeret.
Exundauit autem mare ob immiſſum ſaxum.
Hanc verò [nauem] ſtatim ad littus refluus tulit fluctus,
Inundatio ex mari, effecit autem vt ad littus perueniret.

Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
Ὦσα παρὲξ ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας, ἐκέλευσα
Ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
Κρατὶ κατανεύων. οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν.
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος,
Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα
Αὖτις ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ'
ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε,
Σύν κεν ἄραξ', ἡμέων κεφαλὰς καὶ νήια δοῦρα,
Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών· τόσσον γὰρ ἵησιν.
Ὣς φάσαν, ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμόν,
Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ,
Κύκλωψ, αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτύν,
Φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Ἔσκέ τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο,
Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν·
Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
Νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς,
Ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρ' Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω,
Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ πάϊς εἰμί, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι.
Αὐτὸς δ' αἴκ' ἐθέλῃσιν ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Cæterùm ego manibus apprehendens ingentem contum
Protruſi ab littore, ſocios autem excitans [ijs] imperaui,
Vt incumberent remis, vt malum ſubterfugeremus
Capite annuens: hi autem incumbentes remigabant.
Sed quando iam bis tantum mare ſulcantes receſſimus,
Tum verò ego Cyclopem alloquutus ſum: circum autem ſocij
Blandis verbis prohibebant hinc atque illinc,
Infelix, cur vis irritare agreſtem virum?
Qui etiã nũc in pontũ iaculatus telũ [i. ſaxũ.] deduxit nauẽ
Rurſus ad continentem? & iam nos exiſtimabamus illic [nos]
perituros.
Si verò vocem mittentem te, aut loquentem audierit,
Collidere poterit noſtra capita, & naualia ligna
Saxo aſpero feriens. tantum enim iaculatur.
Sic dicebant: ſed non flexerunt meum generoſum animum,
At iterum rurſus alloquutus ſum irato animo,
Cyclops ſi quis te inter mortales homines
De oculi interrogauerit indecente cæcitate,
Dic Vlyſſem vrbium euerſorem excæcaſſe te
Filium Laertæ, in Ithaca domum habentem:
Sic dicebam, ille verò mihi eiulans reſpondit ſermone,
Papæ, omnino ergo mihi priſca vaticinia accidunt.
Erat quidem hic vates vir bonuſq́; magnuſq́;,
Telemus Eurymides, qui vaticinandi-peritia ornatus erat,
Et vaticinans conſenuit inter Cyclopas,
Qui mihi dicebat hæc omnia perfectum iri in poſterum,
Manibus ab Vlyſſis priuatum iri viſu.
Sed ſemper quendam virum ingentẽ & pulchrũ expectabã
Huc venturum eſſe, magna præditum vi. (imbellis,
Nunc verò & me paruus exiſtens, & nullius-pretij-homo, &
Oculo priuauit. poſtquam domuit me vino:
Sed agè, huc veni, Vlyſſes, vt tibi hoſpitalia munera præbeã,
Deductionemq́; ſolicitem dare inclytum Neptunum.
Huius. n. ego filius ſum. patrem verò meum ſe gloriatur eſſe,
Ipſe. a. ſiquidem voluerit ſanabit, neque quiſquam alius,
Neque deorum immortalium, vel mortalium hominum.

Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Αἴδος εἴσω·
Ως οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ως ἐφάμην. ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Κλῦθι Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα.
Εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεαι εἶναι,
Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι
Υἱὸν Λαέρτεω. Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ἀλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον.
Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο,
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ' ἔνθα περ ἄλλαι
Νῆες ἐΰσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεί,
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισι·
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες
Δασσάμεθ', ὡς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Μήλων δαιομένων δόσαν ἔξοχα, τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
Ῥέξας μηρί' ἔκαιον. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
Ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
Νῆες ἐΰσσελμοι, καὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
Ως τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα

Ημεθα

Digitized by Google

Sic dixit: porrò ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Vtinam verò iam anima & vita te poſſem
Spoliatum mittere intra Plutonis domum:
Quia non oculum ſaltem ſanabit neque Neptunus.
Sic dixit: ille verò continuò regi Neptuno
Supplicauit manus extendens in cœlum ſtelliferum,
Audi Neptune, terram continens: cæruleam habens-comam,
Si verè [filius] tuus ſum, patrem verò meum te gloriaris eſſe,
Da vt Vlyſſes vrbium-euerſor in patriam non veniat,
Filius Laertis in Ithaca domum habens.
At ſi illi fatale eſt amicoſq; videre & peruenire
Domum ad bene ædificatam, & ſuam in patriam terram.
Serò male veniat poſtquam perdiderit omnes ſocios,
Naue in aliena, inueniat autem detrimentum domi.
Sic dixit precans: hunc autem audiuit [Neptunus.]
Cæterum ille rurſus multò maiorem lapidem ſublatum
Iecit circum rotatum: intendit verò immenſam vim.
Deiecit autem poſt nauem nigro-roſtro-præditam.
Paululumque defuit quin gubernaculum ſummum attingeret.
Exundauit autem mare ob immiſſum ſaxum.
Hanc a. [nauem] vlterius ferebat fluctus, effecit autem vt ad littus perueniret.
Sed quando iam ad illam inſulam peruenimus vbi aliæ
Naues [illegible] tabulatæ ſtabant congregatæ, in quibus ſocij
Sedebant lugentes, non expectantes ſemper,
Nauem quidem, illuc reuerſi ſubduximus in arenas:
Ipſi verò exiuimus in littus maris,
Pecora autem Cyclopis caua ex naui deducta
Diuiſimus, vt nullus à me priuatus ſua æquali [portione] abiret.
Arietem verò mihi ſoli bene-ocreati ſocij
Diuiſis ouibus dederunt præ aliis, eum in littore
Ioui atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
Mactato, femora incendi: at ille non curabat ſacra,
Sed deliberabat quo pacto perderentur omnes
Naues bene tabulatæ, & mihi dilecti ſocij.
Sic tunc quidem tota die donec ſol occidit

Sedeba-

Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῗσι καθῖζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Κ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΤΑ περὶ τὸν Αἴολον ἀπαγγέλλει τὸν τῶν ἀνέμων φύλακα, ὃς ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ οὔριον Ζέφυρον, τοὺς ἄλλους ἀνέμους ἐγκαθείρξας ἐν ἀσκῷ. ὃν οἱ ἑταῖροι λύσαντες κοιμωμένου Ὀδυσσέως, ἅτε ἐν αὐτῷ χρυσὸν εἶναι νομίζοντες, ὑπονοστοῦσι πρὸς Αἴολον. μὴ προσιεμένου δὲ τοῦ Αἰόλου τὸν Ὀδυσσέα, ἐκεῖθεν ἀποπλέων, εἰς Λαιστρυγόνας ἀφικνεῖται· παρ' οἷς ἕνδεκα τῶν νεῶν ἀπολέσας, μιᾷ εἰς Αἰαίαν τὴν νῆσον παραγίνεται· καὶ σὺν Εὐρυλόχῳ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἑταίρων κλήρῳ λαχόντας ἐκπέμπει, πευσομένους τίνες οἱ κατοικοῦντες. μεταμορφωθέντων δὲ ἐκείνων εἰς σύας ὑπὸ τῆς Κίρκης, πλὴν Εὐρυλόχου, αὐτὸς ἐπὶ ζήτησιν ἐλθὼν, λαβὼν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ φάρμακον τὸ μῶλυ, οὐδὲν βλάπτεται. ἀλλὰ καὶ τῶν ἑταίρων τὴν ἀρχαίαν φύσιν λαβόντων, ἐνιαυτὸν παραμείνας παρὰ τῇ Κίρκῃ, εἰς ᾅδου κατέρχεται.

Sedebamus, epulantes carnes immenſas, & dulce vinum:
Quando autem ſol occidit, & tenebræ ſuperuenerunt,
Tunc verò dormiuimus in littore maris.
Quando, a mane genita apparuit roſeis digitis aurora,
Tum ego ſocios [illos] excitans, iuſſi,
Et ipſos conſcendere, & rudentes ſoluere.
Illi verò ſtatim ingreſſi ſunt, & per tranſtra ſedére,
Ordine autem ſedentes canum mare verberabant remis:
Hinc verò vlterius nauigauimus triſtati corde,
Læti quidem ob mortem euitatam: charis amiſſis ſociis.

ARGVMENTVM LIBRI X.

ODYSSEAE HOMERI.

NARRAT de Æolo ventorum cuſtode : vt dederit Vlyſſi ventum ſecundum, Zephyrum, reliquis vẽtis in vtre concluſis : quem vbi ſocij ſoluiſſent dormiente Vlyſſe (videlicet in ipſo aurum eſſe rati) redeũt ad Æolum. Sed non recipiente Æolo Vlyſſem, illinc nauigans, ad Læſtrygonas peruenit: apud quos vndecim nauibus amiſſis cum vna in inſulam Ææam venit. Et cum Eurylocho dimidium ſociorum ſorte electum emiſit, qui interrogarent quínam eſſent incolæ. Transformatis autem illis in ſues à Circe præter Eurylochum, ipſe ad inquiſitionem egreſſus, accepto à Mercurio pharmaco moly, nihil læditur. Sed & ſocij priſtinam formam quum recepiſſent, & annum ipſe remanſiſſet apud Circen, ad inferos deſcendit.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Κάππα δ' ἔχ' Αἰόλου, Λαιστρυγόνων, καὶ Κίρκης ἔργα.

ΑΛΛΗ.

Τὰ περὶ Αἰόλου, Λαιστρυγόνων, καὶ Κίρκης.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ κάππα ῥαψῳδία.

ΑΙΟΛΙΗΝ δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολος Ἱπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος
Χάλκεον, ἄρρηκτον· λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη.
Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασι·
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις.
Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ
Δαίνυνται· παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται.
Κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
Ἤματα, νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίοις ἀλόχοισι
Εὕδουσ' ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσι·
Καὶ μὲν τῶν ἱκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά·
Μῆνα δὲ πάντα φίλει με, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
Ἴλιον, Ἀργείων τε νέας, καὶ νόστον Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ᾔτεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεν, οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ
πομπήν.
Δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο·
Ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι.
Νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ
Ἀργυρέῃ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι,
Ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσι.

Ἐννῆμαρ

Digitized by Google

ALIVD ARG. VEL ALIA INSCRIP.

K, habet Æoli, Læſtrygonum, & Circes facta.

ALIA INSCRIPTIO.

De Æoli, Læſtrygonum & Circes factis.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER X.

IN Æoliā autē inſulā peruenimus: vbi habitabat
Æolus Hippotades charus immortalibus dijs,
Marinaque in inſula: totā vero ipſā cingit murus
Ferreus, infragilis: lævis verò in altum-ſurgit ſcopulus.
5 *Huius autem duodecim liberi in regia nati ſunt:*
Sex quidem filiæ, ſex verò filij pubeſcentes:
Tum ille filias dedit filijs, vt illorum eſſent vxores.
Hi verò ſemper iuxta patrem charū & matrē venerandam
Conuiuantur: iuxta eos verò cibaria varia apponuntur:
10 *Nidoroſa autem domus circum perſonat in aula*
Interdiu, noctu verò rurſus apud pudicas vxores
Dormiunt, inq; tapetibus & in torno elaboratis lectis.
Equidem ad horum peruenimus vrbem & domos eximias,
Menſem verò totū amicè excepit me, & interrogauit ſingulas
15 *Ilium Argiuorumq; naues, & reditum Græcorum.*
Cæterum ego huic omnia vt decebat enarraui.
Sed quando iam & ego diſceſſum [i. diſcedendi copiam] petij
& oraui, (ductionem:
Vt me dimitteret, nihil quicquam ille abnuit: parauit. v. de-
20 *Dedit. v. mihi excoriatum vtrem bouis nouennis,*
In hoc autem procelloſorum ventorum ligauit flatus:
Illum enim diſpenſatorem ventorum fecit Saturnius,
Et vt compeſcat, & vt concitet quemcunque voluerit.
Naue in caua alligauit fune ſplendido.
25 *Argenteo, vt non quicquam præterflaret ne paululū quidem.*
Cæterum mihi flatum Zephyri præmiſit vt flaret,
Vt ferret naueſq; & nos: neq; verò [Zephyrus hoc] erat
Perfecturus: proprijs enim perijmus flagitijs.

Per-

Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα.
5 Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τῳ ἄλλῳ
Δῶχ' ἑτάρων, ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἕταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Καί μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι.
10 Δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἱπποτάδαο.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὢ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
Ἀνθρώποις ὅ τέων τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται·
Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
15 Ληΐδος· ἡμεῖς δ' αὖτε ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες,
Οἴκαδε νισόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότητι
Αἴολος. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα ὅ, ττι τάδ' ἐστὶν,
Ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν.
20 Ὣς ἔφασαν, βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων.
Ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
Κλαίοντας, γαίης ἄπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγωγε
Ἐγρόμενος, κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα
25 Ἠὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
Ἢ ἀκέων τλαίην, καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
Ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα, καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ
Κείμην· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
Αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον· στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
30 Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ.
Αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῇς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τε πασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
35 Δαινύμενον παρὰ ᾗ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ

Ἑζόμεθ'

Per nouem antẽ dies continuò nauigauimus, nocteſq; & dies,
Decima verò iam apparebat patria tellus:
Et iam qui faces-præferrent vidimus prope exiſtentes.
Ibi me dulcis ſomnus occupauit defeſſum,
Semper enim pedem . i. clauum *manu mouebam, neque cuiquam alij*
Dedi ſociorum, vt celeriter perueniremus in patriam terram.
Socij autem verbis inter ſe loquuti ſunt,
Et me ſuſpicati ſunt aurum & argentum domum ferre,
Dona ab Æolo magnanimo Hippotada.
Sic autem aliquis eorum dixit intuitus in proximum alium,
O dij, quam hic omnibus gratus eſt & charus:
Hominibus, ad quorumcunque vrbem & terram venerit,
Multas quidem è Troia ducit pretioſas res pulchras
Ex præda, nos verò contrà eodem itinere confecto,
In patriam redimus vacuas manus habentes:
Et nunc ipſi hæc præbuit largiens præ amicitia,
Æolus: ſed agè, celeriter videamus quænam iſta ſint,
Quantumq; auri & argenti vtri inſit.
Sic dicebant: conſilium verò malum vicit ſociorum.
Vtrem enim ſoluerunt, venti autem omnes eruperunt.
Hos autem ſtatim abripuit, tulitq; in altum procella,
Flentes terra procul à patria. cæterum ego
Experrectus, in animo inculpato deliberabam,
Vtrum deuolutus è naui perirem in ponto,
An tacitus ſuſtinerem, & adhuc viuis intereſſem:
Sed ſuſtinui & manſi: obuolutus autem in naui
Iacebam: illæ verò [naues] ferebantur malo venti turbine
Rurſus ad Æoliam inſulam, lugebant autem ſocij.
Ibi autem littus conſcendimus, & hauſimus aquam.
Statim autem prandium ceperunt celeres apud naues ſocij.
Cæterum poſtquam cibumq; guſtauimus atque potum,
Tum vero ego præconem comitem mihi-adiungens,
Iui, ad Æoli inclytas ædes: hunc autem inueni
Conuiuantem iuxta ſuam vxorem & ſuos liberos.
Vt venimus autem in domum ad fores in limine

Sedimus

Ἑζόμεθ'· αἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, ἔκ τ' ἐρέοντο,
Πῶς ἦλθες Ὀδυσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
Ἦ μέν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο
Πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἴ πού τι φίλον ἐστίν.
Ὣς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον ἀχνύμενος
κῆρ·
Ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος
Σχέτλιος· ἀλλ' ἀκέσασθε φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
Ὣς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἠμείβετο μύθῳ·
Ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων·
Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν, οὐδ' ἀποπέμπειν
Ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν.
Ἔρρ', ἐπεὶ ἆρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
Ὣς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
Ἡμετέρῃ ματίῃ, ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή.
Ἑξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Ἑβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν
Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει.
Ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς,
Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι.
Ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρη
Ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν·
Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
Ἐν στόματι προὔχουσιν, ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν,
Ἔνθ' οἵγ' εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσ-
σας.
Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
Πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ,
Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
Αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν,
Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δήσας·

Ἔστην

Sedimus:illi:v in animo obſtupuerunt,interrogarúntque
Quomodo veniſti Vlyſſes? quis tibi malus ingruit dæmon?
Certè nos quidem te officioſè dimiſeramus,vt peruenires
In patriam tuam.& ædes,& [in locum] ſicubi quis [tibi] gratus eſſet,
Sic dixerunt:cæterùm ego allocutus ſum triſtatus corde,
Læſerunt me ſocij mali,cumq; illis ſomnus
Infelix,ſed medemini amici:poteſtas enim penes vos [eſt.]
Sic loquutus ſum,blandis demulcens verbis.
Illi verò tacuerunt,pater autem excepit ſermone,
Abi in malam rem ex inſulis,peſſime viuentium,
Neque enim mihi fas eſt excipere neque dimittere
Virum illum,qui diis inuiſus eſt beatis.
Abi in malam rem,quoniam certè diis inuiſus huc veniſti.
Sic loquutus dimiſit ex ædibus grauiter ſuſpirantem.
Hinc verò vlterius nauigauimus afflicti corde:
Fatigabatur.a.virorum animus à moleſta remigatione
Propter noſtrã ſtoliditatẽ: quoniã non amplius apparebat reditus.
Sex dies quidem continuò nauigauimus,noctéſq; & dies,
Septima verò venimus Lami ad excelſam vrbem.
Spatioſam Læſtrygoniam,vbi paſtorem paſtor
Euocat impellens, alter vero exiens audit.
Ibi verò inſomnis vir [paſtor] duplicem accepit mercedem,
Alteram quidem boues paſcens,alteram verò candidas oues paſcens.
Prope enim noctiſq; & diei ſunt viæ.
Ibi poſtquam ad portũ inclytũ venimus, quem circũ ſcopulus
Excelſus erat,continuus vtrinque:
Littora verò prominentia oppoſita inter ſe
In ore portus prominent:anguſtus autem introitus eſt.
Ibi illi intus omnes habebant naues vtrinque - remis agitatas,
Ipſa quidem intra portum concauum.ligata erant,
Propinqua.nunquam enim attollitur fluctus in ipſo,
Neque magnus,neq; paruus:cãdida autẽ erat circũ trãquillitas.
Cæterùm ego ſolus tenui extra nauem nigram,
Ibi in extrema parte ad ſaxum alligatã rudentibus.

I

Ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών·
Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα,
Καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἀίσσοντα.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας
Οἵ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας.
Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, ᾗπερ ἄμαξαι
Ἄστυ δ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ,
Θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο.
Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
Ἀρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον.
Οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο
Ὅς τις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ οἷσιν ἀνάσσοι.
Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
Εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
Ἡ δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφατῆα,
Ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον·
Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἑτάρων ὁπλίσσατο δόρπον.
Τὼ δὲ δύ' ἀίξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην.
Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος· οἱ δ' ἀίοντες
Φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
Μυρίοι, οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασιν·
Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι
Βάλλον. ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει
Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.
Ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
Ὄφρ' οἳ τοὺς ὄλεκον λιμένος πολυβενθέος ἐντός,
Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρῴροιο.
Αἶψα δ' ἐμοῖς ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
Ἐμβαλέειν κώπῃς, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δείσαντες ὄλεθρον,
Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας

Νηῦς

Steti verò ſpeculam excelſam vbi conſcendiſſem.
Ibi autem neque boum, neque virorum apparebant opera.
Fumum autem ſolum videbamus ex terra erumpentem,
Cæterùm tunc ego ſocios præmiſi ad ſciſcitandum profectos,
Quinam viri eſſent ſupra terram panem edentes. (iungens.
Viris duobus electis, tertium, præconem, [ipſis] vnà comitē-ad
Illi. v. ierunt egreſſi per planam viam, quâ currus
Ad vrbem ab excelſis montibus deducunt lignum:
Puellæ verò obuij facti ſunt ante vrbem aliquam-petenti,
Filiæ fortis Læſtrigonis Antiphatæ.
Hæc quidem ad fontem deſcenderat pulchrè fluentem
Artaciam. hinc enim aquam ad vrbem ferebant.
Illi verò aſtantes alloquebantur, interrogabantque,
Quiſnam eorum eſſet rex, & quibus imperaret.
Illa verò valde ſtatim patris oſtendit excelſam domum.
Hi verò poſtquam ingreſſi ſunt inclytam domū, & mulierem
Inuenerūt vt ut montis verticē, illam profectò perhorruerunt.
At illa continuò è foro euocauit inclytum Antiphaten,
Suum maritum, qui iam illis moliri cœpit ſæuam mortem.
Statim [enim] vno correpto ſociorum, apparauit cœnam:
Duo verò irruentes fuga ad naues peruenerunt.
Cæterùm ille clamorem excitauit per vrbem: illi. v. audientes
Accurrebant fortes Læſtrygones aliunde alius.
Innumeri, non hominibus ſimiles, ſed gigantibus,
Qui è ſaxis-grauiſſimis lapidibus
Iaculabātur: ſtatim. a malus ſtrepitus per naues excitatus eſt,
Virorum pereuntium, nauiumq́ue quæ ſimul frangebantur.
Tanquam piſces verò transfigentes, triſtes epulas ferebant:
Dum [autem] illi hos perdebant valde profundi intra portū.
Interea verò ego gladium acutum extraxi à femore,
Eo funes abſcidi nauis nigram-proram-habentis.
Statim autem meos ſocios excitatos iuſſi
Incumbere remis, vt calamitatem ſubterfugeremus.
Illi. v. ſimul omnes [remis] incubuerunt timentes mortem.
Libenter autem in altum venit effugiens altos ſcopulos.

Νηῦς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιε
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
Αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο,
Μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ
Ναύλοχον ἐς λιμένα· καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
Ἔνθα τότ' ἐκβάντες, δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὀξὺ,
Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
Εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἐνοπήν τε πυθοίμην.
Ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
Καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
Μερμήριξα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν.
Ὧδε δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης,
Δεῖπνον ἑταίροισι δόμεναι, προέμεν τε πυθέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιε-
λίσσης,
Καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα,
Ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
Ἧκεν. ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ
ὕλης,
Πιόμενος (δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο)
Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα
νῶτα
Πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε·
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο
θυμός.

Τοῦ

Nauis mea: ſed reliquæ omnes illic perierunt.
Hinc autem vlterius nauigauimus triſtes corde,
Læti ob mortem euitatam, charis amiſsis ſociis.
Æaam autem ad inſulam peruenimus: ibi verò habitabat
Circe pulchricoma, formidabilis dea, voce humana prædita,
Germana ſoror prudentis Æetæ:
Ambo enim nati ſunt ex illuſtrante-homines ſole,
Matre verò ex Perſe, quam Oceanus genuit filiam.
Hic verò in littore naue deuenimus clam
Nauium-capacem in portum & deus aliquis dux erat.
Ibi tum egreſsi, duos dies & duas noctes
Iacebamus, pariter labore & dolore animum macerantes.
Sed quando iam tertiam diem pulchricoma perfecit aurora,
Tum ego meam haſtam capiens & gladium acutum,
Celeriter ab naue aſcendi in ſpeculam,
Sicubi opera viderem mortalium, vocemq; audirem.
Stabam autem ſpeculam in præruptam vbi conſcendiſſem,
Et mihi apparuit fumus à terra lata,
Circes in ædibus per arbores denſas & ſyluam.
Deliberaui autem deinde in mente & in animo
Proficiſci atque audire, poſtquam vidi nigrum fumum.
Sic autem mihi reputanti viſum eſt ſatius eſſe,
Primum proficiſci ad nauem celerem & littus maris,
Prandium ſociis dare, præmittereq; ad audiendum.
Sed quum iam iter-faciens fuiſſem prope nauem vtrinque remis agitatam,
Certè tum aliquis me deorum miſeratus eſt ſolum exiſtentem,
Qui mihi excelſis cornibus ceruum magnum in viam ipſam
Miſit: hic autem ad flumen deſcendebat ex paſcuis ſyluæ
Potaturus: iam enim ipſum premebat vis ſolis [id eſt, ſitis ab ardore ſolis proficiſcens.]
Hunc verò ego [ex ſylua exeuntem,] in ſpina, [in] medio tergo
Percuſsi, ipſum autem penitus haſtile ferreum penetrauit:
Decidit verò in puluerem cum-mugitu- in-longitudinem extenſus, & euolauit anima.

Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἰρυσάμην. τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
Εἴασα. αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε·
Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὀργυιὰν ἐΰστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν
5 Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
Ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὔπως ἦεν ἐπ' ὤμου
Χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν·
Κὰδ δ' ἔβαλον προπάροιθε νεὼς· ἀνέγειρα δ' ἑταίρους
10 Μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον,
Ω φίλοι, οὐ γάρ πως καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
Εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ·
Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε,
Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.
15 Ως ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο·
Ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
Χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
20 Ως τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ημεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
Ημος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
25 Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον,
Κέκλυτέ μευ μύθων, κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι.
Ω φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς,
Οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον
30 Εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις. ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.
Εἶδον γὰρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται·
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται, καπνὸν δ' ἐνὶ μέσσῃ
Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
35 Ως ἐφάμην. τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο,

Κύκλω-

In hunc ego pede nitens, haſtam ferream ex vulnere
Extraxi: illam quidem ibi reclinans in terra
Reliqui; cæterum ego auulſi virgultaq;, viminaq;.
Fune verò ad vlnæ longitudinem bene-torto vndique
Complicato colligaui pedes ingentis monſtri.
Deſcendi autem ſuper ceruice gerens ad nauem nigram
Haſta innixus quoniam nullo pacto poteram in humero
Manu ferre altera. valde enim magna fera erat.
Deieci autem ante nauem, excitaui verò ſocios
Blandis verbis, accedens ad vnumquemque:
O amici, nequaquã profectò deſcendemus, quãuis triſtes ſimus
In Platonis ædes, antequàm fatalis dies aduenerit:
Quare agite quamdiu eſt in naui celeri cibuſq; potuſq;,
Memores ſimus eſcæ, neque maceremur fame.
Sic dixi: hi verò celeriter meis verbis paruerunt,
Retegentes autem ad littus maris infructuoſi
Admirabantur ceruum: valde enim magna bellua erat.
Cæterùm pòſtquam oblectati ſunt videntes oculis,
Manibus lotis appararunt eximium conuiuium.
Sic tum quidem totum diem ad ſolis occaſum
Sedimus comedentes carnes multas, & vinũ dulce [potantes.]
Quando autem ſol occidit, & tenebræ aduenerunt,
Certe tum dormiuimus in littore maris,
Quando à mane genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Tum v. ego concione coacta ſermone omnes alloquutus ſum,
Audite meos ſermones mala etſi patientes ſocij,
O amici (neq; enim ſcimus vbi occaſus, neque vbi aurora,
Neq; quâ ſol hominibus lucem præſtans vadit ſub terram,
Neq; vbi reſurgit, quare conſilium ineamus celeriter,
Si quod adhuc fuerit conſilium: ego.n. non exiſtimo eſſe,
Vidi enim, ſpeculam vbi in excelſam aſcendi,
Inſulam quam vndique pontus infinitus circumdat.
Ipſa verò humilis iacet, fumum autem in [ea] media
Vidi oculis per arbores denſas & ſyluam.
Sic dixi: his verò perculſum eſt amicum cor,
Recordatis facinorum Læſtrygonis Antiphatæ,

Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνδροφάγοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐϋκνήμιδας ἑταίρους
Ηρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα.
Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὦκα,
Εκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Ερυλόχοιο.
Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷ γε δύω καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι
Κλαίοντες· κατὰ δ' ἄμμε λίπον γοόωντας ὄπισθεν.
Εὗρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης,
Ξεστοῖσι λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Αμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες,
Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
Οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἄνδρασιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν.
Ως δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
Σαίνωσ' (αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ)
Ως τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες
Σαῖνον. τοὶ δ' ἔδδεισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
Εσταν δ' ἐνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ,
Ιστὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἄμβροτον, οἷα θεάων
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Ος μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν, κεδνότατός τε,
Ω φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν,
Καλὸν ἀοιδιάει (δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν)
Η θεὸς, ἠὲ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.
Ως ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
Η δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινὰς,
Καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο·
Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, ὀϊσάμενος δόλον εἶναι.

Cyclopiſque violentia, magnanimi, viros deuorantis.
Flebant autem ſtridulè, vberes lacrymas profundentes,
Sed nulla res ſuccurrebat lugentibus.
Cæterùm ego in duas partes omnes bene-ocreatos ſocios
Diuiſos recenſui. ducẽ autẽ vtriſq; præbui:
Alterorum quidem ego dux eram, alterorum verò Eurylochus deo ſimilis,
Sortes autem in galea ferrea agitauimus celeriter,
Exiliit autem ſors magnanimi Eurylochi.
Dedit igitur ſe in viam, ut iret; vnaq; cum eo duo & viginti ſocij.
Flentes, nos verò reliquerunt lugentes retrò:
Inuenerunt .a. in conuallibus ædificatas ædes Circes,
Politis lapidibus, conſpicuo in loco:
Circa ipſam .a. lupi erant montani atque leones,
Quos illa cicurauerat: datis malis pharmacis:
Neque illi irruerunt in viros, ſed ipſi
Caudis longis adblandientes aſſurrexerunt:
Quemadmodum autem quoties dominum canes è conuiuio venientem
Circumblandiuntur: (ſemper enim adfert lenimenta animi)
Sic circa hos lupi prævalidis vnguibus atque leones
Geſtu blandiebantur: hi verò timuerunt poſtquam viderunt formidabilia monſtra:
Steterunt autem ad fores deæ pulchricomæ.
Circen autem intus audiebant cantillantem voce pulchra,
Telam percurrentem ingentem, diuinam, qualia dearum
Subtilia & gratioſa & ſplendida opera ſunt.
Ipſis verò verba facere cœpit Polites princeps virorum,
Qui mihi chariſſimus ſociorum erat, maximeq; venerandus,
O ſocij, intus ſanè aliqua percurrens ingentem telam
Pulchrè canit, (pauimentum autem totum reſonat)
Aut dea, aut fœmina, quare vocemus ocyus.
Sic ille dixit: illi verò vocem ediderunt vocantes,
Illa verò continuò egreſſa fores aperuit ſplendidas,
Et [ipſos intrò] vocauit. illi verò ſimul omnes [eam] per ignorantiam ſecuti ſunt.
Eurylochus .v. remanſit ſuſpicatus fraudem ſubeſſe.

Sedeq;

Εἷσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Εν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν
Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
Φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
Ῥάβδῳ πεπληγυῖα κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.
Οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε,
Καὶ τρίχας· αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ.
Ως οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
Παρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε, καρπόν τε κρανείης,
Εδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν
Αγγελίην ἑτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον·
Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἱέμενός περ,
Κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠΐετο θυμός.
Αλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον,
Ηομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλὰ
Ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ενθα δέ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένη λίγ' ἄειδεν,
Η θεὸς, ἠὲ γυνή· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
Η δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε φαεινάς,
Καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, ὀϊσάμενος δόλον εἶναι.
Οἱ δ' ἅμ' ἀϊστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
Εξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον.
Ως ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
Ωμοιιν βαλόμην, μέγα, χάλκεον· ἀμφὶ δὲ τόξα.
Τὸν δ' αἶψ' ἤνωγα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων,
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Μή μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ.
Οἶδα γὰρ ὡς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, οὔτε τιν' ἄλλον

Ἄξεις

Google

Sedere verò fecit introductos per ſediliaq́ thronoſq́,
Ipſis autem caſeumq́ & farinam & mel recens,
Vino Pramnio immiſcuit: commiſcuit etiam pani
Venena nocentia, vt prorſus-obliuiſcerentur patriæ terræ.
Cæterum poſtquam porrexitq́, & ebiberunt, ſtatim deinde
Virgula percutiens intra haras concluſit.
Illi verò ſuum habebant capita voceſq́, corporaq́,
Et ſetas, cæterum mens erat firma vt antea.
Sic hi quidem flentes concluſi ſunt: his autem Circe
Appoſuit glandem ilicis & quercuũ fructumq́ corni arboris
Vt ederent, quemadmodum ſues humi cubantes ſemper edunt.
Eurylochus autem continuò venit celerem ad nauem nigrã,
Nuntium de ſocijs relaturus & amarum fatum.
Sed neque vllum proloqui poterat verbum, quamuis [loqui]
Cor dolore ingenti perculſus: ipſius autem oculi. (cuperet.
Lacrymis impleti ſunt, luctum verò cogitabat animus
Sed quum tandem omnes ipſi cum-expoſtulatione-inſtaremus
[ipſum] interrogantes,
Tum verò aliorum ſociorum commemorauit exitium,
Iuimus, vt iuſſeras, per ſyluas, inclyte Vlyſſes,
Inuenimus in conuallibus fabricatas ædes pulchras,
Politis lapidibus, conſpicuo in loco:
Illic autem magnam telam percurrens ſtridulè canebat
Seu dea, ſeu mulier: hi verò vocem ediderunt vocantes.
Illa verò continuò egreſſa fores aperuit ſplendidas,
Et ipſos intrò vocauit: illi verò ſimul omnes [ea] per ignorã-
At ego ſubſtiti exiſtimans dolum ſubeſſe. (tiam ſequuti ſunt:
Illi.v ſimul euanuerunt cuncti, neque quiſquam eorum
Apparuit, diu autem ſedens obſeruaui.
Sic dixit: ſed ego quidẽ gladiũ argenteis clauiculis ornatũ
Humeris appoſui ingentem, æreum, circum autem arcum:
Illum verò continuò iuſſi eandem viam monſtrare.
At ille vtraque manu prehenſis precatus eſt genibus,
Et me lugens verbis alatis alloquutus eſt,
Ne me duc illuc inuitum ò generoſe, ſed relinque hic,
Noui enim quòd neq; ipſe redibis, neque quenquam alium

Ἄξεις σοὺς ἑτάρους. ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον
Φεύγωμεν. ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Εὐρύλοχ', ἤτοι μὲν σὺ μέν' αὐτοῦ, τῷδ' ἐνὶ χώρῳ
5 Ἔσθων καὶ πίνων κοίλῃ παρὰ νηῒ μελαίνῃ·
Αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
Ὣς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας
Κίρκης ἵξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
10 Ἔνθ' ἐμοὶ Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν
Ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη·
Ἔν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Πῆ δὴ αὖτως δύστηνε δι' ἄκριας ἔρχεαι
20 οἶος,
Χώρου ἄϊδρις ἐών; ἕταροι δέ τοι οἵδ' ἐνὶ Κίρκης
Ἔρχαται, ὥστε σύες πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες.
Ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σε φημὶ
Αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύ γ' ἔνθα περ ἄλλοι.
25 Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω.
Τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, ἔχων δ' ἐς δώματα Κίρκης
Ἔρχευ, ὅ κέν τοι κρατὸς ἀλαλκήσει κακὸν ἦμαρ.
Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης.
Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ.
25 Ἀλλ' οὐδ' ὧς θέλξαι σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἐάσει
Φάρμακον ἐσθλὸν ὅ τοι δώσω· ἐρέω δὲ ἕκαστα.
Ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ,
Δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Κίρκῃ ἐπαΐξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
30 Ἡ δέ σ' ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνὴν,
Ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτάρους, αὐτόν τε κομίσσῃ·
Ἀλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο,
35 Μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη.
Ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,

Ἐκ

Reduces tuorum ſociorum. quare cum iſtis ocyus
Fugiamus: adhuc enim effugere poterimus malum diem,
Sic dixit: ego verò ipſum excipiens alloquutus ſum,
Euryloche, certè quidem tu mane hîc, hoc in loco
Edens & bibens, cauam apud nauem nigram,
At ego vadam. ingens enim mihi adeſt neceſſitas.
Sic fatus, ab naue ego aſcendi, atque mari.
Sed quum iam eſſem pergens ſacras per conualles,
Circes acceſſurus veneficæ ad magnam domum,
Ibi mihi Mercurius auream virgulam-geſtans obuiam venit
Incedenti ad domum, adoleſcenti viro ſimilis
Primùm pubeſcenti, cujus gratioſiſſima [eſt] pubertas,
Inq; mea haſit manu, & ſermonem habuit his verbis,
Quonam verò ſic, infelix, per montium-vertices incedis ſolus,
Locorum quũ ſis ignarus? ſocij enim tibi illi in Circes ædibus
Clauduntur, vt ſues bene-munita latibula inhabitantes.
An hos liberaturus huc venis? dico tibi ne te quidem
Ipſum rediturum eſſe: manebis.n. tu vbi vtiq; [ſunt &] alij.
Verùm age te ex malis ſoluam, atque ſeruabo,
Accipe hoc pharmacum bonum, habens autem [hoc,] ad ædes Circes
Vade: quod ſanè à tuo capite auertet malum diem:
Omnia.n. tibi dicam pernicioſa conſilia Circes,
Apparabit tibi potionem, conijciet verò venena in panem,
Sed neque ſic incantare te poterit: non enim ſinet
Remedium eximium, quod tibi dabo: dicam verò ſingula,
Quando Circes te percuſſerit prælonga virga,
Tum verò tu gladio acuto extracto à femore,
In Circe irrue, perinde atque interficere cupiens:
Illa verò te ſubtimeſcens inuitabit ad concubitum,
Ibi tu neutiquam deinde abnega deæ cubile,
Vt tibi ſoluatq; ſocios, teq; ipſum benignè excipiat:
Sed iube ipſam beatorum magnum iuramentum iurare,
Se nullum tibi ipſi detrimentum malum machinaturã aliud.
Ne te nudatum, ignauum ac imbellem faciat.
Sic loquutus præbuit remedium Mercurius.

Εκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξε.
Ρίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
Ανδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
Ερμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ολυμπον,
Νῆσον ἂν ὑλήεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
Ηια. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Εστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Ενθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
Η δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤιξε φαεινάς,
Καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Εἷσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Τεῦχε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαι ὄφρα πίοιμι·
Εν δέ τε φάρμακον ἧκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε, καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
Ραβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ερχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξον ἑταίρων.
Ως φάτ'. ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Κίρκῃ ἐπήιξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
Η δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων,
Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη
Ος κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.
Η σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅν τέ μοι αἰεὶ
Φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόρραπις Αργειφόντης,
Εκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Αλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο, νῶϊ δ' ἔπειτα
Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μιγέντε
Εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν.

Ως

Ex terra euulſum, & mihi naturam eius commonſtrauit.
Radix quidem nigra erat, lacti verò ſimilis flos,
Moly autem ipſum vocant dij: difficile verò effoſſu
Viris vtique mortalibus, dij verò omnia poſſunt.
Mercurius quidem deinde diſceſſit ad magnum Olympum,
Inſulam per ſyluoſam. ego verò ad domum Circes
Iui: multa verò mihi cor profunde cogitabat eunti.
Conſtiti autem ad fores deæ pulchricomæ.
Ibi ſtans [eam] vocaui: dea verò meam exaudiuit vocem:
Illa.a. ſtatim egreſſa fores aperuit ſplendidas, (de.
Et [me intrò] vocauit: cæterum ego ſequutus ſum triſtatus cor-
Collocauit.a. me introductum in throno argenteis clauis munito,
Pulchro, fabrefacto, ſcabellum verò ſub pedibus erat.
Adornauit autem mihi potionem aureo poculo vt biberem.
Inque [poculum] coniecit pharmacum, mala meditans in
animo.
Cæterùm poſtquam dedit & ebibi, neque [ſic] me demulſit. [i.
mentem meam peruertit, meque in ſuem mutauit.]
Virgula feriens ſermonemque habuit his verbis,
Abi nunc in haram, cum aliis cuba ſociis.
Sic dixit: ego verò gladium acutum educens à femore,
In Circen irrui tanquam occidere cupiens.
Illa verò magnum clamans ſubtercurrit, & prehendit genua,
Et mihi plorabunda, verba alata dixit.
Quis? cuias es hominum? vbi tibi vrbs atque parentes?
Stupor me tenet quòd hauſtis his venenis [in ſuem] non ſis mu-
tatus.
Minimè enim quiſquam alius vir hæc venena ſuſtinuit,
Quicunque hauſerit, & primum tranſmiſerit ſeptum dentium.
Tibi verò aliqua in pectoribus immutabilis mens eſt,
An tu Vlyſſes es verſutus, quem mihi ſemper
Prædixit venturum auream virgam geſtans Mercurius,
Ex Troia reuerſum celeri cum naue nigra?
Sed age iam in vagina gladium pone, nos verò deinde
Lectum meum conſcendamus, vt commixti
In lecto & amore confidamus inuicem.

Sic

Ως ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ω Κίρκη, πῶς γάρ με κέλῃ σοὶ ἤπιον εἶναι;
Η μοι σῦς μὲν ἔθηκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους·
Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα δολοφρονέουσα κελεύεις
Ες θάλαμόν τ' ἰέναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Οφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.
Οὐδ' ἂν ἐγώγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Ει μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ως ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυεν ὡς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.
Αμφίπολοι δ' ἄρα κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι
πένοντο
Τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασι.
Γίνονται δ' ἄρα ταίγ' ἔκ τε κρηνέων, ἀπό τ' ἀλσέων,
Εκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι.
Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐπὶ ῥήγεα καλά,
Πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν·
Η δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας
Αργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια·
Η δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
Ηδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
Η δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιε
Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἰαίνετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Ες ῥ' ἀσάμινθον ἕσασα, λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο,
Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων,
Οφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
Εἷσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀρ-
γυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,

Νίψα

Sic dixit. at ego ipſam excipiens allocutus ſum,
O Circe quo verò pacto me iubes tibi manſuetum eſſe,
Quæ mihi ſues quidem feciſti in [tuis] ædibus ſocios,
[Me] ipſum verò hic detinens dolosè iubes
Ad thalamum ire, & tuum conſcendere cubile,
Vt me nudatum, ignauum & imbecillem reddas?
Non ſanè ego velim tuum conſcendere lectum,
Niſi mihi ſuſtineas dea magnum iuramentum iurare,
Te nullum mihi detrimentum, malum machinaturam aliud.
Sic dixi. illa continuò iurauit vt iuſſi.
Cæterum poſtquam iurauit, & abſoluit iuſiurandum,
Tum ego Circes conſcendi pulchrum lectum.
Ancillæ autem interea quidem intra domum opus ſuum agebant
Quatuor, quæ ei domi ſtrenuæ miniſtræ erant.
Natæ autem hæ erant ex fontibus & ſyluis,
Et ex ſacris fluminibus, quæ in mare profluunt:
Harum vna quidem iniecit thronis ſtragula pulchra
Purpurea ſupernè, infernè verò lintea tenuia ſubiecit:
Altera verò ante thoros extendit menſas
Argenteas, his autem impoſuit aureas lances.
Tertia verò cratere mellifluum vinum miſcuit
Dulce in argenteo, diſtribuit autem aurea pocula.
Quarta verò aquam tulit, & ſuccendit ignem
Magnum ſub tripode magno, calefiebat autem aqua.
Cæterum poſtquam efferbuit aqua in ſplendido aheno,
In labro me collocatum lauit ex tripode magno,
Animo-gratam [aquam] fundens in caputq; & humeros,
Donec mihi laborem animum-rodentem ademit membris.
Porrò poſteaquam lauit & vnxit pingui oleo,
Chlænam mihi pulchram circum induit atque tunicam.
Collocauit autem me introductum in throno argenteo claui-ornato,
Pulchro, fabrefacto, ſcabellum verò ſub pedibus erat.
Aquam v. ancilla gutturnio infudit ferens,
Pulchro, aureo, ſuper argenteo lebete,

Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα χαριζομένη παρεόντων.
Εσθέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ.
Αλλ' ἥμην ἀλλοφρονέων· κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἥμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
Χεῖρας ἰάλλοντα, στυγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
Αγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίφθ' οὕτως Ὀδυσεῦ κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος ἀναύδῳ,
Θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
Η τινά που δόλον ἄλλον ὀΐεαι; οὐδέ τί σε χρὴ
Δειδίμεν· ἤδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον.
Ως ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ω Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη,
Πρὶν τλαίη πάσσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
Αλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίηρας ἑταίρους.
Ως ἐφάμην· Κίρκη δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει
Ράβδον ἔχουσ' ἐν χειρί, θύρας δ' ἀνέῳξε συφειοῦ.
Εκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι, ἡ δὲ δι' αὐτῶν
Ερχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.
Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσε
Φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
Ανδρες δ' αἶψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν,
Καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι.
Εγνωσαν δέ με κεῖνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κονάβιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
Η δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα δῖα θεάων.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ερχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·

Ad lauandum,iuxta verò politam extendit menſam.
Panem autem veneranda proma-conda appoſuit ferens,
Edulia multa appoſitis,benignè largiens de rebus, quæ aderant.
Edere verò iuſſit: meo autem non placuit animo,
Sed ſedebam alia cogitans, mala autẽ ominabatur animus:
Circe verò vt agnouit me ſedentem,neque ad cibum
Manum extendentem, ſed grauem me dolorem habentem,
Propè aſtans verba alata dixit,
Quid ſic Vlyſſes ſedes ſimilis muto
Animum tuum edens? cibum verò non attingit neque potum?
An aliquem dolum alium times?nequaquam verò te oportet
Timere:iam enim tibi iuraui graue iuramentum.
Sic dixit.at ego ipſam excipiens dixi,
O Circe quis vero vir,qui iuſtus ſit,
Prius ſuſtineat guſtare cibum atque potum,
Quàm redimantur ſocij,& in conſpectu cernantur?
Sed ſi iam beneuola, bibere edereq́; [me] iubes.
Solue,vt coràm videam dilectos ſocios.
Sic dicebam:Circe autem ex ædibus tranſiuit,
Virgam tenens in manu, fores verò aperuit haræ.
Exegit autem [eos] porcis ſimiles nouennibus.
Illi quidem deinde ſteterunt aduerſi. illa verò per eos [medios]
Incedens inunxit vnicuique pharmacum aliud.
Horũ quidẽ è membris pili defluebant, quos antè produxerat
Pharmacũ pernicioſum quod ipſis dederat veneranda Circe.
Viri a.continuò facti ſunt iuniores quàm antea eſſent,
Et multò pulchriores & maiores aſpectu.
Agnouerunt.a.me illi,inhæſeruntq́;,manibus[meis]ſinguli,
Omnibusq́; dulcis ſubortus eſt luctus: domus autem
Horrendum reſonabat,dea verò miſerta eſt & ipſa.
Illa autem propè me ſtans loquuta eſt dia inter deas,
Generoſe Laertiade prudens Vlyſſes,
Vade nunc ad nauim celerem & ad littus maris,

Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσατε ἤπειρόνδε,
Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσατε, ὅπλα τε πάντα·
Αὐτὸς δ' αἶψ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
Ἴσχουσ', ἀλλ' ἁδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
Μητέρας. ὣς ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὣς ἔμεν ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίατο καὶ πόλιν αὐτὴν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο·
Καί μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Σοὶ μὲν νοστήσαντι διοτρεφὲς ὡς ἐχάρημεν
Ὡς εἴτ' Ἰθάκην ἀμφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
Ἀλλ' ἄγε τῶν ἄλλων ἑτάρων κατάλεξον ὄλεθρον.
Ὣς ἔφαν. αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσι,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἤπειρόνδε,
Κτήματά τ' ἐν σπήεσσι πελάσσομεν, ὅπλα τε πάντα·
Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι,
Ὄφρα ἴδηθ' ἑτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
Πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.
Ὣς ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους,
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἆ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων,
Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
Ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας,
Οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκῃ,
Ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο

Ἡμέτεροι

Nauem quidem omnium primum ſubducite in terram,
Facultates verò in ſpeluncis reponite, armaq; omnia.
Tu verò ſtatim reuertere & adduc dilectos ſocios:
Sic dixit, cæterùm mihi perſuaſus eſt animus generoſus.
Dedi autem me in viam, vt irem ad nauem celerem & littus maris.
Inueni deinde iuxta nauem celerem dilectos ſocios:
Miſerabiliter lugentes, vberes lacrymas profundentes.
Vt autem quum in agro degentes buculæ circa vaccas armentarias
Venientes ad mandram, poſtquam herba ſaturæ ſunt,
Omnes ſimul ludunt oppoſitæ, neque ipſa ſtabula
Detinent, ſed frequenter mugientes circumcurrunt
Matres. ſic me illi poſtquam viderunt oculis,
Lacrymantes circumfuſi ſunt. videbatur autem ipſorum animus
Sic affectus eſſe ac ſi in patriam veniſſent & vrbem ſuam
Aſperæ Ithacæ, vbi & nutriti fuerant atque nati:
Et me lugentes verbis alatis ſunt alloquuti,
Ob te reuerſum, generoſe, ſic gaudemus
Perinde atque ſi in Ithacam veniſſemus patriam terram.
Sed agè aliorum ſociorum narra interitum.
Sic dixerunt: cæterùm ego alloquutus ſum blandis verbis.
Nauem quidem omnium primum ſubducamus in terram.
Bonaq; in ſpeluncis recondamus armamentaq; omnia:
Vos autem accelerate me vnà vniuerſi ſequi,
Vt videatis ſocios ſacris in ædibus Circes,
Bibentes & comedentes. copioſum enim victum habent.
Sic dixit: illi v. celeriter meis verbis paruerunt.
Eurylochus autem ſolus mihi detinebat omnes ſocios,
Et ipſos alloquutus verba alata protulit,
Ah miſeri quò ibimus? quid mala deſideratis iſta?
Circes ad ædes deſcendere? quæ omnes
Aut ſues aut lupos faciet, aut leones,
Qui et magnam domum cuſtodiamus etiam neceſſitate.
Sicut Cyclops fecit, quando eius ad ſtabulum venerunt

Ἡμέτεροι ἕταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς.
Τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριξα,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὖδάσδε πελάσσαι,
Καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν. ἀλλά μ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος,
Διογενές, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
Αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι.
Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
Ὣς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.
Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηῒ λέλειπτο,
Ἀλλ' ἕπετ'. ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν.
Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἑτάρους ἐν δώμασι Κίρκη
Ἐνδυκέως λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ.
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλεν, ἠδὲ χιτῶνας,
Δαινυμένους δ' ἄρα πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τε
πάντα.
Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα,
Ἡ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε, οἶδα καὶ αὐτή.
Ἠμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
Ἠδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
Ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον,
Εἰσόκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε πατρίδα
γαῖαν
Τρηχείης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκηλέες καὶ
ἄθυμοι
Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποτ' ὔμμιν
Θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε.
Ὣς ἔφαθ'. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς
ἀγήνωρ,
Ἔνθα μὲν ἤματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν

Ἥμεθα

Digitized by Google

Noſtri ſocij (cum iis autem audax ſequebatur Vlyſſes.)
Huius enim etiam illi culpa perierunt.
Sic dixit, at ego in mente deliberaui
Extracto gladio oblongo à craſſo femore,
Hoc ei abſciſſum caput in ſolum deijcere.
Cognatus licet eſſet proximo gradu: ſed me ſocij
Mollibus verbis continuerunt aliunde alius,
O generoſe hunc quidem linquamus: (ſi tu ita cenſes)
Hic iuxta nauem manere, & nauem cuſtodire,
Nobis autem dux eſto ſacram ad domum Circes.
Sic loquuti, ab naue aſcenderunt atque mari,
Neque tamen Eurylochus cauam apud nauem relictus eſt,
Sed ſequutus eſt, timuit enim meam grauem obiurgationem,
Intereà verò alios ſocios in ædibus Circe
Studioſe lauitq; & vnxit pingui oleo,
Circum autem pulchras chlænas induit atque tunicas:
Epulantes autem omnes inuenimus intra ædes.
Hi verò poſtquàm inuicem conſpexerunt cognoueruntq; omnia:
Flebant lugentes: vndique autem reſonabat domus.
Illa verò propè me ſtans alloquuta eſt dia inter deas,
Generoſ. Laertiade prudens Vlyſſes,
Ne amplius nunc vberem luctum excitetis, ſcio etiam ipſa
Et quos in mari paſſi eſtis dolores piſcoſo,
Atque quas iniuſti viri clades intulerunt [vobis] in terra.
Sed agite, comedite cibum, & bibite vinum,
Donec denuò animam intra præcordia receperitis,
Qualem [habebatis] quando primum reliquiſtis patriam terram
Aſpera Ithacæ. nunc enim miſeriis confecti, & triſtes eſtis.
Semper erroris duri memores, neque vnquam vobis
Animus eſt in lætitia: quandoquidem valde multa paſſi eſtis.
Sic dixit, nobis verò rurſus ad [ei] parendum eſt inductus animus generoſus,
Hic quidem diebus omnibus plenum in annum

Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ
ἡδύ.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον
ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη,
Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἐρίηρες ἑταῖροι,
Δαιμόνι', ἤδη νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἴης,
Εἴ τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς ἔφαν. αὐτὰρ ἐμοί γ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
Οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
Γούνων ἐλλιτάνευσα· θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέστης,
Οἴκαδε πεμψέμεναι. θυμὸς δέ μοι ἔσσυ-
ται ἤδη,
Ἠδ' ἄλλων ἑτάρων, οἵ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
Ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύ γε νόσφι γένηαι.
Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ·
Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, καὶ ἱκέσθαι
Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,
Μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι.
Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια
Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν.
Ὡς ἔφατ'. αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
Ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον.

Ὦ Κίρ-

Sedimus in conuiuiis-comedentes carnes immenſas, & [bibentes] ſuaue vinum.
Sed quando certè animus [abſolutus] fuit, & circumuolutata redierunt quatuor-anni tempora.
Menſibus exactis ex ordine, dieſq; longi perfecti ſunt,
Tum v. me euocatum alloquuti ſunt dilecti ſocij,
O [vir] felix, iam nunc memor eſto patriæ terræ;
Si tibi fatale eſt ſeruari atque peruenire
Domum ad excelſam, & tuam in patriam terram,
Sic dixerunt: cæterũ mihi perſuaſus eſt animus generoſus.
Sic tum quidem tota die ad ſolis occaſum
Sedimus conuiuantes carnes immenſas & ſuaue vinum.
Quando verò ſol occidit, & nox aduenit,
Illi quidem dormierunt in ædibus obſcuris.
At ego Circes cùm aſcendiſſem pulcherrimum cubile
Prehenſis genibus [eam] rogaui: dea verò meã audiuit vocẽ,
Et ipſam compellando verba alata dixi,
O Circe perfice mihi promiſsionem, quam promiſiſti,
Domum fure vt me *mitteres: animus enim mihi impellitur iam,*
Atque aliorum ſociorum: qui meum affligunt charum cor,
Circa me lugentes, quotieſcunque tu ſeorſim abes.
Sic dixi: illa verò continuò reſpondit dia inter deas,
O generoſe Laertiade, prudens Vlyſſes,
Ne amplius nunc inuiti mea manete in domo,
Sed aliam oportet primùm viam conficere, & peruenire
Ad Plutonis domum, & ſeueræ Proſerpinæ,
Animam conſulturos Thebani Tireſiæ
Vatis cæci, cuius mentes firmæ ſunt.
Huic etiam mortuo mentem dedit Proſerpina,
Solus vt ſaperet: alij verò, umbræ volitant.
Sic dixit. cæterùm mihi fractum eſt amicum cor:
Flebam autem in lectulo deſidens, neque iam animus
Volebat amplius viuere, & videre lumen ſolis.
Cæterùm poſtquam flenſq; prouolutuſq; ſum ſatiatus,
Tum ſanè ipſam verbis excipiens alloquutus ſum.

Ω Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
Εἰς Αἴδος δ᾽ οὔπω τις ἀφίκετο νηῒ μελαίνῃ.
Ως ἐφάμην· ἡ δ᾽ αὐτίκ᾽ ἀμείβετο δῖα θεάων,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν᾽ Οδυσσεῦ,
5 Μή τι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηῒ μελέσθω.
Ιστὸν δὲ στήσας, ἀνὰ δ᾽ ἱστία λευκὰ πετάσσας,
Ησθαι· τὴν δέ κέ τοι πνοιὴ Βορέαο φέρῃσιν.
Αλλ᾽ ὁπότ᾽ ἂν δὴ νηῒ δι᾽ Ωκεανοῖο περήσῃς,
Ενθ᾽ ἀκτή τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
10 Μακραί τ᾽ αἴγειροι, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι.
Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ᾽ Ωκεανῷ βαθυδίνῃ,
Αὐτὸς δ᾽ εἰς Αἴδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
Ενθα μὲν εἰς Αχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
Κώκυτός θ᾽, ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ,
15 Πέτρη τε, ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων.
Ενθα δ᾽ ἔπειθ᾽ ἥρως χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Αμφ᾽ αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
20 Τὸ τρίτον αὖθ᾽ ὕδατι· ἐπὶ δ᾽ ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν,
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ελθὼν εἰς Ιθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη
Ρέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ᾽ ἐμπλησέμεν
ἐσθλῶν.
25 Τειρεσίῃ δ᾽ ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ,
Παμμέλαν᾽, ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισι.
Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα
νεκρῶν,
Ενθ᾽ ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν θῆλύν τε μέλαιναν,
30 Εἰς Ερεβος στρέψας, αὐτὸς δ᾽ ἀπονόσφι τραπέσθαι,
Ιέμενος ποταμοῖο ῥοάων. ἔνθα δὲ πολλαὶ
Ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνηώτων.
Δὴ τότ᾽ ἔπειθ᾽ ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
Μῆλα τὰ δὴ κατάκειτ᾽ ἐσφαγμένα νηλέϊ χαλκῷ,
35 Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
Ιφθίμῳ τ᾽ Αἴδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.

Αὐτὸς

O Circe quiſnam hanc viam demonſtrabit?
Ad Plutonem verò nemo vnquam peruenit naue nigra.
Sic dixi: illa verò continuò reſpondit dia inter deas,
Generoſe Laertiade, prudens Vlyſſes,
Minimè tibi ducis deſiderium pro naue cura ſit:
Sed malo erecto veliſq; albis extenſis
Sede, illam verò tibi flatus Boreæ feret.
Sed quum iam naue per Oceanum tranſmiſeris,
Vbi littus breue & nemora Proſerpinæ,
Longæq; populi & ſalices frugiperdæ,
Nauem quidem illic ſiſte in Oceanum profundis verticibus,
Ipſe verò in Plutonis eas domum patentem.
Hic quidem in Acherontem Pyriphlegethonq; confluit,
Cocytuſq; qui certè Stygis aqua eſt fluxus:
Petraq; & concurſus duorum fluuiorum valde ſonantium.
Illic verò deinde heros accedens prope, vt te iubeo,
Foſſam fode magnitudine cubitali quoquo-verſum,
Super illam verò libamen funde omnibus mortuis,
Primum mulſo, deinde verò ſuaui vino,
Tertium rurſus aqua: farinam verò albam immiſce,
Multum verò orās pollicere mortuorum imbecillis capitibus
Vbi veneris in Ithacam, ſterilem vaccam, quæ optima ſit,
Te[ipſis] immolaturū in [tuis] ædibus, pyrámque repleturum
[rebus bonis.]
Tireſiæ verò ſeparatim arietem ſacrificaturum ſoli,
Totum nigrum, qui inter oues excellit veſtras.
Ceterùm poſtquam precibus oraueris inclytam nationem
mortuorum,
Hic ouem marem ſacrifica fœminamq; nigram,
Ad Erebum conuerſam, ipſe verò ſeorſum auerſus ſis,
Incedens ad fluuij fluenta: illuc verò multæ
Animæ accedent mortuorum defunctorum.
Tum verò continuò ſocijs impera & iube,
Oues, quæ iam iacent mactatæ ſæuo ferro,
Excoriatas comburere, vota verò facere dijs,
Fortiq; Plutoni, & ſeueræ Proſerpinæ.

Αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Ησθαι, μηδὲ ἐᾶν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι·
Ενθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται ὄρχαμε λαῶν,
Ος κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
Νόστον δ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
Ως ἔφατ'. αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν
ἠώς.
Αμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν.
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη
Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ,
Καλὴν, χρυσείην. κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην,
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους,
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον,
Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον·
Αλλ' ἴομεν δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
Ως ἐφάμην. τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους.
Ελπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὐδέ τι λίην
Αλκιμος ἐν πολέμῳ, οὔτε φρεσὶν ᾗσιν ἀρηρώς,
Ος μοι ἄνευθ' ἑτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων.
Κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον
ἀκούσας,
Εξαπίνης ἀνόρουσε, καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
Αψορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρήν.
Αλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
Αστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' ἄϊδος δὲ κατῆλθε.
Ερχομένοισι δὲ, τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον.
Φάσθε νύ που οἴκονδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ερχεσθ'· ἄλλην δ' ἧμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
Εἰς ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
Ως ἐφάμην. τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Εζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας.
Αλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.

Ipſe verò gladio acuto extracto à femore
Sedeas, neque ſine mortuorum imbecilla capita
Ad ſanguinem prope accedere, antequam Tireſiam audieris.
Hic tibi ſtatim vates adueniet ô dux populorum,
Qui tibi dicet viam & modum viæ,
Reditumq́, vt per mare proficiſcaris piſcoſum.
Sic dixit, continuò autem aurea ſede vecta aduenit aurora,
Me verò chlænamq́ tunicamq́ veſtes induit.
Ipſa verò candidam togam ingentem induit nympha,
Tenuem, & pulchram: Zona autem cinxit lumbos
Pulchra, aurea, capiti verò impoſuit redimiculum.
Cæterum ego per domum vadens excitaui ſocios,
Mollibus verbis accedens ad virum vnumquemque.
Ne amplius nunc dormientes indulgetē dulci ſomno,
At eamus: iam enim mihi indicauit veneranda Circe:
Sic dixi: illis verò perſuaſus eſt animus generoſus.
Neque tamen ne illinc quidem illæſos abduxi ſocios.
Elpenor enim quidam erat iunior natu, neque valde
Fortis in bello, neque prudentia inſtructus,
Qui ſeparatum a ſociis ſacris in ædibus Circes
Refrigerium cupiens dormiuit vino grauatus,
Mouentibus autem ſeſe ſociis ſtrepitum, & tumultum quum audiuiſſet
Repente ſurrexit, & oblitus eſt mente ſua
Retrogradè deſcendere poſtquam venit ad ſcalam longam.
Sed ante tectum decidit, eius autem ceruix
Ex vertebris fracta eſt, anima verò ad inferos deſcendit.
Venientes autem hos ego ſermone alloquutus ſum,
Exiſtimabatis fortaſſis domum, charam in patriam terram
Vos venturos: aliam verò nobis viam prædixit Circe.
Ad Plutonis domum, & ſeueræ Proſerpinæ,
Animam conſulturos Thebani Tireſiæ.
Sic dixi: illis v. confractum eſt charum cor,
Deſidentes autem illic flebant euellebantq́ pilos.
At neque ſic vllum remedium ſuccurrit lugentibus.

Sed

Ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
Ἤομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
Τόφρα δ᾽ ἄρ᾽ οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηῒ μελαίνῃ
Ἀρνειὸν κατέδησεν, ὄϊν θῆλυν τε μέλαιναν,
Ῥεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ
ἐθέλοντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ᾽, ἢ ἔνθ᾽ ἢ ἔνθα κιόντα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΛΑΜΒΔΑ ῬΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΑΠΑΓΓΕΛΛΕΙ πῶς κατὰ τὰς Κίρκης ἐντολὰς ἐς ᾅδου κατῆλθεν· καὶ ὡς ἤκουσε Τειρεσίου τοῦ μάντεως περὶ τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων σωτηρίας, καὶ ὡς τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρωΐδας εἶδεν ἐν ᾅδου. καὶ τὴν μητέρα, καὶ τῶν ἐς Ἴλιον συστρατευσαμένων ἐνίους, καὶ τῶν ἐν ᾅδου κολαζομένων τινάς.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Λάμβδα δ᾽ εἰν ἀΐδεω ψυχαῖς ἀντέτυχεν Ὀδυσσεύς.

ΑΛΛΗ.

Νεκυομαντεία, ἢ νεκυία.

ΤΗΣ

Sed dum iam ad nauem celerem & littus maris
Ibamus triſtes, vberes lacrymas profundentes,
Interea adueniens Circe ad nauem nigram
Arietem alligauit, ouem fœminamq́ nigram,
Facilè [id eſt latenter] prætergreſſa. qui [enim] deum nolentem
Oculis videret, aut huc aut illuc euntem?

ARGVMENTVM XI. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

ENARRAT quomodo Circes mandatu ad inferos deſcenderit, & quo pacto audierit Tireſiam vatem, & de ſua & aliorum ſalute. Et vt heroas & heroinas viderit apud inferos, & matrem, & eorum qui ad Ilium cum ipſo militarunt nonnullos, eorúmque aliquos qui apud inferos plectuntur.

ALIVD ARGVMENTVM, VEL INSCRIPTIO.

Λ, verò apud inferos in animas incidit Vlyſſes.

Vel, animas nactus, cum iis eſt colloquutus.

ALIA INSCRIPTIO.

Manium euocatio ad futurorum ſcientiam.

HOMERI

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ λάμδα ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν.
Ἐν δ' ἱςὸν τιθέμεσθα καὶ ἱςία νηῒ μελαίνῃ.
Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο
Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Κίρκη ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνε.
Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱςία ποντοπορούσης,
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.
Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται.
Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν, ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἱλόμεθ'. αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
Ἤομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη.
Ἔνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χεόμην πᾶσι νεκύεσσιν,
Πρῶτα μελικρήτῳ μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

Ἐλθὼν

Digitized by Google

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER XI.

CÆTERVM poſtquam ad naues venimus & mare,
Nauem quidem omnium primum deduximus in mare diuinum,
Malum antẽ impoſuimus, & vela naui nigræ,
Intra autem pecora accepta induximus: intrò & ipſi
Conſcendimus triſtes, vberes lacrymas profundentes:
Nobis verò à poſteriori parte nauis nigram proram habentis
Secundum ventum immiſit, implentem-velum, bonũ ſocium,
Circe pulchricoma, horrenda dea, voce humana prædita.
Nos autem armis ſingulis ordinatis per nauem
Sedimus, hanc verò ventúſque gubernatorq́; dirigebat.
Huius autem tota die expanſa fuerunt vela per pontum iter facientis:
Occidit autem ſol, obſcuratique ſunt omnes vici.
Illa verò ad fines peruenit profundi Oceani.
Hic verò Cimmeriorum [erat] virorum populuſq́; ciuitaſq́;
Qui caligine & nubibus tecti ſunt, *neque vnquam eos*
Sol lucidus aſpicit radiis,
Neque quum proficiſcitur in cœlum ſtelliferum,
Neque quum curſu conuerſo in terram de cœlo præceps defertur,
Sed nox pernicioſa contegit miſeros illos *mortales*
Nauem quidem illuc profecti ſubduximus, pecora autem
Extraximus, ipſiq́; rurſus ad fluxum Oceani
Iuimus, donec in regionem peruenimus, quam adminiſtrauit Circe.
Hic ſacra quidem Perimedes Eurylochuſq́;
Geſtabant, ego verò gladio acuto extracto à femore,
Scrobem fodi cubitalem quoquò verſus,
Circa eam autem libamina fudimus omnibus manibus.
Primum mulſo poſtea verò dulci vino,
Tertium verò aqua, farinam verò albam immiſcui.
Multum autem orans promiſi mortuorum infirmis capitibus

Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν
Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ Ἐρέβους νεκύων κατατεθνειώτων,
Νύμφαι τ', ἠΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν
Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες,
Οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα.
Μῆλα τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλέϊ χαλκῷ,
Δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Ἥμην, οὐδ' εἴων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Πρώτη δὲ ψυχὴ Ἐλπήνορος ἦλθεν ἑταίρου.
Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς
Ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδών, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Ἐλπῆνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα;
Ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακή, καὶ ἀθέσφατος οἶνος.

Me reuerſum in Ithacā. ſterilem vaccam, quæ optima eſſet,
Immolaturum [ipſis] eſſe in [meis] ædibus, pyramq́; impleturum bonis:
Tireſiæ verò ſeorſim arietem ſacrificaturum ſoli,
5 *Totum nigrum, qui inter oues excellat voſtras.*
Hos autem poſtquam votis precibuſq́; nationes mortuorum
Exoraui, pecora vbi cepiſſem iugulaui,
Super foſſam. fluebat verò ſanguis niger. ipſæ autem congregabantur
10 *Animæ ex Erebo manium defunctorum.*
Puellæq́; iuueneſq́; & multa-paſſi ſenes,
Virgineſq́; tenellæ nouo luctu affectum animum habentes:
Multi autem vulnerati haſtis ferreis,
Viri bello-cæſi, cruenta arma habentes,
15 *Qui multi circa foſſam ſtabant aliunde alius.*
Immenſo clamore, me verò pallidus timor cepit.
Certè tum deinde ſocios adhortatus iuſſi,
Pecora quæ iam iacebant mactata ſæuo ferro,
Excoriata adolere, & vota facere dijs,
20 *Fortique Plutoni, & ſeueræ Proſerpinæ.*
Ceterùm ego gladio acuto extracto à femore
Sedebam, neque ſinebam mortuorum infirma capita
Ad ſanguinem propè accedere, antequam Tireſiam audiuiſſem.
25 *Prima autem anima Elpenoris venit ſocij:*
Nondum enim ſepultus erat ſub terra latas vias habente.
Cadauer enim in ædibus Circes reliqueramus nos,
Indefletum & inſepultum, quoniam labor alius [nos] vrgebat:
30 *Illum. v ego defleui vt vidi, & miſeratus ſum animo,*
Et ipſum alloquutus verba alata dixi,
Elpenor, quo pacto veniſti ſub tenebras obſcuras?
Citius perueniſti pedes cum ſis, quàm ego cum naui nigra,
Sic dixi: ille. v. me lamentans excepit ſermone,
35 *Inclyte Laertiade ingenioſe Vlyſſes,*
Læſit me dæmonis fatum malum, & copioſum vinum.

Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
Ἀψόῤῥον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον, ἐκ δέ μοι αὐχὴν
Ἀστραγάλων ἐάγη· ψυχὴ δ' Ἀϊδόσδε κατῆλθε.
Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
Πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὅς ἔτρεφε τυτθὸν
ἐόντα,
Τηλεμάχου θ' ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
Οἶδα γὰρ ὡς ἐνθένδε κιὼν δόμου ἐξ Ἀΐδαο,
Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
Ἔνθα σ' ἔπειτα ἄναξ κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο,
Μή μ' ἄκλαυστον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν,
Νοσφισθεὶς, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν ἅσσα μοι ἔστι,
Σῆμά τέ μοι χεῦαι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
Ἀνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ταῦτά τέ μοι τελέσαι, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν,
Τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἑτάροισιν.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ταῦτά τοι ὦ δύστηνε τελευτήσω τε καὶ ἔρξω.
Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Ἥμεθ' ἐγὼ μὲν ἄνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων·
Εἴδωλον δ' ἑτέρωθεν ἑταίρου πόλλ' ἀγόρευεν.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνειυίης,
Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,
Τὴν ζωὴν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
Ἀλλ' οὐδ' ὡς εἴων προτέρην, πυκινόν περ
ἀχεύων,
Αἵματος ἄσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
Αἵματος ὄφρα πίω, καί τοι νημερτέα εἴπω.

Google

Circes a. in domo cubans non animaduerti
Retrogradè deſcendere, vbi veni ad ſcalam longam,
Sed ante tectum cecidi, ceruix autem mihi
Ex vertebris fracta eſt, anima verò ad inferos deſcendit.
Nunc v. te per eos qui poſt te ſunt oro non præſentes,
Per vxoremq́; & patrem qui [te] enutriuit paruulus quum eſſes,
Telemachumq́; quem vnicum in ædibus reliquiſti.
Scio enim quòd hinc profectus ex domo Plutonis
Inſulam ad Æeam appelles fabrefactam nauem,
Ibi te continuò domine, hortor recordari mei.
Ne me indefletum inſepultum diſcedens poſt relinquas,
Seiunctus, ne qua tibi deorum indignatio fiam:
Sed me combure cum armis quæcumque mihi reſtant,
Monumentúmque mihi erige cani in littore maris,
Viri infelicis, etiam poſteris memorandi.
Hæc mihi perfice, figeq́; ſuper ſepulchrum remum,
Quo etiam viuus remigabam quum eſſem cum meis ſociis.
Sic dixit. cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Hæc tibi ô miſer perficiam & explebo.
Nos quidem ſic verba commutantes triſtia
Sedebamus: ego quidem ſuper ſanguine gladium tenebam.
Spectrum verò ſocij ex altera parte multa loquebatur.
Aduenit autem poſthac anima matris demortuæ.
Autolyci filia magnanimi Anticlea,
Hanc viuam reliqui quum irem ad Ilium ſacrum,
Hanc quidem ego fleui conſpicatus miſeratusq́; animo:
Sed neque ſic permittebam priorem, quamuis grauiter dolerem,
Ad aſnguinem propè accedere, antequã Tireſiam audiſſem.
Superuenit autem tandem anima Thebani Tireſiæ,
Aureum ſceptrum tenens, me autẽ agnouit & alloquuta eſt:
Quid huc ô infelix relicto lumine ſolis
Veniſti vt videas manes & triſtem regionem?
Sed retrocede à foſſa: remoue autem gladium acutum,
Sanguinem vt bibam & tibi vera dicam.

Ὣς φάτ' ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ξίφος ἀργυρόηλον
Κουλεῷ ἐγκατέπηξ'. ὁ δ' ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν,
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων,
Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
Τόν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός. οὐ γὰρ ὀΐω
Λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὅ, τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ' ἔτι μέν κε καὶ ὣς κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε,
Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων,
Ὁππότε δὴ πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον·
Βοσκομένας δ' εὕρητε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Ἠελίου ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάας, νόστου τε μέδηαι.
Καί κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε·
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
Νηΐ τε καὶ ἑτάροις. αὐτὸς δ' εἴ πέρ κεν ἀλύξῃς,
Ὀψὲ κακῶς νεῖαι ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ,
Ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες.
Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἔρχεσθαι δὴ ἔπειτα λαβὼν εὐῆρες ἐρετμόν,
Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν.
Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει
Ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε δὴ γαίῃ πήξας εὐῆρες ἐρετμόν,

Sic dixit: ego autem vbi retroceßiſſem, gladium arg. clauis diſtinctum
In vaginã recondi. ille verò poſtquàm bibit ſanguinẽ nigrũ,
Tunc verò iam me verbis alloquebatur vates inculpabilis,
Reditum quæris gratißimum eximie Vlyſſes,
Hunc verò tibi difficilem faciet deus: non enim puto
Fore vt lateas Neptunum, qui aduerſus te iram animo reconditam premit,
Iratus quòd ei filium charum excæcaſti.
Sed adhuc quidem & ſic mala quantumuis paßi perueniretis,
Si modò velis tuum animum cohibere & ſociorum,
Quando iam primum appuleris bene-factam nauem
Trinaciæ inſulæ, vbi effugeris obſcurum mare.
Paſcentes enim inuenietis boues, & pinguia pecora
Solis, qui omnia videt, & omnia audit.
Hos quidem ſi illæſos ſiueris, reditusq; memor fueris,
Sane adhuc in Ithacam mala licet paßi peruenietis:
Quòd ſi læſeris, tum tibi prædico mortem,
Nauiq; & ſodalibus, ipſe verò etiamſi [mortem] euitaris,
Serò calamitosè redibis, amißis omnibus ſociis.
Naue in aliena inuenies autem calamitatem domi
Viros ſuperbos, qui tibi fortunas conſumunt
Nuptiis ambientes diuina vxoris, & munera dantes.
Sed illorum quidem iniurias vlciſceris adueniens:
Cæterum poſtquam procos in ædibus tuis
Interfeceris ſiue dolo ſiue palàm acuto ferro,
Proficiſcere deinde ſumpto ad remigandum-apto remo,
Donec ad illos perueneris, qui non norunt mare
Viri, neque ſale conditum cibum comedunt.
Neque ſane hi norunt naues proras-rubricatas habentes:
Neque ad-remigandum aptos remos, qui quidem alæ nauium ſunt,
Signum verò tibi dicam valde manifeſtum, neq; te latebit,
Quando ergo tibi obuius factus alius viator
Dixerit ſe ventilabrum habere ſuper ſplendido humero,
Tum verò terra infigent ad remigandum-aptum remum.

Ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Πᾶσι μάλ' ἑξείης. θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ
Γήραϊ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Ὄλβιοι ἔσσονται, τὰ δέ τοι νημερτέα εἴρω.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Μητρὸς τήνδ' ὁρόω ψυχὴν κατατεθνειυίης
Ἡ δ' ἀκέουσ' ἧσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἑὸν υἱὸν
Ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπὲ ἄναξ πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε,
Ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θείω·
Ὅντινα μὲν κεν ἐᾷς νεκύων κατατεθνειώτων
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει.
Ὧ δέ κ' ἐπιφθονέοις, ὁ δέ τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω.
Ὣς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω
Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
Ἤλυθε, καὶ πίεν αἷμα κελαινεφές. αὐτίκα δ' ἔγνω,
Καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον ἐμὸν πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα
Ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι.
Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα.
Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὔπως ἐστὶ περῆσαι
Πεζὸν ἐόντ' ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
Ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
Νηΐ τε καὶ ἑτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Μῆτερ ἐμή, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,

Faciens pulchra ſacra Neptuno regi,
Arietem, taurumq́; ſuemq́; maritum verrem.
Domum reuertere, & fac ſacras hecatombas
Immortalibus dijs, qui cælum latum inhabitant,
Omnibus ſanè ordine: mors verò tibi extra mare ipſi
Debilis ſanè talis adueniet, quæ te occedit
Senectute felici confectum: circum autem populi
Felices erunt: hæc ſanè tibi vera dico.
Sic dixit: cæterum ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Tireſia, hæc quidem fortaſsis decreuerunt dij ipſi.
Sed agè mihi hoc dic & verè enarra,
Matris hanc video animam demortuæ,
Illa verò tacita ſedet propè ſanguinem, neque ſuum filium
Dignatur coram aſpicere, neque alloqui.
Dic rex, quo pacto me agnoſcere queat talem eſſe.
Sic dixi: ille verò me ſtatim excipiens alloquutus eſt,
Facile tibi rem [hanc] explicabo & in mente ponam,
Quemcunque quidem ſines mortuorum defunctorum
Sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet:
Cui verò inuidebis, ille tibi redibit retrò.
Sic loquuta anima quidem abiit in domum Plutonis
Tireſiæ regis, poſtquam oracula explanauit.
Cæterùm ego illic manebam firmiter, donec mater
Aduenit, & bibit ſanguinem nigrum: ſtatim.a. agnouit,
Et mihi lugens verba alata dixit,
Fili mi quo pacto veniſti ſub caliginem obſcuram
Viuus quum ſis? difficile enim [eſt] viuentibus hæc videre.
Interſunt enim ingentes fluuij, & grauia fluenta,
Oceanus quidem primùm, quem nullo modo licet transmittere
Peditem, niſi quis habuerit bene-compactam nauem.
An nunc igitur à Troia errans huc veniſti
Cum naui & ſociis longo poſt tempore? necdum iuiſti
In Ithacam? neque vidiſti domi vxorem?
Sic dixit, cæterùm ego ipſam excipiens alloquutus ſum.
Mater mea, neceſsitas deduxit me ad Plutonis ædes,

Animam

Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν,
Οὔτέ τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα
Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν.
Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας
Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθνηυίης.
Τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ
Ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα,
Ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο;
Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
Ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
Ὣς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
Ὤ μοι τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
Οὔ τί σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,
Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν.
Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν,
Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
Δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός,
Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
Ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ', αἱ δὲ γυναῖκες
Ἤλυθον (ὄτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια)
Ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες.
Αἱ δ' ἀμφ' αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην·
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
Οὐκ εἴων πινέειν ἅμα πάσας αἷμα κελαινόν.
Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἡ δὲ ἑκάστη
Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἁπάσας.

Ἔνθ'

Suis mitibus telis aggreſſa interemit,
Neque aliquis me morbus inuaſit,qui maximè
Tabe triſti ex membris tollit animam.
Sed me tuique deſiderium,tuaq; curæ inclyte Vlyſſes,
Tuáque benignitas dulci animo priuarunt.
Sic dixit:cæterùm ego volui mente deliberans,
Matris meæ animam prehendere defunctæ:
Ter quidem irrui,amplectiq; me animus iubebat,
Ter autem mihi ex manibus vmbræ ſimilis & ſomno
Auolauit:mihi verò dolor acutus exortus eſt in animo magis,
Et ipſam allequutus verba alata dixi,
Mater mea,cur non me expectas amplecti cupientem,
Vt etiam in Plutonis[domo]charis circumiectis manibus[nos
Vterque ſæuo ſaturemur luctu? [amplectentes]
Nunquid mihi ſpectrum hoc illuſtris Proſerpina
Excitauit,vt adhuc magis lugens ingemiſcam?
Sic dicebam:ipſa verò ſtatim reſpondit veneranda mater,
Eheu fili mi ſuper omnes infelix viros.
Minimè te Proſerpina Iouis filia deludit,
Sed hæc lex eſt mortalium,quum mortui fuerint:
Non enim amplius carnéſque & oſſa nerui ſuſtentant,
Sed ea quidem ignis præpotens robur ardentis
Abſumit ſtatim,vt primùm reliquit alba oſſa animus:
Anima verò tanquam ſomnium auolitat.
Sed in lucem viuentium *celerrimè contende:hæc.a.omnia*
Scias,vt etiam in poſterum tuæ dicas vxori.
Nos quidem ſic verbis nos compellabamus:at fœminæ
Acceſſerunt,(egit enim inclyta Perſephone)
Quotquot optimatum vxores erant atque filiæ:
Illæ.a.circa ſanguinem nigrum frequentes congregabantur.
Cæterùm ego conſultabam quo pacto interrogarem ſingulas.
Illud autem mihi in animo optimum videbatur conſilium.
Stricto acuto gladio craſſo à femore,
Non ſinebam bibere ſimul omnes ſanguinem nigrum.
Illæ.v.deinceps accedebant,vnaquaque autem
Suum genus narrabat:ego.v.interrogabam ſingulas.

Hic

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν,
Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ' ἑπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο,
Ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον,
Ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἠέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
Ἠὲ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει·
Ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
Ὣς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ,
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν, ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Σὸν δ' οὔπω τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἕκηλος
Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας
Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
Πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
Ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται, οὐδέ οἱ εὐναὶ
Δέμνια καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη,
Πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί.
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει.
Σὸν πότμον γοόων. χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον.
Οὔτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα

Οἷς

Animam conſulturum Thebani Tireſiæ,
Nondum enim propè veni Achaiam neque adhuc noſtram
Terram intraui: ſed ſemper erro ſuſtinens ærumnam,
Ex quo primùm ſequutus ſum Agamemnonem diuinum,
Ad Ilium eximios-equos-nutriens, vt cum Troianis bellarem.
Sed age mihi hoc dic & verè narra,
Quod te fatum edomuit ſæuæ mortis?
An diuturnus morbus, an Diana ſagittis gaudens
Suis mitibus aggreſſa iaculis occidit?
Dic autem mihi & de patre & filio quem reliqui, (iam
An adhuc in illorũ manibus meũ [regni] munus: an aliquis
Virorum alius habet: me.n. non amplius putant rediturum.
Dic etiã mihi deſponſatæ vxoris conſiliumq; mentemq;,
An manet cum puero, & ſalua omnia cuſtodit,
An iam duxit eam Græcorum qui ſit optimus?
Sic dicebam: ipſa verò ſtatim reſpondit venerãda mater,
Et valdè illa quidem manet patienti animo
Tuis in ædibus: ærumnoſæ autem illi ſemper
Abſumuntur noctesq; dieſq; lacrymanti:
Tuum v nondum quiſquam poſſidet præclarum [regni] munus, ſed quietus
Telemachus poſſeſſionibus fruitur, & conuiuia æqualia
Apparat, quæ decet principem virum curare.
Omnes enim [eum] vocant, pater autem tuus tibi manet
In agro, neque in vrbem concedit, neque illi lectuli
Strata & chlænæ, & ſtragula admiranda.
Sed ille hyeme quidem dormit vbi mancipia in domo,
In puluere propè focum, laceras. v. corpori veſtes induit
Cæterùm poſtquam venit æſtasq; vireſcensq; autumnus,
Vbiuis illi per fertilem partem vineæ vitiferæ
Folijs delapſis humiles ſternuntur tori.
Hic ille iacet triſtis ingentem. v. in mente dolorem auget
Tuum fatum deflens, moleſta autem ſenectus aduenit
Sic enim etiam ego perij, & fatum contraxi,
Neque me domi ſagittandi perita Diana

Suis

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν,
Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ' ἑπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον,
Ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
Ἠὲ μένει παρὰ παιδί, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει·
Ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
Ὣς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ,
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν, ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δάκρυ χεούσῃ.
Σὸν δ' οὔπω τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἕκηλος
Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας
Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
Πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
Ἀγρῷ, οὐδὲ πόλιν δὲ κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναὶ
Δέμνια καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Ἀλλ' ὅ γε χεῖμα μὲν εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη,
Πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί.
Ἔνθ' ὅ γε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει.
Σὸν πότμον γοόων. χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον.
Οὔτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐΰσκοπος Ἰοχέαιρα

Animam conſulturum Thebani Tireſia.
Nondum enim prope veni Achaiam neque adhuc noſtram
Terram intraui:ſed ſemper erro ſuſtinens ærumnam,
Ex quo primum ſequutus ſum Agamemnonem diuinum,
Ad Ilium eximios-equos-nutriens, vt cum Troianis bellarem.
Sed age mihi hoc dic & verè narra.
Quod te fatum edomuit ſæuæ mortis?
An diuturnus morbus,an Diana ſagittis gaudens
Suis mitibus aggreſſa iaculis occidit?
Dic autem mihi & de patre & filio quem reliqui, (iam
An adhuc in illorũ manibus meũ [regni] munus, an aliquis
Virorum alius habet:me.n.non amplius putant rediturum.
Dic etiã mihi deſponſatæ uxoris conſiliumq́, mentemq́;,
An manet cum puero, & ſalua omnia cuſtodit,
An iam duxit eam Græcorum qui ſit optimus?
Sic dicebam:ipſa verò ſtatim reſpondit venerãda mater,
Et valdè illa quidem manet patienti animo
Tuis in ædibus:ærumnoſæ autem illi ſemper
Abſumuntur noctesq́, diesq́, lacrymanti:
Tuum v nondum quiſquam poſſidet præclarum[regni] munus,ſed quietus
Telemachus poſſeſſionibus fruitur,& conuiuia æqualia
Apparat,quæ decet principem virum curare.
Omnes enim[eum]vocant,pater autem tuus tibi manet
In agro,neque in vrbem concedit,neque illi lectuli
Strata & chlanæ,& ſtragula admiranda.
Sed ille hyeme quidem dormit vbi mancipia in domo,
In puluere propè focum,laceras.v.corpori veſtes induit
Cæterum poſtquam venit æſtasq́, vireſcensq́, autumnus,
Vbiuis illi per fertilem partem vineæ vitiferæ
Foliis delapſis humiles ſternuntur tori.
Hic ille iacet triſtis ingentem.v.in mente dolorem auget
Tuum fatum deflens,moleſta autem ſenectus aduenit
Sic enim etiam ego perij,& fatum contraxi,
Neque me domi ſagittandi perita Diana

Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν,
Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ' ἑπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Η δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον,
Η ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
Ηὲ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
Η ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
Ως ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ,
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν, ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Σὸν δ' οὔπω τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἕκηλος
Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας
Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν.
Πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
Ἀγρῷ, οὐδὲ πόλιν δὲ κατέρχεται, οὐδέ οἱ εὐναὶ
Δέμνια καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη,
Πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί.
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει.
Σὸν πότμον γοόων. χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον.
Οὔτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα

Animam conſulturum Thebani Tireſiæ.
Nondum enim propè veni Achaiam, neque adhuc noſtram
Terram intraui: ſed ſemper erro ſuſtinens ærumnam,
Ex quo primum ſequutus ſum Agamemnonem diuinum,
Ad Ilium eximios-equos-nutriens, vt cum Troianis bellarem.
Sed age mihi hoc dic & verè narra,
Quod te fatum edomuit ſæuæ mortis?
An diuturnus morbus, an Diana ſagittis gaudens
Suis mitibus aggreſſa iaculis occidit?
Dic autem mihi & de patre & filio quem reliqui, (iam
An adhuc in illorũ manibus meũ [regni] munus: an aliquis
Virorum alius habet: me.n. non amplius putant rediturum.
Dic etiã mihi deſponſatæ vxoris conſiliumq́ mentemq́,
An manet cum puero, & ſalua omnia cuſtodit,
An iam duxit eam Græcorum qui ſit optimus?
Sic dicebam: ipſa verò ſtatim reſpondit venerãda mater,
Et valdè illa quidem manet patienti animo
Tuis in ædibus: ærumnoſæ autem illi ſemper
Abſumuntur noctesq́ diesq́ lacrymanti:
Tuum v. nondum quiſquam poſſidet præclarum [regni] munus, ſed quietus
Telemachus poſſeſſionibus fruitur, & conuiuia æqualia
Apparat, quæ decet principem virum curare.
Omnes enim [eum] vocant, pater autem tuus tibi manet
In agro, neque in vrbem concedit, neque illi lectuli
Strata & chlænæ, & ſtragula admiranda.
Sed ille hyeme quidem dormit vbi mancipia in domo,
In puluere propè focum, laceras. v. corpori veſtes induit
Cæterum poſtquam venit æſtasq́ vireſcensq́ autumnus,
Vbiuis illi per fertilem partem vineæ vitiferæ
Foliis delapſis humiles ſternuntur tori.
Hic ille iacet triſtis ingentem. v. in mente dolorem auget
Tuum fatum deflens, moleſta autem ſenectus aduenit
Sic enim etiam ego perij, & fatum contraxi,
Neque me domi ſagittandi perita Diana

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν,
Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ' ἑπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι
μαχοίμην.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;
Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον,
Ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
Ἠὲ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει·
Ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
Ὣς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ,
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν, ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Σεῦ δ' οὔπω τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ
ἕκηλος
Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας
Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
Πάντες γὰρ καλέουσι. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
Ἀγρῷ, οὐδὲ πόλιν δὲ κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὐναὶ
Δέμνια καὶ χλαῖναι, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·
Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, τεθαλυῖά τ' ὀπώρη,
Πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί.
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει.
Σὸν πότμον γοόων. χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην, καὶ πότμον ἐπέσπον.
Οὔτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐΰσκοπος Ἰοχέαιρα

Animam conſulturum Thebani Tireſiæ,
Nondum enim prope veni Achaiam neque adhuc noſtram
Terram intraui: ſed ſemper erro ſuſtinens ærumnam,
Ex quo primum ſequutus ſum Agamemnonem diuinum,
Ad Ilium eximios-equos-nutriens, vt cum Troianis bellarem.
Sed age mihi hoc dic & verè narra:
Quod te fatum edomuit ſanæ mortis?
An diuturnus morbus, an Diana ſagittis gaudens
Suis mitibus aggreſſa iaculis occidit?
Dic autem mihi & de patre & filio quem reliqui, [illegible]liam
An adhuc in illorũ manibus meũ [regni] munus: an aliquis
Virorum alius habet: me.ſ.non amplius putant rediturum.
Dic etiã mihi deſponſatæ vxoris conſiliumq́, mentemq́;
An manet cum puero, & ſalua omnia cuſtodit,
An iam duxit eam Græcorum qui ſit optimus?
Sic dicebam: ipſa verò ſtatim reſpondit venerãda mater,
Et valdè illa quidem manet patienti animo
Tuis in ædibus: ærumnoſæ autem illi ſemper
Abſumuntur noctesq́, diesq́, lacrymanti:
Tuum v nondum quiſquam poſſidet præclarum [regni] munus. ſed quietus
Telemachus poſſeſſionibus fruitur, & conuiuia æqualia
Apparat, quæ decet principem virum curare.
Omnes enim [eum] vocant, pater autem tuus tibi manet
In agro, neque in vrbem concedit, neque illi lectuli
Strata & chlanæ, & ſtragula admiranda.
Sed ille hyeme quidem dormit vbi mancipia in domo,
In puluere propè focum, laceras.v.corpori veſtes induit
Cæterum poſtquam venit æſtaſq́, vireſcenſq́ autumnus,
Vbiuis illi per fertilem partem vineæ vitiferæ
Foliis delapſis humiles ſternuntur tori.
Hic ille iacet triſtis ingentem.v.in mente dolorem auget
Tuum fatum deflens, moleſta autem ſenectus aduenit
Sic enim etiam ego perij, & fatum contraxi,
Neque me domi ſagittandi perita Diana

Suis

Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν,
Οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα
Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν.
Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας
Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθνειυίης.
Τρὶς μὲν ἐφορμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει·
Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ ἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ
Ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα;
Ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.
Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
Ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
Ὣς ἐφάμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
Ὤ μοι τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
Οὔτι σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,
Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν.
Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν,
Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
Δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός,
Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
Ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἤλυθον (ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια)
Ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες.
Αἱ δ' ἀμφ' αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην·
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
Οὐκ εἴων πινέειν ἅμα πάσας αἷμα κελαινόν.
Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήισαν· ἡ δὲ ἑκάστη
Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἁπάσας.

Suis mitibus telis aggreſſa interemit,
Neque aliquis me morbus inuaſit, qui maximè
Tabe triſti ex membris tollit animam:
Sed me tuique deſiderium, tuaq́; curæ inclyte Vlyſſes,
Tuaque benignitas dulci animo priuarunt.
Sic dixit: cæterùm ego volui mente deliberans,
Matris meæ animam prehendere defunctæ:
Ter quidem irrui, amplectiq́; me animus iubebat.
Ter autem mihi ex manibus vmbra ſimilis & ſomno
Auolauit: mihi verò dolor acutus exortus eſt in animo magis,
Et ipſam alloquutus verba alata dixi,
Mater mea, cur non me expectas amplecti cupientem,
Vt etiam in Plutonis [domo] charis circumiectis manibus [nos (amplectentes]
Vterque ſæuo ſaturemur luctu?
Nunquid mihi ſpectrum hoc illuſtris Proſerpina
Excitauit, vt adhuc magis lugens ingemiſcam?
Sic dicebam: ipſa verò ſtatim reſpondit veneranda mater.
Eheu fili mi ſuper omnes infelix viros.
Minimè te Proſerpina Iouis filia deludit.
Sed hæc lex eſt mortalium, quum mortui fuerint:
Non enim amplius carnêſque & oſſa nerui ſuſtentant.
Sed ea quidem ignis præpotens robur ardentis
Abſumit ſtatim, vt primum reliquit alba oſſa animus:
Anima verò tanquam ſomnium auolitat.
Sed in lucem viuentium celerrimè contende: hæc.a. omnia
Scias, vt etiam in poſterum tuæ dicas vxori,
Nos quidem ſic verbis nos compellabamus: at fœminæ
Acceſſerunt, (egit enim inclyta Perſephone)
Quotquot optimatum vxores erant atque filiæ:
Illæ.a. circa ſanguinem nigrum frequentes congregabantur.
Cæterùm ego conſultabam quo pacto interrogarem ſingulas.
Illud autem mihi in animo optimum videbatur conſilium.
Stricto acuto gladio craſſo à femore,
Non ſinebam bibere ſimul omnes ſanguinem nigrum.
Illæ.v. deinceps accedebant, vnaquæque autem
Suum genus narrabat: ego.v. interrogabam ſingulas.

Ενθ' ἤτοι πρώτην Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν,
Η φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶ[ναι].
Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο,
Η ποταμοῦ ἠράσατ' Ενιπῆος θείοιο,
Ως πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι·
Καί ῥ' ἐπ' Ενιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα·
Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαιήοχος ἐννοσίγαιος,
Εν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον
Κυρτωθὲν, κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα,
Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
Εν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Χαῖρε γύναι φιλότητι περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
Αθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν, ἀτιταλλέμεναί τε.
Νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνῃς.
Αὐτὰρ ἐγώ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ως εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.
Ηδ' ὑποκυσαμένη, Πηλίην τέκε καὶ Νηλῆα,
Τὼ κρατερὼ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην
Αμφοτέρω Πηλίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ιαωλκῷ
Ναῖε πολύρρηνος· ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι.
Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκε βασίλεια γυναικῶν,
Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητ', Αμυθάονά θ' ἱππιοχάρμην.
Τὴν δὲ μετ', Αντιόπην ἴδον Ασωποῖο θύγατρα,
Η δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Αμφίονά τε Ζῆθόν τε.
Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.
Τὴν δὲ μετ', Αλκμήνην ἴδον Αμφιτρύωνος ἄκοιτιν,
Ηρ' Ηρακλῆα θρασυμέμνονα θυμολέοντα

Γείνατ'

Digitized by Google

Hic igitur primam Tyra vidi nobilis patre natam,
Quæ dicebat Salmonei inculpati filiam ſe eſſe.
Dicebat autem Crethei ſe vxorem eſſe Æolidæ.
Quæ fluuium amauit Enipeum diuinum,
Qui longè pulcherrimus fluuiorum per terram labitur,
Et iuxta Enipei verſabatur pulchra fluenta.
Huic autem aſſimilatus Neptunus terram continens,
In oſtiis fluuij concubuit verticoſi.
Cæruleus autem fluctus circumſtetit monti æqualis
Curuatus, texitque deum mortalémque fœminam.
Soluit autem virginalem zonam, ſomnúmque ſuperinfudit.
Cæterùm poſtquam perfecit deus amatoria opera,
Inque eius prehenſa hæſit manu, ſermonémque habuit hic verbis.
Lætare mulier [iſto] amico congreſſu. vertente enim anno
Paries claros liberos, quoniam non [ſunt] inanes concubitus
Immortalium: tu verò hos nutri, & educa.
Nunc. a. eas ad domum, & tibi caue, neque [me] nomines.
Cæterùm ego tibi ſum Neptunus terræ quaſſator.
Sic loquutus pontum ſubijt fluctuantem.
Illa verò grauida facta, Peliam peperit ac Neleum,
Qui fortes miniſtri Iouis magni fuerunt
Ambo: Pelias quidem in ſpatioſa Iaolco
Habitabat pecoroſus, hic verò in Pylo arenoſa.
Alios verò marito peperit regina fœminarum,
Æſonémque atque Pheretẽ, Amythaonáque gaudentẽ equis.
Poſt hanc verò Antiopen vidi Aſopi filiam,
Quæ certè & Iouis gloriabatur in vlnis ſe dormijſſe.
Et peperit duos filios Amphionémque Zethúmque,
Qui primi Thebarum fundamenta locarunt ſeptem portas habentium,
Turribúſque circumdederunt: quia non abſque turribus poterant
Habitare latas Thebas, quamuis fortes eſſent.
Poſt hanc verò Alcmenam vidi Amphytrionis vxorem,
Quæ Herculem audacem, animum leonis habentem

Peperit

Γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα.
Καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θύγατρα,
Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱὸς μένος αἰὲν ἀτειρής.
Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἴδον καλὴν Ἐπικάστην,
Ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο,
Γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας
Γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων,
Καδμείων ἤνασσε, θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς·
Ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου,
Ὧ ἄχεϊ σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
Πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσι.
Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τήν ποτε Νηλεὺς
Γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
Ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
Ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυείῳ ἶφι ἄνασσεν·
Ἡ δὲ Πύλου βασίλευε, τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
Νέστορά τε, Χρομίον τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρὼ τέκε, θαῦμα βροτοῖσι,
Τὴν πάντες μνώοντο περικτίται· οὐδ' ἄρα Νηλεὺς
Τῷ ἐδίδου ὃς μὴ ἕλικας βόας εὐρυμετώπους
Ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης
Ἀργαλέας· τὰς δ' οἶος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
Ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε,
Δεσμοί τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροιῶται.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη,
Θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.
Καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Τοὺς

Digitized by Google

Peperit in complexu Iouis magnanimi congreſſa:
Et Megaram Creontis ſuperbi filiam.
Hanc habuit Amphitryonis filius robore ſemper indomitus:
Matremq́ OEdipodis vidi pulchram Epicaſten,
Quæ ingens facinus commiſit per ignorantiam mentis
Nupta ſuo filio. ille enim ſuo patre interfecto
Uxorem [eam] duxit. ſtatim. a. rem exploratam dij fecerunt hominibus.
Sed ille quidem in Thebe amabili dolores patiens,
Thebanis imperabat, deorum dira propter fata.
Illa verò abijt in [domum] Plutonis portas-firmas habentis fortis,
Alligato laqueo ſummo ab alta trabe,
Suo dolore detenta. huic verò dolores reliquit poſt ſe
Valde multos, quotquot matris furiæ efficiunt.
Et Chlorin vidi perpulchram, hanc olim Neleus
Uxorem duxit ſuam propter pulchritudinem, poſtquam præbuit innumera dotis nomine dona.
Minimam natu puellam Amphionis Iaſidæ,
Qui quondam in Orchomeno Minyeo fortiter imperauit,
Hæc autem in Pylo regnauit: peperit autem illi claros liberos:
Neſtoremq́, Chromiumq́, Periclymenumq́ ſuperbum,
Poſt hos autem eximiam Pero peperit, miraculũ hominibus:
Cuius nuptias omnes ambibant accolæ, neque Neleus
Et dabat, qui non curuigrados boues latis-frontibus
Ex Phylace abegiſſet violentiæ Iphycleæ
Indomitas: has verò ſolus promiſit vates inculpatus
Se abacturũm: ſæuum autem dei fatum impediuit,
Vinculaq́ ſæua & paſtores agreſtes.
Sed quando iam menſeſq́ & dies perficiebantur,
Rurſus vertentis anni, & aduenerũt quatuor-anni tempora,
Tum verò ipſum ſoluit vis Iphycleæ,
Vaticinia omnia loquutum. Iouis. a. perficiebatur conſilium.
Et Ledam vidi Tyndarei uxorem,
Quæ ex Tyndareo ſapientes peperit filios,
Caſtorémque equorum domitorem, & pugillatu valentem Pollucem.

Τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα·
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.
Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν
Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι.
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε (μινυνθαδίω δὲ γενέσθην)
Ὦτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην.
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους, μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο.
Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.
Καί νύ κεν ἐξετέλεσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο.
Ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ,
Ἀμφοτέρω, πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ.
Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον, καλήν τ' Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἥν ποτε Θησεὺς
Ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων
Ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δέ μιν Ἄρτεμις.
ἔχε
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρίῃσι.
Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἴδον, στυγερήν τ' Ἐριφύλην,
Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω
Ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον ἠδὲ θύγατρας,
Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθῖτ' ἄμβροτος. ἀλλὰ καὶ ὥρη
Εὕδειν, ἢ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἑταίρους,
Ἢ αὐτοῦ. πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων,

Φαίηκες,

Hos ambos viuentes detinet fertilis terra,
Qui etiam infra terram honorem ab Ioue habentes,
Interdum quidẽ viuunt alternis diebus, interdũ verò rurſus
Moriuntur, honorem autem ſortiti ſunt æqualem dijs.
Poſt hanc verò Iphimediam Alcei vxorem
Aſpexi, quæ ſane dicebat Neptuno ſe commixtam fuiſſe:
Et peperit duos filios, breuis autem vitæ fuerunt,
Otumq́ deo parem, inclytumq́ Ephialten.
Quos quidem longiſſimos enutriuit alma terra,
Et longè pulcherrimos, poſt inclytum Oriona.
Nouennes enim iſti, & nouem cubitorum erant
Latitudine: ſed longitudine erant nouem vlnarum.
Qui etiam immortalibus minabantur, in Olympo
Moturos ſe contentionem tumultuoſi belli.
Oſſam Olympo conati ſunt imponere, & Oſſæ
Pelium frondoſum, vt cœlum peruium eſſet.
Et ſanè perfeciſſent, ſi ad pubertatis menſuram veniſſent,
Sed perdidit [eos] Iouis filius, quẽ pulchricoma peperit Latona,
Ambos, antequam ipſis ſub temporibus lanugo
Floreret, ornaretq́ genas florenti barba.
Phædramq́, Procrinq́ vidi pulchramq́ Ariadnam,
Filiam Minois pernicioſa ſapientis, quam olim Theſeus
Ex Creta in fertile-ſolum Athenarum ſacrarum
Duxit, quidem: ſed [ſui laboris] fructum non percepit. prius
enim ipſam Diana ſuſtulit
Dia in circumflua, Bacchi teſtimonio.
Mæramq́ Clymenenq́ vidi, mæſtamq́ Eriphylen,
Quæ aurum dilecto viro habuit carius.
Omnes verò non ego eloqui poſſum neque nominare,
Quotquot heroum vxores vidi, & filias, (pus eſt
Antea enim etiam nox præteriret immortalis: ſed etiã tem-
Dormire, vel ad nauem celerem digreſſum ad ſocios,
Vel hic reductio autem dijs, vobiſq́ curæ erit.
Sic dixit. illi verò omnes obmutuerunt ſilentio.
Voluptate .n. tenebantur in ædibus obſcuris.
Illis .v. Arete albis-lacertis verba facere cœpit.

Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅγε φαίνεται εἶναι
Εἶδός τε μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας;
Ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
Οὕτω χρηΐζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὔμμιν
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένηος,
Ος δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν,
Ω φίλοι, οὐ μὰν ὔμμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
Μυθεῖται βασίλεια περίφρων. ἀλλὰ πίθεσθε.
Αλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἐπαμείβετο, φώνησέν τε,
Τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος. αἴ κεν ἔγωγε
Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,
Εμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰσόκε πᾶσαν
Δωτίνην τελέσω. πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μίμνειν,
Πομπὴν τ' ὀτρύνοιτε, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι,
Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
Πᾶσιν ὅσοι μ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Ω Ὀδυσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' ἐΐσκομεν εἰσορόωντες
Ηπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλούς,
Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους.
Ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο.
Σοὶ δ' ἔνι μὲν μορφὴ ἐπέων. ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί.

Digitized by Google

Phaaces.quo pacto vobis vir iſte videtur eſſe,
Formaq́, magnitudineq́, atque mente intus æquabili?
Porrò & iſte hoſpes meus eſt,& [veſtrum] vnuſquiſque adeptus eſt dignitatem.
Ideo non feſtinantes dimittite,neque dona
Sic egenti mutilate multa enim vobis
Bona in ædibus deorum benignitate iacent.
Inter illos autem interfatus eſt ſenex heros Echeneus,
Qui quidem Phæacum virorum maximus natu erat,
O amici nequaquam profectò vobis procul à ſcopo, neque procul ab opinione[veſtra]
Loquitur regina prudens quamobrem obedite:
Alcinoo verò ex iſto pendet [omne] factum,dictumq́.
Hunc autem rurſus Alcinous excepit dixitq́,
Hoc quidem ſic mox fiet verbum, [i. hæc res, quam dixiſti, breui ſic peragetur vt monuiſti]ſi modò ego
Viuus Phæacibus nauigandi-ſtudioſis imperauero.
Hoſpes autem ſuſtineat,quamuis valde reditus ſit cupidus,
Veruntamen ſuſt.expectare in craſtinum,donec totum
Munus perfi.iam deductio verò viris cura erit
Omnibus potiſsimùm.i.mihi:huius n.imperium eſt in populo.
Huic verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Alcinoe rex,omnium glorioſiſsime populorum,
Si me etiam in annum iuſſeritis hic manere,
Deductionemq́, interea apparaueritis: & ſplendida dona dederitis
Profectò iſtud malim:& ſanè vtilius fuerit,
Pleniori cum manu charam ad patriam redire:
Et honoratior,& charior viris era
Omnibus quotquot me in Ithacam viderint reuerſum:
Hunc verò rurſus Alcinous alloquutus eſt dixitq́.
O Vlyſſes,hoc quidem nequaquam ſuſpicamur te aſpicientes,
Deceptoremq́,[te]eſſe ac impoſtorem,quales multos
Paſcit terra nigra errones homines,
Mendacia nectentes,vnde quis neque videat, [ita,vt ea nullus agnoſcere poſsit.]
Tibi.n.ineſt elegantia ſermonis, inſunt etiam mentes bonæ, [i. prudentia.]

Μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας,
Πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴ τινας ἀντιθέων ἑτάρων ἴδες, οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρη
Εὕδειν ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα,
Καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
Τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν.
Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου.
Εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Τούτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι,
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο.
Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτὴν,
Ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ
Ἁγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ' ὅσσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν.
Κλαῖε δ' ὅ γε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων,
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων.
Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς
Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ἠέ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν;
Ἠέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
Βοῦς περιταμνόμενον, ἠδ' οἰῶν πώεα καλά.

Hiſtoriam verò vt cantor ex ordine recenſuiſti
Omnium Græcorum, tuiq; ipſius dolores triſtes.
Sed age mihi hoc dic & verè enarra
Si quos eximiorum ſociorum vidiſti, qui te ipſum
Ad Ilium ſimul ſequuti ſunt, & illic fatum nacti ſunt. ([eſt]
Nox. v. hæc [eſt] valde longa, immenſa, neque adhuc tempus
Dormire in ædibus: tu verò mihi dic mira opera,
Sanè vel ad auroram diuinam ſuſtinerem, quando mihi tu
Velles domi tuos dolores ducere.
Hunc autem excipiens allocutus eſt prudens Vlyſſes,
Alcinoe rex omnium glorioſiſſime populorum,
Tempus quidem multa loquendi, tempus & dormiendi.
Quod ſi adhuc audire cupis, nequaquam ego
Per-inuidiam-recuſabo tibi narrare vel miſerabiliores his
alias
Ærumnas meorum ſociorum, qui iam poſtea perierunt.
Qui Troianorum quidem effugerunt luctuoſum bellum.
In reditu verò perierunt, conſilio malæ fœminæ.
Cæterùm poſtquam animas quidem diſperſit huc atque illuc
Caſta Proſerpina mulierum fœminarum,
Aduenit tandem anima Agamemnonis Atridæ,
Triſtis: circũ ante alia congregabãtur, quæcunq; ſimul cũ eo
Domo in Ægiſthi perierunt, & fatum contraxerunt.
Agnouit autẽ ſtatim me ille poſtquã bibit ſanguinẽ nigrum.
Fleuit autem ille vehementer, uberes lacrymas diſtillans,
Extendens ad me manus, prehendere cupiens
Sed non amplius ei aderat vis firma, neque vlla potentia,
Qualis vtique antea erat in mobilibus membris.
Illum quidem ego fleui vt vidi, miſeratuſq; ſum in animo.
Et ipſum compellans verba alata dixi,
Atride auguſtiſſime rex virorum Agamemnon,
Quodnam te fatum domuit aſperæ mortis?
An te nauibus Neptunus domuit,
Excitato infeſtorum ventorum magno flatu?
An te hoſtiles viri læſerunt in continente
Boues ſurripientem, atque ouium pulchros greges,

Ηὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἠὲ γυναικῶν;
Ως ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Ουτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν,
Ουτέ τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
Αλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε,
Εκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, οἶκόνδε καλέσσας,
Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Ως θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὣς ἀργιόδοντες.
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
Η γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.
Η δὴ μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας
Μουνὰξ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Αλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
Ως ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦον.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Αμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων,
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
Νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Αΐδαο
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
Ως οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς
Η τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται,
Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἤτοι ἔφην γε
Ασπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα,
Ηι κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ως ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ατρέος εὐρύοπα Ζεὺς

An pro vrbe pugnantem, atque fæminas
Sic dixi: ille autem me ſtatim excipiens alloquutus eſt.
Inclyte Laertiade, ingenioſe Vlyſſes,
Neque me in nauibus Neptunus domuit,
Excitato infeſtorum ventorum magno flatu,
Neque me hoſtiles viri læſerunt in continente:
Sed mihi Ægiſthus ſtructa morteq́ fatoq́,
Occidit cum pernicioſa vxore, domum vocatum,
Conuiuio exceptum: quemadmodum. a. quis occideret bouem
ad præſepe.
Sic perij maximè miſeranda morte: circum etiam alij ſocij
Sanè occidebantur quemadmodum ſues albis dentibus,
Qui quidem in locupletis viri multùm potentis
Aut in nuptiali conuiuio, aut eo quod ſit ex ſymbola, aut in
dapibus feſtis mactantur.
Sanè quidem multorum virorum cædibus interfuiſti,
Separatim interfectorum, & in acri pugna:
Sed profectò illa potiſsimum conſpicatus ingemuiſſes animo,
Vt circa craterem menſasq́ plenas
Iacebamus in ædibus: pauimentũ. a. totũ ſanguine redũdabat.
Mœſtiſsimam autem audiui vocem Priami filiæ,
Caſſandræ, quam occidit Clytæmneſtra doloſa
Prope me: cæterùm ego à terra manus ſublatas
Iactabam moribundus in gladium: illa. a. impudentiſsima
Seceſsit, neque mihi voluit eunti ad Plutonis domum
Manibus oculos concludere, atque os componere.
Adeò non grauius & improbius aliud muliere,
Quæcunq́ quidem huiuſmodi in mentem facinora induxerit,
Quale certè & illa molita eſt facinus indecorum,
Marito, cui virgo nupſerat, molita cædem. ſanè putabam
Gratum me liberis, atque mancipiis meis
Domum venturum: illa. v. res pernicioſiſsimas edocta,
Sibiq́ turpitudinem aſperſit, quin etiam venturis in poſterum
Mulieribus fæminis: etiam illi, quæ proba fuerit.
Sic dixit: cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Eheu: ſanè valde genus Atrei altitonans Iupiter

Vehe-

Ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλάς.
Ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι,
Ως ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι.
Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν ὅν κ' εὖ εἰδῇς,
Αλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Αλλ' οὐ σοί γ' Οδυσεῦ φόνος ἔσσεται ἔκ τε γυναικός.
Λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.
Η μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς
Ερχόμενοι πόλεμόνδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
Νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
Ολβιος· ἢ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθών,
Καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, ἣ θέμις ἐστίν.
Η δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἀκοίτης
Οφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴπου ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
Ηπου ἐν Ορχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Ηπου πὰρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέστης.
Ως ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ατρεΐδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα
Ζώει ὅ γ', ἦ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Εσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Αχιλῆος.
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Αντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Εγνω δὲ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο,

Vehementer odit fœminea propter facinora.
Ab initio,Helenæ quidem gratia perijmus multi,
Tibi verò Clytæmneſtra dolum ſtruxit procul exiſtenti.
Sic dixi:ille verò me protinus excipiens alloquutus eſt,
Ideo nunc nunquam tu quoque vxori benignior ſis,
Neque illi rem omnem declares,quam bene noueris,
Sed aliud quidem[ei]dicas,aliud verò etiam occultum ſit.
At non tibi Vlyſſes cædes erit,[i.non cæderis]ab vxore:
Valde enim prudens[eſt]& bene mente conſilia nouit,
Filia Icarij prudens Penelope.
Profecto ipſam recens nuptam iuuenem reliquimus nos
Abeuntes in bellum:filius autem illi erat ad mammillam
Infans,qui alicubi nunc ſaltem in virorum ſedet numero,
Beatus:certè enim eum pater charus videbit reuerſum,
Et ille patrem amplectetur,ita vt fas eſt,
Illa verò mea haud filio me ſaturari vxor
Oculis permiſit,prius enim me occîdit & ipſum.
Aliud verò tibi dicam,tu verò mentibus manda tuis,
Clam non autem palàm charam ad patriam terram
Nauem appellas,quoniam nondum fidendum eſt fœminis.
Sed agè,mihi hoc dic,& vera narra.
Sicubi adhuc viuentem audiuiſtis filium meum,
Aut alicubi in Orchomeno,aut in Pylo arenoſa,
Aut alicubi apud Menelaum in Sparta lata?
Nondum enim mortuus eſt in terra diuinus Oreſtes.
Sic dixit, cæterùm ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Atride,quid me hæc interrogas? neq;[enim]quod prorſus ſcio
Viuátne ille an mortuus ſit:malum autem[eſt]futilia loqui.
Nos quidem ſic verbis alternantes triſtibus
Stabamus mœrentes,vberes lacrymas profundentes.
Superuenit autem anima Pelidæ Achillis,
Et Patrocli,& eximij Antilochi,
Aiaciſq;,qui præſtantiſſimus erat formaq;,corporeq;,
Cæterorum[omnium]Græcorum, ſecundum Achillem inculpatum.
Agnouit autem me anima velocis Æacidæ,

Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης ἀΐδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
5 Ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν
Εἴποι ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην.
10 Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά. σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ,
Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν
Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
15 Ἐνθάδ' ἐών· τῷ μή τι θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε,
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ,
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
20 Ἢ πᾶσι νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπες,
Ἢ ἕπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἦε καὶ οὐκί.
Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος, εἴ τι πέπυσσαι,
Ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν
25 Ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν.
30 Εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
Τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Οἳ κεῖνον βιόωνται, ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς.
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
35 Ἤ τοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔ τι πέπυσμαι·
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο

Πᾶσαν

by Google

Et lugens verba alata dixit,
Generoſe Laertiade, ingenioſe Vlyſſes,
Infelix, quódnam adhuc maius in mente molieris facinus?
Quo pacto auſus es ad inferos deſcendere, vbi mortui
Inuiſibiles habitant, hominum ſimulacra defunctorum?
Sic dixit, at ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Achilles Pelei fili, longe excellentiſsime Græcorum,
Veni Tireſiæ propter vaticinium, ſi quod conſilium
Daret, quomodo Ithacam in aſperam redire poſſem.
Nondum enim veni prope Achaiam, necdum noſtram
Terram intraui: ſed ſemper ſuſtineo mala: te v. Achilles
Nullus vir maiorum beatior, neque poſterorum:
Antea enim te viuum honorabamus æquè ac deos,
Græci, nunc verò latè imperas mortuis
Hic quum ſis: ideò nentiquam mortuus triſteris Achilles.
Sic dicebam: ille autē me protinus excipiens alloquutus eſt,
Ne ſanè mihi mortem commemores inclyte Vlyſſes,
Mallem ego ſuper terra eſſe, & mercede ſeruire alij
Viro inopi, cui nec victus ſufficiens eſſet,
Quàm omnibus mortuis vità defunctis imperare.
Sed age mihi de filio generoſo iam narra,
An pergat ad bellum propugnator eſſe an non.
Dic etiam mihi de Peleo ex me ſi quid audieris.
An adhuc teneat [regni] honorē multos apud Myrmidonas,
An ipſum deſpiciant per Theſſaliam Phthiamq́;.
Eò quòd illum ſenium occupat in manibusq́; pedibusq́;
Non enim ego [ipſi ſum] vltor ſub ſplendore ſolis,
Talis exiſtens, qualis olim in Troia lata
Trucidabam exercitum optimum, defendens Græcos.
Si talis venirem vel ad breue tempus in patris domum,
Sic [perfectò apparēs] alicui efficerem vt odio proſequeretur
ſuum) robur, & manus inuictas,
Eorum qui illum iniuria afficiunt, & à [regni] honore pellunt.
Sic dixit, at ego ipſum excipiens alloquutus ſum,
Profectò quidem de Peleo inculpato nihil audiui:
Sed tibi de filio vtique Neoptolemo charo,

Omnem

Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις.
Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐΐσης
Ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ᾽ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ἤτοι ὅτ᾽ ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
Νέστωρ τ᾽ ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν οἴω.
Αὐτὰρ ὅτ᾽ ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ᾽
Ἀχαιοί,
Οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ᾽ ἐν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων·
Πολλοὺς δ᾽ ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.
Πάντας δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ᾽ ὀνομήνω
Ὅσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργείοισιν.
Ἀλλ᾽ οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ἥρω᾽ Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων.
Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ᾽ εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ᾽ Ἐπειός,
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐμοὶ δ᾽ ἐπὶ πάντ᾽ ἐτέταλτο,
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι·
Ἔνθ᾽ ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Δάκρυά τ᾽ ὠμόργνυντο τρέμον δ᾽ ὑπὸ γυῖα ἑκάστου·
Κεῖνον δ᾽ οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Οὔτ᾽ ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
Δάκρυ᾽ ὀμορξάμενον. ὁ δέ με μάλα πόλλ᾽ ἱκέτευεν
Ἱππόθεν ἐξέμεναι, ξίφεος δ᾽ ἐπεμαίετο κώπην,
Καὶ δόρυ χαλκοβαρές. κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν,
Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
Ἀσκηθής, οὔτ᾽ ἂρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ,
Οὔτ᾽ αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, οἷά τε πολλὰ
Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
Ὣς ἐφάμην, ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
Φοίτα μακρὰ βιβῶσα κατ᾽ ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
Αἱ δ᾽ ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων

Ἑστασαν

Omnem veritatem [illegible]
Ipſe enim illum ego caua in [illegible]
Duxi ex [inſula] Scyro ad bene [illegible] *Græcos.*
Ac quando circa vrbem Troiam [illegible]
5 *Semper primus loquebatur, & non aberrabat ſermonibus:*
Neſtorq; eximius & ego contendebamus ſoli.
Cæterùm quoties circa vrbem Troianorum decerneremus Græci,
Nunquam in multitudine manebat virorum neque in turba,
10 *Sed longè præcurrebat, ſuo robore nulli cedens,*
Multos autem viros trucidauit in graui pugna:
Omnes verò non ego eloqui poſſem neque nominare,
Quantum exercitum occidit defendens Græcos.
Sed vt Telephidem interfecerit ferro,
15 *Heroa Eurypilum, multi autem circa eum ſodales*
Cetei trucidabantur, mulierum propter dona.
Illum ſanè pulcherrimum vidi poſt Memnona diuinum.
Cæterùm quũ in equũ conſcendimus quem fabricauit Epeus,
Græcorum optimates, commiſſa mihi erant omnia,
20 *Et aperire denſas inſidias, & concludere.*
Hic alij Græcorum duces atque conſiliarij,
Lacrymas abſtergebãt, ſubtremebãt. v. membra vniuſcuiuſq;
Illum autem nunquam prorſus ego vidi oculis.
Neque palleſcentem corpore pulchro, neque à genis
25 *Lacrymã abſtergentẽ: ille. v. [cõtra] mihi multũ ſupplicabat*
Ex equo exire, gladij autem quatiebat capulum,
Et haſtam grauatam ære, mala autem Troianis cogitabat.
Sed quando iam Priami vrbem depopulauimus celſam,
Portionem & munus eximium habens nauem conſcendit
30 *Incolumis, neque percuſſus acuto iaculo,*
Neque comminus vulneratus, vti ſæpius
Fit in bello: permixtim namque ſæuit Mars.
Sic dixi: anima autem velocis Æacidæ
Abiit grandiore paſſu incedens per herboſum pratum
35 *Læta, quòd eius dixiſſem filium inclytum eſſe.*
Aliæ. v. animæ mortuorum defunctorum

Stab

Ἕστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη.
Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει. κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ
Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος, ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν,
Αἴανθ', ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν,
Αἶαν παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων
Οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σεῖο δ' Ἀχαιοὶ
Ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Ἐκπάγλως ἤχθηρε, τεῒν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
Ψυχὰς εἰς Ἔρεβος νεκύων κατατεθνειώτων.
Ἔνθα χ' ὅμως προσέφη κεχολωμένος, ἤ κεν ἐγὼ τόν·
Ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνειώτων.
Ἔνθ' ἤτοι Μίνωα ἴδον Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νεκύεσσιν,
Ἥμενον· οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα,
Ἥμενοι ἑσταότες τε κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Τὸν δὲ μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι.
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,

Stabant triſtes, narrabant autem pœnas vnaquæque.
Sola.v. Aiacis anima Telamoniadæ
Longè abſiſtebat irata propter victoriam,
Qua ipſum ego vici iudicio experiens apud naues.
Pro armis Achillis. conſtituit autem [iudicium] veneranda mater.
Filij.v. Troianorum iudicarunt, & Pallas Minerua.
Vtinam ſanè non viciſſem huiuſmodi ob præmium.
Tale enim caput ob illa arma terra tectum detinuit,
Aiacem, qui eximius & forma, & rebus geſtis fuit
Inter alios Græcos poſt Achillem, in quo nihil deſiderabatur,
Illum quidem ego verbis alloquebar mollibus,
Aiax fili Telamonis inculpati, non ergo tu
Saltem mortuus obliturus eras iram ob arma
Pernicioſa? hæc enim perniciem dij fecerunt Græcis.
Talis enim ipſis turris periſti: propter te autem Græci
Æquè ac propter Achillis caput Pelidæ
Doluimus defunctum perpetuò: neque quiſpiam alius
In culpa eſt, ſed Iupiter Græcorum exercitum bellicoſorum
Horrendum odit, tibi autem fatum impoſuit.
Sed age, huc veni rex, vt verbum & orationem audias
Noſtram, doma autem iram & generoſum animum.
Sic dixi: ille.v. mihi nihil reſpondit, iuit autem ad alias
Animas ad Erebum mortuorum defunctorum.
Ibi tamen me eſſet alloquutus quantumuis iratus, vt ego ipſum.
Sed mihi maluit animus in præcordiis charis
Aliarum animas videre defunctorum.
Ibi tum Minoa vidi Iouis ſplendidum filium,
Aureum ſceptrum geſtantem, leges ferentem mortuis,
Sedentem: alij verò circa ipſum cauſas dicebant regem
Sedentes, ſtantes per latas portas habentem Plutonis domum.
Poſt hunc autem Orionem ingentem animaduerti,
Feras ſimul compellentem per floridum pratum,
Quas ipſe occidebat in deſertis montibus,
Manibus habens clauam totam æream, ſemper infractam.
Et Tityum vidi terræ valdè glorioſæ filium.

Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον,
Δέρτρον ἔσω δύνοντες, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί.
Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν
Πυθώδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.
Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ.
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι.
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχὲν, ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
Ὄγχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκέαι τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς.
Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος, κατὰ δ' ἱδρὼς
Ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
Τὸν δὲ μετ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων. ὁ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς,
Γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστὸν,
Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ,
Χρύσεος ἦν τελαμὼν, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Ἄρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες.

Ὑσμῖναί

Digitized by Google

Proſtratum in pauimento: hic.v. per nouem iacebat iugera.
Vultures autē duo ipſi vtrinq; aſſiſtētes iecur [roſtro] tundebāt,
In omentum penetrantes: ille.a. non abigebat manibus.
Latonam enim tentauerat Iouis inclytam uxorem
5 *Ad Pytho euntem per amœnum Panopeum.*
Quin & Tantalum vidi graues dolores patientem,
Stantem in lacu. hic autem accedebat ad mentum.
Stabat autem ſitiens, potum verò non poterat capere.
Quoties enim inclinabat ſe ſenex bibere cupiens,
10 *Toties aqua deficiebat abſorpta: circa autem pedes*
Terra nigra apparebat. areſcere verò faciebat numen.
Arbores verò proceræ à capite fundebant fructum
Pyri, mali punicæ, & [aliæ] mali dulcem habentes fructum,
Ficúſque dulces & oleæ vireſcentes.
15 *Ex his quoties rectà-tendens-conatus-fuiſſet ſenex manibus decerpere,*
Has ventus propellebat in nubes obſcuras.
Siſyphum quoque aſpexi immenſos dolores patientem,
Lapidem geſtantem ingentem vtraque manu.
20 *Ille quidem annitens manibuſq; pedibuſq;*
Lapidem ſurſum trudebat ad cacumen: ſed quum iam eſſet
Cacumen ſuperaturus, tunc regrediebatur impetuosè
Retro: deinde ad ſolum voluebatur lapis immanis.
Cæterùm ille rurſus trudebat neruos intendens: ſudor verò
25 *Demanabat ex membris: puluis autem ex capite oriebatur.*
Poſt hunc verò vidi vim Herculanam,
Idolum ſc. eius, *ipſe enim apud immortales deos*
Oblectatur in conuiuiis, & habet pulchris-talis Heben,
Filiam Iouis magnanimi, & Iunonis aureis-ſandaliis.
30 *Circa ipſum autem clamor mortuorum erat inſtar auium,*
Vndique fugientium, ille verò obſcuræ nocti ſimilis,
Nudum arcum habens, & ad neruum ſagittam,
Graue circumſpiciens, ſemper iaculaturo ſimilis.
Horrendus autem illi circum pectora balteus.
35 *Aureum erat lorum, in quo miranda opera elaborata erant:*
Vrſiq; agreſteſq; apri, oculiq; trucibus leones

Υσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλό τε τεχνήσαιτο,
Ος κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ.
Εγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι·
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Α δείλ', ἦ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις,
Ον περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο.
Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ὀϊζὺν
Εἶχον ἀπειρεσίην, μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ
Δεδμήμην, ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ' οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Αΐδαο·
Ερμείας δέ μ' ἔπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Αθήνη.
Ως εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Αϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
Ανδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ.
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
Αλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν
Ηχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ χλωρὸν δέος ᾕρει
Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Εξ Αϊδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιὼν, ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι καθῖζον.
Τὴν δὲ κατ' Ωκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο,
Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΥΠΟ-

Præliaq́;, pugnaq́;, cædeſq́;, homicidiaq́;.
Nec tale ante fecerat, nec aliud facere poſſet,
Qui illud lorum ſua aptauerat arte.
Agnouit autem ſtatim ille, poſtquam vidit oculis,
Et me lugens verbis alatis alloquutus eſt,
Generoſe Laertiade, ingenioſe Vlyſſes,
Heu miſer, ſanè aliquod & tu malum fatum ſuſtinet,
Quale vtique ego ſuſtinui ſub radiis ſolis,
Iouis quidem filius eram Saturnij, cæterùm ærumnas
Habui infinitas: longè enim deteriori viro
Seruiebam: ille verò mihi graues imperabat labores,
Et olim me huc miſit vt canem ducerem non enim amplius aliud
Exiſtimabat hoc præterea mihi grauius eſſe certamen,
Hunc quidem ego ad ſuperos tuli, & duxi ex inferis.
Mercurius autem me ducebat atque cæſiis oculis Minerua.
Sic fatus ipſe quidem rediit intra Plutonis domum:
Cæterùm ego illic manſi firmiter, ſi quis adhuc veniret
Virorum heroum, qui prioribus ſeculis perierunt.
Et fortaſſis adhuc priſcos vidiſſem viros, quos cupiebam [videre]
Theſeum, Pirithoumq́;, deorum glorioſos filios,
Sed antè multitudo congregabatur infinita mortuorum
Cum ſtrepitu immenſo: me autem pallidus timor inuaſit,
Ne mihi Gorgonium caput horrendi monſtri
Ab inferis mitteret inclyta Proſerpina.
Statim deinde ad nauem profectus, iuſſi ſocios
Et ipſos conſcendere, funeſq́; ſoluere,
Illi.v. ſtatim ingreſſi ſunt, & per tranſtra ſederant.
At illam per Oceanum flumen ferebat fluctus fluentis,
Primùm quidem remigio: poſtea verò optimus ventus,

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΥ ΡΑΨῼΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ πῶς ἐξ ᾅδου γενόμενοι αὐτοὶ ἐπανῆλθον πρὸς Κίρκην· καὶ ὡς τὰς σειρῆνας παρέπλευσε, καὶ τὰς πλαγκτὰς πέτρας Σκύλλαν τε καὶ Χάρυβδιν. καὶ τὴν τῆς αὐτοῦ νεὼς καὶ τῶν ἑταίρων ἀπώλειαν, σφαξόντων τινὰς τῶν ἡλίου βοῶν· καὶ ὡς μόνος ἐπὶ ξύλου πρὸς Καλυψὼ διεσώθη.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Μῦ Σειρῆνας ἔχει, Πλαγκτάς τ', ἰδὲ βοῦς ἀελίου.

ΑΛΛΗ.

Τὰ περὶ Σειρῆνας, καὶ Σκύλλην καὶ Χάρυβδιν,
καὶ βόας Ἡλίου.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ μῦ ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο
Νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' ἠοῦς ἠριγενείης
Οἰκία καὶ χοροί εἰσι, καὶ ἀντολαὶ Ἠελίοιο.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
§ Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν·
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην εἰς δώματα Κίρκης
Οἰσέμεναι νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνειῶτα.

Φιτροὺς

ARGVMENTVM LIBRI XII. ODYSSEAE HOMERI.

Narrat ſuum ex Orco reditum ad Circen: & quomodo Sirenas prȩternauigauerit, & ſcopulos errantes Scyllam & Charybdin. Narrat etiam ſuæ nauis & ſociorum exitium, qui occiderant quoſdam Solis boues: & vt ſolus ligno inhærens ad Calypſo ſaluus peruenerit.

ALIVD ARG. VEL ALIA INSCRIP.

M, Sirenes complectitur, errantes [ſcopulos,]
bouéſque Solis.

ALIA INSCRIPTIO.

De Sirenibus, Scylla, Charybdi, & bobus Solis.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER XII.

CÆTERVM poſtquam fluuij reliquit fluentum Oceani
Nauis, abiitq; ad fluctus maris latiſsimi,
Inſulam ad Ææam, vbi aurora mane genita
Domicilium & loca ſunt, & Solis ortus.
Nauem quidem huc profecti ſubduximus in arenam,
Nos ipſi autem egreſsi ſumus in littus maris:
Hic verò dormientes expectauimus auroram diuinam.
Quando autem mane-genita apparuit roſeis-digitis aurora,
Tunc verò ego ſocios præmiſi ad domum Circes,
Vt afferrent mortuum Elpenorem defunctum,

Φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτη πρόεχ' ἀκτὴ,
Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες,
Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.
Ημεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
Εξ ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὦκα
Ηλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον
αὐτῇ
Σῖτον καὶ κρέα πολλὰ, καὶ αἴθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
Η δ' ἐν μέσσῳ στᾶσα μετηύδα δῖα θεάων,
Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' ἀΐδαο,
Δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.
Αλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
Αὖθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἠδὲ ἕκαστα
Σημανέω, ἵνα μή τι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ
Η ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.
Ως ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ως τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ημεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ημος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
Η δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων,
Εἷσέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη,
Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον
Ως τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ανθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται,
Οστις ἀϊδρίῃ πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα
Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται·
Αλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ημεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς

Ανδρῶν

Digitized by Google

Lignis verò ſtatim inciſis vbi ſummum prominebat littus,
Sepeliuimus triſtes, vberes lacrymas fundentes.
Cæterum poſtquam cadauer combuſtum eſt, & arma mortui,
Tumulo aggeſto: & deſuper cippo erecto,
Fiximus in ſummo ſepulchro ad remigationē aptum remū.
Nos quidem ſingula adminiſtrauimus, at non Circen
Ab inferis regreſſi latuimus, ſed valde celeriter
Venit, [cultu corporis] ornata: ſimul autem ancillæ ferebant
cum ipſa
Panem & carnes multas, & ardens vinum rubrum.
Hæc autem in medio ſtans alloquebatur dîa inter deas,
O miſeros, qui viuentes ſubiiſtis domum Plutonis (mines:
Bis mortem paſſuri, quū alij ſemel duntaxat moriantur ho-
Sed agite, edite cibum, & bibite vinum
Hic tota die, ſimul autem aurora allucescente
Nauigabitis, cæterum ego monſtrabo viam atque ſingula
Significabo, ne quo pacto veſtris malis conſiliis acerbis,
Aut in mari, aut in terra doleatis calamitatem paſſi.
Sic dixit, nobis verò ſtatim flexus eſt animus generoſus.
Sic tunc quidem tota die ad ſolem occidentem,
Sedimus, epulantes carnes immenſas & dulce vinum.
Quando autem ſol occidit, & nox aduenit,
Illi quidem dormierunt apud rudentes nauis:
Illa verò me manu prehenſum ſeorſim dilectis à ſociis,
Locauitq; & accubuit, & interrogauit ſingula.
Cæterum ego illi omnia ordine recenſui.
Tum certè me verbis alloquuta eſt veneranda Circe,
Hæc quidem ſic omnia tranſacta ſunt, tu v. audi
Vt tibi ego dicam, in memoriā verò reducet etiam deus ipſe.
Ad Sirenas quidem primum peruenies: quæ ſanè omnes
Homines demulcent, quicunque apud eas peruenerit.
Quicunque imprudentiâ appulerit, & vocem audierit
Sirenum, huic neutiquam vxor & infantes liberi
Domum reuerſo aſtant, neque lætantur:
Sed [eum] Sirenes ſtridula demulcent cantilena,
Deſidentes in prato: ingens autem circum ex oſſibus aceruus

Ανδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
Αλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε
Ορθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω·
Οφρά κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούσῃς σειρήνοιιν.
Αἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους, λῦσαί τε κελεύῃς,
Οἱ δέ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόντων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάς γε παρὲξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι,
Ενθα τοι οὐκ ἔτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω
Οπποτέρη δή τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Θυμῷ βουλεύειν. ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
Ενθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσι,
Αλλά τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη,
Αλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
Τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥ τις ἵκηται,
Αλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς
Αργὼ πασιμέλουσα παρ' Αἰήταο πλέουσα·
Καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
Αλλ' Ηρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν ἰήσων.
Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
Οξείῃ κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἴθρη
Κείνου ἔχει κορυφὴν, οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ.
Οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,
Οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές γε ἐείκοσι καὶ πόδες εἶεν.

Virorum putrefactorum, vndique verò cutes macie-contrabuntur.
Sed [tu] præternauigato, aures verò obtura ſociorum
Cera mollita recenti, ne quiſquam audiat
Aliorum: cæterum ipſe audire ſi volueris,
Ligent te in naui veloci manuſq́; pedeſq́;
Erectum, ad lignum, cui-malus-alligatur, ex [te] autem ipſo extremi-funes alligati-pendeant.
Vt magna cum voluptate vocem audias Sirenum.
Quòd ſi rogaueris ſocios, ſoluereq́; iuſſeris.
Illi verò te pluribus tunc vinculis vinciant.
Cæterùm poſtquam has præternauigarint ſocij,
Tunc tibi non amplius deinde perpetuo-ſermonis-curſu dicã
Vtra iam [ſequenda] tibi via erit, ſed & ipſe
Animo conſidera. dicam tamen conſiliũ-in-vtrunq; partem:
Ibi quidem ſaxa ſublimia, ad ea autem
Fluctus ingens reſonat cærulei maris.
Vaga verò ea dij beati vocant.
Hac quidem neq; volucres præteruolant, neque columbæ
Timidæ, quæ ambroſiam Ioui patri ferunt, (petra,
Verùm tamen etiam [aliquam] earum ſemper adimit læuis
Sed aliam ſummittit pater, vt in numerum ſufficiatur.
Hac nõdum vlla nauis effugit virorum, quæcunq; acceſſerit,
Sed pariter tabulaſq́; nauium & corpora virorum
Fluctus maris auferunt, ignisq́; perniciosi procella.
Sola verò illa præternauigauit mare-ſulcans nauis
Argo, quæ-omnibus erat-curæ, ab Æeta nauigans.
Quin etiã [fluctus] illam eò celeriter iecisſent magna in ſaxa,
Sed Iuno præterire fecit, quoniam charus erat Iaſon.
Sunt autẽ duo ſcopuli, quorũ hic quidẽ altum cœlũ attingit
Acuto vertice, nubes autem ipſum circumdat
Obſcura: illud quidem nunquam recedit, neque vnquam ſerenitas
Illius occupat verticem, neque in æſtate, neque in autumno.
Neque aſcendere poſſet mortalis vir, neque deſcendere.
Neque ſi illi manus vtique viginti & pedes eſſent.

Scopulus

Πέτρη γὰρ λίς ἐστι περιξεστῇ εἰκυῖα.
Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠεροειδὲς
Πρὸς ζόφον εἰς Ἔρεβος τετραμμένον ᾗπερ ἂν ὑμεῖς
Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ
Τόξῳ ὀϊστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα·
Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς
Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι·
Ἓξ δέ τε οἱ δειραὶ περιμήκεες, ἐν δὲ ἑκάστη
Σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες
Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανά-
τοιο.
Μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν·
Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου.
Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα
Δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
Παρφυγέειν σὺν νηΐ. φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρῴροιο.
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει Ὀδυσσεῦ,
Πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοϊστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας φύλλοισι τεθηλώς·
Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναῤῥοιβδεῖ
Δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις ὅτε ῥοιβδήσειεν.
Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος ὦκα
Νῆα παρὲξ ἐλάαν· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Ἓξ ἑτάρους ἐν νηῒ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Εἰ δ' ἄγε δή μοι τοῦτο θεὰ νημερτὲς ἐνίσπε,
Εἴπως τὴν ὀλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,

Τὴν

Scopulus enim leuis eſt, ſaxo polito aſſimilis.
Medio autem in ſcopulo eſt ſpelunca obſcura,
Verſus occaſum ad Erebum conuerſa, quâ vos quidem
Nauem cauam iuxta [ipſam ſpeluncam] dirigetis illuſtris Vlyſſes.
Neque verò ex naui caua iuuenis vir
Arcu iaculatus ad cauam ſpeluncam [iaculo] perueniat.
Hic autem Scylla inhabitat grauiter vociferans.
Huius profectò vox quidem quanta catuli-leonis
Editur, ipſa.v. monſtrum immane: neque quiſquam ipſam
Lætabitur conſpicatus, neque ſi deus obuiam veniret.
Huius vtique pedes ſunt duodecim omnes fœdi,
Sex autem illi colla prælonga, in ſingulis verò
Horrendum caput [ineſt,] inſunt etiam in-tres-ordines digeſti dentes,
Denſi & frequentes, pleni nigræ mortis.
Media quidem [ipſa] in ſpelunca caua deliteſcit,
Foras autem exerit capita è terribili barathro.
Illic autem piſcatur ſcopulum circumluſtrans,
Delphináſque, caneſque & ſicubi maius capere poſſit
Cetos, quæ infinita alit gemebunda Amphitryte:
Hanc nondum vnquam nautæ illæſi gloriari poſſint
Se prænternauigaſſe cum naue, aufert enim vnoquoque capite
Virum abripiens ex naue-cæruleam-proram-habente.
Alterum verò ſcopulum humiliorem videbis Vlyſſes,
Prope inuicem, & ſanè iaculo attingeres.
In hoc caprificus eſt ingens, foliis florens:
Sub hoc autem diua Charybdis abſorbet nigram aquam.
Ter enim eructat quotidie, ter verò abſorbet
Horrendè: ne te vtique ibi eſſe contingat quando abſorbet.
Non enim liberarit te ex illo malo neque Neptunus:
Sed valde Scyllæ ſcopulo adnauigans celeriter
Nauem præteradige: quoniam longè ſatius eſt
Sex ſocios in naui deſiderare, quàm ſimul omnes.
Sic dixit, cæterùm ego ipſam excipiens alloquutus ſum,
Agè verò iam mihi hoc dea verè enarra,
Si quo pacto pernicioſam quidem ſubterfugere poſſim Charybdin,

Illam

Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους;
Ὣς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων,
Σχέτλιε, καὶ δὴ αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλε
Καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν;
Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστι,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον, οὐδὲ μαχητόν.
Οὐδέ τις ἔστ' ἀλκή. φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
Ἢν γὰρ δηθύνῃσθα, κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
Δείδω μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσι
Τόσσῃσιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἕληται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν
Μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
Ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξεαι, ἔνθα δὲ πολλαὶ
Βόσκοντ' Ἠελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα καλὰ,
Πεντήκοντα δ' ἕκαστα· γόνος δ' οὐ γίνεται
αὐτῶν,
Οὐδέ ποτε φθινύθουσι. θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶ,
Νύμφαι εὐπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
Ἃς τέκεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.
Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν,
Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς.
Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάας, νόστου τε μέδηαι,
Ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε.
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
Νηΐ τε καὶ ἑτάροις· αὐτὸς δ' εἴ περ κεν ἀλύξεις,
Ὀψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους.
Ὣς ἔφατ'. αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν ὄτρυνον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι καθῖζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο.

ἴκμενον

Illam verò vlciſcar, quum mihi læſerit ſocios.
Sic dixi: illa, v. ſtatim reſpondit dia inter deas.
Infelix, adhuc igitur tibi bellica opera curæ ſunt,
Et labor, ne diis quidem cedes immortalibus?
Illa ſanè non mortalis: ſed immortale malum eſt,
Terribileq́; difficileq́; & immane, neque expugnabile.
Neque vllum eſt remedium: fugere ab ipſa eſt optimum.
Si enim tardaueris, armis te inſtruens prope ſcopulum,
Vereor ne te denuo impetu facto conſequatur.
Tot capitibus, totidem verò viros abripiat.
Sed valde celeriter prænauiga, voca autem Cratæin
Matrem ipſius Scyllæ, quæ ipſam peperit cladem hominibus:
Quæ ipſam deinde compeſcet ne deinceps irruat.
Thrinaciam autem ad inſulam peruenies: hîc autem multæ
Paſcuntur Solis boues & pinguia pecora,
Septem boum armenta, tot ouium pulchri greges,
Sunt autem quinquaginta in vnoquoque grege armentóue:
fœtus verò non editur ipſorum,
Neque vnquam moriuntur, deæ autem paſtores ſunt.
Nymphæ pulchricomæ, Phaetuſaque, Lampetiéq́;
Quas peperit Soli Hyperioni diua Neæra.
Has quidem vt educauitq́;, peperitq́; veneranda mater,
Thrinaciam in inſulam relegauit vt procul habitarent:
Ad oues cuſtodiendas paternas, & curuigradas boues,
Eas ſiquidem illæſas ſinas, reditusq́; curam geras,
Sanè adhuc in Ithacam mala licet paſſi venietis:
Sin autem læſeris, tum tibi prædico mortem,
Nauiq́; & ſociis: ipſe verò quamuis effugeris,
Serò cum multis damnis redibis, amiſſis omnibus ſociis.
Sic dixit: ſtatim autẽ aureã ſedem habens aduenit auroræ.
Illa quidem continuò per inſulam digreſſa eſt dia inter deas:
Cæterum ego ad nauem progreſſus excitaui ſocios,
Et ipſi vt conſcenderent, atque funes ſoluerent.
Illi verò ſtatim ingreſſi ſunt, & per tranſtra ſederunt,
Ordine verò ſedentes canum mare verberabant remis.
Nobis autem poſt nauem quæ nigram proram habebat

Secundo

Digitized by Google

Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα.
Αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
Ἥμεθα, τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνον.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ,
Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύ' οἴους
Θέσφαθ' ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο δῖα θεάων·
Ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν ἵνα εἰδότες ἤ κε θάνωμεν.
Ἤ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν,
Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιάων
Φθόγγον ἀλεύασθαι, καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα.
Οἶον ἔμ' ἠνώγει ὄπ' ἀκουέμεν· ἀλλά με δεσμῷ
Δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, (ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω)
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
Αἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας, λῦσαί τε κελεύω,
Ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.
Ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον.
Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς
Νῆσον Σειρήνοιϊν. ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
Ἀνστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο,
Καὶ τὰ μὲν ἐν νηῒ γλαφυρῇ βάλον· οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ
Ἑζόμενοι, λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον.
Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς,
Ἠελίου τ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος.
Ἑξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα.
Οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον.
Αὐτοὶ δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
Ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς

Ἐγγύθεν

Digitized by Google

Secundum ventum immiſit implentem vela, bonum comitē,
Circe pulchricoma, grauis dea voce humana prædita.
Continuò a omnibus armis diligenter-expeditis per nauem
Conſedimus: hanc v. ventuſq; gubernatorq; dirigebant.
5 Tum autem ego ſocios alloquutus ſum mœſto corde,
O amici, non enim oportet vnum ſcire, neque duos ſolos
Vaticinia, quæ mihi Circe prædixit diua inter deas:
Sed dicam quidem ego, vt [hæc] ſcientes vel moriamur,
Vel euitato periculo mortem & fatum effugiamus.
10 Sirenum quidem primum inter diuinarum
Vocem euitare & pratum floridum.
Solum me iubet vocem audire: ſed me vinculo
Ligate moleſto, vt firmiter ibi maneam,
Rectum, ad lignum, cui malus alligatur, ex [me] autem ipſo
15 extremi-funes alligati pendeant.
Quòd ſi orem vos, ſoluereq; iubeam,
Vos verò pluribus tum vinculis conſtringite.
Equidem hæc ſingula dicens, ſociis declaraui.
Interea autem celeriter venit nauis fabrefacta
20 Ad inſulam Sirenum, vrgebat enim ventus innoxius,
Statim verò deinceps ventus quieuit, atque malacia
Fuit vento carens: ſopiuit autem fluctus dæmon.
Aſſurgentes verò ſocij nauis vela complicarunt,
Et ea quidem in naui caua collocarunt: illi.a. ad remos
25 Sedentes albam reddebant aquam politis remis abiegnis.
Caterùm ego ceræ ingentem maſſam rotundam acuto ferro
In fruſtra diſſectam manibus validis preſſi.
Statim verò liquefacta eſt cera, nam vrgebat magna vis
Soliſq; ſplendor Hypereonidæ regis.
30 Ordine autem ſociis aures omnibus inunxi, [ac obturaui.]
Illi verò in naui me ligarunt pariter manuſq; pedeſq;
Erectum, ad lignum, cui malus alligatur ex [me] vero ipſo
extremos-funes alligarunt ita-vt penderent.
Ipſi verò ſedentes canum mare verberabant remis.
35 Sed quū tantū aberamus, quantū audiatur [homo] clamans
Celeriter penetrantes; illas non latuit velox nauis

Ἐγγύθεν ὀρνυμένη· λιγυρὴν δ᾽ ἔντυνον ἀοιδήν.
Δεῦρ᾽ ἄγ᾽ ἰὼν πολύαιν᾽ Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος
Ἀχαιῶν.
Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ᾽ ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ᾽ ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ᾽ ἀκοῦσαι·
Ἀλλ᾽ ὅ γε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν,
Ἴδμεν δ᾽ ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὣς φάσαν, ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἤθελ᾽ ἀκουέμεναι, λῦσαί τ᾽ ἐκέλευον ἑταίρους,
Ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Αὐτίκα δ᾽ ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
Πλείοσί μ᾽ ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε πίεζον.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάς γε παρήλασαν, οὐδ᾽ ἔτ᾽
ἔπειτα
Φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ᾽ ἀοιδῆς,
Αἶψ᾽ ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
Ὃν σφιν ἐπ᾽ ὠσὶν ἄλειψ᾽, ἐμέ τ᾽ ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ᾽ ἔπειτα
Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, δοῦπον ἄκουσα.
Τῶν δ᾽ ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ᾽ ἐρετμά.
Βόμβησεν δ᾽ ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο
δ᾽ αὐτοῦ
Νηῦς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ᾽ ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον.
Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονες εἰμέν.
Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακόν, ἢ ὅτε
Κύκλωψ
Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι,
Ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε
Ἐκφύγομεν· καί που τῶνδε μνήσεσθαι ὀΐω.
Νῦν δ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·

Prope impulſa: canoram verò inſtituerunt cantilenam.
Huc, agè veniens glorioſe Vlyſſes, ingens gloria Græcorum,
Nauem ſiſte, vt noſtram vocem audias.
5 *Nõ enim vnquam aliquis hâc præternauigauit naue nigra*
Priuſquam noſtram ſuauem ab ore vocem audiret:
Sed hic recreatus abit & plura doctus.
Scimus enim omnia quæcunque in Troia læta
Græci Troianiq́; deorum voluntate ſunt paſſi.
10 *Scimus etiam quæcunque fiunt in terra multipaſcua.*
Sic dicebant, edentes vocem dulcem: cæterum meum cor
Voluit audire. ſoluereq́; iubebam ſocios
Superciliis innuens, illi verò annitentes remigabant:
Statim verò ſurgentes Perimedes Euryloch uſq́;
15 *Plurimis me vinculis ligarunt magiſq́; preſſerunt.*
Cæterum poſtquam illas [nauis] præternauigauit, neque amplius deinde.
Vocem Sirenum audiebamus, neque cantilenam;
Continuò ceram dempſerunt mei dilecti ſocij,
20 *Quam illis auribus illeueram, meq́; ex vinculis ſoluerunt:*
Sed quando iam inſulam reliquimus, ſtatim deinde
Fumum & ingentem fluctum vidi, & ſonitum audiui.
His verò perculſis, ex manibus exciderant remi:
Inſonuerunt autem omnia propter maris æſtum, ſtabat autem ibi 25
Nauis, quoniam non amplius remos præacutos manibus vrgebant.
Cæterum ego per nauem proficiſcens excitabam ſocios
Blandis verbis, prope accedens ad viros ſingulos:
30 *O amici, non enim certè malorum ignari ſumus.*
Nequaquam certè iam hoc maius impendet malum, quàm quum Cyclops
Claudebat [nos] in ſpelunca caua forti vi:
Sed & illinc mea virtute conſilioq́; prudentiaq́;
35 *Effugimus, & nimirum horum meminiſſe vos puto.*
Nũc igitur agite quemadmodũ ego dixero, obediamus omnes

Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
Τύπτετε, κληΐδεσσιν ἐφήμενοι, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι, (ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
§ Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾷς)
Τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
Νῆα σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι
Κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα.
Ὣς ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,
Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
Λανθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι.
§ Αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε
Μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον
Πρῴρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι
Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.
Οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην, ἔκαμον δέ μοι ὄσσε
Πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἠεροειδέα πέτρην.
Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες.
Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις
Δεινὸν ἀνερρόιβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Ἤτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ,
Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ' ἄχνη
Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, ἀμφὶ δὲ πέτρη
Δεινὸν ἐβεβρύχει, ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε
Ψάμμῳ κυανέη· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἤρει.
Ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν δ' ἴδομεν, δείσαντες ὄλεθρον.
Τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους
Ἓξ ἕλεθ', οἳ χερσίν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν,
Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους.
Ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν

ὑψόσ'

Vos quidem remis maris fluctus profundos
Verberate, transtris insidentes, si fortè Iupiter
Det hanc mortem effugere & euitare.
Tibi verò gubernator hoc præcipio, (sed in animo
Reconde. quoniam nauis caua gubernacula tractas:)
Ab hoc quidem fumo & fluctu procul arce
Nauem tu autem scopulum pete, ne te lateat
Illuc irruens, & in perniciem nos conÿcias.
Sic dixi: illi verò celeriter meis verbis paruerunt.
Scyllam autem non dicebam, immedicabilem tristitiam,
Ne quo pacto timentes cessarent socÿ
A remigando, intra autem occulerent se ipsos.
Ac tum sanè Circes quidem tristium mandatorum
Oblitus sum, quoniam neutiquam me iussit armare,
Cæterùm ego indutus splendida arma, & duabus hastis
Longis ad manus acceptis, in superiora tabulata nauis ascendi
Proræ. inde enim ipsam putabam primùm apparituram
Scyllam petrosam, quæ mihi tulit damnum sociis.
Nusquam tamen videre potui, laborabant autem mihi oculi,
Vndique circumspicienti ad obscurum saxum.
Nos autem angustum locum transibamus lugentes,
Hinc enim Scylla, inde verò dia Charybdis
Horrendum absorbuit maris salsam aquam.
Sed quando euomebat, sicut lebes in igne multo,
Tota immurmurabat turbata. in altum verò spuma
In summos scopulos ambos ruebat.
Sed quando absorbebat maris salsam aquam,
Tota intus apparebat turbata: circum autem petram
Horrendum intonabat: infrà verò terra apparebat
Arena cærulea. hos autem pallidus timor inuasit.
Nos quidem ad hanc oculos intendebamus, timentes interitũ,
Intereà verò mihi Scylla caua ex naui socios
Sex abstulit, qui manibusq; virtuteq; optimi erant.
Dum verò intueor in nauem velocem simulq; ad socios,
Iam horum animaduerti pedes & manus supernè

Υμεῖς μὲν κώπησιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
Τύπτετε, κληΐδεσσιν ἐφήμενοι, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι (ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Βάλλου, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾷς)
Τοῦτο μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
Νῆα σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι
Κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα.
Ως ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,
Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
Λανθανόμην, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε
Μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον
Πρώρης ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα
φανεῖσθαι
Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.
Οὐδέ πη ἀθρῆσαι δυνάμην. ἔκαμον δέ μοι ὄσσε
Πάντη παπταίνοντι πρὸς ἠεροειδέα πέτρην.
Ημεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες.
Ενθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις
Δεινὸν ἀνερρόιβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Η τοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ.
Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ' ἄχνη.
Ακροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
Αλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Πᾶσ' ἔντοσθε φαίνεσκε κυκωμένη ἀμφὶ δὲ πέτρη
Δεινὸν ἐβεβρύχει, ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε
Ψάμμῳ κυανέη τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Ημεῖς μὲν πρὸς τὴν δ' ἴδομεν, δείσαντες ὄλεθρον.
Τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους
Εξ ἕλεθ', οἳ χερσίν τε βίηφί τε φέρτεροι ἦσαν,
Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους.
Ηδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν

Ὑψόσ'

Digitized by Google

Vos quidem remis maris fluctus profundos
Verberate, tranſtris inſidentes, ſi fortè Iupiter
Det hanc mortem effugere & euitare.
Tibi verò gubernator hoc præcipio,(ſed in animo
Reconde. quoniam nauis caua gubernacula tractas:)
Ab hoc quidem fumo & fluctu procul arce
Nauem tu autem ſcopulum pete, ne te lateat
Illuc irruens, & in perniciem nos conijcias.
Sic dixi: illi verò celeriter meis verbis paruerunt.
Scyllam autem non dicebam, immedicabilem triſtitiam;
Ne quo pacto timentes ceſſarent ſocij
A remigando, intra autem occuletent ſe ipſos.
Ac tum ſanè Circes quidem triſtium mandatorum
Oblitus ſum, quoniam neutiquam me iuſsit armare,
Cæterùm ego indutus ſplendida arma, & duabus haſtis
Longis ad manus acceptis, in ſuperiora tabulata nauis
aſcendi
Proræ. inde enim ipſam putabam primùm apparituram
Scyllam petroſam, quæ mihi tulit damnum ſociis.
Nuſquam tamen videre potui, laborabant autem mihi oculi,
Vndique circumſpicienti ad obſcurum ſaxum.
Nos autem anguſtum locum tranſibamus lugentes;
Hinc enim Scylla. inde verò dia Charybdis
Horrendum abſorbuit maris ſalſam aquam.
Sed quando euomebat, ſicut lebes in igne multo,
Tota immurmurabat turbata. in altum verò ſpuma
In ſummos ſcopulos ambos ruebat.
Sed quando abſorbebat maris ſalſam aquam,
Tota intus apparebat turbata: circum autem petram
Horrendum intonabat: infrà verò terra apparebat
Arena cærulea. hos autem pallidus timor inuaſit.
Nos quidem ad hanc oculos intendebamus, timentes interitũ.
Intereà verò mihi Scylla caua ex naui ſocios
Sex abſtulit, qui manibuſq; virtuteq; optimi erant.
Dum verò intueor in nauem velocem ſimulq; ad ſocios,
Iam horum animaduerti pedes & manus supernè

Ὕψοσ' ἀειρομένων ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
Ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον ἀχνύμενοι κῆρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ
ῥάβδῳ
Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων,
Ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε·
Ὣς οἵ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο ποτὶ πέτρας·
Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας,
Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.
Οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Πάντων ὅσσ' ἐμόγησα, πόρους ἁλὸς
ἐξερεείνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
Ἱκόμεθ' ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἔτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων,
Οἰῶν τε βληχήν· καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
Μάντιος ἀλαοῦ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ,
Κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι,
Ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήια Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἠελίοιο,
Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν.
Ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
Ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ,
Σχέτλιος εἰς Ὀδυσεῦ, πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα
Κάμνεις ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
Ὅς ῥ' ἑτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
Οὐκ ἐάας γαίης ἐπιβήμεναι, ἔνθα κεν αὖτε

Νήσῳ

Digitized by Google

In altum leuatorum, me autem compellabant vocantes
Nominatim, tunc poſterum, afflicti corde.
Quemadmodum autem quoties in prominenti ſcopulo piſcator prælonga virga
Piſcibus minutis dolum per eſcam immittens,
In pontum proiicit bouis cornu agreſtis,
Palpitantem autem deinde piſcem correptum foras proijcit:
Sic illi palpitantes tollebantur ad ſcopulos.
Illic autem pro foribus vorauit vociferantes,
Manus mihi porrigentes in graui calamitate.
Maximè miſerabile autem illud [ſpeculum] meis vidi oculis,
Omnium quæcunque paſſus ſum, meatus maris perluſtrans.
Cæterùm poſtquā ſaxa effugimus, horrendamq́ Charybdin,
Scyllamq́, ſtatim deinde dei ad eximiam inſulam
Peruenimus: ibi autem erant pulchræ boues latis frontibus,
Multa etiam pinguia pecora Hyperionis Solis.
Tum verò ego quum adhuc in mari eſſem in naui nigra,
Mugitum audiui boum ſtabulantium,
Ouiumq́ balatum, & mihi ſermo venit in animum
Vatis cæci Thebani Tireſiæ,
Circeſq́ Ææ, quæ mihi valdè ſæpe præcepit,
Inſulam vt euitarem homines-oblectantis Solis.
Certè tum ego ſocios alloquutus ſum mœſtos corde,
Audite meos ſermones mala quantumuis paſſi ſocij,
Vt vobis dicam vaticinia Tireſiæ,
Circeſq́ Ææ, quæ mihi valde diligenter præcepit,
Inſulam vt euitarem homines delectantis Solis.
Hinc enim grauiſſimum malum fore nobis dicebat:
Sed præter inſulam pellite nauem nigram:
Sic dixi: illis autem confractum eſt amicum cor.
Statim verò Eurylochus moleſto mihi reſpondit ſermone,
Infelix es ô Vlyſſes: abundat tibi robur, neque vnquā mēbris
Labore defatigaris: planè omnia tibi ferrea ſunt,
Qui ſocios labore preſſos atque etiam ſomno
Non ſinit terram conſcendere, vbi rurſus

Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον·
Ἀλλ' αὔτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας.
Νήσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.
Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ δηλήματα νηῶν
Γίγνονται. πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα;
Ἢ Νότου ἢ Ζεφύροιο δυσαέος, οἵ τε μάλιστα
Νῆα διαρραίουσι θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπον θ' ὁπλισόμεσθα θοῇ παρὰ νηῒ μένοντες·
Ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων,
Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα.
Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσατε καρτερὸν ὅρκον.
Εἴ κέ τιν' ἠὲ βοῶν, ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εὕρωμεν, μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσι
Ἢ βοῦν ἠέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἕκηλοι
Ἐσθίετε βρώμην τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.
Ὣς ἐφάμην. οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα
Ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
Νηός, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλαιον ἑταίρους,
Οὓς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλοῦσα.
Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
Ὦρσεν ἔπι ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,

Νῆα

Inſula in circumflua iucundam paremus cœnam.
Sed temerè per noctem celerem errare [nos] iubet
Ab inſula erroribus-abſportatos per obſcurum mare.
Ex noctibus enim venti difficiles, pernicies nauium
Naſcuntur: quomodo verò quis effugeret ſæuam mortem,
Si fortè repentè ingruat venti procella,
Aut Noti, aut Zephyri vehementer-ſpirantis, qui potiſſimum
Nauem dilacerant, vel diis regibus inuitis?
Verùm ſanè nunc quidem pareamus nocti nigræ,
Cœnamq; apparemus celerem apud nauem manentes:
Mane autem vbi [nauem] conſcenderimus, [eam] deducemus in latum mare.
Sic dixit Eurylochus: comprobarunt autem alij ſocij,
Et tum agnoui, quòd mala iam machinaretur dæmon:
Et ipſum alloquutus verba alata dixi.
Euryloche profectò iam me cogitis ſolum exiſtentem,
Sed age nunc mihi omnes iurate ſanctum iuramentum:
Si quidem aliquod vel boum armentum, vel magnum gregem ouium
Inueniamus, ne fortaſsis peccatis malis
Aut bouem aut etiam pecudem occidat: ſed quieti
Comedite cibum quem immortalis præbuit Circe.
Sic dixi: illi autem protinus iurarunt vt iuſsi.
Porrò poſtquam iurarúntq; abſolueruntq; iuſiurandum,
Conſtituimus in portu ſinuoſo benefactam nauem,
Prope aquam dulcem, & exiuerunt ſocij
E naui, deinceps autem cœnam ſcitè apparârunt.
Cæterùm poſtquam potus & cibi cupiditatem exemerunt,
Recordati verò deinde charos fleuerunt ſocios,
Quos deuorauerat Scylla caua ex naui abreptos,
Flentibus autem iis aduenit dulcis ſomnus.
Quando.a. tertia pars noctis aduenit, & aſtra inclinarunt,
Immiſit vehementem ventum nubium-congregator Iupiter.
Turbine cum ingenti, nubibus verò cooperuit
Terram ſimul & pontum: ingruit autem de cælo nox.
Quando.v. mane genita apparuit roſeis-digitis aurora,

Νῆα μὲν ὡρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
Ενθα δ' ἔσαν νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι.
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ μῦθον ἔειπον.
Ω φίλοι, ἐν γὰρ νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε
Εστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μή τι πάθωμεν.
Δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἵδε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Ηελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
Ως ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος ἄη Νότος, οὐδέ τις ἄλλος
Γίνετ' ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὖρός τε Νότος τε.
Οἱ δ' ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, λιλαιόμενοι βιότοιο·
Αλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα,
Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ,
Ιχθῦς ὄρνιθάς τε φίλας, ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο,
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
Εὐξαίμην, εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι.
Αλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
Χεῖρας νιψάμενος ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
Ηρώμην πάντεσσι θεοῖς οἳ Ολυμπον ἔχουσιν·
Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισιν κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς,
Κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι.
Πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,
Λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Αλλ' ἄγετ', Ηελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας,
Ρέξομεν ἀθανάτοισι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Εἰ δέ κεν εἰς Ιθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κεν Ηελίῳ Υπερίονι πίονα νηὸν
Τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων,
Νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι,
Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,

Η δηθὰ

Nauem quidē ſubduximus in cauam ſpeluncam attractam.
Hic autem erant nympharum pulchra loca, atque ſedilia,
Et tum ego concione coacta inter [ſocios] ſermonem dixi,
O amici, in naui enim celeri cibuſq; potuſq;
Eſt: à bobus igitur his abſtineamus, ne quid patiamur.
Formidabilis enim dei [ſunt] hæ boues & eximia pecora
Solis, qui omnia inſpicit, & omnia audit.
Sic dixi: illis.a. perſuadebatur animus generoſus:
Menſem.v. integrum perpetuus ſtabat Notus, neque quis alius
Spirabat deinde ventorum, niſi Euruſq; Notuſq;.
Illi.v. quamdiu quidem panem habebant, & vinum rubrū,
Tamdiu à bobus abſtinebant, cupidi vitæ.
Sed quum iam è naui perierunt viatica omnia,
Tunc verò prædam ſequebantur palantes neceſſitate,
Piſces aueſq;, charas quodcunque in manus veniſſet,
Curuis hamis: affligebat enim ventrem fames.
Tunc verò ego per inſulam ſeceſſi, vt diis
Supplicarem, ſi quis mihi viam monſtraret ad reditum.
Sed quum iam per inſulam iens declinaſſem à ſociis.
Manibus lotis, vbi tutus locus erat à vento,
Supplicaui tum omnibus diis qui cælum inhabitant.
Hi verò meis dulcem ſomnum palpebris infuderunt.
Eurylochus verò ſociis mali autor fuit conſilij,
Audite meos ſermones mala quamuis paſſi ſocij,
Omnes quidem inuiſæ mortes miſeris mortalibus:
Fame verò miſerrimum mori & fatum aſſequi.
Sed agite, Solis ex bobus abreptis optimis,
Sacra faciamus immortalib. qui cælum latum inhabitant.
Quod ſi in Ithacam peruenerimus patriam terram.
Statim Soli Hyperioni opulentum templum
Faciemus, illic ponemus donaria quibus oblectetur, multa & pretioſa.
Quòd ſi iratus aliquo pacto ob boues erectis-capitibus incedentes.
Nauem volet perdere, ſuffragabunturq; alij dij.
Malo ſemel ad fluctus hians vitam perdere,

Quàm

Η δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.
Ως ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' Ηελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
Εγγύθεν (ὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρῴροιο
Βοσκέσκονθ' ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι)
Τὰς δὲ περιστήσαντο, καὶ εὐχετόωντο θεοῖσι,
Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
Οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
Αλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.
Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος·
Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Καὶ τότε με κνίσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή.
Οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν.
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Η με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ·
Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.
Ωκέα δ' Ηελίῳ Υπερίονι ἄγγελος ἦλθε
Λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν' ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' Αθανάτοισι μετηύδα χωόμενος κῆρ,
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τίσαι δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω Οδυσῆος,
Οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον, ᾗσιν ἔγωγε
Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Η δ' ὁπότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην,
Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,

Quàm diutius tabeſcere verſans in inſula deſerta.
Sic dixit Eurylochus: collaudabant autem alij ſocij.
Statim verò Solis ex bobus abegerunt optimas
Ex loco-propinquo (non enim longè à naue nigram proram-habente
Paſcebantur nigræ pulchræ boues latis-frontibus)
Eas verò circumierunt, & vota fecerunt diis:
Folijs decerptis teneris quercus alticomæ:
Non enim habebant hordeum album in bene tabulata naui.
Cæterùm poſtquam precati ſunt, mactarunt & excoriarunt,
Femoraq́ abſciderunt, atque adipe cooperuerunt,
Duplicantes, & fruſtula carnium eis impoſuerunt,
Neque habebant vinum libare ſuper ardentibus victimis,
Sed aqua libantes aſſabant inteſtina omnia.
Cæterùm poſtquam femora incenſa ſunt, & viſcera comederunt,
Minutatim cætera ſecuerunt, & verubus infixerunt:
Et tunc mihi ex palpebris excidit ſuauis ſomnus.
Feſtinaui autem ire ad nauem velocem & littus maris:
Sed quando iam iter-faciens fui prope nauem quæ remis vtrinque pellitur,
Tunc circa me venit nidoris dulcis flatus.
Lugens autem deos ad immortales clamaui,
Iupiter pater, atque alij beati dij immortales,
Profectò me magnum in detrimentum ſopiuiſtis ſæuo ſomno:
Ac ſocij magnum facinus patrarunt manentes.
Statim autem Soli Hyperioni nuntius venit
Lampetia lato-peplo, quòd ei boues interfecerunt ſocij.
Statim verò deos alloquutus eſt iratus corde,
Iupiter pater, atque alij beati dij immortales,
Vlciſcamini iam ſocios Laertiadæ Vlyſsis,
Qui meos boues occiderunt ſuperbè, quibus ego
Gaudebam quidem quum ibam in cœlum ſtelliferum,
Atque quum curſu-conuerſo in terram de cœlo præceps deferebar.
Quòd ſi mihi non luent boum iuſtam compenſationem,

Deſcendam

Δύσομαι εἰς Αἴδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω,
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ηέλι', ἤτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
Τῶν δὲ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο·
Η δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδὸν, οὐδέ τι μῆχος
Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον·
Εἷρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γένετο φωνή.
Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι
Δαίνυντ', Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας.
Ἀλλ' ὅτ' ἄρ' ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
Ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
Ἱστὸν στησάμενοι, ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς, ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
Η δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον. αἶψα γὰρ ἦλθε
Κεκληγὼς Ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων·
Ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
Ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
Εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηῒ
Πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλὴν, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς, ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς
Κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.

Ζεὺς

Deſcendam in Plutonis domum, & inter mortuos lucebo.
Hunc a. excipiens alloquutus eſt nubium-congregator Iupiter.
Sol, tu quidem inter immortales luceto,
Et mortales homines ſuper almam terram.
Horum enim ſtatim nauem celerem candenti fulmine
Leuiter ictam frangam medio in nigro mari.
Hæc autem ego audiui à Calypſo pulchricoma.
Hæc verò dicebat à Mercurio internuntio ſe audiuiſſe.
Cæterùm poſtquam ad nauem deſcendi, atque mare,
Obiurgabam alibi altum accedens[ad quemque,] neque vllum remedium
Inuenire potuimus: boues enim obierant iam.
His verò continuò deinde dij prodigia oſtenderunt,
Serpebant quidem pelles, carnes. v. circa verua mugiebant
Aſſatáq; & cruda, & vt boum edebatur vox.
Sex diebus quidem deinde mei chari ſocij
Conuiuabantur, Solis boues vbi mactarunt optimas.
Sed quando certè ſeptimum diem Iupiter induxit,
Tum verò ventus quidem ceſſauit turbine ſæuiens.
Nos. v. ſtatim cùm[nauem] conſcendiſſemus, [eam] deduximus in latum mare.
Malo erecto, atque[ad malum] albis velis collocatis.
Sed quando iam inſulam deſeruimus, neque vlla alia
Apparebat terrarum, ſed cœlum atque mare,
Tum verò cæruleam nebulam ſtatuit Saturnius
Nauem ſupra cauam: obſcuratum a. eſt mare ab ipſa.
Hæc autem cucurrit haud valde multum per tempus: ſtatim enim irruit
Stridens Zephyrus, ingenti cum turbine ſæuiens.
Mali autem rudentes rupit venti procella
Vtroſq;: malus verò retrò cecidit, armamentáq; omnia
In ſentinam deciderunt: ipſe. v,[malus] in puppi, i. extrema *in naue*
Percuſſit gubernatoris caput, oſſáq; confregit
Capitis, omnia vno impetu ille. v. ſaltatori-in-caput-ſaltanti ſimilis
Decidit de tabulatu, deſeruit verò oſſa animus generoſus.

Iupiter

Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντη, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν·
Η δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
Εν δὲ θεείου πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι,
Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
Λῦσε κλύδων τρόπιος· τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα·
Εκ δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Επίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.
Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν.
Εζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
Ενθ' ἤτοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
Ηλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
Οφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
Παννύχιος φερόμην· ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι
Ηλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον, δεινήν τε Χάρυβδιν.
Η μὲν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν, ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Τῷ προσφὺς ἐχόμην, ὡς νυκτερὶς· οὐδέ πη εἶχον
Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι.
Ρίζαι γὰρ ἑκὰς ἦσαν, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
Μακροί τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
Νωλεμέως δ' ἐχόμην, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
Ιστὸν καὶ τρόπιν αὖτις. ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν
Οψ' ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη
Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.
Ηκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
Μέσσῳ δ' ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα,
Εζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι.
Σκύλλην δ' οὐκ ἔτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Εἰσιδέειν. οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ενθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ

Νῆσον

Digitized by Google

Iupiter autem ſimul intonuit, & iniecit fulmen naui,
Ipſa verò contorquebatur tota Iouis percuſſa fulmine,
Sulphure autem implebatur, ceciderunt .v. ex naui ſocij.
Illi verò marinis cornicibus ſimiles circa nauim nigram
In fluctibus ferebantur; deus autem abſtulit reditum.
Cæterùm ego per nauim incedebam donec latera
Diſſoluit tempeſtas carinæ, hanc .a. inermem ferebat fluctus.
Euulſum autem eius malum fregit vſque ad fundum, cæterùm ſuper ipſo
Lorum reuinctum erat bouis è corio factum,
Hoc [loro] colligaui ſimul vtrumq; [ſc.] carinam atq; etiam malum.
Sedens autem ſuper hæc ferebar pernicioſis ventis.
Tum certè Zephyrus quidem ceſſauit turbine ſæuiens:
Superuenit verò Notus celeriter ferens dolores meo animo,
Vt rurſus pernicioſam emetirer Charybdim.
Tota nocte ferebar, ſimul autem cum ſole oriente
Veni ad Scyllæ ſcopulum, horrendámque Charybdim:
Hæc quidem abſorpſit maris ſalſam aquam.
Cæterùm ego ad altam caprificum altè leuatus
Huic implicitus hærebam, veluti veſpertilio; neque vſpiam potui
Vel ſtabilire pedem firmiter, vel ingredi.
Radices enim longè aberant, diſtantes autem erant rami.
Longiq; magniq; obumbrabant autem Charybdin,
Indeſinenter verò hærebam, donec euomeret retrorſum
Malum, & carinam denuo: cupienti autem mihi aduenit
Tandem: quando verò ad cœnam iudex è foro ſurgit
Dijudicatis litibus multis litigantium virorum,
Tum tandem hæc ligna ex Charybdi apparuerunt.
Dimiſi .a. ego deſuper pedes & manus vt ferrentur:
Cum ſtrepitu .v. cecidi in medium circa oblonga ligna,
Sedens autem ſuper hæc remigaui manibus meis
Scyllam .v. non amplius permiſit pater hominumq; deorumq;
Aſpicere. non enim effugere potuiſſem ſæuam mortem,
Hinc autem nouem diebus ferebar, decima verò me nocte

Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς
αὐδήεσσα.
Ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεύω;
ς Ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
Σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἐστὶν,
Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΝΥ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΚΟΙΜΩΜΕΝΟΝ Ὀδυσσέα μετὰ τῶν δώρων ἐκτιθέασιν οἱ Φαίακες εἰς τὴν γῆν τῶν Ἰθακησίων, καὶ τὴν μὲν ναῦν αὐτῶν ὑποστρέφουσαν λίθον ποιεῖ Ποσειδῶν. Ἀθηνᾶ δὲ ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ Ὀδυσσεῖ συμβουλεύει περὶ τῆς μνηστηροφονίας· καὶ τὰ χρήματα ἔν τινι σπηλαίῳ ὑποκρύπτει, καὶ εἰς γέροντα μεταμορφοῖ τὸν Ὀδυσσέα.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ,

Νῦ, Ἰθάκης ἐπέβη Φαιήκων πομπῇ
Ὀδυσσεύς.

ΑΛΛΗ.

Ὀδυσσέως ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων, καὶ
ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

Inſulam in Ogygiam appulerunt dij, vbi Calypſo
Habitabat pulchricoma, formidabilis dea, voce humana prædita,
Quæ me amicè excepítque, curauítque [ſed] cur tibi hæc narro?
5 *Iam enim heri enarraui in domo*
Tibíque & generoſa vxori: moleſtum autem mihi eſt
Rurſus planè enarrata recenſere.

ARGVMENTVM XIII. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

DORMIENTEM Vlyſſem cum donis exponunt Phæaces in terram Ithacenſium. Et nauem quidem ipſorum redeuntem in lapidem mutat Neptunus: Minerua verò in littore cum Vlyſſe conſultat de cæde procorum. Res verò quas ille ſecum tulerat, in quadam ſpelunca occultat, Vlyſſémque transformat in ſenem.

ALIVD ARGVMENTVM VEL INSCRIPTIO.

N, Ithacam ingreſſus eſt Phæacum ductu Vlyſſes.

ALIA INSCRIPTIO.

Vlyſſis diſceſſus à Phæacibus, & reditus in Ithacam.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
ἡ ν ῥαψῳδία.

ΩΣ ΕΦΑΘ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Ὦ Ὀδυσεῦ, ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ὑψερεφὲς, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὀΐω
Ἂψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω,
Ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ.
Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐυξέστῃ ἐνὶ χηλῷ
Κεῖται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλα τε πάντα
Δῶρ' ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν.
Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
Ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
Τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ὣς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς,
Νῆάδ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, μήτιν' ἑταίρων
Βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαῖτ' ἀλέγυνον.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μηρὰ δὲ κήαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER XIII.

SIC dixit: hi autem omnes ſilentio conticuerunt,
Oblectatione. v. tenebantur in ædibus umbroſis.
Huic autem viciſſim Alcinous reſpondit dixitq́;
O Vlyſſes quoniam veniſti meam ad ære-firmatam domum
Altam, ideo te non rurſus errantem puto
Retro rediturum, etſi valde multa tuliſti.
Veſtrum autem viro vnicuique iubens hæc dico,
Quicunque in atriis honoratum nigrum vinum
Semper bibitis meis, auditis autem cantorem:
Veſtes quidem iam hoſpiti pulchra in arca
Iacent, & aurum multa arte elaboratum, aliaq́ omnia
Dona quæcunque Phæacum ſenatores huc attulerunt.
Sed age, ei demus tripodem magnum, & lebetem
Viritim, nos verò rurſus congregati in populo
Compenſabimur: difficile enim [eſt] vnum [hæc omnia illi] gratis largiri.
Sic dixit Alcinous: his autem placuit ſermo.
Illi quidem dormiturientes iuerunt domum vnuſquiſque,
Quando autem mane genita apparuit roſeis-digitis-aurora,
Ad nauem properarunt, ferebantq́ prævalidum æs,
Et hæc quidem bene depoſuit ſacra vis Alcinoi,
Ipſe profectus per nauem ſub transtris, ne aliquem ſociorum
Læderent impellentiũ [nauem,] quando properarent remis.
Hi autem ad Alcinoi ædes *iuerunt & conuiuium curarunt.*
Atque inter eos bouem mactauit ſacra poteſtas Alcinoi,
Ioui nigras-nubes-congreganti Saturnio, qui omnibus imperat.
Femoribus autem aſſatis epulabantur glorioſum conuiuium,

Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,
Δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ
Νειὸν ἀνέλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν
ἄροτρον,
Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο,
Δόρπον ἐποίχεσθαι· βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
Ὡς Ὀδυσῆι ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί.
Ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ οὐρανίωνες
Ὄλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
Νοστήσας εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
Κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
Παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο,
Ποντόνοε κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ,
Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο, Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. οἱ δὲ θεοῖσιν
Ἔσπεισαν μακάρεσσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων. ἀνὰ δ' ἵστατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀρήτῃ δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρέ μοι ὦ βασίλεια διαμπερὲς, εἰσόκε γῆρας
Ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,

Παισὶ

Oblectantes ſeſe inter ipſos. v. canebat diuinus cantor
Demodocus, populis honoratus: at Vlyſſes
Sæpe ad ſolem caput vertebat omnia-illuſtrantem,
Conſcendere nauim properans: iam enim cupiebat reuerti.
Sicut autem quum vir cœnam concupiſcit, cui diem totum
Per nouale traxerunt boues nigri [bene] compactum aratrum,
Libenter verò huic occidit lumen ſolis
Cœnam vt ineat, affliguntur autem genua eunti:
Sic Vlyſſi amicum occidit lumen ſolis.
Statim v. Phæacibus ſtudioſis remorum loquutus eſt.
Alcinoo. a. maximè illum compellans dixit ſermonem,
Alcinoe rex omnium clariſſime populorum,
Mittite me, vbi ſacrificaueritis illæſum: valete. a. ipſi.
Iam enim perfecta ſunt quæ mihi charus volebat animus,
Deductio & chara dona, quæ mihi dij cœleſtes
Fortunata faciant: integram autem domi vxorem
Redux inueniam cum incolumibus amicis.
Vos verò hic manentes oblectetis vxores
Charas, & filios, dij verò virtutem dent
Omnem, & nullum malum publicum ſit.
Sic dixit: illi autem omnes collaudabant, & iubebant
Mitti hoſpitem, quòd vt par erat loquutus eſſet:
Et tunc præconem alloquuta eſt virtus Alcinoi,
Pontonoe, cratere impleto merum diſtribue
Omnibus in domo, vt precati Iouem patrem,
Hunc hoſpitem mittamus ſuam in patriam terram.
Sic dixit: Pontonous autem dulce vinum miſcuit,
Diſtribuit verò omnibus ſcienter. hi verò diis
Libarunt beatis, qui cœlum latum inhabitant,
Illinc ex ſedibus. ſurrexit autem diuinus Vlyſſes:
Aretæ verò in manibus poſuit poculum geminum,
Et ipſam compellando verba alata dixit,
Vale mihi ô regina ſemper, donec ſenectus
Veniat & mors, quæq; hominibus accidunt:
At ego proficiſcor, tu verò delectare hac in domo,

Τερπόμενοι μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,
Δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ
Νειὸν ἀνέλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ἀσπασίως δ᾽ ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο,
Δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ᾽ ἰόντι·
Ὡς Ὀδυσῆ᾽ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ᾽ αὐτοί.
Ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ οὐρανίωνες
Ὄλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ᾽ οἴκοι ἄκοιτιν
Νοστήσας εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ὑμεῖς δ᾽ αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας
Κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ᾽ ἀρετὴν ὀπάσειαν
Παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη.
Ὣς ἔφαθ᾽, οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπῄνεον ἠδ᾽ ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο,
Ποντόνοε κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὄφρ᾽ εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ,
Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο, Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
Νώμησεν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. οἱ δὲ θεοῖσιν
Ἔσπεισαν μακάρεσσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων. ἀνὰ δ᾽ ἵστατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀρήτῃ δ᾽ ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρέ μοι ὦ βασίλεια διαμπερὲς, εἰσόκε γῆρας
Ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ᾽ ἐνὶ οἴκῳ,

Παισὶ

Oblectantes ſeſe inter ipſos. v. canebat diuinus cantor
Demodocus, populis honoratus: at Vlyſſes
Sæpe ad ſolem caput vertebat omnia illuſtrantem,
Conſcendere nauim properans: nam enim cupiebas reuerti.
5 Sicut autem quum vir cœnam concupiſcit, cui diem totum
Per nouale traxerunt boues nigri [bene] compactum aratrum,
Libenter verò huic occidit lumen ſolis
Cœnam vt ineat, affliguntur autem genua eunti:
10 Sic Vlyſſi amicum occidit lumen ſolis.
Statim v. Phæacibus ſtudioſis remorum loquutus eſt.
Alcinoo. a. maxime illum compellans dixit ſermonem.
 Alcinoe rex omnium clariſsime populorum,
Mittite me, vbi ſacrificaueritis, illæſum: valete a. ipſi.
15 Iam enim perfecta ſunt quæ mihi charus volebat animus,
Deductio & chara dona, quæ mihi dij cæleſtes
Fortunata faciant: integram autem domi vxorem
Redux inueniam cum incolumibus amicis.
Vos verò hic manentes oblectetis vxores
20 Charas, & filios, dij verò virtutem dent
Omnem, & nullum malum publicum ſit.
 Sic dixit: illi autem omnes collaudabant, & iubebant
Mitti hoſpitem, quòd vt par erat loquutus eſſet:
Et tunc præconem alloquuta eſt virtus Alcinoi,
25 Pontonoe, cratere impleto merum diſtribue
Omnibus in domo, vt precati Iouem patrem,
Hunc hoſpitem mittamus ſuam in patriam terram.
 Sic dixit: Pontonous autem dulce vinum miſcuit,
Diſtribuit verò omnibus ſcienter. hi verò diis
30 Libarunt beatis, qui cœlum latum inhabitant,
Illinc ex ſedibus. ſurrexit autem diuinus Vlyſſes:
Aretæ verò in manibus poſuit poculum geminum,
Et ipſam compellando verba alata dixit,
Vale mihi ô regina ſemper, donec ſenectus
35 Veniat & mors, quæq; hominibus accidunt:
At ego proficiſcor, tu verò delectare hac in domo,

Παισί τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.
Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τῷ δ' ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο,
Ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῳὰς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας,
Τὴν μὲν, φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα,
Τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπεμπε κομίζειν·
Ἡ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερε καὶ οἶνον ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Αἶψα τά γ' ἐν νηῒ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ
Δεξάμενοι κατέθεντο πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν.
Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς (ἵνα νήγρετον εὕδοι)
Πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο, καὶ κατέλεκτο
Σιγῇ· τοὶ δὲ καθῖζον ἐπὶ κληῗσιν ἕκαστος
Κόσμῳ, πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.
Εὖθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἅλα πηδῷ·
Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
Ἡ δ' ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
Ὑψόσ' ἀειρόμενοι, ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον·
Ὡς ἄρα τῆς πρύμνη μὲν ἀείρετο, κῦμα δ' ὄπισθε
Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἡ δ' μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον. οὐδέ κεν ἴρηξ
Κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
Ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
Ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα·
Ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.

Εὖτ'

Filiiſq; & populis, & Alcinoo rege,
Sic loquutus [ianuæ] limen ſuperauit, [& exiuit] diuinus Vlyſſes,
Huic autem ſimul præconem-præmiſit virtus Alcinoi,
Vt [eum] duceret ad nauem velocem & littus maris.
Arete verò cum eo famulas ſimul miſit mulieres:
Aliam quidem, chlamydem habentem bene lotam [id eſt, mundam, ac nitentem,]
Aliam verò arcam pictam ſimul miſit vt portaret,
Alia verò panemq; ferebat & vinum rubrum.
At poſtquam ad nauem peruenerunt & mare,
Statim hæc in naui concaua comites illuſtres
Accepta depoſuerunt, potum & cibum omnem.
Sed Vlyſſi conſtrauerunt culcitramq; linteumq;,
Nauis in tabulato concauæ, vt molliter cubaret
In puppi, ingreſſus autem & ipſe eſt, & recubuit
Silentio. illi verò ſederunt in tranſtris ſinguli
Ordine, funem autem ſoluerunt à pertuſo lapide,
Vnaq; hi incumbentes iactabant mare remo,
Et huic ſuauis ſomnus in palpebras incidit,
Altiſſimus, iucundiſſimus, morti proximè [id eſt maximè] ſimilis.
Illa verò [nauis ferebatur,] ſicut in campo quadriiuges maſculi equi.
Omnes ſimul incitati à verberibus ſcuticæ,
In altum ſeſe-tollentes, celeriter emetiuntur viam:
Sic quidem huius puppis tollebatur: vnda verò pone
Nigra magna ruebat multi-ſtrepi maris.
Illa v. valde tutè currebat firmiter, neque accipiter
Circus ſequutus fuiſſet, citiſſimus volucrum:
Sic illa celeriter currens maris vndas ſecabat,
Virum ferens diis paria conſilia habentem.
Qui antea quidem valde multos paſſus eſt dolores ſuo in animo,
Virorumq; bella, moleſtaſq; vndas penetrans;
Tunc ſanè ſecurè dormiebat oblitus eorum quæ paſſus erat.

Quando

Ευτ' ἀστὴρ ὑπέρεσχε φαάντατος, ὅστε μάλιστα
Ερχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης·
Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος
Εν δήμῳ Ἰθάκης. δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ακταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι,
Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Εκτοθεν. ἔντοσθεν δὲ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες εὔσσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη
Αγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς,
Ιρὸν νυμφάων αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Εν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν
Λάϊνοι ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Εν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα. θαῦμα ἰδέσθαι.
Εν δ' ὕδατ' ἀενάοντα, δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν.
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ θεώτεραι, οὐδέ τι κείνῃ
Ανδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.
Ενθ' οἵγ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες. ἡ μὲν ἔπειτα
Ηπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης,
Σπερχομένη τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.
Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐζύγου ἤπειρόνδε,
Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
Αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι,
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ.
Εκ δὲ κτήματ' ἄειραν ἅ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ωπασαν οἴκαδ' ἰόντι, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν
Εκτὸς ὁδοῦ, μή πού τις ὁδιτάων ἀνθρώπων,

Πρὶν

Quando autem ſtella extulit ſe lucidiſſima, quæ maximè
Venit nuntians lumen auroræ mane-genitæ,
Tum inſulæ appropinquabat mare permeans nauis.
Phorcynis autem quidem eſt portus marini ſenis
In Demo Ithacæ: duo autem [ſunt] prouecti in ipſo
Scopuli prærupti [ex ipſo portu in mare procurrentes,]
Qui ventorum arcent grauiter-ſtridentium magnum fluctum
Extra. intus verò ſine vinculo manent
Naues bene-tabulatæ, quum portus ſinum intrauerint,
At in vertice portus paſſis-ramis oliua:
Prope autem ipſam antrum amœnum obſcurum,
Sacrum nympharum, quæ Naiades vocantur.
Intus autem crateresq; & amphoræ erant
Lapideæ: vbi verò præterea mellificant apes.
Intus etiam hiſtones lapidei, prælongi, illicq; nymphæ
Veſtes texunt purpureas, mirabile viſu.
Intus autem aqua perpetua, duæ verò ei ianuæ ſunt.
Hæc quidem ad Boream permeabilis hominibus,
Illa verò contra ad Notum eſt diis ſacra, neque illàc
Viri intrant, ſed immortalium via eſt.
Hùc illi [nauem] introduxerunt. quia locum illum prius nouerant. illa v deinde
Ad terram appulit quantum [eſt] medium totius. id eſt dimidia ſui parte
Concitata, talium enim impellebatur manibus remigum.
Hi autem ex naui egreſſi bonæ-tranſtra-habente in terram.
Primum Vlyſſem concaua ex naue ſuſtulerunt
Ipſumq; linteo, & culcitra ſplendida,
Atque in arena depoſuerunt captum ſomno.
Res autem extulerunt quas ei Phæaces illuſtres
Dederant domum eunti, propter magnanimam Mineruam.
Et hæc quidem apud radicem oliuæ cuncta poſuerunt
Extra viam, ne aliquis viatorum hominum

Antequam

Πρίν γ' Οδυσῆ' ἔγρεσθαι, ἐπελθὼν δηλήσαιτο.
Αὐτοὶ δ' αὖτ' οἶκόνδε πάλιν κίον· οὐδ' Ενοσίχθων
Λήθετ' ἀπειλάων τὰς ἀντιθέῳ Οδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησε· Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν,
Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἐγώ γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔ τι τίουσι
Φαίηκες, τοί περ τοι ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης.
Καὶ γὰρ νῦν Οδυσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παθόντα
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόστον δέ οἱ οὔ ποτ' ἀπηύρων
Πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
Οἱ δ' εὕδοντ' ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
Κάτθεσαν εἰν Ιθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν,
Πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Οδυσσεύς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ω πόποι Εννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οἷον ἔειπες·
Οὔ τι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν.
Ανδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων
Οὔ τι τίει, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεί.
Ερξον ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι κελαινεφὲς ὡς ἀγορεύεις,
Αλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω.
Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα
Εκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ραῖσαι, ἵν' ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
Ανθρώπων, μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ω πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
Οππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται

Antequam Vlyſſes expergiſceretur, offendens violaret.
Ipſi verò rurſus domum retrò iuerunt: neque Neptunus
Oblitus eſt minarum, quas diuino Vlyſſi
Prius minatus erat. Iouis autem rogauit ſententiam,
Iupiter pater, non amplius ego inter immortales deos
Honoratus ero, quando me homines non honorant
Phæaces, qui tamen meo orti ſunt genere.
Etenim nunc Vlyſſem dicebam mala multa paſſum
Domum rediturum, reditum autem illi nunquam eripui
Omnino, quando tu primum promiſiſti, & annuiſti.
Hi vero dormientem in naui veloci per mare ducentes
Depoſuerunt in Ithaca, dederunt verò ei ingentia dona,
Æſq; aurumq; multum, veſtemq; textam,
Multa, quot nunquam Troia extuliſſet Vlyſſes,
Si incolumis veniſſet nactus de præda portionem.
Huic autem reſpondens affatus eſt nubium-congregator Iupiter,
O dij, Neptune latè potens quale [verbum] dixiſti?
Non te deſpiciunt dij: difficile enim eſſet
Antiquiſſimum & optimum ignominiis proſequi.
Virorum verò ſi quis te violentiæ, & robori cedens [impiis facinoribus indulgens]
Non colit, tibi eſt & poſthac vltio ſemper.
Fac vt vis & tibi iucundum eſt animo.
Huic autem reſpondit poſtea Neptunus quaſſator-terræ,
Ego verò ſtatim faciam [ô Iupiter] atrarum nubium-congregator, ſicut dicis:
Sed tuam ſemper iram accuratè caueo, & vito.
Hunc autem Phæacum volo perpulchram nauem
Ex comitatu redeuntem in nigro mari
Perdere, vt iam abſtineant, deſiſtantque à comitatu
Hominum, magnum autem ipſis montem vrbi imponere.
Huic verò reſpõdẽs affatus eſt nubiũ-congregator Iupiter:
O ſuauiſsime [frater] ſic quidem meo animo videtur eſſe optimè.
Quum iam omnis incitatam intuetur

Multitudo

Λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης
Νηῒ θοῇ ἴκελον, (ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
Ἄνθρωποι) μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ᾽ ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
5 Βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἐς Σχερίην ὅθι Φαίηκες γεγάασιν,
Ἔνθ᾽ ἔμεν᾽· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηῦς
Ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ᾽ Ἐνοσίχθων,
Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθε,
Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.
10 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ᾽ ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχήρετμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὤ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ᾽ ἐνὶ πόντῳ
Οἴκαδ᾽ ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα.
15 Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε· τὰ δ᾽ οὐκ ἴσαν ὡς
ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ᾽ Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὢ πόποι ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ᾽ ἱκάνει
Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων
20 ἀγάσασθαι
Ἡμῖν οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονες εἰμὲν ἁπάντων.
Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ᾽ ἥμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
25 Ὣς ἀγόρευ᾽ ὁ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις
ἵκηται
Ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
30 Δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἴ κ᾽ ἐλεήσῃ,
Μηδ᾽ ἡμῖν περιμήκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἔδεισαν, ἑτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.
Ὣς οἱ μὲν ῥ᾽ εὔχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
Δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
35 Ἑσταότες περὶ βωμόν· ὁ δ᾽ ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεὺς,
Εὕδων ἐν γαίῃ πατρωΐῃ· οὐδέ μιν ἔγνω

Multitudo ab vrbe, facere lapidem prope terram
Naui veloci ſimilem, vt admirentur omnes
Homines: magnum vero ipſis montem vrbi imponere.
At poſtquam hoc audiuit Neptunus quaſſator terræ,
Dedit ſe in viam vt iret in Scheriam, vbi Phæaces ſunt,
Illic vt eſſet: illa verò valde prope venit pontigrada nauis
Celeriter impulſa: hanc autem prope venit Neptunus,
Qui ipſam lapidem fecit, & radicauit infernè,
Manu prona impulſam: ipſe verò receſſit.
Hi vero inter ſe verba alata loquebantur,
Phæaces longis remis-vtentes, nauibus-inclyti viri,
Sic autem quis dixit intuens in propinquum alium,
Heu, quis iam nauem velocem ligauit in mari
Quæ domum agebatur? & iam apparebat tota.
Sic igitur quis dixit: hæc autem non intelligebant quomodo facta eſſent.
His. v. Alcinous concionatus eſt, & [eos] affatus:
O dij! certè valdè me antiqua vaticinia aſſequuntur
Patris mei, qui dixit Neptunum per inuidiam-intenſum fore
Nobis, quoniam comites innocui ſumus omnium,
Dixit aliquando Phæacum virorum perpulchram nauem
Ex comitatu redeuntem in nigro mari
Se perditurum, magnum verò nobis montem vrbi impoſiturum:
Sic dixit ſenex: hæc verò iam nunc omnia finiuntur,
Sed age, ſicut ego dicam pareamus omnes.
A deductione quidem deſiſtite hominum, quum aliquis veniet
Noſtram ad ciuitatem: Neptuno verò tauros
Duodecim electos ſacrificemus, ſi miſereatur,
Neque nobis ingentem montem vrbi impoſuerit.
Sic dixit: hi verò metuerunt parauerúntq́ tauros,
Sic hi quidem ſupplicabant Neptuno regi
Populi Phæacum duces & principes
Stantes circum altare: excitatus eſt. a. diuinus Vlyſſes,
Recubans in terra patria, neque ipſam cognouit

Quia

Ηδη δὴν ἀπεὼν· περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦεν
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ὄφρα μιν αὐτὸν
Αγνωστον τεύξειεν, ἕκαστά τε μυθήσαιτο.
Μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη, ἀστοί τε φίλοι τε,
Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρσιν ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι,
Ατραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, καί ῥ' εἴσιδε πατρίδα γαῖαν·
Ωμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ' ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα,
Ωμοι ἐγὼ τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Η ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
Ηε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής,
Πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῆ δὲ καὶ αὐτὸς
Πλάζομαι; αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν
Αὐτοῦ· ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Εξικόμην, ὅς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται.
Ω πόποι οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
Ησαν Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον. ἦ τέ μ' ἔφαντο
Αξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσσαν.
Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
Ανθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίννυται ὅς τις ἁμάρτῃ.
Αλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι.
Μή τι μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ως εἰπὼν, τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας
Ηρίθμει, καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἵματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
Ερπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενος· σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,

Qui iã pridem fuerat abſens: circum enim dea nubem fudit,
Pallas Minerua filia Iouis, vt illum ipſum
Ignotum faceret, ſingulaq; proferret.
Ne ipſum antè vxor cognoſceret, ciueſq; amiciq;.
Quam omnem proci intemperiem rependiſſet.
Propterea aliam formam habentia videbantur omnia regi,
Viaq; perpetuæ portuſq; commodiſſimi.
Scopuliq; excelſi, & arbores vireſcentes.
Stetit igitur ſurgens, & inſpexit patriam terram.
Fleuitq; poſtea & ſua percuſſit femora,
Manibus demiſſis: lugens autem loquutus eſt.
Hei mihi! quorum rurſus hominum in terram venio?
Vtrum iſti [ſunt] iniurioſiq; & crudeles, neque iuſti?
An hoſpitales, & ipſis mens eſt ſancta?
Quo iam res multas porto has? quò verò & ipſe
Erro? vtinam manſiſſem apud Phæaces
Ibi: ego autem ad alium magnanimorum regum
Perueniſſem, qui me benignè excepiſſet & comites dediſſet ad
reuertendum.
Nunc verò neque vbi ponam [iſta] ſcio: neque tamen hic
Relinquam, ne fortè mihi præda alijs fiant.
O dij, haud igitur omnibus [in rebus] prudentes, neque
iuſti
Erant Phæacum duces & principes,
Qui me in aliam terram abduxerunt: certè me dicebant
Se ducturos in Ithacam conſpicuam, neque perfecerunt.
Iupiter ipſos vlciſcatur ſupplicum cuſtos, qui & alios
Homines inſpicit, & plectit quicunque peccarit.
Sed agè iam res numerem, & videam
Ecquid mihi ſurreptum *diſceſſerint concaua in naui ferentes.*
Sic loquutus, tripodas perpulchros & lebetes
Numerabat, & aurum, textaſq; veſtes pulchras:
Horum quidem nihil deſiderabat: hic autem lugebat pa-
triam terram,
Perreptans ad littus perſonantis maris,
Multum deplorando: propè autem eum venit Minerua

Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων,
Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι·
Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην,
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθε,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλ', ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
Χαῖρέ τε, καὶ μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις·
Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
Εὔχομαι ὥς τε θεῷ, καί σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω,
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' ἐῢ εἰδῶ·
Τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασι;
Ἤ πού τις νήσων εὐδείελος, ἦέ τις ἀκτὴ
Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Νήπιος εἰς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας.
Εἰ δὴ τήνδε γε γαῖαν ἀνείρεαι· οὐδέ τι λίην
Οὕτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί,
Ἠμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε,
Ἠδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἤτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν,
Οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται,
Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
Γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τε ἔρση.
Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
Παντοίη, ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασι.
Τῷ τοι ξεῖν' Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει,
Τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης.
Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Χαίρων ᾗ γαίῃ πατρωΐῃ, ὥς οἱ ἔειπε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οὐδ' ὅ γ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον,
Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς

Viro corpore ſimilis iuueni paſtori ouium
Permolli,qualéſque regum filij ſunt,
Duplicem circa humerum habens pulchram veſtem:
Pedibus.a.ſub teneris calceos habebat,manu verò iaculum,
Hanc autē Vlyſſes lætatus eſt conſpicatus, & obuius venit,
Et ipſam compellans verba alata loquutus eſt,
O amice,quando te primùm inuenio hoc in loco,
Salue,& non mihi malo animo occurreris:
Sed ſerua quidem hæc,ſerua etiam me:tibi enim ego
Supplico tanquam deo,& ad tua chara genua accedo.
Et mihi hoc dic verum vt certè ſciam,
Quæ terra?quis populus?qui viri inſunt?
Num qua inſularum amœna?an aliquod littus
Iacet ad mare vergens fertilis continentis?
Hunc autem contrà affata eſt dea caſiis oculis Minerua,
Imperitus es ô hoſpes,aut ex longinqua regione veniſti,
Qui iam de hac terra interrogas:neque enim valde
Sic ignobilis eſt:norunt enim valdè multi,
Et quidem quicunque habitant ad Auroram,Solemq́;
Et quicunque ponè ad occaſum obſcurum.
Certè quidem aſpera,& non equis agitandis apta eſt:
Neque valdè ſterilis,at neque lata eſt:
Ineſt ſiquidem ei frumentum multum,in [ea] etiam vinum
Naſcitur.ſemper autem pluuia habet illam, vireſcenſq; ros.
Paſcendis autē capris eſt cōmoda,& bubus: eſt quidem ſylua
Omnigena,bene autem irrigationes perpetuæ adſunt.
Itaque hoſpes,Ithacæ & in Troiam nomen peruenerit,
Quam longè dicunt ab Achaide eſſe à terra,
Sic dixit:lætatus eſt autem multa-paſſus diuinus Vlyſſes,
Gaudens ſua terra patria,ſicut ei dixit
Pallas Minerua filia Iouis ægidem-geſtantis.
Et ipſam appellans verba alata dixit.
(Neq; hic vera dixit,ſed contra veritatē inſtituit ſermonē
Semper in præcordiis mentem peraſtutam verſans)
Audiebam de Ithaca & in Creta lata
Longè ſupra mare,nunc.v.veni & ipſe

Χρήμασι σὺν τοῖσδεσσι λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
Φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
Ὀρσίλοχον πόδας ὠκὺν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν·
Οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων·
Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ
Ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ.
Νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμέας
Ἀνθρώπων ἐνόησε, λάθον δέ ὁ θυμὸν ἀπούρας.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν Φοίνικας ἀγαυοὺς
Ἐλλισάμην, καί σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα·
Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι,
Ἢ εἰς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἀλλ' ἤτοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο,
Πόλλ' ἀεκαζομένους, οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι.
Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
Δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι.
Ἀλλ' αὔτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
Οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες,
Κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες
Ὤχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ,
Ὣς φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Χειρί τε μιν κατέρεξε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι

Opibus cum iſtis (ibi verò reliqui etiam filijs totidem)
Fugio, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
Orſilochum pedibus velocem, qui in Creta lata
Viros rerum-indagatores [i. induſtrios negotiatores] vincebat
velocibus pedibus.
Quoniam me priuare præda volebat omni
Troiana, cuius gratia ego paſſus ſum dolores animo,
Virorumq́ bella triſtesq́ vndas penetrans,
Neque enim ipſius patri gratificans ſeruiebam
Agro in Troianorum, ſed alijs imperabam ſocijs.
Hunc quidem ego deſcendentem percuſsi aurea lancea,
Rure prope viam inſidiatus cum ſocio.
Nox. a. valde obſcura occupauerat cœlum, neq́ quiſquam nos
Hominum animaduertit, latuique quum illum *anima ſpo-*
liaſſem.
At poſtquam hunc interfeci acuto ære,
Statim ego in nauem profectus Phœnicas illuſtres
Oraui, & ipſis animo gratam prædam dedi.
Hos rogans vt me Pylum deferrent ibiq́ collocarent,
Vel in Elida diuinam, vbi dominantur Epei:
Sed ipſos quidem illinc repulit vis venti
Multum nolentes: neque volebant fallere.
Illinc autem errantes venimus huc nocte,
Ægrè autem ad portum appulimus, neque vlla nobis
Cœnæ recordatio erat, valde licet indigentibus ſumere:
Sed ſic egreſsi naui iacuimus omnes.
Tum me quidem dulcis ſomnus inuaſit defeſſum.
Hi verò fortunas meas concaua ex naui ſublatas
Depoſuerunt, vbi ipſe in arenis iacebam.
Hi vero in Sidoniam pulchram naui conſcenſa
Iuerunt: at ego relictus ſum triſtis animo
Sic dixit: riſit autem dea glaucis oculis Minerua,
Manuq́ ipſum demulſit, corpus. a. aſsimilata eſt mulieri,
Pulchræq́, magnæq́, & illuſtria opera ſcienti:
Et ipſum appellans verba alata alloquuta eſt,
Verſutus eſſet, & fallax, qui te ſuperaret

Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε.
Σχέτλιε ποικιλομῆτα, δόλων ἆτ᾽, οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλες
Οὐδ᾽ ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων,
Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν.
5 Ἀλλ᾽ ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
Κέρδε᾽, ἐπεὶ σὺ μέν ἐσσι βροτῶν ὄχ᾽ ἄριστος ἁπάντων
Βουλῇ καὶ μύθοισιν. ἐγὼ δ᾽ ἐν πᾶσι θεοῖσι
Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σύ γ᾽ ἔγνως
Παλλάδ᾽ Ἀθηναίην, κούρην Διός, ἥ τε τοι αἰεὶ
10 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω·
Καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα·
Νῦν δ᾽ αὖ δεῦρ᾽ ἱκόμην ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω,
Χρήματά τε κρύψω ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὤπασαν οἴκαδ᾽ ἰόντι ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε·
15 Εἴπω θ᾽ ὅσσα τοι αἶσα δόμοις ἔνι ποιητοῖσι
Κήδε᾽ ἀνασχέσθαι. σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ,
Μηδέ τῳ ἐκφάσθαι μήτ᾽ ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν
Πάντων, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ ἦλθες ἀλώμενος, ἀλλὰ σιωπῇ
Πάσχειν ἄλγεα πολλά, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
20 Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀργαλέον σε θεὰ γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι,
Καὶ μάλ᾽ ἐπισταμένῳ. σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις.
Τοῦτο δ᾽ ἐγὼ εὖ οἶδ᾽, ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα
Εἵως ἐνὶ Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν·
25 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Βῆμεν δ᾽ ἐν νήεσσι, θεὸς δ᾽ ἐκέδασσεν Ἀχαιούς,
Οὔ σέ γ᾽ ἔπειτα ἴδον κούρη Διός, οὐδ᾽ ἐνόησα
Νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις·
Ἀλλ᾽ αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
30 Ἠλώμην, εἵως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Πρίν γ᾽ ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Θάρσυνάς τ᾽ ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή·
Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, (οὐ γὰρ ὀΐω
Ἥκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλά τιν᾽ ἄλλην
35 Γαῖαν ἀναστρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω
Ταῦτ᾽ ἀγορευέμεναι, ἵν᾽ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς)

In omnibus dolis, vel deus ſi occurreret,
Miſer verſute, dolis inſatiabilis: haud ergo eras.
Neque in tua terra deſiturus à fallaciis,
Verbiſq́; fallacibus, quæ tibi ab initio amica ſunt.
Sed age, ne amplius hæc dicamus, quum ſciamus ambo
Dolos, quoniam tu quidẽ es hominum longè optimus omnium
Conſilio & verbis, ego verò inter omnes deos,
Conſilioq́; inclyta ſum & dolis: neque tu cognoſcebas
Palladem Mineruam filiam Iouis, quæ tibi ſemper
In omnibus laboribus aſto, & ſeruo,
Atque te Phæacibus gratum omnibus reddidi.
Nunc verò rurſus huc veni, vt tibi conſilium contexam,
Fortunaſq́; abſcondam quaſcunque tibi Phæaces illuſtres
Dederunt domum redeunti meo conſilioq́;, menteq́;.
Dicamq́; quos tibi fatale eſt ædibus in fabrefactis
Dolores tolerare: tu verò tolera, vel neceſſitate:
Neque alicui eloquere neque virorum, neque mulierum
Omnium quòd veneris poſt errores, ſed tacendo
Patere dolores multos, iniurias ſuſtinens virorum.
Huic autem reſpondens, loquutus eſt prudens Vlyſſes.
Difficile eſt te dea cognoſcere homini occurrenti,
Licet valde ſapienti: te enim ipſam vnicuique aſſimilas.
Hoc autem ego certò ſcio quòd mihi antea benigna eras,
Quandiu in Troia pugnabamus filij Achiuorum.
At poſtquam Priami ciuitatem diripuimus altam,
Conſcendimus verò naues, deuſq́; diſſipauit Argiuos,
Non te poſtea vidi filia Iouis, neque animaduerti
Nauem meã aſcendentẽ, vt à me aliquem dolorẽ amoueres.
Sed ſemper mentibus proprijs habens confectum cor
Errraui quouſq́; me dij malo liberarunt.
Antequam tu Phæacum virorum in vbere populo,
Confirmaſti verbis & in ciuitatem duxiſti ipſa.
Nunc autem te per patrem ſupplex oro, (non enim puto [me]
Veniſſe in Ithacam conſpicuam, ſed in aliqua alia
Terra verſor: te autem illudentem puto
Hæc dicere, vt meam mentem decipias)

Εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἱκάνω.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα.
Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
Οὕνεκ᾽ ἐπητής τ᾽ ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
Ἀσπασίως γάρ κ᾽ ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
Ἵετ᾽ ἐνὶ μεγάροισιν ἰδεῖν παῖδάς τ᾽ ἄλοχόν τε.
Σοὶ δ᾽ οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
Πρίν γέ τι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι. ἥτέ τοι αὔτως
Ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτ᾽ ἀπίστεον, ἀλλ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Ἤδε᾽ ὁ νοστήσεις ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους.
Ἀλλά τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι
Πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι χόλον ἔνθετο θυμῷ,
Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ᾽ ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἕδος, ὄφρα πεποίθῃς.
Φόρκυνος μὲν ὅδ᾽ ἐστὶ λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος,
Ἥδε δ᾽ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη.
Ἀγχόθι δ᾽ αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον ἠεροειδὲς,
Ἱρὸν νυμφάων αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Τοῦτο δέ τοι σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, ἔνθα σὺ πολλὰς
Ἔρδεσκες νύμφῃσι τεληέσσας ἑκατόμβας.
Τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ᾽ ἠέρα. εἴσατο δὲ χθών.
Γήθησεν τ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Χαίρων ᾗ γαίῃ κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
Αὐτίκα δὲ νύμφαις ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχὼν,
Νύμφαι Νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, οὔποτ᾽ ἔγωγε
Ὄψεσθ᾽ ὔμμ᾽ ἐφάμην· νῦν δ᾽ εὐχωλῇς ἀγανῇσι
Χαίρετ᾽. ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν ὡς τὸ πάρος περ.
Αἴ κεν ἐᾷ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
Αὐτόν τε ζώειν, καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Ἀλλ᾽

Dic mihi an verè dilectam in patriam venerim.
Huic verò reſpondit poſtea dea cæſiis oculis Minerua.
Semper tibi talis in præcordijs mens,
Propterea & te non poſſum deſerere infelicem exiſtentem,
Quoniam facundus es, & ingenioſus & prudens.
Cupidè enim alius vir vagatus ſi rediſſet.
Cuperet in ædibus videre filioſq; vxoremq;.
Tibi verò nondum gratum eſt cognoſcere, neque interrogare
[tuos]
Antequam tuæ vxoris aliquod periculum feceris quæ tibi ſic
Sedet in ædibus, luctuoſæ autem ei ſemper
Pereunt noctes & dies lacrymanti.
At ego hoc quidem nunquam non credidi, ſed in animo
Sciebam quòd rediturus eſſes amiſſis omnibus ſocijs.
Sed non volui Neptuno obſiſtere
Patruo, qui iram contra te animo premit,
Iratus quòd ei filium dilectum excæcaſti.
Sed agè tibi oſtendam Ithacæ ſolum vt credas.
Phorcynis quidem hic eſt portus marini ſenis:
Hæc autem in vertice portus patula oliua.
Propè verò ipſam antrum amœnum obſcurum
Sacrum nympharum, quæ Naiades vocantur.
Hæc autem ſpelunca lata contecta, vbi tu multas
Sacrificabas nymphis perfectas hecatombas.
Hic autem Neritus eſt mons indutus ſylua.
Sic fata dea diſſipauit nebulam, apparuit autem terra,
Lætatuſq; eſt poſtea patiens diuinus Vlyſſes,
Gaudens ſua terra: oſculatus eſt autem almam tellurem.
Statim verò nymphis ſupplicauit manibus ſublatis.
Nymphæ Naiades filiæ Iouis nunquam ego
Viſurum me vos putabam, nunc igitur votis gratis
Gaudete: at & dona dabimus ſicuti antea,
Si ſinat beneuola Iouis filia prædatrix
Ipſumq; viuere & mihi charum filium augeat.
Hunc autem rurſus affata eſt cæſijs oculis Minerua,
Confide, ne tibi hæc in mentibus tuis curæ ſint.

Sed

Αλλ' ἄγε χρήματα μὲν μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ·
Αὐτοὶ δὲ φραζώμεσθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Ως εἰποῦσα θεὰ δῦνε σπέος ἠεροειδές,
Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Ασσον πάντ' ἐφόρει χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκόν,
Εἵματά τ' εὐποίητα τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε, λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσι
Παλλὰς Αθηναίη κούρη Διὸς Αἰγιόχοιο.
Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμέν' ἐλαίης,
Φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεῦ.
Φράζευ ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
Οἳ δή τοι τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσιν,
Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, καὶ ἕδνα διδόντες.
Ηδὲ, σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ
θυμόν,
Πάντας μέν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
Αγγελίας προϊεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ Αγαμέμνονος Ατρεΐδαο
Φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
Εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Αλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς.
Πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα,
Οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αἴκέ μοι ὣς μεμαυῖα παρασταίης Γλαυκῶπι,
Καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην
Σὺν σοὶ, πότνια θεά, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
Οππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' ὀΐω
Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας
Ανδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Αλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι·

Κάρψω

Sed age fortunas quidem in receſſu antri diuini
Ponamus ſtatim nunc, vt hæc tibi ſalua maneant.
Ipſi verò conſultemus vt res quàm optimè fiant.
Sic loquuta dea intrauit ſpeluncam obſcuram,
Quærens latibulum per ſpeluncam, at Vlyſſes
Citò omnia portauit, aurum, & indomitum æs,
Veſteſq; bene elaboratas, quas ei Phæaces dederunt.
Et hæc quidē probè compoſuit, lapidē autem impoſuit foribus
Pallas Minerua filia Iouis ægidem-geſtantis.
Hi autem ſedentes ſacræ apud radicem oliuæ,
Cogitabant procis inſolentibus mortem.
His autem [verbis] ſermonem orſa eſt cæſiis oculis Minerua,
Generoſe Laertiade prudens Vlyſſes,
Conſidera quomodo procis impudentibus manus inferas,
Qui iam tibi triennium domum regunt,
Ambientes diuinam vxorem & dona dantes:
Illa verò tuum ſemper reditum expectans cum luctu in animo,
Omnibus quidem ſpem dat, & pollicetur viro vnicuique
Nuntiis præmiſsis, mens verò ei alia verſat.
Huic autem reſpondens, loquutus eſt prudens Vlyſſes,
O dij, certè iam Agamemnonis Atridæ
Periturus mala morte in ædibus [meis] eram,
Niſi mihi tu ſingula, dea opportunè dixiſſes.
Sed age, conſilium texe quomodo puniam ipſos.
Adſis verò mihi ipſa, animum peraudacem immittens,
Qualem quando Troiæ ſoluimus magna mœnia:
Si mihi ſic alacris aſtiteris Minerua,
Vel cum trecentis ego viris pugnarem,
Tecum, venerabilis dea, quando mihi beneuola opem-ferres.
Huic autem reſpondit poſtea dea cæſiis oculis Minerua.
Et valde tibi ego adero, neque me latebit
Quum hæc efficiemus, & aliquem ſpero
Sanguineq́;, cerebroq́; fœde-perfuſurum magnum pauimentū
Virorum procorum, qui tibi fortunas comedunt.
Sed agè, te incognitum faciam omnibus hominibus.

Arefaciam

Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
Εσσω, ὅ κεν στυγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα.
Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε,
5 Ως ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης,
Σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ος τοι ὑῶν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδε,
Παῖδά τε σὸν φιλέει καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν,
10 Δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Αρεθούσῃ,
Εσθουσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
Πίνουσαι, τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
Ενθα μένειν, καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
15 Οφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
Τηλέμαχον καλέουσα τεὸν φίλον υἱὸν Οδυσσεῦ·
Ος τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πὰρ Μενέλαον
Ωχετο, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἴ που ἔτ' εἴης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
20 Τίπτε τ' ἄρ' οὔ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
Η ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσι;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
25 Αὐτή μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,
Κεῖσ' ἐλθών. ἀτὰρ οὔτιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἕκηλος
Ησται ἐν Ατρείδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
Η μέν μιν λοχόωσι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,
Ιέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
30 Αλλὰ τά γ' οὐκ ὀίω, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ανδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ως ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Αθήνη·
Κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι,
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα
35 Πάντεσσι μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος.
Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε.

Αμφὶ

Arefaciam quidem cutem pulchram in lentis membris:
Flauos.a.ex capite delebo crines, circum verò pallium
Induam, quod auerſetur conſpicatus quilibet habentem,
Deformabo etiam tibi oculos antea perpulchros exiſtentes,
Vt turpis omnibus procis appareas,
Tuæq́; vxori & filio, quem in ædibus reliquiſti.
Ipſe autem primum ſubulcum pete,
Qui tibi ſuum [quidem eſt] cuſtos: veruntamẽ tibi bene cupit,
Filiumq́; tuum diligit & prudentem Penelopen.
Inuenies hunc ſuibus aſſidentem: hæ autem paſcunt
Apud Coracis petram, & ad fontem Arethuſam,
Comedentes glandem gratam, & nigram aquam
Bibentes, quæ ſuibus nutriunt florentem pinguedinem.
Illic mane & omnia aſſidens interroga,
Quouſq; ego eam in Spartam pulchras habentem mulieres,
Telemachum vocatura tuum dilectum filium ô Vlyſſes,
Qui in magnam Lacedæmonem ad Menelaum
Iuit percunctaturus tuam famam ſi vbi adhuc eſſes.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt prudens Vlyſſes,
Cur non ei dixiſti in præcordiis omnia ſciens?
An vt & ille errans dolores patiatur
Mare per infructuoſum? fortunas autem ei alij conſumant?
Huic verò reſpondit poſtea dea glaucos oculos habens Minerua.
Ne iam tibi ille ſaltem nimium cura ſit.
Ipſa ipſum deduxi, vt famam bonam adipiſceretur
Illuc profectus: at non habet vllum dolorem, ſed quietus
Sedet in Atridæ ædibus, multa autem ei adſunt.
Certè quidem illi inſidias ſtruunt iuuenes cum naue nigra,
Cupientes interficere, antequam in patriam terram veniat.
Sed hæc [euentura] non puto, priuſquam & aliquem terra premat
Virorum procorum qui tibi fortunas deuorant.
Sic igitur ipſum alloquens virga tetigit Minerua:
Siccauit quidem ei cutem pulchram in lentis membris.
Flauos autem ex capite deleuit crines, pellemq́;
Omnibus membris antiqui circumiecit ſenis:
Deformauit autem ei oculos antea perpulchros exiſtentes.

Indu

Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' ἐλάφοιο
Ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην.
Πυκνὰ ῥωγαλέην. ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγον· ἡ μὲν ἔπειτα
Εἰς Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ξ ΡΑΨΩδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΞΕΝΙΣΜΟΣ Ὀδυσσέως γίνεται ἐν τῷ ἀγρῷ παρ' Εὐμαίῳ, καὶ ποικίλη τις ὁμιλία. Ἄλλως. Ὀδυσσέως παρουσία πρὸς Εὔμαιον, καὶ λόγοι γίνονται ἀναπλάττοντος ἑαυτόν, καὶ πράξεις τινὰς ἐκτιθεμένου.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ξῖ δ' Ὀδυσῆα ξείνισεν Εὔμαιος ἀγρῷ ὑφορβός.

ΑΛΛΗ.

Ὀδυσσέως πρὸς Εὔμαιον ὁμιλία.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ ξῖ ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ὃ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπόν,
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας, ᾗ οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβόν, ὅ οἱ βιότοιο μάλιστα
Κήδετο οἰκήων οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Induit etiam ipſum veſtem aliam malam & interulam
Fractam, ſordidam, malo conſpurcatam fumo.
Induit quoque ipſum magnam pellem velocis cerui
5 *Depilem: dedit autem ei virgam & deformem ſacculum,*
Denſe rimoſum, inerat vero tortum lorum.
His illi conſiliis initis diuiſi ſunt: hæc quidem poſtea
In Lacedæmonem diuinam iuit, ad filium Vlyſsis.

ARGVMENTVM LIBRI XIV.

ODYSSEAE HOMERI.

VLYSSES ab Eumæo in agro excipitur hoſpitio, varióſque cum eo ſermones habet *Aliter.* Vlyſſes Eumæum adit, cúmque eo ſermonem habet alium ſe eſſe fingens, res illi geſtas quaſdam exponens.

ALIVD ARG. VEL INSCRIP.

Ξ, Vlyſſem hoſpitio excepit Eumæus in agro ſubulcus.

ALIA INSCRIPTIO.

Vlyſſis cum Eumæo colloquium.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER XIV.

AT hic é portu ingreſſus eſt aſperam ſemitam,
Locũ per ſyluoſũ, per mõtiũ iuga, vbi ei Minerua
Dixerat pium eſſe ſubulcum, qui ei fortunas maximè
Curabat famulorum, quos acquiſierat diuinus Vlyſſes:

Hunc

Τὸν δ' ἄρ ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε περίδρομος· ἣν ῥα συβώτης
Αὐτὸς δείμαθ' ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος.
Ῥυτοῖσι λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα
Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας·
Ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει
Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν. ἐν δὲ ἑκάστῳ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον,
Πολλὸν παυρότεροι. τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
Ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων.
Οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες θήρεσσιν ἐοικότες αἰὲν ἴαυον
Τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
Τάμνων δέρμα βόειον ἐΰχροες· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ὤχοντ' ἄλλυδις ἄλλος ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν,
Οἱ τρεῖς. τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
Σῦν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
Ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορεσαίατο θυμόν.
Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἔνθα κεν ᾧ πὰρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος,
Ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν
Ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλῃ
Πυκνῇσι λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα.
Ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
Ἐξαπίνης, καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.
Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε.
Ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

Hunc autem in veſtibulo inuenit ſedentem, vbi ei porticus
Alta ædificata erat conſpicuo in loco,
Pulchraq́, magnaq́, quæ circumiri poterat, quam ſubulcus
Ipſe ædificauerat ſuibus, abeunte rege,
Sine domina, & Laerte ſene,
Magnis lapidibus, & cinxerat ſepe ſpinoſa.
Palos autem extrà adegit ordine hinc & hinc
Denſos & crebros nigro robore diſciſſo.
Intra autem aream ſuilia duodecim fecerat
Propè inter ſe, lectos ſuibus: in ſingulis verò
Quinquaginta ſues iacentes continebantur
Fœminæ fœta, mares autem foris dormiebant
Multò pauciores, hos enim minuebant comedentes
Impij proci, quoniam mittebat ſubulcus
Semper ſaginatorum pinguium optimum quemque omnium.
Hi autem trecentiq́ & ſexaginta erant.
Iuxta verò canes feris ſimiles ſemper dormiebant
Quatuor, quos nutriuerat ſubulcus princeps virorum.
Ipſe autem circa pedes ſuos aptabat calciamenta,
Incidens pellem bouinam pulchricolorem: alij autem
Iuerant aliò alius cum collectis ſuibus
Tres: quartum verò miſerat in vrbem
Qui ſuem duceret procis ſuperbis neceſſitate:
Vt [eo] mactato, carnibus ſatiarent animum.
Repente autem Vlyſſem viderunt canes latratores,
[Et] hi quidem latrantes accurrerunt: at Vlyſſes
Sedit aſtutia, virga autem ei excidit manu.
Tunc proprium apud ſtabulum indignum tuliſſet dolorem:
Sed ſubulcus celeriter pedibus velocibus ſubſequens,
Cucurrit ad veſtibulum, corium autem ei excidit manibus:
Hos quidem acclamans canes impulit aliò alium
Crebris lapidationibus: hic autem affatus eſt dominum,
O ſenex, certè penè te canes dilaniarunt
Repente, tu verò mihi ignominiæ notam inuſſiſſes.
Mihi autem alios dij dederunt dolores gemitusq́:
Propter *diuinum enim regem lugens & dolens*

Ἧμαι· ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλοις ἀτιτάλλω
Ἔδμεναι· αὐτὰρ κεῖνος ἐελδόμενός που ἐδωδῆς
Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
Εἴ που ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἕπευ, κλισίηνδ' ἴομεν γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν,
Εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ, καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης.
Ὣς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβὸς·
Εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας,
Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς,
Αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ· χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς
Ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
Ὅ,ττι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
Γίγνεται ἡμετέρη· ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν,
Αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
Οἱ νέοι. ἦ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν,
Οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν
Οἶκόν τε κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα,
Ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ.
Ὣς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται ᾧ ἐπιμίμνω.
Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
Ἀλλ' ὄλεθ' ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Καὶ γὰρ κεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Ὣς εἰπὼν, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
Ἔνθεν ἑλὼν δύ' ἔνεικε, καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·

Εὗσε

Iaceo, aliis verò ſues pingues nutrio
Ad comedendum: at ille egens fortè cibi
Errat apud peregrinorum virorum populumq; ciuitatemq;,
Sicubi adhuc venit, & videt lumen Solis.
Sed ſequere, ad ſtabulum eamus ſenex, vt & ipſe
Cibo & vino ſaturatus ex animo,
Dicas vnde ſis, & quot dolores toleraueris.
Sic loquutus ad ſtabulum præceſſit pius ſubulcus,
Sedere fecit. a. illum *introductum: virgulta verò ſubſtrauit denſa:*
Strauit. a. deſuper pellem villoſæ ſylueſtris capræ
Suum ſtratum magnum & denſum: gauiſus eſt. a. Vlyſſes
Quòd ipſum ſic excepiſſet, ſermonemq; habuit his verbis,
Iupiter tibi det hoſpes & immortales dij alij
Quodcunque maximè vis, quia me benignus excepiſti.
Hunc. a. reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,
Hoſpes non mihi fas eſt, neque ſi peior te veniat,
Hoſpitem contemnere: ab Ioue enim ſunt omnes
Hoſpiteſq; paupereſq;: munus autem exiguumq; charumq;
Eſt noſtrum: hic enim ſeruorum mos eſt
Semper timentium, quum dominantur reges
Iuuenes: certè enim dij illius reditum impedierunt.
Qui me valde diligebat, & poſſeſsionem dediſſet,
Quantam ſuo familiari rex benignus dederit,
Domumq;, bonaq; optatiſsimamq; vxorem.
Ei inquam ſeruo, *qui operam ſuam domino diligenter nauerit, cuiuſq; labori deus dederit incrementum,*
Vt & mihi hoc negotium augetur in quo occupor:
Ideò me multum iuuiſſet rex ſi hic ſenuiſſet:
Sed perijt: quòd vtinam Helenæ genus perijſſet
Funditus, quoniam multorum virorum genua labefecit:
Etenim ille iuit Agamemnonis propter honorem
Ad Ilium bonos equos habens, vt Troianos oppugnaret.
Sic loquutus, cingulo celeriter coërcuit tunicam.
Perrexit. a. ire ad ſuilia, vbi grex continebatur porcorum.
Illinc captos duos attulit, & ambos mactauit,

Εὗσέ τε, μίστυλλέν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
Οπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Οδυσῆϊ,
Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν.
Εν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.
5 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν, ἐποτρύνων δὲ προσηύδα,
Εσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τά τε δμώεσσι πάρεστι
Χοίρε' ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
10 Αλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἵ τ' ἐπὶ γαίης
Αλλοτρίης βῶσιν, καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δώη.
Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
15 Οἵδε δέ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
Μνᾶσθαι, οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ' ἀλλὰ ἕκηλοι
Κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ.
Οσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν,
20 Οὔποθ' ἓν ἱερεύουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δύ' οἴω·
Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες,
Η γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος· οὔτινι τόσση
Ανδρῶν ἡρώων, οὔτ' Ηπείροιο μελαίνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ιθάκης· οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν
25 Εστ' ἄφενος τοσσοῦτον. ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω·
Δώδεκ' ἐν Ηπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
Βόσκουσι, ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ενθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἕνδεκα πάντα
30 Εσχατιῇ βόσκοντ', ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται,
Τῶν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ,
Ζατρεφέων αἰγῶν ὅστις φαίνηται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε,
Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον εὖ κρίνας ἀποπέμπω.
35 Ως φάθ', ὁ δ' ἐνδυκέως κρέα τ' ἤσθιε, πῖνέ τε οἶνον
Αρπαλέως, ἀκέων· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν,

Αὐτὰρ

Aſſanitq́;.conciditq́;.& verubus inſixit,
Aſſata autem omnia ferens appoſuit Vlyſsi,
Calida ipſis in verubus,hic autem farinam albam aſperſit,
In poculo verò miſcuit dulce vinum.
Ipſe autem è regione ſedit,cohortans verò alloquutus eſt.
Comede nunc ò hoſpes,quæ ſeruis adſunt[carnes]
Suillas:at pingues porcos proci comedunt,
Non verecundiam habentes in mentibus,neq; miſericordiam:
Non quidem impia opera dij beati amant,
Sed ius colunt,& pia opera hominum.
Et quidem hoſtes,& iniqui,qui terram
Alienam inuaſerint & quibus Iupiter prædam dederit,
Impletis verò nauibus redierunt domum quiſque.
Verùm his vltionis diuinæ potens timor in animos cadit.
Hi verò ſciunt(Dei autem aliquam audiuerunt vocem)
Illius pernicioſam mortem:quia nolunt iuſtè
Ambire,neque ire ad ſua:ſed quieti
Bona dilapidant immoderatè,neq; amplius [eſt] parſimonia.
Quotquot enim noctiſq; & dies abs Ioue oriuntur:
Nunquam vnam ſacrificant victimam,neq; duas ſolas.
Vinum autem conſumunt immoderatè exhaurientes:
Certè enim ei facultates erant magnæ:nulli tantæ
Virorum heroum,neque Epiri feracis,
Neque ipſius Ithacæ,neq; ſimul viginti virorum
Sunt diuitiæ tantæ:ego autem tibi connumerabo.
Duodecim in Epiro armenta,tot greges ouium,
Tot ſuum paſcua,tot ſtabula lata caprarum
Paſcunt,mercenarijq́; & ipſius paſtores viri.
Hic autem vndecim ſtabula lata caprarum omnia
In extremitate agri paſcuntur,inſuper viri boni obſeruant.
Quorum ſemper ipſis vnuſquiſque in die pecudem fert,
Saginatarum caprarum quæcunque videtur optima.
At ego ſues iſtas ſeruoq́;,tueorq́;.
Et ipſis ſuum optimum electum mitto.
Sic dixit:ille v.attentè carnes comedebat,bibebatq́; vinũ
Raptim,tacitus,mala autem procis moliebatur.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ᾧ περ ἔπινεν,
Οἴνου ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ω φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Ωδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς ὡς ἀγορεύεις;
Φῂς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς.
Εἰπέ μοι αἴ κέ ποθι γνώω τοιοῦτον ἐόντα.
Ζεὺς γάρ που τό γε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδών· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ω γέρον, οὔτις κεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
Αγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν.
Αλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
Ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ος δ' ἂν ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
Ελθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν, ἀπατήλια βάζει.
Η δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ,
Καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει.
Η θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται.
Αἶψά κε καὶ σὺ γεραιὲ ἔπος παρατεκτήναιο,
Εἴτις τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη.
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
Ρινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, ψυχὴ δὲ λέλοιπεν.
Η τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὀστέα δ' αὐτοῦ
Κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ως ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχαται. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Ηπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, ὁππόσ' ἐπέλθω,
Οὐδ' εἴ κεν πατρὸς καὶ μητέρος αὖτις ἵκωμαι
Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ
Οφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
Αλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο.

Τὸν

At poſtquam cœnauit, & expleuit animum cibo,
Et ei impletum dedit poculum quo bibebat,
Vino plenum: hic autem ſuſcepit, gauiſuſq; eſt animo:
Et ipſum appellans verbis alatis alloquutus eſt,
O amice quiſnam te emit rebus ſuis,
Sic valde diues & potens ſicut loqueris?
Dicis autem ipſum periiſſe Agamemnonis propter honorem.
Dic mihi ſi forte eum cognoſcam qui talis ſit.
Iupiter enim hoc ſcit, & immortales dij alij,
Si forte ipſum nuntiem cùm viderim: per multa enim [loca] erraui.
Huic autem reſpondit poſtea ſubulcus, princeps virorum,
O ſenex, nullus illum vir peregrinus veniens
Nuntians perſuaſerit ita eſſe vxoriq; & dilecto filio.
Sed temere victus indigui viri errones
Mentiuntur, neque volunt vera loqui:
Quicunque autem errans Ithacæ in populum venit,
Accedens ad dominam meam fallacia [verba] loquitur.
Hæc verò benignè tractat exceptum, & ſingula inquirit.
Et ei lugenti palpebris lacrymæ decidunt:
Vt mos eſt mulieris, quum maritus alibi periit.
Statim & tu ſenex verbum fabricaueris,
Si quis tibi penulamq; tunicamq; veſtimenta det.
Illius autem iam fortaſſe canes veloceſq; alites
Cutem ab oſſibus traxerunt, anima verò [eum] deſtituit:
Vel illum in mari comederunt piſces, oſſa verò ipſius
Iacent in terra, arena inuoluta multa.
Sic ille quidem ibi periit, amicis verò dolores poſt
Omnibus, mihi autem maximè creati ſunt: non enim amplius alium
Humanum ſic dominum inueniam, quocunque iuero.
Neque ſi ad patris & matris iterum irem
Domum, vbi primò natus ſum, & me educauerunt ipſi.
Neque nunc ob hos tam lugeo mæſtus licet,
Oculis vt videam, exiſtens in patria terra:
Quàm me Vlyſſis deſiderium capit abſentis.

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὦ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
Αιδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ,
Αλλά μιν ἠθεῖον καλέω καὶ νόσφιν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας, δῖος Οδυσσεύς,
Ω φίλ' ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι οὐδέ τι φῆσθα
Κεῖνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
Αλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ,
Ος νεῖται Οδυσσεύς. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω,
Αὐτίκ' ἐπεί κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται,
Εσσαι με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔ τι δεχοίμην,
Εχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Αΐδαο πύλῃσι
Γίνεται ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει.
Ιστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα.
Εστίη τ' Οδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω,
Η μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Οδυσσεύς.
Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο,
Οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται ὅς κεν ἐκείνου
Ενθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ φαίδιμον υἱόν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ω γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
Οὔτ' Οδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλ' ἕκηλος
Πῖνε καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, μηδέ με τούτων
Μίμνησκ'· ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Αχνυμαι ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος.
Αλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Ελθοι ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια,
Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι ὃν τέκ' Οδυσσεύς,
Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον,
Καί μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔ τι χερείω
Πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, φρένας καὶ εἶδος ἀγητόν,
Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας,

Ηέ τις

Hunc quidem ego, ô hoſpes, & non præſentem nominare
Reuereor: valde enim me diligebat & curabat in animo.
Sed ipſum fratrem natu maiorem voco, vel longè abſentem.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt patiens diuinus Vlyſſes,
O amice quoniam omnino recuſas negaſq́;
Illum venturum eſſe, animus autem tibi ſemper incredulus:
Ego verò non temerè loquar, ſed cum iuramento,
Quòd redibit Vlyſſes: præmium boni nuntij autem mihi ſit,
Statim poſtquam ille redux ſuam domum peruenerit;
Indue mihi penulam & tunicam veſtimenta pulchra.
Inimicus enim mihi ille æquè ac Ditis oſtia
Antè autem licet valdè indigens nihil accipiam.
Eſt, qui paupertati cedens, [i. ob paupertatem] fallacia [verba] loquitur.
Sciat nunc Iupiter primùm deorum, hoſpitaliſq́; menſa
Domuſq́; Vlyſſis inculpati, ad quam veni.
Certè quidem hæc omnia perficientur ſicut dico.
Hoc verò ipſo anno veniet huc Vlyſſes,
Hoc quidem inclinato menſe, illo verò inſtante
Domum reuertetur, & puniet quicunque illius
Hic contemnit vxorem & illuſtrem filium.
Hunc autem reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,
O ſenex, neq́; profectò ego boni nuntij præmium hoc rependam,
Neque Vlyſſes etiam domum redibit: ſed quietus
Bibe, & alia præter [hæc, id eſt his prætermiſſis,] commemoremus. neque mihi hæc
In memoriam reuoca. certè enim animo in pectore meo
Triſtor, quando aliquis mentionem facit glorioſi regis.
Verùm iuramentum quidem ſinamus: ſed Vlyſſes
Veniat, vt ipſum ego [venire] cupio, & Penelope,
Laertéſque ſenex & Telemachus deo ſimilis.
Nunc verò nati caſum lugeo, quem genuit Vlyſſes,
Telemachi, quem poſtquam nutriuerunt dij plantæ æqualem.
Cumq́; ipſum exiſtimarem fore in viris non peiorem
Patre ſuo charo, conſiliis & ſpecie admirabilem,
Huius aliquis immortalium læſit mentem intus æquabilem.

Vel

Ηέ τις ἀνθρώπων. ὁ δ᾽ ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ες Πύλον ἠγαθέην. τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Οἴκαδ᾽ ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται
Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Αρκεισίου ἀντιθέοιο.
Αλλ᾽ ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἁλώη,
Η κε φύγοι, καί κεν ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.
Αλλ᾽ ἄγε μοι σὺ γεραιὲ τὰ σαυτοῦ κήδε᾽ ἔνισπε,
Καί μοι τοῦτ᾽ ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ᾽ εὖ εἰδῶ,
Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες,
Οπποίης δ᾽ ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
Ηγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ᾽ ἱκέσθαι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορεύσω,
Εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἠμὲν ἐδωδὴ,
Η δὲ μέθυ γλυκερὸν κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσι,
Δαίνυσθαί τ᾽ ἀκέοντ᾽, ἄλλοι δ᾽ ἐπὶ ἔργον ἕποιεν·
Ρηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
Οὔτε διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
Οσσά γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Εκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων,
Ανέρος ἀφνειοῖο πάϊς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
Υἱέες ἐν μεγάροισιν ἠμὲν τράφεν ἠδ᾽ ἐγένοντο,
Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ᾽ ὠνητὴ τέκε μήτηρ
Παλλακίς, ἀλλά με ἶσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα
Κάστωρ Υλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι·
Ος ποτ᾽ ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ,
Ολβῳ τε πλούτῳ τε, καὶ υἱάσι κυδαλίμοισιν.
Αλλ᾽ ἤτοι τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
Εἰς Αΐδαο δόμους· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
Παῖδες ὑπέρθυμοι, καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
Αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, καὶ οἰκί᾽ ἔνειμαν.
Ηγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων,
Εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα,
Οὐδὲ φυγοπτόλεμος. νῦν δ᾽ ἤδη πάντα λέλοιπεν.
Αλλ᾽ ἔμπης καλάμην γέ σ᾽ ὀΐομαι εἰσορόωντα,

Γινώσκειν

Vel aliquis hominum: hic enim iuit ad patris auditionem
In Pylum diuinam: huic verò proci ſuperbi
Domum redeunti ſtruunt inſidias, vt pereat genus,
Sine nomine [deletum] ex Ithaca Arciſij diuini.
Sed age, illum quidem ſinamus, ſiue oppreſſus ſit,
Siue fugerit, & eum protexerit manu Saturnius.
Sed age, mihi tu ſenex tua ipſius incommoda narra:
Et mihi hoc dic verum, vt bene intelligam.
Quis? vnde es virorum? vbi tibi ciuitas, & parentes?
Qua autem in naue veniſti? quomodo verò te nautæ
Duxerunt in Ithacam? quóſnam eſſe profitebantur?
Non enim te peditem puto huc veniſſe.
  Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Ego verò tibi hæc valde verè dicam.
Sit modò nunc nobis in longum tempus & cibus,
Et vinum dulce, tecta intra manentibus,
Ad epulandum quietè, alij verò [ſuum] opus faciant.
Facile [enim] deinde vel anno integro
Nequaquam abſoluerem enarrans meos dolores animi,
Quoſcunque iam omnes deorum voluntate pertuli.
E Creta quidem genus mihi eſſe prædico lata,
Viro diuitis filio: multi verò & alij
Filij in ædibus & educati ſunt, & nati
Legitimi ex vxore: me verò empta peperit mater
Pellex: ſed me æquè ac legitimos honorabat
Caſtor Hylacides: cuius ego me prolem glorior eſſe:
Qui quondam apud Cretenſes vt deus colebatur à populo.
Ob fortunaſq; diuitiaſq; & filios glorioſos.
Sed illum abierunt ferentia fata mortis:
In Ditis domos: facultates autem diuiſerunt
Filij magnanimi, & de [his inter ſe] ſortes iecerunt:
At mihi valde pauca dederunt, & ædes attribuerunt.
Duxi autem vxorem locupletiſsimorum hominum
Gratiâ mea virtutis, quoniam non obſcurus eram.
Neque pugnæ deſertor: nunc a. iam omnia defecerunt.
Sed tamen te arbitror ſtipulam intuentem

Γινώσκειν ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή.
Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη,
Καὶ ῥηξηνορίην, ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε
Ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων·
Οὔ ποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ἀλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἕλεσκον
Ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ, τέ μοι εἴξειε πόδεσσι.
Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ· ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν,
Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν,
Καὶ πόλεμοι, καὶ ἄκοντες ἐΰξεστοι, καὶ ὀϊστοί,
Λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν.
Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· καί μοι μάλα τύγχανε πάντα.
Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
Λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καί ῥα ἔπειτα
Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τήνδε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐφράσαθ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε,
Δὴ τότε μ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
Νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
Ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις.
Ἔνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν,
Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
Οἴκαδε σὺν νήεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς.
Μῆνα γὰρ οἶον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσι,
Κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
Νῆας ἐῢ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν.
Ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός·
Ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι

Cognoſcere: certè enim me calamitas tenet valde multa.
Sanè audaciam Marsq́; & Minerua dederunt.
Et fortitudinem, quum legerem ad inſidias
Viros optimos, mala inimicis moliens:
5 *Nunquam mihi mortem præſagibat animus virilis,*
Sed longè primus irruens lancea occidebam
Virorum inimicorum eum, qui mihi cederet pedibus.
Talis eram in bello: opus ruſticum verò mihi non gratũ erat,
Neq́; rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios.
10 *Sed mihi ſemper naues remis-inſtructæ grata erant,*
Et bella & tela læuia, & ſagittæ:
[Res] lethales, quæq́; aliis horrenda ſunt,
Ea verò mihi grata erant, quæ deus in animo poſuit.
Alius enim aliis vir delectatur operibus.
15 *Antè .n. quàm Troiam intrarent filij Achiuorum*
Nouies imperaui viris, & velocibus nauibus,
Viros aduerſus externos, & mihi valde [feliciter] contingebant omnia,
Quæ præcipuè capiebam animo-meo-grata-multa antè poſtè
20 *Aſſequebar, ſtatim verò domus augebatur: & poſtea.*
Grauisq́; reuerendusq́; inter Cretenſes euaſi.
Sed quum iam hoc odioſum iter magnus Iupiter
Decreuit, quod multorum virorum genua diſſoluit,
Tunc verò me iuſſerunt & inclytum Idomenea
25 *Naues ducere ad Ilium: neque vlla ratio*
Erat denegandi, malus enim [me] premebat populi rumor.
Illi quidem nouem annis belligerauimus filij Achiuorum.
Decimo autem ciuitatem Priami populati redijmus
Domum cum nauibus, deus autem diſiecit Achiuos.
30 *At mihi miſero, mala molitus eſt conſiliarius Iupiter,*
Menſem enim ſolum manſi me oblectans filiis,
Charaq́; coniuge, & bonis: at poſtea
In Ægyptum me animus iuſſit nauigare
Naues vbi bene paraſſem cum diuinis ſociis.
35 *Nouem naues paraui, citò autem coacta ſunt copiæ.*
Sex diebus quidem poſtea mihi dilecti ſocij

Conuiuati

Δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον,
Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι.
Εβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης,
Επλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ,
Ρηϊδίως, ὡσεί τε κατὰ ῥόον. οὐδέ τις οὖν μοι
Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι
Ημεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋρρείτην ἱκόμεσθα·
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας·
Ενθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι,
Οπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι·
Οἱ δ', ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ,
Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτεινον. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή.
Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ηλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ
ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς. ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη·
Ενθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Τοὺς δ' ἄναγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς, αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ποίησ', ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
Αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ. ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο.
Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα,
Καὶ σάκος ὤμοιιν· δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός·
Αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
Καὶ κύσα γούναθ' ἑλών. ὁ δ' ἐρύσατο, καί μ'
ἐλέησεν·
Ες δίφρον δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε δάκρυ χέοντα.
Η μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν,
Ιέμενοι κτεῖναι (δὴ γὰρ κεχολώατο λίην)
Αλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε· Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν

Conuiuati ſunt: at ego victimas multas præbui,
Et ad ſacrificandum diis, & ad epulas ipſis præbendum.
Septimo verò conſcendentes à Creta lata,
Nauigauimus borea vento ſyncero, bono,
Facilè, veluti ſecundo flumine: neque vlla mihi
Nauium læſa eſt: ſed ſoſpites & incolumes
Sedebamus: has verò ventuſq; nautæq; gubernabant.
Quinto die autem ad Ægyptum pulchrè-fluentem venimus.
Statui verò in Ægypto fluuio naues vtrinque remis-impul.
Tum quidem ego iuſſi charos ſocios (ſat.
Ibi apud naues manere, & naues cuſtodire.
Speculatores autem per ſpeculas miſi vt irent, (tũ-animi ſui,
Hi verò intemperantiæ cedentes [i. obſequentes,] ſequuti impe-
Statim valde Ægyptiorum virorum perpulchros agros
Populantur, mulieresq; abducunt & infantes natos,
Ipſoſq; interficiunt, ſtatim autem in vrbem venit rumor.
Illi verò vocem audientes ſimul cum aurora apparente
Venerunt: impletus eſt autem totus campus peditibus & equitibus,
Ærisq; fulgore: Iupiter verò fulmine-gaudens
Fugam meis ſociis malam iniecit, neque vllus ſuſtinuit
Manere contrà: circum enim mala vndique ſteterant.
Ibi noſtrorum multos quidem interfecerunt acuto ære:
Alios verò duxerunt viuos ſibi ſeruire neceſſitate.
At mihi Iupiter ipſe in mente iſtud conſilium
Poſuit: (ſed vtinam mortuus eſſem fatoq; functus
Ibi in Ægypto; adhuc enim me moleſtia excepit.)
Statim de capite galeam fabrefactam depoſui,
Et ſcutum humeris, lanceam verò proieci ex manu.
At ego regis obuiam iui equis,
Et oſculatus ſum genua complexus: hic autem me ſeruauit, & mei miſertus eſt.
In currum. v. me locatum duxit domum lacrymantem.
Certè me valde multi adoriebantur fraxineis-lanceis,
Cupientes interficere, (namque irati erant valde)
Sed ille [vim illorũ à me] propulſauit. Iouis. n. veritus eſt iram Hoſpitalis.

Ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα.
Ενθα μὲν ἑπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγειρα
Χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
Αλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς,
Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν
ἐώργει·
Ος μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσιν φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα
Φοινίκην, ὅθι τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
Ενθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
Αλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Αψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον
ὧραι,
Ες Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο,
Ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι,
Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσειε, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο.
Τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηὸς, ὀϊόμενός περ, ἀνάγκῃ.
Η δ' ἔθεεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ
Μέσσον ὑπὲρ Κρήτης. Ζεὺς δέ σφιν μήδετ' ὄλεθρον.
Αλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν.
Η δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
Εν δὲ θεείου πλῆτο, πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
Οἱ δὲ, κορώνῃσιν ἴκελοι, περὶ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
Ιστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
Εν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν·
Εννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασε μέγα κῦμα κυλίνδον.
Ενθά με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσσατο Φείδων
Ηρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν

Αἴθρῳ

Hoſpitalis, qui maximè agrè fert mala opera.
Tunc quidem ſeptem annos manſi illic. multas autem coegi
Opes inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes:
Sed quum iam octauus mihi rediens annus venit,
Tunc vero Phœnix venit, vir fallacia conſilia ſciens:
Vorator [i. auarus, qui rodebat homines,] qui tam multa mala hominibus fecerat,
Qui me duxit inductum ſuis conſiliis, vt iremus
In Phœniciam, vbi eius domus & bona erant.
Ibi apud ipſum manſi integrum annum.
Sed quando iam menſeſq; & dies perfecti ſunt,
Iterum circumuoluente anno, & ſuperuenerunt quatuor anni tempeſtates,
In Aphricam [proficiſcente] in naui põtigrada me collocauit.
Fallaciam excogitans, vt cum eo onus ducerem:
Illic verò me vt venderet, ~~& magnum pretium acciperet.~~
Hunc ſequebar in naui licet [hoc ipſũ] ſuſpicarer, neceſſitate.
Illa autem currebat Borea vento puro, bono [impulſa]
Per mediũ [mare] ſupra Cretã, Iupiter, a. eis parabat mortẽ.
Sed quando iam Cretam quidem liquimus, neque vlla alia
Apparebat terrarum, ſed cœlum & mare:
Tunc verò atram nubem ſtatuit Saturnius
Naue ſuper concaua: obſcuratus eſt autem pontus ſub ipſa,
Iupiter verò crebro tonuit, & iniecit naui fulmen.
Hæc autem conuerſa eſt tota Iouis percuſſa fulmine.
Sulphuris odore. v. impleta eſt, cecideruntq; ex naue omnes:
Hi verò cornicibus ſimiles circum nauem nigram
Super fluctus ferebantur, deus autem abſtulit reditum.
At mihi Iupiter ipſe habenti licet dolores animo,
Malum longum nauis nigram proram habentis
In manibus poſuit, vt adhuc malum fugerem.
Hunc amplexus ferebar pernicioſis ventis.
Nouem diebus ferebar, decima autem me nocte nigra,
Terræ Theſprotorum applicuit magna vnda verſans,
Ibi me Theſprotorum rex excepit Phidon
Heros gratis: huius enim dilectus filius quum aduenisſet,

Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
Χειρὸς ἀναστήσας ὄφρ' ἵκετο δώματα πατρός.
Αμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν.
Ενθ' Οδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κεῖνος γὰρ ἔφασκε
Ξεινίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα
γαῖαν.
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Οδυσσεύς.
Χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.
Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκει.
Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Εκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Οππως νοστήσῃ Ιθάκης ἐς πίονα δῆμον.
Η δη δὴν ἀπεὼν, ἢ ἀμφαδὸν, ἦε κρυφηδόν.
Ωμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
Νῆα κατειρύσθαι, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἑταίρους.
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ανδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Ενθ' ὅ γε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ακάστῳ
Ενδυκέως. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ
Αμφ' ἐμοὶ ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
Αλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος
νηῦς,
Αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.
Εκ μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
Αμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, ἠδὲ
χιτῶνα.
Ρωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι.
Εσπέριοι δ' Ιθάκης εὐδειέλου ἔργ' ἀφίκοντο.
Ενθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηΐ,
Οπλῳ ἐϋστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
Εσσυμένως παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἕλοντο.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ρηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
Ξεστὸν ἐφολκαῖον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ

Στῆθος·

Frigore & labore afflictum duxit in domum,
Manu ſubleuatum, donec perueniret ad ædes patris.
Induit autem me chlæna tunicaq; veſtimentis.
Ibi de Vlyſſe ego audiui: ille enim dixit.
Hoſpitio ſe ſuſcepiſſe, & amicè tractaſſe ſe euntem in patriam terram:
Et mihi res oſtendit quas coegerat Vlyſſes.
Æſque aurumq; magnaq; arte elaboratum ferrum.
Quin ille ad decimam generationem alterum amplius alat.
Tot ei in ædibus theſauri iacebant regis.
Hunc autem Dodonam dicebat iuiſſe, vt Dei
Ex quercu procera Iouis voluntatem audiret,
Quomodo rediret Ithacæ in fertilem agrum,
Iam diu abſens, an manifeſtè, an occultè
Iurauit autem coram me ipſo libans in domo
Nauem eſſe deductam, & paratos eſſe ſocios.
Qui iam ipſum comitentur dilectam in patriam terram.
Sed me prius miſit: contigit enim vt iret nauis
Virorum Theſprotorum in Dulichium feracem frumenti
Eò ille me iuſſit mittere regi Acaſto
Accuratè. his autem malum mentibus placuit conſilium
De me, vt adhuc omnino caſus calamitatem ſubirem.
Quando enim profecta eſt à terra procul per mare incedens nauis,
Statim ſeruitutis diem mihi excogitarunt.
Me quidem penula tunicaq; velaminibus exuerunt.
Circum autem me lacerum pannum aliud malum iecerunt & tunicam
Laceram, quæ & ipſe oculis vides.
Sub occaſum autem Ithacæ amœnæ ad arua peruenerunt.
Ibi me quidem ligauerunt bene-tranſtrata in naui,
Fune benè torto arctè: ipſi verò egreſſi
Certatim ad littus maris cœnam ſumpſere.
At mihi vinculum quidem diſſoluerunt dij ipſi
Facilè, capiti autem panno obuoluto
Leui temone deſcendens applicui mari

Στῆθος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι
Νηχόμενος· μάλα δ' ὦκα θύρηφ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
Ἔνθ' ἀναβὰς, ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης,
Κείμην πεπτηώς· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
Φοίτων· ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
Μαίεσθαι προτέρω· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον
Νηὸς ἔπι γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ῥηϊδίως, καί με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες
Ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ἀδειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες, ἠδ' ὅσ' ἀλήθης.
Ἀλλὰ τάδ' οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, οὐδέ με πείσεις,
Εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα
Μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
Νόστον ἐμοῖο ἄνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι,
Πάγχυ μάλ', ὅτι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν.
Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
Ἔρχομαι, εἰ μή πού τι περίφρων Πηνελόπεια
Ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ.
Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
Ἠμὲν οἳ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ἠδ' οἳ χαίρουσι βίοτον νήποινον ἔδοντες.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Ἐξ οὗ δή μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,
Ὅς τ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς,
Ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζεν.
Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
Νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι·
Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
Πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι.

Καὶ

Pectus: poſtea verò manibus nauigaui ambabus
Natans celerrimeq́; exceſſi longè ab illis:
Eò aſcendens vbi denſa ſylua erat valde florentiũ arborum
Iacui ſtratus humi: illi verò valde ſuſpirantes
Abierunt: non enim ipſis viſum eſt melius eſſe
Inquirere vlterius: hi quidem retro redierunt
Naui in concaua, me autem abſconderunt dei ipſi
Facilè, & me ſtabulo applicauerunt ducentes
Viri prudentis, adhuc enim mihi fatum viuere.
Hunc. a. reſpondens alloquutus es Eumae ſubulce,
O miſerrime hoſpes, certè mihi valde animum commoniſti,
Hæc ſingula dicens, quæ iam tuliſti, & quæ vagatus es
Sed illa non decorè [à te dicta] puto, neque mihi perſuadebis,
Dicens de Vlyſſe: quid te oportet quum talis ſis
Temerè mentiri, ego autem certè ſcio & ipſe,
Reditum mei domini, quòd odio eſt omnibus diis
Omnino valde: quando ipſum non inter Troianos domuerunt,
Vel amicorum in manibus poſtquam bellum confecit.
Sic [enim] ei ſepulchrum quidem feciſſent omnes Achiui,
Ac etiam ipſius filio magna gloria creuiſſet in poſterum:
Nunc autem ipſum ſine gloria Harpyæ abripuerunt.
At ego apud ſues relegatus, neque ad ciuitatem
Eo, niſi fortaſſe prudens Penelope
Ire iubeat, quando nuntium alicunde venit.
Sed hi quidem ſingula aſſidentes interrogant,
Et alij quidem triſtantur diu abſente rege:
Alij verò lætantur victum impunè edentes.
Sed mihi non gratum eſt inquirere & interrogare,
Ex quo iam me Ætolus vir decepit verbo:
Qui viro interfecto, multas per regiones vagatus,
Venit meas ad ædes, ego autem ipſum amicè tractaui.
Dixit autem ſe eum inter Cretenſes apud Idomeneum vidiſſe
Naues ſarcientem, quas ei fregerant procellæ:
Et dixit venturum, vel æſtate, vel autumno,
Multas opes aduehentem cum diuinis ſociis.

Καὶ σὺ γέρον πολυπενθὲς, ἐπεί σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
Μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε.
Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδήσομαι, οὐδὲ φιλήσω.
Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσας.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω,
Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ', αὐτὰρ ὕπερθε
Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
Ἕσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα,
πέμψαι.
Δουλίχιον δ' ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ τεὸς ὡς ἀγορεύω.
Δμῶας ἐπισσεύας, βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν,
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε δῖος ὑφορβός,
Ξεῖν', οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε
Εἴη ἐπ' ἀνθρώποις ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα.
Ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, καὶ ξείνια δῶκα,
Αὖθις δὲ κτείναιμι, φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην,
Πρόφρων δή κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὥρη δόρποιο, τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι
Εἶεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἀγχίμολον δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί,
Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·
Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων,
Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός,
Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
Τηλεδαπῷ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἵπερ ὀϊζὺν
Δὴν ἔχομεν πάσχοντες ὑῶν ἕνεκ' ἀργιοδόντων·
Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ·
Οἱ δ' ὗν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης

Λήθετ'

Et tu ſenex multa paſſus poſtquam te ad me duxit fortuna,
Neque vllo modo mihi mendaciis gratificare, neq; demulceas,
Non enim ideo ego te honorabo, neque diligam,
Sed Iouem hoſpitalem veritus, teq; ipſum miſeratus.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Certè valde aliquis tibi animus in pectoribus incredulus,
Quem neque iurans induxi, neque tibi perſuadeo:
Sed agè nunc ſponſionem faciamus, & ſuperi
Teſtes ſint ambobus dij, qui Olympum habitant,
Siquidem redierit rex tuus in hanc domum,
Indutum me chlænamq́; tunicámque veſtes fore vt mittas,
Ad Dulichium vt eam, quò [proficiſci] mihi gratum eſt animo.
Si autem non venerit rex tuus, vt dico,
Famulis concitatis impera vt [me] deijciant magno de ſaxo,
Vt & alius pauper caueat decipere.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt diuinus ſubulcus,
Hoſpes ſcilicet ita mihi bona fama bonumq́; nomen
Eſſet inter homines, ſimul & nunc, & in futurum,
Si [ego] qui te in ſtabulum duxi, & hoſpitalia munera dedi,
Contrà etiam [te] interficerem dilectamq́; animam auferrẽ.
Gratus etiam ſcilicet poſtea Iouis Saturnio ſupplicarem.
Nunc verò hora cœnæ. citiſſimè mihi intus ſocij
Erunt, vt in tugurio dulcem præparemus cœnam.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant.
Citò autem ſueſq́; & viri venerunt ſubulci.
Has quidem incluſerunt in ſtabulis-notis, vt dormirent,
Clamor, autem maximus ortus eſt ſuum in-haram-euntium.
At ſuis ſociis imperauit diuinus ſubulcus,
Ducite ſuum optimum, vt in gratiam hoſpitis mactem
Peregrini, præterea & ipſi recreabimur, qui ærumnam
Diu ſuſtinemus patientes ſuũ gratia habentiũ-dentes albos:
Alij autem noſtrum laborem impune comedunt.
Sic loquutus ſcidit ligna acuto ferro.
Hi autem ſuem adduxerunt valde pinguem quinquennem.
Hunc quidem poſtea poſuerunt ad focum: neque ſubulcus

Λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων (φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν)
Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
Ἀργιόδοντος ὑὸς καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων.
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή· τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν.
Αἶψα δέ μιν διέχευαν. ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν,
Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα·
Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. ἂν δὲ συβώτης
Ἵστατο δαιτρεύσων (περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη)
Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
Τὴν μὲν ἴαν νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Μαιάδος υἱεῖ
Θῆκεν ἐπευξάμενος· τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστῳ·
Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν
Ἀργιόδοντος ὑός· κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος·
Καί μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
Ὡς ἐμοί, ὅττι με τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε
Οἷα πάρεστι θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει,
Ὅ,ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει· δύναται γὰρ ἅπαντα.
Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι
Σπείσας δ' αἴθοπα οἶνον, Ὀδυσσῆι πτολιπόρθῳ
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν. ὁ δ' ἕζετο ᾗ παρὰ μοίρῃ.
Σῖτον δέ σφιν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὅν ῥα συβώτης
Αὐτὸς κτήσατο οἶος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος.
Πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,

Oblitus eſt immortalium,(mentibus.n.vtebantur bonis.)
Sed hic ſacra auſpicans,capitis crines in ignem iecit
Albos habentis dentes ſuis.& precatus eſt omnes deos,
Vt rediret Vlyſſes prudens ſuam in domum.
Percuſsit.a.manu ſublata ſtipite querno,quem liquit fiſſum.
Hunc.v.reliquit anima:hi.a. [eum]iugularunt . & uſtularunt[eius ſetas]
Statim. v. ipſum diuiſerunt,cruda autem fruſta impoſuit ſubulcus.
Vndique decerpens à membris.in pinguem pinguedinem.
Et partim quidem in ignem iecit.vbi aſperſiſſet farinæ flore,
Minutatim.v.ſecuerunt alia,& circum verua fixerunt.
Aſſaueruntq́; rite extraxeruntq́; omnia.
Poſuerunt autem in diſcis ſimul omnia,ſubulcus verò
Stetit in partes diuidens,(valde.n.mentibus æqua ſciebat)
Atque illa quidem ſeptifariam omnia partitus eſt ſcindens:
Partem quidem vnam nymphis,& Mercurio Maiæ filio
Poſuit apprecatus:alias verò diſtribuit ſingulis:
Dorſis autem Vlyſſem integris honorauit
Albi-dentis ſuis:honorabat verò animum heri,
Et ipſum compellans alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Vtinam ſic Eumæe dilectus Ioui patri ſis
Sicut mihi,ſi quidem me talis quum ſim bonis honoras.
Hunc autem reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,
Comede miſerrime hoſpes:& delectare his
Qualia adſunt:deus.a.hoc quidem dabit.hoc verò minus:
Quodcunque ſuo animo vult poteſt.n.omnia.
Dixit & primitias ſacrificauit diis ſempiternis.
Libato autem nigro vino Vlyſsi vrbium deſtructori
In manibus poſuit:hic verò ſedebat ſuam iuxta partem:
Cibum autem ipſis diſtribuit Meſautius,quem ſubulcus
Ipſe acquiſierat ſolus abſente domino,
Abſque domina & Laerte ſene.
Ipſum autem apud Taphios emerat ſuis facultatibus.
Hi.a.in cibos paratos propoſitos,manus extenderunt.
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,

Cibum

Σῖτον μὲν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Πάννυχος· αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.
Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε συβώτεω πειρητίζων,
Εἴ πως οἱ ἐκ δὺς χλαῖναν πόροι, ἤ τιν'
ἑταίρων
Ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεί ἑο κήδετο
λίην·
Κέκλυθι νῦν Εὔμαιε καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
Ἠλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,
Καί τ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν,
Καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες.
Ἡγείσθην δ' Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Μενέλαος,
Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγώ· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος,
Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήια πυκνά,
Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες
Κείμεθα· νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ Βορέαο πεσόντος,
Πηγυλίς, αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν γένετ' ἠύτε πάχνη,
Ψυχρή, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
Εὗδον δ' εὔκηλοι σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
Αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον
Ἀφραδίῃς, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης·
Ἀλλ' ἑπόμην σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα,
Ἀγκῶνι νύξας (ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε)
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔ τι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλά με χεῖμα
Δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρά μ' ἤπαφε δαίμων,

Οἰο-

Cibum quidem ab ipſis abſtulit Meſaulius: hi a. in cubile
Cibo & carnibus ſaturati iuerunt.
Nox verò venit mala, obſcura: pluit enim Iupiter
Tota nocte. at ſpirabat Zephyrus vehemens, ſemper aquoſus.
5 Hos verò Vlyſſes alloquutus eſt bubulcum tentans.
Si fortè ipſi exuens [ſuam] lanam præberet, vel aliquem ſociorum
Alium [ad hoc faciendum] impelleret. ſi quidem ipſius curam gerebat valde.
10 Audi nunc [mi] Eumae, & alij omnes ſocij.
Gloriabundus aliquod verbum dicam: vinum, n. iubet
Demens, quod impellit ſapientem etiam valde cantare,
Et leniter ridere & ſaltare impellit,
Et aliquod verbum emiſit quod non dictum ſit melius:
15 Sed poſtquam primum garrulus eſſe cœpi, non diſsimulabo.
Vtinam ſic pubeſcerem, viſque mihi firma eſſet,
Sicut quando ſub Troia inſidias duximus paratas:
Duces autem erant Vlyſſes & Atrides Menelaus,
Cum his verò vna tertius dux fui ego, ipſi enim iuſſerant:
20 Sed quando iam iuimus ad vrbem, altumque murum,
Nos quidem circa vrbem in virgultis denſis,
Inter calamos & paludem ſub armis deliteſcentes,
Iacuimus: nox autem aduenit mala Borea incidente,
Glacialis. at poſtea nix decidit veluti pruina
25 Frigida, & circa ſcuta concreuit gelu.
Tunc alij omnes veſtes habebant & tunicas.
Dormiebant autem quieti ſcutis inuoluti humeros.
At ego veſtem quidem diſcedens ſociis reliqueram
Stultè, quoniam non putabam tantum frigus futurum:
30 Sed ſequebar ſcutum ſolum habens, & veſtem nitidam.
Sed quãdo iã tertia pars noctis fuit, iamq́; aſtra inclinabant,
Et tunc ego Vlyſſem alloquutus ſum qui prope erat
Cubito pungens: hic autem promptè audiuit,
Nobilis Laertiade prudens Vlyſſes.
35 Non amplius cum viuis ero, ſed me hyems
Interficiet: non. n. habeo lanam: me [verò] decepit deus,

Vt

Οἰοχίτων' ἔμμεναι· νῦν δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
Ὡς ἐφάμην. ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι.
Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ με πρὸς μῦθον ἔειπε,
5 Σίγα νῦν, μή τις σεῦ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, εἶπέ τε μῦθον,
Κλῦτε φίλοι θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν· ἀλλά τις εἴη
Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
10 Εἰ πλέονας παρὰ ναῦσιν ἐποτρύνειε νέεσθαι.
Ὡς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα Θόας Ἀνδραίμονος υἱὸς
Καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι
κείνου
15 Κείμην ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς.
Ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη.
Δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν,
Ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος.
Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ'
20 ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας,
Οὐδέ τι πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες.
Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτέ τευ ἄλλου
25 Ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
Νῦν· ἀτὰρ ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες
Ἐνθάδε ἕννυσθαι, μία δ' οἴη φωτὶ ἑκάστῳ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
30 Αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει.
Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς
Εὐνήν, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλεν.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτ' ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
35 Πυκνὴν καὶ μεγάλην. ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς,
Ἕννυσθαι ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο.

Vt ſola cũ tunica eſſem: nunc.a. non amplius remedia adſunt.
Sic dixi. hic autem poſtea conſilium hoc inijt in animo,
(Qualis ille erat ad conſultandum & pugnandum)
Loquens autem ſummiſſa voce me verbis alloquutus eſt,
Sile nunc, ne quis te Achiuorum alius audiat.
Dixit: & cubito caput appoſuit, dixitq; verbum,
Audite amici, diuinum mihi in ſomnis aſtitit inſomnium:
Valde.n. a nauibus procul [huc] venimus. quare aliquis eat
Nuntiatum Atridæ Agamemnoni paſtori populorum,
Si plures [huc] a nauibus iubeat venire.
Sic dixit: ſurrexit.a. poſtea Thoas Andræmonis filius
Subitò: depoſuit autem lænam purpuream,
Dedit autem ſe in viam, vt curreret ad naues, ego verò in veſte illius
Iacui libenter: illuxit autem auream ſedem-habens aurora.
Vtinam nunc ita pubeſcerem, viſq; mihi firma eſſet,
Daret aliquis lænam in ſtabulis ſubulcorum,
Vtraque de cauſa propter amicitiam, & reuerentiam viri boni:
Nunc.a. me contemnunt malas circa corpus veſtes habentem.
Hunc verò reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce.
O ſenex, fabula quidem bona quam dixiſti,
Neque amplius citra decorum verbum inutile dixiſti.
Ideo neque veſte indigebis, neque vlla alia re,
Eorum quæ [conſequi] decet ſupplicem miſerum, obuiã factũ
Nunc: at mane tuas veſtes tractabis, [ac indues]
Non enim multæ lænæ commutatoriæq; tunicæ
Hic ad induendum: vna enim ſola viro vnicuique.
At poſtquam venerit Vlyſſis dilectus filius,
Ipſe tibi lænamq; tunicamq; veſtes dabit,
Mittetq; quò te cor animusq; iubet.
Sic loquutus ſurrexit, poſuit autem ei prope ignem
Lectum, inq; [ipſum] caprarum & ouium pelles iniecit.
Ibi Vlyſſes dormiuit, lænamq; iniecit ipſi
Denſam & magnam, quæ ei erat commutatoria,
Qua ſe indueret, quando aliqua hyems terribilis orta eſſet.

Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐτὸν
Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι, οὐδὲ συβώτῃ
Ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι.
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὡπλίζετο (χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς
Ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος)
Πρῶτον μὲν ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις·
Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑέσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνὴν
Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλοιο·
Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
Βῆ δ' ἴμεναι κείων ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες
Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ο ΡΑΨΩδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ Ἀθηνᾶ ὄναρ ἐπιστᾶσα εἰς Ἰθάκην ἐπανελθεῖν προτρέπεται. ὃς δῶρα παρὰ Μενελάου λαβὼν πέμπεται, καὶ ἐμβαίνειν μέλλων εἰς τὴν ναῦν, Θεοκλύμενόν τινα Ἀργεῖον μάντιν ἀναλαμβάνει ἐπὶ φόνῳ φεύγοντα. καὶ Εὔμαιος Ὀδυσσεῖ διηγεῖται ὡς Φοίνικες αὐτὸν ληϊσάμενοι ἐκ Συρίας νήσου, ἀπέδοντο Λαέρτῃ καὶ ἡ Τηλεμάχου ναῦς κατάγεται εἰς Ἰθάκην, καὶ ταύτην εἰς ἄστυ ἀποπέμψας, αὐτὸς πρὸς Εὔμαιον ἔρχεται.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Οὐ ἐπέβη δ' Ἰθάκης Ὀδυσσείδης ἐκ Λακεδαίμονος.

ΑΛΛΗ.

Sic hic quidem ibi Vlyſſes dormiuit: iuxtaq; ipſum
Viri dormierunt iuuenes: neque ſubulco
Placuit ibi in lecto à ſuibus procul dormire,
Sed hic extra profectus armauit ſe, (lætabatur autem Vlyſſes
Quòd opum ſuarum curam gereret, licet longè ipſe abeſſet.)
Primum quidem enſem acutum circum fortes poſuit humeros,
Circum.a. lænam induit arcentem-ventum, valde denſum,
Pellem etiam cepit capræ bene nutritæ magnæ,
Cepit quoque acutam lanceam contra canes adiutricem & viros.
Perrexit autem ire dormiturus, vbi ſues albis-dentibus præditi
Petra ſub concaua dormiebant Boreæ ſub tegmine.

ARGVMENTVM XV. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

MINERVA Telemacho in ſomnis aſtat, eúmque hortatur vt domum redeat. hic donis à Menelao acceptis mittitur, & ingreſſurus in nauim, Theoclymenon quendam Argiuum vatem recipit propter cædem fugientem. Et Eumæus Vlyſſi narrat vti Phœnices ipſum præda facta ex Syria inſula vendiderint Laertæ. Interea Telemachi nauis deducitur in Ithacam: & quum hanc in ciuitatem remiſiſſet, ipſe ad Eumæum pergit.

ALIVD ARG. VEL INSCRIP.

O, appulit ad Ithacam Vlyſſides [i. Telemachus Vlyſſis filius] ex Lacedæmone.

ALIA

ΑΛΛΗ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
ὂ ο μικρὸν ῥαψῳδία.

Ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
Ὤιχετ', Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
Νόστου ὑπομνήσουσα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Εὗρε δὲ Τηλέμαχον, καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱὸν.
Εὕδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἤτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ·
Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τηλέμαχ' οὐκ ἔτι καλὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι,
Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
Οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι
Κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἀλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.
Πεμπέμεν, ὄφρ' ἔτι οἴκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμῃς.
Ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι. ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
Μνηστῆρας δώροισι, καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα.
Μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
Οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός.
Κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν ὅς κεν ὀπυίοι.
Παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
Οὐκέτι μέμνηται τεθνηκότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα
Δμωάων ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι.
Εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.

ALIA INSCRIPTIO.

Telemachi reditus.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER XV.

ILLA verò in amplam Lacedæmona Pallas Minerua
Iuit, Vlyßis magnanimi illuſtrem filium
De reditu admonitura, & ſuaſura vt rediret.
Inuenit autem Telemachum, & Neſtoris inclytum filium,
Cubantem in veſtibulo domus Menelai illuſtris,
Ac Neſtoriden quidem molli ſopitum ſomno:
Telemachum verò non ſomnus tenebat dulcis, ſed in animo
Noctem per ſolitariam curæ de patre excitabant;
Prope autem ſtans alloquuta eſt glaucis oculis Minerua,
Telemache, non iam bene à tua domo diutius aberras,
Facultatibuſq; relictis, viriſq; in tuis ædibus,
Qui ſic ſuperbi ſunt: vide ne tibi omnia comedant
Bona [inter ſe] diuiſa, tu autem inanem [hanc] viam ineris.
Sed impelle citißime bello ſtrenuum Menelaum
Ad te dimittendum, vt adhuc domi inculpatam matrem inuenias,
Iam enim paterque fratreſque iubent [eam]
Eurymacho nubere: hic enim ſuperat omnes
Procos donis, & amplificat dona dotis.
Ne te inuito ex ædibus res efferatur.
Scis enim qualis animus in pectoribus mulieris:
Illius vult domum augere, qui ipſi eſt maritus:
Filiorum autem priorum, & mariti prioris dilecti,
Non amplius recordatur mortui, neque inquirit:
Sed tu reuerſus ipſe committes ſingula
Ei famularum, quæ optima videbitur eſſe,
Quouſque quidem tibi oſtendant dei venerabilem vxorem.

Αλλο δέ τοί γε ἔπος ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν
Εν πορθμῷ Ιθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ιέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλὰ τάγ' οὐκ ὀίω. πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ανδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσι.
Αλλὰ ἑκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα
Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν. πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν.
Αθανάτων ὅς τις σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε.
Αὐτὰρ ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ιθάκης ἀφίκηαι,
Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους.
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ος τοι ὑῶν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν.
Ενθα δὲ νύκτ' ἀέσαι. τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω
Αγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ.
Ουνεκά οἱ σῶς ἐσσὶ, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθας.
Η μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον.
Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρε,
Λὰξ ποδὶ κινήσας, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Εγρεο Νεστορίδη Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα.
Τηλέμαχ' οὔπως ἔστιν, ἐπειγομένοις περ ὁδοῖο,
Νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν. τάχα δ' ἔσσεται ἠώς.
Αλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη
Ηρως Ατρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
Του γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα
Ανδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ.
Ως ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Αγχίμολον δέ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ανστὰς ἐξ εὐνῆς Ελένης πάρα καλλικόμοιο.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Οδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα

Δῦνεν

Alind autem tibi verbum dicam, tu verò repone in animo,
Procorum tibi diligenter præſtantiſsimi quique inſidiantur
In freto Ithacaq; Samique puluerulenta,
Cupientes occidere ante quam in patriam venias.
Sed hæc [euentura] non puto, priuſquam etiam aliquam terra premat
Virorum procorum, qui tibi victum comedunt.
Sed longe ab inſulis remoue bene-fabricatam nauem;
Noctu autem æquè, [ac interdiu] nauiga, mittet autem tibi ventum à tergo
Immortalium quicunque te cuſtoditq; liberátque.
At vt primum ad littus Ithacæ perueneris,
Nauem quidem in ciuitatem impelle, & omnes ſocios:
Ipſe verò primum ſubulcum adi,
Qui tibi ſuum cuſtos eſt, pariterq; bene eſt erga te affectus.
Ibi.v. noctem iſtam dormi, hunc autem mitte vrbem intro
Nuncium allaturum prudentiſsimæ Penelopæ,
Quòd es ſaluus es, & ex Pylo rediiſti.
Hæc quidem ſic fata abiuit ad altum olympum.
At hic Neſtoridem ex dulci ſomno excitauit,
Calce, pede motum, & ei verbum dixit,
Surge Neſtoride Piſiſtrate, vnius vngulæ equos
Iunge currui admotos vt conficiamus iter.
Hunc.a. Neſtorides Piſiſtratus contra alloquutus eſt.
Telemache, nondum licet, quamuis acceleremus iter,
Noctē per tenebroſam [currū] impellere: citò.a. aderit aurora.
Sed mane, quouſque dona ferens in currum imponat
Heros Atrides bellator egregius Menelaus,
Et [te] verbis mitibus alloquutus remittat.
Illius enim hoſpes recordatur dies omnes
Viri hoſpitalis, qui amoris-cauſa munera præbuerit.
Sic fatus eſt: ſtatim.a. aurea ſedem habens venit aurora.
Acceſsit autem ad ipſos bello ſtrenuus Menelaus,
Vbi ſurrexit è lecto Helena à pulchricoma.
Hunc.a. poſtquam [accepiſſet] Vlyſsis dilectus filius.
Feſtinans, veſtem circum corpus ſplendidam

Δῦσεν, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις
Ἥρως. βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσηύδα
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο·
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Ἤδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Τηλέμαχ' οὔ τι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω
Ἱέμενον νόστοιο. νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ
Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέησιν,
Ἔξοχα δ' ἐχθαίρησιν· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
Ἶσόν τοι κακόν ἐσθ' ὅστ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκῃ.
Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ
πέμπειν.
Ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω
Καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃ, εἴπω δὲ γυναιξὶν
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ
ὄνειαρ,
Δειπνήσαντας ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Εἰ δ' ἐθέλῃς τρεφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
Ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
Ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδέ τις ἡμέας
Αὔτως ἀποπέμψει, δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι,
Ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβήτων,
Ἠὲ δύ' ἡμιόνους, ἠὲ χρύσειον ἄλεισον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν.
Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ' (οὐ γὰρ ὄπισθεν
Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι)
Μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὄλωμαι,
Ἤ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὄληται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Αὐτίκ' ἄρ' ᾗ ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι κέλευσε
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.

Ἀγχίμολον

Induit, & magnum pallium in fortes iecit humeros
Heros: iuit autem foras, aſtans autem alloquutus eſt
Telemachus dilectus filius Vlyſsis diuini,
Atride Menelae diuine princeps populorum,
5 *Iam nunc me remitte dilectam in patriam terram,*
Iam enim mihi animus cupit domum redire.
Huic autem reſpondit poſtea bello ſtrenuus Menelaus,
Telemache, non te ego multum tempus hic detinebo
Cupientem reditus: iraſcerer autem & alij
10 *Viro hoſpitali, qui ſupra modum quidem diligit,*
Supra modum etiam odit: meliora .n. [ſunt] moderata omnia:
Par enim malum eſt, ſiue quis nolentem redire
Hoſpitem impellat, ſiue properantem detineat.
Oportet hoſpitem præſentem amicè tractare, volentem autem
15 *dimittere.*
Sed mane donec dona ferens in currum imponam.
Pulchra, quæ tu oculis videbis: dicam autem mulieribus
Cœnã in domib. vt parent ſufficienter ex iis, quæ intus ſunt:
Ad vtrunque confert, & ad gloriam ſplendoremq́; & ad
20 *reficiendum corpus:*
Cœnatos ire multam in infinitam terram:
Si autem vis diuertere in Græciam & medium Argos,
Vt te ipſe ſequar, ſubiungam iam tibi equos.
Ad vrbes hominum ducam, neque vllus nos
25 *Temere remittet, ſed dabit ſaltem aliquid ferendum,*
Vel aliquem tripodem ex bono-ære-factum, vel lebetem,
Vel duos mulos, vel aureum poculum.
Hunc .a. rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Atride Menelae diuine princeps populorum,
30 *Volo iam redire ad noſtra, (non enim à tergo*
Cuſtodem diſcedens reliqui in rebus meis.)
Ne patrem diuinum quærens ipſe peream.
Néve mihi ex ædibus repoſitum-pretioſum bonum pereat.
At poſtquam hoc audiuit bello ſtrenuus Menelaus,
35 *Statim ſuæ vxori & famulis imperauit,*
Cœnã in ædibus vt præpararent ſufficiẽter de iis, quæ aderãt.

Αγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοΐδης Ετεωνεύς,
Ανστὰς ἐξ εὐνῆς ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ.
Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Οπτῆσαί τε κρεῶν ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα.
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γ' Ελένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι οἱ κειμήλια κεῖτο,
Ατρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον.
Υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
Αργύρεον Ελένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
Ενθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή·
Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ελένη φέρε δῖα γυναικῶν,
Ος κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος,
Αστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν, ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἵκοντο
Τηλέμαχον, τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Τηλέμαχ', ἤτοι νόστον ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
Ως τοι Ζεὺς τελέσειεν ἐρίγδουπος πόσις Ηρης.
Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι.
Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
Εστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται.
Εργον δ' Ηφαίστοιο· πόρεν δέ ἑ Φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεὺς ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
Κεῖσέ με νοστήσαντα· τεῒν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
Ως εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
Ηρως Ατρεΐδης, ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
Θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης
Αργύρεον, Ελένη δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος,
Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Δῶρόν τοι καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι,
Μνῆμ' Ελένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
Σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
Κεῖσθαι ἐνὶ μεγάρῳ, σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο

Οἶκον

Propè autem ipſum venit Boethides Eteoneus,
Vbi ſurrexit ex lecto; quoniam non multum habitabat longè
ab ipſo:
Hũc autem ignem accendere iuſsit bello ſtrenuus Menelaus,
Aſſareq́; carnes: hic autem [ei] obtemperauit cum [hoc] audiſſet.
Ipſe autem in thalamum deſcendit oratum,
Non ſolus, ſimul cum ipſo Helena ibat, & Megapenthes:
Sed quando iã peruenerũt vbi ei res pretioſæ erant recõditæ,
Atrides quidem poſtea poculum cepit geminum,
Filium autem craterem portare Megapenthem iuſsit
Argenteum: Helena autem aſtitit arcis,
Vbi erant veſtes illæ tota variegata quas elaborauerat ipſa
Harum vnam ſublatam Helena portabat diuina mulier,
Quæ pulcherrima erat verſicoloribus texturis & maxima;
Stella a. tanquam reſplendebat: iacebat a. infima omnium,
Perrexerunt a. ire vlterius per domum, quouſque peruenerũt
Ad Telemachum: hunc a. alloquutus eſt flauus Menelaus,
Telemache, reditum quidem vt mentibus tuis cogitas,
Sic tibi Iupiter perficiat valde ſtrepens maritus Iunonis,
E donis autem omnibus quæ in mea domo ſunt pretioſiſſima
Dabo quod inter illa pulcherrimum & honoratiſſimum eſt.
Dabo tibi craterem fabricatum. argenteus autem
Eſt totus, ex auro verò labra confecta ſunt.
Opus autem eſt Vulcani: præbuit a. ipſum illuſtris heros
Sidoniorum rex, quando ſua [i. ipſius] domus cooperuit:
Illuc me profectum: tibi autem volo hoc præbere.
Sic locutus, in manibus poſuit poculum geminum
Heros Atrides: craterem autem lucidum
Poſuit ibi in conſpectu portans fortis Megapenthes,
Argenteum: Helena autem aſtitit pulchrigena.
Veſtem habens in manib ſermonemq́; habuit his verbis,
Donum tibi & ego fili dilecte hoc do,
Monumentum manuum Helenæ: multùm amatæ ad nuptiarum tempus
Vt tuæ vxori portes: interim verò dilectam apud matrem
Iaceat in domo: tu autem mihi gaudens abi

Οἴκου ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς εἰποῦσ' ἐν χερσὶ τίθει, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει. Πεισίστρατος ἥρως
Δεξάμενος, καὶ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ.
Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος.
Ἑζέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Παρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετε, καὶ νέμε μοίρας,
Ὠνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Καὶ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἵπποις τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης
ἐριγδούπου.
Τοὺς δὲ μετ', Ἀτρείδης ἔκιε ξανθὸς Μενέλαος,
Οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθε δεδισκόμενος δὲ
προσηύδα,
Χαίρετον ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Εἰπεῖν· ἦ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὣς ἤπιος ἦεν.
Εἷος ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Καὶ λίην κείνῳ γε, διοτρεφὲς, ὡς ἀγορεύεις.
Πάντα τάδ' ἐλθόντες, καταλέξομεν. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς
Νοστήσας, Ἰθάκη δὲ κιὼν, Ὀδυσεῖ ἐνὶ οἴκῳ
Εἴποιμ' ὡς παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης
Ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις.
Αἰετὸς, ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
Ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο.

Domum bene-ædificatam, & tuam in patriam terram.
Sic loquuta in manibus poſuit: hic a. ſuſcepit gaudens:
Et hæc quidem in currus-arca poſuit Piſiſtratus heros
Suſcepta, & omnia ſua admiratus eſt animo.
Hos autem duxit ad domum capite flauus Menelaus:
Sederunt autem poſtea in ſedibusq́ thronisq́.
Lauacra verò famula gutturnio infudit ferens,
Pulchro, aureo ſuper argenteo lebete
Vt lauarent: iuxta autem politam extendit menſam.
Panem verò veneranda penus cuſtos appoſuit ferens,
Cibis multis impoſitis, benignè largiens de iis quæ aderant.
Boethœdes autem carnes incidebat, & diſtribuebat partes:
Vinum verò miniſtrabat filius Menelai inclyti.
Hi autem in cibos paratos appoſitos manus iniecerunt.
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Tunc verò Telemachus & Neſtoris illuſtris filius
Equos iunxerunt, ſupraq́ currus variegatos aſcenderunt:
Extra veſtibulum autem impulerunt, & porticum valde ſonantem:
Cum his autem Atrides ibat flauus Menelaus,
Vinum dulce habens manu dextra.
Aurea in patera. vt poſtquam libaſſent, [ita demum] abirent.
Stetit autem ante equos, ſalutanſq́ eos dixit,
Valete, ô iuuenes, & Neſtori paſtori populorum
Salutem renūtiate: certè enim mihi tanquā pater mitis erat,
Dum in Troia bellum geſſimus filij Achiuorum.
Hunc autem Telemachus prudens contra alloquutus eſt,
Nos verò omnino illi generosè, ſicut dicis
Omnia hæc eò reuerſi narrabimus: vtinam. v. ego ſic
Redux, in Ithacam Vlyſſi in domo
Dicerem, vt à te conſequutus amicitiam omnem
Redeo, feroq́ pretioſa dona multa & bona.
Sic autem ei loquuto aduolauit dextra auis,
Aquila, album anſerem ferens vnguibus ingentem,
Domeſticum è ſtabulo: hi autem clamantes ſequebantur

Viri

Ανέρες ἠδὲ γυναῖκες. ὁ δέ σφιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
Δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ' ἵππων. οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, ϗ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Τοῖσι δ' Νεσορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων,
Φράζεο δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Εἰ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἦε σοὶ αὐτῷ.
Ως φάτο, μερμήριξε δ' ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Οππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
Τὸν δ' Ελένη τανύπεπλος ὑποφθαμένη φάτο
μῦθον,
Κλῦτέ μευ, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Αθάνατοι βάλλουσι, ϗ ὡς τελέεσθαι ὀΐω.
Ως ὅδε χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ
Ελθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε.
Ως Οδυσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν, ϗ πόλλ' ἐπαληθεὶς,
Οἴκαδε νοστήσει, ϗ τίσεται. ἠὲ ϗ ἤδη
Οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη ἐρίγδουπος πόσις Ηρης,
Τῷ κέν τοι ϗ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην.
Η ϗ ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὦκα
Ηϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες.
Οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ες Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
Υἱέος Ορτιλόχοιο, τὸν Αλφειὸς τέκε παῖδα.
Ενθα δὲ νύκτ' ἄεσαν, ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια
θῆκεν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Ιπποὺς τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον.
Εκ δ' ἔλασαν προθύροιο ϗ αἰθούσης ἐριγδούπου.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πε-
τέσθην.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον.
Καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
Νεστορίδη, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας

Μῦθον

Viri & mulieres: hæc verò accedens ad eos
Dextera irruit ante equos: hi autem conſpicati
Gauiſi ſunt, & omnibus in mentibus animus lætatus eſt.
His autem Neſtorides Piſiſtratus incepit ſermonem,
Conſidera iam Menelae generoſe princeps populorum,
Vtrum nobis hoc oſtenderit deus portentum, an tibi ipſi.
Sic dixit: cogitabat autem bellicoſus Menelaus,
Quomodo ei ritè reſponderet meditatus.
Hunc autem Helena latum-peplum-geſtans, anteuertens habuit orationem his verbis.
Audite me, ego verò vaticinabor ſicut in animo
Immortales ſuggerunt, & vt euenturum puto:
Sicut hæc anſerem rapuit nutritum in domo
Profecta ex monte, vbi ei generatióque partúſque:
Sic Vlyſſes mala multa paſſus, & multa vagatus,
Domum redibit & [procos] puniet: vel & iam eſt
Domi: at procis mala omnibus molitur.
Hanc autem rurſus Telemachus prudens contra dixit,
Sic nunc Iupiter faciat ſtrepens maritus Iunonis.
Sic [enim] tibi & ibi Deo tanquam ſupplicarem.
Dixit, & equis flagellum immiſit: hi autem valde celeriter
Ruerunt in campum per vrbem prompti:
Atque illi toto die quatiebant iugum vtrinque ſuſtinentes.
Occidit autem ſol, obſcurataque ſunt omnes viæ.
Ad Pheras autem peruenerunt Diocles ad domum
Filij Orſilochi, quem Alpheus genuit filium.
Ibi verò nocte dormierunt: hic autem ipſis hoſpitalia munera appoſuit,
Quando autem matutina apparuit roſeis-digitis aurora.
Equóſque iunxerunt ſuper currus varios aſcenderunt.
Extra veſtibulum autem impulerunt & porticum reſonantem:
Verberauit autem eos ad impellendum: hi verò non inuiti volabant.
Statim autem poſtea venerunt ad Pyli altam ciuitatem,
Et tunc Telemachus allocutus eſt Neſtoris filium.
Neſtoride, quomodo mihi pollicitus perficies.

Poſtulata

Μῦθον ἐμόν; ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι
Ἐκ πατέρων φιλότητος· ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές εἰμεν.
Ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει.
Μή με παρὲξ ἄγε νῆα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ,
Μή με γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Ἱέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρειὼ θᾶσσον ἱκέσθαι.
Ὣς φάτο. Νεστορίδης δ' ἄρ' ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ,
Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειε.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι.
Στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Νηὶ δ' ἐνὶ πρυμνῇ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
Ἐσθῆτα, χρυσόν τε, τά οἱ Μενέλαος ἔδωκε.
Καί μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, κέλευέ τε πάντας ἑταίρους,
Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθαι, ἀπαγγεῖλαί τε γέροντι.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὔ σε μεθήσει,
Ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται, οὐδέ σε φημὶ
Ἂψ ἰέναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
Ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν,
Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηὶ μελαίνῃ·
Αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἶψα δ' ἄρ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἤτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, καὶ εὔχετο, θῦε δ' Ἀθήνῃ
Νηὶ πάρα πρυμνῇ· σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν, ἀνὴρ
Τηλεδαπὸς φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς,
Μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
Ὃς πρὶν μέν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἔνι μητέρι μήλων,
Ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων.
Δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων,

Νηλέα

Poſtulata mea? hoſpites autem in perpetuum nos gloriamur eſſe
Et ob patrum amicitiam, & quia æquales ætate ſumus.
Hæc autem via magis nos concordiæ vinculis conſtringet.
Ne me duc extra nauem generoſe ſed relinque illic,
Ne me ſenex inuitum detineat ſuis in domo,
Cupiens accipere amicè: me enim oportet ocius abire.
Sic dixit: Neſtorides a. ſuo conſultauit animo,
Quomodo ei vt par erat, [id,] quod] pollicitus [ipſi fuerat] præſtaret,
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe
Vertit equos ad nauem velocem, & littus maris.
Nauem autem in extremam exonerauit pulcherrima dona.
Veſtem, aurúmque, quæ ei Menelaus dederat.
Et ipſum hortans verba alata loquutus eſt:
Feſtinanter nunc aſcende, iubéque omnes ſocios
Antequam domum eam, nuntiémque ſeni.
Bene enim ego hoc ſcio in mente & in animo,
Qualis [ſit] illius animus vehemens, haud [enim] te dimittet,
Sed ipſe te inuitaturus huc veniet: affirmóque te non
Rediturum vacuum: valde enim iraſcetur vtrique.
Sic loquutus impulit pulchrorum-crinium equos
Retro Pyliorum in ciuitatem, velociter.a. ad ædes peruenit.
Telemachus verò ſociis illos *concitando imperauit,*
Parate arma ſocij naui nigræ,
Ipſíq; aſcendamus vt perficiamus iter.
Sic dixit: hi verò Telemachum celeriter audiuerunt & ei paruerunt.
Statim autem ingreſsi ſunt, & in tranſtris ſederunt.
Atque ille quidem hæc moliebatur, & odores adolebat Mineruæ
Nauis in puppi: acceſsit verò ad eum vir
Peregrinus, fugiens ex Argo ob homicidium,
Vates, genere verò Melampodis proles erat,
Qui antea quondam habitabat in Pylo genitrice ouium,
Diues inter Pylios valde egregias domos habitans.
Tum verò alium ad populum venit, patriam fugiens,

Νηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυότατον ζωόντων,
Ος οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Εἶχε βίῃ· ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο
Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Εἵνεκα Νηλῆος κούρης, ἄτης τε βαρείης
Τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Ερινννύς·
Αλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύκους
Ες πύλον ἐκ Φυλάκης, καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς,
Αντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα
Ηγάγετο πρὸς δώμαθ', ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Αργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν
Ναιέμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Αργείοισιν.
Ενθα δ' ἔγημε γυναῖκα, καὶ ὑψερεφὲς θέτο δῶμα·
Γείνατο δ' Αντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κραταιώ.
Αντιφάτης μὲν ἔτικτεν Οἰκλῆα μεγάθυμον·
Αὐτὰρ Οἰκλείης λαοσσόον Αμφιάρηον,
Ον περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Απόλλων
Παντοίην φιλότητ'· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδὸν,
Αλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντ' Αλκμαίων Αμφίλοχός τε.
Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεά τε Κλεῖτόν τε.
Αλλ' ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν ἠὼς,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφείδεα μάντιν Απόλλων
Θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Αμφιάρηος,
Ος ῥ' Υπερησίην δ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς·
Ενθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
Ος τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο· τὸν δ' ἐκίχανε
Σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ·

Καί

Neleúmque magnanimum, clariſſimum viuentium:
Qui eius opes multas integrum iam annum
Retinebat per vim. hic autem interim quidem in ædibus Phylaci,
Vinculo in moleſto ligatus fuit, acres dolores patiens,
Gratia Nelei filiæ, maliq́ grauis.
Quod ei in mentibus poſuit dea grauis Erynnis.
Sed hic quidem effugit mortem, & abegit boues valde mugientes
In Pylum ex Phylace, & vltus eſt facinus indignum,
Deo parem Neleum [vlciſcens] fratriq́ vxorem
Duxit ad domos: hic verò ad alium iuit populum,
Ad Argos equis-paſcendis-aptum. ibi enim ei fatum erat
Habitare multis imperantem Argiuis:
Ibi verò duxit vxorem, & altam poſuit domum.
Genuit autem Antiphaten & Mantium filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum.
At Oicleus populo-ſalutarem Amphiaraum,
Quem eximiè animo dilexit Iupitérque ægidem geſtans, & Apollo
Omnes amore: neque peruenit ad ſenectutis limen,
Sed periit Thebis muliebrium gratia donorum.
Huic. a. filij nati ſunt Alcmæon, Amphilochúſque.
Mantius verò genuit Polyphideúmque Clytúmque.
Sed Clytum quidem aureâ ſede ſedens rapuit aurora
Pulchritudinis gratia ipſius, vt cum immortalibus verſaretur.
At magnanimum Polyphideum vatem Apollo
Reddidit hominum longè optimum, poſtquam mortuus eſt Amphiaraus,
Qui Hypereſiam migrauerat patri iratus.
Ibi ille habitans vaticinabatur omnibus hominibus.
Huius quidem filius aduenit, (Theoclymenus autem nomen ei erat.)
Qui tunc prope Telemachum ſtetit: hunc autem inuenit
Libantem, ſupplicantémque velocem apud nauem nigram,

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ο φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
Σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων οἵ τοι ἕπονται,
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μηδ' ἐπικεύσῃς.
Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Εξ Ιθάκης γένος εἰμί, πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Οδυσσεύς,
Ει ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
Τοὔνεκα νῦν ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν,
Ηλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς:
Εμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε
Αργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσι Αχαιοί.
Τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν
Φεύγω, ἐπεί νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώποις ἀλάλησθαι.
Αλλά με νηὸς ἔφεσσαι ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα,
Μή με κατακτείνωσι διωκέμεναι γὰρ ὀΐω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον
ηὔδα,
Οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἐΐσης·
Αλλ' ἕπευ, αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι οἷά κ' ἔχωμεν.
Ως ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καὶ τό δ' ἐπ' ἰκριόφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
Αν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσετο ποντοπόροιο.
Εν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· πὰρ δέ οἱ αὐτῷ
Εἷσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Οπλων ἅπτεσθαι. τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.
Ιστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν,
Ελκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι.
Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Αθήνη,
Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα

Νηῦς

Et ipſi appellato verba alata dixit,
O amice,quoniam te odores adolentem inuenio hoc in loco,
Oro [te]per odores,[quos adoles,] & deum,& poſtea[per]
Tuum ipſius caput,& per ſocios qui te ſequuntur,
Dic mihi interroganti vera neque occultes,
Quis?vnde es virorum? vbi tibi ciuitas,& parentes?
Hunc a.rurſus Telemachus prudens contra alloquutus eſt,
Tibi verò ego hoſpes valde verè dicam.
Ex Ithaca genere ſum,pater autem mihi eſt Vlyſſes,
Si quando erat:nunc autem iam interijt graui morte.
Propterea nunc ſocijsq; acceptis & naue nigra,
Veni interrogaturus de patre diu abſente.
Hunc.a.rurſus alloquutus eſt Theoclymenus diuinus.
Sic tibi & ego ex patria viro interfecto
Contribule,multi autem fratreſq;,ſocijq; adſunt
In Argo equos-paſcentes(valde.a.dominantur Achiui:)
Horum fugiens necem & parcam nigram
Fugio:quoniam mihi fatale eſt inter homines errare.
Sed me in nauem impone quia te exul ſuppliciter oraui,
Ne me interficiant: perſequi enim illos *me puto.*
Hunc autem rurſus Telemachus prudens contrà alloquu-
tus eſt,
Non quidem iam volentem expellam ex naui æquali:
Sed ſequere:at illic amicè excipieris[de ijs] quæ habemus,
Sic loquutus illius ſuſcepit æream lanceam,
Et hanc in tabulatu extendit nauis vtrinq; remis agitatæ,
Ipſe etiam nauem aſcendit per-mare-meantem:
In puppi autem poſtea ſedit:iuxta ſe verò
Collocauit Theoclymenum:hi verò funes ſoluerunt.
Telemachus autem ſocijs illos *exhortando imperauit*
Arma capeſſerent.hi autem feſtinanter obedijuerunt.
Malum verò abiegnū concauā intra trabis medium foramē
Statuerunt erectum:rudentibus autem ligauerunt: (nibus.]
Diſtenderunt verò vela alba bene tortis loris-bubulis. [i fu-
His autem ſecundum ventum miſit caſiis oculis Minerua,
Vehementē,cum-impetu-irruentē per aerem:vt velociſſimè

G

Νηὸς ἀνύσσε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δὲ Φεράς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ·
Ἠδὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν.
Ὁρμαίνων ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἦ κεν ἁλοίη.
Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Δορπείτην· παρὰ δὲ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε συβώτεω πειρητίζων.
Ἤ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι, μεῖναί τε κελεύοι
Αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἦ ὀτρύνειε πόλινδε·
Κέκλυθι νῦν Εὔμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ἠῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
Πτωχεύσων, ἵνα μή σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
Ἀλλά μοι εὖ θ' ὑπόθευ, καὶ ἅμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον,
Ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ
Πλάγξομαι, αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
Καί κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
Καί κεν μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην.
Εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὀνείατα μυρί' ἔχοντες.
Αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅ,ττι θέλοιεν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.
Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει·
Δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος,
Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι,
Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα,
Ὤ μοι ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ἔπλετο; ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι:
Εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον,

Nauis emetiretur currens maris ſalſam aquam.
Occidit autem Sol, obſcurataq́ ſunt omnes viæ.
Hæc Pheras feliciter appulit, celeriter-impulſa Iouis vento-ſecundo,
Et ad Elidem diuinam, vbi dominantur Epei.
Hinc verò itinere-conuerſo [nauem] immiſit, [i. egit] trans inſulas acutis,
Cogitans ecquid mortem eſſet euitaturus, an caperetur.
At in ſtabulo Vlyſſes & diuinus ſubulcus
Cœnabant: cum ipſis autem cœnabant viri alij.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
His Vlyſſes dixit ſubulcum tentans,
An ipſum adhuc ex animo diligeret, manereq́ iuberet
Ibi in ſtabulo, an hortaretur ad ciuitatem ire.
Audi nunc Eumæe, & alij omnes ſocij,
Manè ad ciuitatem cupio ire
Mendicaturus, vt non te exhauriam, & ſocios.
Sed me bene mone, & ſimul ductorem bonum præbe.
Qui me illuc ducat, per ciuitatem autem ipſe neceſſitate
Oberrabo, ſi quis forte poculum & panis-fruſtum porrigat:
Et profectus ad domum Vlyſſis diuini,
Nuntium dicam prudenti Penelopæ,
Et cum procis ſuperbis miſcebor,
Si mihi cœnam dent, cibos infinitos cum habeant.
Statim bene-faciam inter ipſos quicquid volent.
Tibi enim edicam, tu verò percipe, & me audi,
Mercurij voluntate internuntij (qui quidem omnium
Hominum operibus gratiam & gloriam præbet)
Sedulitate miniſterij non contenderet mecum homo alius,
Ad ignemq́ bene cumulandum, atq́ ligna ſicca findenda,
Et ad miniſtrandum in menſa, & aſſandum, & vinum fundendum.
Qualia bonis peiores pauperes *miniſtrant.*
Hunc.a. grauiter ſuſpirans alloquutus es Eumæe ſubulce.
Hei mihi hoſpes cur tuis in mentibus hoc conſilium
Fuit? an tu planè cupis ibi perire?
Quando iam procorum vis adire turbam,

Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Οὔ τοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων,
Ἀλλὰ νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ἠδὲ χιτῶνας,
Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα,
Οἵ σφιν ὑποδρώωσιν εὔξεστοι δὲ τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.
Ἀλλὰ μέν'. οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι,
Οὔτ' ἐγὼ. οὔτε τις ἄλλος ἑταίρων οἵ μοι ἔασιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει,
Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο
Ὡς ἐμοὶ, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς.
Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν.
Ἀλλ' ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
Ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας, μεῖναί τε με κεῖνον ἄνωγας,
Εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Πατρός θ' ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ,
Εἴ που ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Ἢ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, Διῒ δ' εὔχεται αἰεὶ
Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν.
Ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο,
Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἥ ἑ μάλιστα
Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.
Ἡ δ' ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
Λευγαλέῳ θανάτῳ, ὡς μὴ θάνοι ὅστις ἐμοί γε
Ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
Ὄφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσά περ ἔμπης,
Τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι·
Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ,
Θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων·

Quorum iniuriaq́;, viſq́; ad ferreum cœlum vadit.
Nequaquam tales ſunt miniſtri illorum,
Sed iuuenes lænas bene-induti & veſtes,
Semper autem peruncti capite, & pulchro vultu,
Qui ipſis adminiſtrant: bene politæ autem menſæ
Pane & carnibus & vino oneratæ ſunt.
Sed mane, non enim aliquis te præſente dolet,
Neque ego, neque alius quiſquam ſociorum qui mihi adſunt.
At poſtquam venerit Vlyſsis dilectus filius,
Ille te lanaq́;, tunicaq́; veſtibus induet:
Mittet autem quò te cor animuſq́; [ire] iubet.
Huic. a. reſpondit poſtea laborioſus diuinus Vlyſſes.
Vtinam ſic Eumæe dilectus Ioui patri ſis,
Sicut mihi quòd meo finem-impoſuiſti errori & ærũna graui.
Vagatione autem non eſt peius aliud hominibus.
Sed gratia pernicioſi ventris malos dolores ferunt
Viri cuicunque contigerit error & malum & dolor.
Nunc autem quoniam detines meq́; expectare illum iubes:
Dic agè mihi de matre Vlyſsis diuini,
Patreq́; quem reliquit proficiſcens in ſenectutis limine.
Sicubi adhuc viuunt ſub ſplendore ſolis,
Aut iam obierunt, & in Plutonis ædibus [ſunt.]
Hunc. a. rurſus alloquutus eſt ſubulcus princeps virorum,
Tibi verò ego hoſpes valde verè dicam
Laertes quidem adhuc viuit, Ioui autem ſupplicat ſemper
Animum à membris perire ſuis in ædibus.
Mirum in modum enim de filio dolet qui perijt.
Deq́; vxore, quã quidẽ virginẽ ille duxerat, quæ ipſũ maxima
Triſtitia affecit demortua, & in cruda ſenectute poſuit:
Quæ dolore ſui filij mortua eſt glorioſi
Triſti morte: ſic non moriatur quicunque
Hic habitans, amicus ſit & amica faciat.
Quamdiu quidem igitur illa erat, quamuis doleret grauiter
Tamdiu aliquid mihi gratum erat ſcrutari, & interrogare,
Quoniam me ipſa nutriuit cũ Ctimene latam-veſtẽ-habente
Filia forti, quam minimam natu peperit è liberis:

Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τι μ' ἧσσον ἐτίμα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθ' ἄμφω,
Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν, καὶ μυρί'
ἕλοντο.
5 Αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐκείνη
Καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα,
Αγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον.
Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι· ἀλλά μοι αὐτῷ
Ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ ᾧ ἐπιμίμνω.
10 Τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι
Οὔτ' ἔπος, οὔτέ τι ἔργον, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν
οἴκῳ,
Ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
15 Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἕκαστα πυθέσθαι,
Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι
Ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὢ πόποι, ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὔμαιε συβῶτα,
20 Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἠὲ διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
Ἧ ἔνι ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἦ σέ γε μουνωθέντα παρ' οἴεσσιν ἢ παρὰ βουσὶν
25 Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἠδ' ἐπέρασσαν
Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον
30 Ἥμενος· αἵδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὕδειν,
Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν· οὐδέ τί σε
χρὴ
Πρὶν ὥρη καταλέχθαι. ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
35 Εὑδέτω ἐξελθών· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.

Cum ea nutritus ſum: paulò autem me minus honorabat.
At poſtquam ad pubertatẽ multum amatã venimus ambo,
Hanc quidem poſtea in Samum nuptum dederunt, & infinita[dotis nomine dona]acceperunt.
At me illa lænaq; tunicaq; veſtibus
Perpulchris indutum pedibus autem calceamentis datis
In agrum miſit, diligebat autem me corde magis.
Nunc verò iam horum indigeo, ſed mihi ipſi
Opus augent beati dij, cui ſedulam operam nauo.
Ex his autem comedi bibiq; & venerandis[viris] dedi,
Ex domina verò iucundum non licet audire,
Vel verbum, vel vllum opus, [id eſt, vllam rem.] quia malum inuaſit domum, [quod malum?]
Viri ſuperbi. valde autem famuli cupiunt
Talem dominam alloqui & ſingula interrogare.
Et comedere bibereque, poſtea autem & aliquid portare
In agrum, qualia animum ſemper famulis exhilarant.
Hunc a. reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Papæ, quàm igitur paruulus exiſtens Eumæe ſubulce,
Longe aberraſti a ſua patria & parentibus.
Sed age mihi hoc dic, & verè enarra,
An deſtructa ſit ciuitas virorum latas-vias habens,
In qua habitabat pater, & veneranda mater.
An verò te ſolum poſitum apud oues, vel apud boues
Viri inimici nauibus ceperint, & tranſtulerint
Huius viri ad domos. hic verò dignum pretium dederit?
Hunc a. rurſus alloquutus eſt ſubulcus princeps virorum.
Hoſpes, quoniam iam hæc me interrogas, & inquiris,
Silentio nunc audi, & delectare, bibeq; vinum
Sedens, hæ enim noctes[ſunt] magnæ: licet quidem dormire:
Licet etiam ſeſe oblectantibus audire. [i. audientibus animis oblectare,] neque te vllo modo oportet
Antequam[iuſtũ]tẽpus[ſit,] dormire: dolor.[n. eſt & multus ſomnus.
Horum autem aliorum quemcunq; cor & animus iubet,
Dormiat egreſſus, ſimul autem cum aurora apparente
Ientatus ſimul ſuos heriles ſequatur.

Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε
Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισι,
Μνωομένω μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ
Οστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ καὶ πόλλ' ἐπαληθῇ.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, (εἴπου ἀκούεις)
Ορτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο.
Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος·
Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Αλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Ελθὼν ἀργυρότοξος Απόλλων Αρτέμιδι ξὺν
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
Ενθα δύω πόλιες, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται.
Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε
Κτήσιος Ορμενίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
Ενθα δὲ Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες
Τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηῒ μελαίνῃ.
Εσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ
Καλή τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον·
Πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγη κοίλῃ παρὰ νηῒ
Εὐνῇ καὶ φιλότητι τά τε φρένας ἠπεροπεύει
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Εἰρώτα δ' ἤπειτα τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
Ηδὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ.
Εκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι·
Κούρη δ' εἰμ' Αρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο·
Αλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες
Αγρόθεν ἐρχομένην, πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ,
Ἦ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἅμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἕποιο,
Οφρα ἴδῃς πατρὸς καὶ μητέρος ὑψερεφὲς δῶ,

Αὐτούς

Nos verò in ſtabulo bibenteſq́, comedenteſq́,
Doloribus noſtris referendis delectemur triſtibus
Recordantes: nam etiam poſt [toleratos] dolores delectatur vir
Quicunq́ iam valde multa paſſus eſt, & multa errauit.
Hoc autem tibi dicam, quod me interrogas & inquiris.
Inſula quædam Syria vocatur ſicubi audis,
Supra Ortygiam, vbi conuerſiones ſolis.
Non ita quidem adeò magna, verùm bona,
Bonis-paſcuis-referta, pecoris-abundans, vino plena, magnam-
frumenti copiam habens,
Fames autem nunquam populum inuadit, neque vllus alius
Morbus odioſus eſt miſeris hominibus:
Sed quando ſeneſcunt in ciuitate nationes hominum,
Veniens argenteum-arcum-geſtans Apollo, cum Diana,
Suis placitis ſagittis aggrediens interficit.
Illic duæ ciuitates, bifariam autem ipſis omnia diuiſa ſunt.
His verò ambabus pater meus imperauit
Cteſius Ormenides ſimilis immortalibus.
Illuc autem Phœnices nauibus-inclyti venerunt viri
Veteratores, infinitas ducentes res ludicras naue nigra;
Fuit autem patris mei vxor Phœniſſa in domo
Pulchraq́, magnaq́, & ſplendidorum operum perita:
Hanc verò Phœnices valde callidi deceperunt:
Cum lauante quidam primùm mixtus eſt concauã apud nauẽ
Lecto & amore: quæ mentes decipiunt
Fœminis mulieribus, & ſi proba ſit.
Interrogabat autem poſtea, quænam eſſet & vnde veniret,
Hæc verò valde ſtatim patris dixit altam domum,
Ex Sidone quidem opulenta glorior me eſſe,
Filia autem ſum Arybantis ego abundè diuitis:
Sed me rapuerunt Taphij latrones viri (deductam,
Ex agro venientem: tranſtulerunt autem me venditur, huc
Huius viri ad-domos: hic verò dignum pretium dedit.
Hanc autem rurſus alloquutus eſt vir, qui mixtus erat clã.
An verò nunc iterum rurſus ſimul nos domum ſequi velles,
Vt videas patris & matris altam domum,

Αὐτούς τ' ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται
Ορκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν.
Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Σιγῇ νῦν μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
Υμετέρων ἑτάρων, συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ,
Ηπου ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
Ελθὼν ἐξείπῃ· ὁ δ' ὀϊσάμενος καταδήσῃ
Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον.
Αλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων.
Αλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται,
Αγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώμαθ' ἱκέσθω.
Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ.
Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
Κερδαλέον δὴ τοῖον ἅμα τροχόωντα θύραζε,
Τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός· ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
Αλφοι, ὅπῃ περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Η μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλά·
Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
Εν νηῒ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο.
Αλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
Καὶ τότ' ἄρ' ἄγγελον ἧκαν, ὃς ἀγγείλειε γυναικὶ,
Ηλυθ' ἀνὴρ πολύϊδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρὸς,
Χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμωαὶ καὶ πότνια μήτηρ
Χερσίν τ' ἀμφαφόωντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντε·
Ωνον ὑπισχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
Ητοι ὁ καννεύσας κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει.
Η δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε.
Εὗρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἠμὲν δέπας ἠδὲ τραπέζας

Ανδρῶν

Ipſoſq;? certè enim adhuc ſũt & diuites vocãtur, [i. habẽtur.]
Hunc.a rurſus alloquuta eſt mulier & reſpondit verbo,
Fiet & hoc, ſi mihi velitis nautæ
Iureiurando-interpoſito fidem-dare, fore vt domum me illæſam abducatis.
Sic dixit: hi autem omnes iurarunt ſicut iuſſit.
At poſtquam iuraueruntq; perfeceruntq; iuramentum,
His rurſus dixit mulier & reſpondit verbo,
Tacete nunc, neque quis me alloquatur verbis
Veſtrorum ſociorum, factus obuius vel in via,
Vel alicubi ad fontem, ne quis ad domum ſeni
Profectus [rē] declaret. hic verò [hæc] intellecta vinciat [me]
Vinculo in graui. Vobis verò molitur mortem.
Sed continete in mente [noſtrum] conſilium: accelerate autem emptionem viaticorum.
At quando iam nauis plena commeatus fuerit,
Nuntius mihi poſtea velociter ad domos veniat,
Portabo enim & aurum quodcunque in manus venerit:
Et aliud quidem naulum ego volens dabo.
Filium enim viri boni in ædibus accuratè nutrio,
Aſtutum iam valde ſimul currentem foras:
Hunc ducam in naui. hic verò vobis infinitum pretium
Inueniet, quocunq; traieceritis ad diuerſilingues homines.
Hæc quidem ſic fata abiuit ad domos pulchras.
Hi autem per annum totum apud nos manentes
In naui concaua facultates multas lucrabantur.
Sed quãdo iam horũ concaua nauis grauata erat, ad redeũdum,
Tunc nuntium miſerunt qui [rem] nuntiaret mulieri.
Venit [autem] vir multa ſciens mei ad domos patris.
Aureum monile habens, electro autem erat-diſtinctum.
Hoc quidem in domo famulæ & honeſta mater
Manibus tractabant & oculis ſpectabant,
Pretium promittentes: hic autem huic ſignum dedit tacitè.
Atque hic.q. ſigno dato concauam in nauem iuit:
Hæc verò me manu capiens ex ædibus eduxit foras.
Inuenit autem in veſtibulo partim pocula partim menſas.

Virorum

Ανδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μευ πατέρ' ἀμφεπένοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δήμοιό τε φῆμιν.
Ηδ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ
Εκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ημεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κιόντες,
Ενθ' ἄρα Φοινίκων ἦν ἀνδρῶν ὠκύαλος νηῦς.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Νὼ ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν.
Εξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
Αλλ' ὅτ' δὴ ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Αρτεμις ἰοχέαιρα.
Αντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ.
Καὶ τὴν μὲν φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
Εκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ,
Τοὺς δ' Ιθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
Ενθά με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσι.
Τὸν δ' αὖ διογενὴς Οδυσσεὺς ἠμείβετο μύθῳ,
Εὔμαι', ἦ μάλα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
Αλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε
Ζεύς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
Ηπίου, ὃς δή τοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε
Ενδυκέως· ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον. αὐτὰρ ἔγωγε
Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Κὰδ δὲ δραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
Αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν ἐΰθρονος· οἱ δ' ἐπὶ χέρσου
Τηλεμάχου ἕταροι λῦον ἱστία, κὰδ δ' ἕλον ἱστὸν
Καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς.
Εκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.
Εκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον.

Αὐτὰρ

Virorum conuiuarum,qui meo patri miniſtrabant.
Hi quidem in concionem proceſſerunt,populiq́ cœtum.
Hæc autem ſtatim tria pocula abſcondens in ſinu
Exportauit,at ego ſequutus ſum per imprudentiam.
5 *Occidit autem ſol,obſcurataq́ ſunt omnes viæ.*
Nos autem ad portum inclytum venimus celeriter euntes
Hic verò Phœnicum erat virorum velox-in-mari nauis.
Hi quidem poſtea vbi aſcendiſſent nauigarunt humidas vias,
Vbi nos in nauem impoſuerunt: Iupiter autē ventum immiſit,
Sex diebus quidem æque nauigauimus noctu,ac interdiu.
Sed quando ſeptimum diem Iupiter adiecit Saturnius,
Hanc quidem poſtea mulierem interfecit Diana ſagittis-gaudens.
In ſentinam autem inſonuit cadens, ſicut marina fulica;
15 *Et hanc quidem phocis & piſcibus eſca vt eſſet*
Eiecerunt,at ego relictus ſum dolens animo.
Hos autem Ithacæ admouit portans ventuſq́ & aqua,
Vbi me Laertes emit facultatibus ſuis.
Sic hanc terram ego vidi oculis.
20 *Huic autem rurſus nobilis Vlyſſes reſpondit verbo,*
Eumæe,certè valde iam mihi in mentibus animum mouiſti,
Hos ſingulos narrās,quoſcunque iam paſſus es dolores animo.
Veruntamen certè tuo quidē infortunio bonū etiam adiunxit
Iupiter,quoniam in viri domos perueniſti multa-paſſus
25 *Humani,qui iam tibi præbet cibumq́ potumq́*
Decenter. degis autem bonam vitam: at ego
Multas hominum per ciuitates errans huc nunc veni.
Sic hi quidem talia inter ſe ipſos dicebant.
Dormierunt autem non multum in tempus,ſed paululum.
30 *Statim enim aurora venit pulchram-habens ſedem: illi verò prope-terram*
Telemachi ſocij ſoluebant vela, depoſuerunt autem malum.
Statim hanc verò nauem in portum protraxerunt remis,
Anchoras.a eiecerunt, funeſq́ [littori] alligarunt.
35 *Exierunt verò & ipſi in littus maris.*
Cœnamq́ parabant,miſcebantq́ ardens vinum.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων.
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγρόνδ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας.
Ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι·
Ἠῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην,
Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Πῆ γὰρ ἐγὼ φίλε τέκνον ἴω; τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι
Ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν;
Ἦ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἄλλως μέν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
Ἔρχεσθ'. οὐ γάρ τοι ξενίων ποθή. ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Χεῖρον, ἐπεί τοι ἐγὼν μὲν ἀπέσσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
Ὄψεται. οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
Φαίνεται, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει.
Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι ὅν κεν ἵκηαι,
Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι.
Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἕξειν.
Ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος αἰθέρι ναίων,
Εἰ καί σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἦμαρ.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσι
Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε
Μεσσηγὺς νηός τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἑτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τηλέμαχ', οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις,

Ἔγνων

At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Inter eos Telemachus prudens incepit ſermonibus,
Vos quidem nunc ad ciuitatem impellite nauem nigram,
At ego in agrum ibo & ad paſtores.
Veſpertinus autem in ciuitatem inſpectu meũ prædiũ deſcendam
Mane verò vobis epulas pro itinere mecũ confecto apponam,
Conuiuium bonum carniumq́; & vini dulcis potus
Hunc.a. rurſus alloquutus eſt Theoclymenus diuinus,
Quò verò ego dilecte fili ibo? cuius domos adibo
Virorum qui aſperam Ithacam gubernant?
An rectà ad tuam matrem ibo, & tuam domum?
Hunc.a. Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Aliâs quidem te ego noſtram domum iuberem
Ire: non enim tibi hoſpitalium donorum [eſſet] penuria: ſed tibi ipſe
Peius id eſſet quoniam ego quidem abero, neque te mater
Videbit: non enim frequenter procis in domo
Apparet: ſed procul ab his in ſuperiori ædiũ parte telã texit.
Sed tibi alium virum indicabo, ad quem ibis,
Eurymachum, Polybi prudentis inclytum filium,
Quem nunc vt deum Ithacenſes inſpiciunt.
Etenim [eſt] longe præſtantiſſimus [dignitate] vir, cupitq́; maxime
Matrem meam ducere vxorem, & Vlyſsis honorem habere.
Sed hæc Iupiter ſcit Olympius in æthere habitans,
Si & ipſis ante nuptias perficiet malum diem.
Sic igitur ei loquuto volauit dextra auis
Accipiter, Apollinis velox nuntius: in pedibus autem
Columbam tenens vellebat, deorſum verò pennas fundebat in terram,
In medium nauiſq́; & ipſius Telemachi.
Hunc autem Theoclymenus à ſociis ſeorſim cum vocaſſet,
Inq́; eius prehenſa baſit manũ, ſermonemq́; habuit his verbis,
Telemache, non ſine deo volauit dexter ales.

Ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα.
Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένους βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἦ, καὶ Πείραιον προσεφώνεε πιστὸν ἑταῖρον.
Πείραιε Κλυτίδη, σὺ δέ μοι τά περ ἄλλα μάλιστα
Πείθῃ ἐμῶν ἑτάρων οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο·
Καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
Ἐνδυκέως φιλέειν, καὶ τιέμεν, εἰσόκεν ἔλθω.
Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα.
Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις,
Τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
Ὣς εἰπὼν, ἐπὶ νηὸς ἔβη. ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον. καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον.
Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν, τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Οἱ μὲν, ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσεν
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο
Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν
Ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαι. ᾗσι συβώτης
Ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς.

ΥΠΟ

Cognoui enim ipſum è regione conſpicatus, alitem exiſtentem, [id eſt auſpicium eſſe.]
Veſtro autem non eſt genere regalius aliud
In populo Ithacæ, ſed vos potentes ſemper.
Hunc autem ſtatim Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Vtinam verò hoc hoſpes verbum perfectũ ſit. [i. perficiatur.]
Sic [enim] citò agnoſces amicitiámque multáque dona
A me, adeò vt aliquis tibi obuiam veniens beatum [te] ſit dicturus,
Dixit, & Peiræum alloquutus eſt filium ſocium.
Peiræe Clytide, tu enim mihi [in] cæteris [rebus] maximè
Pares ex ſociis meis, qui me ad Pylum ſequuti ſunt,
Et nunc mihi hunc hoſpitem ducens, in ædibus tuis
Studioſè complectere, & honora donec veniam,
Hunc verò Peiræus lancea inclytus contrà alloquutus eſt.
Telemachi, etiamſi tu multo tempore hîc maneas,
Huius tamen equidem curam geram, nec rerum quæ hoſpitibus debentur ei penuria erit.
Sic loquutus in nauem iuit, iuſſit verò ſocios
Ipſosq́; aſcendere, atque funes ſoluere.
Hi autem ſtatim aſcenderunt, & in tranſtris ſederunt.
Telemachus v. ſub pedibus ligauit pulchra calceamenta:
Cępit autem fortem lanceam acuminatam acuto ære,
A nauis tabulatis: hi verò funes nauticos ſoluerunt.
Hi quidẽ impulſa naue nauigabant in ciuitatẽ, ſicut iuſſerat
Telemachus dilectus filius Vlyſſis diuini.
Hunc a. celeriter præeuntem pedes ferebant, donec iuit in ſtabulum
Vbi ei erant ſues valde multæ, cum quibus ſubulcus
Vir probus exiſtens dormiebat, erga dominos bene affectus.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΠΙ ΡΑΨῼΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΕΛΘΟΝΤΟΣ εἰς τοὺς ἀγροὺς Τηλεμάχου, πέμπεται Εὔμαιος εἰς τὴν πόλιν, ὀφείλων ἐπαγγεῖλαι τῇ δεσπότῃ τὴν παρουσίαν. γίγνεται δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς Ὀδυσέως πρὸς τὸν υἱὸν ἀναγνωρισμὸς κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς, καὶ τὴν ἐπὶ τὴν ἐνέδραν Τηλεμάχου τεταγμένων ἐπὶ τὴν πόλιν ὑποστροφή.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Πῖ δ' ἄρα Τηλέμαχος ἀναγνωρίζει πατέρα ὄν.

ΑΛΛΗ.

Ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσέως.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ πῖ ῥαψῳδία.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ θεῖος ὑφορβὸς
Ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ, κειαμένω πῦρ,
Ἐκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι,
Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος,
Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
Ἀλλὰ περισσαίνουσι. ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς

ARGVMENTVM LIBRI XVI.

ODYSSEAE HOMERI.

QVVM adueniſſet ad agros Telemachus, mittitur Eumæus in ciuitatem, nunciaturus domini aduentum. Deinde Vlyſſes à filio agnoſcitur, de Mineruæ voluntate: & qui in inſidiis collocati erant vt Telemachum interciperent, in vrbem reuertuntur.

ALIVD ARGVMENTVM VEL INSCRIPTIO.

Π. autem Telemachus agnoſcit patrem ſuum.

ALIA INSCRIPTIO.

Agnitio Vlyſſis.

HOMERI ODYSSEÆ

LIBER XVI.

HI autem rurſus in ſtabulis Vlyſſes & diuinus ſubulcus
Parabant prandium ſimul cum aurora accenſo igne,
Emiſeruntq; paſtores cum congregatis ſuibus.
Telemachum verò circum circa adulabantur canes latratores
Neque adlatrarunt aduenientem: animaduertit.v. diuinus Vlyſſes,
Adulantes canes, & circum ſonus venit pedum:
Statim autem Eumæum verbis alatis alloquutus eſt,
Eumæe, certè aliquis ad te veniet huc ſocius,
Vel & familiaris alius, quando canes non latrant,
Sed circumblandiuntur, pedum.a. ſtrepitum ſubaudio.
Nondum omne dictum erat verbũ, quando eius dilectus filius

Ἔστη ἐνὶ προθύροισι, ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο
Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον, ὁ δ' ἀντίος ἦλθ' ἄνακτος·
Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μοῦνον τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἦλθες Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος, οὔ σε τ' ἔγωγε
Ὄψεσθαι ἐφάμην ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πύλονδε·
Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε φίλον τέκος, ὄφρα σε θυμῷ
Τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
Ἀλλ' ἐπιδημεύεις, ὡς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορᾶν ἀΐδηλον ὅμιλον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἔσεται οὕτως ἄττα, σέθεν δ' ἕνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ὄφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω,
Εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔγημεν, Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ
Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δάκρυ χεούσῃ.
Ὡς ἄρα φωνήσας, οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
Αὐτὰρ ὅγ' εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.
Τῷ δ' ἕδρης ὑπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς.
Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε,
Ἧσ' ὦ ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην
Σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει.

Stetit in veſtibulis, ſtupefactus autem ſurrexit ſubulcus.
Eius verò ex manibus ceciderunt vaſa, quibus laborabat
Miſcens nigrum vinum: hic autem obuiam iuit regi.
Oſculatus eſt v. ipſum, caputq́; & ambo lumina pulchra,
Manusq́; ambas. tenera autem ei excidit lacryma.
Sicut verò pater ſuum filium beneuolus amplectitur
Reuerſus ex longinqua terra decimo anno,
Solum, vnicum in ſenectute genitum, ob quem dolores multos
paſſus fuerit:
Sic tunc Telemachum diuinum diuinus ſubulcus
Totum oſculatus eſt, amplexus, vt ex morte elapſum,
Et lugens verba alata loquutus eſt,
Veniſti Telemache, dulce lumen. neque te ego
Fore vt viderem, putabam, poſtquam diſceſsiſti naui ad Pylū:
Sed age nunc ingredere dilecte fili, vt te animo
Delecter inſpiciens, recens aliunde [huc reuerſum; &] intus
exiſtentem.
Non quidem. n. frequenter in agrum venis, neque ad paſtores,
Sed in vrbe moraris. ſic enim tuo placuit animo,
Virorum procorum obſeruare pernicioſam multitudinem.
Hunc verò Telemachus prudens contra alloquutus eſt,
Erit ſic amice: tui enim cauſa huc veni,
Vt te videam oculis: & verbum audiam.
Si mihi adhuc in ædibus mater manet, an aliquis iam
Virorum alius duxit vxorem: Vlyßis verò certe cubile
Penuria incubantium malis araneis iacet obſitum.
Hunc. a. rurſus alloquutus eſt ſubulcus princeps virorum,
Illa verò omnino manet patienti animo
Tuis in ædibus, ærumnoſæ autem ei ſemper
Occidunt noctéſq; & dies lacrymanti.
Sic vtique loquutus eius ſuſcepit aream lanceam,
At hic introiuit: & tranſiuit lapideum limen:
Huic autem aduenienti pater ſede ceßit Vlyſſes.
Telemachus verò ex altera parte retinuit, clamauitq́;
Sede hoſpes: nos enim & alibi inueniemus ſedem
Stabulo in noſtro: adeſt autē vir qui deponet. [i. ſedē mihi ſubijciet]

Ως φάθ'. ὁ δ' αὖθις ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τῷ δὲ συβώτης
Χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν,
Ενθα καθέζετ' ἔπειτα Οδυσσῆος φίλος υἱός,
Τοῖσιν δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
Οπταλέων, ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
Σῖτον δ' ἐσσυμένως παρενήεεν ἐν κανέοισιν,
Εν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Οδυσσῆος θείοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε δῖον ὑφορβόν,
Αττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο, πῶς δέ ἑ ναῦται
Ηγαγον εἰς Ιθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τι ἑ πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Εκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων·
Φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
Πλαζόμενος. ὣς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων.
Νῦν δ' αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς
Ηλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν. ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω·
Ερξον ὅπως ἐθέλεις. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὔμαι', ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.
Πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα
Ανδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Η αὐτοῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ, καὶ δῶμα κομίζῃ,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν,
Η ἤδη ἅμ' ἕπηται Αχαιῶν ὅστις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν.
Αλλ' ἤτοι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
Εσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
Δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες καὶ ποσσὶ πέδιλα,

Πέμψω

Sic dixit: ille verò rurſus vadens reſedit, huic verò ſubulcus
Fudit ſubtus viridia virgulta, pellemq; autem deſuper:
Illic ſedit poſtea Vlyſsis dilectus filius
His autem carnium lances appoſuit ſubulcus
Aſſatarum, quas ſuperiori [die] reliquerant comedentes:
Panem autem feſtinanter cumulauit in caniſtris,
In poculo verò miſcebat dulce vinum.
Ipſe autem ſedit è regione Vlyſsis diuini.
Hi verò in cibos paratos præiacentes manus iniecerunt.
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt
Tunc verò Telemachus alloquutus eſt diuinum ſubulcum.
Dic ſodes, vnde hoſpes hic venit? quomodo. a. ipſum nautæ
Duxerunt in Ithacam? quóſnam ſe eſſe gloriabantur?
Neutiquam enim ipſum pedibus puto huc veniſſe.
Hunc. a. reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,
Ego vero tibi fili vera omnia dicam.
Ex Creta quidem genus ſibi eſſe *gloriatur lata.*
Dicit autem ſe multas per hominum ciuitates oberraſſe
Vagantem. ſic enim ei deſtinauit hæc deus.
Nunc. v. Theſprotorum virorum ex naue elapſus
Venit meum ad ſtabulum: ego verò tibi in manibus [eum] tradam:
Fac quomodo vis: ſupplicem autem tibi gloriatur ſe eſſe.
Hunc. a. rurſus Telemachus prudens alloquutus eſt.
Eumæe certè hoc verbum triſte dixiſti:
Quomodo enim iam hunc aduenam ego ſuſcipiam domi?
Ipſe. n. iuuenis ſum, & nõdum virib. [meis adeo] fretus ſum,
Virum vt propulſare poſſim, quando aliquis prior [me] laceſſiuerit.
Matri verò meæ ambigit animus in præcordiis,
An ſit hic manſura, & domum curatura,
Lectum venerans mariti, populiq; famam,
An iã [eũ] ſequutura Achiuorũ quicunq; dignitate præſtãtiſsimus
Nuptias eius *ambit in ædibus vir, & plurima [dona] dat:*
Veruntamen hunc hoſpitem, (quoniam in tuam venit domũ)
Induam lanamq; veſtemq; indumenta pulchra.
Dabo autem enſem ancipitem, & pedibus calceamenta.

Πέμψω δ' ὅπῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
Εἰ δ' ἐθέλεις σὺ κόμιζον ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα
Ἔδμεναι, ὡς ἂν μή σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους.
5 Κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
Ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι,
Μή μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
Ἄνδρα καὶ ἴφθιμον, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
10 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὦ φίλ', ἐπεὶ θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν,
Ἦ μάλα μευ καταδάπτετ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ,
Οἷα φατὲ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι
Ἐν μεγάροις ἀέκητι σέθεν τοιούτου ἐόντος.
15 Εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέ γε λαοὶ
Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ.
Ἦ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, οἷσί περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
20 Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Ἔλθοι ἀλητεύων (ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα)
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς,
Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
25 Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα,
Βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι
Τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι,
Ξείνους τε στυφελιζομένους, δμῳάς τε γυναῖκας
30 Ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά,
Καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, καὶ σῖτον ἔδοντας
Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
35 Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω,

Mittamq; quò ipſum cor animuſq;[ire]iubet.
Tu verò ſi vis cura[eum]in ſtabulis retentum,
Veſtes autem huc ego mittam & panem,omniaq;
Vt comedat,ne tibi damnum det & ſociis.
Illius autem non ipſum ego ad procos ſinam
Ire,valde enim ſceleſta inſolentia ſunt præditi,
Ne forte ei conuicientur:mihi verò dolor eſſet grauis.
Facere verò quicquam arduum ei qui *inter plures exiſtat,*
Etiamſi vir ſit *fortis:quoniam multò potentiores ſunt.*
Hunc verò alloquutus eſt patiens diuinus Vlyſſes,
O amice,quoniã liberius mihi etiã viciſsim tecũ agere fas eſt,
Certè valde meum cruciatur dilectum cor dum audio,
Qualia dicitis procos iniuſta moliri
In ædibus inuito te talis cum ſis
Dic mihi an ſponte cedit,an te populus
Odit in ciuitate ſequutus dei oraculum?
An aliquo modo de fratribus,[& conſanguineis]conquereris,
[vt ab illis deſtitutus,]quibus vir
Pugnantibus i.quorum viribus *confidit, & ſi magna contentio oriatur.*
Vtinam verò ego ſic iuuenis eſſem hoc præditus animo,
Vel filius Vlyſsis inculpati,vel etiam ipſe
Veniret errans(adhuc enim & ſpei[ſupereſt] fatum) (vir,
Confeſtim deinde meum caput [vellem vt] amputaret alienus
Niſi ego illis detrimento omnibus eſſem,
Profectus in domum Laertiadæ Vlyßis:
Si.v me multitudine ſuperarent ſolum exiſtentem,
Mallem ego *in meis interfectus ædibus*
Mori,quam hæc ſemper fœda facinora videre,
Hoſpiteſq; dum[ab illis]violantur,famulaſq; mulieres
Dum[illi]raptant indecorè per ædes pulchras.
Et vinum dum[ab ipſis]exhauritur, & cibum dum comedũt
Temerè ita nullo-pretio perſoluto,ob opus infectum,[i.ob rem,
quæ ad finem non perducetur.]
Hunc.a.rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Tibi verò ego hoſpes valde verè dicam,

Neque

Οὔτέ τι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσί περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
Ωδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
Μοῦνον Λαέρτην Αρκείσιος υἱὸν ἔτικτε,
Μοῦνον δ' αὖ Οδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ'
ἀπόνητο.
Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἴσ' ἐνὶ οἴκῳ.
Οσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ηδ' ὅσσοι κραναὴν Ιθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Η δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.
Αλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Αττα, σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἐχέφρονι Πηνελο-
πείῃ
Εἶφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω· σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
Οἴῃ ἀπαγγείλας· τῶν δ' ἄλλων μή τις Αχαιῶν
Πευθέσθω, πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
Δυσμόρῳ· ὃς τείως μὲν Οδυσσῆος μέγ' ἀχεύων,
Εργά τ' ἐποπτεύεσκε, μετὰ δμώων τ' ἐνὶ οἴκῳ
Πῖνε καὶ ἦσθ' ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι·
Αὐτὰρ νῦν ἐξ οὗ σύ γε ᾤχεο νηὶ Πύλονδε,
Οὔπω μιν φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως,
Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
Ησται ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Αλγιον, ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.

Neque mihi ciues omnes præ odio inſenſi ſunt,
Neq; de fratribus [& conſanguineis] conqueror, quibus vir
Pugnantibus conſidit, & ſi magna contentio oriatur:
Sic.n. noſtram progeniem ad vnitatem redegit Iupiter:
Solum Laerten Arceſius filium genuit,
Solum verò rurſus Vlyſſem pater genuit: at Vlyſſes
Vnicum me in ædibus procreatum liquit, neque ex me fructum vllum cepit.
Horum nunc inimici planè infiniti ſunt in domo.
Quot enim in inſulis dominantur optimi,
Dulichioq; Samoq; & nemoroſa Zacyntho,
Vel etiam quicunque aſperæ Ithacæ imperitant,
Tot matrem meam petunt, conſumunt autem domum,
Hæc verò neque recuſat odioſas nuptias, neque finem
Facere poteſt: illi verò interea perdunt comedentes
Domum meam: breui autem me malè perdent & ipſum.
Sed hæc quidem deorum in genibus iacent. [i. in poteſtate poſita ſunt]
Tu verò chare Eumæe vade citò prudenti Penelopæ
Dic quòd ei ſaluus ſum, & ex Pylo veni.
At ego hic manebo, tu autem huc redi
Soli vbi [rem] nuntiaris: aliorum, v. nullus Achiuorum
Audiat: multi enim mihi mala moliuntur.
Hunc verò reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,
Cognoſco, intelligo: hæc iam intelligenti præcipis.
Sed agè mihi hoc dic & verè enarra,
An & ad Laerten eadem via nuntius proficiſcar
Infelicem, qui ante quidem ob Vlyſſem valde dolens
Operaq; [ruſtica] inſpiciebat, cumq; famulis in domo
Bibebat & comedebat, quando animus in pectoribus iubebat,
At nunc ex quo tu iuiſti naui ad Pylum,
Aiunt ipſum non iam ita comedere & bibere amplius,
Neque opera [ruſtica] inſpicere: ſuſpirio namque luctuq;
Sedet lamentans: tabeſcit autem circum oſſa corpus.
Hunc.a rurſus Telemachus prudens contra alloquutus eſt.
Durū hoc quidē eſt, ſed tamē ipſum ſinamus dolentē licet.
Si

Εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι,
Πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγροὺς
Πλάζεσθαι μετ' ἐκεῖνον. ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
Ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅτι τάχιστα
Κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγείλειε γέροντι.
Ἦ ῥα, καὶ ὦρσε συφορβόν. ὁ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα.
Δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν. οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος ὑφορβός.
Ἀλλ' ἥ γε σχεδὸν ἦλθε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα.
Οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνόησεν·
(Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς)
Ἀλλ' Ὀδυσεύς τε κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς·
Στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς. τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε,
Ὡς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε
Ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν. οὐδ' ἐγὼ
αὐτὴ
Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
Ἦ καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη.
Φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα
Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην.
Ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν·
Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασα, πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἤϊεν ἐς κλισίην, θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός.
Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν,
Ἄλλα δὲ εἵματ' ἔχεις, καί τοι χρὼς οὐκέθ' ὁμοῖος.

Si.n.vtiq; ſuo-arbitrio-percipi poſſent omnia ab hominibus.
Prius patris optaremus reditus diem.
Sed tu re matri *nuntiata retro veni,neque ad agros*
Diuertere ad illum?at matri dic,
Vt famulam cuſtodem penus acceleret quàm citiſſimè
Clam:illa enim nuntiabit ſeni.
Dixit:excitauitq; ſubulcũ: hic verò cepit manib. calceamẽta,
Ligatis autem iis ſub pedibus ad ciuitatẽ iuit, neq; Mineruã
Latuit à ſtabulo recedens Eumæus ſubulcus:
Sed hæc prope venit:corpore.a.aſſimilata eſt mulieri,
Pulchræq;,magnæq; & ſplendida opera ſcienti.
Stetit autem è regione oſtij ſtabuli Vlyſſi apparens,
Neque Telemachus vidit obuius,neque aduertit
(Non enim omnibus dij apparent manifeſti.)
Sed Vlyſſesq;,canesq; viderunt,& non latrarunt,
Blando-gannitu.a.in-alteram-partẽ per ſtabulum fugiebãt.
Hæc.v.ſuperciliis ſignum dedit,intellexit.a.diuinus Vlyſſes,
Exiuitq; domo extra magnum parietem ſtabuli.
Stetit.a.ante ipſam:hunc verò alloquuta eſt Minerua.
Generoſe Laërtiade verſutiſſime Vlyſſes,
Iam nunc tuo filio rem declara,neque occulta,
Vt procis mortem & necem vbi compoſueritis, [id eſt, inito
conſilio præpararitis]
Eatis ad ciuitatem inclytam:neque ego ipſa
Diu procul à vobis ero prompta pugnare.
Dixit,& aurea virga attigit eum *Minerua.*
Veſtem quidem ei prius bene lauatam & tunicam
Poſuit circum pectora,corpus autem auxit & pubertatem.
Iamq; nigro-colore euaſit,& genæ extenſæ ſunt:
Nigri autem facti ſunt capilli circa mentum.
Ac Minerua *quidem hoc facto receſſit:at Vlyſſes (filius:*
Iuit in ſtabulum · cum ſtupore autem aſpexit ipſum dilectus
Timens verò aliò conuertit oculos,ne deus eſſet,
Et ipſum compellatum, verbis velocibus alloquutus eſt,
Alius mihi hoſpes appares nunc quàm ante,
Alia enim veſtimenta habes,& tibi non idem eſt corpus.

Certè

Η μάλα τις θεός ἐσσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Αλλ᾽ ἵληθ᾽, ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρὰ,
Ηδὲ χρύσεα δῶρα τετυγμένα, φείδεο δ᾽ ἡμέων.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα πολύτλας δῖος Οδυσσεύς,
Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ᾽ ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;
Αλλὰ πατὴρ τεός εἰμι τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
Πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
Ως ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, κὰδ δὲ παρειῶν
Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε· πάρος δ᾽ ἔχε νωλεμὲς αἰεί.
Τηλέμαχος δ᾽ (οὐ γάρ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ᾽ εἶν)
Εξαῦτις μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Οὐ σύ γ᾽ Οδυσσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμός, ἀλλά με δαίμων
Θέλγει, ὄφρ᾽ ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο
Ω αὐτοῦ γε νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν,
Ρηϊδίως ἐθέλων θείη νέον ἠδὲ γέροντα.
Η γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα ἕσσο,
Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Τηλέμαχ᾽, οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ᾽ ἔνδον ἐόντα
Οὔτέ τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ᾽ ἀγάασθαι.
Οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ᾽ ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ᾽ Οδυσσεύς.
Αλλ᾽ ὅδ᾽ ἐγὼ τοιόσδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ τ᾽ ἀνατλὰς
Ηλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αὐτάρ τοι τόδε ἔργον, Αθηναίης ἀγελείης,
Ητέ με τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει (δύναται γὰρ)
Αλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
Ανδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματ᾽ ἔχοντι.
Ρηΐδιον δὲ θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ημὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι.
Ως ἄρα φωνήσας, κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο. Τηλέμαχος δὲ
Αμφιχυθεὶς πατέρ᾽ ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων.
Αμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ᾽ ἵμερος ὦρτο γόοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ᾽ οἰωνοί
Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα
Αγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι.

Certè aliquis deorum es,qui cœlum latum habitant.
Sed eſto propitius,vt tibi grata demus ſacra,
Et aurea dona arte elaborata: parce autem nobis.
Huic verò reſpondit poſtea patiens diuinus Vlyſſes,
5 *Non aliquis deus ſum,cur me diis aſimilas?*
Sed pater tuus ſum,cuius gratia tu ſuſpirans
Pateris dolores multos,contumelias tolerans virorum.
Sic loquutus filium oſculatus eſt:per genas autem
Lacrymas fudit humi:antè verò cohibuit eas ſemper:
10 *Telemachus.a. (nondum.n.credebat ſuum patrem eſſe)*
Rurſus ipſum verbis reſpondens alloquutus eſt,
Non tu Vlyſſes es pater meus ſed me deus
Decipit,vt adhuc magis lugens ſuſpirem.
Non enim aliquo modo mortalis vir hæc præſtaret
15 *Suoipſius ſaltem animo,niſi deus ipſe interueniens,*
Facilè[enim Deus]quoties voluerit faciat iuuenem & ſenem,
Certè enim nuper eras ſenex,& indecenter indutus eras,
Nunc verò diis ſimilis es,qui cœlum latum habitant.
Hunc verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
20 *Telemache,non te decet dilectum patrem intus quum ſit,*
Neque demirari præter-modum,neq; cum ſtupore intueri,
Non enim amplius alius veniet huc Vlyſſes:
Sed hic ego ſum *talis,paſſus mala:multáq; toleratis*
Veni vigeſimo anno in patriam terram:
25 *At hoc opus* eſt *Mineruæ bellatricis,*
Quæ me talem fecit,qualem vult (poteſt enim)
Aliquando quidem pauperi ſimilem,aliquando verò contrà
Viro iuueni pulchras circum corpus veſtes habenti.
Facilè enim[eſt]diis,qui cœlum latum habitant,
30 *Et gloria illuſtrare mortalem,& malis afficere.*
Sic loquutus ſedit:Telemachus verò
Amplexus patrem bonum lugebat lacrymas fundens:
Ambobus verò his deſiderium obortum eſt luctus.
Flebant autem ſtridulè abundantius quam aues (quib.pullos
35 *Oſsifragæ aquilæ, vel vultures curuis vnguibus præditæ*
Ruſtici exceperint antequam volatiles ſint.

Sic

Ὣς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα,
Ποίῃ γὰρ νῦν δεῦρο πάτερ φίλε νηΐ σε ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην, τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείην καταλέξω,
Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι οἵτε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
Καί μ' εὕδοντ' ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην. ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
Ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν.
Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
Ὄφρ' εἰδέω ὅσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσί.
Καί κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας,
Φράσσομαι εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι
Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὦ πάτερ, ἤτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον.
Χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
Ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
Μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκὲς, οὔτε δύ' οἶαι,
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες· τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
Ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύω καὶ πεντήκοντα
Κοῦροι κεκριμένοι, ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται.
Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι ἔασιν.
Ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν ἐείκοσι φῶτες Ἀχαιῶν.
Ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης, δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι.
Καί σφιν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς,
Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων.
Τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,

Μὴ

Google

Sic hi miſerabiliter ſub ſuperciliis lacrymam fundebant.
Et lugentibus occidiſſet lumen ſolis,
Niſi Telemachus alloquutus fuiſſet ſuum patrem ſtatim,
Quali verò nunc huc, pater chare, naui te nauta
Duxerunt in Ithacam? quóſnam ſe eſſe profitebantur?
Non enim te pedibus puto huc veniſſe.
Hunc. a. rurſus alloquutus eſt laborioſus diuinus Vlyſſes.
Ego verò tibi fili veritatem apertè dicam,
Phæaces me duxerunt nauibus inclyti, qui & alios
Homines mittunt, quiſquis ipſos adierit.
Et me dormientem naue veloci per mare ducentes,
Depoſuerunt in Ithacam, dederunt. a. mihi ſplendida dona,
Aeſq; aurumq; copioſè, veſtemq; textam.
Et hæc quidem in ſpeluncis deorum conſilio iacent.
Nunc autem huc veni admonitionibus Mineruæ,
Vt inimicorum de cæde conſultemus.
Sed age mihi procos numeratos recenſe,
Vt ſciam quótque & qui viri ſint.
Et meo in animo ſtrenuo, agitato conſilio
Conſiderabo, ſi nos poterimus aduerſari
Soli ſine aliis, an etiam quæremus alios.
Hunc. a. rurſus Telemachus prudens contra alloquutus eſt,
O pater, certè tuam magnam gloriam ſemper audiui,
Manibusq; bellicoſum eſſe te & prudentem conſilio:
Sed valde magnum opus] dixiſti, ſtupor me habet, neq; liceret
Viros duos cum multis & fortibus pugnare. *(dua ſola,*
Procorum autem neque decas [vna tantum eſt] verè neque
Sed multò plures: citò autem ſcies hic numerum.
Ex Dulichio quidem duo & quinquaginta
Iuuenes electi, ſex autem famuli [eos] ſequuntur.
Ex Samo verò quatuorq; & viginti iuuenes ſunt:
Ex Zacyntho verò viginti ſunt viri Achiuorum:
Ex ipſa verò Ithaca duodecim, omnes robuſtiſſimi,
Et cum ipſis eſt Medon præco & diuinus cantor,
Et duo ſerui periti conuiuiorum [parandorum.]
Hos ſi omnes aggrederemur qui intus ſunt,

Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.
Ἀλλὰ σύ γ᾽ εἰ δύνασαί τιν᾽ ἀμύντορα μερμηρίξαι,
Φράζευ, ὅ κέν τις νῶιν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.
Καὶ φράσαι εἴ κε νῶιν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ
Ἀρκέσει, ἦέ τιν᾽ ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἐσθλώ τοι τούτω γ᾽ ἐπαμύντορε τοὺς ἀγορεύεις,
Ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω, ὥ τε καὶ ἄλλοις
Ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Οὐ μέν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον
Φυλόπιδος κρατερῆς, ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρηος.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχευ ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι
Οἴκαδε, καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·
Αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερον ἄξει,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι.
Εἰ δέ μ᾽ ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὸν δὲ φίλον κῆρ
Τετλάτω ἐν στήθεσσι, κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο,
Ἤν περ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε.
Ἢ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ᾽ εἰσορόων ἀνέχεσθαι.
Ἀλλ᾽ ἤτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι οὐ κε
Πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Ὁππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη.
Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, σὺ δ᾽ ἔπειτα νοήσας,
Ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κεῖται,
Ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀεῖραι
Πάντα μάλ᾽, αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες.

Vide *ne multum amarè & grauiter* horum *inſolentias vlciſcaris reuerſus:*
Sed tu ſi potes aliquem adiutorem excogitare,
Cogita, qui nobis auxilietur prompto animo.
Hunc.a.rurſus alloquutus eſt laborioſus diuinus Vlyſſes,
Tibi vero ego dicam, tu verò conſidera, & me audi,
Et cogita ſi & nobis Minerua cum Ioue patre
Sufficiat, an [etiam] aliquẽ alium adiutorem cogitare debeã.
Hunc a rurſus Telemachus prudens cõtrà allõquutus eſt,
Boni profectò [ſunt] hi adiutores, quos dicis
Altè in nebulis ſedentes, quiq; & aliis
Viris imperant & immortalibus diis.
Hũc.v.rurſus alloquutus eſt patiẽtiſſimus diuinus Vlyſſes,
Nequaquam profectò illi multum temporis procul erunt,
A pugna forti, quando à procis & nobis
In ædibus meis robur cernetur Martis.
Sed tu quidem nunc vade ſimul cum aurora apparente:
Domum, & cum procis ſuperbis verſare:
At me ad ciuitatem ſubulcus poſtea ducet.
Pauperi triſti ſimilem & ſeni.
Si.a.me contumelia-affecerint in ædibus, tuus tamen dilectus animus
Toleret in pectoribus malè patiente me:
Si & per domum pedibus trahant foras,
Vel telis percutiant, tu verò inſpiciens tolera.
Sed certò [eos] ceſſare iube à dementia,
Suauibus verbis compellans, hi verò tibi non
Parebunt, iam enim ipſis abeſt fatalis dies.
Aliud autem tibi dicam, tu verò in mentibus pone tuis
Quando ſapientiſſima in mentibus ponet Minerua,
Annuam quidem tibi ego capite. tu.a. poſtea [hoc nutu] animaduerſo,
Quæcunque tibi in ædibus Martia arma iacent.
In receſſu alti thalami repone ſublata
Omnia accuratè, ac procos mollibus verbis
Falle, quando te inquirent [ea] requirentes,

Ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει
Οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
Ἀλλὰ κατῄκισται ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή.
Πρὸς δ' ἔτι μοι τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε
Κρονίων,
Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
Ἀλλήλους τρώσητε, καταισχύνητέ τε δαῖτα
Καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Νῶιν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
Καλλιπεῖν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι·
Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεύς.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι, καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
Μήτις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος,
Μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε, μήτε συβώτης,
Μήτε τις οἰκήων, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια,
Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν·
Καί κε τεο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
Ἠμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δείδιε θυμῷ,
Ἠδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ τοῖον ἐόντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός,
Ὦ πάτερ, ἤτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' ὀΐω
Γνώσεαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν.
Ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀΐω
Ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
Δηθὰ γὰρ αὔτως εἴσῃ ἑκάστου πειρητίζων,
Ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἕκηλοι
Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ.
Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα,
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς
εἰσίν·
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
Ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
Εἰ ἐτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἠδ'

Ex fumo [ſublata] repoſui, quoniam non his ſimilia ſunt,
Qualia quondam ad Troiam proficiſcens dereliquit Vlyſſes:
Sed deturpata ſunt, quantum ignis peruaſit vapor.
Præterea verò etiam mihi hoc maius in mentibus poſuit Saturnius,
Ne quando vino repleti, excitata contentione inter vos,
Vos mutuo vulneretis, fœdetis verò conuiuium
Et ſponſalia: ipſum enim trahit virum ferrum.
Nobis verò ſolis duos enſes & duas lanceas
Relinque, & duo ſcuta manibus ad capiendum:
Vt impetu facto corripiamus: hos verò poſtea
Pallas Minerua decipiet & conſiliarius Iupiter.
Aliud autem tibi dicam, tu verò in mentibus pone tuis,
Si verè meus es, & ſanguinis noſtri,
Ne quis poſtea Vlyſſem audiat intus eſſe.
Neque igitur Laertes ſciat hoc, neque ſubulcus,
Neque aliquis domeſticorum neque ipſa Penelope.
Sed ſoli, tuq; egoq; mulierum cognoſcamus mentem,
Et tuos famulos viros adhuc tentemus,
Et quidem vbi aliquis nos honorat, & timet animo,
Et qui non curat, te autem contemnit quamuis talis ſis.
Hunc. v. reſpondens allo quutus eſt illuſtris filius:
O pater, certè meum animum & poſtea puto
Cognoſces: non enim ſocors mollities me tenet.
Sed non hoc lucrum ego fore puto
Nobis ambobus, te autem conſiderare iubeo.
Diu enim ſic cognoſces vnumquemque tentans,
Opera incipiens, hi verò in ædibus quieti,
Res deuorant præter modum, neque [in illis] ineſt parſimonia.
Sed te mulieres ego cognoſcere iubeo,
Quæ te contemnunt, & quæ peccatorum expertes ſunt [id eſt quæ in te nihil peccarunt.]
Virorum verò nondum ego per ædes vellem
Nos periculum facere: ſed poſtea hæc laborare, [i. facere.]
Si verè aliquod ſcis Iouis portentum Ægiochi.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.

Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς εὐεργής,
Ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἑταίρους.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,
Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες·
Αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος
Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Οὕνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
Ἄστυ δ' ἀποπλείειν ἵνα μὴ δείσασ' ἐνὶ θυμῷ
Ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.
Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβός,
Τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
Κῆρυξ μέν ῥα μέσῃσι μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν,
Ἤδη τοι βασίλεια φίλος πάϊς εἰλήλυθε.
Πηνελοπείῃ δ' εἶπε συβώτης ἄγχι παραστὰς
Πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε.
Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
Ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἦρχ' ἀγορεύειν,
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι·
Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσομεν ἥτις ἀρίστη·
Ἐς δ' ἐρέτας ἁλιῆας ἀγείρομεν, οἵ κε τάχιστα
Κείνοις ἀγγείλωσι θοῶς οἶκόνδε νέεσθαι.
Οὔπω πᾶν εἴρηθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἴδε νῆα,
Στρεφθεὶς ἐκ χώρης λιμένος πολυβενθέος ἐντός,
Ἱστία τε στέλλοντας, ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεεν οἷς ἑτάροισι,
Μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἵδε γὰρ ἔνδον,

Ἤ τίς

Hæc.a.poſtea Ithacam deducta eſt nauis bene-fabricata.
Quæ tulerat Telemachum à Pylo, & omnes ſocios.
Hi.v.quando iam portum valde profundum intrauerunt,
Nauem quidem hi nigram in terram traxerunt.
Arma autem ipſis aſportauerunt magnanimi ſerui.
Statim verò in ædes *Clytij portauerunt perpulchra dona.*
At præconem præmiſerunt domum ad Vlyſsis,
Nuntium allaturum perprudenti Penelopæ,
Quòd Telemachus quidē [eſſet] in agro: nauem autē iuſsiſſet
In vrbem nauigare, ne timens in animo
Potens regina teneras lacrymas funderet.
Hi autem ſibi mutuò occurrerunt præco, & diuinus ſubulcus,
Eiuſdem gratia nuntij [rem] dicturi mulieri.
Sed quando iam iuerunt domum diuini regis.
Præco quidem medias inter ancillas dixit,
Iam tibi regina dilectus filius venit.
Penelopæ verò dixit ſubulcus, prope aſtans,
Omnia quæcunque ei dilectus filius iuſsit dicere.
At poſtquam omne præceptum denuntiauit,
Perrexit ire ad ſues, liquit autem ſeptaq; domumq;.
Proci verò triſtati ſunt, mæſtiq; facti ſunt in animo,
Atque exiuerunt domo apud magnum parietem atrij.
Illic autem fores ante ſederunt.
His verò Eurymachus Polybi filius incepit dicere,
O amici, certè magnum opus ſuperbè perfectum eſt
Telemacho, via hac, dicebamus.v.ab eo non perfectum iri.
Sed agite, nauem nigram trahamus quæ optima,
Intrò remiges marinos congregemus, qui velociſsimè
Illis nuntient velociter domum vt redeant.
Nondum omne [verbum] dictum erat, quando Amphinomus
vidit nauem,
Verſus ex vrbe portum perprofundum intra,
Velaq; contrahentes, remoſq; manibus tenentes.
Suauiter autem ridens alloquutus eſt ſuos ſocios,
Ne nullum amplius nuntium [ad eundem] impellamus: iſti
enim [iam ſunt] intus.

Ἤ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἢ εἴσιδον αὐτοὶ
Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης.
Αἶψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,
Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλον
Εἴων οὔτε νέων μεταΐζειν οὔτε γερόντων·
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός.
Ὢ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Ἤματα μὲν σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας
Αἰὲν ἐπασσύτεροι· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,
Οὔποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Νηὶ θοῇ πλείοντες ἐμίμνομεν ἠῶ δῖαν,
Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
Αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων,
Ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον
Τηλεμάχῳ, μηδ' ἧμας ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ ὀΐω,
Τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
Λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
Ἀλλ' ἄγετε πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιούς.
Εἰς ἀγορὴν· οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω,
Ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
Οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν οὐδ' ἐκίχημεν.
Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα,
Μή τι κακὸν ῥέξωσι, καὶ ἡμέας ἐξελάσωσι
Γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον.
Ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Ἢ ἐν ὁδῷ· βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν.
Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας· οἰκία δ' αὖτε
Κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἠδ' ὅστις ὀπυίοι.
Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα.
Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἅλις θυμηδέ' ἔδωμεν

Ἔνθα

Aut aliquis eis hoc dixit deorum, aut viderunt ipſi
Nauem aduenientem, hanc autem conſequi non poterant.
Sic dixit: hi autem ſurgentes iuerunt ad littus maris:
Statim verò nauem nigram in terram traxerunt.
Arma autem ipſis aſportauerunt magnanimi ſerui.
Ipſi.v. in concionem iuerunt frequentes, neque vllum aliorum
Sinerunt, neque iuuenum conſidere, neque ſenum.
His autem Antinous dixit Eupithei filius,
O facinus indignum! ut hunc virum dij malo liberarunt!
Interdiu quidem ſpeculatores ſedebant in montium verticibus ventoſis
Semper denſi, ſimul autem cum ſole occidente,
Nunquam in terra noctu dormiebamus, ſed in mari
Naue veloci nauigantes expectabamus auroram diuinam,
Telemacho inſidiantes, vt interficeremus interceptum
Ipſum: hunc a. interim quidem abduxit domum deus,
Nos verò hic ei moliamur grauem mortem
Telemacho, neque nos ſubterfugiat: non enim puto
Hoc viuente perfectum iri hæc opera.
Ipſe enim peritus conſilioq; menteq;:
Populi autem non iam omnino nobis fauent.
Sed agite antequam ille cogat Achiuos
Ad concionem: nequaquam enim remiſſe-rem-geſturum ipſum puto,
Sed iraſcetur dicet a. inter omnes quum ſurrexerit,
Quòd ei cædem grauem ſtruebamus, neque inuenimus:
Hi verò non laudabunt audientes mala opera:
Videamus ne aliquod malum faciant, & nos expellant
Terra noſtra, aliorum autem adeamus populum.
Sed præueniamus interficientes in agro procul à ciuitate,
Vel in via, victum verò ipſi & fortunas poſſideamus,
Partiti vt par eſt inter nos: domum verò
Illius matri dabimus habere, & [ei] qui [eā] duxerit uxorē.
Si autem vobis hoc verbum diſplicet, ſed vultis,
Ipſumq; viuere & habere paterna omnia,
Ne ipſi fortunas poſthac ſatis animo-gratas comedamus

Hic

Ενθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος.
Μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος· ἡ δ' ἂν ἔπειτα
Γήμαιθ' ὅς κεν πλεῖστα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν
Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος,
Ως ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου ποιήεντος
Ηγεῖτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ
Ηνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν.
Ο σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ω φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι
Κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς.
Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,
Αὐτός τε κτενέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί, παύσασθαι ἄνωγα.
Ως ἔφατ' Ἀμφίνομος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος·
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
Ελθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
Η δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
Μνηστήρεσσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι·
Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον.
Κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Αλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.
Αντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αντίνοον δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Αντίνο' ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, καὶ δέ σε φασὶν
Εν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν ἄριστον
Βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα.
Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
Ράπτεις, οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Μάρτυρος· οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.

Hic congregati,ſed ex domo vnuſquiſque
Nuptias ambiat dotalibus donis quærens,& poſtea [eam]
Ducat vxorem [is] qui plurima [dona] dederit,& [qui] fatu deſtinatus [ad eam]
Sic dixit:hi autem omnes conticuerunt ſilentio.
His verò Amphinomus concionatus eſt,& dixit
Niſi illuſtris filius Aretiadæ regis,
Qui ex Dulichio feraci frumenti,herboſa.
Præerat procis,maximè autem Penelopæ
Placebat verbis,mentibus enim vtebatur bonis.
Qui ipſis prudens concionatus eſt,& dixit,
O amici,nequaquam ego interficere velim
Telemachum.arduum enim genus regium eſt
Ad interficiendum:ſed primũ deorum interrogemus cõſilia?
Si enim [noſtrum conſilium] approbarint Iouis magni iura,
Ipſeq́; interficiam,atque alios omnes [idem facere] iubebo.
Si verò [nos ab hac re] auerterint dij,quieſcere ſuadeo.
Sic dixit Amphinomus:his verò placuit [iſtud] conſilium.
Statim poſtea quum ſurrexiſſent iuerunt in domum Vlyſsis.
Hæc verò rurſus aliud cogitauit prudens Penelope,
Procis apparere immenſa inſolentia præditis.
Audiuerat enim ſui filij in ædibus mortem,
Præco enim ei dixerat Medon,qui audiuerat conſilia,
Perrexit autem ire domum cum famulis mulieribus,
Sed quando iam ad procos peruenit diuina mulier,
Stetit apud limen domus ornatè facta,
Ante genas tenens ſplendida capitis-vela.
Antinoum v.reprehendit,ſermonemq́; habuit his verbis,
Antinoe,iniuriam habens,[id eſt,iniuſtè,] malorum machinator,& tamen te dicunt
In populo Ithacæ inter æquales eſſe optimum
Conſilio & verbis,tu verò nequaquam certè talis es:
Inſane,cur verò tu Telemacho cædemq́; mortemq́;
Struis,neq; illos,qui ſupplices exceperunt,curas, quibus Iupiter
Teſtis,nequaquam iuſtum eſt mala ſtruere mutuò.

An

Η οὐκ οἶσθ' ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων
Δῆμον ὑποδείσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
Οὕνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
Ηκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν·
Τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι, καὶ ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ,
Η δὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν.
Αλλ' Οδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ·
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα,
Παῖδά τ' ἀποκτείνεις, ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις.
Αλλά σε παύσασθαι κέλομαι, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλοις.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα.
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται,
Ος κεν Τηλεμάχῳ σῷ υἱεῖ χεῖρας ἐποίσει
Ζώοντός γ' ἐμέθεν, καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
Ωδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται,
Αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ
Ημετέρῳ ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Οδυσσεὺς
Πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος, κρέας ὀπτὸν
Εν χείρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
Ανδρῶν, οὐδέ τι μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
Εκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
Ως φάτο θαρσύνων, τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.
Η μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερῷα σιγαλόεντα,
Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ηδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Αθήνη.
Εσπέριος δ' Οδυσῆϊ καὶ υἱεῖ δῖος ὑφορβὸς
Ηλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο
Σῦν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. αὐτὰρ Αθήνη
Αγχι παρισταμένη Λαερτιάδην Οδυσῆα

An non ſcis quando huc pater tuus venit fugiens
Populum metuens? iam enim iratus erat valde,
Quoniam prædones ſequutus Taphios
Læſerat Theſprotos: hi autem nobis amici erant:
Hunc volebant occidere, & perdere dilectum cor,
Et facultates conſumere animo gratas, multas.
Sed Vlyſſes prohibuit & detinuit quamuis [hoc facere] cuperent:
Huius nunc domum [i. rem domeſticã] ignominioſè comedis: ambis verò nuptias [ipſius] vxoris,
Filiúmque interficis, me verò valde triſtitia afficis.
Sed te ceſſare iubeo & iubere alios [ceſſare.]
Hanc verò Eurymachus Polybi filius contra alloquutus eſt.
Filia Icarij prudens Penelope
Confide, nec tibi hæc in mentibus tuis curæ ſint.
Non eſt hic vir, neque erit, neque fuerit,
Qui Telemacho tuo filio manus inferet
Viuente ſaltem me, & ſupra terram vidente,
Sic enim dicam (& ſanè perfectum erit) [id eſt, hoc perficietur]
Statim ei ſanguis niger fluet circum lanceam
Noſtram: nam & me vrbium-populator Vlyſſes
Sæpe genibus ſuis inſidere faciens, carnem aſſatam
In manibus poſuit, præbuitq; vinum rubrum.
Ideo mihi Telemachus omnium multò amiciſſimus eſt
Virorum, neque prorſus ipſum mortem timere iubeo
A procis ſaltẽ, diuinitus verò [mortẽ immiſſã] nõ licet vitare.
Sic dixit bono animo [eam] eſſe iubens: huic verò parabat ipſe mortem.
Hæc a. cùm aſcendiſſet in ſuperiorẽ ædiũ partẽ ſplendidam,
Flebat poſtea Vlyſſem dilectum maritum, donec ei ſomnum
Dulcem in palpebris poſuit cæſiis oculis Minerua
Veſpertinus autem Vlyſsi & filio diuinus ſubulcus
Venit: hi verò cœnam in ſtabulo parabant,
Suem ſacrificantes anniculum, at Minerua
Prope ſtans, Laertiadem Vlyſſem

Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, πάλιν ποίησε γέροντα·
Λυγρὰ δ' εἵματα ἕσε περὶ χροΐ, μή ἑ συβώτης
Γνοίη ἐσάντα ἰδὼν, καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
Ἔλθοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο·
Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἦλθες δῖ' Εὔμαιε· τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ;
Ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασιν
Ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Ἄστυ καταβλώσκοντα· τάχιστά με θυμὸς ἀνώγει,
Ἀγγελίην εἰπόντα πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς
Κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
Ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα· τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ἤδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστὶν
Ἦα κιὼν, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν
Ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ.
Βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι,
Καί σφεας ὠΐσθην τοὺς ἔμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.
Ὣς φάτο, μείδησεν δ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα.
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

Virga percutiens iterum fecit ſenem:
Turpia autem veſtimenta induit circum corpus, ne ipſum ſubulcus
Cognoſceret contrà intuitus, & prudenti Penelopæ
5 *Iret nuntiatum, neque mentibus ſeruaret.*
Hunc & Telemachus prior verbo alloquutus eſt,
Veniſti diuine Eumæe quis verò rumor eſt in vrbe?
Nunquid iam proci ſuperbi intus ſunt reuerſi
Ex inſidiis? an adhuc me rurſus obſeruant domũ redeuntem?
10 *Hunc.a.reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,*
Non curæ fuit mihi hæc inquirere & interrogare
Ciuitatem ingreſſo: citiſſimè me animus iuſſit
Nuntio perlato, rurſus huc redire.
Occurrit autem mihi à ſociis nuntius velox
15 *Præco, qui iam primus verbum tuæ matri dixit.*
Aliud verò tibi hoc ſcio, hoc enim vidi oculis,
Iam eò vbi vrbi immenens Hermæus tumulus eſt
Eram progreſſus, quando nauem velocem vidi deuenientem
20 *In portum noſtrum: multi autem erant viri in ipſa.*
Referta erat autem ſcutis & lanceis ancipitibus.
Et ipſos putaui hos eſſe, neque aliquid ſcio.
Sic dixit: riſit verò ſacra vis Telemachi,
Patrem oculis intuitus: cauit autem ſibi à ſubulco.
25 *Hi igitur poſtquam ceſſarunt à labore, parauerúntq; conuiuium,*
Conuiuati ſunt, neque animus indiguit conuiuio æquali.
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Tunc quidem dormiuerunt, & ſomni donum acceperunt.

ARGV-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩ ΡΑΨΩδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

Εἰς τὴν πόλιν ἐλθὼν Τηλέμαχος διηγεῖται τῇ μητρὶ Πηνελόπῃ τῆς ἀποδημίας τὰ κεφάλαια. ὕστερον δὲ Ὀδυσσεὺς ἀχθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου εἰς Ἰθάκην ἀπὸ τῶν ἀγρῶν, εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηστήρων εἰσέρχεται. ὁ δὲ ποιητὴς ἀπαγγέλλει πῶς ὁ κύων ἀναγνωρίζει τὸν δεσπότην· καὶ ὡς Εὔμαιος μὲν εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑποστρέφει, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν αὐτοῖς μένει.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ῥῶ βάλλες αἰπόλε μνηστὴρ τε κύων ὃν
ἀνέγνω.

ΑΛΛΗ.

Ἐπάνοδος Τηλεμάχου εἰς Ἰθάκην.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
ἡ ρῶ ῥαψῳδία.

ΗΜΟΣ δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ἄστυδε ἱέμενος, καὶ ἑὸν προσέειπε συβώτην,
Ἄττ' ἤτοι μὲν ἐγὼν εἶμ' ἐς πόλιν, ὄφρα με μήτηρ

Ὄψεται

ARGVMENTVM XVII. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

TELEMACHVS in vrbem reuerſus matri Penelopæ ſummam peregrinationis explicat. Poſtea Vlyſſes ductus ab Eumæo in Ithacam ex agris, ad conuiuium procorum ingreditur. Poeta autem refert quomodo canis agnoſcit dominum, Et quomodo Eumæus quidem in agros reuertitur, Vlyſſes verò inter ipſos manet.

ALIVD ARGVMENTVM VEL INSCRIPTIO.

P, percuſſiſti caprariéque procéque [illum] canis quem agnouit.

ALIA INSCRIPTIO.

Reditus Telemachi in Ithacam.

HOMERI ODYSSEÆ

LIBER XVII.

QVANDO verò manè-genita apparuit roſeis-digitus aurora,
Tunc verò poſtea ſub pedibus ligauit pulchra calceamenta
5 *Telemachus, dilectus filius Vlyſſis diuini.*
Cepit autem fortem lanceam, qua eius manibus congrueret,
Ad ciuitatem iturus, & ſuum alloquutus eſt ſubulcum.
Mi Eumae ego quidem vado in ciuitatem, vt me mater

Ὄψεται (οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀΐω
Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυόεντος,
Πρίν γ' αὐτόν με ἴδηται) ἀτὰρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω·
Τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι
Δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι
Πύρνον καὶ κοτύλην. ἐμὲ δ' οὔπως ἔστιν ἅπαντας
Ἀνθρώποις ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
Ὁ ξεῖνος δ' εἴπερ μάλα μηνίει, ἄλγιον αὐτῷ
Ἔσσεται· ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ φίλος οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω.
Πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς
Δαῖτα πτωχεύειν. δώσει δέ μοι ὅς κε θέλησιν.
Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί,
Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι.
Ἀλλ' ἔρχευ, ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε ὃν σὺ κελεύεις,
Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται.
Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά· μή με δαμάσσῃ
Στίβη ὑπηοίη, ἕκαθεν δέ τοι ἄστυ φάτ' εἶναι.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει.
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς, κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Αὐτὸς δ' εἴσω ἴεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.
Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
Κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι·
Δακρύσασα δ' ἔπειτα ἰθὺς κίεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
Δμωαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠγερέθοντο,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους.
Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.
Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ἦλθες,

Videat, non enim ipſam ante finem facturam puto
Fletuſque odioſi, luctuſque lacrymoſi,
Quam ipſum me inſpiciat, ſed tibi ſic impero,
Hunc hoſpitem infelicem duc in ciuitatem, vt illic
5 *Victum mendicet, dabit autem et quicunque voluerit,*
Panis fruſtum, & poculum, [id eſt, vini hauſtum] nequaquam
enim fieri poteſt vt ego omnes ([in] animo.
Homines ſuſtineam, [i. hoſpitio excipiã,] quòd habeam dolores
Hic hoſpes autem ſi valde iraſcetur, hoc peius ipſi
10 *Erit: certè enim mihi amicum [eſt] vera loqui.*
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O amice neque ipſe detineri cupio,
Pauperi melius eſt in ciuitate quàm in agris
Cibum mendicare: dabit verò mihi quicunque voluerit!
15 *Non enim eius ſum qui in ſtabulis amplius manere velim,*
Vt præcipienti magiſtro in omnibus paream.
Sed vade, me autem ducet vir hic quem tu iubes,
Statim poſtquam igne calefactus fuero, & aura tepida fuerit:
20 *Valde enim mala hæc veſtimenta habeo ne me violet*
Pruina matutina: procul enim ciuitatem dicitur eſſe.
Sic dixit: Telemachus vero ex ſtabulo exiuit,
Velociter pedibus procedens, mala v. procis moliebatur;
Sed poſtquam peruenit ad domos bene habitatas,
25 *Lanceam quidem poſuit portans ad columnam longam,*
Ipſe vero intro iuit, & tranſiuit lapideum limen.
Hunc verò omnium prima vidit nutrix Euryclea,
Pelles ſternens ſellis in variis.
Lacrymans autem poſtea recta iuit, circum verò aliæ
30 *Ancillæ Vlyſſis patientis congregabantur,*
Et oſculabantur amplectentes caputque & humeros:
Illa vero exiuit è thalamo prudens Penelope
Dianæ ſimilis & aureæ Veneri,
Circum vero filium dilectum iecit brachia lacrymans,
35 *Oſculata eſt autem ipſius caput & ambo lumina pulchra.*
Et lugens verba alata loquuta eſt.

Ηλθες Τηλέμαχε γλυκερὸν φάος· οὔσέ τ' ἔγωγε
Οψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ Πύλον δὲ
Λάθρῃ ἐμεῦ ἀέκητι φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
Αλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Μῆτερ ἐμή, μή μοι γόον ὄρνυθι μηδέ μοι ἦτορ
Εν στήθεσσιν ὄρινε φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον.
Αλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Εὔχεο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
Ρέξειν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδε ἐλεύσομαι, ὄφρα καλέσσω
Ξεῖνον ὅστις μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι.
Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι·
Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
Ενδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν εἰσόκεν ἔλθω.
Ως ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Η δ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εὔχετο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
Ρέξειν αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.
Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα διὲκ μεγάροιο βεβήκει
Εγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Αθήνη·
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
Αμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο
Εσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον,
Αλλ' ἵνα Μέντωρ ἧστο καὶ Αντιφος ἠδ' Αλιθέρσης,
Οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι,
Ενθα καθέζετ' ἰών· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα·
Τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
Ξεῖνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη·

Τὸν

Digitized by Google

Veniſti Telemache dulce lumen, non te ego
Fore vt viderem putabam, poſtquam iuiſti naue Pylum
Clam, me inuita, dilecti ad patris auditionem.
Sed age mihi narra quæ tibi videre contigit.
Hunc verò Telemachus prudens contra alloquutus eſt.
Mater mea ne mihi luctum excita, neq; mihi cor
In pectoribus commoue, qui euitaui grauem mortem.
Sed lota, pura corpori veſtimenta cùm cepiſſet,
In ſuperiorem ædium partẽ aſcendens cũ ſeruis mulieribus
Voue omnibus diis perfectas hecatombas
Te ſacrificaturam, ſicubi Iupiter perfecerit vt vices rependantur.
At ego ad concionem ibo, vt vocem
Hoſpitem qui me illinc ſimul ſequutus eſt venientem.
Hunc quidem ego præmiſi cum diuinis ſociis.
Peiræum autem ipſum iuſſi ad domum ducentem
Officioſè admodum tractare, & honorare donec veniſſem.
Sic loquutus eſt: illi v. [Penelopæ] firmum fuit verbum.
Hæc verò lota, pura corpori veſtimenta cùm cepiſſet,
Voult omnibus diis perfectas hecatombas
Se ſacrificaturam, ſicubi Iupiter perfeciſſet vt vices rependerentur:
Telemachus autem poſtea ex domo exiuit,
Lanceã habens, ſimul hũc canes pedibus veloces ſequebãtur.
Diuinam autem huic gratiam affudit Minerua.
Hunc.a. omnes populi aduenientem admirabantur.
Circum verò ipſum proci ſuperbi congregati ſunt,
Benignè [eum] ſalutantes: mala verò mentibus [ei] moliebantur.
Ille verò horum quidem vitauit multam turbam.
Sed vbi Mentor ſedebat, & Antiphus, & Halitherſes,
Qui ei à principio paterni erant amici,
Illic ſedit profectus: hi verò interrogabant ſingula.
Poſtea verò Peiræus lancea inclytus acceſſit,
Hoſpitem ducens ad concionem per ciuitatem, neq; adhuc diu
Telemachus ab hoſpite procul ſe auertit, ſed aſtitit.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι μῆτερ ἀληθείην καταλέξω·
Ωχόμεθ' ὅστε Πύλον καὶ Νέστορα ποιμένα λαῶν.
Δεξάμενος δέ μ' ἐκεῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
Ενδυκέως ἐφίλει, ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα,
Ελθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὡς ἐμὲ κεῖνος
Ενδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισι.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος οὔποτ' ἔφασκε
Ζωοῦ οὐδὲ θανόντος ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι,
Αλλά μ' ἐς Ατρείδην δουρικλυτὸν Μενέλαον
Ιπποισι προὔπεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ενθ' ἴδον Αργείην, Ελένην, ἧς εἵνεκα πολλὰ
Αργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Οττευ χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα.
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ηθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες,
Ως δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντες
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνήν,
Αμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ως Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Αθηναίη καὶ Απολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ
Εξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν
ἀναστάς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Αχαιοί.
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς.
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Αλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ'
ἀπατήσω.
Αλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτής,

Hanc.v.rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Enimuerò tibi ego mater veritatem narrabo:
Iuimus ad Pylum & Neſtorem paſtorem populorum.
Suſceptum verò me ille in altis ædibus.
Officioſè [ac] amicè tractaui tanquam pater ſuum filium,
Venientem longo poſt tempore nuper aliunde, ſic me ille
Studioſè curauit cum filiis glorioſis.
At de Vlyſſe miſero nunquam, [ex quo diſceſſit ab eo,] dixit
Viuo, neque mortuo terreſtriū ex vllo ſe [quicquā] audiuiſſe.
Sed me ad Atriden lancea-inclytum Menelaum
Cum equis miſit, & curribus compactis,
Illic vidi Argiuam Helenam cuius gratia multi
Argiui Troianique deorum voluntate laborarunt.
Interrogauit autem ſtatim poſtea bello ſtrenuus Menelaus,
Quanam [re] indigens veniſſem Lacedæmona diuinam:
At ego huic omnem veritatem dixi.
Et tunc iam me verbis reſpondens, alloquutus eſt,
O facinus indignum, certè quidem iam fortis viri in lecto
Voluerunt dormire imbelles ipſi quum ſint.
Sicut autem quando cerua in luſtra fortis leonis
Hinnulis dormiēdi cauſa-collocatis, nuper genitis, lactētibus,
Montium radices inueſtigat, & valles herboſas
Paſcens, hic autem poſtea ſuum intrauit cubile,
Ambobus verò his turpem mortem attulit.
Sic Vlyſſes illis turpem mortem afferet.
Vtinam verò ô Iupiter pater & Minerua & Apollo,
Talis exiſtens qualis olim bene-ædificata in Lesbo
Orta contentione cum Philomelide luctatus eſt vbi ſurrexiſſet:
Deiecit autem fortiter: gauiſi verò ſunt omnes Achiui:
Vtinam, inquam: *talis cum procis congrederetur Vlyſſes.*
Omnes [enim] & citò morerentur, & amaras nuptias experirentur.
De iis.a. quæ me interrogas, & precaris, non ego
Alia præter verum *dixerim à veritate-declinans, neque [te] decipiam:*
Sed quæ quidem mihi dixit ſenex marinus verax,

Horum

Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
Ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω ἅ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Εἴ κεν μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι
Λάθρῃ κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
Ὣς εἰπὼν, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα,
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχ', ἤτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχεθ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης
Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας εἰς τόδε δῶμα,
Νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἄκουσας.

Τὴν

Hunc & Peiræus prior verbo alloquutus eſt,
Telemache ſtatim concita meam ad domum mulieres,
Vt tibi dona mittam quæ tibi Menelaus dedit.
Hunc.a.rurſus Telemachus prudens contra alloquutus eſt,
Peiræe, non enim ſcimus quem exitum ſint-habitura hæ res,
Si me proci ſuperbi in ædibus
Clam interfecto paterna omnia [bona inter ſe] diuiſerint,
Ego volo te hæc habere, eiſque potius frui, quam aliquem horum.
Si verò ego his cædem & mortem immiſero,
Tunc verò mihi gaudenti porta ad domos gaudens:
Sic loquutus hoſpitem miſerum duxit in domum.
At poſtquam venerunt ad domos bene-habitatas,
Veſtem quidem depoſuerunt in ſedilibuſq; throniſque,
In balnea verò ingreſſi bene polita lauati ſunt.
Hos.a.poſtquam famulæ lauerunt & vnxerunt oleo,
Tunc verò lanas villoſas circumiecerunt, & interulas,
Exq; balneo egreſſi in ſedibus ſederunt.
Aquam verò lauandis manibus ſerua gutturnio infudit portans
Pulchro, aureo, ſuper argenteo lebete,
Vt lauarent: iuxta verò politam parauit menſam.
Panem autem verecunda penus cuſtos appoſuit portans
Cibis multis impoſitis, largiens de præſentibus [bonis]
Mater verò contrà ſedit ad valuas domus
In ſedili ſedens, tenues lanas verſans.
Hi verò in cibos promptos appoſitos manus iniecerunt:
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Inter hos tunc fari cœpit prudens Penelope,
Telemache, certè ego in ſuperiorem ædium-partem vbi conſcendero,
Dormiam in lecto qui mihi ſuſpirioſus factus eſt,
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Vlyſſes
Iuit cum Atridis ad Ilium: tu.v.mihi ſuſtinuiſti
Antequam venirent proci ſuperbi in hanc domum
Reditum tui patris apertè dicere, ſicubi audiuiſti.

Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
Ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω ἅ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Εἴ κεν μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι
Λάθρη κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
Ὣς εἰπὼν, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Κλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας, οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα,
Καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχ', ἤτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχεθ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης
Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας εἰς τόδε δῶμα,
Νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἄκουσας.

Hunc & Peiræus prior verbo alloquutus eſt,
Telemache ſtatim concita meam ad domum mulieres,
Vt tibi dona mittam quæ tibi Menelaus dedit.
Hunc.a.rurſus Telemachus prudens contra alloquutus eſt,
Peiræe, non enim ſcimus quem exitum ſint habitura hæ res,
Si me proci ſuperbi in ædibus
Clam interfecto paterna omnia [bona inter ſe] diuiſerint,
Ego volo te hæc habere, eiſque potius frui, quam aliquem horum.
Si verò ego his cædem & mortem immiſero,
Tunc verò mihi gaudenti porta ad domos gaudens.
Sic loquutus hoſpitem miſerum duxit in domum.
At poſtquam venerunt ad domos bene-habitatas,
Veſtem quidem depoſuerunt in ſedilibuſq; throniſque,
In balnea verò ingreſſi bene polita lauati ſunt.
Hos.a. poſtquam famulæ lauerunt & vnxerunt oleo,
Tunc verò lanas villoſas circumiecerunt, & interulas,
Exq; balneo egreſſi in ſedibus ſederunt.
Aquam verò lauandis manibus ſerua gutturnio infudit portans
Pulchro, aureo, ſuper argenteo lebete,
Vt lauarent: iuxta verò politam parauit menſam.
Panem autem verecunda penus cuſtos appoſuit portans
Cibis multis impoſitis, largiens de præſentibus [bonis]
Mater verò contra ſedit ad valuas domus
In ſedili ſedens, tenues lanas verſans.
Hi verò in cibos promptos appoſitos manus iniecerunt:
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Inter hos tunc fari cœpit prudens Penelope,
Telemache, certè ego in ſuperiorem ædium partem vbi conſcendero,
Dormiam in lecto qui mihi ſuſpirioſus factus eſt,
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Vlyſſes
Iuit cum Atridis ad Ilium: tu.v. mihi ſuſtinuiſti
Antequam venirent proci ſuperbi in hanc domum
Reditum tui patris apertè dicere, ſicubi audiuiſti.

Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
Ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω ἅ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε
ἔργα·
Εἴ κεν μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι
Λάθρη κτείναντες, πατρώια πάντα δάσονται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα
τῶνδε.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
Ὣς εἰπὼν, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Κλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας, οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα,
Καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχ', ἤτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσανα-
βᾶσα
Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς,
Ὤιχεθ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης
Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας εἰς τόδε δῶμα,
Νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν εἴ που ἄκουσας.

Τὴν

Hunc & Peiræus prior verbo alloquutus eſt,
Telemache ſtatim concita meam ad domum mulieres,
Vt tibi dona mittam quæ tibi Menelaus dedit.
Hunc.a.rurſus Telemachus prudens contra alloquutus eſt,
Peiræe, non enim ſcimus quem exitum ſint habitura hæ res,
Si me proci ſuperbi in ædibus
Clam interfecto paterna omnia [bona inter ſe] diuiſerint,
Ego volo te hæc habere eiſque potius frui , quàm aliquem horum.
Si verò ego his cædem & mortem immiſero,
Tunc verò mihi gaudenti porta ad domos gaudens:
Sic loquutus hoſpitem miſerum duxit in domum.
At poſtquam venerunt ad domos bene-habitatas,
Veſtem quidem depoſuerunt in ſedilibuſq; throniſque,
In balnea verò ingreſſi bene polita lauati ſunt.
Hos.a.poſtquam famulæ lauerunt & vnxerunt oleo,
Tunc verò lanas villoſas circumiecerunt;& interulas,
Exq; balneo egreſſi in ſedibus ſederunt.
Aquam verò lauandis manibus ſerua gutturnio infudit portans
Pulchro, aureo, ſuper argenteo lebete,
Vt lauarent: iuxta verò politam parauit menſam.
Panem autem verecunda penus cuſtos appoſuit portans
Cibis multis impoſita, largiens de præſentibus [bonis]
Mater verò contra ſedit ad valuas domus
In ſedili ſedens, tenues lanas verſans.
Hi verò in cibos promptos appoſitos manus iniecerunt:
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Inter hos tunc fari cœpit prudens Penelope,
Telemache, certè ego in ſuperiorem ædium-partem vbi conſcendero,
Dormiam in lecto qui mihi ſuſpirioſus factus eſt,
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Vlyſſes
Iuit cum Atridis ad Ilium: tu.v.mihi ſuſtinuiſti
Antequam venirent proci ſuperbi in hanc domum
Reditum tui patris apertè dicere, ſicubi audiuiſti.

Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
Ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω ἅ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι
Λάθρῃ κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
Ὣς εἰπὼν, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα,
Καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχ', ἤτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
Λέξομαι εἰς εὐνὴν ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς,
Ὤχεθ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης
Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας εἰς τόδε δῶμα,
Νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν εἴ που ἄκουσας.

Τὴν

Hunc & Peiraus prior verbo alloquutus eſt,
Telemache ſtatim concita meam ad domum mulieres,
Vt tibi dona mittam quæ tibi Menelaus dedit.
Hunc a. rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Peiræe, non enim ſcimus quem-exitum ſint-habitura hæ res,
Si me proci ſuperbi in ædibus
Clam interfecto paterna omnia [bona inter ſe] diuiſerint,
Ego volo te hæc habere, eiſque potius frui, quam aliquem horum.
Si verò ego his cædem & mortem immiſero,
Tunc verò mihi gaudenti porta ad domos gaudens:
Sic loquutus hoſpitem miſerum duxit in domum.
At poſtquam venerunt ad domos bene-habitatas,
Veſtem quidem depoſuerunt in ſedilibuſq; throniſque,
In balnea verò ingreſſi bene polita lauati ſunt.
Hos. a. poſtquam famulæ lauerunt & vnxerunt oleo,
Tunc verò lænas villoſas circumiecerunt, & interulas,
Exq; balneo egreſſi in ſedibus ſederunt.
Aquam verò lauandis manibus ſerua gutturnio infudit portans
Pulchro, aureo, ſuper argenteo lebete,
Vt lauarent: iuxta verò politam parauit menſam.
Panem autem verecunda penus cuſtos appoſuit portans
Cibis multis impoſitis, largiens de præſentibus [bonis]
Mater verò contrà ſedit ad valuas domus
In ſedili ſedens, tenues lanas verſans.
Hi verò in cibos promptos appoſitos manus iniecerunt:
At poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Inter hos tunc fari cœpit prudens Penelope,
Telemache, certè ego in ſuperiorem ædium-partem vbi conſcendero,
Dormiam in lecto qui mihi ſuſpirioſus factus eſt,
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Vlyſſes
Iuit cum Atridis ad Ilium: tu. v. mihi ſuſtinuiſti
Antequam venirent proci ſuperbi in hanc domum
Reditum tui patris apertè dicere, ſicubi audiuiſti.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι μῆτερ ἀληθείην καταλέξω·
Ὠχόμεθ' ὅστε Πύλον καὶ Νέστορα ποιμένα λαῶν.
Δεξάμενος δέ με κεῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
Ἐνδυκέως ἐφίλει, ὡσείτε πατὴρ ἑὸν υἷα,
Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὣς ἐμὲ κεῖνος
Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισι.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος οὔποτ' ἔφασκε
Ζωοῦ οὐδὲ θανόντος ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι,
Ἀλλά μ' ἐς Ἀτρείδην δουρικλυτὸν Μενέλαον
Ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ἔνθ' ἴδον Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα.
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ὢ πόποι ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες,
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὣς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς.
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω.
Ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς,

Hanc.v.rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Enimuerò tibi ego mater veritatem narrabo:
Iuimus ad Pylum & Neſtorem paſtorem populorum.
Suſceptum verò me ille in altis ædibus.
Officioſè [ac] amicè tractauit tanquam pater ſuum filium,
Venientem longo-poſt tempore nuper aliunde, ſic me ille
Studioſè curauit cum filiis glorioſis.
At de Vlyſſe miſero nunquam, [ex quo diſceſſit ab eo,] dixit
Viuo, neque mortuo terreſtrium ex vllo ſe [quicquã] audiuiſſe.
Sed me ad Atriden lancea-inclytum Menelaum
Cum equis miſit, & curribus compactis,
Illic vidi Argiuam Helenam, cuius gratia multi
Argiui Troianique deorum voluntate laborarunt.
Interrogauit autem ſtatim poſtea bello ſtrenuus Menelaus,
Quanam [re] indigens veniſſem Lacedæmona diuinam:
At ego huic omnem veritatem dixi.
Et tunc iam me verbis reſpondens, alloquutus eſt,
O facinus indignum, certè quidem iam fortis viri in lecto
Voluerunt dormire imbelles ipſi quum ſint.
Sicut autem quando cerua in luſtro fortis leonis
Hinnulis dormiẽdi cauſa-collocatis, nuper genitis, lactẽtibus,
Montium radices inueſtigat, & valles herboſas
Paſcens, hic autem poſtea ſuum intrauit cubile,
Ambobus verò his turpem mortem attulit.
Sic Vlyſſes illis turpem mortem afferet.
Vtinam verò ô Iupiter pater & Minerua & Apollo,
Talis exiſtens qualis olim bene-ædificata in Leſbo
Orta contentione cum Philomelide luctatus eſt vbi ſurrexiſſet:
Deiecit autem fortiter: gauiſi verò ſunt omnes Achiui:
Vtinam, inquam: *talis cum procis congrederetur Vlyſſes.*
Omnes [enim] & citò morerentur, & amaras nuptias experirentur.
De iis. a. quæ me interrogas, & precaris, non ego
Alia præter verũm *dixerim à veritate declinans, neque [te] decipiam:*
Sed quæ quidem mihi dixit ſenex marinus verax.

Horum

Ὧν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν ὅγ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ὣς ἔφατ' Ἀτρεΐδης δουρικλυτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην, ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής,
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἤτοι ὅδ' οὐ σάφα οἶδεν, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
Ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
Ὡς ἦτοι Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
Ἥμενος ἢ ἕρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
Ἔστιν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηὸς
Ἥμενος ἐφρασάμην, καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη·
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο
Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες
Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος, ὕβριν ἔχοντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δείπνηστος ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα
Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον οἳ τοπάρος περ,
Καὶ τότε δή σφιν ἔειπε Μέδων, (ὃς γάρ ῥα μάλιστα
Ἥνδανε κηρύκων, καί σφιν παρεγίνετο δαιτί)
Κοῦροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις,

Ἔρχεσθε

Horum nullum tibi ego occultabo verbum, neque abſcondā
Dixit ille ſe eum in inſula vidiſſe graues dolores habentem,
Nymphæ in ædibus Calypſus, quæ ipſum neceßitate
Detinet. ille enim non poteſt ſuam in patriam redire,
Non enim ei adſunt naues remis inſtructæ & ſocij
Qui etiam ipſum deducant per lata dorſa maris.
Sic dixit Atrides lancea inclytus Menelaus.
His peractis diſceßi: dederunt autem mihi ſecundum ventum
Immortales, qui me velociter dilectam in patriam miſerunt.
Sic dixit: huic verò animum in pectoribus mouit.
Inter hos autem etiam loquutus eſt Theoclymenus diuinus,
O mulier venerabilis Laertiadæ Vlyßis,
Certè hic non apertè ſcit, meum autem attende verbum:
Verè enim tibi vaticinabor, neque occultabo,
Sciat nunc Iupiter primùm deorum hoſpitaliſque menſa,
Domuſque Vlyßis ſtrenui ad quam veni,
Quòd certè Vlyſſes iam in patria terra
Sedens vel repens hæc audiens mala opera
Eſt, [id eſt audit,] at procis malum omnibus molitur.
Talem ego auem bene tabulata in naui
Sedens obſeruaui, & Telemacho clamaui:
Hunc verò alloquuta eſt prudens Penelope,
Vtinam verò hoſpes hæc res euentum habeat.
Sic [enim] citò experieris amicitiámque multáque dona:
A me [profecta,] vt quilibet [tibi] occurrens te beatum ſit prædicaturus.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur,
Proci verò ante Vlyßis domum
Diſcis delectabantur, & tragulis [hæc vtraq́;] iacentes.
In fabrefacto pauimento, vbi etiā antè inſolentes ſe gerebant.
Sed quando iam cœnandi tempus fuit, & venerunt pecora
Vndique ex agris, hi verò duxerunt qui & antea,
Tunc verò iam ipſis dixit Medon, hic enim maximè
Placebat præconum, & ipſis aderat in conuiuio.)
Iuuenes, poſtquam iam iam delectati eſtis mēte certaminibus.

Ite in

Ερχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα.
Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν οἶκόν δε ἕκαστος.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιε-
τάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας·
Ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
Δαῖτ' ἐντυνόμενοι. τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
Ὠτρύνοντ' Ὀδυσεύς τ' ἰέναι καὶ δῖος ὑφορβός.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πόλιν δ' ἰέναι μενεαίνεις
Σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμὸς, ἦ σ' ἂν ἔγωγε
Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι·
Αλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδια μή μοι ὀπίσσω
Νεικείῃ· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί.
Αλλ' ἄγε νῦν ἴομεν. δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
Ημαρ, ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Γιγνώσκω φρονέω. τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Αλλ' ἴομεν σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
Δὸς δέ μοι εἴ ποθι τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστὶν,
Σκηρίπτεσθ'. ἐπειὴ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν.
Η ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν
ἀορτήρ.
Εὔμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν,
Τὼ βήτην. σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες
Ρύατ' ὄπισθε μένοντες, ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο,
Αλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κάτα παιπαλόεσσαν
Αστεος ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
Τυκτὴν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
Τὴν ποίησ' Ἴθακος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος·

Πάντοσε

Ite in ædes, vt paremus conuiuium.
Non enim incommodum eſt in tempore cœnam capere.
Sic dixit. hi autem cùm ſurrexiſſent iuerunt domum vnuſquiſque.
At poſtquam venerunt in *ædes bene-habitatas,*
Veſtes quidem depoſuerunt in ſedilibus thronisq́.
Hi vero mactauerunt oues magnas, & pingues capras:
Mactauerunt autem ſues pingues, & bouem armentariam,
Conuiuium parantes: hi vero ex agro ad ciuitatem
Properè-ſe-accingebant vt irent, Vlyſſéſque & diuinus ſubulcus.
Inter hos autē verba facere cœpit ſubulcus princeps virorum.
Hoſpes, quoniam. v. poſtea ad ciuitatem ire valde cupis,
Hodie: ſicut iuſſit dominus meus, certè te ego
Hic vellem ſtabulorum cuſtodem eſſe:
Sed illum reuereor, & timeo ne mihi in poſterum
Iraſcatur: graues autem dominorum ſunt obiurgationes:
Sed agè nunc eamus, iam enim proceſſit maximè
Dies: breui autem ſub veſperam frigus erit intenſius.
Hunc verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Cognoſco, mente teneo, hæc iam intelligenti præcipis.
Quamobrem eamus, tu autem poſtea aſſiduè duc.
Da verò mihi ſicubi tibi baculum inciſum eſt,
Vt innitar, quoniam dicitis valde lubricam eſſe viam.
Dixit: & circum humeros deturpem iecit peram
Denſis ſcrutis *rimoſam, in [ea] verò tortus-funis erat penſilis, [id eſt, ex quo pera ſuſpenſa pendebat]*
Eumæus verò ei baculum animo gratum dedit.
Hi iuerunt: ſtabulum autem canes & paſtores viri
Cuſtodiebant à tergo manētes, hic. v. in ciuitatem duxit regem
Mendico, vili ſimilem & ſeni.
Baculo innitētē. mala. v. circū corpus veſtimēta indutus erat.
Sed quando iam euntes viam per aſperam
Ad ciuitatem acceſſerunt, & ad fontem peruenerunt
Fabrefactum pulchrè fluentem, vnde aquam hauriebant ciues,
Quem fecit Ithacus, & Neritus & Polyctor.
Circum autem populorum aquis nutritarum erat nemus

Vndique

Πάντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
Νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπιῤῥέζεσκον ὁδῖται·
Ἔνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολίοιο Μελανθεὺς,
5 Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστήρεσσι· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ'
ὀνόμαζε
Ἔκπαγλον καὶ ἀεικές (ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος)
10 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει
Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε
συβῶτα,
Πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
15 Ὃς πολλῆσι φλιῆσι παραστὰς φλίψεται ὤμους,
Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας.
Τόν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι,
Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα
20 θεῖτο
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, οὐκ ἐθελήσει
Ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
25 Αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων
Πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
Ὣς φάτο, καὶ παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
Ἰσχίῳ· οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν,
30 Ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως. ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς,
Ἠὲ μεταΐξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο,
Ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφ' οὔδας ἀείρας,
Ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συβώτης
Νείκεσσ' ἐσάντα ἰδὼν, μέγα δ' εὔξατο χεῖρας
35 ἀνασχών,
Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴποτ' Ὀδυσσεὺς

Ὕμμι

Vndique circulare, frigida verò defluebat aqua
Ex alto ex petra, ara autem deſuper facta erat
Nympharum vbi omnes ſacrificabant viatores.
Ibi ipſos inuenit filius Dolij Melanthius.
5 Capras ducens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
Cœnam procis, duo verò ſimul ſequebantur paſtores.
Hos autem conſpicatus obiurgauit, ſermonemque habuit & compellauit
Terribiliter & indecenter: (mouit. v animum Vlyſſis.)
10 Nunc quidem iam valde omninò malus malum ducit,
Quia ſemper ſimilem ducit deus ad ſimilem.
Quò iam hunc voracem ducis abiectiſſimæ conditionis ſubulce,
Mendicum moleſtum, conuiuiorum deſtructorem?
15 Qui multis liminibus aſtans deteret humeros,
Mendicans panis fruſtula, non enſes, neque lebetes?
Hunc ſi mihi dares ſtabulorum cuſtodem eſſe,
Vt eſſet ſtabuli curator & pabulum hædis portaret;
Ille ſaltem ſerum bibens magnum genu poneret. id eſt, in corpulentiam excreſceret. 20
Sed quando ille iam opera mala didicit, non volet
Opus adire, ſed mendicans per populum
Vult petens paſcere ſuum ventrem inſatiabilem.
Sed tibi edicam, hoc etiam perfectum erit. [i. perficietur.]
25 Si iuerit in ædes Vlyſſis diuini,
Multa ei circum caput ſcabella virorum ex manibus
Latera atterent per domum percuſſo.
Sic dixit, & eum aggrediens calce impetit præ ſtultitia
In coxam, neque ipſum extra viam deturbauit:
30 Sed firmus permanſit. hic autem cogitauit Vlyſſes,
An irruens baculo animam auferret,
An ad terram deijceret caput circa pauimentum ſublatum:
Sed pertulit, mentibus a. retentus eſt: hunc v. ſubulcus
Obiurgauit contrà conſpicatus, valde autem precatus eſt manibus ſublatis; 35
Nymphæ fontanæ filiæ Iouis, ſi vnquam Vlyſſes

Vobi

Υμμ' ἐπὶ μηρί' ἔκηε καλύψας πίονι δημῷ
Αρνῶν ἠδ' ἐρίφων, τόδε μοι κρηήνατ' ἐέλδωρ,
Ως ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων.
Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας,
Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις ἀλήμενος αἰεὶ
Αστυ κάτ' αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Ω πόποι οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδὼς,
Τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης
Αξω τῆλ' Ιθάκης ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι.
Αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος
Απόλλων
Σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
Ως Οδυσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
Ως εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτόθι ἦκα κιόντας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ μάλα δ' ὦκα δόμους ἵκανεν ἄνακτος.
Αὐτίκα δ' εἴσω ἴεν, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθῖζεν,
Αντίον Εὐρυμάχου τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
Τῷ παρὰ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν οἳ πονέοντο·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εδμεναι, ἀγχίμολον δ' Οδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Στήτην ἐρχομένω, περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ
Φόρμιγγος γλαφυρῆς. ἀνὰ γάρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν
Φήμιος. αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην,
Εὔμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Οδυσῆος,
Ρεῖα δ' ἀρίγνωτ', ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
Εξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστὶν. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ
Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶ
Δικλίδες· οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
Γιγνώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
Ανδρες ἐπεὶ κνίση μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δέ τε φόρμιγξ
Η πύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Ρεῖ' ἔγνως. ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλά περ ἐσσ' ἀνοήμων.
Αλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Ηὲ σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὖ ναιετάοντας,

Δύσεο

Vobis femora combuſſit cooperta pingui pinguedine
Agnorum & hædorum, hoc mihi perficite deſiderium,
Vtinam veniat ille vir, ducat autem ipſum numen.
Sic [enim] tibi delicias diſſiparet omnes.
5 *Quas nunc inſultans profers, errabundus ſemper*
Per ciuitatem: at pecora mali perdunt paſtores.
Hunc vero alloquutus eſt Melanthius cuſtos caprarum,
O dij, quale [verbum] dixit canis [iſte res] pernicioſas ſciens,
Quem aliquando ego in naui bene tabulata nigra
10 *Agam longe ab Ithaca, vt mihi victum multum inueniat.*
Vtinam.v Telemachum interficiat argenteum arcum-geſtans Apollo
Hodie in ædibus, vel à procis interficiatur.
Sicut Vlyſſi longe perijt reditus dies.
15 *Sic loquutus hos quidem liquit ibi lentè euntes.*
Ipſe.v. abijt, valde.a celeriter ad ædes peruenit regis.
Statim verò introiuit, cum procis autem ſedit
E regione Eurymachi, hunc enim amabat maximè.
Huic quidẽ carniũ partẽ appoſuerũt ij qui cibos inſtruebãt,
20 *Panem autem veneranda penus-cuſtos appoſuit ferens,*
Ad comedendum: prope.v. Vlyſſes & diuinus ſubulcus
Steterunt venientes: circum autem ipſos venit ſonitus
Citharæ concauæ, inter ipſos enim cœpit canere
Phemius: at hic [Vlyſſes] manu prenſum alloquutus eſt ſubulcũ
25 *Eumæe, certe valde iam hæ ædes pulchræ Vlyſſis*
(Valde enim facile viſu dignoſcuntur vel inter multas)
Ex aliis alia ſunt: ornata eſt autem ei aula
Pariete & loricis, valuæ vero valde firmæ ſunt
Bifores, non aliquis ipſam vir expugnaret.
30 *Cognoſco autem quòd multi in ipſa conuiuia faciunt*
Viri quoniam nidor quidem aſcendit, cithara verò
Sonat, quam conuiuio dij fecerunt ſociam.
Huic verò reſpondens loquutus es Eumæe ſubulce,
Facile cognoſcis, quoniam neque alioqui es imprudens.
35 *Sed age iam conſultemus quem exitum ſint habitura hæ res.*
Vel tu primum ingredere ædes bene-habitatas,

Δύσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε.
Μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τίς σ' ἔκτοσθε νοήσας
Ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Γιγνώσκω φρονέω· τά γε δὴ φρονέοντι κελεύεις·
Ἀλλ' ἔρχευ προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων.
Τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν
Οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι.
Τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες ἐΰζυγοι ὁπλίζονται
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἂν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν
Ἄργος Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς
Θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
Ὤχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς.
Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Ἐν πολλῇ κόπρῳ ἥ οἱ προπάροιθε θυράων.
Ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ' ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες.
Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραϊστέων.
Δὴ τότε γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.
Ἆσσον δ' οὐκ ἔτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
Ἐλθέμεν. αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ.
Ῥεῖα λαθὼν Εὔμαιον ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ.
Εὔμαι', ἦ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ·
Καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα.
Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδει τῷδε,
Ἦ αὔτως οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν
Γίγνοντ', ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,

Καὶ

Ingredere verò procorum cœtum. ego verò remanebo hic.
Sin vis, remane, ego verò vadam ante:
Ne verò tu tarda, ne quis te extra animaduertens
Vel percutiat, vel abigat hæc te cauere iubeo.
Huic autem reſpondit poſtea prudens diuinus Vlyſſes,
Scio, cognoſco, hæc iam intelligenti præcipis:
Sed ito prius, ego autem remanebo hic,
Non enim plagarum inſcius, neque ictuum:
Patiens mihi animus, quoniam mala multa paſſus ſum
In mari & bello: ad illa accedat & hoc.
Ventrem verò nullatenus licet occultare auidum:
Perniciosum qui multa mala hominibus dat,
Cuius gratia & naues bene tranſtratæ armantur,
Mare per infructuoſum, mala inimicis portantes,
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant,
Canis autem caputq; & aures iacens eleuauit
Argus Vlyſsis laborioſi: quem quondam ipſe in Ilium ſacrum
Nutriuerat quidẽ: ſed nullũ fructũ perceperat[ex eo]ante. n
Iuit. hunc verò antè duxerunt iuuenes viri
Contra capras ſyluestres, & damas, & lepores. (*ſum regis*
Tum autem iacebat non expetitus [i. neglectus] poſt diſceſ-
In multo fimo: qui ei ante fores. (*ſportarent[eum]*
Mulorumq;, boumq; abundè fuſus, [i. egeſtus] erat, donec ab
Serui Vlyſsis prædium magnum ſtercoraturi.
Ibi canis iacebat Argus plenus ricinorũ canibus- infeſtorum.
Tunc verò ſtatim vt agnouit Vlyſſem prope exiſtentem,
Cauda quidem hic adulatus eſt & aures deiecit ambas.
Propius autem non amplius poſtea potuit ſuum dominum
Venire: at ille eminus ipſum conſpicatus abſterſit lacrymam;
Facilè latens Eumæum: ſtatim verò interrogauit verbo,
Eumæe, certe valde miraculum, canis hic iacet in fimo,
Pulcher quidem in corpore eſt, at hoc non manifeſte ſcio,
An & velox ſit ad currendum in ſpecie hac,
An ita [ille ſit. in talis ſit,] quales menſales canes virorum
Sunt, deliciarum autem gratia nutriunt [eos] reges.
Hunc verò reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,

Καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
Εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,
Οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς.
Αἶψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν.
Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον ὅ,τι ἴδοιτο· καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη.
Νῦν δ' ἔχεται κακότητι. ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
Ὤλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι.
Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι.
Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς
Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν.
Ὣς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας.
Βῆ δ' ἰθὺ μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ.
Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδής,
Ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην, ὦκα δ' ἔπειτα
Νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἕλε δίφρον
Κείμενον, ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίζεσκεν κρέα πολλὰ
Δαιόμενος μνηστῆρσι δόμον κάτα δαινυμένοισι.
Τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
Ἀντίον ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
Μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας.
Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσσεύς,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,
Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὅν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἷ καλέσας προσέειπε συβώτην,
Ἄρτον δ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο,
Καὶ κρέα, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι,
ξείνῳ Δός τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων, αὐτόν τε κέλευε.

Αἰτίζειν

Canis quidem hic viri eſt valde longè mortui.
Si talis eſſet & corpore atque operibus,
Qualem ipſum ad Troiam vadens reliquit Vlyſſes,
Statim admirareris conſpicatus velocitatem & robur:
Neque enim fugiebat profunda in profunditatibus ſyluæ.
Feram quamcunque vidiſſet: in veſtigiis enim [odorandis] erat ſagaciſsimus.
Nunc verò tenetur malo. dominus verò eius procul à patria
Periijt: hunc autem mulieres negligentes non curant.
Serui verò quando non amplius præſentes imperant domini,
Non amplius poſtea volunt decentia operari.
Dimidium enim virtutis aufert latè-ſonans Iupiter
Viri quando ipſũ ſeruilis dies occupat.
Sic loquutus, ingreſſus eſt domos bene-habitatas.
Iuit autem rectà per domum ad procos ſuperbos.
Argum verò parca corripuit nigra mortis,
Quum primum vidiſſet Vlyſſem vigeſimo in anno.
Hunc autem longè primus vidit Telemachus diuinus
Incedentem per domum ſubulcum: celeriter. v. poſtea
Annuit ad ſe vocans: ille verò cùm circũſpexiſſet cepit ſedile
Iacens: tunc verò coquus appoſuit carnes multas,
Incidens procis in domo conuiuantibus.
Illud depoſuit portans ad Telemachi menſam
Contrà: hic autem ipſe ſedit: huic. v. præco
Partem captam appoſuit, ex caniſtroq́ panem ſublatum.
Prope autem poſt ipſum intrauit domum Vlyſſes,
Mendico vili ſimilis & ſeni,
Baculo innixus: hic verò mala circum corpus veſtimenta indutus erat:
Sedit autem in fraxineo limine intra fores,
Inclinatus ad limen cypariſsinum quod olim faber
Poliuerat ſcienter, & ad amuſsim direxerat.
Telemachus verò ad ſe vocatum alloquutus eſt ſubulcum.
Panem autem delicatum captum, perpulchro ex caniſtro,
Et carnes (vt ei manus erant capaces circumiacenti)
Da huic hoſpiti hæc ferens, ipſumq́ iube

Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ.
Ως φάτο, βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
Αγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
5 Τηλέμαχός τοι ξεῖνε δίδοι τάδε, καί σε κελεύει
Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας.
Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεὺς,
Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
10 Καί οἱ πάντα γένοιθ' ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.
Η ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν
Αὖθι, ποδῶν προπάροιθεν, ἀεικελίης ἐπὶ πήρης·
Ησθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν,
Εὖθ' ὁ δεδειπνήκει, ὁ δ' ἐπαύσατο θεῖος ἀοιδός.
15 Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρ'. αὐτὰρ Αθήνη
Αγχι παρισταμένη Λαερτιάδην Οδυσῆα
Ωτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
Γνοίη θ' οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι.
Αλλ' οὐδ' ὡς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.
20 Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐν δέξια φῶτα ἕκαστον,
Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτόν.
Αλλήλους τ' εἴροντο τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
25 Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης
Τοῦδε πέρι ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.
Η τοι μέν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν,
Αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα πόθεν γένος εὔχεται εἶναι.
Ως ἔφατ'. Αντίνοος δ' ἔπεσιν νείκεσσε συβώτην,
30 Ω ῥίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
Ηγαγες; ἦ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι
Πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
Η ὄνοσαι ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος
Ενθάδ' ἀγειρόμενοι, σὺ δὲ καὶ προτὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Αντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις.

Τί

Petere victum audacter omnes adeuntem procos:
Pudor enim non eſt bonus indigenti viro mendico.
Sic dixit: iuit verò ſubulcus poſtquam verbum audiuit.
Prope autem ſtans verba alata loquutus eſt,
Telemachus tibi ô hoſpes dat hæc, & te iubet
Petere victum audacter omnes adeuntem procos.
Pudorem verò non bonum dicit eſſe viro mendico.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Iupiter rex [da] mihii Telemachum inter viros beatum eſſe,
Et ei omnia fiant quæcunque mentibus ſuis cogitat.
Dixit: & ambabus ſuſcepit, & depoſuit
Ibi ante pedes inhoneſta in pera,
Comedit autem dum cantor in ædibus canebat.
At vbi ille cœnauit, ceſſauitq́; diuinus cantor:
Proci verò tumultuari cœperunt in ædibus, at Minerua
Prope accedens ad Laertiadem Vlyſſem,
Impulit vt panis fruſta inter procos congregaret,
Cognoſceretq́; quinam eſſent iuſti, quique iniuſti.
Sed neq; ſic vllum [illorum] erat facturus immune infortunij.
Perrexit autem ire rogaturus dextrè virum quemque,
Ad omnes manum porrigens, quaſi mendicus iã pridem eſſet.
Hi verò miſerantes dederunt, & admirati ſunt ipſum:
Alij autem alios interrogabant quis eſſet, & vnde veniſſet.
His verò dixit Melanthius cuſtos caprarum.
Audite me proci inclytæ reginæ,
Super hoc hoſpite: vtique enim antea ipſum vidi,
Certè quidem hunc huc ſubulcus duxit.
Ipſum autem non apertè ſcio vnde genus ſibi glorietur eſſe.
Sic dixit: Antinous verò verbis obiurgauit ſubulcum;
O probè cognite ſubulce, cur verò tu hunc in vrbem
Duxiſti? an non ſatis nobis errones ſunt & alij
Mendici moleſti conuiuiorum deſtructores?
An pro nihilo ducis quòd facultates edunt regis
Hic [proci] congregati? tu verò vndénam hunc etiam vocaſti?
Hunc verò reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,
Antinoe non quidem bona, etiamſi bonus ſis, dicis.

Τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
Αλλόν γ' εἰ μὴ τῶν οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν;
Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων,
Η καὶ θέσπιν ἀοιδὸν, ὅ κεν τέρπῃσιν ἀείδων;
Οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτόν.
Αλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἶς μνηστήρων
Δμωσὶν Ὀδυσσῆος, περὶ δ' αὖτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ ἀλέγω, εἵως μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
Ζώει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν.
Αντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν αἰεὶ
Μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
Η ῥα καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αντίνο', ἦ μευ καλὰ, πατὴρ ὡς κήδεαι υἷος,
Ος τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε.
Δός οἱ ἑλών· οὔ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἅζευ τό γε, μή τέ τιν' ἄλλον
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Αλλ' οὔ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα.
Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλῳ.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπε,
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες;
Εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
Καί κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.
Ως ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
Κείμενον, ᾧ ῥ' ἐπέχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην
Σίτου καὶ κρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Ὀδυσσεὺς
Αὖτις ἐπ' οὐδὸν ἰὼν προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν.
Στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Δός φίλος· οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν
Εμμεναι, ἀλλ' ὤριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λώϊον ἠέ περ ἄλλοι

Quis enim hoſpitem vocat aliunde ipſe [ad eum] profectus,
Alium, niſi forte [aliquem] ex iis, qui publici-opifices ſunt?
Vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,
Vel etiám diuinum cantorem, qui delectet canendo?
Hi enim mortalium vocari ſolent per infinitam terram.
Mendicum verò nemo vocarit, damnum daturum ſibi ipſi.
Sed ſemper moleſtus es ſupra omnes procos
Seruis Vlyſsis: præcipue verò mihi: at ego
Non curo donec mihi prudens Penelope
Viuit in ædibus, & Telemachus diuinus.
Hunc autem Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Tace, ne mihi huic responde multum verbis.
Antinous enim conſueuit malè [alios] irritare ſemper
Verbis aſperis: concitat autem & alios.
Dixit: & Antinoum verbis alatis alloquutus eſt.
Antinoe, tu quidē præclarè me ſcilicet curas, vt pater filium,
Qui hoſpitem iuſsiſti à domo abigi
Verbo neceſſario: ne hoc deus perficiat.
Da ei [aliquid à te] captum nequaquam tibi inuideo, iubeo (enim ipſe
Neq; verò matrem meam verere hac in re, neq; vllum aliũ
Seruorum, qui in ædibus ſunt Vlyſsis diuini.
Sed non tibi talis in pectoribus cogitatio:
Ipſe enim comedere longè mauis quàm dare alij.
Hunc verò Antinous reſpondens alloquutus eſt,
Telemache altiloque, iracundiâ præceps, quale [verbũ] dixiſti?
Si ei tantum omnes dediſſent proci, [quantum tu dediſti.]
Ipſum vel tres menſes procul hinc domus ſua detineret.
Sic dixit, & ſcabellum captum [ei] oſtendit menſæ
Iacens, in quo tenebat nitentes pedes conniuans.
Ei verò alij omnes dederunt, impleuerunt autem peram
Pane & carnibus: ac iamiam Vlyſſis,
Rurſus ad limē profectus munus guſtaturus erat Achiuorũ.
Stetit tamē apud Antinoũ, & ipſum verbo alloquutus eſt.
Da amice, non enim mihi videris peſsimus Achiuorum
Eſſe, ſed optimus, quoniam regi ſimilis es:
Ideo te oportet dare, & copioſius quàm [faciunt] alij.

E pane

Σίτου ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ὄλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι·
Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ
Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, (ἤθελε γάρ που)
Ὅς μ' ἅμα ληιστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἴγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν, ὄφρ' ἀπολοίμην.
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι·
Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ,
Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
Πόρθεον· ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγων καὶ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτεινον. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή.
Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ἦλθον. πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
Στῆναι ἐναντίβιον. περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
Ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέι χαλκῷ,
Τοὺς δ' ἄναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι
Δμήτορι Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρου ἶφι ἄνασσεν·
Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω πήματα πάσχων.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
Στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
Μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδηαι.
Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης·
Ἑξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσι
Μαψιδίως· ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς
Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστῳ·
Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,

E pane: ego autem te laudabo per immenſam terram,
Etenim ego aliquando domum inter homines habitaui
Beatus diuitem, & ſæpe dedi erroni
Qualiſcunque eſſet, & cuiuſcunque rei indigus veniret,
Erant autem ſerui valde multi, aliaq; multa,
Quibuſq; [homines] bene viuunt, & diuites vocantur.
Sed Iupiter deſtruxit Saturnius. (voluit enim ſic)
Qui me cum latronibus multum errantibus miſit
In Ægyptum vt irem longam viam, vt perirem.
Statui autem in Ægypto fluuio naues vtrinq; remis agitatas.
Tunc quidem ego iuſsi amabiles ſocios
Illic apud naues manere & naues cuſtodire.
Speculatores verò ad ſpeculas iuſsi ire.
Hi autem intemperantia victi, & obſequuti libidini ſuæ,
Statim valde Ægyptiorum virorum perpulchros agros
Populati ſunt: mulieres verò eduxerunt & infantes filios,
Ipſosq; interfecerunt: citò autem in ciuitatem iuit clamor.
Hi verò clamore audito, ſimul cum aurora apparente
Venerunt: impletus eſt verò omnis cãpus peditumq; & equũ,
Ærisq; ſplendore: Iupiter. v. gaudens fulmine
Fugam meis ſocÿs malam iniecit, neq; vllus tolerauit
Stare contra: mala enim vndique circumſtabant.
Tunc noſtrûm multos quidem interfecerunt acuto ære,
Quoſdã. v. abduxerũt viuos vt ipſis operarentur neceſsitate.
At me in Cyprum [deferendum] hoſpiti dederunt qui [ipſis]
Dmetori Iaſidæ qui Cypro potenter imperabat (occurrerat.
Hinc iam nunc huc venio, mala patiens.
Huic verò rurſus Antinous reſpondit & compellauit,
Ecquis Deus hanc peſtem adduxit conuiuÿ triſtitiam?
Sta ſic in medio, mea procul à menſa;
Nec citò amaram Ægyptum & Cyprum videas,
Nam quidam audax & impudens es mendicus:
Ordine omnibus aſtas: hi autem dant
Temere: quia nulla prohibitio, neque miſericordia
Ex alienis donare, quoniam adſunt multa vnicuique.
Hunc verò recedens, alloquutus eſt prudens Vlyſſes.

Ω πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.
Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα
δοίης,
Ος νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, ὅτι μοι ἔτλης
Σίτου ἀπὸ προελὼν δόμεναι· τὰ δὲ, πολλὰ πάρεστιν.
Ως ἔφατ'. Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νῦν δή σ' οὐκ ἔτι καλὰ διὲκ μεγάροιό γ' ὀίω
Αψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις.
Ως ἄρ' ἔφη καὶ θρῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. ὁ δ' ἐστάθη ἠΰτε πέτρη
Εμπεδον, οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο,
Αλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Αψ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, κὰδ δ' ἄρα πήρην
Θῆκεν ἐϋπλείην, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Οφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσίν. οὐδέ τι πένθος,
Οππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι
Βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῇς ὀΐεσσιν·
Αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
Οὐλομένης, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.
Αλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσὶν,
Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Εσθι' ἕκηλος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ·
Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', (οἷ' ἀγορεύεις)
Η ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν·
Ωδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Ἀντίνο', οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην.
Οὐλόμεν', εἰ δή πού τις ἐπουράνιος θεός ἐστι·
Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
Ανθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
Ως ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.

Τηλέμαχος

O dij, non igitur tibi ſaltē cum hac forma mentes etiam ſunt.
Tu enim ex [tua] domo tuo ſupplici, [qui aliquid abs te peteret,] ne ſalem quidem dares,
Qui nunc alienis aſsidens, non aliquid mihi ſuſtinuiſti
De pane præceptum dare: hæc autem multa adſunt.
Sic dixit: Antinous verò iratus eſt animo magis,
Et ipſum torvè intuitus verba alata loquutus eſt,
Nunc iam te non amplius bene ex domo puto
Retro ceſſurum, quandò iam & opprobria dicis.
Sic dixit, & ſcabello capto percuſsit dextrum humerum,
Summo in dorſo: hic v. ſtetit tanquam petra
Firmiter, neque ipſum loco mouit telum Antinoi:
Sed tacitè mouit caput, mala profundè-cogitans,
Rurſus autem ad limen profectus reſedit, peram verò
Depoſuit bene plenam: poſt autem procis dixit.
Audite me proci perinclytæ reginæ,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus [dicere] iubet.
Non quidem, neque dolor eſt in mentibus, neque luctus,
Quando vir pro ſuis pugnans poſſeſsionibus,
Percutitur, vel pro bobus, vel candidis ouibus:
At me Antinous percuſsit ventris gratia mali
Pernicioſi, qui multa mala hominibus dat.
Sed ſi qui mendicorum dij, & ſi quæ furiæ ſunt,
Antinoum ante nuptias finis mortis cōſequatur.
Hunc autem Antinous alloquutus eſt Eupithis filius,
Comede tacitus hoſpes ſedens, vel alibi aliò:
Ne te iuuenes per domos trahant (qua tua eſt oratio)
Vel pede, vel etiam manu: lacerent verò omnia.
Sic dixit: hi autem omnes grauiter ſuccenſuerunt.
Sic verò aliquis dixit iuuenum ſuperborum,
Antinoe, non quidem bene percuſsiſti infelicem erronem,
Pernicioſe, ſi.n fortaſſe [mēdicus hic,] aliquis cæleſtis deus eſt,
Nā & dij hoſpitibus ſimiles peregrini, ([quid tibi cōtinget?]
Verſantes ſe in omnes formas, verſantur per ciuitates,
Hominum & impietatem, & pietatem inſpicientes.
Sic dixerunt proci: hic autem non curauit verba.

Tele

Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε
Βλημένου, οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιιν.
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Τοῦ δ' ὡς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια
Βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῇσιν ἔειπεν,
Αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο,
Οὐκ ἄν τις τούτων γε ἐΰθρονον Ἠῶ ἵκοιτο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Μαῖ' ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται,
Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν.
Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
Ἀνέρας αἰτίζων (ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει)
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε·
Οὗτος δὲ θρήνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναιξίν,
Ἡμένη ἐν θαλάμῳ. ὁ δ' ἐδείπνεε δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἡ δ' ἐπὶ οἷ καλέσασα προσηύδα δῖον ὑφορβόν,
Ἔρχεο δῖ' Εὔμαιε· κιὼν τὸν ξεῖνον ἄνωχθι
Ἐλθέμεν, ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ἠδ' ἐρέωμαι
Εἴ που Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠὲ πέπυσται.
Ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι. πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Εἰ γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειαν Ἀχαιοί.
Οἷ' ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
Τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἤματ' ἔρυξα
Ἐν κλισίῃ (πρῶτον γὰρ ἔμ' ἵκετο νηὸς ἀποδράς)
Ἀλλ' οὔπω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων.
Ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται ὅς τε θεῶν ἐξ
Ἀείδῃ δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι,
Τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν ὁππότ' ἀείδῃ·
Ὣς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε παρήμενος ἐν μεγάροισι.
Φησὶ δ' Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος εἶναι,
Κρήτῃ ναιετάων Μίνωος γένος ἐστίν.

Ἔνθεν

Telemachus.v.in corde quidem magnum luctum alebat,
Illius percuſsi gratia: non tamen lacrymam humi iecit ex palpebris,
Sed tacitus mouit caput mala profundè cogitans.
Hunc igitur poſtquam audiuit prudens Penelope
Percuſſum in domo: tunc inter ancillas dixit,
Utinam ſic ipſum percutiat inclytus arcu Apollo?
Hanc verò Eurynome penus cuſtos verbis alloquuta eſt,
[Hoc & ego cuperem.] ſi enim votis exitus noſtris contingeret,
Nemo horũ ſaltẽ ad pulchrã aurorã perueniret.i.cras ſuper(eſſet
Hanc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Nutrix, inimici quidem omnes, quoniam mala moliuntur:
Antinous verò maximè, nigræ morti ſimilis eſt.
Hoſpes quidam infelix mendicat in domo,
A ſingulis petens: (egeſtas enim cogit.)
Hic [autem] alij quidem omnes impleueruntq́; dederuntq́;.
Hic verò ſcabello ſummum percuſsit dexterum humerum.
Hæc quidem ſic dixit inter famulas mulieres,
Sedens in thalamo: hic verò cœnauit diuinus Vlyſſes.
Hæc verò ad ſe vocatum alloquuta eſt diuinum ſubulcum,
Valde diuine Eumæe, profectuſq́; hoſpitem iube
Venire, ut ipſum ſalutem, & interrogem
Sioubi [de] Vlyſſe miſero vel [aliquid audierit,]
Vel [ipſum] viderit oculis: errabundo enim ſimilis eſt.
Hanc autem reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce,
[Verum eſt quod dices] Si enim tibi regina tacerẽt Achiui.
[Verba] quæ hic dicit, mulcerent tibi charum cor.
Tres enim iam ipſum noctes habui, tres autem dies detinui
In ſtabulo, (primum.n.ad me venit vbi ex naue aufugiſſet:)
Sed nondum calamitatem ſuam abſoluit dicendo.
Sicut autem quando cantorem quis aſpicit, qui à diis
Canit doctus verba ſuauia hominibus,
Hunc aſsiduè, vehementer cupiunt audire quando canit:
Sic me ille demulcebat aſsidens in ædibus.
Dicit verò ſe Vlyſsis amicum paternum eſſe
In Creta habitantem, vbi Minois genus eſt.

Inde

Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πήματα πάσχων,
Προπροκυλινδόμενος. στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι
Ἀγχοῦ, Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Ζωοῦ· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
Οὗτοι δ' ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων,
Ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ'. ἐπεί σφισι θυμὸς ἐΰφρων.
Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
Σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν·
Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι, ἤματα πάντα,
Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν, ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κονάβησε. γέλασσε δὲ Πηνελόπεια·
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἔρχεό μοι, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον.
Οὐχ ὁράᾳς, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσι;
Τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο
Πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Ὣς φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
Μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς
Ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ.
Εἰ δέ κέ σε γνώῃ νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
Ἕσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
Χρηίζεις· σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον
Γαστέρα βοσκήσεις, δώσει δέ τοι ὅς κ' ἐθέλῃσι.

Τὸν

Inde iam nunc huc venit clades patiendo. *(audiuiſſe.*
Supplex ad hos illóſue ſe ferens: prædicat autem de Vlyſſe ſe
Prope. Theſprotorum virorum in pingui populo
Quod viuat, multos verò ducat theſauros ſuam domum.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Vade, [eum] huc voca, vt coram ipſe dicat.
Hi verò vel ad fores ſedentes iocentur,
Vel illic in ædibus, quando ipſis animus lætus eſt.
Ipſorum.n. facultates incorruptæ iacent in domo.
Panis & vinum dulce: hæc quidem domeſtici comedunt.
Hi verò in noſtra domo verſantes dies omnes
Boues mactando, & oues, & pingues capras
Conuiuantur, bibuntq́; ardens vinum
Incaſſum: hæc verò multa abſumuntur, non enim eſt vir
Qualis Vlyſſes fuit qui cladem à domo propulſet.
Si verò Vlyſſes venerit & redierit in patriam terram,
Statim cum ſuo filio iniurias rependet iſtorum *virorum.*
Sic dixit: Telem. v. valde ſternutauit, circum autẽ domum
Horrendum reſonuit: riſit verò Penelope.
Statim autem Eumæum verbis alatis alloquuta eſt,
Vade, mihi hoſpitem coram huc voca.
Non vides quod mihi filius ſternutauit abſoluto toto ſermone?
Ideo & non imperfecta mors procis continget
Omnibus prorſus, neque quiſquam mortem & fatum vitabit.
Aliud verò tibi dicam, tu verò in mentibus pone tuis,
Si ipſum cognoſcam vera omnia dicentem.
Induam ipſum lænamq́; tunicamq́; veſtimenta pulchra.
Sic dixit: iuit. v. ſubulcus poſtquam verbum audiuit.
Prope autem ſtans verbis alatis alloquutus eſt.
Hoſpes pater, vocat te prudens Penelope,
Mater Telemachi, inquirere aliquid ipſam animus
De marito iubet, quamuis dolores paſſa ſit.
Si verò te cognouerit vera omnia dicentem,
Induet te lænamq́; tunicamq́; quorum tu maximè
Indiges: panem autem & petens in populo
Ventrem paſces, dabit tibi quicunque voluerit.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Εὔμαι', αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ.
Οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὁμὴν δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὅμιλον,
Τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε μ' οὗτ' ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα
Οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
Οὔτέ τι Τηλέμαχος τό γ' ἐπήρκεσεν, οὔτέ τις
ἄλλος.
Τῶ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι
Μεῖναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
Ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί· εἵματα γάρ τοι
Λυγρ' ἔχω. οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεί σε πρῶθ' ἱκέτευσα.
Ὣς φάτο. βῆ δὲ συβώτης, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια,
Οὐ σύ γ' ἄγεις Εὔμαιε; τί τοῦτ' ἐνόησε ἀλήτης;
Ἦ τινά που δείσας ἐξαίσιον, ἦε καὶ ἄλλως
Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα,
Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
Ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων.
Ἀλλά σε μεῖναι ἄνωγεν ἐς ἠέλιον καταδύντα.
Καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλεια,
Οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὥσπερ ἂν εἴη.
Οὐ γάρ πώ τινες ὧδε καταθνητῶν ἀνθρώπων
Ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευεν· ὁ δ' ᾤχετο δῖος ὑφορβὸς
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι·
Ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων,
Σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.

Αὐτὸν

Hunc autem rurſus alloquutus eſt multa-paſſus diuinus (Vlyſſes,
Eumæe, ſtatim ego vera omnia dicam
Filiæ Icarij perprudenti Penelopæ:
Scio enim bene de illo, parem enim ſuſtinemus ærumnam.
5 *Sed procorum moleſtorum timeo multitudinem:*
Quorum ſuperbiaq;, vſq; ad ferreum cœlum iuit.
Quandoquidem nunc me hic vir in domum euntem,
Nihil mali patrantem percuſſum doloribus dedit,
Neque prorſus Telemachus hoc [malum à me, mihi] opem fe-
10 *rens propulſauit, neque vllus alius.*
Ideo nunc Penelopen in ædibus iube
Manere, feſtinantem licet, ad ſolem occidentem:
Et tunc me interroget mariti reditimo die,
Propius aſſidens apud ignem, veſtes enim (oraui.
15 *Attritas habeo, ſcis & ipſe, quoniam te primum ſupplicitter-*
Sic dixit: iuit autem ſubulcus poſt quam verbum audiuit.
Hunc verò ſuper limine ſtantem alloquuta eſt Penelope,
Non tu ducis Eumæe? quid hoc intellexit ille erro?
An aliquem fortaſſe metuens [hominẽ] iniquũ? an etiã aliter
20 *Verecundatur in domo? male verò ſibi cõſulit verecũdus erro.*
Hanc autem reſpondens alloquutus es Eumæe ſubulce.
Loquitur vt par eſt, quæ ſentiret & alius,
Superbiam vitans virorum ſuperborum:
Sed te manere rogat ad ſolem vſque occidentem,
25 *Tibi verò ſic ipſi multo melius [eſt] ô regina,*
Solam cum hoſpite loqui verbum, & audire.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Non inſipiens hic hoſpes videtur, quicunque ſit:
Non enim profectò aliqui ſic mortalium hominum
30 *Viri inſolenter ſe-gerentes impia [facinora] moliuntur.*
Hæc quidem ſic dixit: hic verò iuit diuinus ſubulcus
Procorum in cœtum poſtquam dixit omnia.
Statim autem Telemachum verbis alatis alloquutus eſt,
Admoto propius capite, vt non audirent alij,
35 *O dilecte, ego quidem abibo vt ſues, & illa cuſtodiam,*
Tuas nimirũ & meas facultates: tibi.v. hic omnia curæ ſint.

Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω, καὶ φράζεο θυμῷ
Μή τι πάθῃς. πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
Τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εσσεται οὕτως ἄττα σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας·
Ηῶθεν δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλά.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
Ως φάθ'. ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου,
Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας. λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε
Πλεῖον δαιτυμόνων. τοὶ δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ
Τέρποντ' ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΣΙΓΜΑ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΟΔΥΣΣΕΩΣ καὶ Ιρου πυγμὴ γίνεται. φαίνεται δὲ καὶ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσι, καὶ παρ' αὐτῶν δῶρα λαμβάνει. γίνεται δὲ καί τις κοινολογία ἐν τοῖς ἑξῆς Ὀδυσσέως πρὸς Εὐρύμαχον.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Σῖγμα δ' ἔρει Ιρου, εὖχος Ὀδυσσῆος, δῶρα
τ' ἀνάκτων.

ΑΛΛΗ.

Ὀδυσσέως καὶ Ιρου πυγμή.

ΤΣΗ

Ipſum quidem te primùm ſerua, & conſidera animo
Ne quid patiaris. multi enim mala cogitant Achiuorum,
Quos Iupiter perdat antequàm nobis nocumento ſint.
Hũc antẽ rurſus Telemachus prudẽs cõtrà alloquutus eſt,
Erit ſic amice: tu vero vade merenda ſumpta,
Manè verò veni, & duc victimas pulchras.
At mihi hæc omnia & immortalibus curæ erunt:
Sic dixit: hic vero rurſus ſedit bene-polita in ſede.
Vbi repleuit autem animum cibo & potu
Perrexit ire ad ſues, liquit vero clauſtraq́; domumq́;
Plenam conuiuarum. ibi verò ſaltu cantuq́;
Delectabantur: iam enim aduenerat ſerum diei.

ARGVMENTVM LIBRI XVIII.

ODYSSEAE HOMERI.

VLYSSES & Irus pugilatu contendunt: Penelope etiam apparet procis, & ab ipſis dona accipit. Fit autem & quædam colloquutio deinceps Vlyſſis cum Eurymacho.

ALIVD ARG. VEL INSCRIP.

Σ, autem contentionem Iri, gloriam Vlyſſis, donáque regum [continet.]

ALIA INSCRIPTIO.

Vlyſſis & Iri pugilatus.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ πυγμὰ ῥαψῳδία.

ΗΛΘΕ δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατ' ἄστυ
Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ,
Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἴς,
Οὐδὲ βίη εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι.
Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
Ἐκ γενετῆς· Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες,
Οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιὼν ὅτε πού τις ἀνώγοι,
Ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο,
Καί μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εἶκε γέρον προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ.
Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
Ἑλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊ ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.
Τὸν ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Δαιμόνι', οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω,
Οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' αἰζήντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέροις ὅδε χείσεται, οὐδέ τί σε χρὴ
Ἀλλοτρίων φθονέειν. δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης,
Ὥσπερ ἐγὼν· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
Χερσὶ δὲ μή τι λίην προκαλίζεο, μή με χολώσῃς,
Μή σε γέρων περ ἐὼν στῆθος καὶ χείλεα φύρσω
Αἵματος· ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη
Αὔριον. οὐ μὲν γάρ τι σ' ὑποστρέψεσθαι ὀΐω
Δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἶρος ἀλήτης,
Ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
Γρηῒ καμινοῖ ἶσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην,
Κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
Γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὣς ληϊβοτείρης.
Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε

Μαρνα-

HOMERI ODYSSEÆ

LIBER XVIII.

VENIT autem mendicus per totam vrbem errans, qui in ciuitate
Mendicat Ithacæ, excellebat verò ventre edaci, [adeò vt]
Inceſſanter comederet & biberet, neque ei erat vis,
Neque robur: forma verò valde magnus erat aſpectu.
Arnæus autem nomine erat: hoc.n. impoſuit veneranda mater
Ex natiuitate: Irum verò iuuenes vocabant omnes,
Quoniam nuntios deferebat profectus, quando aliquis iubebat.
Qui vbi veniſſet, Vlyßem expellebat ſua domo,
Et ipſum obiurgando verba alata dixit:
Recede ſenex à veſtibulo: ne iam citò vel pede traharis.
Non audis, quòd iam mihi adnictant omnes?
Trahere verò iubent? ego verò verecundor tamen.
Sed ſurge ne citò nobis contentio & manibus fiat.
Hunc v. toruè intuitus, alloquutus eſt aſtutus Vlyſſes,
Miſer, neque vllum tibi facio malum, neque dico.
Neque aliquem inuideo dare vbi multa ceperit.
Limen autem ambos hoc capiet, neq; vllo modo te oportet
Alienorũ [bonorũ cauſa mihi] inuidere. videris.n. mihi eſſe errò
Sicut ego: opulentiam verò dij ſolent præbere, [i. illorum eſt opes hominibus largiri]
Manibus verò ne [me] valde prouoca, ne mihi bilem moueas:
Ne te licet ſim ſenex pectus & labra permiſceam
Sanguine, quies autem mihi & magis adhuc erit
Cras: non enim te reuerſurum puto
Iterum intra domum Laertiadæ Vlyßis.
Hunc autem iratus alloquutus eſt Irus mendicus:
O dij, vt iſte mendicus volubiliter loquitur
Vetulæ fuliginoſæ ſimilis, quem malè mulctabo,
Percutiens ambabus manibus: *humi verò omnes dentes*
Maxillis expellam porci ſicut ſegetem depaſcentis.
Succinge [te] nunc, vt omnes cognoſcant & hi

Μαρναμένους. πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;
Ὡς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων
Οὐδοῦ ἔπι ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.
Τοῖιν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεε μνηστήρεσσιν·
Ὦ φίλοι, οὐ μέν πω τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη.
Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα·
Ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἶρος ἐρίζετον ἀλλήλοιιν
Χερσὶ μαχέσασθαι, ἀλλὰ ξυνελάσομεν ὦκα.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες,
Ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοείμονας ἠγερέθοντο.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω.
Γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ· τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ
Κατθέμεθα κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Τάων ἣν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἑλέσθω·
Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
Πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.
Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ φίλοι, οὔ πως ἔστι νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον· ἀλλά με γαστὴρ
Ὀτρύνει κακοεργὸς ἵνα πληγῇσι δαμείω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,
Μήτις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ παχείῃ
Πλήξῃ ἀτασθάλλων, τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ·
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευε.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο.
Ξεῖν', εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
Τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
Δείδιθ'. ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγών. ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος πεπνυμένω ἄμφω.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηροὺς

Καλοὺς

Pugnantes: quomodo autem tu iuniori viro pugnabis?
Sic hi quidem ante fores altas
Limine in polito toto animo aſperè contendebant.
Hos autem animaduertit ſacrum robur Antinoi,
Suauiter verò ridens alloquutus eſt procos. (*ctum eſt,*
O amici, nequaquam profectò adhuc aliquid antea tale fa-
Qualem delectationem deus duxit in hanc domum:
Hoſpeſq; & Irus contendunt inter ſe
Manibus pugnare: quamobrem [eos] committamus citò.
Sic dixit: hi autem omnes ſurrexerunt ridentes,
Circumq́; mendicos pannoſos congregati ſunt.
His.v. Antinous loquutus eſt Eupithi filius,
Audite me proci ſtrenui, vt aliquid dicam,
Ventres hi caprarum iacent in igne, hos autem in cœna
Depoſuimus pinguedine & ſanguine impletos.
Vter autem vicerit, ſuperiorq́; fuerit,
Horum vtrum voluerit vbi ſurrexerit ipſe eligat.
Semper. v. rurſus nobiſcum conuiuabitur, neq; vllum alium
Mendicũ intus miſceri, [i. nobiſcũ verſari] ſinemus petentem.
Sic dixit Antinous: his autem placuit ſermo.
Hos. v. aſtutus alloquutus eſt prudens Vlyſſes:
O amici nullo modo æquum eſt iuniore cum viro pugnare
Virum ſenem calamitate debilitatum, ſed me venter
Mouet malus-artifex, vt plagis domer.
Sed eia nunc mihi omnes iurate forte iuſiurandum.
Ne quis Iro gratificans, me manu forti
Percutiat præuaricans. hoc enim me fortiter domaret.
Sic dixit: hi verò omnes iurauerunt ſicut iuſſit.
Hos autem alloquuta eſt vis ſacra Telemachi,
Hoſpes, ſi te [ad hoc faciendũ] impellit cor, & animus fortis,
Hunc propulſarit. aliorum verò neminem Achiuorum
Time, quoniam pluribus pugnabit, qui te verberabit,
Hunc. n. hoſpitem ego excepi. [vos] igitur aſſentiamini reges,
Eurymacheq́; & Antinoe, prudentes ambo.
Sic dixit: hi verò omnes aſſenſi-ſunt: at Vlyſſes
Circumcinxit quidem pannis genitalia, oſtendit. a. femora

Tul·

Καλούς τε μεγάλοις τε, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι,
Στήθεά τε στιβαροί τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει.
Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.
Ἀλλὰ καὶ ὣς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ,
Δειδιότα, σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Νῦν μὲν μήτ' εἴης βουγάϊε, μήτε γένοιο,
Εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς,
Ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον, ἥ μιν ἱκάνει.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Αἴ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Πέμψω σ' ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι, καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ,
Μήδεά τ' ἐξερύσας, δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.
Ἐς μέσσον δ' ἄναγον· τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἢ ἐλάσ' ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,
Ἦέ μιν ἦκ' ἐλάσειε, τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ·
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Ἦ κ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοί.
Δὴ τότ' ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον
Ἶρος, ὁ δ' αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' οὔατος, ὀστέα δ' εἴσω
Ἔθλασεν· αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα,
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας
Λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Εἷλκε δ' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδὸς, ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν
Αἰθούσης τε θύρας· καί μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς

Pulchraq́; magnaq́;, apparuerunt verò ei lati humeri,
Pectoraq́; fortiaq́; brachia: at Minerua
Prope aſtans membra auxit paſtori populorum.
Proci autem omnes vehementer admirati ſunt.
Sic .v. aliquis dixit intuitus in propinquum alium,
Certè citò Irus miſer Irus adſcititium malum habebit:
Qualem ex laceris veſtimentis ſenex coxam oſtendit!
Sic dixerunt: Iro autem ignauus commotus eſt animus.
Sed & ſic famuli duxerunt percinctum neceſſitate.
Timentem: carnes verò membra circum tremebant.
Antinous autem obiurgauit, ſermonemq́; habuit his verbis,
Tu verò neque nunc eſſes ô iactator, neque natus eſſes,
Si quidem hunc tremis & times grauiter,
Virum ſenem, calamitate debilitatum, quæ ipſum inuadit.
Sed tibi edicam hoc & perfectum erit, [i. perficietur.]
Si te hic vicerit, ſuperiorq́; fuerit,
Mittam te in continentem coniectum in nauem nigram,
Ad Echetum regem hominum vexatorem omnium.
Qui narem abſcindet, & aures ſæuo ære:
Genitaliaq́; detrahens dabit canibus cruda diſcerpenda.
Sic dixit: huic .a. adhuc magis tremor ſubiuit membra,
In medium .v. duxerunt hi .a. ambas manus eleuauerunt.
Tunc verò cogitauit laborioſus diuinus Vlyſſes,
An ita feriret vt ipſum anima linqueret ibi cadentem:
An ipſum leuiter percuteret extenderetq́; in terram.
Sic verò ei cogitanti viſum eſt melius eſſe
Leuiter percutere, vt non ipſum [Vlyſſem] agnoſcerēt Achiui.
Tunc igitur ſublatis [manibus.] hic quidem percuſſit dextrum humerum
Irus, ille verò ceruicem percuſſit ſub aure, oſſa verò intus
Fregit, ſtatim autem venit in os rubor ſanguis.
Decidit verò in puluerem clamans, ſimul autem eiecit dētes,
Calcitratione pedum percutiens terram: at proci ſuperbi
Manibus eleuatis riſu emoriebantur: ſed Vlyſſes
Pertraxit extra veſtibulum capto pede, quouſq́; peruenit ad aulam,
Porticusq́; fores: & ipſum ad ſeptem aulæ

Statuit

Εἷσεν ἀνακλίνας. σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας, σύας τ' ἀπερύκων,
Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
Λυγρὸς ἐών, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Ἂψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
Ἡδὺ γελώοντες, καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν,
Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
Ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
Ἐν δήμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἤπειρόνδε,
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν
Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος. Ἀμφίνομος δὲ
Ἄρτους ἐκ κανέοιο δύω παρέθηκεν ἀείρας,
Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε,
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε γένοιτό τοι ἔσπερ ὀπίσσω
Ὄλβος, ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀμφίνομ', ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι.
Τοιούτου γὰρ πατρὸς ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον,
Νῖσον Δουλιχιῆα ἐΰν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε.
Τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι, ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
Τοὔνεκά τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον·
Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Οὐ μὲν γάρ ποτε φησὶ κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,
Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ,
Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Statuit reclinatum, ſceptrum autem impoſuit eius manui.
Et ipſum compellatum verbis alatis alloquutus eſt,
Hîc nunc ſede canéſque, ſueſq́; arcens,
Neque tu hoſpitum & mendicorum dominus ſis,
Quum ſit nequã, necubi aliquod malum etiã malus accipiat.
Dixit, & circum humeros indecentem iecit peram
Denſis ſcrutis rimoſam, tortus funis verò inerat penſilis [i. ex
quo pera ſuſpenſa pendebat.]
Iterum verò hic ad limen profectus, deſedit: hi.v.iuerũt intrò
Suauiter ridentes, & ipſum benignè exceperunt verbis,
Iupiter tibi det, hoſpes, & immortales dij alij
Quodcunque maximè vis & tibi charum eſt animo,
Qui hunc inſatiabilem effeciſti vt mendicare deſinat
In populo: citò verò ipſum deducemus in Epirum,
Ad Echetum regem hominum vexatorem omnium.
Sic dixerunt: gauiſus eſt autem [hoc] omine diuinus Vlyſſes,
Antinous verò ei magnum ventrem appoſuit,
Plenum pinguedineq́; & ſanguine: Amphinomus verò
Panes ex caniſtro ſublatos duos appoſuit,
Et poculo aureo accepit & appellauit,
Salue pater, ô hoſpes, fiat tibi ſicut antea
Opulentia, at nunc quidem malis premeris multis.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Amphinome, certè mihi valde videris prudens eſſe:
Tali enim patre es, quoniam famam bonam audiui,
Niſum Dulichium probumq́; eſſe diuitemq́;.
Ex hoc te dicunt natum eſſe: prudenti autem viro ſimilis es.
Propter hoc tibi dico, tu verò intellige & me audi.
Nihil imbecillius terra nutrit homine
Omnium quæcunque ſuper terram ſpirant & ſerpunt.
Non enim vnquam dicit malum paſſurum eſſe ſe in futurum,
Interea dum felicitatem præbent dij & genua mouentur:
Sed quando iam & mala dij beati perficiunt,
Et hæc ſuffert inuitus patienti animo.
Talis enim mens eſt terreſtrium hominum:
Qualem quotidie ducit pater virorumq́; deorumq́;.

Etenim

Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,
Πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίῃ καὶ κάρτεϊ
εἴκων.
Πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι.
Τῶ μή τις τοι πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη,
Ἀλλ' ὅ γε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι ὅττι διδοῖεν.
Οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας,
Κτήματα κείροντας, καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς ὃν οὐκ ἔτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπέσσεσθαι, μάλα δὲ σχεδόν. ἀλλά σε δαίμων
Οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
Ὁππότε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω
Μνηστῆρας καὶ κεῖνον ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθοι.
Ὡς φάτο καὶ σπείσας ἔπιεν μελιηδέα οἶνον.
Ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
Αὐτὰρ ὁ βῆ κατὰ δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ,
Νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμῷ.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς φύγε κῆρα, πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη
Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ
Μνηστήρεσσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα
Θυμὸν μνηστήρων, ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο
Μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος ἢ πάρος ἦεν.
Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται οὔ τι πάρος γε,
Μνηστήρεσσι φανῆναι, ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης.
Παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος τό κε κέρδιον εἴη,
Μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖν,
Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἴθι, καὶ σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε,
Χρῶτ' ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·

Etenim ego quondam exiſtimabã inter homines me beatũ fore:
Multa.v. iniuſta[facinora] feci, violentiaq́; & robori cedens,
[i. violentia, & animi libidini morem gerens.]
Patre meo fretus, & meis fratribus.
Quare ne aliquis omninò vir iniuſtus ſit:
Sed hic ſilentio dona deorum poſſideant quodcunque dederint:
Qualia video procos iniuſta molientes
Facultates accidentes. & ſpernentes vxorem
Viri, quem aio non amplius ab amicis & patria terra
Diu abfore: valde autem prope eſt: ſed te dæmon
Domum tuam ſubducat, neque occurras illi
Quando redibit dilectam in patriam terram.
Non enim ſine cruore direptum iri puto
Procos & illum, poſtquam in ædes venerit.
Sic dixit: & libans bibit dulce vinum.
Iterum verò in manibus poſuit poculum duci populorum.
At hic iuit per domum, dilectum cruciatus cor
Conquaſſans caput, iam enim malum augurabatur animus.
Sed neq; ſic fugit mortem, impediuit enim & hunc Minerua
Telemachi vt manibus & haſta fortiter interficeretur.
Rurſus verò iterum ſedit in ſede unde ſurrexerat,
Illi verò in mentibus poſuit dea cæſiis oculis Minerua.
Filiæ Icarij prudenti Penelopæ
Procis apparere, vt exhilararet maximè
Animum procorum, & honorata fieret
Magis à viróque & filio, quàm antea erat.
Simulatè autem ſubriſit, ſermonémque habuit his verbis,
Eurynome, animus mihi cupit, (non ita antea)
Procis apparere, inuiſis licet:
Filio verò dicam verbum quod perutile erit.
Ne omnino cum procis ſuperbis verſetur,
Qui bene quidem dicunt, malè verò retro cogitant.
Huic.a. Eurynome penus cuſtos verbum dixit,
Sanè iam hæc omnia filia vt par eſt dixiſti.
Sed vade & tuo filio verbum dic, neque occulta.
Corpore lauato & vnctis genis.

Neq

Μηδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
Ἔρχευ, ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
Ἠρῶ ἀθανάτοισι γενειήσαντα ἰδέσθαι.
5 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραύδα κηδομένη περ.
Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ.
Ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Ὤλεσαν, ἐξ οὗ κεῖνος ἔβης κοίλης ἐνὶ νηυσίν.
10 Ἀλλά μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἱπποδάμειαν ἄνωχθι
Ἐλθέμεν, ὄφρα κέ μοι παρστήετον ἐν μεγάροισιν.
Οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
Ὣς ἄρ' ἔφη· γρηῢς δ' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
15 Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Κούρῃ Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα
Αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι. τέως δ' ἄρα δῖα θεάων
Ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοί.
20 Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν
Ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια
Χρίεται, εὖτ' ἂν ἴῃ χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.
Καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος.
25 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων.
Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
Φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε,
Καί ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς, φώνησέν τε,
Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.
30 Αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἁγνὴ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
Αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
Παντοίην ἀρετήν. ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
Ὣς φαμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
35 Οὐκ οἴη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,

Neque ſic lacrymis fœdata circum faciem
Vade, quoniam malum eſt lugere continuò ſemper.
Iam enim tibi filius talis [eſt,] qualem tu maximè
Supplicabas diis pubeſcentem videre.
Hanc verò rurſus alloquuta eſt prudens Penelope.
Eurynome, non hæc loquere dolens licet,
Corpuſq; vt lauem, & vngam vnguento.
Decorem enim mihi dij, qui Olympum habitant,
Perdiderunt, ex quo ille iuit concauis in nauibus.
Sed mihi Autonoenq; & Hippodamiam iube
Venire, vt mihi aſtent in ædibus.
Sola autem non accedam ad viros: verecundia enim ducor.
Sic dixit: vetula verò è domo exiuit
Nuntiatura mulieribus, & acceleratura vt venirent.
Tunc rurſus alia cogitauit dea caſiis oculis Minerua,
Filia Icari dulcem ſomnum affudit.
Dormiuit autem reclinata: ſolutaq; ſunt ei membra omnia
Illic in lecto. tunc verò dia inter deas
Immortalia dona dedit, vt ipſam admirarentur Achiui.
Fuco quidem ei vultus pulchros purgans illeuit
Immortali, quali bene-coronata Venus
Vngitur quando adit gratiarum chorum amabilem:
Et ipſam longiorem & pinguiorem fecit videri:
Albiorem verò ipſam reddidit ſecto ebore.
Hæc quidem ſic facto abiuit dia inter deas.
Venerunt autem famulæ albis-vlnis ex domo
Cum voce aduenientes: hanc verò dulcis ſomnus dimiſit.
Et abſterſit manibus genas, clamauitq;
Certè me ærumnoſam mollis ſomnus cooperuit.
Vtinam mihi ſic mollem mortem daret Diana caſta
Quam primum, vt non amplius lugens animo
Vitam conſumam, mariti deſiderans dilecti
Perfectam virtutem, quoniam eximius erat inter Achiuos.
Sic loquuta deſcendit ex ædium ſuperiori parte pulchra,
Non ſola, ſimul cum ea & famulæ duæ ſequebantur.
Hæc autem quando iam ad procos peruenit diuina mulier,

Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ', ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν·
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Τηλέμαχ' οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι, οὐδὲ νόημα.
Παῖς ἔτ' ἐὼν καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις.
Καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρός,
Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς,
Οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι οὐδὲ νόημα.
Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
Ὃς τὸν ξεῖνον το ἔασας ἀεικισθήμεναι οὕτω.
Πῶς νῦν εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
Ἥμενος ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μῆτερ ἐμὴ, τὸ μὲν οὔ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα.
Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα· (πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·)
Ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι.
Ἐκ γάρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
Οἵδε, κακὰ φρονέοντες· ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
Οὐ μέν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
Μνηστήρων ἰότητι· βίῃ δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ.
Οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, λέλυτο δὲ γυῖα ἑκάστου·
Ὡς νῦν Ἶρος κεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
Ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς.
Οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν, οὐδὲ νέεσθαι

Οἴκα

Stetit in limine domus fabre-facta,
Ante genas tenens nitentia capitis-vela:
Famula.v.ei prudens vtrinque aſtitit.
Procorum.a.ibi ſoluta ſunt genua, præ amore verò mente alienati-ſunt.
Omnes.a.optarunt iuxta eam in lectis dormire.
Hæc.v.Telemachum alloquuta eſt ſuum filium,
Telemache non amplius tibi mentes firmæ, neque cogitatio.
Puer adhuc quum eſſes magis in mentibus vtilia cogitabas.
Nunc autem quando iam magnus es, & pubertatis ad terminum perueniſti,
(Atque aliquis diceret filium te eſſe beati viri
Magnitudinem & pulchritudinem intuitus alienus vir)
Non amplius tibi mentes ſunt ſapientes, neque cogitatio.
Quale iam hoc facinus in ædibus factum eſt,
Qui hoſpitem ſiuiſti indecenter tractari ſic.
Quomodo ergo? ſi quis hoſpes in noſtris ædibus
Sedens, ſic patiatur vexationem ob moleſtam,
Tibi dedecus & contumelia inter homines.
Hanc.v.Telemachus prudens contrà alloquutus eſt.
Mater mea, ideò quidem ego non indignor quòd iraſceris:
At ego animo intelligo & ſcio ſingula,
Bonaq́; & peiora, (antea verò adhuc infans eram,)
Sed non poſſum ad omnia vt prudenter fiant animum adijcert,
Nam me perterrent aſſidentes aliunde alius,
Iſti mala cogitantes, mihi verè non adſunt auxiliatores,
Non tamen hoſpitis & Iri pugna facta eſt
Procorum de voluntate, fortitudine v. hoc potentior fuit.
Utinam enim Iupiterq́; pater, & Minerua, & Apollo.
Sic nunc proci in noſtris ædibus
Inclinarent capita domiti, alij quidem in veſtibulo,
Alij verò intra domum, ſoluerenturq́; membra vniuſcuiuſque:
Sicut nunc Irus ille ad veſtibulares fores
Sedet nutans capite, ebrio ſimilis,
Neque rectus poteſt ſtare pedibus, neque reuerti

Οἴκαδ' ὅπῃ οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν,
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
Εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
Πλείονές κεν μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
Ἠῶθεν δαινύατ'. ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν
Εἶδός τε μέγεθός τε. ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐρύμαχ', ἦ τοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι· μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ᾖεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ἢ μὲν δὴ ὅτε τ' ἤϊε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν,
Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα.
Ὦ γύναι, οὐ γὰρ ὀΐω ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι.
Καὶ γὰρ Τρῶάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
Ἠμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν.
Ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας οἵ κε τάχιστα
Ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πτολέμοιο.
Τῷ οὐκ οἶδ' εἴ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἦ κεν ἁλώω
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ. σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
Μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν,
Ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος,
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι,
Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
Κεῖνός θ' ὡς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Νὺξ δ' ἔσται ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
Οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει.
Μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο.
τ' ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα
εύειν ἐθέλωσι, καὶ ἀλλήλοις ἐρίσωσιν,

Αὐτοὶ,

Domum, quò ei reditus erat: quoniam dilecta membra ſoluta ſunt.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Eurymachus verò verbis alloquutus eſt Penelopen,
Filia Icarij prudens Penelope,
Si omnes te viderent per Iaſon Argos Achiui,
Plures proci in veſtris ædibus
Mane conuiuarentur, quoniam longè præſtas mulieribus
Specieq́; magnitudineq́; & mentibus intus æqualibus.
Huic autem reſpondit poſtea prudens Penelope,
Eurymache, certè meam virtutem, ſpeciemq́; corpuſq́;
Perdiderunt immortales quando in Ilium naue, profecti ſunt
Argiui, cum his verò meus maritus erat Vlyſſes.
Si ille redux hanc meam vitam curaret,
Maior gloria eſſet mea & pulchrior ita.
Nunc verò mœrore opprimor: tot enim mihi immiſit mala numen.
Certè quidem quando abiuit relicta patria terra,
Manu dextra (in carpo nimirũ) captam me alloquutus eſt:
O mulier, non enim puto bene ocreatos Achiuos
Ex Troia feliciter omnes incolumes eſſe redituros.
Etenim Troianos dicunt pugnaces eſſe viros,
Et iaculatores & extenſores ſagittarum. [i. ſagittarios]
Equorumq́; pedibus, velocium agitatores, qui velociſſimè
Dirimunt magnam contentionem [omnibus] æquè-pernicioſi bello.
Ideo neſcio an me remittet deus an capiar
Illic in Troia: tibi verò hic omnia curæ ſint.
Recordare patris & matris in ædibus
Sicut nunc, vel etiam magis, procul quum ego fuero.
An poſtquam iam filium pubeſcentem videris.
Nube cui volueris tua domo relicta.
Ille ſic dixit: hæc iam nunc omnia perficiuntur.
Nox verò erit, quando iam odioſæ nuptiæ occurrent
Perditæ mei, cuius Iupiter beatitudinem abſtulit:
Sed hic grauis dolor cor & animum inuaſit.
Atqui procorum non antea & hic mos erat,
Qui bonamq́; mulierem & diuitis filiam
Deſpondere vellent, & inter ſe contenderent:

Αὐτοὶ τοί γ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα,
Κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
Ἀλλ' οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.
Ως φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Οὕνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
Μειλιχίοις ἐπέεσσι, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια.
Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
Δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν.
Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ,
Πρίν γε σὲ τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος.
Ως ἔφατ' Ἀντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
Ἀντινόῳ μὲν ἔνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον
Ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
Χρύσειαι κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι.
Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε
Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς.
Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο
πολλή.
Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἄνακτος
Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων περικαλλὲς ἄγαλμα.
Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔνεικεν.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δῖα
γυναικῶν·
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν·
Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν,
Ὄφρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν
Αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ·
Καὶ δαΐδας μετέμισγον, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον
Δμωαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῇσιν

Iidem ipſi abducunt è ſua domo boues & pingues oues,
Et amicæ puellæ.i.ſponſæ conuiuium & ſplēdida dona dāt.
Neque vt iſti proci *alienum victum impunè edunt.*
Sic dixit: lætatus eſt autem laborioſus diuinus Vlyſſes.
Quoniam ab iſtis.q. dona auferebātur: mulcebat a. animum
Suauibus verbis: mens.v. eius alia cogitabat.
Hanc autem Antinous all. quutus eſt Eupithis filius,
Filia Icarij prudens Penelope,
Dona quidem quicunque voluerit Achiuorum huc ferre
Suſcipe, non enim bonum renuere donum eſt.
Nos.v. neque ad [noſtra] opera prius ibimus, neque aliò,
Quàm tu alicui nupſeris Achiuorum, quicunque optimus.
Sic dixit Antinous; his autem placuit ſermo,
Ad portanda dona.v. præmiſerunt præconem vnuſquiſq;
Antinoo quidem portauit magnam perpulchram veſtem
Variam, intus.a. erant fibulæ duodecim omnes
Aureæ, laqueis valde flexilibus aptatæ.
Monile.a. Eurymacho arte multa factum ſtatim portauit
Aureum, electro diſtinctum, Soli ſimile:
Inaures,v. Eurydamanti duo ſerui portauerunt
Triplici pupilla decoras, elegantiſſimo artificio factas: gratiâ autem reſplendebat multa.
A Piſandro verò Polyctoride rege,
Monile portauit ſeruus, perpulchrum ornamentum.
Aliud autem alius donum Achiuorum pulchrum dedit.
Hæc quidem poſtea aſcendit in ſuperiorem ædium partem diuina mulier.
Cum hac verò famulæ portabant perpulchra dona.
Hi verò ad ſaltationem & ſuauem cantum
Conuerſi delectabantur: manſerunt.v. donec veſperus venit,
His autem delectantibus niger veſperus aduenit:
Statim lampades tres ſtatuerunt in ædibus
Vt lucerent, circum verò ligna arida poſuerunt
Sicca iam pridem, valde dura, nuper ſciſſa ære:
Et faces miſcuerunt, alternatim autem prælucebant
Famulæ Vlyſſis laborioſi: at hic his

Αὐτὸς διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Δμῳαὶ Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ' ἵν' αἰδοίη βασίλεια.
Τῇ δὴ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, τέρπετε δ' αὐτὴν
Ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, ἢ εἴρια πείκετε χερσίν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
Ἤν περ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν,
Οὔ τί με νικήσουσι πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί.
Ὣς ἔφαθ'. αἱ δ' ἐγέλασσαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε Μελανθὼ καλλιπάρῃος.
Τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
Παῖδα δὲ ὣς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ,
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης.
Ἀλλ' ἥ γ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, καὶ φιλέεσκεν.
Ἥ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι,
Ξεῖνε τάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐστί.
Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών,
Ἠέ που ἐς λέσχην ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἤ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος νόος ἐστίν, ὃ καὶ μεταμώνια βάζεις.
Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην,
Μή τίς τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
Ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι,
Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύξας αἵματι πολλῷ.
Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἦ τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω κύον οἷ' ἀγορεύεις,
Κεῖσ' ἐλθών, ἵνα σ' αὖθι διαμελεϊστὶ τάμῃσιν.
Ὣς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
Βὰν δ' ἴμεναι διὰ δῶμα, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης
Ταρβοσύνῃ· φὰν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν
Εἱστήκει ἐς πάντας ὁρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, ἅ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο.

Generoſus loquutus eſt prudens Vlyſſes,
Famulæ Vlyſsis diu abſentis regis,
Ite ad domos, vbi eſt veneranda regina:
Iuxtáque eam colos vertite, delectate verò ipſam
Sedentes in domo: vel lanas pectite manibus.
At ego his lumen omnibus propinquum-tenebo
Si enim voluerint pulchram auroram expectare,
Non me vincent: perpatiens enim valde ſum.
Sic dixit: hæ verò riſerunt, inter ſe autem aſpiciebant.
Hunc autem turpiter obiurgauit Melantho pulchra-genis,
Hanc Dolius quidem genuerat, enutriuerat verò Penelope.
Filiã verò tanquam educarat: dabat autem delitias animo,
Sed neque ſic concepit dolorem in mentibus ob Penelopen,
Sed hæc Eurymacho miſcebatur, & amabat[eum]
Hæc Vlyſſem obiurgauit contumelioſis verbis,
Hoſpes miſer, tu aliquis es mente attonitus i. amens,
Neque vis cubare in[alicuius]fabri-ferrarij officina, domum profectus.
Vel in aliqua taberna: ſed hîc multa dicis
Confidenter multos inter viros, neque quid animo
Times: certè vinum occupat tuas mentes, vel tibi ſemper
Talis mens eſt, quo circa etiam & vana[verba]dicis.
An exultas, quòd Irum viciſti erronem?
Nequis tibi citò Iro melior alius inſurgat,
Qui te circum caput percuſſum manibus fortibus
Domo expellat fœdatum ſanguine multo.
Hanc verò toruè intuitus alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Certè citò Telemacho dicam canis qualia loqueris
Eò profectus, vt te membratim diſſecet.
Sic loquutus verbis perterruit mulieres.
Perrexerunt autem ire per domum: ſoluta ſunt verò membra ſingulis
Timore, dixerunt enim ipſum vera dixiſſe.
At hic propè, lampadibus prælucens accenſis,
Stabat omnes aſpiciens, alia autem eius animus
Cogitabat mentibus, quæ non imperfecta fuerunt.

Proco

Μνηστῆρας δ᾽ οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ᾽ ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Τοῖσιν δ᾽ Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἦρχ᾽ ἀγορεύειν,
Κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλω δ᾽ ἑτάροισιν ἔτευξεν.
Κέκλυτέ μοι μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐκ ἀθεεὶ ὅδ᾽ ἀνὴρ Ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει,
Ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
Καὶ κεφαλῆς ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ᾽ ἠβαιαί.
Ἦ ῥ᾽, ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
Ξεῖν᾽ ἦ ἄρ κ᾽ ἐθέλεις θητευέμεν, εἴ σ᾽ αἱρησοίμην,
Ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιῆς (μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται)
Αἱμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
Ἔνθα δ᾽ ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
Εἵματά τ᾽ ἀμφιέσαιμι, ποσίν θ᾽ ὑποδήματα δοίην.
Ἀλλ᾽ ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ᾽ ἔμμαθες, οὐκ ἐθελήσεις
Ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
Βούλεαι, ὄφρ᾽ ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ᾽ ἄναλτον.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Εὐρύμαχ᾽, εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ᾽ ἤματα μακρὰ πέλονται,
Ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
Καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου
Νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίη δὲ παρείη.
Εἰ δ᾽ αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, οἵπερ ἄριστοι,
Αἴθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,
Ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
Τετράγυον δ᾽ εἴη, εἴκοι δ᾽ ὑπὸ βῶλος
ἀρότρῳ·
Τῶ κέ μ᾽ ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.
Εἰ δ᾽ αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων
Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε,
Καὶ κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
Τῶ κέ μ᾽ ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
Οὐδ᾽ ἄν μοι τὴν γαστέρ᾽ ὀνειδίζων ἀγορεύοις.

Ἀλλὰ

Procos verò non omnino ſuperbos ſinebat Minerua
Contumelia abſtinere moleſta, vt adhuc magis
Penetraret dolor cor Laertiadæ Vlyſsis.
His autem Eurymachus Polybi filius incepit loqui,
Inceſſens Vlyſſem: riſum v ſociis fecit,
Audite me proci inclytæ reginæ,
Vt dicam quæ me animus in pectoribus [dicere] iubet,
Non ſine deo hic vir Vlyſſeam in domum venit:
Similis mihi videtur facium ſplendor eſſe ipſiusq́;
Capitis quoniam non eis inſunt capilli ne tantilli quidem.
Dixit, ſimulq́; alloquutus eſt Vlyſſem vrbiũ-deſtructorem,
Hoſpes, nunquid vis mercede ſeruire, ſi te ſuſcipiam,
Agri in extremitate (merces autem tibi ſufficiens erit,)
Sepeſq́; colligens & arbores longas plantans?
Ibi autem ego victum quidem affatim [tibi] præbebo.
Veſtimentaq́; circum induam pedibuſq́; calceamenta dabo.
At quoniam iam opera mala didiciſti, non voles
Opus adire, ſed mendicare per populum
Vis, vt poſsis paſcere tuum ventrem inſatiabilem.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Eurymache, vtinam verò nobis contentio operis eſſet
Tempore in verno, quando dies longi ſunt.
In herba: falcem quidem ego bene curuam haberem,
Ac tu quoque talem haberes, vt experiremur opus
Ieiuni, vſque ad extremum ſerum, herba verò adeſſet.
Vtinam rurſus & boues eſſent ad impellendum qui optimi,
Pingues, magni, ambo ſaturati herba,
Æquales, [aratrum] pariter-trahentes quorum robur non imbecillum,
Quatuor-iugerum autem eſſet [aruum,] obediret autem gleba aratro,
Sic [enim] me videres an ſulcum longum proſcinderem.
Si rurſus & bellum alicunde moueret Saturnius
Hodie, tum mihi ſcutum eſſet, & duæ lanceæ,
Et galea tota ærea in temporibus congruens.
Tum me videres primos inter propugnatores mixtum,
Neque mihi ventrem exprobrans diceres.

Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός,
Οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς·
Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
Φεύγοντι στείνοιτο διὲκ προθύροιο θύραζε.
Ὣς ἔφατ'. Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἆ δειλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἤ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος νόος ἐστὶν, ὃ καὶ μεταμώνια βάζεις·
Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
Ὣς ἄρα φωνήσας, σφέλας ἕλετο· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο Δουλιχιῆος,
Εὐρύμαχον δείσας. ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
Δεξιτερὴν· πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα,
Αὐτὰρ ὅ γ' οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι,
Πρὶν ἐλθεῖν· τῷ κ' οὔ τι τόσον κέλαδον
μεθέηκεν.
Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο.
Δαιμόνιοι, μαίνεσθε, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
Βρωτὺν, οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει.
Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες,
Ὁππότε θυμὸς ἄνωγε. διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι.

Μή τι

Sed magna iniuria[me]afficis, & tibi mens eſt immitis:
Et profectò putas te[virum]aliquem magnum eſſe, & fortem,
Quoniam cum paucis & non bonis verſaris.
Si verò Vlyſſes veniret & rediret in patriam terram,
Statim tibi fores, & lata quamuis ſint
Arctarentur fugienti è veſtibulo foras.
Sic dixit: Eurymachus autem iratus eſt animo magis,
Et ipſum torue intuitus, verba alata loquutus eſt.
Ah miſer, certè citò tibi perficiam malum, qua tu loqueris
Confidenter multos inter viros, neque quod animo
Times: certè vinum tuas mentes occupat, vel tibi ſemper
Talis mens eſt. quamobrem etiam vana[verba]dicis?
An exultas quòd Irum viciſti mendicum?
Sic loquutus ſcabellum accepit: at Vlyſſes
Amphinomi ad genua deſedit Dulichij,
Eurymachũ veritus: hic.a.puerũ.à-poculis percuſſit manum,
In dextra, gutturnium. v. humi cadens ſonuit.
At hic plorans cecidit reſupinus in puluerem
Proci autem tumultuati ſunt in ædibus umbroſis.
Sic verò aliquis dixit intuitus propinquum alium,
Utinam, vtinam hic hoſpes errans alibi periiſſet,
Antequam veniſſet : ſic [enim] non tantum ſtrepitum [inter
nos] excitaſſet. (uiuij
Nunc enim [inter nos] pro mendico contendimus : non vlla cõ-
Boni erit voluptas, quoniam peiora vincunt.
His verò dixit ſacra vis Telemachi.
Miſeri inſanitis, & non amplius occultatis animo
Cibum, neque potum, deorum aliquis vos concitat,
Sed bene-conuiuati dormite domum profecti.
Quando animus iubebit. expello neminem ego.
Sic dixit: hi verò omnes mordicus labris compreſſis
Telemachum admirabantur, quòd audacter loquutus eſſet.
Inter hos autem Amphinomus concionatus eſt & dixit,
Niſi illuſtris filius Aretiadæ regis.
O amici, ne verò aliquis ob dictum iuſtum
Contrariis verbis perſtringens indignetur.

Nec

Μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδ' ἰόντες·
Τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
Τηλεμάχῳ μελέμεν. τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα·
Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπε.
Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
Κῆρυξ Δουλιχιεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο.
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. οἱ δὲ θεοῖσι
Σπείσαντες μακάρεσσι, πίον μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Βάν ῥ' ἴμεναι κείοντες ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΥ ΡΑΨΩδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΣΥΝ Τηλεμάχῳ ἔκθεσιν ποιεῖται τῶν ὅπλων Ὀδυσσεύς, καὶ πρὸς Πηνελόπην ἐκ Κρήτης εἶναι ὑποκρίνεται. γίγνεται δὲ αὐτοῦ διὰ οὐλῆς ἀναγνωρισμὸς πρὸς Εὐρύκλειαν, τοὺς πόδας αὐτοῦ νίπτουσαν. καὶ κατὰ παρέκβασιν ὁ ποιητὴς διηγεῖται ὡς ἐν Παρνασσῷ ὑπὸ συὸς ἐπλήγη κυνηγῶν.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ταῦ δ' ἀναγνωρίζει ἐξ οὐλῆς γρηῦς Ὀδυσῆα.

ΑΛΛΗ.

Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης ὁμιλία, καὶ ὑπὸ Εὐρυκλείας ἀναγνωρισμός.

ΤΗΣ

Neque hoſpitem vexate, neque vllum alium
Famulorum, qui [ſunt] in domibus Vlyſſis diuini.
Sed age, pocillator quidem incipiat miniſtrare poculis.
Vt poſtquam libauerimus, dormiamus domum profecti,
Hoſpitem verò ſinamus in ædibus Vlyſſis
Telemacho curæ eſſe: huius enim dilectam venit domum.
Sic dixit: his verò omnibus gratum verbum dixit:
His autem craterem miſcuit Mutius heros
Præco Dulichius, famulus autem erat Amphinomi:
Diſtribuit autem omnibus ſcitè, illi verò diis
Vbi libaſſent beatis, biberunt dulce vinum.
At poſtquam libarunt, biberuntq́; quãtum voluit animus,
Perrexerunt ire dormituri ſuas ad domos vnuſquiſque.

ARGVMENTVM XIX. LIBRI
ODYSSEAE HOMERI.

VLYSSES cum Telemacho arma è conſpectu aufert: idem apud Penelopen *ſe* è Creta oriundum *eſſe* ſimulat. Agnoſcitur autem per cicatricem ab Euryclea quæ illius pedes lauabat. Atque per digreſſionem poëta commemorat quomodo in Parnaſſo, quum venaretur, ab apro fuerit percuſſus.

ALIVD ARG. VEL ALIA INSCRIP.

T. autem agnoſcit ex cicatrice vetula Vlyſſem.

ALIA INSCRIPTIO.

Vlyſſis & Penelopes colloquium, & ab
Euryclea agnitio.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
ἡ ταῦ ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἀρήϊα κατθέμεν εἴσω
Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
Ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει
Οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
Ἀλλὰ κατῄκισται ὅσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
Ἀλλήλοις τρώσητε, καταισχύνητε δὲ δαῖτα,
Καὶ μνηστύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Μαῖ', ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα πατρὸς,
Καλά, τά μοι κατ' οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει,
Πατρὸς ἀποιχομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
Νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι ἵν' οὐ πυρὸς ἵξετ' ἀϋτμή.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Αἲ γὰρ δή ποτε τέκνον ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο,
Οἴκου κήδεσθαι, καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
Ἀλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει;
Δμωὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν, αἵ κεν ἔφαινον.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖνος ὅδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθώς.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER XIX.

AT in domo remanſit ille diuinus Vlyſſes,
Procis cædem cum Minerua moliens.
Statim autem Telemachum verbis alatis alloquutus eſt.
Telemache, oportet arma bellicoſa reponere intus
Omnia accuratè, at procos mollibus verbis
Decipere, quando ex te quærent arma deſiderantes,
Ex fumo [exportata] repoſui: quoniam non his ſimilia ſunt,
Quæ quondam ad Troiam proficiſcens reliquit Vlyſſes:
Sed deturpata ſunt quantum ignis peruaſit vapor.
Præterea verò mihi & hoc maius in mentibus poſuit Saturnius,
Ne inebriati, contentione inter vos excitata,
Vos viciſſim vulneretis, deturpetis autem conuiuium,
Et ſponſalia: ferrum ipſum enim attrahit virum.
Sic dixit: Telemachus v. dilecto obediuit patri,
Extra autem vocatam alloquutus eſt nutricem Eurycleam.
Nutrix, eia iam mihi contine in atriis fœminas,
Donec in thalamo repoſuero arma patris
Bona, quæ mihi in domo neglecta fumus denigrat
Patre abſente: ego autem adhuc paruulus eram.
Nunc. v. volo reponere, quò non ibit ignis vapor.
Hunc verò alloquuta eſt dilecta nutrix Euryclea.
Vtinam enim iam tandem fili prudentiam ſuſcipias,
Domum vt cures, & res omnes ſerues
Sed age, quæ tibi deinde ſimul veniens lumen portabit?
Famulas enim non ſinis prodire quæ præluceant.
Hanc autem rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt.
Hoſpes hic: non enim otioſum tolerabo, qui meum
Modium, i. cibum, guſtet: etiamſi ex remota regione venerit.

Ως ἄρ' ἐφώνησεν, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Οδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς
Εσφόρεον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας,
Εγχεά τ' ὀξυόεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Αθήνη,
Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα·
Ω πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Εμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι,
Εἰλάτιναί τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες
Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Η μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε,
Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν οἳ Ολυμπον ἔχουσιν.
Αλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,
Οφρα κ' ἔτι δμωὰς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω.
Η δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.
Ως φάτο. Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
Κείων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων,
Ενθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Ενθ' ἄρα καὶ τότ' ἔλεκτο καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Οδυσσεύς,
Μνηστήρεσσι φόνον σὺν Αθήνῃ μερμηρίζων.
Η δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Αρτέμιδι ἰκέλη ἠδὲ χρυσῇ Αφροδίτῃ,
Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε,
Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ἥν ποτε τέκτων
Ποίησ' Ικμάλιος, καὶ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε,
Προσφυέ' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
Ενθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Ηλθον δὲ δμωαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο·
Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ᾕρεον ἠδὲ τραπέζας,
Καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον.
Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον, ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν

Νήησαν

Sic dixit: huic v. firmum fuit verbum.
Clauſit autem fores ædium bene habitatarum,
Hi autem feſtinantes Vlyſſes, & illuſtris filius,
Intro portauerunt galeáque & ſcuta vmbilicata,
Lanceáſque acutas, antè autem Pallas Minerua,
Auream lucernam tenens lumen clariſſimum miniſtrabat.
Tunc autem Telemachus alloquutus eſt ſuum patrem ſtatim,
O pater, certè magnum miraculum hoc oculis video,
Prorſus mihi parietes ædium pulchráque ſedes
Abiegnæque trabes & columnæ ſurgentes in altum,
Apparent oculis vt igne ardente [lucentes.]
Certè omnino aliquis deus intus eſt eorum, qui cælum latum
habitant.
Hunc verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Tace & tuam mentem retine, neque interroga.
Hic mos eſt deorum, qui olympum habitant.
Sed tu quidem dormi, ego verò remanebo hîc,
Vt item famulas & matrem tuam incitem,
Hæc enim me dolens interrogabit de ſingulis.
Sic dixit: Telemachus verò ex domo diſceſſit
Dormiturus, in cubiculum facibus-lucentibus,
Vbi antea dormiebat, quando ipſum dulcis ſomnus capiebat.
Ibi igitur & tunc dormiuit, & auroram diuinā expectauit.
At hic in domo relictus eſt diuinus Vlyſſes,
Procis cædem cum Minerua animo verſans.
Hæc verò exiuit ex thalamo prudens Penelope,
Dianæ ſimilis, vel aureæ Veneri
Huic quidem ad ignem ſedile poſuerunt (ibi enim ſedebat)
Torno factum ex ebore & argento, quod quondam faber
Fecit Icmalius, & ſub pedes ſcabellum miſit
Aptū ex ipſo: quo [i. in quod ſedile, cui ſedili,] magnam iniecit
Illic ſedit poſtea prudens Penelope, (pellem:
Venerunt autem famulæ albis vlnis ex domo.
Hæ verò panem multum auferebant & menſas,
Et pocula inde vbi proci ſuperbi biberant,
Ignem verò ex lampadibus humi iecerunt. alia v. ſupra ipſas

Νήησαν ξύλα πολλά, φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι.
Η δ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπε Μηλανθὼ δεύτερον αὖτις,
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
Δινεύων κατὰ οἶκον; ὀπιπεύσεις δὲ γυναῖκας;
Αλλ' ἔξελθε θύραζε τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
Η τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.
Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ;
Η ὅτι οὐ λιπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι;
Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ὄλβιος ἀφνειόν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.
Ησαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ
Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Αλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων· ἤθελε γάρ που.
Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γύναι ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσῃς
Αγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῳῇσι κέκασσαι,
Μή πώς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
Ἢ Ὀδυσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
Εἰ δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε καὶ οὐκ ἔτι νόστιμός ἐστιν,
Αλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἕκητι
Τηλέμαχος· τὸν δ' οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Λήθει ἀτασθάλλουσ', ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐστίν·
Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·
Αμφίπολον δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Πάντως θαρσαλέη κύον ἀδεὲς οὔτι με λήθεις
Ερδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
Πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
Ὡς τὸν ξεῖνον ἔμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
Αμφὶ πόσει εἴρεσθαι, ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι·
Ἦ ῥ' ἅ, καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον ἔειπεν,

Εὐρυνό-

Congregarunt ligna multa,& ad præbendum lumen , & ad calefaciendum:
Vlyſſem autem obiurgauit Melantho iterum,
Hoſpes adhuc & nunc hic[nos]moleſtia afficies per noctem
Frequentans in domo?obſeruabis.v.mulieres?
Sed exi foras miſer,& conuiuio fruere,
Aut citò & torre percuſſus ibis foras.
Hanc.a.toruè conſpicatus alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Miſera,cur mihi ſic infeſta es irato animo?
An quia non niteo? [id eſt,an quia ſordeo?] mala.v.corpori veſtimenta ſum indutus?
Mendico.a in populo,neceſsitas enim vrget.
Tales mendici & errones viri ſunt.
Etenim ego quondam domum inter homines habitaui
Beatus diuitem,& ſæpe dedi mendico,
Qualiſcunque eſſet & qui alicuius[rei]indigus veniret.
Erant autem[mihi]ſerui valde multi,aliaq; multa,
Quibus[homines]bene viuunt,& diuites vocantur.
Sed Iupiter[hæc]deſtruxit Saturnius:voluit enim ſic.
Quare nunc tu quoq;[caue]ne aliquãdo mulier omnẽ perdat
Pulchritudinem, qua nunc inter ancillas es ornata,
Ne tibi aliqua modo domina irata ſæuiat,
Vel Vlyſſes veniat:adhuc enim & ſpei locus[eſt.]
Si autem hic quidem omnino periit , & non amplius rediturus eſt,
At iam filius talis Apollinis ope[viuit]
Telemachus:hunc verò nulla in ædibus mulierem
Latet quæ perperam agat,quoniã nõ amplius eſt eius ætatis.
Sic dixit:hunc autem audiuit prudens Penelope,
Ancillam.a.obiurgauit,ſermonemq; habuit his verbis,
Omnino audax canis intrepida,non me latet
Te perpetrare magnum facinus,quod tuo capite elues,
Omnino enim bene ſcis,quoniam à me audiuiſti ipſa.
Quòd hoſpitem eram in ædibus meis
De marito interrogatura,quoniam frequenter triſtor.
Dixit:& Eurynomen penus cuſtodem verbo alloquuta eſt,

Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Οἵ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται.
Οἵ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται. τρύχουσι δὲ οἶκον.
Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὔθ' ἱκετάων,
Οὔτέ τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθέουσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
Οἳ δὲ γάμον σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.
Φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων
Στησαμένῃ μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον. ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον. εἰσόκε φᾶρος
Ἐκτελέσω, (μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
Μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ.
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.
Ὣς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα κεν ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστόν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκον ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
Ὣς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Καὶ τότε δή με διὰ δμῳὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
Εἷλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμόκλησαν ἐπέεσσιν.
Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης·
Νῦν δ' οὔτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, οὔτε τιν' ἄλλην
Μῆτιν ἐφευρίσκω. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
Γήμασθ', ἀσχαλάᾳ δὲ πάϊς βίοτον κατεδόντων,
Γιγνώσκων ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
Οἴκου κήδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί.
Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
κιον Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,

Οὐκ

Dulichioq́, Samoq́, & nemoroſa Zacyntho,
Quiq́ ipſam Ithacam temperatam incolunt,
Hi me nolentem petunt vxorem, conterunt verò domum,
Ideo neque hoſpites curo, neque ſupplices,
Neque præcones, qui publicè operam ſuam nauant:
Sed Vlyſſem deſiderans dilecto contabeſco animo.
Illi verò nuptias accelerant, ego verò dolos necto.
Veſtem quidem mihi primùm inſpirauit mentibus deus,
Vt erecto ingenti hiſtone in ædibus texerem,
Tenuem & immenſam: ſtatim autem ipſis dixi,
Iuuenes, mei proci, quoniam mortuus eſt diuinus Vlyſſes,
Expectate quãuis feſtinetis, has meas nuptias, donec veſtem
Perficiam (ne mihi vana fila pereant)
Laertæ heroi ſepulcralem, quando ipſum
Parca pernicioſa capiet in longum extendentis homines *mortis.*
Ne aliqua mihi in populo Græcarum ſuccenſeat
Si ſine veſte iaceat multa qui poſſiderit.
Sic dixi: his verò paruit animus ſuperbus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
Noctu verò retexebam, poſtquam lampades appoſueram.
Sic triennium quidem latui ego, & perſuaſi [rem] Achiuis.]
Sed quando quartus venit annus, & venerunt tempeſtates
Menſibus deſinentibus, & in orbem dies multi ſunt perfecti,
Tunc verò iam me per famulas canes non curantes
Deprehenderunt repente ingreſſi, & obiurgarunt verbis.
Sic hanc quidem telam perfeci etiam inuita neceſſitate.
Nunc a. neque effugere poſſum nuptias, neque vllum aliud
Conſilium inuenio: multum verò hortantur parentes
Vt nubam: ægrè fert autem filius facultates illos *dilapidare:*
Prudens iam enim vir eſt *qui poſſit maximè*
Domum curare: huicq́ Iupiter gloriam præbet.
Sed & ſic mihi dic tuum genus, vnde es:
Non enim ex quercu [natus] es antiqua, neque ex petra.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O vxor venerabilis Laertiadæ Vlyſſis,

Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὣς ἔφαθ' ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
Δίφρον ἐΰξεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει,
Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεουδὴς
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
Εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς
Ἐξ εὐηγεσίης ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
Μνησαμένῳ μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος οὐδέ τι με χρὴ
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἧσθαι ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Μή τίς μοι δμῳῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή.
Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν, καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄχομαι τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,

Δουλι-

Eurynome porta iam ſedem, & pellem ſupra ipſam.
Vt ſedens dicat verbum & audiat
Hoſpes me. volo enim ipſum interrogare.
Sic dixit: hæc verò valde feſtinanter depoſuit portans
Sedem bene politam, & in ipſam, [vel ipſi] pellem iniecit.
Ibi ſedit poſtea laborioſus diuinus Vlyſſes.
His verò verbis [eum alloqui] incepit prudens Penelope,
Hoſpes de hoc quidem te primum ego interrogabo ipſa.
Quis? vnde es virorum? vbi tibi ciuitas & parentes?
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
O mulier nemo te mortalium per infinitam terram
Reprehendat: certè enim tua gloria ad cœlū latum peruenit:
Sicut alicuius regis inculpati, qui deum colens
Viris multis, & fortibus imperans
Iura ſuſtinet, [id eſt, iuſtitiam colit, & vnicuique ſuum ius tribuit.] fert verò [ei] terra nigra
Triticum, hordeum: grauantur verò arbores fructu.
Pariunt.v firma pecora: mare verò præbet piſces:
Propter bonam rerum adminiſtrationem. feliciter autem degunt populi ſub ipſo.
Ideo me nunc alia quidem inquire tua in domo:
Neque meum interroga genus & patriam terram,
Ne mihi magis animum impleas doloribus
Recordanti, valde.n. ſū ſuſpirioſus, neque vllo modo me decet
Domo in aliena lugentémque flentémque
Sedere. quoniam peius lugere continenter ſemper.
Ne aliqua mihi ancillarum iraſcatur, vel tu ipſa:
Dicatq; lacrymas abundè ſpargere grauatum me mentibus
Huic.a. reſpondit poſtea prudens Penelope, (vmo,
Hoſpes certè quidem meam virtutem ſpeciemq; , corpúſque
Perdiderunt immortales quando ad Ilium conſcenderunt
Argiui. cum his verò meus maritus erat Vlyſſes.
Si ille redux hanc meam vitam curaret,
Maior gloria eſſet mea, & melius ſic [mecum ageretur,]
Nūc autē grauiter doleo: tot enim mihi immiſit mala numē.
Quicunque enim in inſulis dominantur optimi

Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὣς ἔφαθ' ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
Δίφρον ἐΰξεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ γύναι οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι· ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει,
Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεουδὴς
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
Εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα
μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς,
Ἐξ εὐηγεσίης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ'
αὐτοῦ.
Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
Μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος· οὐδέ τί με χρὴ
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἧσθαι, ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Μή τίς μοι δμῳῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή.
Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμόν, καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,

Δουλι-

Eurynome porta iam ſedem, & pellem ſupra ipſam,
Vt ſedens dicat verbum & audiat
Hoſpes me. volo enim ipſum interrogare.
Sic dixit: hæc verò valdè feſtinanter depoſuit portans
Sedem bene politam, & in ipſam, [vel ipſi] pellem iniecit.
Ibi ſedit poſtea laborioſus diuinus Vlyſſes.
His verò verbis [eum alloqui] incepit prudens Penelope,
Hoſpes de hoc quidem te primum ego interrogabo ipſa.
Quis? unde es virorum? vbi tibi ciuitas & parentes?
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
O mulier nemo te mortalium per infinitam terram
Reprehendat certè enim tua gloria ad cœlũ latum peruenit:
Sicut alicuius regis inculpati, qui deum colens
Viris multis, & fortibus imperans
Iura ſuſtinet, [id eſt, iuſtitiam colit, & vnicuique ſuum iu
tribuit.] fert vero [ei] terra nigra
Triticum, hordeum: grauantur verò arbores fructu.
Pariunt, v firma pecora: mare verò præbet piſces:
Propter bonam rerum adminiſtrationem. feliciter autem
degunt populi ſub ipſo.
Ideo me nunc alia quidem inquire tua in domo:
Neque meum interroga genus & patriam terram,
Ne mihi magis animum impleas doloribus
Recordanti, valde. n. ſũ ſuſpirioſus, neque vllo modo me decet
Domo in aliena lugentémque flentémque
Sedere. quoniam peius lugere continenter ſemper.
Ne aliqua mihi ancillarum iraſcatur, vel tu ipſa:
Dicatq́; lacrymas abundè ſpargere grauatum me mentibus
Huic. a. reſpondit poſtea prudens Penelope, (vino,
Hoſpes certè quidem meam virtutem ſpeciemq́; corpúſque,
Perdiderunt immortales quando ad Ilium conſcenderunt
Argiui. cum his verò meus maritus erat Vlyſſes.
Si ille redux hanc meam vitam curaret,
Maior gloria eſſet mea, & melius ſic [mecum ageretur,]
Nũc autẽ grauiter doleo: tot enim mihi immiſit mala numẽ.
Quicunque enim in inſulis dominantur optimi

Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
Δίφρον ἐΰξεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι· ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει,
Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεουδὴς
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
Εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα
μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
Ἐξ εὐηγεσίης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ'
αὐτῷ.
Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
Μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος· οὐδέ τι με χρὴ
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἧσθαι ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Μή τις μοι δμῳῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή.
Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖν', ἦ τοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ᾖεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν, καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,

Δουλι-

Eurynome porta iam ſedem, & pellem ſupra ipſam.
Vt ſedens dicat verbum & audiat
Hoſpes me. volo enim ipſum interrogare.
Sic dixit: hæc verò valde feſtinanter depoſuit portans
Sedem bene politam, & in ipſam, [vel ipſi] pellem iniecit.
Ibi ſedit poſtea laborioſus diuinus Vlyſſes.
His verò verbis [eum alloqui] incepit prudens Penelope,
Hoſpes de hoc quidem te primum ego interrogabo ipſa.
Quis? vnde es virorum? vbi tibi ciuitas & parentes?
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier nemo te mortalium per infinitam terram
Reprehendat certè enim tua gloria ad cœlũ latum peruenit:
Sicut alicuius regis inculpati, qui deum colens
Viris multis, & fortibus imperans
Iura ſuſtinet, [id eſt, iuſtitiam colit, & vnicuique ſuum ius tribuit.] fert verò [ei] terra nigra
Triticum, hordeum: grauantur verò arbores fructu.
Pariunt. v firma pecora: mare verò præbet piſces:
Propter bonam rerum adminiſtrationem. feliciter autem degunt populi ſub ipſo.
Ideo me nunc alia quidem inquire tua in domo:
Neque meum interroga genus & patriam terram,
Ne mihi magis animum impleas doloribus
Recordanti, valde n. ſũ ſuſpirioſus, neque vllo modo me decet
Domo in aliena lugentémque flentémque
Sedere. quoniam peius lugere continenter ſemper.
Ne aliqua mihi ancillarum iraſcatur, vel tu ipſa:
Dicatq́; lacrymas abundè ſpargere grauatum me mentibus
Huic a. reſpondit poſtea prudens Penelope, (vino,
Hoſpes certè quidem meam virtutem ſpeciemq́;, corpúſque,
Perdiderunt immortales quando ad Ilium conſcenderunt
Argiui. cum his verò meus maritus erat Vlyſſes.
Si ille redux hanc meam vitam curaret,
Maior gloria eſſet mea, & melius ſic [mecum ageretur.]
Nũc autẽ grauiter doleo: tot enim mihi immiſit mala numẽ.
Quicunque enim in inſulis dominantur optimi

Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὣς ἔφαθ', ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
Δίφρον ἐΰξεστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι· ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει,
Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅστε θεουδὴς
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
Εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα
μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς,
Ἐξ εὐηγεσίης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ'
αὐτοῦ.
Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
Μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος· οὐδέ τι με χρὴ
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἧσθαι ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Μή τις μοι δμωῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή.
Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν, καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι.

Δουλι-

Eurynome porta iam ſedem,& pellem ſupra ipſam,
Vt ſedens dicat verbum & audiat
Hoſpes me. volo enim ipſum interrogare.
Sic dixit: hæc verò valdè feſtinanter depoſuit portans
Sedem bene politam,& in ipſam,[vel ipſi]pellem iniecit.
Ibi ſedit poſtea laborioſus diuinus Vlyſſes.
His verò verbis [eum alloqui]incepit prudens Penelope,
Hoſpes de hoc quidem te primum ego interrogabo ipſa.
Quis?vnde es virorum?vbi tibi ciuitas & parentes?
Hanc autem reſpondens alloqutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier nemo te mortalium per infinitam terram
Reprehendat. certè enim tua gloria ad cœlũ latum peruenit:
Sicut alicuius regis inculpati,qui deum colens
Viris multis,& fortibus imperans
Iura ſuſtinet , [id eſt,iuſtitiam colit, & vnicuique ſuum ius
tribuit.]fert verò[ei]terra nigra
Triticum,hordeum:grauantur verò arbores fructu.
Pariunt.v firma pecora:mare verò præbet piſces:
Propter bonam rerum adminiſtrationem. feliciter autem
degunt populi ſub ipſo.
Ideo me nunc alia quidem inquire tua in domo:
Neque meum interroga genus & patriam terram,
Ne mihi magis animum impleas doloribus
Recordanti,valde.n.ſũ ſuſpirioſus,neque vllo modo me decet
Domo in aliena lugentémque flentémque
Sedere.quoniam peius lugere continenter ſemper.
Ne aliqua mihi ancillarum iraſcatur,vel tu ipſa:
Dicatq; lacrymas abundè ſpargere grauatum me mentibus
Huic.a.reſpondit poſtea prudens Penelope, (vno,
Hoſpes certè quidem meam virtutem ſpeciemq; , corpúſque
Perdiderunt immortales quando ad Ilium conſcenderunt
Argiui.cum his verò meus maritus erat Vlyſſes.
Si ille redux hanc meam vitam curaret,
Maior gloria eſſet mea,& melius ſic[mecum ageretur,]
Nũc autẽ grauiter doleo:tot enim mihi immiſit mala numẽ.
Quicunque enim in inſulis dominantur optimi

Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Οἵ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται.
Οἵ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὔθ' ἱκετάων,
Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.
Φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων
Στησαμένῃ μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον. ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον. εἰσόκε φᾶρος
Ἐκτελέσω, (μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.
Ὣς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα κεν ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκον ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
Ὣς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Καὶ τότε δή με διὰ δμωὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
Εἷλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμόκλησαν ἐπέεσσιν.
Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης·
Νῦν δ' οὔτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, οὔτέ τιν' ἄλλην
Μῆτιν ἐφευρίσκω. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
Γήμασθ', ἀσχαλάᾳ δὲ πάϊς βίοτον κατεδόντων,
Γιγνώσκων· ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
Οἴκου κήδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ἀλλὰ καὶ ὧς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί.
Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,

Dulichioq́;, Samoq́; & nemoroſa Zacyntho,
Quiq́; ipſam Ithacam temperatam incolunt,
Hi me nolentem petunt vxorem, conterunt verò domum,
Ideo neque hoſpites curo, neque ſupplices,
Neque præcones, qui publicè operam ſuam nauant:
Sed Vlyſſem deſiderans dilecto contabeſco animo.
Illi verò nuptias accelerant, ego verò dolos necto.
Veſtem quidem mihi primùm inſpirauit mentibus deus,
Vt erecto ingenti hiſtone in ædibus texerem,
Tenuem & immenſam: ſtatim autem ipſis dixi,
Iuuenes, mei proci, quoniam mortuus eſt diuinus Vlyſſes,
Expectate quãuis feſtinetis, has meas nuptias, donec veſtem
Perficiam (ne mihi vana fila pereant)
Laertæ heroi ſepulcralem, quando ipſum
Parca pernicioſa capiet in longum extendentis homines *mortis.*
Ne aliqua mihi in populo Græcarum ſuccenſeat
Si ſine veſte iaceat multa qui poſſiderit.
Sic dixi: his verò paruit animus ſuperbus.
Tunc interdiu quidem texebam magnam telam,
Noctu verò retexebam, poſtquam lampades appoſueram.
Sic triennium quidem latui ego, & perſuaſi [rem] Achiuis.]
Sed quando quartus venit annus & venerunt tempeſtates
Menſibus deſinentibus, & in orbem dies multi ſunt perfecti,
Tunc verò iam me per famulas canes non curantes
Deprehenderunt repente ingreſſi, & obiurgarunt verbis.
Sic hanc quidem telam perfeci etiam inuita neceſſitate.
Nunc a. neque effugere poſſum nuptias, neque vllum aliud
Conſilium inuenio: multùm verò hortantur parentes
Vt nubam: ægrè fert autem filius facultates illos *dilapidare:*
Prudens iam enim vir eſt qui poſſit maximè
Domum curare: huicq́; Iupiter gloriam præbet.
Sed & ſic mihi dic tuum genus, vnde es:
Non enim ex quercu [natus] es antiqua, neque ex petra.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O vxor venerabilis Laertiadæ Vlyſſis,

Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα;
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω· ἦ μέν μ' ἀχέεσί γε δώσεις
Πλείοσιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης
Ἧς ἀπέεσιν ἀνὴρ τόσον χρόνον ὅσον ἐγὼ νῦν,
5 Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων.
Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος· ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες.
10 Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε Τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσός μεγάλη πόλις, ἔνθά τε
Μίνως
15 Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής,
Πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Ὤχετ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
20 Ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο,
Ἱέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν.
Στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης,
25 Ἐν λιμέσι χαλεποῖσι μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα ἄστυ δ'
ἀνελθών.
Ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν αἰδοῖόν
τε.
30 Τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἢ ἑνδεκάτη πέλεν ἠώς
Οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισα,
Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων.
Καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,
35 Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας,
Καὶ βοῦς ἱρεύσασθ' ἵνα πλησαίατο θυμόν.

Ἔνθα

Non amplius ceſſabis meum genus inquirere.
Quare tibi exponam: certè quidem me doloribus dabis
Pluribus quàm premor: hic enim mos [eſt.] quando à patria
Sua abeſt vir tanto tempore, quanto ego nunc
5 *Multas hominum per ciuitates errans, dolores patiens:*
Sed & ſic dicam quodcunque me interrogas & inquiris.
Creta quædam terra eſt medio in nigro mari,
Pulchra & pinguis circumflua: in hac autem homines
Multi infiniti & nonaginta ciuitates.
10 *Alia v. aliorum lingua mixta: inſunt enim Achiui,*
Inſunt Eteocretes magnanimi, inſunt & Cydones,
Dorenſeſq́; in tres diuerſas partes diſtributi, diuiniq́; Pelaſgi.
Apud hos eſt Cnoſsis magna ciuitas vbi Minos
15 *Regnauit Iouis magni per nouem annos diſcipulus cum eo familiariter colloquens,*
Patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion autem me genuit, & Idomeneum regem.
Sed hic quidem in nauibus roſtratis ad Ilium
20 *Iuit ſimul cum Atridis: mihi verò nomẽ inclytum Æthon.*
Iunior [autem ſum] natu, ille.v prior & melior.
Ibi Vlyſſem ego vidi, & hoſpitalia dona dedi,
Et enim ipſum ad Cretam deduxerat vis venti
Euntem ad Troiam, vbi abduxiſſet à Maleis.
25 *Statuit autem in Amniſo: vbi ſpelunca Lucinæ*
In portibus difficilibus, vixq́; fugit procellas.
Statim.v. viam ad Idomeneũ percõtatus eſt ad ciuitatẽ profectus.
Hoſpitẽ n. ipſum [ſibi] dicebat dilectumq́; eſſe reuerendumq́;.
Huic autem iam decima vel vndecima erat aurora
30 *Profecto cum nauibus roſtratis ad Ilium,*
Hunc quidẽ ego ad domos ducens humaniter hoſpitio excepi,
Officioſè [ac] amicè tractans, quod [rebus] multis domus eſſet referta:
Et ei atque aliis ſociis, qui ipſum ſequebantur,
35 *Publicè farinas dedi, & nigrum vinum congregatum,*
Et boues mactandos, vt implerent animum.

Ενθα δυώδεκα μὲν μένον ἤματα δῖοι Αχαιοί·
(Εἴλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
Εἴα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων)
Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε, τοὶ δ' ἀνάγοντο.
Ισκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς.
Ως δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ην τ' Εὖρος κατέτηξεν ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύοι.
Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Ως τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης,
Κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον. αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα,
Οφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος.
Ατρέμας ἐν βλεφάροισι, δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε.
Η δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Εξαῦτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν,
Νῦν μὲν δή σευ ξεῖνέ γ' ὀίω πειρήσεσθαι
Εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν
Ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο,
Αὐτός θ' οἷος ἔην, καὶ ἑταίρους οἵ οἱ ἕποντο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Ω γύναι, ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα
Εἰπέμεν· ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν
Εξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης.
Αλλὰ καὶ ὣς ἐρέω ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ·
Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Οδυσσεύς,
Διπλῆν· αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
Αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
Εν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν
Ασπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
Ως οἱ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
Αὐτὰρ ὁ, ἐκφυγέειν μεμαὼς, ἤσπαιρε πόδεσσι.
Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα,

Illic duodecim quidem manſerunt dies diuini Achiui.
(Procelloſus enim ſtabat Boreas ventus magnus, neque in ter-
Sinebat ſtare, ſæuus enim aliquis mouebat deus) (*ra*
Ipſa autem tertia decima die ventus occidit: hi.v ſoluerunt.
Effingebat[autem]mendacia multa dicens veris ſimilia:
Illius audienti fluebant lacrymæ, liqueſiebat autem corpus.
Sicut verò nix liqueſit in altis montibus,
Quam Eurus liqueſecit: poſtquam Zephyrus diffudit,
Liquefacta autem hac fluuij implentur fluentes:
Sic huius liqueſiebant pulchræ genæ lacrymantis,
Flentis ſuum virum qui tamen aſſidebat: at Vlyſſes
Animo quidem lugentem ſuam miſerebatur uxorem.
Oculi verò tanquam cornua ſtabant vel ferrum
Immoti in palpebris, dolo verò hic lacrymas occultabat.
Hæc poſtquam ſatiata eſt multarum lacrymarum luctu,
Iterum ipſum verbis reſpondens alloquuta eſt.
Nunc iam hoſpes puto tui me periculum facturam
An verè cum diuinis ſociis
Hoſpitio exceperis in[tuis]ædibus meum maritũ ſicut dicis.
Dic mihi qualia[eſſent] quæ circa corpus veſtimenta indutus
Ipſeq́; qualis eſſet, & ſocios, qui ipſum ſequebantur. (*erat*
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier difficile tanto tempore ſeorſim qui fuerit
Dicere, iam enim ei vigeſimus annus eſt,
Ex quo illinc diſceſſit & mea abijt patria.
Nihilominus tamen dicam, ſicut mihi videtur animo.
Veſtem purpuream criſpam habebat diuinus Vlyſſes.
Duplicem: at ei fibula ex auro facta erat
Foraminibus duplicibus, ante verò varia ornamenta erant.
In anteriori pedum parte canis tenebat maculis diſtinctum
hinnulum
Trementem intuens: hoc autem admirabantur omnes,
Quomodo quum hi aurei eſſent, eorum quidem profectò alter
intueretur hinnulum ſuffocans[eum]
Alter verò effugere cupiens palpitaret pedibus.
Eius verò induſium obſeruaui circa corpus ſplendidum,

Tanquam

Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατ' ἰσχαλέοιο.
Τὼς μὲν ἔην μαλακὸς, λαμπρὸς δ' ἦν ἠέλιος ὥς.
Ἡ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Οὐκ οἶδ' εἰ τάδε ἕστο περὶ χροῒ οἴκοθ' Ὀδυσσεὺς,
Ἤ τις ἑταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
Ἤ τίς που καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς
Ἔσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός.
Καὶ μέν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
Εἵπετο· καὶ τόν τοι μυθήσομαι οἷος ἔην περ.
Γυρὸς ἐν ὤμοισιν μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων
Ὧν ἑτάρων Ὀδυσεὺς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Σήματ' ἀναγνούσῃ τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε,
Νῦν μὲν δή μοι ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς
Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι, φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε.
Αὐτὴ γὰρ τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον οἷ' ἀγορεύεις,
Πτύξασ' ἐκ θαλάμου, περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
Κείνῳ ἄγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἐποψόμενος κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, μηδέ τι θυμὸν
Τῆκε, πόσιν γοόωσα· νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδέν.
Καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
Κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα,
Ἢ Ὀδυσῆ', ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον [illegible].
Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

Νημερ-

Tanquam capæ tunicam tenuis:
Sic quidem erat molle, ſplendidum autem erat ſicut ſol.
Certe quidem multæ ipſum admirabantur mulieres:
Aliud verò tibi dicam, tu verò in mentibus pone tuis,
Neſcio an hæc indutus fuerit circa corpus domi Vlyſſes,
An aliquis ſociorum dederit velocem in nauem profecto,
An aliquis alicubi & hoſpes, quoniam multis Vlyſſes
Fuit amicus, pauci enim Achiuorum erant ſimiles:
Equidem ei æreum enſem & duplicem dedi
Pulchram purpuream, & talarem tunicam.
Honoratè autem dimiſi bene tabulata in naui.
Equidem eum præco paululum maior ipſo
Sequebatur: & hunc tibi dicam qualis eſſet.
Gibboſus erat humeris, nigra cute, criſpo capite.
Eurybates verò nomen fuit: honorabat autē ipſum ſupra alios
Suos ſocios Vlyſſes, quòd ipſius mentibus apta. [i. res grata]
Sic dixit: huic. v. adhuc magis deſiderium mouit luctus (noſſet:
Signa agnoſcenti, quæ ei firma dixerat Vlyſſes:
Hæc. a. poſtquam ſatiata eſt multum lacrymabili luctu,
Tunc verò ipſum verbis reſpondens alloquuta eſt;
Nunc quidem iam mihi hoſpes quamuis antè quidē eſſes mi-
In ædibus meis, amicusq; eris, honorabilisq;. (ſerabilis.
Ipſa enim hæc veſtimenta ego præbui quæ dicis,
Plicata ex cubiculo fibulamq; adieci lucidam,
Vt illi ornamento eſſet, hunc autem non ſuſcipiam rurſus,
Domum reuerſum dilectam in patriam terram.
Ideo malo fato concaua in naui Vlyſſes,
Iuit inſpectaturus malam Troiam non nominandam.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O uxor veneranda Laertiadæ Vlyſſis,
Non amplius nunc corpus pulchrum deſtrue, neque animum
Mœrore conſice virum lugens. reprehendo tamen nihil.
Etenim aliquis alium luget virum amiſſum
Cui virgo nupſerit, cui filios peperit amore mixta,
Quàm Vlyſſem, quem dicunt diis ſimilem eſſe.
Sed luctum quidem ſeda, mea verò verba percipe.

Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο.
Τὼς μὲν ἔην μαλακός, λαμπρὸς δ'
Η μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυ
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλε
Οὐκ οἶδ' εἰ τάδε ἕστο περὶ χροῒ οἴκοθ'
Η τις ἑταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντ
Η τίς που καὶ ξεῖνος ἐπεὶ πολλοῖσιν Οδ
Εσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁ
Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δ
Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτ
Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐϋσσέλμου ἐπὶ
Καὶ μέν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος
Εἵπετο· καὶ τόν τοι μυθήσομαι οἷος ἔην
Γυρὸς ἔην ὤμοισιν μελανόχροος, οὐλοκ
Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δέ μιν ἔξ
Ων ἑτάρων Ὀδυσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτι
Ως φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦ
Σήματ' ἀναγνούσῃ τά οἱ ἔμπεδα πέφρ
Η δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο
Καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσ
Νῦν μὲν δή μοι ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλ
Εν μεγάροισιν ἐμοῖσι, φίλος τ' ἔσῃ αἰδ
Αὐτὴ γὰρ τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον οἷ' ἀγ
Πτύξασ' ἐκ θαλάμου, περόνην τε ἐπέ
Κείνῳ ἄγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομ
Οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα
Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Οδυ
Ωχετ' ἐποψόμενος κακοΐλιον οὐκ ὀνομασ
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμ
Ω γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος
Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, μηδέ τ
Τῆκε πόσιν γοόωσα· νεμεσσῶμαί γε μὲν
Καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέ
Κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσ
Η Ὀδυσῆ', ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγ [illegible] εἶναι.
Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μ

Tanquam capa tunicam tenuis:
Sic quidem erat molle, ſplendidum autem erat ſicut ſol
Certè quidem multæ ipſum admirabantur mulieres:
Aliud verò tibi dicam, tu verò in mentibus pone tuis,
5 *Neſcio an hæc indutus fuerit circa corpus domi Vlyſſes*
An aliquis ſociorum dederit veloci in nauem profect
An aliquis alicubi & hoſpes, quoniam multis Vlyſſes
Fuit amicus, pauci enim Achiuorum erant ſimiles:
Equidem ei æreum enſem & duplicem dedi
10 *Pulchram purpuream, & talarem tunicam.*
Honorate autem dimiſi bene tabulata in naui.
Equidem eum præco paululum maior ipſo
Sequebatur: & hunc tibi dicam qualis eſſet.
Gibboſus erat humeris, nigra cute, criſpo capite.
15 *Eurybates verò nomen fuit: honorabat autē ipſum ſupr*
Suos ſocios Vlyſſes, quòd ipſius mentibus apta. [i. res g
Sic dixit: huic verò adhuc magis deſiderium mouit luctu
Signa agnoſcenti quæ ei firma dixerat Vlyſſes.
Hæc autem poſtquam ſatiata eſt multum lacrymabili luct
20 *Tunc verò ipſum verbis reſpondens alloquuta eſt,*
Nunc quidem iam mihi hoſpes quamuis antè quidē e
In ædibus meis, amicuſq; eris, honoratuſq;. (ſ
Ipſa enim hæc veſtimenta ego præbui quæ dicis,
Plicata ex cubiculo, fibulamq; adieci lucidam,
25 *Vt illi ornamento eſſet, hunc autem non ſuſcipiam rurſ*
Domum reuerſum dilectam in patriam terram.
Ideo malo fato concaua in naui Vlyſſes,
Iuit inſpectutus malam Troiam non nominandam.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſ
30 *O vxor veneranda Laertiadæ Vlyſſis,*
Non amplius nunc corpus pulchrum deſtrue, neque a
Mœrore conſice virum lugens: reprehendo tamen nihil
Etenim aliquis alium lugeat virum amiſſum
Cui virgo nupſerit, cui filios peperit amore mixta,
35 *Quàm Vlyſſem, quem dicunt dijs ſimilem eſſe.*
Sed luctum quidem ſeda, mea verò verba percipe.

Νημερτέως δή τοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύ
Ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα
Ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Ζωοῦ, αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθ
Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. ἀτὰρ ἐρίηρας ἑταίρ
Ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντ
Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰών· ὀδύσαντο γὰρ
Ζεύς τε καὶ Ἠέλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑτ
Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ π
Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασι
Οἳ δή μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντ
Καί οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθ
αὐτοί
Οἴκαδ' ἀπήμαντον, καί κεν πάλαι ἐνθ
Ἤην· ἀλλ' ἄρα οἱ τό γε κέρδιον εἴσατο
Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖ
Ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀ
Οἶδ' Ὀδυσεύς, οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βρο
Ὥς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατ
Ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν ἀποσπένδω
Νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδ
Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ
Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολ
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγ
Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν
Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτ
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπ
Ὅππως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα
Ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυ
Ὣς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος, καὶ ἐλεύσετ
Ἄγχι μάλ', οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ π
Δηρὸν ἀπεσσεῖται, ἔμπης δέ τοι ὅρ
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος

Verè enim tibi loquar neque occultabo.
Nam iam Vlyſsi ego de reditu audiui
Propè Theſprotorum virorum in opulento populo
Quòd viuat: ducat autem theſauros multos & bon
Mendicans per populum: at amabiles ſocios
Amiſit, & nauem concauam in nigro mari.
Trinacia ab inſula veniens: irati ſunt enim ipſi
Iupiterq; & Sol: huius enim boues interfecerunt ſoc
Hi quidem omnes perierunt vndoſo in mari.
Hunc autem in carina nauis iniecit vnda in contine
Phaacum in terram, qui diis propinqui ſunt,
Qui tunc ipſum ex animo deum tanquam honorar
Et ei multa dederunt: & deducere ipſum volebant
Domum illæſum: & iam pridem huc Vlyſſes
Veniſſet, ſed ei hoc vtilius viſum eſt animo,
Pecunias congregare multam per terram eunti.
Adeò aſtutias multas præ mortalibus hominibus
Cognouit Vlyſſes: neq; aliquis [cum eo] contenderit ho
Sic mihi Theſprotorum rex loquutus eſt Phadon.
Iurauit autem mihi ipſi libans in domo
Nauem deductam eſſe, & præparatos eſſe ſocios:
Qui mox ipſum deducent dilectam in patriam terram
Sed me prius miſit: fortè enim accidit vt veniret na
Virorum Theſprotorum in Dulichium feracem frum
Et mihi res oſtendit quaſcunque congregauerat Vly
Quin vel ad decimam generationem etiam alterum
Quæ ei in ædibus opes iacent regis.
Hunc autem Dodonam dixit ire, vt dei
Ex quercu alta Iouis voluntatem audiret,
Quomodo rediret dilectam in patriam terram.
Iam diu abſens, vel manifeſte, vel clam.
Ita Vlyſſes eſt ſaluus, & veniet mox
Prope valde [eſt,] neq; amplius procul ab amicis
Diutius aberit, & tamen tibi fidem iureiurando c
tam dabo.
Sciat nunc Iupiter primùm deorum ſummus & opt

Ἔνθα δυώδεκα μὲν μένον ἤματα δῖοι Ἀχαιοί·
(Εἴλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
Εἴα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων)
Τῇ τρεισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε, τοὶ δ' ἀνάγοντο.
Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς.
Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἥν τ' Εὖρος κατέτηξεν ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύσι.
Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης,
Κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα,
Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος.
Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι, δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Ἐξαῦτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν,
Νῦν μὲν δή σευ ξεῖνέ γ' ὀίω πειρήσεσθαι
Εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν
Ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις.
Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο,
Αὐτός θ' οἷος ἔην, καὶ ἑταίρους οἵ οἱ ἕποντο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι, ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα
Εἰπέμεν· ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης.
Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ·
Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς,
Διπλῆν· αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
Αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον
ἐλλὸν
Ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν
ἀπάγχων,
Αὐτὰρ ὁ, ἐκφυγέειν μεμαώς, ἤσπαιρε πόδεσσι.
Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα,

Οἷν

Illic duodecim quidem manſerunt dies diuini Achiui.
(Procelloſus enim ſtabat Boreas ventus magnus, neque in ter-
Sinebat ſtare, ſæuus enim aliquis monebat deus) (ra
Ipſa autem tertia decima die ventus occidit: hi.v ſoluerunt.
Effingebat [autem] mendacia multa dicens veris ſimilia:
Illi. a audienti fluebant lacrymæ, liquefiebat autem corpus.
Sicut verò nix liqueſit in altis montibus.
Quam Eurus liquefecit: poſtquam Zephyrus diffudit,
Liquefacta autem hæc fluuij implentur fluentes:
Sic huius liquefiebant pulchræ genæ lacrymantis,
Flentis ſuum virum qui tamen aſſidebat: at Vlyſſes
Animo quidem lugentem ſuam miſerebatur vxorem.
Oculi verò tanquam cornua ſtabant vel ferrum
Immoti in palpebris, dolo verò hic lacrymas occultabat.
Hæc poſtquam ſatiata eſt multarum lacrymarum luctu,
Iterum ipſum verbis reſpondens alloquuta eſt,
Nunc iam hoſpes puto tui me periculum-facturam
An verè cum diuinis ſociis
Hoſpitio exceperis in [tuis] ædibus meum maritũ ſicut dicis.
Dic mihi qualia [eſſent] quæ circa corpus veſtimenta indutus
Ipſeq́; qualis eſſet, & ſocios, qui ipſum ſequebantur. (erat
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier difficile tanto tempore ſeorſim qui fuerit
Dicere, iam enim ei vigeſimus annus eſt,
Ex quo illinc diſceſſit & mea abijt patria.
Nihilominus tamen dicam, ſicut mihi videtur animo,
Veſtem purpuream criſpam habebat diuinus Vlyſſes.
Duplicem: at ei fibula ex auro facta erat
Foraminibus duplicibus, ante verò varia-ornamenta erant.
In anteriori pedum parte canis tenebat maculis-diſtinctum hinnulum
Trementem intuens: hoc autem admirabantur omnes,
Quomodo quum hi aurei eſſent, eorum quidem profectò alter intueretur hinnulum ſuffocans [eum]
Alter verò effugere [illegible]iens palpitaret pedibus.
Eius verò induſium obſeruaui circa corpus ſplendidum,

Tanquam

Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατ' ἰσχαλέοιο.
Τὼς μὲν ἔην μαλακός, λαμπρὸς δ' ἦν ἠέλιος ὥς.
Ἦ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Οὐκ οἶδ' εἰ τάδε ἕστο περὶ χροῒ οἴκοθ' Ὀδυσσεύς,
Ἤ τις ἑταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
Ἤ τίς που καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς
Ἔσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
Καλήν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός.
Καὶ μέν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
Εἵπετο· καὶ τόν τοι μυθήσομαι οἷος ἔην περ.
Γυρὸς ἔην ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων
Ὧν ἑτάρων Ὀδυσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Σήματ' ἀναγνούσῃ τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε,
Νῦν μὲν δή μοι ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς
Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι, φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε.
Αὐτὴ γὰρ τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον οἷ' ἀγορεύεις,
Πτύξασ' ἐκ θαλάμου, περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινήν,
Κείνῳ ἄγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, μηδέ τι θυμὸν
Τῆκε πόσιν γοόωσα· νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδέν.
Καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
Κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα,
Ἢ Ὀδυσῆ', ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

Tanquam cepæ tunicam tenuis:
Sic quidem erat molle: ſplendidum autem erat ſicut ſol.
Certè quidem multæ ipſum admirabantur mulieres:
Aliud verò tibi dicam, tu verò in mentibus pone tuis,
Neſcio an hæc indutus fuerit circa corpus domi Vlyſſes,
An aliquis ſociorum dederit veloci in nauem profecto,
An aliquis alicubi & hoſpes: quoniam multis Vlyſſes
Fuit amicus, pauci enim Achiuorum erant ſimiles:
Equidem ei æreum enſem & duplicem dedi
Pulchram purpuream, & talarem tunicam.
Honoratè autem dimiſi bene tabulata in naui.
Equidem eum præco paululum maior ipſo
Sequebatur: & hunc tibi dicam qualis eſſet.
Gibboſus erat humeris, nigra cute, criſpo capite
Eurybates verò nomen fuit: honorabat autẽ ipſum ſupra alios
Suos ſocios Vlyſſes, quòd ipſi mentibus apta noſſet. [i. res gratas]
Sic dixit: huic verò adhuc magis deſiderium mouit luctus.
Signa agnoſcenti, quæ ei firma dixerat Vlyſſes.
Hæc autem poſtquam ſatiata eſt multum lacrymabili luctu,
Tunc verò ipſum verbis reſpondens alloquuta eſt,
Nunc quidem iam mihi hoſpes quamuis antè quidẽ eſſes miſerabilis.
In ædibus meis, amicuſq; eris, honoratuſq;.
Ipſa enim hæc veſtimenta ego præbui quæ dicis,
Plicata ex cubiculo, fibulamq; adieci lucidam,
Vt illi ornamento eſſet, hunc autem non ſuſcipiam rurſus.
Domum reuerſum dilectam in patriam terram.
Ideo malo fato concaua in naui Vlyſſes,
Iuit inſpecturus malam Troiam non nominandam.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O vxor veneranda Laertiadæ Vlyſſis,
Non amplius nunc corpus pulchrum deſtrue, neque animum
Mœrore confice virum lugens, reprehendo tamen nihil.
Etenim aliquis alium lugeat virum amiſſum
Cui virgo nupſerit, cui filios pepererit amore mixta,
Quàm Vlyſſem, quem dicunt dijs ſimilem eſſe.
Sed luctum quidem ſeda: mea verò verba percipe.

Νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ως ἤδη Οδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα
Αγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Ζωοῦ. αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. ἀτὰρ ἐρίηρας ἑταίρους
Ωλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰών· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
Ζεύς τε καὶ ἠέλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου
Φαιήκων ἐς γαῖαν οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν.
Οἳ δή μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο,
Καί οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
Οἴκαδ' ἀπήμαντον, καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Οδυσσεὺς
Ηην· ἀλλ' ἄρα οἱ τό γε κέρδιον εἴσατο θυμῷ,
Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι.
Ως περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
Οἶδ' Οδυσεὺς οὐδ' ἄν τις ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος,
Ως μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φείδων.
Ωμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
Νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἑταίρους,
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ανδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Οδυσσεύς·
Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι
Οσσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Εκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Οππως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ηδη δὴν ἀπεὼν ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδόν.
Ως ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος, καὶ ἐλεύσεται ἤδη
Αγχι μάλ' οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπεσσεῖται. ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώσω·
Ιστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,

Verè enim tibi loquar neque occultabo.
Nam iam Vlyſſis ego de reditu audiui
Propè Theſprotorum virorum in opulento populo
Quòd viuat: ducat autem theſauros multos & bonos,
Mendicans per populum: at amabiles ſocios
Amiſit, & nauem concauam in nigro mari.
Trinacia ab inſula veniens: irati ſunt enim ipſi
Iupiterq; & Sol: huius enim boues interfecerunt ſocij,
Hi quidem omnes perierunt vndoſo in mari.
Hunc autem in carina nauis iniecit vnda in continentem,
Phæacum in terram, qui diis propinqui ſunt,
Qui tunc ipſum ex animo deum tanquam honorarunt,
Et ei multa dederunt: & deducere ipſum volebant ipſi
Domum illæſum: & iam pridem huc Vlyſſes
Veniſſet, ſed ei hoc vtilius viſum eſt animo,
Pecunias congregare multam per terram eunti.
Adeò aſtutias multas præ mortalibus hominibus
Cognouit Vlyſſes: neq; aliquis [cum eo] contenderit homo alius.
Sic mihi Theſprotorum rex loquutus eſt Phidon.
Iurauit autem mihi ipſi libans in domo
Nauem deductam eſſe, & præparatos eſſe ſocios,
Qui mox ipſum deducent dilectam in patriam terram:
Sed me prius miſit: fortè enim accidit vt veniret nauis
Virorum Theſprotorum in Dulichium feracem frumenti:
Et mihi res oſtendit quaſcunque congregauerat Vlyſſes.
Quin vel ad decimam generationem etiam alterum alerent.
Quæ ei in ædibus opes iacent regis.
Hunc autem Dodonam dixit ire, vt dei
Ex quercu alta Iouis voluntatem audiret,
Quomodo rediret dilectam in patriam terram.
Iam diu abſens, vel manifeſtè, vel clam.
Ita Vlyſſes eſt ſaluus, & veniet mox (*terra.*
Propè valde [eſt.] neq; amplius procul ab amicis & patria
Diutius aberit, & tamen tibi fidem iureiurando confirmatam dabo.
Sciat nunc Iupiter primum deorum ſummus & optimus,

Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω.
Ἦ μήν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω,
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο.
5 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη.
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ ὡς ἄν τις σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται ὡς ἔσεταί περ·
10 Οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
Τεύξῃ· ἐπεὶ οὐ τοῖοι σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, (εἴποτ' ἔην γε)
Ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι.
Ἀλλά μιν ἀμφίπολοι ἀπονίψατε, κάτθετε δ' εὐνὴν,
15 Δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
Ὥς κ' εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται.
Ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσαι τε χρῖσαί τε.
Ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δείπνοιο μέδηται
20 Ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον ὅς κεν ἐκείνων
Τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος, οὐδέ τι ἔργον
Ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ ξεῖνε δαήσεαι εἴ τι γυναικῶν
Ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
25 Εἴ κεν ἀϋσταλέος κακὰ εἱμένος ἐν μεγάροισι
Δαινύῃ; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὃς μὲν ἀπηνής τ' αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
Τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω
Ζωῷ, ἀτὰρ τεθνειῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες·
Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
30 Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, πολλοί δέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἤτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
35 Ἤχθεθ' ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα
Νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.

Domuſq; Vlyſſis ſtrenui ad quam perueni,
Certe tibi hæc omnia perficientur ſicut dico,
Hoc enim ipſo anno veniet huc Vlyſſes,
Hoc quidem iam effecto menſe, illo verò incipiente.
Huic verò rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Vtinã. v. hoc hoſpes verbum perfectum eſſet, [i. perficeretur.]
Ita citò experireris amicitiamq; multaq; dona
Ex me, vt aliquis tibi occurrens beatum te prædicaret.
Sed mihi ſic in animo [mens ſentit] ſicut etiam erit,
Neq; Vlyſſes amplius domum redibit, neque tu deductionem
Conſequeris, quoniam non tibi principes ſunt in domo,
Qualis Vlyſſes fuit inter viros (dum quidem fuit)
Et in venerandis hoſpitibus deducendis , & iiſdem hoſpitio
Sed ipſum famulæ lauate & componite lectum, (ſuſcipiendis.
Strata, & lænas & veſtes ſtragulas ſplendidas,
Vt bene calefactus ad pulchram auroram perueniat,
Summo autem mane lauate, vngiteq;
Vt intus apud Telemachum prandio det operam
Sedens in domo: huic autem malum erit qui ex illis
Hunc triſtitia afficiet pernicioſus, neque vllum opus
His amplius faciet, valde quamuis iratus grauiter,
Quomodo. n. me tu hoſpes cognoſces ſi quid mulieribus
Aliis præſtem mente & prudenti conſilio,
Si ſqualidus, male veſtitus in ædibus
Conuiuaris? homines enim breuis vitæ ſunt.
Qui quidem crudelis ipſe fuerit, & crudelia norit,
Huic imprecantur omnes homines mala poſtea
Viuo, at mortuo inſultant omnes.
Qui autem bonus ipſe fuerit, & bona ſciuerit
Huius quidem gloriam latam hoſpites diſpergunt
Omnes per homines, multiq; ipſius probitatem prædicant.
Hanc verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O vxor veneranda Laertiadæ Vlyſſis,
Certè mihi lænæ & ſtragulæ veſtes ſplendidæ
Odio fuerunt, quando primum Cretæ montes niuales
Reliqui, in naui proficiſcens longos remos habente,

Κείω δ' ὡς τὸ πάρος περ ἀΰπνους νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ
Ἄεσα καί τ' ἀνέμεινα εὔθρονον ἠῶ δῖαν.
Οὐδέ τι μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
5 Γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο.
Τάων αἵ τοι δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν.
Εἰ μή τις γρηῢς ἐστὶ παλαιὴ κέδν' εἰδυῖα,
Ἥ τι τέτληκεν τόσσα φρεσὶν ὅσσα τ' ἐγώ περ·
10 Τῇδε δ' αὖ οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Ξεῖνε φίλ', οὐ γάρ πω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο
δῶμα.
15 Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.
Ἔστι δέ μοι γρηῢς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα,
Ἣ κεῖνον δύστηνον εὖ τρέφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
Δεξαμένη χείρεσσ' ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ.
Ἥ σε πόδας νίψει ὀλιγηπελέουσα περ ἔμπης.
20 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστᾶσα περίφρων Εὐρύκλεια,
Νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα· καί που Ὀδυσσεὺς
Ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοιόσδε τε χεῖρας.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· γρηῢς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα.
25 Δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν,
Ὣς μοι ἐγὼ σέο τέκνον ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
Ἀνθρώπων ἤχθηρε θεουδέα θυμὸν ἔχοντα.
Οὐ γάρ πω τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῳ
Πίονα μηρί' ἔκη', οὐδ' ἐξαίτους ἑκατόμβας,
30 Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἵκοιο
Γῆράς τε λιπαρὸν, θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
Νῦν δέ τοι ὧδέ σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Οὕτω που κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες
Ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώματ'
ἵκοιτο,
35 Ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι,
Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων.

Οὐκ

Dormio autem ſicut antea inſomnes noctes dormiebam,
Multas enim noctes indecenti in cubili
Dormiui & expectaui pulchra ſede-ſeſſā aurorā diuinam.
Neque prorſus mihi lauacra pedum grata animo
5 *Sunt, neque mulier pedem tanget noſtrum*
Harum quæ in domo miniſtræ ſunt:
Niſi aliqua vetula ſit antiqua, moribus honeſtis prædita,
Quæ tolerarit tot [dolores] mente, quot ego:
Hanc enim non inuidebo pedes tangere meos.
10 *Hunc autem rurſus allocuta eſt prudens Penelope,*
Hoſpes dilecte, ſane nemo adhuc tam prudens
Hoſpitum in remotis regionibus-habitantium [mihi] gratior
meam venit domum,
Quàm tu valde circumſpectè prudentia omnia dicis.
15 *Eſt autem mihi anus prudentia mente conſilia habens,*
Quæ illum infelicem bene nutriuit & accuratè-educauit
Suſceptum manibus, quando ipſum primum peperit mater.
Quæ tibi pedes lauabit debilis quamuis ſit.
Sed age, nunc ſurgens prudens Euryclea,
20 *Laua tui domini æqualem ſiquidem Vlyſſes*
Iam talis eſt pedibus, talis autem etiam manibus:
Statim enim in calamitate homines ſeneſcunt.
Sic dixit, vetula autem manibus ante vultum tenebat.
Lacrymas verò emiſit calidas, verbum autem luctuoſum dixit,
25 *O me propter te fili anxia ſum? certè te Iupiter ſupra*
Homines odit pium-animum habentem.
Non enim aliquis tot hominum Ioui fulmine-delectanti
Pinguia crura combuſſit, neque eximias hecatombas,
Quot tu huic dediſti, precans vt peruenires
30 *Ad ſenectutem felicem, nutrireſq; illuſtrem filium.*
Nunc autem ſic tibi omnino abſtulit redeundi diem.
Sic alicubi illi illudebant mulieres
Hoſpitum in-remotis-regionibus-habitantium, quando [ad]
alicuius inclytas domos perueniebat,
35 *Sicut tibi ô hoſpes canes hæ illudunt omnes,*
Harum nunc contumeliam & turpitudines multas fugiens,

Οὐκ ἐάας νίζειν· ἐμὲ δ᾽ οὐκ ἀέκουσαν ἀνώγει
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.
Τῷ σε πόδας νίψω, ἅμα τ᾽ αὐτῆς Πηνελοπείης
Καὶ σέθεν εἵνεκ᾽, ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς
Κήδεσιν. ἀλλ᾽ ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅ, ττι κεν εἴπω·
Πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ᾽ ἵκοντο,
Ἀλλ᾽ οὔπω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι
Ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ᾽ Ὀδυσῆϊ ἔοικας.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γρηῦ, οὕτω φασὶν ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιιν
Ἔμμεναι, ὡς σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ᾽ ἀγορεύεις.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη. γρηῢς δὲ λέβηθ᾽ ἕλε παμφανόωντα
Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ᾽ ἐνεχεύατο πουλὺ
Ψυχρὸν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἷζεν ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ᾽ αἶψα.
Αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσατο μή ἑ λαβοῦσα
Οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο.
Νίζε δ᾽ ἄρ᾽ ἆσσον ἰοῦσα ἄναχθ᾽ ἑόν· αὐτίκα δ᾽ ἔγνω
Οὐλὴν τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ᾽ ἐλθόντα μετ᾽ Αὐτόλυκόν τε καὶ υἷας,
Μητρὸς ἑῆς πατέρ᾽ ἐσθλὸν, ὃς ἀνθρώποις ἐκέκαστο
Κλεπτοσύνῃ θ᾽ ὅρκῳ τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,
Ἑρμείας. τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
Ἀρνῶν ἠδ᾽ ἐρίφων, ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ᾽ ὀπήδει.
Αὐτόλυκος δ᾽ Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πίονα δῆμον,
Παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς·
Τόν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε
Παυομένῳ δόρποιο, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽ ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν,
Αὐτόλυκ᾽, αὐτὸς νῦν ὄνομ᾽ εὕρεο ὅ, ττι κε θείης
Παιδὸς παιδὶ φίλῳ. πολυάρητος δέ τοί ἐστι.
Τὴν δ᾽ αὖτ᾽ Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε τίθεσθ᾽ ὄνομ᾽ ὅ, ττι κεν εἴπω.
Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ᾽ ἱκάνω
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν·

Τῷ

Non ſinebas lauare:me verò non inuitam iubet
Filia Icarij prudens Penelope.
Ideo tibi pedes lauabo, ſimulq́; ipſius Penelopes
Et tui gratia,quoniam mihi mouetur intus animus
Doloribus:ſed age nunc intellige verbum,quod dicam.
Multi iam hoſpites miſeri huc venerunt,
Sed nondum aliquem dico ſimilem adeò[me] vidiſſe,
Vt tu corpore,voceq́; pedibuſq́; Vlyſsi ſimilis es.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
O vetula,ſic dicunt quicunque viderunt oculis
Nos ambos valde ſimiles inter nos
Eſſe,ſicut tu ipſa prudenter-ſentiens dicis.
Sic dixit:vetula autem lebetem cepit ſplendidum,
Quo pedes lauabat:aquam verò infudit multam
Frigidam,poſtea verò calidam ſuperfudit:at Vlyſſes
Sedit ad focum,ad tenebras.v.verſus eſt ſtatim.
Subitò enim in animo cogitauit ne ipſum tenens,
Cicatricem agnoſceret,& manifeſta res fieret.
Lauabat autem,[ad eum] propius accedens,regem ſuum,ſtatim verò agnouit
Cicatricem, quam olim ipſi aper fecerat vulnerans [eum] albo dente
Ad Parnaſum quum veniſſet ad Autolycum & filios
Matris ſuæ patrem bonum,qui homines ſuperabat
Aſtuq́; iuramentoq́;:deus autem ei ipſe dederat
Mercurius:huic enim grata crura comburebat
Agnorum & hædorum,hic.v.promptus ſimul eum ſequebatur,
Autolycus verò Ithacæ profectus ad opulentum populum
Filium nuper natum inuenit filiæ ſuæ.
Hunc Euryclea dilectis eius in genibus poſuit
Poſt cœnam,ſermonemq́; habuit dixitq́;.
Autolyce,ipſe nunc nunc nomen inuenis,quod ponas
Filiæ filio dilecto:multis votis exoptatus vtique eſt.
Huic autem rurſus Autolycus reſpondit dixitq́;
Gener meus filiaq́; ponite nomen quod dicam.
Quandoquidem ego multis exoſus huc venio,
Viris & mulieribus ſupra terram multa paſcentem.

Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. αὐτὰρ ἔγωγε,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
Ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν,
Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καί μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
5 Τῶν ἕνεκ' ἦλθ' Ὀδυσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
Μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφῦσ' Ὀδυσῆϊ.
Κύσ' ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
10 Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι,
Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι. τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
Τὸν δέρον ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
15 Ὤπτησάν τε περιφραδέως, δάσσαντό τε μοίρας.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ'. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.
20 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Υἱέες Αὐτολύκου. μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἤϊεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ
Παρνησοῦ· τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας.
25 Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν. αὐτὰρ ὄπισθεν
Υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
30 Ἤϊεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
Τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὔτέ μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὣς ἄρα πυκνὴ
35 Ἦεν, ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν,

Ὡς

Huic Vlyſſes quaſi dicas Exoſus nomē ſit quo appelletur: at
Quando pubertatē ingreſſus materna in magnam domū (ego
Venerit in Parnaſum, vbi mihi fortunæ ſunt,
Ex his ei ego dabo, & ipſum gaudentē dimittam. (dida dona.
Horum gratia [illuc] iuerat Vlyſſes, vt [ille] ei præberet ſplē-
Nunc quidem Autolycuſq; & filij Autolyci
Manibuſq; ſalutauerunt verbiſq; ſuauibus.
Mater autem Amphithea matris amplexa Vlyſſem,
Oſculata eſt ipſum, caputq; & ambo lumina pulchra.
Autolycus verò filiis imperauit glorioſis
Cœnam vt pararent, illi verò iubentem audiuerunt.
Statim verò intro duxerunt bouem maſculum, quinquennē,
Quem excoriarunt pararuntq; & ipſum diuiſerunt omnem,
Atque in fruſta ſecuerunt ſcienter fixeruntq; verubus,
Aſſaueruntq; peritè diuiſeruntq; partes.
Sic tunc quidem toto die ad ſolem occidentem
Conuiuabantur, neque animus indigebat conuiuio æquali.
Quando autem ſol occidit, & aduenerunt tenebræ,
Tunc verò dormierunt, & ſomni donum ceperunt.
Quando verò mane-genita apparuit roſeis digitis aurora,
Perrexerunt ire ad venationem & canes & ipſi
Filij Autolyci, cum his autem diuinus Vlyſſes
Iuit: altum verò montem aſcenderunt indutum ſylua
Parnaſi: citò autem peruenerunt ad concauitates ventoſas.
Sol quidem poſtea recens percuſſit arua
Ex placidè fluente profundifluo Oceano.
Hi.v.ad conuallem peruenerunt venatores: ante autem ipſos
Veſtigia ſcrutantes canes ibant: at retro
Filij Autolyci, cum his autem diuinus Vlyſſes
Ibat prope canes, vibrans longam haſtam.
Tunc autem in ſylua denſa iacebat magnus aper,
Quam quidem neque ventorum penetrabat vis humida ſpi-
Neque ipſam ſol lucens radiis feriebat, (rantium,
Neque imber penetrabat penitus, adeò vtique denſa
Erat, at foliorum inerat fuſio valde multa.
Ad eum verò virorumq; canumq; ſonus peruenit pedum,

Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἕθεν ἆσσον ἐρύσσατο, φώνησέν τε,
Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ
Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Σίγα, μή τίς τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται,
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Εἴ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂν ἄλλας
Δμωὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια,
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οἶσθα μὲν οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐδ' ἐπιεικτόν·
Ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος,
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Εἴ χ' ὑπὸ σοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; οὐδέ τί σε χρή·
Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἑκάστην.
Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αὖτις ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
Θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψε.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
Καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη,
Ὅν τινά γ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς καὶ κηδόμενόν περ·
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων.
Ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοόωσα,

Ἐς

Manu prehendens guttur cepit dextra,
Altera verò manu ipſam prope traxit, dixitq́;
Nutrix, cur me vis perdere? tu autem me nutriuiſti ipſa
Tuam ad mammam, nunc autem dolores multos paſſus
Redij vigeſimo anno in patriam terram.
Sed quando [hoc] animaduertiſti & tibi deus iniecit animo,
Tace, ne quis alius in ædibus audiat.
Sic enim dicam, hoc verò & perfectum erit. [i. perficietur.]
Si ſub me Deus domuerit, [i. meis manibus interfecerit] procos ſuperbos.
Neq; à te quamuis nutrix [mea] ſis, abſtinebo, quando alias
Famulas in ædibus meis interficiam mulieres.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Euryclea,
Fili mi, quale verbum fugit te extra ſeptum dentium?
Scis enim qualis meus animus conſtans nec impotens:
Tenebo verò ſicut aliquis ſolidus lapis vel ferrum.
Aliud autem tibi dicam, tu verò in mentibus pone tuis:
Si ſub te Deus domuerit, [i. manibus tuis interfecerit] procos ſuperbos,
Tunc verò tibi narrabo in ædibus mulieres,
Quæ te dedecorant, & quæ ſine peccato ſunt.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Nutrix, cur verò tu eas indicabis? nequaquam te [has mihi indicare] opus eſt:
Bene enim & ego ipſe obſeruabo & cognoſcam vnamquamq;
Sed tene ſilentio rem: committe autem [eam] dijs.
Sic dixit: anus verò per domum iuit
Portatum lauacra: illa enim priora effuſa erant omnia.
Sed poſtquam lauitq́; & vnxit pingui oleo,
Iterum prope ignem traxit ſedile Vlyſſes,
Vt calefieret: cicatricem verò pannis cooperuit.
His verò verbis loqui cœpit prudens Penelope,
Hoſpes, de hoc quidem te adhuc parumper interrogabo ipſa,
Etenim iam ſomni citò dulcis erit tempus:
[Illius,] quemcunque ſomnus ceperit vel dolentem.
Sed mihi dolorem vel immenſum præbuit deus.
Interdiu enim delector lamentans, lugens,

En

Ως ἐπάγοντες ἐπῆσαν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο
Φρίξας εὖ λοφιὴν πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν, ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Οδυσσεὺς
Εσσυτ' ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμεναι μεμαώς. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
Γουνὸς ὕπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφὶς ἀΐξας, οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός.
Τὸν δ' Οδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Αντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο,
Ωτειλὴν δ' Οδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
Δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Εσχεθον· αἶψα δ' ἵκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ιθάκην. τῷ μέν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν ὅττι πάθοι. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
Ως μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῢς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι.
Εν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός·
Αψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη. τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ'
ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή·
Αψαμένη δὲ γενείου Οδυσσῆα προσέειπεν,
Η μάλ' Οδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.
Η, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Η δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι·
Τῇ γὰρ Αθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Οδυσσεὺς

Quando illi venantes ingruerunt. hic. v. contrarius ex ſylua
Valde exhorrẽs ſetoſa ceruice, igneum verò oculis aſpiciens.
Stetit prope ipſos, ipſe autem primus Vlyſſes
Irruit eleuata longa lancea manu ferti,
Vulnerare cupiens: hic. v. ipſum præueniens percuſſit aper
Genu ſuper, multum autem exhauſit carnis dente
Obliquè ruens, neque ad os peruenit viri.
Hunc verò Vlyſſes vulnerauit aſſequutus in dextro humero.
Penitus verò tranſiuit lucida lancea cuſpis. (anima.
Decidit v in puluerem in longum extenſus: longè. a volauit
Hunc quidem Autolyci filij dilecti curarunt,
Vulnus verò Vlyſſis optimi diuini
Ligauerunt ſcienter, incantatione autem ſanguinem nigrum
Cohibuerunt, ſtatim verò iuerunt dilecti ad ædes patris.
Hunc quidem Autolycuſq; & filij Autolyci
Bene medicati, & ſplendidis donis datis,
Statim latum dilectam lati dimiſerunt
In Ithacam hunc verò pater & veneranda mater
Gauiſi ſunt eſſe reuerſum & interrogauerunt ſingula,
De cicatrice quæ eſſet paſſus: hic. a. ipſis bene narrauit.
Sic ipſum venantem percuſſit aper albo dente
In Parnaſum cum iuiſſet cum filiis Autolyci.
Hanc anus manibus pronis tenens
Agnouit attrectans, pedem verò dimiſit ferri:
In lebetem autem cecidit ſura: ſonuit verò æs.
Retrò autem in partem alteram inclinata eſt: at in terram
effuſa eſt aqua.
Huius verò ſimul gaudium & dolor inuaſit mentẽ, eiusq; oculi
Lacrymis impleti ſunt, tenuis a. ipſi hæſit vox:
Tangens. v mentum, Vlyſſem alloquuta eſt.
Certè Vlyſſes es, chare fili, neque equidem te
Prius agnoui, quàm totum regem meum contrectarim.
Dixit & Penelopen inſpexit oculis,
Indicare volens dilectũ maritum intus exiſtere. (cognoſcere.
Hæc autem neque videre potuit quamuis eſſet è regione, neque
Huic enim Minerua mentem [illinc] auertit. at Vlyſſes

Ma

Ως ἐπάγοντες ἐπῇσαν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο
Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς,
Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν, ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσσεὺς
Εσσυτ' ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμεναι μεμαώς. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
Γουνὸς ὕπερ. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφὶς ἀΐξας, οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Αντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο,
Ωτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
Δῆσαν ἐπισταμένως, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Εσχεθον, αἶψα δ' ἵκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ἰθάκην. τῷ μέν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν ὅττι πάθοι. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
Ως μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῦς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη. πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι.
Εν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός·
Αψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη. τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Αψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν,
Η μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἔγωγε
Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.
Η, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Η δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι·
Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

χεῖρ'

Quando illi venantes ingruerunt. hic. v. contrarius ex ſylua
Valde exhorrẽs ſetoſa ceruice, igneum verò oculis aſpiciens.
Stetit prope ipſos, ipſe autem primus Vlyſſes
Irruit eleuata longa lancea manu forti,
Vulnerare cupiens: hic. v. ipſum præueniens percuſſit aper
Genu ſuper, multum autem exhauſit carnis dente
Obliquè ruens, neque ad os peruenit viri.
Hunc verò Vlyſſes vulnerauit aſſequutus in dextro humero.
Penitus verò tranſiuit lucida lanceæ cuſpis. (anima.
Decidit v in puluerem in longum extenſus: longè. a volauit
Hunc quidem Autolyci filij dilecti curarunt.
Vulnus verò Vlyſsis optimi diuini
Ligauerunt ſcienter, incantatione autem ſanguinem nigrum
Cohibuerunt, ſtatim verò iuerunt dilecti ad ædes patris.
Hunc quidem Autolycusq; & filij Autolyci
Bene medicati, & ſplendidis donis datis,
Statim lætum dilectam læti dimiſerunt
In Ithacam hunc verò pater & veneranda mater
Gauiſi ſunt eſſe reuerſum & interrogauerunt ſingula.
De cicatrice quæ eſſet paſſus: hic. a. ipſis bene narrauit.
Sic ipſum venantem percuſſit aper albo dente
In Parnaſum cum iuiſſet cum filiis Autolyci.
Hanc anus manibus pronis tenens
Agnouit attrectans, pedem verò dimiſit ferri:
In lebetem autem cecidit ſura: ſonuit verò æs.
Retrò autem in partem alteram inclinata eſt: at in terram
    effuſa eſt aqua.
Huius verò ſimul gaudium & dolor inuaſit mentẽ, eiuſq; oculi
Lacrymis impleti ſunt, tenuis a. ipſi hæſit vox:
Tangens. v mentum, Vlyſſem alloquuta eſt,
Certè Vlyſſes es, chare fili, neque equidem te
Prius agnoui, quàm totum regem meum contrectarim.
Dixit & Penelopen inſpexit oculis,
Indicare volens dilectũ maritum intus exiſtere. (cognoſcere.
Hæc autem neque videre potuit quamuis eſſet è regione, neque
Huic enim Minerua mentem [illinc] auertit at Vlyſſes

Manu

Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο
Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς,
Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν, ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσσεὺς
Ἔσσυτ' ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμεναι μεμαώς. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφὶς ἀΐξας, οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο,
Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
Δῆσαν ἐπισταμένως, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Ἔσχεθον, αἶψα δ' ἵκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ἰθάκην. τῷ μέν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν ὅ,τι πάθοι. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
Ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῢς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι.
Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός,
Ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη. τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἁψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν,
Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος, οὐδέ σ' ἔγωγε
Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.
Ἦ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι.
Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

Χεῖρ'

Quando illi venantes irruerunt. hic.v.contrarius ex ſylua
Valde exhorrẽs ſetoſa ceruice, igneum verò oculis aſpiciens.
Stetit prope ipſos, ipſe autem primus Vlyſſes
Irruit eleuata longa lancea manu forti,
Vulnerare cupiens: hic.v.ipſum præueniens percuſſit aper
Genu ſuper, multum autem exhauſit carnis dente
Obliquè ruens, neque ad os peruenit viri.
Hunc verò Vlyſſes vulnerauit aſſequutus in dextro humero.
Penitus verò tranſiuit lucida lancea cuſpis. (anima.
Decidit v in puluerem in longum extenſus: longè. a volauit
Hunc quidem Autolyci filij dilecti curarunt.
Vulnus verò Vlyſſis optimi diuini
Ligauerunt ſcienter, incantatione autem ſanguinem nigrum
Cohibuerunt, ſtatim verò iuerunt dilecti ad ædes patris.
Hunc quidem Autolycuſq; & filij Autolyci
Bene medicati, & ſplendidis donis datis,
Statim latum dilectam lati dimiſerunt
In Ithacam huius verò pater & veneranda mater
Gauiſi ſunt eſſe reuerſum & interrogauerunt ſingula,
De cicatrice quæ eſſet paſſus: hic.a.ipſis bene narrauit.
Sic ipſum venantem percuſſit aper albo dente
In Parnaſum cùm iuiſſet cum filiis Autolyci.
Hanc anus manibus pronis tenens
Agnouit attrectans, pedem verò dimiſit ferri:
In lebetem autem cecidit ſura: ſonuit verò æs.
Retrò autem in partem alteram inclinata eſt: at in terram
effuſa eſt aqua.
Huius verò ſimul gaudium & dolor inuaſit mentẽ, eiuſq; oculi
Lacrymis impleti ſunt, tenuis a. ipſi hæſit vox:
Tangens.v mentum, Vlyſſem alloquuta eſt.
Certè Vlyſſes es, chare fili, neque equidem te
Prius agnoui, quàm totum regem meum contrectarim.
Dixit & Penelopen inſpexit oculis,
Indicare volens dilectũ maritum intus exiſtere. (cognoſcere.
Hæc autem neque videre potuit quamuis eſſet è regione, neque
Huic enim Minerua mentem [illius] auertit. at Vlyſſes

Manu

Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο
Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς,
Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν, ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσσεὺς
Ἔσσυτ' ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμεναι μεμαώς. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
Γουνὸς ὕπερ, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφὶς ἀΐξας, οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο,
Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
Δῆσαν ἐπισταμένως, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Ἔσχεθον, αἶψα δ' ἵκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ἰθάκην. τῷ μέν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν ὅττι πάθοι. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
Ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γρηῢς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι.
Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκὸς,
Ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη. τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ'
ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἁψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν,
Ἦ μάλ' Ὀδυσσεὺς ἐσσὶ, φίλον τέκος, οὐδέ σ' ἔγωγε
Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.
Ἦ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι.
Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

Quando illi venantes ingruerunt.hic.v.contrarius ex ſylua
Valde exhorrēs ſetoſa ceruice, igneum verò oculis aſpiciens.
Stetit prope ipſos,ipſe autem primus Vlyſſes
Irruit eleuata longa lancea manu forti,
Vulnerare cupiens:hic.v.ipſum præueniens percuſſit aper
Genu ſuper,multum autem exhauſit carnis dente
Obliquè ruens,neque ad os peruenit viri.
Hunc verò Vlyſſes vulnerauit aſſequutus in dextro humero.
Penitus verò tranſiuit lucida lancea cuſpis. (anima.
Decidit v in puluerem in longum extenſus: longè. a volauit
Hunc quidem Autolyci filij dilecti curarunt.
Vulnus verò Vlyſſis optimi diuini
Ligauerunt ſcienter.incantatione autem ſanguinem nigrum
Cohibuerunt,ſtatim verò iuerunt dilecti ad ædes patris.
Hunc quidem Autolycuſq; & filij Autolyci
Bene medicati, & ſplendidis donis datis,
Statim latum dilectam lati dimiſerunt
In Ithacam huic verò pater & veneranda mater
Gauiſi ſunt eſſe reuerſum & interrogauerunt ſingula.
De cicatrice quæ eſſet paſſus:hic.a.ipſis bene narrauit.
Sic ipſum venantem percuſſit aper albo dente
In Parnaſum cum iuiſſet cum filiis Autolyci.
Hanc anus manibus pronis tenens
Agnouit attrectans,pedem verò dimiſit ferri:
In lebetem autem cecidit ſura:ſonuit verò æs.
Retrò autem in partem alteram inclinata eſt : at in terram
effuſa eſt aqua.
Huius verò ſimul gaudium & dolor inuaſit mentē,eiuſq; oculi
Lacrymis impleti ſunt,tenuis a. ipſi hæſit vox:
Tangens.v mentum,Vlyſſem alloquuta eſt,
Certè Vlyſſes es,chare fili,neque equidem te
Prius agnoui,quàm totum regem meum contrectarim.
Dixit & Penelopen inſpexit oculis,
Indicare volens dilectũ maritum intus exiſtere. (cognoſcere.
Hæc autem neque videre potuit quamuis eſſet è regione,neque
Huic enim Minerua mentem[illius]auertit.at Vlyſſes

Manu

Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἕθεν ἆσσον ἐρύσσατο, φώνησέν τε,
Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ
Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Σίγα, μή τίς τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται,
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Εἴχ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας
ἀγαυούς,
Οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂν ἄλλας
Δμωὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια,
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οἶσθα μὲν οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐδ' ἐπιεικτόν·
Ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος,
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Εἴχ' ὑπὸ σοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; οὐδέ τι σε χρή·
Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ'
ἑκάστην.
Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Οἰσομένη ποδάνιπτρα. τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψέν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αὖτις ἄρ' ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
Θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψε.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖνε, τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
Καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχ' ἡδέος ἔσσεται ὥρη,
Ὅν τινά γ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς καὶ κηδόμενόν περ·
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων.
Ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοόωσα,

Ες

Manu prehendens guttur cepit dextra,
Altera verò manu ipſam propè traxit, dixitq́;
Nutrix, cur me vis perdere? tu autem me nutriuiſti ipſa,
Tuam ad mammam, nunc autem dolores multos paſſus
Redij vigeſimo anno in patriam terram,
Sed quando [hoc] animaduertiſti & tibi deus iniecit animo,
Tace, ne quis alius in ædibus audiat.
Sic enim dicam, hoc verò & perfectum erit. [i. perficietur.]
Si ſub me Deus domuerit, [i. meis manibus interfecerit] procos ſuperbos.
Neq; à te quamuis nutrix [mea] ſit, abſtinebo, quando alias
Famulas in ædibus meis interficiam mulieres.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Euryclea,
Fili mi, quale verbum fugit te extra ſeptum dentium?
Scis enim qualis meus animus conſtans nec impotens;
Tenebo v. ſicut aliquis ſolidus lapis, vel ferrum.
Alind autem tibi dicam, tu verò in mentibus pone tuis:
Si ſub te Deus domuerit, [i. manibus tuis interfecerit] procos ſuperbos,
Tunc verò tibi narrabo in ædibus mulieres,
Quæ te dedecorant, & quæ ſine peccato ſunt.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Nutrix, cur v. tu eas indicabis? nequaquam te [has mihi indicare] opus eſt:
Bene enim & ego ipſe obſeruabo & cognoſcam vnamquamq́;
Sed tene ſilentio rem: committe autem [eam] dijs.
Sic dixit: anus verò per domum iuit
Portatum lauacra: illa enim priora effuſa erant omnia.
Sed poſtquam lauitq́; & vnxit pingui oleo,
Iterum propè ignem traxit ſedile Vlyſſes,
Vt calefieret: cicatricem verò pannis cooperuit.
His verò verbis loqui cœpit prudens Penelope,
Hoſpes, de hoc quidem te adhuc parumper interrogabo ipſa;
Etenim iam ſomni citò dulcis erit tempus:
[Illius,] quemcunque ſomnus ceperit vel dolentem.
Sed mihi dolorem vel immenſum præbuit deus.
Interdiu enim delector lamentans, lugens,

Ες τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων, ἐνὶ οἴκῳ·
Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Οξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
Ως δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Η τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ιτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος.
Ως καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ηὲ μένω παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
Κτῆσιν ἐμὴν δμωάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δήμοιό τε φῆμιν·
Η ἤδη ἅμ' ἕπωμαι Αχαιῶν ὅστις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Παῖς δ' ἐμὸς ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων,
Γήμασθ' οὔ μ' εἴα, πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνει,
Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο.
Κτήσιος ἀσχαλόων τὴν οἱ κατέδουσιν Αχαιοί.
Αλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, καὶ ἄκουσον·
Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν
Εξ ὕδατος, καί τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα·
Ελθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
Πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, καὶ ἔκτανεν. οἱ δ' ἐκέχυντο
Αθρόοι ἐν μεγάροισ', ὁ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔν περ ὀνείρῳ
Αμφὶ δέ μ' ἠγερέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες Αχαιαί,
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένην ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
Αψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ·
Φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυε, φώνησέν τε.
Θάρσει Ικαρίοιο κούρη τηλεκλειτοῖο·
Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.

In mea opera inſpiciens & ancillarum in domo.
At poſtquam nox venit, capitq; ſomnus omnes,
Iaceo in lecto: denſæ autem circa meum tenerum cor
Acutæ curæ lugentem me cruciant. (*Inſcitia*
Sicut verò quando Pandarei filia in locis-viridibus-habitās
Suauiter canit vere recens orto,
Arborum in folijs ſedens denſis,
Quæ frequenter verſans fundit variè reſonantem vocem,
Filium lugens Itylum dilectum, quem quondam ære
Interfecit per inſaniam filium Zethi regis.
Sic & mihi bifariam animus mouetur huc & illuc
Vtrum maneam apud filium & firma omnia ſeruem;
Poſſeſſionem meam, famulaſq; & altam magnam domum,
Lectúmque reuerita mariti populiq; famam.
An iam [nupta] ſimul ſequar [illum] Achiuorū qui optimus
Nuptias meas ambit in ædibus datis infinitis-dotalibus-donis.
Filius enim meus quouſque quidem fuit adhuc infans & minus prudens,
Nubere me non ſinebat mariti domum derelinquentem.
Nunc v. quando iam magnus eſt, & ad pubertatis menſuram
Et iam me precatur contra vt exeam ex ædibus, (*venit,*
Ob bona iratus, quæ ei conſumunt Achiui.
Sed age, mihi ſomnium interpretare, & audi.
Anſeres mihi in domo viginti triticum edunt
Aqua maceratum: & ipſis lætor inſpiciens [ipſos.]
Veniens autem ex monte magna aquila curuo roſtro,
Omnibus ceruices confregit, & interfecit: hi verò fuſi ſunt
Cōgregati in ædibus: illa v. [aquila] in aërem diuinum ſubli-
At ego flebam & lugebam vel in ſomnis. (*mis auolauit.*
Circum me a. congregatæ ſunt pulchra-crinibus Achiuæ
Miſerabiliter lugentem, quòd mihi aquila interfecit anſeres.
At illa reuerſa ſedit in prominenti atrij trabe,
Voce verò humana [me] compeſcuit, [i. lugendi finem facere iuſſit,] dixitque,
Confide Icarij filia valde inclytis (*ad exitum perducetur.]*
Non ſomnium, ſed verè bonum, quod perfectum erit. [*i. quod*

Anſeres

Χῆνες μὲν μνηστῆρες ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
Ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
Ὣς ἔφατ᾽ αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε.
Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἧχι πάρος περ.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ὦ γύναι, οὔπως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
Ἄλλῃ ἀποκλίναντ᾽ ἐπειὴ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
Πέφραδ᾽ ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φαίνετ᾽ ὄλεθρος
Πᾶσι μάλ᾽ οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Ξεῖν᾽, ἦ τοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι
Γίνοντ᾽, οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι.
Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ᾽ ἐλέφαντι·
Τῶν οἳ μέν κ᾽ ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
Οἵ δ᾽ ἐλεφαίρονται ἔπε᾽ ἀκράαντα φέροντες·
Οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
Οἵ ῥ᾽ ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται.
Ἀλλ᾽ ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀίομαι αἰνὸν ὄνειρον
Ἐλθέμεν. ἦ κ᾽ ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, ἥ μ᾽ Ὀδυσῆος
Οἴκου ἀποσχήσει. νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
Τοὺς πελέκεας τοὺς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
Ἵστασχ᾽ ἑξείης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας,
Στὰς δ᾽ ὅ γε πολλὸν ἄνευθε διαρρίπτασκεν
ὀϊστόν·
Νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω.
Ὃς δέ κε ῥηΐτατ᾽ ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ᾽ ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο.
Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀίομαι ἔν περ ὀνείρῳ.

Τὴν

Anſeres quidem proci, ego verò tibi aquila auis
Fui antea, nunc verò tuus maritus veni,
Qui omnibus procis indecentem mortem immittam.
Sic dixit: at me dulcis ſomnus dimiſit.
Circumſpiciens autem anſeres in ædibus vidi
Triticum comedentes iuxta ligneum alueolum, vbi & antea.
Hanc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier, nullo modo licet [exiquam] interpretari ſomnium.
Aliò declinanti quoniam certè tibi ipſe Vlyſſes
Dixit quomodo [rem] perficiet, procis autem imminet cædes
Omnibus valde, neque aliquis mortem & parcas fugiet.
Hunc verò rurſus alloquuta eſt prudens Penelope.
Hoſpes certè quidem ſomnia obſcura, & dijudicatu difficilia
Sunt, neque omnia perficiuntur hominibus:
Geminæ enim portæ debilium ſunt ſomniorum,
Vna namque ex cornibus facta ſunt, altera verò ex ebore.
Horum quæ quidem egreſſa fuerint per ſectum ebur,
Hæc [homines] inani ſpe obiecta fallunt, res nullum exitum
habituras quia offerunt [ipſis.]
Quæ verò per polita cornua exierint foras,
Hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
At mihi non hinc puto graue ſomnium
Veniſſe: certè gratum mihi & filio foret:
Aliud verò tibi dicam, tu verò in mentibus pone tuis,
Hæc iam dies veniet infauſti ominis quæ me Vlyſſis
A domo remouebit. nunc enim deponam certamen
Secures, quas ille in ædibus ſuis
Diſpoſuit ordine, vt ſunt nauium ſtatumina, duodecim omnes:
Stans verò hic multum longè [per illarum media foramina]
traijciebat ſagittam.
Nunc autem procis certamen hoc proponam:
Qui autem facillimè extenderit arcum in manibus,
Et ſagittam traiecerit per ſecures duodecim omnes
Hunc ſimul ſequar relicta hac domo (victus.
Virginali, [i. in quam ego virgo ducta fui.] perpulchra, plenus
Cuius aliquando me memorem fore puto vel in ſomnio.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον.
Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.
Πρὶν τούτους, τόδε τόξον ἐΰξοον ἀμφαφόωντας,
Νευρήν τ' ἐντανύσαι διοϊστεῦσαί τε σιδήρου.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Εἴ κ' ἐθέλοις μοι ξεῖνε παρήμενος ἐν μεγάροισι
Τέρπειν, οὔ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν
Ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα.
Λέξομαι εἰς εὐνὴν ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤιχετ' ἐποψόμενος κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἔνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἢ χαμάδις στορέσας, ἤ τοι κατὰ δέμνια θέντων.
Ὣς εἰποῦσ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
Οὐκ οἴη· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον.
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΥΨΙΛΟΝ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΒΟΥΛΗΘΕΙΣ ἀνελεῖν Ὀδυσσεὺς τὰς μιγνυμένας τοῖς μνηστῆρσι θεραπαινίδας καὶ μεταγνοὺς, διὰ τῆς ἑξῆς πρὸς Εὔμαιον καὶ Φιλοίτιον διαλέγεται. ἐν ᾧ καὶ τῶν μνηστήρων γίνεται ὁμιλία.

ΑΛΛΗ

Hunc verò reſpondens allocutus eſt prudens Vlyſſes,
O uxor veneranda Laertiadæ Vlyſsis,
Ne amplius nunc differ in ædibus hoc certamen:
Ante enim prudens veniet huc Vlyſſes,
Quam hi hunc arcum bene politum tractantes,
Neruum extenderint, traiecerintq́; ſagittam per ferrum.
Hunc autem rurſus allocuta eſt prudens Penelope.
Si velles mihi hoſpes aſsidens in ædibus
Delectare [me tuo colloquio.] nunquam mihi ſomnus in palpebræ funderetur.
Sed nullo modo fieri poteſt inſomnes vt ſint ſemper
Homines: nam ſingulis [hanc] ſortem aſsignarunt
Immortales mortalibus ſupra fertilem terram.
Sed ego quidem in ſuperiorem-ædium-partem vbi aſcendero
Cubabo in lecto, qui mihi ſuſpirioſus factus eſt,
Semper lacrymis meis irrigatus, ex quo Vlyſſes
Iuit viſurus malum-Ilium non nominandum.
Ibi cubabo: tu verò cuba hac in domo,
Vel humi [lectum] ſternens, vel [ancillæ] tibi ſtrata ſupponant.
Sic loquuta aſcendit in ſuperiorem-ædium partem ſplendidam,
Non ſola cum ea & famulæ ibant aliæ.
In ſuperiorem ædium partem ſplendidam vbi aſcendiſſet cum
ancillis mulieribus,
Flebat poſtea Vlyſſem dilectum maritum, quouſq; ei ſomnum
Dulcem palpebris inieciſt cæſiis-oculis Minerua.

ARGVMENTVM LIBRI XX.

ODYSSEAE HOMERI.

QVVM decreuiſſet Vlyſſes ancillarum ſuarum eas omnes interimere quę cum procis concubuiſſent, mutata ſententia deinceps cum Eumæo & Philœtio colloquitur. Proci quoque interea loci conueniunt.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Υ βροντῆς Ζεὺς θάρσυν' Ὀδυσῆα, καὶ ἐχθ' Ἀχαιούς.

ΑΛΛΗ.

Τὰ περὶ τῆς μνηστηροφονίας.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἢ ὖ ψιλὸν ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Καμμὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πόλλ' οἰῶν, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Κεῖτ' ἐγρηγορόων· ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
Ἤισαν αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
Ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι.
Πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἠὲ μεταΐξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστῃ,
Ἦ ἔτ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
Ὕστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι·
Ὥς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα.
Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ.
Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,
Ἤματι τῷ ὅτε τοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ
Ἰφθίμους ἑτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μῆτις
Ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο, ὀιόμενον θανέεσθαι.
Ὣς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ.
Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
Νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.

ALIVD ARG. SIVE INSCRIP.

Υ, tonitribus Iupiter audacem fecit Vlyſſem, & repreſſit Achiuos.

ALIA INSCRIPTIO.

Ea quæ ante procorum cædem facta ſunt.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER XX.

AT ipſe in veſtibulo cubabat diuinus Vlyſſes.
Subter quidem crudam bouinam [pellem] ſtrauit, ſed deſuper
Pelles multas ouium, quas mactauerant Achiui.
Eurynome verò lanam dormienti ſuperiniecit.
Ibi Vlyſſes procis mala cogitans in animo,
Iacebat vigilans, hæ verò ex domo mulieres
Iuerunt, quæ procis miſcebantur antea,
Mutuò riſum ſibi & lætitiam præbentes.
Huius autem mouebatur animus in pectoribus dilectis,
Multa verò cogitabat in mente & in animo,
An irruens mortem pararet vnicuique.
An adhuc ſineret cum procis ſuperbis miſceri
Extremum & vltimum: cor autem ei intus latrabat.
Sicut autem canis teneros catulos circumiens
Virum non cognoſcens latrat, & eſt prompta ad pugnandum:
Sic huius intus latrabat cor ægrè ferentis improba facinora.
Pectore autem percuſſo animum increpuit verbo,
Tolera iam animo: & peius aliud aliquando toleraſti
Die illo quo tibi robore inſuperabilis comedit Cyclops
Fortes ſocios: tu.v. [malum hoc tolerare] auſus es, quouſq; te prudentia
Eduxit ex antro, qui te moriturum putaras.
Sic dixit in pectoribus inceſſens dilectum cor.
Huic.a. conſtanter in obedientia cor manſit tolerans
Indeſinenter, at ipſe vertebatur huc & illuc.

Ως δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Εμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰόλλει, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
Ως ἄρ' ὅ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο μερμηρίζων
Οπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσοι,
Μοῦνος ἐὼν πολέσιν, σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Αθήνη,
Ουρανόθεν καταβᾶσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις πάντων πέρι κάμμορε φωτῶν;
Οἶκος μέν τοι ὅδ' ἐστί, γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ.
Καὶ παῖς οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Αλλά τι μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Οπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω
Μοῦνος ἐών· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω,
Εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διός τε σέθεν τε ἕκητι,
Πῆ κεν ὑπεκπροφύγοιμι τά σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Σχέτλιε, καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεθ' ἑταίρῳ.
Οσπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω.
Εν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν·
Εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
Νῶϊ περισταῖεν, κτεῖναι μεμαῶτες ἄρηϊ,
Καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἴφια μῆλα.
Αλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος, ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
Πάννυχον ἐγρήσσοντα· κακῶν δ' ὑποδύσεαι ἤδη.
Ως φάτο· καί ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν.
Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς Ολυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων,
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Λυσιμελής, ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κεδνὰ ἰδυῖα.
Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμόν,

Αρτέμιδι

Sicut .v. quando ventrem vir, multo igne accenſo,
Plenum pinguedineq́; & ſanguine huc & illuc
Variè verſat, citiſſime enim cupit aſſatum eſſe:
Sic hic huc & illuc vertebat ſeſe cogitans
Quomodo iam procis impudentibus manus inijceret,
Solus quum eſſet, multis: prope autem ipſum venit Minerua
Cœlitus deſcendens: corpore .v. aſſimilata erat mulieri.
Stetit autem ſuper capite & hunc ſermone eſt alloquuta.
Cur rurſus vigilas omnes ſupra infortunate viros?
Domus quidem tibi hæc eſt, vxor verò tibi hæc[eſt]in domo,
Et filius, qualem profectò ſibi aliquis cuperet eſſe filium.
Hanc verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Certè iam hæc omnia dea vt par eſt dixiſti.
Sed mihi hoc animus in mentibus cogitat,
Quomodo iam procis impudentibus manus inijciam,
Solus quum ſim: hi enim ſemper congregati intus ſunt,
Præterea verò & hoc maius in mentibus cogito,
Siquidem enim interficiam Iouiq́;, tuaq́; voluntate,
Quò ſubterfugiam? hoc te cogitare velim.
Hunc .v. rurſus alloquuta eſt dea cæſiis oculis Minerua,
Pertinax, & tamen aliquis peiori credit ſocio,
Qui ſit mortalis, & non tanta ſit prudentia præditus,
At ego dea ſum quæ perpetuò te cuſtodio
In omnibus laboribus dicam autem tibi clarè;
Si quinquaginta agmina diuerſi linguium hominum
Nos circumſtarent, interficere prompta gladio,
Et horum expelleres boues & pingues oues.
Sed capiat te & ſomnus: moleſtum [.n.eſt] & excubias agere
Tota nocte vigilantem malis enim.[ac nimiis vigiliis] mergeris iam.
Sic dixit: & ei ſomnum in palpebras fudit.
Ipſa verò retro in Olympum abiuit dia inter deas.
Quando hunc ſomnus cepit ſoluens curas animi, (perita.
Soluens membra. vxor verò excitata eſt honeſtorum[operum]
Flebat autem in lectis ſedens mollibus,
At poſtquam flens ſatiata eſt ſuo in animo.

Αρτέμιδι προτίστον ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν,
Αρτεμι πότνα θεὰ, θύγατερ Διὸς, αἴθε μοι ἤδη
Ιὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἕλοιο
Αὐτίκα νῦν ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα,
Εν προχοῇς δὲ βάλοι ἀψορρόου Ωκεανοῖο.
Ως δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι,
Τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοὶ, αἱ δὲ λίποντο
Ορφαναὶ ἐν μεγάροισι. κόμισσε δὲ δῖ' Αφροδίτη
Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·
Ηρη δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
Εἶδος καὶ πινυτὴν, μῆκος δ' ἔπορ' Αρτεμις ἁγνὴ,
Εργα δ' Αθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι·
Εὖτ' Αφροδίτη δῖα προσέστιχε μακρὸν Ολυμπον
Κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
Ες Δία τερπικέραυνον (ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα.
Μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων)
Τόφρα δὲ τὰς κούρας Αρπυιαι ἀνηρείψαντο,
Καί ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ερινύσιν ἀμφιπολεύειν·
Ως ἔμ' ἀϊστώσειαν Ολύμπια δώματ' ἔχοντες,
Η ἔμ' ἐϋπλόκαμος βάλοι Αρτεμις, ὄφρ' Οδυσῆα
Οσσομένη καὶ γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην,
Μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα.
Αλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὁππότε κέν τις
Ηματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
Νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν (ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἁπάντων
Εσθλῶν ἠδὲ κακῶν ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ)
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἴκελος αὐτῷ,
Τοῖος ἐὼν οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ' ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη.
Ως ἔφατ'. αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο δῖος Οδυσσεὺς·

Digitized by Google

Diana primum ſupplicauit diuina mulier.
Diana veneranda dea, Iouis filia, vtinam mihi iam
Sagittam in pectus iaculata animam adimas
Statim nunc, vel poſtea me raptam procella
5 *Eat procul abſportans per obſcuras vias,*
In fluenta autem iaciat retrogradi Oceani.
Sicut autem quando Pandari filias abripuerunt procellæ [i.
Harpyiæ procellarum inſtar ruentes.]
His parentes quidem perdiderunt dij: hæ. v. relictæ ſunt
10 *Pupillæ in ædibus, nutriuit autem [eas] diuina Venus*
Caſeo & melle dulci, & ſuaui vino:
Iuno verò ipſis præ omnibus dedit mulieribus (caſta:
Formam, & prudentiam: magnitudinem. v. præbuit Diana
Opera verò Minerua docuit inclyta operari.
15 *Quando [autem] Venus diuina adiuit altum Olympum,*
Puellis petitura perfectionem dulcium nuptiarum,
Ad Iouem gaudentem-fulmine, (hic enim bene nouit omnia,
Fortunamq́, infortuniumq́, mortalium hominum.)
Interim verò puellas Harpyiæ rapuerunt,
20 *Et dederunt odioſis Furiis, vt [ipſis] ſeruirent:*
Sic me ex hominum-conſpectu abripiant [dij] Olympias domos habentes,
Vel me pulchra crinibus percutiat Diana, vt Vlyſſem
Viſura, vel ſub terram odioſam abeam,
25 *Neque vllo-modo deterioris viri exhilarem animum.*
Sed hoc quidem & tolerabile habet malum, quando aliquis
Interdiu quidem flet frequenter dolens corde,
Noctu verò ſomnus [eum] habet [i. ſopitum tenet] (hic enim obliuiſci facit [homines] omnium
30 *Bonorum & malorum, poſtquã palpebras vndiq; clauſerit.)*
At mihi & inſomnia immiſit mala numen,
Hac enim nocte mihi accubuit ſimilis ipſi,
Talis nimirum qualis iuit cũ exercitu: at meũ cor (ram iam.
Lætatum eſt, quoniam non putabam ſomnium eſſe, ſed rẽ ve-
35 *Sic dixit: ſtatim autem aurea-ſede-vecta venit aurora.*
Huius verò flentis vocem audiuit diuinus Vlyſſes.

Cogitauit

Μερμήριξε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν
Ηδη γινώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῆφι.
Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν,
Ες μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοείην
Θῆκε θύραζε φέρων. Διὶ δ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχών·
Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν
Ηγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην,
Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
Ενδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
Υψόθεν ἐκ νεφέων. γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς
Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν·
Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες,
Αλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν
Η δὲ μί' οὔπω παύετ', ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο·
Η ῥα μύλην στήσασα, ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι,
Ζεῦ πάτερ, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
Η μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τεῳ τόδε φαίνεις.
Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
Εν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν.
Οἳ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν
Αλφιτα τευχούσῃ, νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
Ως ἄρ' ἔφη. χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς,
Ζηνός τε βροντῇ. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
Αἱ δ' ἄλλαι δμωαὶ κατὰ δώματα καλ' Ὀδυσῆος
Αγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ,

Ποσσὶ

Cogitauit autem poſtea, viſa eſt verò ei in animo
Iam [maritum] cognoſcens aſtare capiti
Itaque contracta veſte cum pellibus in quibus dormiebat,
In domo depoſuit in ſede, extra autem bouinam [pellem]
Poſuit foras portans. Ioui.v. precatus eſt manibus ſublatis.
Iupiter pater, ſi me violentes per aridamq́; & humidam, [i. terra, mariq́;]
Duxiſti meam in terram poſtquã me male-mulctaſti valde,
Omen mihi aliquis dicat excitatorum hominum
Intus, extra verò Iouis portentum aliud appareat.
Sic dixit precatus: hunc verò audiuit conſiliarius Iupiter.
Statim autem tonuit à ſplendido Olympo [i ſereno cœlo,]
Ab alto ex nubibus [i. ex aëris regione, vbi nubes creantur.] lætatus eſt verò diuinus Vlyſſes.
Vocem autem è domo mulier præmiſit molitrix,
Propè [illic] vbi ei molæ erant paſtori populorum.
His autem duodecim omnes annitebantur mulieres
Farinas hordeaceas conficientes & triticeas, medullam [i. præſtantiſsimum alimentum] virorum.
Ac aliæ quidem dormiebant, poſtquam triticum moluerant.
Hæc.v. vna nondum ceſſarat: debiliſsima autem facta eſt.
Hæc igitur molam ſiſtens verbum dixit, ſignum regi,
Iupiter pater, qui diis & hominibus imperas,
Certè valde tonuiſti a cœlo ſtellato,
Neque alicubi nubes eſt: oſtentum certè alicui hoc oſtendis.
Perfice nunc & mihi miſeræ verbum quod dicam,
Proci poſtremóque & extremo die hoc
In ædibus Vlyſsis capiant conuiuium deſiderabile:
Qui iam mihi labore triſti genua ſoluerunt
Farinas facienti, nunc vltimum cœnent.
Sic dixit: lætatus eſt autem omine diuinus Vlyſſes.
Iouisq́; tonitru: ſperauit.n. ſe pœnas ſumpturũ de [procis] ſceleratis.
Aliæ verò famulæ in ædibus pulchris Vlyſsis
Congregatæ accendebant in foco magnum ignem.
Telemachus verò è lecto ſurrexit diuinus vir
Veſtes indutus, enſem autem acutum poſuit circum humerum.

Pedibus

Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπε.
Μαῖα φίλη, πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
Εὐνῇ καὶ σίτῳ, ἢ αὔτως κεῖται ἀκηδής;
Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα τὸν δὲ τ' ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια,
Οὐκ ἄν μιν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο.
Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός·
Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἴρετο γάρ μιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο,
Ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν·
Αὐτὰρ ὅ γ', ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος,
Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν
Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ἡ δ' αὖτε δμωῇσιν ἐκέκλετο δῖα γυναικῶν,
Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο,
Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι,
Ῥάσσατέ τ' ἐν δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
Βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας,
Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
Ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι.
Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο.
Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.
Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἱ μὲν ἐείκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον,
Αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο.
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Εὖ δ' ἐπισταμένως κέασαν ξύλα· αἱ δὲ γυναῖκες

Pedibus verò ſub fortibus ligauit pulchra calceamenta.
Cepit autem fortem lanceam acuminatam acuto ferro.
Stetit verò ad limen profectus, ad Eurycleam autem dixit,
Nutrix dilecta, quomodo [hunc] hoſpitem honoraſtis in domo
Lecto & cibo? an ſic iacet neglectus?
Talis enim [eſt] mihi mater prudens quamuis ſit.
Temerè alterum honorat diuerſilinguium hominum
Deteriorem, præſtantiorem verò ignominioſè-tractatū dimittit.
Hunc verò rurſus alloquuta eſt prudens Euryclea,
Ne ipſam nunc fili inſontem accuſa:
Vinum enim [hoſpes iſte] bibit ſedens donec voluit ipſe.
Cibi n. nō amplius dixit ſe fame premi: interrogauit. n. ipſum.
Sed quando iam lecti & ſomni meminit,
Hæc quidem lectos iuſſit ancillas [illi] ſubſternere.
At hic tanquam aliquis omnino ærumnoſus infortunatus,
Noluit in lectis & in veſtibus-ſtragulis dormire,
Sed in cruda bouina & pellibus ouium
Dormiuit in veſtibulo, lanam verò iniecimus nos.
Sic dixit, Telemachus verò ex domo tranſiuit,
Lanceā habens-ſimul hūc canes pedibus veloces ſequebantur.
Perrexit verò ire in concionem ad bene-ocreatos Achiuos,
Hæc autem rurſus ancillis iuſſit diuina mulier,
Euryclea Opis filia Piſenoridæ,
Agite, partim quidem domum verrite feſtinantes,
Aſpergiteq́; ſedibusq́; bene factis tapetes
Inijcite purpureos, partim verò ſpongiis menſas
Omnes abſtergite, purgate autem crateras
Et pocula gemina facta, partim verò ad aquam
Ite fontemq́; & portate citò euntes.
Non enim iam proci aberunt domo,
Sed valde manè venient, quoniam omnibus eſt dies feſtus,
Sic dixit: hæ verò illam auſcultarunt, eiq́; paruerunt,
Atq́; [illarum] quidem viginti iuerūt ad fontem nigrū aquis:
Aliæ verò ibi in domo ſcienter laborabant.
Intro autem venerunt proci ſuperbi: hi quidem poſtea
Bene & ſcienter ſciderunt ligna, mulieres verò

Ηλθον ἀπὸ κρήνης. ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης,
Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἴασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι.
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μειλιχίοισι,
5 Ξεῖν', ἦ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν,
Ἠέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὡς τὸ πάρος περ;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Αἲ γὰρ δή, Εὔμαιε, θεοὶ τισαίατο λώβην,
Ην οἵδ' ὑβρίζοντες, ἀεικέα μηχανόωνται
10 Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Αἶγας ἄγων αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστήρεσσι· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
15 Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι,
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα
Ανέρας αἰτίζων, ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε;
Πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέεσθαι ὀίω
20 Πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον
Αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο· τὸν δ' ἔπι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
25 Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας.
(Πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, οἵ τε καὶ ἄλλους
Ανθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται)
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτην ἄγχι παραστάς,
30 Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε συβῶ[illegible]
Ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τίων δ' ἐξ [illegible]
Ανδρῶν; ποῦ δ' ἔ νύ οἱ γενεὴ καὶ πα[illegible]
Δύσμορος, ἦ τε ἔοικε δέμας βασι[illegible]
Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλ[illegible]
35 Ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν [illegible]
Ἠ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκ[illegible]

Χαῖ

Venerunt à fonte: poſt ipſas autem venit ſubulcus,
Tres porcos adducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem ſiuit in ſeptis bene paſci.
Ipſe verò Vlyſſem alloquutus eſt ſuauibus verbis,
Hoſpes, an ergo aliquid te magis Achiui reſpiciunt?
An te contumelioſè-tractant in ædibus ſicut antea?
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Vtinam verò iam Eumæe dij puniant hanc contumeliam,
Quam hi per inſolentiam-exercentes fœda [facinora] patrant
Domo in aliena, neque pudoris [vel minimam] partẽ habent.
Sic hi quidem talia inter-ſe loquebantur:
Prope autem ipſos venit Melanthius cuſtos caprarum,
Capras ducens, quæ inter omnes excellebant caprarum-greges,
Cœnam procis: duo autem ſimul ſequebantur paſtores,
Et has quidem religauit ſub porticu valde ſonanti.
Ipſe verò rurſus Vlyſſem alloquutus eſt conuiciis,
Hoſpes adhuc & nunc hic moleſtus eris in domo
Viros efflagitans? neque exibis foras?
Omnino non antè nos diremptum iri puto. (tu non decenter
Quàm manus [alter alterius guſtemus. i.] experiamur. quoniã
Petis: ſunt enim & alia conuiuia Achiuorum.
Sic dixit: hunc verò nihil alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Sed tacitus mouit caput mala profunde-cogitans.
Poſt hos autem tertius venit Philœtius princeps virorum.
Bouem ſterilem procis ducens, & pingues capras.
(Portitores verò hos traiecerant, qui & alios
Homines tranſmittunt, quicunque ad ipſos accedit.)
Et hec quidem bene religauerunt ſub porticu reſonanti.
Ipſe autem etiam interrogauit ſubulcum prope aſtans.
Quis iam hic hoſpes nuper venit, ſubulce
Noſtram ad domum? ex quibus verò dicit ſe eſſe
Viris? vbi ei genus & patria terra?
Infelix: certè ſimilis eſt corpore regi imperanti.
Sed dij calamitatibus ſubmergunt multum-errãtes homines,
Quando etiam regibus deſtinant ærumnam.
Dixit: & dextra amicè prehendit (ipſum) manu aſtans,

Et

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω
Ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολλοῖσιν.
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός,
Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν,
Ἴδιον ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε
Μνησαμένῳ Ὀδυσῆος, ἐπεὶ κἀκεῖνον ὀΐω
Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώποις ἀλάλησθαι,
Εἴ που ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
Ὤ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
Εἷσ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ·
Νῦν δ' αἱ μὲν γίγνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
Ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς
Ἔδμεναι· οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν,
Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν· μεμάασι γὰρ ἤδη
Κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Πόλλ' ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν υἷος ἐόντος,
Ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον, αὖθι μένοντα
Βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.
Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην φεύγων (ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται)
Ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον οἴομαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν
Ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Βουκόλ', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει,
Τοὔνεκά τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι·
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω,
Ἦ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεύς.
Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα,

Κτεινο-

Et ipſum appellans verbis alatis alloquutus eſt.
Salue, pater ô hoſpes, ſit tibi ſaltem in futurum
Opulentia, at nunc quidem malis premeris multis.
Iupiter pater nullus te deorum pernicioſior alius.
Non miſereris quòd homines, poſtquam iam generaſti ipſe,
Miſceantur malo & doloribus triſtibus.
Sudaui vt intellexi, lacrymiſque oppleti ſunt mihi oculi,
Recordato Vlyſsis, quoniam & illum puto
Tales veſtes habentem per gentes errare,
Sicubi adhuc viuit, & videt lumen ſolis.
Si autem iam mortuus eſt in Plutonis ædibus [eſt.]
O miſerum me tum, ob Vlyſſem bonum, qui me bobus
Præfecit adhuc paruulus quũ eſſem Cephalleniorũ in populo.
Nunc. v. hæ quidem fiunt immenſæ, neque aliter
Cuiquam accreſceret boum generatio lætarum frontium.
Has autem alij me iubent ducere ſibi ipſis
Vt edant, neque vllo modo filium in ædibus curant,
Neque prouidentiam timent deorum. cupiunt enim iam
Facultates diuidere diu abſentis regis.
At mihi hoc animus in pectoribus dilectis
Multùm voluit: magnum verò fuerit malũ, filio ſuperſtite,
Ad alium populum ire, euntem cum ipſis bobus
Viros ad alienos: hoc tamen peius, hîc manentem
Bobus alienis aſsidentem dolores pati.
Et ſanè iam pridem ad alium è ſuperbis regibus
Veniſſem fugiens, (quoniã non amplius tolerabilia hæc ſunt.)
Sed adhuc hunc infelicem expecto, ſicunde reuerſus
Virorum procorum diſperſionem per ædes faciat.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Bubulce, quoniam neq; malo neque inſipienti viro ſimilis es,
Cognoſco. n. & ipſe quòd tibi prudentia in mentes venit,
Ideo tibi dicam, & magnum præterea iuſiurandum iurabo.
Sciat nunc primùm Iupiter deorum hoſpitaliſq; menſa,
Domuſq; Vlyſsis ſtrenui ad quam veni,
Certè te hîc præſente veniet domum Vlyſſes.
Tuis autem oculis videbis, ſi volueris,

R R

Κτεινομένοις μνηστῆρας οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε Κρονίων·
Γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ὡς δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλοις ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
Ἤρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Οἱ δ' ἱέρευον ὄις μεγάλοις καὶ πίονας αἶγας,
Ἱέρευον δὲ σύας σιάλοις καὶ βοῦν ἀγελαίην·
Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δ' ἄρα οἶνον
Κρητῆρσι κερόωντο. κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νωμῶν,
Ἐντὸς ἐϋσταθέος μεγάρου παρὰ λάϊνον οὐδόν·
Δίφρον ἀεικέλιον καταθείς, ὀλίγην τε τράπεζαν·
Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν,
Ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
Πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ οὔτοι δήμιός ἐστιν
Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος· ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος.
Ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
Καὶ χεῖρας, ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες.
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.

Τοῖσιν

Interfectos procos, qui hic dominantur.
Hunc verò rurſus alloquutus eſt boum bubulcus vir,
Vtinam verò hoc hoſpes verbum perficiat Saturnius,
Cognoſceres qualis mea potentia, & manus ſequerentur
Sic ſimiliter Eumæus ſupplicabat omnibus diis
Redire Vlyſſem multum ſapientem ſuam in domum.
Sic hi quidem talia inter-ſe dicebant
Proci autem Telemacho interitumque mortemq;
Parabant: at his ſiniſtra venit auis
Aquila altivolans, tenebat. v. timidam columbam.
His autem Amphinomus loquutus eſt & dixit,
O amici, non nobis perficietur hoc conſilium,
Telemachi cædes: quare recordemur conuiuij.
Sic dixit Amphinomus: his autem placuit verbum:
Vbi verò veniſſent in domos Vlyßis diuini,
Lænas quidem depoſuerunt in cathedrisq; ſedilibusq;.
Hi verò ſacrificabant oues magnas, & pingues capras,
Mactarunt etiam porcos pingues, & bouem armentalem.
Viſcera autem aſſata diſtribuerunt: ſed & vinum
Crateris immiſcebant, pocula. v. diſtribuebat ſubulcus.
Panem verò ipſis diſtribuit Philætius eximius virorum,
Pulchris in caniſtris, potum. v. miniſtrabat Melanthius.
Hi autem in cibos paratos præiacentes, manus iniecerunt.
Telemachus. v. Vlyſſem ſedere fecit aſtutias verſans
Intra bene ordinatam domum, apud lapideum limen:
Sede in decenti appoſita paruaq; menſa.
Appoſuit autem ei viſcerum partes, infudit. v. vinum
In poculum aureum, & ipſum ſic eſt alloquutus.
Hic nunc ſede cum viris vinum bibens,
Conuicia autem à te ipſe ego & manus arcebo
Omnium procorum, quoniam non publica eſt
Domus hæc, ſed Vlyßis: mihi autem [eam] acquiſiuit ille.
Vos. v. proci continete animum à conuicio,
Et manus, vt non aliqua lis & contentio oriatur.
Sic dixit: hi autem omnes mordicus labra prementes,
Telemachum admirabantur, quòd audacter loquutus eſſe

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
Καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον Ἀχαιοὶ
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
Παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγὺν περ ἐόντ' ἀγορητήν.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος. ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἦγον. τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι μοῖραν θέσαν οἳ πονέοντο,
Ἴσην. ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον. ὣς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος· ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ ἀθεμίστια εἰδώς,
(Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἔνι οἰκία ναῖεν)
Ὃς δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο,
Μνάσκετ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω.
Μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν,
Ἴσην, οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον,
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὄφρα καὶ αὐτὸς
Ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας, ἠὲ τῳ ἄλλῳ
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ὣς εἰπὼν, ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐκ κανέοιο λαβών· ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεὺς,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν· μείδησε δὲ θυμῷ
Σαρδάνιον μάλα τοῖον. ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον.

Κτήσι-

His verò Antinous loquutus eſt Eupithis filius,
Quamuis moleſtus ſit excipiamus [id eſt feramus] ſermonem
Achiui
Telemachi. valde enim nobis minatus loquitur:
Non enim Iupiter [eum à nobis interfici] ſiuit Saturnius: ſic
[enim] ipſum iam
Compreſsiſſemus in ædibus, licèt ſuauis ſit concionator.
Sic dixit Antinous: hic verò non curauit [eorum] verba.
Præcones autem per ciuitatem deorum ſacram hecatomben
Duxerunt: ipſi.v. congregati ſunt capite-comantes Achiui
Nemus ſub vmbroſum longè-iaculantis Apollinis.
Hi.a poſtquã aſſauerunt carnes ſuperiores, & traxerunt
Partibus diuiſis, conuiuabantur glorioſum conuiuium.
Atque Vlyſsi partem appoſuerunt qui miniſtrabant,
Æqualem, ſicut ipſi ſortiti ſunt: ſic enim iuſſerat
Telemachus dilectus filius Vlyſsis diuini.
Procos verò non omnino ſuperbos ſiuit Minerua
Contumelia abſtinere triſti, vt adhuc magis
Penetraret dolor cor Laertiadæ Vlyſsis.
Erat autem quidam inter procos vir iniuſta ſciens,
(Cteſippus.v. nomen erat in Samo verò ædes incolebat)
Qui tunc poſſeſsionibus fretus patris ſui,
Petebat Vlyſsis diu abſentis vxorem,
Qui tunc procos ſuperbos alloquutus eſt,
Audite me proci ſtrenui vt aliquid dicam,
Partem quidem iam pridem hoſpes habet, ſicut decet,
Æqualem non.n. bonum eſt [æquali portione] priuare ne-
que iuſtum
Hoſpites Telemachi, quicunque ad has domos peruenerit.
Sed age, ei & ego dabo hoſpitale-donum, vt & ipſe
Vel balneatori det munus, vel alicui alij
Famulorum, qui ſunt in ædibus Vlyſsis diuini.
Sic loquutus, proiecit bouis pedem manu forti
Iacentem, ex caniſtro captum, ipſe autem euitauit Vlyſſes
Leuiter declinato capite, ſubriſit autem animo, (parietem.
Sardaniũ prorſus riſum ille.v. pes bene ædificatũ percuſsit

Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ,
Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ.
Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
Η γάρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Καί κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο
Ενθάδε. τῷ μή τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
Φαινέτω· ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
Εσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Αλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τετλάμεν εἰσορόωντες,
Μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο,
Καὶ σίτου· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς.
Αλλ' ἄγε μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες.
Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Τεθνάμεν ἢ τάδε αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι,
Ξείνους τε στυφελιζομένους, δμωάς τε γυναῖκας
Ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Οψὲ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Αγέλαος,
Ω φίλοι οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Αντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι,
Μήτ' ἔτι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων οἳ κατὰ δώματ' Οδυσσῆος θείοιο.
Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
Ηπιον, εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροισιν.
Οφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Νοστῆσαι Οδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε,
Τόφρ' οὔ τις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν ἰσχέμεναί τε
Μνηστῆρας κατὰ δώματ' (ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν.
Εἰ νόστησ' Οδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα)
Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν
Αλλ' ἄγε σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλεξον,
Γήμασθ', ὅς τις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν,
Οφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμηαι,

Ἔσθων

Cteſippum autem Telemachus increpuit verbo,
Cteſippe, certè longè tibi hoc vtilius fuit animo:
Non percuſsiſti hoſpitem, euitauit enim telum ipſe.
Certè enim te medium percuſsiſſem lancea acuta,
Et tibi pro nuptijs pater ſepulchrum feciſſet
Hîc. ideo nequis mihi indecora facinora in domo
Palam patret. iam enim intelligo, & noſco ſingula,
Bonaq; & peiora, anteà verò infans eram.
Sed tamen hæc quidem & toleramus inſpicientes,
Dum oues iugularentur & vinum potaretur,
Et panis abſumeretur, difficile nam impedire vnum multos.
Sed agite, non amplius mihi mala facite hoſtili-animo.
Sin iam me ipſum interficere cupitis ære,
Id quidem id vellem, & longè vtilius eſſet
Mori quàm hæc ſemper indecentia facinora videre,
Et hoſpites vexatis famulaſq; mulieres
Raptetis indecenter per ædes pulchras.
Sic dixit. hi autem omnes facto ſilentio conticuerunt:
Tandem vero iam loquutus eſt Damaſtorides Agelaus,
O amici, non iam quis ob [hoc] iuſtum dictum
Contrarijs verbis inceſſens indignetur,
Neque amplius hoſpitem verberate, neque vllum alium
Seruorum, qui in ædibus [ſunt] Vlyſsis diuini.
Telemacho autem verbum ego & matri dicam
Gratum, ſi ipſis corde placeat ambobus.
Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus ſperauit,
Rediturum Vlyſſem perprudentem ſuam in domum,
Tamdiu nulla erat querela [.i. nullo modo hoc reprehendendum erat,] quòd manerent, ac [ſc] continerent, [.i. morarentur.]
Proci in ædibus, (quoniam hoc vtilius erat,
Si rediſſet Vlyſſes, & poſtliminio veniſſet domum.)
Nunc verò iam hoc eſt manifeſtum, quòd non amplius reuerſurus eſt,
Quare agè tua hæc matri aſsidens narra,
Nubat [et] quicunq; [fuerit] optimus vir, & plurima præbuerit
Vt tu quidem gaudens paterna omnia [bona] poſsideas,

Εσθων καὶ πίνων, ἢ δ' ἄλλου δῶμα ἵκηται.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
Ος που τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται,
Οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον ἀλλὰ κελεύω
Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι.
Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.
Ως φάτο Τηλέμαχος, μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Ασβεστον γέλον ὦρσε παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισιν
Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον, ὄσσε δ' ἄρα σφέων
Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠΐετο θυμός.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής,
Α δειλοὶ τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
Εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθέ τε γοῦνα.
Οἰμωγὴ δὲ δέδηε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι.
Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
Ιεμένων Ἔρεβος δὲ ὑπὸ ζόφον· ἠέλιος δὲ
Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἦρχ' ἀγορεύειν.
Αφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.
Αλλά μιν αἶψα νέοι δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἐΐσκει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής,
Εὐρύμαχ', οὔτι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν.
Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω,
Καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
Τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν
Ερχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο

Μνησή-

Edens & bibens, hæc verò in alias ædes eat.
Hunc autem Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Non per Iouem Agelaë & dolores patris mei,
Qui alicubi longè ab Ithaca, vel mortuus eſt, vel errat,
Non differam matris nuptias, ſed iubebo
Nubere cuicunque velit, & qui multa dona addet.
Vereor verò nolentem ex ædibus pellere
Verbo neceſſario: ne hoc deus perficiat.
Sic dixit Telemachus: procis verò Pallas Minerua
Immenſum riſum mouit, & [à recta ratione] errare fecit eorum mentem:
Hi verò iam maxillis ridebant[vt]alienis.
Cruentatas autem carnes iam comedebant, oculi verò ipſorũ
Lacrymis impleti erant, luctum autem cogitabat animus.
His verò & loquutus eſt Theoclymenus diuinus,
Ah miſeri quid malum hoc patimini? caligine quidem veſtra
Cooperiuntur capitaq́; facieſq́; infraq́; genua.
Vlulatus autem ardet, [id eſt, excitatus eſt.] lacrymis verò oppleta ſunt genæ.
Sanguine autem madent parietes, pulchraq́; lacunaria,
Vmbris verò plenum veſtibulum, plena autem & aula
Euntium ad Orcum ſub tenebras: ſol verò
Ex cœlo periit, funeſta verò oberrat caligo.
Sic dixit: hi verò omnes propter eum ſuauiter riſerunt.
His autem Eurymachus Polybi filius incepit dicere,
Deſipit hoſpes nuper aliunde profectus.
Sed ipſum ſtatim domo expellite foras,
In forum vt eat, quoniam hæc nocti aſſimilat.
Hunc.v rurſus alloquutus eſt Theoclymenus diuinus:
Eurymache nequaquam te iubeo mihi via- duces dare.
Sunt[enim] mihi oculiq́;, & aures, & pedes ambo,
Et mens in pectoribus [à Deo] facta, [id eſt creata, & data] non indecens.
His exibo foras, quoniam video malum vobis
Imminens, quod nullus ſubterfugiet, neque euitabit

Procorum

Μνηστῆρες, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
Ανέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάασθε.
Ως εἰπὼν ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιεταόντων.
Ικετο δ' ἐς Πείραιον ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλοις ὁρόωντες,
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες.
Ωδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Τηλέμαχ', οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος·
Οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
Σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, οὐδέ τι ἔργων
Εμπαιον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης.
Αλλος δ' αὖτέ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.
Αλλ' εἴ μοι πείθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
Τοὺς ξείνους ἐν νηῒ πολυκληῗδι βαλόντες
Ες Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον
ἄλφοι·
Ως ἔφασαν μνηστῆρες, ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Αλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ
Οππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
Η δὲ κατάντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
Κούρη Ικαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ανδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἄκουε.
Δεῖπνον μὲν γὰρ τοί γε γελοίωντες τετύκοντο
Ηδύ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πόλλ'
ἱέρευσαν·
Δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
Οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
Θησέμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

ΥΠΟ-

Procorum, qui in domo diuini Vlyſsis
Viros iniuriis afficientes impia [facinora] patratis.
Sic loquutus, exiuit ædibus bene-habitatis.
Iuit autem ad Piræum, qui ipſum promptus ſuſcepit.
Proci autem omnes ſeſe inuicem aſpicientes,
Telemachum irritabant, hoſpites irridentes.
Sic.v. aliquis dixit iuuenum ſuperborum,
Telemache, nullus [eſt] te peior-hoſpitum-exceptor alius
Qualem quidem hunc habes famelicum erronem,
Panis & vini indigentem, neque prorſus operum
Scientem, neque fortitudinis, ſed inutile pondus telluris.
Alius autem quidam iſte ſurrexit, vt [nobis] vaticinaretur.
Sed ſi me audias, quod multò vtilius erit,
Hos hoſpites in nauem multa-tranſtra habentem coniectos
Ad Siculos mittamus, vnde [quis] tibi dignum [precium] inuentum reportet.
Sic dixerunt proci: hic.v. non curauit [eorum] verba,
Sed tacitè patrem aſpiciebat expectans ſemper,
Quando iam procis impudentibus manus immitteret.
Hac è regione poſita perpulchra ſede
Filia Icarij prudens Penelope,
Virorum in ædibus vniuſcuiuſque verbum audiebat:
Cœnam enim illi ridentes parabant
Suauem, & animo-gratam, quoniam valde multas [victimas] mactarant.
Cœna autem nunquam ingratior alia eſſe poſſet
[Ea,] quam iam citò ſtatuerat dea & fortis vir [illis
Apponere. Priores enim [proci in Vlyſſem] indecora [facinora] patrarant.

ARGV-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΦΙ ΡΑΨΩδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ τῷ τείνοντι τὸ τόξον ὁμολογεῖ τὸν αὐτῆς γάμον. Ὀδυσσεὺς δὲ Εὐμαίῳ καὶ Φιλοιτίῳ ἐντειλάμενος περὶ τῆς τῶν θυρῶν ἀσφαλείας, αὐτὸς ἀφίησι τὸ βέλος διὰ τῶν πελέκεων, δηλοῦ τεῖναι τὸ τόξον μὴ δυνηθέντος.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Φῖ δὲ βιὸν προτίθησιν ἄεθλον Πηνελόπεια,

ΑΛΛΗ.

Τόξου θέσις.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ἡ φῖ ῥαψῳδία.

ΤΗ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια, καὶ φόνου ἀρχήν.
5 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
Εἵλετο δὲ κληῗδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ·
Καλὴν, χαλκείην, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν·
Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
Ἔσχατον· ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος,

Χαλκός

ARGVMENTVM XXI. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

PENELOPE ei, qui tetendiſſet arcum pollicetur ſuas nuptias. Vlyſſes verò Eumæo & Philœtio datis de ianuarum cuſtodia mandatis, ipſe traiecit ſagittam per ſecures, [id eſt per media illarum foramina] quam nemo alius arcum tendere potuiſſet.

ALIVD ARGVMENTVM VEL INSCRIPTIO.

Φ, autem arcus proponit certamen Penelope.

ALIA INSCRIPTIO.

Arcus propoſitio.

HOMERI ODYSSEÆ

LIBER XXI.

AT in mentibus poſuit dea cæſiis-oculis Minerua
Filia Icarij prudenti Penelopæ,
Arcum procis ponere, candenſq; ferrum
In ædibus Vlyſſis, certamina, & cædis principium.
Scalam autem altam aſcendit ſui cubili:
Cepit.v. clauem bene flexam manu forti,
Pulchram, æream, manubrium verò eboris inerat.
Perrexit.v. ire ad thalamum cum ancillis mulieribus
Vltimum, illic autem ei theſauri iacebant regis,

Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος.
Ενθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρη
Ιοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί
Δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας
Ιφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισι.
Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν,
Οἴκῳ Ορτιλόχοιο δαΐφρονος· ἤτοι Οδυσσεὺς
Ηλθε μετὰ χρεῖος τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε·
Μῆλα γὰρ ἐξ Ιθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν
Νηυσὶ πολυκλήισι τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Οδυσσεὺς
Παιδνὸς ἐών. πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄλλοι τε
γέροντες.
Ιφιτος αὖθ' ἵππους διζήμενος αἵ οἱ ὄλοντο,
Δώδεκα θήλειαι· ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί,
Αἳ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο,
Επειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον·
Φῶθ' Ηρακλῆα, μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων,
Ος μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ', οὐδὲ
τράπεζαν
Τὴν δή οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
Ιππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων Οδυσῆι συνήντετο, δῶκε δὲ τόξον,
Τὸ πρὶν μέν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὔρυτος, αὐτὰρ ὁ παιδὶ
Κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
Τῷ δ' Οδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
Αρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· οὐδὲ τραπέζῃ
Γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνεν
Ιφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
Ος οἱ τόξον ἔδωκε. τὸ δ' οὔποτε δῖος Οδυσσεὺς
Ερχόμενος πόλεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ηρεῖτ', ἀλλ' αὐτοῦ μνῆμα ξείνοιο φίλοιο
Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης.
Η δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο δῖα
γυναικῶν.

Æſque aurumq́; & multum elaboratum ferrum.
Ibi.v.arcus iacebat reflexus & pharetra
Sagittifera, multæ.v.inerant ſuſpirioſæ ſagittæ,
Dona, quæ ei hoſpes Lacedæmone dedit obuius factus
Iphitus Eurytides ſimilis immortalibus.
Hi enim Meſſenæ occurrerant alter alteri,
Domo in Ortilochi bellicoſi: ſiquidem Vlyſſes
Iuerat ad debitum, quod ei omnis populus debebat:
Oues enim ex Ithaca Meſſenij viri ſuſtulerant
Nauibus multiiugis trecentas, & paſtores. *(Vlyſſes*
Horũ gratia in legationem [.i.legatus] multam viam iuerat
Adoleſcens quum eſſet: præmiſerat enim [eum] pater aliiq́;
ſenes [id eſt populi principes.]
Iphitus verò equas quærens, quæ ei perditæ erant
Duodecim fœminæ, poſt autem mulæ patientes-operum,
Quæ ei etiam poſtea cædes & parca factæ ſunt,
Poſtquam ad Iouis filium peruenit magnanimum
Virum Herculem, magnorum peritum-operum,
Qui ipſum hoſpes quum eſſet, interfecit ſuis in ædibus:
Crudelis, qui neque deorum prouidentiam reueritus eſt, neque menſam
Quam tunc ei appoſuerat: poſtea enim occidit & ipſum.
Equas.v.ipſe retinuit fortes-vnguibus in ædibus,
Quas quærens Vlyſſi occurrit. dedit autem arcum,
Quem antea quidem portabat magnus Eurytus, at hic filio
Reliquit moriens in ædibus altis.
Huic verò Vlyſſes enſem acutum, & fortem lanceam dedit,
Principium hoſpitij animo-chari, neque in menſa
Cognouerunt alter alterum, prius enim Iouis filius interfecit
Iphitum Eurytiden ſimilem immortalibus,
Qui ei arcum dedit: hunc verò nunquam diuinus Vlyſſes
Proficiſcens ad bellum nigris in nauibus
Portauit: ſed ipſius memoria hoſpitis dilecti
Iacebat in ædibus: portabat autem ſua in terra.
Hæc igitur quando iam ad thalamum hunc peruenit diuina mulier,

Limen

Οὐδὸν τε δρύϊνον προσεβήσατο, τόν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν,
Ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
Αὐτίκ' ἄρ' ἥ γ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης,
Ἐν δὲ κληῗδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας
Ἄντα τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος
Βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα
Πληγέντα κληῗδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, ἔνθα δὲ χηλοὶ
Ἕστασαν. ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματα κεῖτο.
Ἔνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον
Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός
Ἑζομένη δὲ κατ' αὖθι φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
Κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ᾕρεε τόξον ἄνακτος.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον· πολλοὶ δ' ἐνέσαν στονόεντες ὀϊστοί.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκὸς ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηύδα, καὶ φάτο μῦθον,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα
Ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ
Ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,
Ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
Ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον.
Θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσῆος θείοιο·
Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα

Κουρίδιον

Limen quernum aſcendit, quod quondam faber
Polierat ſcienter, & ad perpendiculum direxerat:
In [eo] autẽ poſtes aptauerat, foreſq́ue impoſuerat ſplendidas.
Statim autem hæc lorum velociter ſoluit annulo,
Immiſit autem clauem, forium verò repulit obices
Antè prudenter collineans. hæ autem reſonuerunt velut taurus
Paſcens prato, tantum ſonuerunt pulchræ fores
Percuſſæ claui: apertæ autem ſunt ei citò.
Hæc verò in altã tabulatũ iuit, illic autem capſæ
Stabant, in his verò odoriferæ veſtes iacebant.
Hinc extenſa [i. porrecta manu] à clauo accepit arcum,
Cum ipſa pharetra, quæ eũ circum iacebat, [i. tegebat] lucida.
Sedens autem illic dilectis in genibus deponens,
Flebat valde ſtridulè, excepit verò arcum regis.
Hæc.a. poſtquam ſatiata eſt multarum lacrymarum luctus,
Perrexit ire domum ad procos ſuperbos,
Arcum tenens in manu reflexum & pharetram
Sagittiferam: multæ autem inerant ſuſpirioſæ ſagittæ.
Simul autem cum ea ancillæ portabant arcam, vbi ferrum
Iacebat multum & æs, certamina regis.
Hæc verò quando iam ad procos peruenit diuina mulier,
Stetit autem apud limen domus bene factæ,
Ante genas tenens nitentia capitis vela.
Ancilla autem ei prudens vtrinque aſtitit,
Statim autem procis loquuta eſt & dixit verbum,
Audite me proci ſuperbi, qui in hanc domum
Infeſti ingruitis ad comedendum & bibendum aſſiduè ſemper
Viro abſente multo tempore, neque vllum alium
Rei [huius veſtræq́ moræ] prætextũ facere [ac afferre] poteſtis
Sed me cupientes ducere & facere vxorem, [hîc manetis]
Quare agite proci, quoniam hoc proponitur præmium.
Ponam enim magnum arcum Vlyſſis diuini.
Quicunque autem facillimè extenderit arcum manibus,
Et ſagittam traiecerit per ſecures duodecim omnes,
Huic ſimul ſequar relinquens hanc domum,

S

Κυείδιον, μάλα καλόν, ἐνίπλειον βιότοιο,
Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ·
Ως φάτο· καί ῥ' Εὔμαιον ἀνώγει δῖον ὑφορβόν,
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον.
Δακρύσας δ' Εὔμαιος ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν.
Κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος.
Αντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Νήπιοι ἀγροιῶται ἐφημέρια φρονέοντες,
Α δειλοί, τί νυ δάκρυ κατείβετον ἠδὲ γυναικὶ
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον; ἧ τε καὶ ἄλλως
Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτην.
Αλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι, ἠὲ θύραζε
Κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον, οὐ γὰρ ὀΐω
Ρηϊδίως τόδε τόξον ἐΰξοον ἐντανύεσθαι.
Οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοίσδεσι πᾶσιν
Οἷος Οδυσσεὺς ἔσκεν. ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα,
(Καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ) πάϊς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ως φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Νευρὴν ἐντανύσειν διοϊστεύσειν τε σιδήρου.
Ητοι ὀϊστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν
Εκ χειρῶν Οδυσῆος ἀμύμονος, ὃν ποτ' ἀτίμα
Ημενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Ω πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων.
Μήτηρ μέν μοι φησὶ φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,
Αλλῳ ἅμ' ἕψεσθαι, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα·
Αὐτὰρ ἐγὼ γελόω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
Αλλ' ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον,
Οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Αχαιΐδα γαῖαν,
Οὔτε Πύλου ἱερῆς, οὔτ' Αργεος, οὔτε Μυκήνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ιθάκης, οὔτ' Ηπείροιο μελαίνης.

In quam virgo-ducta fui, perpulchram, plenam facultatum,
Cuius aliquando me memorem fore puto vel in ſomnio.
Sic dixit, & Eumæum iuſsit eximium ſubulcum,
Arcum procis ponere, candensq́ ferrum.
Lacrymans. v. Eumæus ſuſcepit & depoſuit.
Fleuit autem bubulcus alibi, poſtquam vidit arcum regis.
Antinous. v. increpuit, ſermonemq́ habuit his verbis.
Stulti ruſtici, quotidiana cogitantes,
Ah miſeri cur lacrymas funditis? & mulieri
Animum in pectoribus mouetis? cui & aliòquin
Iacet in doloribus animus, poſtquam dilectum amiſit maritum.
Sed tacitè comedite ſedentes, vel foras
Flete egreſsi, hîc arcus relinquentes,
Procis certamen grauiſsimum: non enim puto,
Facilè hunc arcum politum tendi [à nobis poſſe.]
Non enim aliquis adeſt talis vir inter hos omnes
Qualis Vlyſſes fuit, ego enim ipſum ipſe vidi:
(Etenim memor ſum) puer. v. adhuc infans eram.
Sic dixit: huic v. animus in pectoribus ſperabat
Neruum [id eſt, arcum] fore vt intenderet, tranſmitteretque ſagittam per ferrum.
Certè ſagittam primus guſtaturus erat
Ex manibus Vlyſsis ſtrenui [emiſſam,] quem tunc contemnebat
Sedens in domo, & [in eum] concitabat omnes ſocios.
His autem etiam dixit ſacra vis Telemachi,
O facinus indignum, certè valde me Iupiter dementem fecit Saturnius.
Mater quidem mihi dicit dilecta, prudens quamuis ſit,
Alium ſe ſequuturam relicta hac domo:
At ego rideo & delector inſano animo.
Sed agite proci, quoniam hoc propoſitum eſt præmium,
Qualis nunc non eſt mulier in Achaica terra,
Neque in Pylo ſacra, neque Argis, neque Mycenis,
Neque in ipſa Ithaca, neque in Epiro nigra:

Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε τί με χρὴ μητέρος αἴνου;
Ἀλλ' ἄγε μὴ μυνῄσι παρέλκετε, μηδ' ἔτι τόξου
Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, ὄφρα ἴδωμεν.
Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην·
Εἰ δέ κεν ἐντανύσω, διοϊστεύσω τε σιδήρου,
Οὔ κέ μοι ἀχνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ
Λείποι ἅμ' ἄλλῳ ἰοῦσ'. ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
Οἷός τ' ἤδη πατρὸς ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι.
Ἦ, καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
Ὀρθὸς ἀναΐξας ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.
Πρῶτον μὲν πελέκεας στῆσεν, διὰ τάφρον ὀρύξας
Πᾶσι μίαν μακρήν, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε. τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας
Ὡς εὐκόσμως στῆσε. πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, καὶ τόξου πειρήτιζεν·
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρυσσέσθαι μενεαίνων
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ,
Νευρὴν ἐντανύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου.
Καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Ὢ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακός τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς,
Ἠὲ νεώτερός εἰμι, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα
Ἄνδρ' ἀπαμύνεσθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
Ἀλλ' ἄγεθ', οἵπερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε,
Τόξου πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὡς εἰπών, τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε,
Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν·
Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη·
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,

Ipſi a. hoc ſcitis, quid mihi opus-eſt matris laudatione. [id eſt, quid opus eſt matrem à me laudari?]
Sed agite, ne excuſationibus rem trahite, neque arcus
Diu abducimini à tenſione, vt videamus qui ſitis.
5 *Quin etiam ego ipſe hunc arcum experiar.*
Si autem [arcum] intendero, tranſmiſeróque ſagittam per ferrum,
Non mihi dolenti has domos veneranda mater
Linquet cum alio profecta quando ego poſtea relictus-fuero,
10 *Potero iam patris præmia præclara ſuſcipere, [ferre.]*
Dixit: & ab humeris pallium depoſuit purpureum,
Rectus ſurgens, enſem. v. acutum depoſuit ex humeris,
Primùm quidem ſecures [perforatas] ſtatuit foſſa effoſſa [id eſt facta.]
15 *Omnibus vna longa, & ad lineam direxit,*
Circum autem terram induxit [id eſt] congeſſit. ſtupor verò cepit omnes videntes:
Adeò bene-ornatè ſtatuit. antea enim nunquam [quiſquam ipſorum hoc] viderat.
20 *Stetit verò ad limen profectus, & arcum tentauit.*
Ter quidem ipſum manibus-curuauit trahere, [tendere] cupiens.
Ter autem remiſit de robore quum ſperaret hoc animo
Neruum iam iam fore vt tenderet-mitterétque ſagittam per ferrum.
Et iam tetendiſſet vi quartum attrahens,
25 *Sed Vlyſſes renuit, & continuit vel cupientem.*
His autem rurſus loquuta eſt magna vis Telemachi,
O facinus indignũ, vel ẽt poſthac ignauusq; ero, & imbecillus
Vel iunior ſum, & nondum manuum robore fretus-ſum
Ad virum propulſandũ, quando aliquis prior moleſtus fuerit
30 *Sed agite, qui me viribus potentiores eſtis,*
Arcus periculum facite & perficiamus certamen.
Sic loquutus, arcum quidem à ſe [procul] poſuit humi,
Acclinatum ad conglutinatas politas tabulas.
Illic. v. velocem ſagittam pulchro admouit [ianuæ] annulo.
35 *Retro. v. iterum deſedit in ſede vnde ſurrexerat.*
His autem Antinous loquutus eſt Eupithis filius,

Ορνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι,
Αρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει.
Ως ἔφατ' Αντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο Οἴνοπος υἱός,
Ο σφι θυοσκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
Ιζε μυχοίτατος αἰεί, ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ
Εχθραὶ ἔσαν, πᾶσι δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσιν,
Ος ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, καὶ τόξου πειρήτιζεν.
Οὐδέ μιν ἐντάνυσε· πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων,
Ατρίπτους, ἁπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν,
Ω φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερόν ἐστι
Τεθνάμεν ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν οὗθ' ἕνεκ' αἰεὶ
Ενθάδ' ὁμιλέομεν, ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα.
Νῦν μέν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ
Γῆμαι Πηνελόπειαν Οδυσσῆος παράκοιτιν·
Αὐτὰρ ἐπὴν τόξου πειρήσεται, ἠδὲ ἴδηται,
Αλλην δή τιν' ἔπειτα Αχαιϊάδων εὐπέπλων
Μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
Γήμαιθ' ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ως ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕο τόξον ἔθηκε,
Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν,
Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
Αψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Αντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε, νεμεσσῶμαι δέ τ' ἀκούων,
Εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι.
Οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
Οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ ὀϊστῶν·
Αλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί.

Surgite ordinatim à dextra omnes ſocij,
Initio facto à loco vnde vinum miniſtrat, pocillator.]
Sic dixit Antinous: his v. placuit ſermo:
Liodes autem primus ſurrexit Oenopu filius,
Qui ipſis ſacerdos erat, iuxta craterem v. pulchrum
Sedebat infimus ſemper. iniuria verò ei ſoli
Inimica erant omnibus verò ſuccenſebat procis:
Qui tunc primus arcum accepit & ſagittam velocem.
Stetit autem ad limen profectus, & arcus periculum fecit.
Neque ipſum intendit, prius enim fatigauit manus ſurſum
trahens,
Haud tritas, teneras, ad procos verò dixit,
O amici non quidem ego intendam, capiat verò & alius.
Multos enim hic arcus procos priuabit
Animo & anima, quoniam multò melius eſt
Mori, quàm viuos carere ſemper eo cuius gratia
Hic verſamur expectantes dies omnes.
Nunc quidem aliquis & ſperat in mentibus & cogitat
Se ducturum Penelopen Vlyſſis vxorem:
At poſtquam arcum tentauerit, & viderit,
Aliam iã aliqua poſtea Græcarũ pulchris-peplis-ornatarũ
Tentat vxorem, dotalibus donis ſibi concilians hac verò poſtea
Nubat ei qui plurima [dona] dederit, & fatis-deſtinatus ve-
nerit.
Sic dixit & a ſe procul arcum poſuit
Acclinatum ad conglutinatas politas tabulas,
Ibi vero citam ſagittam pulchro admouit [ianuæ] annulo.
Retro verò iterum deſedit in ſede vnde ſurrexerat.
Antinous autem increpuit, ſermonemq́; habuit his verbis.
Liodes, quale tibi verbum fugit ſeptum dentium,
Graueq́; moleſtumq́;? iraſcor autem tibi [hoc] audiens,
Si iam hic arcus procos priuabit
Animo & anima, quoniam non potes tu intendere.
Non enim te talem genuit bona mater
Vt poſſes eſſe extenſor arcuſq́; & [iaculator] ſagittarum.
Sed alij tendent breui proci inclyti.

Ως φάτο καί ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν,
Αγρει δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ.
Παρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Εκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος,
Οφρα νέοι θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
Τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέσωμεν ἄεθλον.
Ως φάθ'. ὁ δ' αἶψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον πῦρ·
Παρ δὲ φέρων δίφρον θῆκε καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
Εκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος,
Τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
Εντανύσαι. πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
Αντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
Αρχοὶ μνηστήρων. ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
Τὼ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω
Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος θείοιο·
Εκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
Αλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς,
Φθεγξάμενός σφ' ἔπεσσι προσηύδα μειλιχίοισι,
Βουκόλε καὶ σὺ συφορβέ, ἔπος τί κε μυθησαίμην,
Η αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, εἴποθεν ἔλθοι
Ωδε μάλ' ἐξαπίνης, καί τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;
Η κεν μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτ', ἢ Ὀδυσῆϊ;
Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ,
Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ,
Ως ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνήρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων,
Γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ως δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
Εξαῦτις σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ενδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας,
Ηλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.

Sic dixit: & imperauit Melanthio cuſtodi caprarum.
Age,ignem accende in ædibus Melanthi,
Appone autem ſedemq́; magnam & pelles ſupra ipſam.
Effer verò pinguedinis magnam maſſam intus exiſtentis,
Vt iuuenes [eam]calefacientes,[& arcum] inungentes pinguedine,
Arcum tentemus,& perficiamus certamen.
Sic dixit: hic autem ſtatim accendit Melanthius maximum ignem:
Appoſuit ſedem & pelles ſupra ipſam,
Pinguedinis.a.exiuit magnam maſſam intus exiſtentis.
Hac verò iuuenes[arcum vnctum]calefacientes tentarunt,neque poterant
Tendere.multùm enim viribus inferiores erant.
Antinous verò adhuc abſtinebat,& Eurymachus diuinus
Principes procorum, virtute enim erant longè præſtantiſsimi,
Hi verò ex domo iuerunt,digreſsi ſimul ambo.
Bubulcus & ſubulcus Vlyſsis diuini.
Ipſe autem poſt hos domo exiuit diuinus Vlyſſes:
Sed quando iam extra fores fuerunt & aulam,
Verba fundens ipſos affatus eſt ſuauibus,
Bubulce & tu ſubulce verbum aliquod dicam,
An ipſe celem? dicere autem me animus iubet.
Quales foretis in ferendo Vlyſsi auxilio,ſicunde veniat
Sic valde derepente,& aliquis deus ipſum ferat?
Vtrum procis auxiliaremini,an Vlyſsi?
Dicite quomodo vos cor animúſque iubet.
Hunc autem rurſus alloquutus eſt boum bubulcus vir,
Iupiter pater,vtinam.v.hoc perficiat deſiderium.
Vtinam veniat quidem ille vir,ducat autem ipſum deum.
Cognoſceres qualis mea potentia,& manus ſequerentur.
Sic.v ſimiliter Eumæus ſupplicauit omnibus diis,
Redere Vlyſſem prudentem ſuam in domum.
At poſtquam horum mentem veram cognouit,
Iterum ipſos verbis mutuis alloquutus eſt,
Intus quidem iam hic ipſe ego,mala multa paſſus,
Veni vigeſimo anno in patriam terram.

Cognoſco

Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω
Οἴοισι δμώων· τῶν δ' ἄλλων οὔ τευ ἄκουσα
Εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι.
Σφῶϊν δ' ὡς ἔσεταί περ, ἀληθείην καταλέξω·
Αἴχ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, καὶ κτήματ' ὀπάσσω,
Οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα· καί μοι ἔπειτα
Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλό τι δείξω,
(Ὄφρα με εὖ γνῶτον, πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ)
Οὐλὴν τήν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.
Παρνησόν δ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Ὣς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς.
Τὼ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
Κλαῖον ἄρ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντες,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους·
Ὣς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, φώνησέν τε,
Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε, μή τις ἴδηται
Ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπῃσι καὶ εἴσω.
Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μὴ δ' ἅμα πάντες·
Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες. ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
Οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν ἠδὲ φαρέτρην·
Ἀλλὰ σὺ δῖ' Εὔμαιε φέρων ἀνὰ δώματα τόξον,
Ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι, εἰπεῖν τε γυναιξὶ
Κληΐσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Σοὶ δὲ Φιλοίτιε δῖε θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
Κληΐσαι κληῗδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι.
Ὣς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν ἔνθεν περ ἀνέστη.
Ἐς δ' ἄρα καὶ τὼ δμῶε ἴτην θείου Ὀδυσῆος.

Cognoſco autem quod vobis cupientibus veni
Solus ſeruorum, aliorum verò neminem audiui
Precantem me iterum poſtliminio-reducem domum venire.
Vobis autem, ſicut etiam erit, veritatem dicam.
Vtinam ſub me deus domet procos ſuperbos,
Dabo ambobus vxores, & fortunas præbebo,
Domosq; prope me ædificatas, & mihi poſtea
Telemacho ſocijq; fratréſque eritis.
Eia age, iam & ſignum valde manifeſtum aliud oſtendam,
(Vt me bene cognoſcatis & habeatis perſuaſum in animo)
Cicatricem, quam quondam mihi ſus impreſſit albo dente.
Ad Parnaſum quum veniſſem cum filijs Autolyci.
Sic loquutus, veſtes magna remouit à cicatrice.
Hi autem poſtquam inſpexerunt, beneq; cognouerunt ſingula.
Fleuerunt circa Vlyſſem prudentem, manibus amplexi,
Et oſculati ſunt amplectentes, caputq; & humeros.
Sic verò eorum modo Vlyſſes capita & manus oſculatus eſt.
Quin etiam lugentibus occidiſſet lumen ſolis,
Niſi Vlyſſes ipſe prohibuiſſet, loquutusq; fuiſſet:
Ceſſate à fletu luctuq; ne quis videat
Egreſſus domo, ac dicat & intus.
Sed alter poſt alterum intrate, neque ſimul omnes:
Primus ego, poſt autem vos: et hoc ſignum fiat.
Alij quidem enim omnes quicunque [ſunt] proci ſuperbi
Non ſinent mihi dari arcum & pharetram.
Sed tu diuine Eumæe portans per ædes arcum,
In manibus mihi pone, dicque mulieribus
Vt claudant domus fores firmiter aptatas.
Si autem aliquis vel gemitum vel ſtrepitum intus audiat
Virorum noſtris in ſeptis, ne vllo modo foras
Prodeat: ſed ibi quietè maneat ad opus,
Tibi autem Philœti diuine fores mando aulæ
Vt claudas claui, celeriterq; peſſulum immittas.
Sic loquutus, intrauit domos bene-habitatas.
Sedit poſtea, in ſedem profectus vnde ſurrexerat,
Tum etiam famuli ingreſſi ſunt diuini Vlyſſis.

Euryma-

Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός. ἀλλά μιν οὐδ' ὥς
Ἐντανύσαι δύνατο, μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Ὦ πόποι ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων.
Οὔτι γάμου τοσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
(Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, αἱ μὲν ἐν αὐτῇ
Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, αἱ δ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν)
Ἀλλ' εἰ δὴ τοσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
Ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσαι
Τόξον ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός·
Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοέεις δὲ καὶ αὐτός.
Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ'· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας
Ἑστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι ὀΐω,
Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα·
Ἠῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν
Αἶγας ἄγειν αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
Ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
Τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,

Eurymachus autem iam arcum in manibus mouebat,
Calefaciens [eum] hinc, & illinc ſplendore ignis, ſed ipſum neque ſic
Tendere potuit, valde.v ſuſpirauit glorioſum cor.
Suſpirans autem loquutus eſt ſermonemq; habuit his verbis,
O dij, certè mihi dolor [oboritur] & propter me ipſum & propter cunctos.
Non propter nuptias tantùm lugeo quamuis doleam.
(Sunt [enim] & aliæ multæ Græcæ, partim quidem in ipſa
Mari-cincta Ithaca, partim etiam in aliis ciuitatibus.)
Sed hoc doleo ſi adeò viribus inferiores ſumus
Diuino Vlyſſe, vt non poſſimus tendere
Arcum: dedecus enim [erit] & apud poſteros auditu.
Hunc verò Antinous alloquutus eſt Eupithis filius,
Eurymache non ſic erit, intelligis autem & ipſe.
Nunc enim in populo dies feſtus [eſt]
Sanctus: quis igitur arcus tenderet ſed quieti
Deponite: at ſecures [perforatas] quamuis ſinamus omnes
Stare, [nihil mali hinc nobis accidet,] non enim quenquam [eas] ſublaturum puto,
Profectum in domum Laertiada Vlyſsis.
Sed age, pincerna quidem denuò-rem-aggrediatur poculis,
Vt poſtquam libarimus deponamus curuos arcus.
Manè verò iubete Melanthium cuſtodem caprarum
Capras ducere, quæ in omnibus longè præſtantiſſimæ [ſunt] caprarum gregibus
Vt femoribus dicatis Apollini inclyto arcu
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit Antinous: his autem placuit ſermo.
His verò præcones quidem aquam in manus fuderunt,
At iuuenes crateras impleuerunt vſque ad ſumma-labra potu, [id eſt vino]
Miniſtrarunt autem omnibus rem exorſi poculis.
Hi poſtquam libauerunt, biberuntq; quantum voluit animus,
Tum is dolos-meditans loquutus eſt prudens Vlyſſes,
Audite me proci inclytæ reginæ,

Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός. ἀλλά μιν οὐδ' ὥς
Ἐντανύσαι δύνατο, μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Ὦ πόποι ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων.
Οὔ τι γάμου τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
(Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, αἱ μὲν ἐν αὐτῇ
Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ἠδ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν)
Ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
Ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
Τόξον ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται, νοέεις δὲ καὶ αὐτός.
Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
Ἁγνή. τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ'. ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας
Ἑστάμεν, οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἴω,
Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα·
Ἠῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν
Αἶγας ἄγειν αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
Ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
Τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,

Ὄφρ'

Eurymachus autem iam arcum in manibus mouebat,
Calefaciens [eum] hinc, & illinc ſplendore ignis, ſed ipſum neque ſic
Tendere potuit, valde. v ſuſpirauit glorioſum cor.
Suſpirans autem loquutus eſt ſermonemq; habuit his verbis.
O dij, certè mihi dolor [oboritur] & propter me ipſum & propter cunctos.
Non propter nuptias tantùm lugeo quamuis doleam.
(Sunt [enim] & aliæ multæ Græcæ, partim quidem in ipſa
Mari-cincta Ithaca, partim etiam in aliis ciuitatibus.)
Sed hoc doleo *ſi adeò viribus inferiores ſumus*
Diuino Vlyſſe, vt non poſſimus tendere
Arcum: dedecus enim [erit] & apud poſteros auditu.
Hunc verò Antinous alloquutus eſt Eupithis filius,
Eurymache non ſic erit, intelligis autem & ipſe.
Nunc enim in populo dies feſtus [eſt]
Sanctus quis igitur arcus tenderet ſed quieti
Deponite: at ſecures [perforatas] quamuis ſinamus omnes
Stare, [nihil mali hinc nobis accidet,] non enim quenquam [eas] ſublaturum puto,
Profectum in domum Laertiadæ Vlyſſis.
Sed age, pincerna quidem denuò-rem-aggrediatur poculis,
Vt poſtquam libarimus deponamus curuos arcus.
Manè verò iubete Melanthium cuſtodem caprarum
Capras ducere, quæ in omnibus longè præſtantiſſimæ [ſunt] caprarum gregibus
Vt femoribus dicatis Apollini inclyto arcu
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit Antinous: his autem placuit ſermo.
His verò præcones quidem aquam in manus fuderunt,
At iuuenes crateras impleuerunt vſque ad ſumma-labra potu, [id eſt vino]
Miniſtrarunt autem omnibus rem exorſi poculis.
Hi poſtquam libauerunt, biberuntq; quantum voluit animus.
Tum iis dolos-meditans loquutus eſt prudens Vlyſſes,
Audite me proci inclytæ reginæ,

Vt

Ευρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός. ἀλλά μιν οὐδ' ὥς
Ενταvύσαι δύνατο μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Ω πόποι ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων.
Ουτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
(Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Αχαιΐδες, αἱ μὲν ἐν αὐτῇ
Αμφιάλῳ Ιθάκῃ, ἠδ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν)
Αλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
Αντιθέου Οδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
Τόξον ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν δ' αὖτ' Αντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται, νοέεις δὲ καὶ αὐτός.
Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
Αγνή τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ'. ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας
Εστάμεν, οὐ μὲν γὰρ τιν' ἀναιρήσεσθαι ὀίω,
Ελθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Οδυσῆος.
Αλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Οφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα·
Ηῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν
Αἶγας ἄγειν αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
Οφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Απόλλωνι κλυτοτόξῳ,
Τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ως ἔφατ' Αντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,

Eurymachus autem iam arcum in manibus mouebat,
Calofaciens[eum]hinc, & illinc ſplendore ignis, ſed ipſum neque ſic
Tendere potuit, valde.v ſuſpirauit glorioſum cor.
Suſpirans autem loquutus eſt ſermonemq; habuit his verbis.
O dij, certè mihi dolor [oboritur] & propter me ipſum & propter cunctos.
Non propter nuptias tantùm lugeo quamuis doleam.
(Sunt [enim] & aliæ multæ Græcæ, partim quidem in ipſa
Mari-cincta Ithaca, partim etiam in aliis ciuitatibus.)
Sed hoc doleo ſi adeò viribus inferiores ſumus
Diuino Vlyſſe, vt non poſsimus tendere
Arcum: dedecus enim[erit] & apud poſteros auditu.
Hunc verò Antinous alloquutus eſt Eupithis filius,
Eurymache non ſic erit, intelligis autem & ipſe.
Nunc enim in populo dies feſtus[eſt]
Sanctus quis igitur arcus tenderet ſed quieti
Deponite: at ſecures[perforatas] quamuis ſinamus omnes
Stare, [nihil mali hinc nobis accidet,] non enim quenquam [eas]ſublaturum puto,
Profectum in domum Laertiadæ Vlyſsis.
Sed age, pincerna quidem denuò rem aggrediatur poculis,
Vt poſtquam libarimus deponamus curuos arcus.
Manè verò iubete Melanthium cuſtodem caprarum
Capras ducere, quæ in omnibus longè præſtantiſsimæ[ſunt] caprarum gregibus
Vt femoribus dicatis Apollini inclyto arcu
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit Antinous: his autem placuit ſermo.
His verò præcones quidem aquam in manus fuderunt,
At iuuenes crateras impleuerunt vſque ad ſumma-labra potu, [id eſt vino]
Miniſtrarunt autem omnibus rem exorſi poculis.
Hi poſtquam libauerunt, biberuntq; quantum voluit animus.
Tum iis dolos-meditans loquutus eſt prudens Vlyſſes,
Audite me proci inclytæ reginæ,

Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός. ἀλλά μιν οὐδ' ὥς
Ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δὲ στένε κυδάλιμον κῆρ·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Ὢ πόποι ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων.
Οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
(Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, αἱ μὲν ἐν αὐτῇ
Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, αἱ δ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν)
Ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
Ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
Τόξον· ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός,
Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται· νοέεις δὲ καὶ αὐτός.
Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ'· ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας
Ἑστάμεν, οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἴω,
Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα·
Ἠῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν
Αἶγας ἄγειν, αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
Ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
Τόξου πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,

Ὄφρ'

Eurymachus autem iam arcum in manibus mouebat,
Calefaciens[eum] hinc, & illinc ſplendore ignis, ſed ipſum neque ſic
Tendere potuit, valde.v ſuſpirauit glorioſum cor.
5 Suſpirans autem loquutus eſt ſermonemq; habuit his verbis.
O dij, certè mihi dolor [oboritur] & propter me ipſum & propter cunctos.
Non propter nuptias tantùm lugeo quamuis doleam.
(Sunt [enim] & aliæ multæ Græcæ, partim quidem in ipſa
10 Mari-cincta Ithaca, partim etiam in aliis ciuitatibus.)
Sed hoc doleo ſi adeò viribus inferiores ſumus
Diuino Vlyſſe, vt non poſſimus tendere
Arcum: dedecus enim[erit] & apud poſteros auditu.
Hunc verò Antinous alloquutus eſt Eupithis filius,
15 Eurymache non ſic erit, intelligis autem & ipſe.
Nunc enim in populo dies feſtus[eſt]
Sanctus quis igitur arcus tenderet ſed quieti
Deponite: at ſecures[perforatas] quamuis ſinamus omnes
Stare, [nihil mali hinc nobis accidet,] non enim quenquam
20 [eas] ſublaturum puto,
Profectum in domum Laertiadæ Vlyſſis.
Sed age, pincerna quidem denuò-rem-aggrediatur poculis,
Vt poſtquam libarimus deponamus curuos arcus.
Manè verò iubete Melanthium cuſtodem caprarum
25 Capras ducere, quæ in omnibus longè præſtantiſſimæ[ſunt] caprarum gregibus
Vt femoribus dicatis Apollini inclyto arcu
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit Antinous: his autem placuit ſermo.
30 His verò præcones quidem aquam in manus fuderunt,
At iuuenes crateras impleuerunt vſque ad ſumma-labra potu, [id eſt vino]
Miniſtrarunt autem omnibus rem exorſi poculis.
Hi poſtquam libauerunt, biberuntq; quantum voluit animus.
35 Tum iis dolos-meditans loquutus eſt prudens Vlyſſes,
Audite me proci inclytæ reginæ,

Vt

Eurymachus autem iam arcum in manibus mouebat,
Calefaciens[eum]hinc,& illinc ſplendore ignis, ſed ipſum neque ſic
Tendere potuit, valde.v ſuſpirauit glorioſum cor.
Suſpirans autem loquutus eſt ſermonemq; habuit his verbis.
O dij, certè mihi dolor [oboritur] & propter me ipſum & propter cunctos.
Non propter nuptias tantùm lugeo quamuis doleam.
(Sunt [enim] & alia multa Græca, partim quidem in ipſa
Mari-cincta Ithaca, partim etiam in aliis ciuitatibus.)
Sed hoc doleo ſi adeò viribus inferiores ſumus
Diuino Vlyſſe, vt non poſsimus tendere
Arcum: dedecus enim[erit] & apud poſteros auditu.
Hunc verò Antinous alloquutus eſt Eupithis filius,
Eurymache non ſic erit, intelligis autem & ipſe.
Nunc enim in populo dies feſtus [eſt]
Sanctus quis igitur arcus tenderet ſed quieti
Deponite: at ſecures[perforatas] quamuis ſinamus omnes
Stare, [nihil mali hinc nobis accidet,] non enim quenquam [eas]ſublaturum puto,
Profectum in domum Laertiadæ Vlyſsis.
Sed age, pincerna quidem denuò rem aggrediatur poculis,
Vt poſtquam libarimus deponamus curuos arcus.
Manè verò iubete Melanthium cuſtodem caprarum
Capras ducere, quæ in omnibus longè præſtantiſsimæ [ſunt] caprarum gregibus
Vt femoribus dicatis Apollini inclyto arcu
Arcum tentemus, & perficiamus certamen.
Sic dixit Antinous: his autem placuit ſermo.
His verò præcones quidem aquam in manus ſuderunt,
At iuuenes crateras impleuerunt vſque ad ſumma-labra potu, [id eſt vino]
Miniſtrarunt autem omnibus rem exorſi poculis.
Hi poſtquam libauerunt, biberuntq; quantum voluit animus,
Tum iis dolos-meditans loquutus eſt prudens Vlyſſes,
Audite me proci inclytæ reginæ,

Vt

Οφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Αντίνοον θεοειδέα
Λίσσομ' ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε·
Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν.
5 Ηῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλησιν.
Αλλ' ἄγε μοι δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
Ις οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Η ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομι-
10 στίη τε.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν,
Δείσαντες μὴ τόξον ἐΰξοον ἐντανύσειεν.
Αντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Α δειλὲ ξείνων, ἔνι τοι φρένες οὐδ'
15 ἠβαιαί.
Οὐκ ἀγαπᾷς ὅθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
Δαίνυσαι; οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
Μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
Ημετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
20 Οἶνός σε τρώει μελιηδής, ὅς τε καὶ ἄλλους
Βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ μηδ' αἴσιμα
πίνῃ.
Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
Αασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
25 Ες Λαπίθας ἐλθόντ' ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ,
Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόοιο.
Ηρωας δ' ἄχος εἷλε, διὲκ προθύρου δὲ θύραζε
Ελκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ
Ρῖνάς τ' ἀμήσαντες. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθείς,
30 Ηϊεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ,
Εξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
Οἷ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων.
Ως καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι αἴ κε τὸ τόξον
Εντανύσῃς· οὐ γάρ σευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
35 Ημετέρῳ ἐνὶ δήμῳ· ἄφαρ δέ σε νηῒ μελαίνῃ
Εἰς Εχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

Πέμψομεν

Vt dicam quæ me animus in pectoribus iubet.
Eurymachum autem maxime & Antinoum deo ſimilem
Oro, quoniam & hoc verbum vt decet dixit:
Nunc quidem dimitte arcum, committe verò [rem] diis,
Manè enim deus dabit victoriam cui voluerit.
Sed age mihi date arcum bene-politum, vt vobiſcum
Manuum & virium periculum faciam, ſi mihi adhuc adſit
Vis qualis antea fuit in flexilibus membris:
An iam mihi [eam] perdiderit errorq; & rerum ad victum neceſſariarum penuria.
Sic dixit: hi autem omnes vehementer irati ſunt,
Timentes ne arcum bene-politum tenderet.
Antinous verò increpuit, ſermonemq; habuit his verbis,
Ah miſerrime hoſpitum, mentis tibi ne minimum quidem ineſt:
Non eſt ſatis tibi, quòd quietus nobiliſſimis cum nobis
Conuiuaris, neque conuiuio priuaris, at audis
Verba noſtra & ſermonem? neque vllus alius
Verba noſtra hoſpes & mendicus audit.
Vinum te lædit dulce, quod & alios
Lædit, quicunque ipſum abundanter hauſerit, neque moderatè biberit.
Vinum & centaurum valde inclytum Eurytiona
Læſit in domo magnanimi Pirithoi,
Ad Lapithas profectum. hic.n. quoniam mẽtes læſerat vino,
Inſaniens mala fecit in domo Pirithoi.
Heroas verò dolor cepit: ex veſtibulo autem foras
Traxerunt inſurgentes, aures ſæuo ære,
Nareſq; demetentes: hic.v. mentibus ſuis [.i. ſuo furore,] læſus
Iuit ſuum infortunium portans inſano animo,
Ex quo centauris & viris contentio orta eſt,
Sibiq; ipſi primo malum inuenit, vino grauatus.
Sic & tibi magnum infortunium prædico, ſi hunc arcum
Tendas non enim vlli benigno occurres
Noſtra in domo: ſtatim verò te naui nigra
Ad Echetum regem, hominum vexatorem omnium

Mator

Πέμψομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι, ἀλλὰ ἕκηλος
Πινέ τε, μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Αντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ελπεαι, αἴ χ' ὁ ξεῖνος Οδυσσῆος μέγα τόξον
Εντανύσῃ, χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας,
Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι καὶ ἑὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν;
Οὐδ' αὐτός που τοῦτο γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπε,
Μηδέ τις ἡμείων τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων
Ενθάδε δαινύσθω, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα,
Κούρη Ικαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
Οὔτι σε τὸν δ' ἄξεσθαι ὀϊόμεθ' οὐδὲ ἔοικεν·
Αλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,
Μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Αχαιῶν.
Η πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
Μνῶνται, οὐδέ τι τόξον ἐΰξοον ἐντανύουσιν,
Αλλ' ἄλλός τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
Ρηϊδίως ἐτάνυσσε βιὸν, διὰ δ' ἧκε σιδήρου.
Ως ἐρέουσ', ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐρύμαχ', οὔπως ἔστιν ἐϋκλείας κατὰ δῆμον
Εμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
Ανδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
Οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγὴς,
Ανδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱός.
Αλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα ἴδωμεν.
Ωδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Εἴ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος Απόλλων,
Εσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
Δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
Καὶ ξίφος ἄμφηκες· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα·
Πέμψω δ' ὅππη μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,

Μῆτερ

Mittemus, hinc verò non ſeruabere: quare quietus
Bibeq́;, neque contende cum viris iunioribus.
Hunc verò rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Antinoe, non eſt bonum neque æquum vexare
Hoſpites Telemachi, quicunque ad has domos peruenit.
Exiſtimáſne ſi hic hoſpes Vlyſſis magnum arcum
Tetenderit, manibuſq́;, viq́; ſua fretus
Domum me eſſe ducturum, & ſuam facturum vxorem?
Atqui ne ipſe quidem fortaſſe hoc in pectoribus exiſtimat.
Neque aliquis veſtrum huius gratia animo dolens
Hîc conniuetur, quoniam haud quidem vllo modo decet.
Hanc verò rurſus Eurymachus Polybi filius contrà alloquutus eſt,
Filia Icarij prudens Penelope,
Non te hunc eſſe ducturum putamus neque decet:
Sed reueriti rumorem virorum & mulierum,
Ne aliquando aliquis dicat deterior alius Achiuorum,
Certè longè deteriores viri, ſtrenui viri vxorem
Petunt, quoniam non arcum politum tendunt.
Sed alius quidam mendicus vir errans veniens
Facilè tetendit arcum: traiecit autem [ſagittam] per ferrum.
Sic dicent: nobis verò opprobria hæc erunt.
Hunc verò rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Eurymache, nullo modo fieri poteſt, vt inclyti in populo
Sint, qui iam domum dedecorantes edunt
Viri optimatis. cur verò opprobria hæc [vobis fore] ducitis?
Iſte verò hoſpes valde quidem magnus & pinguis [eſt.]
Viri autem fortis prolem ſe eſſe gloriatur & filium.
Quare age, ei date arcum politum, vt videamus:
Sic enim edicam, hoc autem & perfectum erit [i perficietur]
Si ipſum tetenderit, dederitq́; ei gloriam Apollo,
Induam ipſum lænaq́;, tunicaq́;, veſtimentis pulchris:
Dabo verò acutum iaculum quo canes arceat & viros.
Et gladium accipitem, dabo a ſub pedibus calceamenta.
Mittam verò quò ipſum cor animuſq́; [ire] iubet.
Hanc autem rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,

Μῆτερ ἐμὴ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὔτις ἐμεῖο
Κρείσσων ᾧ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι,
Οὔθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
Οὔθ' ὅσσοι ναίουσι πρὸς Ἤλιδος ἱπποβότοιο·
Τῶν οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἴ κ' ἐθέλοιμι
Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν, θαμβήσασα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος ὑφορβός.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Πῆ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις ἀμέγαρτε συβῶτα,
Πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδονται
Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες, εἴ κεν Ἀπόλλων
Ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ὣς φάσαν. αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ,
Δείσας, οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει.
Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα, τάχ' (οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις)
Μή σε, καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν, ἀγρόνδε δίωμαι
Βάλλων χερμαδίοισι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
Αἲ γὰρ πάντων τόσον ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασι,
Μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
Ἡμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
Τηλεμάχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης.

Mater mea, ad arcum quidem Achiuorum nullus me
Potentior dandúmve cui voluero negandúmve,
Neque quicunque in aſpera Ithaca dominantur,
Neque quicunque habitant verſus Elidem equos paſcentem.
Horum nullus me inuitum coget ſi voluero
Et omnino hoſpiti dare hos arcus ferre.
Sed domum profecta ipſa tui ipſius opera cura,
Telamq; columq; & ancillas iube
Opus adire: ſermo autem viris curæ erit
Omnibus: maxime verò mihi: huius enim, [i. mei] imperium
eſt in domo. [ad me totius domus imperium pertinet]
Illa quidem ſtupefacta retro domum iuit:
Filii enim orationem prudentem mandauit animo (mulieribus,
In ſuperiorem autem ædium partẽ cùm aſcendiſſet cũ ancillis
Fleuit poſtea Ulyſſem dilectum maritum, quouſq; ei ſomnum
Dulcem palpebris immiſit cæſiis oculis Minerua.
At hic arcus acceptos tulit curuos diuinus ſubulcus,
Proci verò omnes tumultuabantur in ædibus
Sic verò aliquis dixit iuuenum ſuperborum, (bulce
Quò iam curuum arcum portas abiectiſſimæ conditionis ſu-
Amens? citò verò te inter ſues canes veloces edent,
Quos nutriuiſti, deſtitutum ab hominibus, ſi modò Apollo
Nobis propitius fuerit, & immortales dij alij.
Sic dixerunt: at hic poſuit ferens ipſo in loco,
Timens, quoniam multi minabantur in ædibus.
Telemachus vero ex altera parte minans vociferabatur
Heus amice, vlterius porta arcum citò, (non bene omnibus pa-
Ne te, & iunior licet ſim in agrum perſequar (rebis.
Percutiens ſaxis: viribus enim fortior ſum.
Utinam verò omnibus adeò quicunque in ædibus ſunt
Procis manibus, viribusq; fortior eſſem,
Sic [enim] & citò mœſtè aliquem ego mitterem vt iret
Noſtra ex domo quoniam mala [facinora] patrant.
Sic dixit: hi autem omnes ob eum ſuauiter riſerunt
Proci, & iam remiſerunt grauem iram
Erga Telemachum: arcum. v. ferens per domum ſubulcus

Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Τηλέμαχος κέλεταί σε, περίφρον Εὐρύκλεια,
Κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἆλτο θύραζε.
Κλήϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
Βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ᾔιεν αὐτός.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἔνθεν περ ἀνέστη.
Εἰσορόων Ὀδυσῆα. ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα.
Πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.
Ἤ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται,
Ἢ ὅγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν, ὡς ἐνὶ χερσὶ
Νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων,
Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν,
Ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, καὶ ἴδε πάντῃ,
Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς
Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδήν,
Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός.
Ὣς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς.
Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν.
Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρὼς
Ἐτράπετο. Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων.

In manibus Vlyſsi prudenti poſuit aſtans:
Euocatamq́ alloquutus eſt nutricem Eurycleam,
Telemachus mandat tibi, ô prudens Euryclea,
Claudas domus fores fortiter compactas.
Si autem aliquis, vel ſuſpirium, vel ſtrepitum intus audiat
Virorum noſtris in ſeptis ne vllo-modo foras
Prodeat, ſed eo ipſo loco tacitè maneat iuxta opus.
Sic dixit. huic autem firmum fuit verbum.
Clauſit verò fores ædium bene habitatarum:
Tacitè autem ex domo Philœtius ſaltauit foras,
Clauſit verò poſtea fores bene-ſeptæ aulæ.
Iacebat autem ſub porticu inſtrumentum nauis hinc inde remis impulſa
Byblinum, [i. funis iunceus.] quo ligauit fores. introiuit autem (ipſe,
Sedit poſtea ad ſedem profectus vnde ſurrexerat,
Inſpiciens Vlyſſem. hic verò iam arcum tractabat
In omnes partes voluens, explorans hic, & illic
Num cornua vermes ediſſent abſente domino.
Sic autem aliquis dixit intuitus propinquum alium,
Certè aliquis contemplator, & aſtutus inſpector eſt arcuum,
Certe (credo) talia & ipſi domi iacent:
Aut hic parat aliquid facere, ita in manibus
Motat huc & illuc malorum peritus erro.
Alius autem rurſus dixit iuuenum ſuperborum,
Vtinam verò tantum vtilitatis adipiſcatur
Quam bene iſte tandem hunc poterit intendere.
Sic dixerunt proci: at prudens Vlyſſes
Statim poſtquam magnum arcum portauit, & vidit penitus,
Sicut quando vir citharæ peritus & cantus
Facilè intendit nouo verticillo chordam,
Religans vtrinq́ bene retortum inteſtinum ouis: [i. fidem.]
Sic ſine contentione intendit magnum arcum Vlyſſes.
Dextera autem manu capiens periculum fecit nerui,
Hic autem bene ſonuit, hirundini ſimilis voce,
Procis verò dolor obortus eſt magnus, omnibusq́ color
Mutatus eſt: Iupiter autem valdè ſonuit ſigna oſtendens

Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Ὅττι ῥά οἱ τέρας ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Εἵλετο δ' ὠκὺν ὀϊστὸν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
Γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
Κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.
Τόν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν, ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε
Αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος· ἧκε δ' ὀϊστὸν
Ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης στειλειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρής. ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν,
Τηλέμαχ', οὔ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
Ἥμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, οὐδέ τι τόξον
Δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.
Νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
Ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι
Μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Ἦ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν. ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
Πὰρ θρόνῳ εἱστήκει κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Χ ΡΑΨΩΔΙΑΣ τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

Τὰ περὶ τὴν μνηστηροφονίαν ἐργασάμενος Ὀδυσσεὺς παρούσης Ἀθηνᾶς, ἐν τοῖς ἑξῆς τὰς θεραπαίνας διὰ Τηλεμάχου καὶ τὴν οἰκείαν κολάζει, ἅμα Μελανθίῳ.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Χῖ Ὀδυσσεὺς μνηστῆρας ἐκαίνυτο νηλέϊ χαλκῷ.

ΑΛΛΗ.

Μνηστηροφονία.

Lætatus autem eſt poſtea pertolerans diuinus Vlyſſes
Quòd ei oſtentum miſiſſet Saturni filius verſuti.
Cepit.v.velocem ſagittam,quæ ei apud menſam iacebat
Nuda,aliæ verò concauam intra pharetram
Iacebant,quarum cito Achiui periculum facturi erant.
Hanc cùm cepiſſet,[& aptaſſet]ad cubitum [arcus. i.ad medium arcus partem,quæ ſagittam ſuſtinet,] traxit chordam,crenaſq́;
Illinc ex ſede ſedens,miſit verò ſagittam
E regione collimans:ſecurium autem non errauit omnium
A primo foramine,tranſiuit verò penitus foras
Sagitta ære grauis:hic.n.Telemachum allocutus eſt.
Telemache,non te hic hoſpes in ædibus dedecore afficit
Sedens,neque à meta aberraui,neque prorſus arcum
Diu fatigatus ſum tendens:adhuc mihi robur firmum eſt.
Non ſicut me proci contemnentes vituperant.
Nunc autem tempus eſt cœnam Achiuis præparare
In luce,at poſtea & aliter delectari
Cantu & cithara:hæc enim[ſunt]ornamenta conuiuij.
Dixit & ſuperciliis annuit:hic verò accinxit enſem acutum ipſum
Telemachus dilectus filius Vlyſſis diuini,
Circum autem manum dilectam poſuit lanceam: prope verò
Ad eius ſedile ſtetit armatus ſplendido ære.

ARGVMENTVM LIBRI XXII.

ODYSSEAE HOMERI.

PROCORVM cædem quum peregiſſet Vlyſſes præſente Minerua,exinde ancillas per Telemachum & familiares punit cum Melanthio.

ALIVD ARG. SIVE INSCRIP.

X,Vlyſſes procos interfecit ſæuo ære.

ALIA INSCRIPTIO.

Procorum cædes.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ χ͂ ῥαψῳδία.

ΑΥΤΑΡ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φερέτρην
Ἰῶν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν.
Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.
Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνὴρ,
Εἴσομαι αἴ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν.
Ἤτοι ὃ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε
Χρύσεον, ἄμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Ὄφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
Μέμβλετο. τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
Μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
Οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
Βλημένου· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο. θοῶς δ' ἀπὸ οἷο τράπεζαν
Ὦσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε.
Σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, τοὶ δ' ὁμάδησαν
Μνηστῆρες κατὰ δώματ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα.
Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
Πάντοσε παπταίνοντες ἐϋτμήτοις ποτὶ τοίχοις·
Οὐδέ πῃ ἀσπὶς ἔην, οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἑλέσθαι.
Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν,
Ξεῖνε κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
Ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες ὃς μέγ' ἄριστος

Κούρων

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER XXII.

SEd ipſe exutus eſt pannis prudens Vlyſſes:
Inſiluit autem in magnum limen habens arcum & pharetram
Sagittarum plenam:celeres.v. effudit ſagittas
Ibi ante pedes, procis autem dixit,
Hoc quidem iam certamen [vobis] non-innoxium perfectũ eſt:
Nunc verò ſcopum alium,quem nondum vllus attigit vir,
Speculabor ſi aſſequar.præbeat.v.mihi gloriam Apollo.
Dixit:& in Antinoum direxit amaram ſagittam.
Certè hic pulchrum poculum ſublaturus erat
Aureum,vtrinque anſatum:& iam manibus tractabat,
Vt biberet vinum: cædes autem ei non in animo
Cura erat:quis[enim]putaſſet inter viros conuiuas
Solum inter plures,etſi valde fortis eſſet,
Ipſi allaturum cædem malam,& mortem nigram?
Hunc verò Vlyſſes in gutture,collimeans percuſſit ſagitta:
Penitus autem teneram per ceruicem iuit cuſpis.
Declinauit v.altorſum poculum autem ei excidit manu
Percuſſo,ſtatim.v.fiſtula ad nares craſſa venit
Sanguinis humani,citò autem à ſe menſam
Repulit pedibus percuſſam,longè verò cibos fudit humi.
Panisq́;,caroq́; aſſata fœdata eſt.hi autem ſtrepuerunt
Proci in domo,vt viderunt virum cadentem.
Ex ſedibus.v. ſurrexerunt turbati in domo,
Quoquo verſum aſpicientes-inciſos ad parietes:
Neque alicubi ſcutum erat,neq; fortis lancea ad capiendum.
Increpabant autem Vlyſſem iratis verbis,
Hoſpes , malè in viros ſagittas-immittis, non amplius in certamina (mors,
Alia venies nunc tibi certa [minimeq; dubia] adeſt grauis
Etenim iam nunc virum interfeciſti,qui longè præſtantiſſimus [eſt]

Iuuenum

Κοῦροι εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ, ἐπειὴ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
Ἄνδρα κατακτεῖναι· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν
Ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο.
Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ κύνες, οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι
Δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,
Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως,
Αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα,
Οὔτε θεοὺς δείσαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθε·
Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν·
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Εὐρύμαχος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
Ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, ὅσα ῥέζεσκον Ἀχαιοί,
Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα,
Οὔ τι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
Ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
Ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον ἐϋκτιμένης βασιλεύῃ
Αὐτός, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
Σῶν. ἀτὰρ ἄμμες ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισιν,
Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος,
Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὸν κῆρ
Ἰανθῇ· πρὶν δ' οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε.
Ὅσσα τε νῦν ὔμμ' ἐστὶ, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε.
Οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο,

Iuuenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.
Sic dicebat vnuſquiſque vir, quoniam putabant non volentem
Virum interfeciſſe: hoc autem ſtulti non cognouerunt.
Quòd iam ipſis & omnibus mortis fines imminebant.
Hos. v. toruè conſpicatus alloqutus eſt prudens Vlyſſes,
Canes, non me amplius exiſtimabatis reducem domum venturum
Populo à Troianorum, ideo mihi conſumebatis domum,
Ancillis autem mulieribus accubabatis violenter,
Ipſiuſq; viuentis ambiebatis vxorem,
Neque deos timentes qui cœlum latum habitant, (putabatis
Neque aliquam hominum reprehenſionem in poſterum fore
Nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.
Sic dixit: hos verò omnes pallidus timor corripuit:
Aſpiciebat autem vnuſquiſque quò fugeret altam mortem.
Eurymachus verò ipſum ſolus reſpondens alloqutus eſt,
Si quidem iam Vlyſſes Ithacenſis veniſti,
Hæc quidem decenter dixiſti quæcunque fecerunt Achiui:
Multa quidem in ædibus impia [facinora,] multa etiam in
Sed hic quidem iam iacet qui autor fuit omnium, (agro.
Antinous, hic enim introduxit hæc opera, [i. horum omnium facinorum autor fuit.]
Non nuptiarum tantùm indigens, neque cupiens,
Sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius,
Vt Ithacæ in populo bene ædificatæ regnaret
Ipſe, at tuum filium interficeret inſidiis-ſtructis.
Nunc autem hic quidem meritò interfectus eſt: tu. v. miſerere
Tuorum: at nos poſthac [tibi] recõciliati in populo. (populorum
Quæcunque tibi ebibita ſunt, & comeſta ſunt in ædibus.
Eorum pretium ſeparatim ducentes viginti-boues-valens, v-
Aeſque, aurumq; reddemus, donec tuum cor (nuſquiſque
Lætum fuerit. antè verò nequaquam indignum eſt te iraſci.
Hunc autem toruè intuitus alloqutus eſt prudens Vlyſſes:
Eurymache, neque ſi mihi paterna omnia redderetis,
Quæcunque nunc vobis ſunt, & ſicunde alia adderetis,
Neque ſic amplius manus meas abſtinerem à cæde,

Πρὶν πάντων μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἠὲ μάχεσθαι,
Η φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ.
Αλλά τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀΐομαι αἰπὺν ὄλεθρον.
Ως φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις.
Ω φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους,
Αλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον ἐΰξοον ἠδὲ φαρέτρην,
Οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰσόκε πάντας
Αμμε κατακτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης·
Φάσγανά τε σπάσσασθε, καὶ ἀντίσχετε τραπέζας
Ιῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
Αθρόοι, εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων.
Ελθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο·
Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
Ως ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
Χάλκεον ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἆλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δ' ἁμαρτῇ δῖος Οδυσσεὺς
Ιὸν ἀποπροΐεις βάλε στῆθος παρὰ μαζόν,
Εν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσεν ἰδνωθείς· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
Θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι
Λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλύς.
Αμφίνομος δ' Οδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
Αντίος ἀΐξας, εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ,
Εἴ πως οἱ εἴξειε θυράων· ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
Ωμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
Αὐτοῦ ἐν Αμφινόμῳ· περὶ γὰρ δίε μή τις Αχαιῶν
Εγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειε

Antequam omnem proci intemperiem rependerent.
Nunc vobis optione-data-licet contra vel pugnare,
Vel fugere, qui mortem & parcam euitauerit.
Sed neminem vitaturum puto grauem mortem.
Sic dixit: horum autem ibi ſoluta ſunt genua.
His verò Eurymachus loquutus eſt ſecundò contrà.
O amici, non enim continebit vir iſte manus horrendas:
Sed poſtquam accepit arcum politum & pharetram,
Limine a polito ſagittas iaculabitur, donec omnes
Nos interficiat: quare recordemur pugnæ,
Enſeſq; trahite, & opponite menſas
Sagittis celerem mortem-ferentibus, contra autem ipſum omnes ſtemus
Congregati, ſi ipſum è limine expellamus & foribus.
Eamus v. per ciuitatem, clamor enim citiſſimè excitabitur.
Sic autem citò hic vir nunc vltimum ſagittas iaculabitur.
Sic igitur vociferans, traxit enſem acutum,
Æreum, vtrinque acutum, inſiluit autem in ipſum
Terribiliter vociferans. ipſe. v. ſimul occurrit diuinus Vlyſſes
Sagittam proijciens, percuſſitq; pectus ad mammam.
In hepate autem ei fixit velox telum: è manu igitur
Enſem miſit humi ſanguine-aſperſus verò circa menſam
Decidit circumactus, longè autem cibos fudit humi.
Et poculum geminum, hic verò terram verberauit fronte.
Animo dolens pedibus autem thronum ambobus
Calcitrans quaſſauit oculis verò offuſa eſt caligo.
Amphinomus verò contra Vlyſſem iuit glorioſum
Contrarius ruens, traxit. v. enſem acutum,
Si quomodo ei cederet foribus. ſed ipſum præuenit
Telemachus à tergo percutiens ærea lancea,
Humerorum in-medio-ſpatio-per pectora verò [lanceam] traiecit.
Sonuit verò cadens, terram autem percuſſit tota fronte.
Telemachus verò celeriter-receſſit relicta longa lancea
Ibi in Amphinomo, valde enim timebat ne quis Achiuorum
Se dum extraheret lanceam longam vel percuteret,

Φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνεῖ τύψας.
Βῆ δὲ θέων, μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Ἄγχου δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἴσω καὶ δύο δοῦρε·
Καὶ κυνέην εὔχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ συβώτῃ
Καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα. τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Οἶσε θέων, εἵως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὀϊστοί,
Μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμον ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
Ἔνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ,
Καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
Βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα περὶ χροῒ δύσατο χαλκόν·
Ὣς δ' αὔτως τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλά,
Ἔσταν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ', ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
Τόφρα μνηστήρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Βάλλε τιτυσκόμενος, τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον·
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντα ἄνακτα,
Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Ἔκλινε ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
Αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
Ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν
Ἑσταότ' ἄγχ' αὐτῆς· μία δ' οἴη γίγνετ' ἐφορμή.
Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων·

Ὦ φίλοι,

Enſe irruens,[.i.punctim;]vel prona.[ſiue demiſſa manu, id eſt,cæſim] vulnerans,
Iuit autẽ currens, valde verò citò dilectũ ad patrẽ peruenit.
Prope autem ſtans verba alata loquutus eſt,
O pater, iam tibi ſcutum portabo & duas lanceas,
Et galeam ex-bono ære factam temporibus aptam,
Ipſeq; induar profectus; dabo autem ſubulco
Et bubulco alia [arma] armari enim melius.
Hanc verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Porta currens, quouſque mihi auxiliariæ ſagittæ adſunt,
Ne me amoueant à foribus ſolum exiſtentem.
Sic dixit: Telemachus verò dilecto obediuit patri.
Perrexit autẽ ire in thalamum, vbi ei inclyta arma iacebant:
Hinc quatuor quidem ſcuta extulit: lanceas verò octo,
Et quatuor galeas æreas ſetis equinis denſas:
Venit.v.ferens, valde autẽ citò dilectum ad patrem peruenit.
Ipſe verò primùm circa corpus induit æs.
Eodemq; modo famuli induerunt arma pulchra
Steterũt autẽ circũ Vlyſſẽ prudentẽ, varijs-conſilijs-inſtructũ.
At hic quamdiu quidem ad auxilium aderant ſagittæ,
Tamdiu procorum vnum ſemper in domo
Percuſſit collimans: hi verò conferti cadebant.
At poſtquam liquerunt ſagittæ ſagittantem regem,
Arcum quidem ad ianuæ limen bene-firmæ domus
Inclinauit vt ſtaret ad parietes valde ſplendidos:
Ipſe verò circum humeros ſcutum poſuit quadruplex.
Capiti autem in forti galeam bene factam poſuit,
Equinis iubis ornatã: grauiter verò criſta deſuper mouebatur.
Cepit autem fortes lanceas duas munitas ære.
Feneſtra verò quædam erat bene ædificato in pariete:
Summum verò ad limen bene-ſtantis domus
Erat via in vicum: aſſeres verò [feneſtram illam] ſepiebant aptati.
Hanc autem Vlyſſes cuſtodire iuſſit diuinum ſubulcum,
Stantem prope ipſam: vnus enim ſolus erat [hic] aditus.
His autem Agelaus dixit verbum omnibus nuntians,

O amici,

Google

Ω φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη,
Καὶ εἴποι λαοῖσι, βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο·
Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν·
Οὔπως ἔστ' Ἀγέλαε διοτρεφές. ἄγχι γὰρ αἰνῶς
Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης.
Καί χ' εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ ὅστ' ἄλκιμος εἴη.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὑμῖν τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι
Ἐκ θαλάμου. ἔνδον γὰρ (ὀΐομαι) οὐδέ πη ἄλλῃ
Τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὣς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν
Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.
Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα,
Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
Βῆ δ' ἴμεναι, μάλα δ' ὦκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, χερσὶ δὲ δοῦρα
Μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακόν, ἠὲ Μελανθεύς.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ω πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον (οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος) ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
Ἀλλ' ἴθι δῖ' Εὔμαιε θύρην ἐπίθες θαλάμοιο,
Καὶ φράσαι εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν ἣ τάδε ῥέζει,
Ἢ υἱὸς Δολίοιο Μελανθεύς, τόν περ ὀΐω.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Οἴσων τεύχεα καλά. νόησε δὲ δῖος ὑ-
φορβός,
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Κεῖνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ ὃν ὀϊόμεθ' αὐτοί,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτὲς ἔνισπε.

Η μιν

O amici,non iam aliquis in feneſtram aſcendet,
Et[rem] ſignificabit populis,clamorq́ citiſſime excitabitur?
Sic[enim]citò hic vir nunc poſtremò ſagittas iaculabitur.
Hunc.a.rurſus alloquutus eſt Melanthius cuſtos caprarum,
Nullo-modo[hoc facere]licet Agelae diuine,prope enim valde
Aulæ pulchræ fores,& moleſtum oſtium vici;
Vel vnus omnes prohibebit vir,qui fortis ſit.
Sed age,vobis arma portabo vt armemini,
Ex thalamo:ibi enim (puto.) neque alibi
Arma depoſuerunt Vlyſſes & illuſtris filius.
Sic loquutus,aſcendit Melanthius cuſtos caprarum
In thalamum Vlyſsis per ſcalas domus,
Illinc duodecim quidem ſcuta extulit,totidemq́ lanceas,
Et totidem galeas æreas ſetis-equinis-denſas.
Perrexit verò ire,valde autem citò portans procis dedit:
Et tunc Vlyſsis ſoluta ſunt genua & dilectum cor,
Poſtquam circumponentes vidit arma , manibus verò lanceas
Longas quatientes,arduum enim ipſi apparebat opus.
Statim autem Telemachum verbis alatis alloquutus eſt,
Telemache certè valde iam aliqua in ædibus mulierum
In nos concitant bellum malum,vel Melanthius.
Hunc.v.rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt.
O pater ipſe ego hoc peccaui(neque aliquis alius
Autor[huius rei eſt])qui thalami ianuam bene compoſitam
Reliqui apertam,horum autem ſpeculator fuit melior:
Sed vade diuine Eumæe,ianuam claude thalami,
Et obſerua ſi qua ſit mulierum,quæ hæc faciat,
An filius Dolij Melanthius,quem ego puto.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Iuit verò iterum ad thalamum Melanthius cuſtos caprarum.
Portaturus arma pulchra , animaduertit [hoc] diuinus ſubulcus:
Statim verò Vlyſſem alloquutus eſt qui prope aderat,
Diuine Laertiade prudens Vlyſſes,
Ille rurſus exitioſus vir quem putamus ipſi,
It in thalamum,tu verò mihi diſertè dic,

Ἤ μιν ἀποκτείνω, αἴ κεν κρείσσων γε γένωμαι·
Ἠέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
Πολλάς, ὅσσας οὗτ' ἐμήσατο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἤτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας·
Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν,
Ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθε·
Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες,
Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσιν,
Ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν, χαλέπ' ἄλγεα πάσχῃ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο,
Βὰν δ' ἴμεν ἐς θάλαμον· λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα.
Ἤτοι ὁ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα.
Τὼ δ' ἔσταν ἑκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντε·
Εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ,
Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε·
Δὴ τότε γ' ἤδη κεῖτο, ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἐπαΐξανθ' ἑλέτην, ἔρυσάν τε μιν εἴσω
Κουρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ.
Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγέϊ δεσμῷ,
Εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερὲς, ὡς ἐκέλευσεν
Υἱὸς Λαέρταο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες,
Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκοῖσι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Εὔμαιε συβῶτα·
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν·
Οὐδέ σε γ' ἠριγένεια παρ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἡνίκ' ἀγινεῖς
Αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κάτα δαῖτα πένεσθαι·
Ὣς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ·

Τὼ

Vtrum ipſum interficiam ſi potentior ſim
An tibi huc ducam, vt ſcelera luat
Multa, quæ hic patrauit tua in domo?
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Certè ego & Telemachus procos ſuperbos
Retinebimus intra domos, vel valde cupientes [à limine nos ſummouere.]
Vos reuinctis pedibus & manibus deſuper
In thalamum conijcite, tabulas. v. [ianua] religate poſtea.
Catenam v. plicatilem ex ipſo nectentes.
Columnam in altam trahite, admouetéque trabibus.
Vt diu viuus graues dolores patiatur.
Sic dixit: hi verò ipſum & audiuerunt & ei obediuerunt.
Perrexerunt autem ire in thalamum, latuerunt verò ipſum [Melanthium] intus exiſtentem.
Certè hic quidem in ima parte thalami arma ſcrutabatur,
Hi autem ſteterunt vtrinque ad poſtes ianua manentes.
Quando. v. in limine ſtetit Melanthius cuſtos caprarum,
Altera quidem manu ferens pulchram galeam,
Altera verò ſcutum latum, antiquum, inquinatum ſitu,
Laertis herois, quod iuuenis portabat;
Tum quidem iacebat ſuturæq; ſolutæ erant lororum,
Hi verò tunc irruentes ceperunt, traxeruntq; ipſum intrò
Per capillos in pauimentum verò humi iecerunt dolentem corde:
Pedes a. manusq; colligauerunt triſti vinculo
Bene admodu [i. arctiſſime] reuincientes penitus ſicut iuſſerat
Filius Laertis pertolerans diuinus Vlyſſes:
Catenam verò plicatilem ex ipſo nectentes
Columnam in altam traxerunt, admoueruntq; trabibus;
Hunc autem cauillans alloquutus es Eumæe ſubulce,
Nunc quidem iam valde omnino Melanthi noctis excubias fuges,
Lecto in molli dormiens ſicut te decet:
Neque te aurora ab Oceani fluctibus
Latebit adueniens aurea ſede-vecta quando adduces
Capreas procis domum ad conuiuium apparandum.
Sic hic quidem illic relictus eſt extenſus pernicioſo vinculo.

Τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην τ' ἐπιθέντε φαεινὴν,
Βήτην εἰς Οδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
Ενθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν· οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ
Τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
5 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Αθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Τὴν δ' Οδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε.
Μέντορ ἄμυνον ἀρὴν, μνῆσαι δ' ἑτάροιο φίλοιο,
Ος σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον· ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσί.
10 Ως ἔφατ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν Αθήνην.
Μνηστῆρες δ' ἑτέρωθεν ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι·
Πρῶτος τὴν γ' ἐνένιπε Δαμαστορίδης Αγέλαος,
Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Οδυσσεὺς
Μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δὲ οἷ αὐτῷ.
15 Ωδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀίω·
Οππότε κεν τούτους κτέομεν, πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱὸν,
Εν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι, οἷα μενοινᾷς
Ερδειν ἐν μεγάροις· σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.
Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
20 Κτήμαθ' ὁπόσσα τοι ἐστὶ, τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι,
Τοῖσιν Οδυσσῆος μεταμίξομεν· οὐδέ τοι υἷας
Ζώειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, οὐδὲ θύγατρας,
Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ιθάκης κατ' ἄστυ πολεύειν.
Ως φάτ'. Αθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
25 Νείκεσσεν δ' Οδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν,
Οὐκέτι σοί γ' Οδυσεῦ μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκὴ
Οἵη ὅτ' ἀμφ' Ελένῃ λευκωλένῳ εὐπατερείῃ
Εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμὲς αἰεί.
Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,
30 Σῇ δ' ἥλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σόν γε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
Αντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;
Αλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον,
Οφρ' εἰδῇς οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι
35 Μέντωρ Αλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
Η ῥα, καὶ οὔπω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην,

Αλλ'

Hi autem armis induti,ianuaq; clauſa lucida,
Iuerunt ad Vlyſſem prudentem,verſutum,
Vbi robur ſpirantes inſtabant,hi quidem in pauimento
Quatuor,hi verò intra domum multiq; & ſtrenui.
Prope hos autem filia Iouis venit Minerua,
Mentori aſsimilata & corpore & voce.
Hanc.v.Vlyſſes lætatus eſt conſpicatus,& verbum dixit,
Mentor arce malum,recordare autem ſocij dilecti
Qui te [multis] beneficiis affeci:æqualis verò mihi es.
Sic dixit,putans populorum ſeruatricem eſſe Mineruam:
Proci autem ex altera parte minabantur in domo.
Primus hanc increpuit Damaſtorides Agelaus,
Mentor,ne tibi verbis perſuadeat Vlyſſes
Procis pugnare,auxiliariq; ipſi:
Sic enim noſtrum conſilium ad-finem perductum iri puto,
Quando hos interfecerimus patrem & filium,
Cum his tu poſtea interficieris,qualia[facinora] cogitas
Patrare in ædibus?tuo autem ipſius capite lues.
At poſtquam veſtras violentas iniurias abſtulerimus ære,
Poſſeſsiones tuas omnes,quæque intus ſunt & quæ foris,
Cum Vlyſſeis commiſcebimus;neque tibi filios
Viuere in ædibus ſinemus,neque filias,
Neq; vxorem prudentem in Ithacæ ciuitate verſari.
Sic dixit:Minerua verò irritata eſt in animo magis,
Increpuit autem Vlyſſem iratis verbis,
Non amplius tibi Vlyſſes robur firmum neque vlla fortitudo.
Qualis quando pro Helena albis-vlnis nobili-patre nata
Nouem annis Troianis pugnaſti aſsiduè ſemper.
Multos verò viros interfeciſti in graui pugna:
Tuo autē capta eſt conſilio Priami ciuitas latas vias-habens.
Quomodo tam nunc quando in tuas ædes & poſſeſsiones perueniſti,
Contra procos lugens-recuſas fortis eſſe?
Sed age huc amice apud me ſta,& vide opus,
Vt videas qualis tibi inter viros inimicos[adſit]
Mentor Alcimedes ad beneficia rependendum.
Dixit;& nondum omnino dedit alternantem victoriam

Αλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν.
Η μὲν Ὀδυσσῆος ἠδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
Εζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι ἰκέλη ἄντην.
Μνηστῆρας δ' ὤτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
Εὐρυνόμος τε καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε,
Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων.
Οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
Οσσοι ἔτ' ἔζωον, περί τε ψυχέων ἐμάχοντο·
Τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί.
Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων.
Ω φίλοι, ἤδη σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτοις.
Καὶ δή οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπών,
Οἱ δ' οἶοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσι.
Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
Ἀλλ' ἄγετ' οἱ ἓξ πρῶτον ἀκοντίσατ', αἴκέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ Ὀδυσσῆα βλῆσθαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι·
Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσιν.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὡς ἐκέλευσεν,
Ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
Αλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστήρων,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ω φίλοι, ἤδη μέν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμι
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάασιν
Ημέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
Ως ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Αντα τιτυσκόμενοι. Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ελατον δὲ συβώτης,
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
Οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
Τοῖς δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἕλοντο.
πς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα

Ἱέμενοι

Sed adhuc roborisq; & fortitudinis periculum faciebat
Et Vlyſſis & filij glorioſi.
Ipſa. v. fuliginoſæ in domus trabe
Sedit [eò] cum impetu progreſſa hirundini ſimilis coram,
Procos verò concitabat Damaſtorides Agelaus,
Eurynomuſq; & Amphimedon, Demoptolemuſq;
Piſandruſq; Polyctorides, Polybuſq; bellicoſus:
Hi enim inter procos fortitudine erant longè præſtantiſſimi.
Quicunque adhuc viuebant & de vita pugnabant.
Alios enim iam domuerat arcus & frequentes ſagittæ.
His autem Agelaus dixit verbum omnibus nuntians,
O amici, iam continebit vir hic manus ſæuas.
Etenim ei Mentor quidem venit inanes iactationes dicens,
Hi verò ſoli relicti ſunt ad primas fores.
Ideo non ſimul omnes immittite lanceas longas:
Quare agite, in eum ſex primum iaculamini, ſicubi Iupiter
Det Vlyſſem percuti, & gloriam reportare:
Alios non eſt quòd curemus poſtquam hic ceciderit.
Sic dixit: hi autem omnes iaculati ſunt ſicut iuſſit,
Cupientes, hæc verò omnia vana fecit Minerua.
Horum alius quidem ianuæ poſtes bene firmatæ domus
Percuſſit, alius verò ianuam firmiter compactam.
Alius verò in parietem fraxinea haſta cecidit ære grauis.
At poſtquam lanceas euitauerunt procorum,
His verò illos alloqui cœpit pertolerans diuinus Vlyſſes.
O amici, iam quidem ego autor eſſem ut & nos
Procorum in turbam iacularemur, qui cupiunt
Nos internecione delere præter priora mala.
Sic dixit: hi autem omnes iaculati ſunt acutas lanceas,
Contra collineantes, Demoptolemum quidem Vlyſſes,
Euryaden verò Telemachus, Elatum verò ſubulcus,
Piſandrum verò interfecit boum bubulcus vir. (pauimẽtum.
Hi quidem poſtea ſimul omnes mordicus ceperunt magnum
Proci. v. receſſerunt domus in receſſum. (runt.
In eos autem irruerunt, & ex cadaueribus lanceas extraxe-
Rurſus verò proci iaculati ſunt acutas lanceas

Ἱέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
Ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
Λίγδην, ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
Κτήσιππος δ' Εὔμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
Ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πῖπτε δ' ἔραζε.
Τοὶ δ' αὖτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα.
Ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς,
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
Βεβλήκει πρὸς στῆθος, ἐπευχόμενος δὲ προσηύδα,
Ὦ Πολυθερσεΐδη φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
Εἴκων ἀφραδίῃς μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσι
Μῦθον ἐπιτρέψαι, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί
εἰσι.
Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὅν ποτ' ἔδωκας
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ δόμον κάτ' ἀλητεύοντι.
Ἦ ῥα βοῶν ἑλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Οὖτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ·
Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὖτα
Δουρὶ μέσον κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
Ἤριπε δὲ πρηνὴς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ,
Δὴ τότ' Ἀθηναίη φθισίμβροτος αἰγίδ' ἀνέσχεν
Ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.
Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὣς ἀγελαῖαι,
Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσι,
Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις
ἀλκὴ
Γίνεται οὐδὲ φυγὴ, χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ.

Ὣς

Magna contentione. illas. v. pleraſq; irritas fecit Minerua.
Horum alius quidem ianuæ poſtes bene firmatæ domus
Percuſsit, alius verò ianuam firmiter compactam:
Alius autem in parietem fraxinea haſta cecidit ære-grauis.
Amphimedon verò Telemachum percuſsit manus ad carpum
Strictim, extremam verò pellem læſit æs.
Cteſippus verò Eumæum ſuper ſcutum lancea longa
Humerum perſtrinxit: hoc. v. ſuperuolauit, cecidit. v. humi.
Hi verò rurſus circum Vlyſſem prudentem, verſutum,
Procorum in turbam iaculati ſunt acutas lanceas.
Tunc. v. Eurydamanta percuſsit vrbium populator Vlyſſes,
Amphimedonta. v. Telemachus, Polybum. v. ſubulcus,
Cteſippum. v. poſtea boum bubulcus vir
Percuſsit in pectore. gloriabundus. v. illum *affatus eſt.*
O multum audax conuiciorum-amans, ne vnquam omnino
Cedens ſtultitiæ magnificè loquere, ſed diis
Orationem, [id eſt, hanc magniloquentiam] permitte quoniam multò potentiores ſunt
Hoc tibi pro pede hoſpitale-munus quem nuper dediſti
Diuino Vlyſsi domi ſuæ mendicanti.
Dixit flexipedum boum bubulcus: at Vlyſses
Vulnerauit Damaſtoriden cominus lancea longa.
Telemachus. v. Euenoriden Leocritum percuſsit
Lancea in medio ventre, penitus verò æs tranſadegit.
Cecidit autem pronus, terram. v. percuſsit tota fronte.
Tunc. v. Minerua hominum-interfectrix Ægida ſuſtulit
Alto ex faſtigio, horum. v. mentes conſternatæ ſunt.
Hi autem fugerunt per domum boues tanquam armentales.
Quas quidem exagitator œſtrus aggreſſus agitat,
Tempore in verno, quando dies longi ſunt:
Hi. v. ſicut vultures curuis vnguibus, curuis-roſtris præditi
Ex montibus venientes in aues inſiliunt,
Hæ quidem in campo [in] retia territæ ruunt:
Illi verò [aucupes] has perdunt inſilientes, neque vlla vim propulſandi ratio
Eſt, neque fuga, gaudent autem viri præda:

Ὣς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς,
Κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον.
Οὐ γάρ πω τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
Εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους
Παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι·
Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος, οὐδὲν ἐοργὼς,
Κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὔχεαι εἶναι,
Πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι,
Τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι·
Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ξίφος εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον, ὅ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
Κτεινόμενος· τῷ τόν γε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε.
Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
Τερπιάδης δέ τ' ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν
Φήμιος, ὅς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ἔστη δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
Ἄγχι παρ' ὀρσοθύρην· δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν.
Ἢ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν
Ἑρκείου ἵζοιτο τετυγμένον, ἔνθ' ἄρα πολλὰ
Λαέρτης Ὀδυσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκαιον.
Ἢ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα,
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Γούνων ἅψασθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἤτοι ὁ φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε

Μεσση-

Sic hi in procos irruentes per domum[eos] (tur indecens,
Verberabant acriter inſtantes: horum.v.ſuſpirium excitaba-
Capitibus diuerberatis,pauimentum verò totum ſanguine per-
fuſum erat.
Liodes.v.Vlyſsis irruens cepit genua,
Et ipſum precans verba alata loquutus eſt.
Oro te Vlyſſes,tu verò mei rationem habe,& mei miſerere.
Nego enim vlli mulierum in ædibus
Dixiſſe me aut feciſſe quicquam mali,ſed & alios
Sedaui procos,quicunque talia faceret.
Sed mihi non obediuerũt vt à prauis rebus manus abſtinerẽt:
Ideo & propter [ſua] impia facinora crudelem mortem ſunt
ſequuti.[.i ſibi conciliarunt.] ([à te caſus hic]
At ego [qui eram] inter hos ſacerdos, nullo facinore patrato,
Iacebo? vt non eſt gratia in poſterum benefactorum.
Hunc.v.torue intuitus alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Siquidem iam inter hos ſacerdotem te dicis eſſe,
Nempe ſanè videris ſæpe vota feciſſe in ædibus,
Vt longè à me abeſſet dulcis in patriam reditus finis,
Et te vxor dilecta ſequeretur & filios pareret:
Ideo non mortem grauem aufugies.
Sic igitur loquutus,enſem cepit manu forti
Iacentem,quem Agelaus abiecerat humi
Interfectus,hoc iſtum in ceruice media percuſsit.
Loquentis autem huius caput pulueri mixtum eſt.
Terpiades v. cantor fugitabat mortem nigram
Phemius,qui canebat inter procos neceſsitate.
Stetit autem in manibus tenens citharam canoram
Propè apud feneſtram,bifariam autem mentibus cogitabat,
An egreſſus domo Iouis magni ad aram
Herceÿ ſederet elaboratam, vbi multa
Laertes Vlyſsesq; boum femora adoleuerant:
An genua[prehendens,]ſuppliciter oraret,accurrens,Vlyſſem.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe
Genua tangere Laertiadæ Vlyſsis.
Ille igitur citharam concauam depoſuit humi

Inter

Μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροήλου·
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαΐξας λάβε γούνων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν ἀοιδὸν
Πέφνῃς ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω.
Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας
Παντοίας ἐνέφυσεν. ἔοικα δέ τοι παραείδειν
Ὥστε θεῷ. τῷ μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι.
Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι σὸς φίλος υἱός,
Ὡς ἐγὼ οὔ τι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων,
Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας,
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκῃ.
Ὣς φάτο, τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο,
Αἶψα δ' ἑὸν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Ἴσχεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῷ.
Καὶ κήρυκα Μέδοντα σαώσομεν, ὅς τέ μευ αἰεὶ
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἐόντος·
Εἰ δὴ μή μιν ἔπεφνε Φιλοίτιος, ἠὲ συβώτης,
Ἠέ σοι ἀντεβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς.
Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
Ἕστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην·
Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαΐξας λάβε γούνων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμί· σὺ δ' ἴσχεο, εἰπὲ δὲ πατρὶ
Μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἵ οἱ ἔκειρον
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Θάρσει, ἐπειδή σ' οὗτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν,
Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ,
Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.
Ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἕζεσθε θύραζε
Ἐκ φόνου εἰς αὐλὴν, σύ τε καὶ πολύφημος ἀοιδός,

Ὀφρ

Inter craterem,& thronum argenteis-clauis diſtinctum.
Ipſe.v.rurſus Vlyßis occurrens cepit genua,
Et ipſum orans verbis alatis alloquutus eſt.
Oro te Vlyſſes:tu autem mei rationem habe.& mei miſerere:
Ipſi tibi poſthac dolor erit,ſi cantorem
Interficias,qui diis & hominibus cano.
Ipſe autē a me ſum edoctus. deus. v.mihi in mētibus catilenas
Omnigenas inſeuit.videor v.tibi accinere
Tanquam deo:ideo ne me cupias collo-truncare.
Et Telemachus hæc dicet tuus dilectus filius,
Quòd ego non voluntarius in tua domo,neque indigens,
Verſabar,procis cantaturus poſt conuiuium.
Sed multò plures & potentiores[me] duxerūt neceßitate.i.vi:
Sic dixit:hunc autem audiuit ſacra vis Telemachi,
Statim.v.ſuum patrem alloquutus eſt qui prope erat,
Abſtine,neque hunc inſontem percute ære.
Et præconem Medonta ſeruemus,qui mei ſemper
Domo in noſtra curam geßit,dum puer eſſem.
Si iam non ipſum interfecit Philœtius,vel ſubulcus,
Vel tibi occurrit ruenti per domum.
Sic dixit:hunc autem audiuit Medon prudentia ſciens:
Conſternatus enim iacebat ſub ſede,circum.v. pellem
Indutus erat bouis nuper excoriatam , fugiens mortē nigram.
Statim autem à throno ſurrexit , citò.v.abiecit bouinā pellē:
Ad Telemachū autē poſtea accurrēs,[illius]corripuit genua ,
Et ipſum orans verbis alatis alloquutus eſt. (verò patri
O amice ego quidem hîc ſum , tu verò [à me] abſtine. dic
Ne me præpotens,[i.ipſe vir fortiſsimus]lædat acuto ære,
Viris procis iratus,qui ei conſumpſerunt
Res in ædibus,te verò ſtulti nihil honorauerunt.
Hunc autem ſubridens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Bono eſto animo,quoniam te hic liberauit & ſeruauit,
Vt noſcas in animo,& dicas & alÿ,
Quòd maleficio beneficium[eſt]longè præſtantius.
Sed egreßi ex ædibus ſedete foris
Extra cædem in aula,tuq; & celeberrimus cantor,

Dum

Οφρ' εὖ ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεό με χρή.
Ως φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε.
Εζέσθην δ' ἄρα τώ γε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
Πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεί.
5 Πάπτηνεν δ' Οδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
Πεπτεῶτας πολλοὺς ὥστ' ἰχθύας οὕσθ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
10 Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
Τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
Ως τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
15 Τηλέμαχ', εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Οφρα ἔπος εἴποιμι τό μοι καταθύμιόν ἐστιν.
Ως φάτο. Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
Κινήσας δὲ θύρην, προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Δεῦρο δὴ ὄρσο γρηῦ παλαιγενὲς ἥ τε γυναικῶν
20 Δμωάων σκοπός ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
Ερχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπῃ.
Ως ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος·
Ωϊξεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων·
Βῆ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθεν ἡγεμόνευεν.
25 Εὗρεν ἔπειτ' Οδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσιν,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα,
Ος ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο,
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει, δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
30 Ως Οδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Η δ' ὡς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἴσιδεν
αἷμα,
Ιθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον·
Αλλ' Οδυσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ·
35 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Εν θυμῷ γρηῦ χαῖρε, καὶ ἴσχεο μηδ' ὀλόλυζε.

Οὐχ

Dum ego in domo elaborando peragam quod mihi [eſt-opus.]
Sic dixit: hi verò exiuerunt domo euntes.
Sederunt igitur hi Iouis magni ad altare
Quoquo verſum aſpicientes, cædem expectantes ſemper.
Aſpiciebat autem Vlyſſes per ſuam domum, ſi quid adhuc vi-
Viuus ſublatitaret, fugiens mortem nigram. (rorum.
Hos autem vidit prorſus omnes in ſanguine, & puluere
Proſtratos multos, ſicut piſces quos piſcatores
Concauum in littus, album extra mare
Reti extraxerunt multiforo. hi verò omnes
Vndas maris deſiderantes in arenis fuſi ſunt.
Horum quidem ſol Phaethon abſtulit animam.
Sic tunc igitur proci alij ſupra alios fuſi erant.
Tunc verò Telemachum alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Telemache, eia. v. age mihi voca nutricem Eurycleam,
Vt verbum dicam, quod mihi in animo eſt.
Sic dixit: Telemachus autem dilecto obediuit patri,
Mota. v. [.i. aperta] ianua alloquutus eſt nutricē Eurycleam.
Eia, iam huc ades anus olim-genita quæ mulierum
Famularum ſpeculatrix es in ædibus noſtrarum.
Veni, vocat te pater meus, vt aliquid dicat.
Sic loquutus eſt: huic autem firmum fuit verbum.
Aperuit. v. ianuas domorum bene habitatarum.
Perrexit autem ire: at Telemachus antè præibat.
Inuenit poſtea inter Vlyſſem interfectos mortuos,
Sanguine & puluere inquinatum, tanquam leonem,
Qui venit poſt voratum bouem pernoctantem in agro:
Omne autem ei pectuſque genaq; vtrinque
Cruenta ſunt: horribilis autem ei [eſt] vultus aſpectu.
Sic Vlyſſes inquinatos habebat pedes & manus deſuper.
Hæc. v. poſtquam mortuóſque & copioſiſſimum inſpexit
ſanguinem,
Aggreſſa eſt vlulare, quoniam magnum vidit opus:
Sed Vlyſſes prohibuit, & repreſſit vel cupientem.
Et ipſam accerſitam verbis alatis alloquutus eſt.
In animo anus gaude, & te cohibe, neque vlula.

Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι.
Τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν, καὶ σχέτλια ἔργα.
Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
Τὸ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἀλλ' ἄγε μοὶ σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατάλεξον
Αἵ τέ μ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείην καταλέξω.
Πεντήκοντά τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
Δμωαὶ, τὰς μέν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
Εἴριά τε ξαίνειν, καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
Τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
Οὔτ' ἐμὲ τίουσαι οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδέ ἑ μήτηρ
Σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναιξίν.
Ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
Εἴπω σῇ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Μήπω τήνδ' ἐπέγειρε. σὺ δ' ἐνθάδε εἰπὲ γυναιξὶν
Ἐλθέμεν, αἵπερ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο.
Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει.
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι,
Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
Εἰς ἓ καλεσσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν, καὶ ἄνωχθε γυναῖκας·
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε,
Δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο,
Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς
Θεινέμεναι ξίφεσιν τανυήκεσιν, εἰσόκε πασέων
Ψυχὰς ἐξαφέλοισθε, καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης
Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.

Non[eſt] fas ob interfectos viros, [deos auerruncos] precari
[ac ob homines iure optimo caſos illorũ auxiliũ implorare.]
Hos enim parca domuit deorum, & impia opera,
Nullum enim honorabant terreſtrium hominum,
Non malum, neque bonum qui ad ipſos perueniſſet:
Ideò & propter[ſua] impia facinora indecentem mortem aſſequuti ſunt.
At age, mihi tu mihi tu mulieres in ædibus recenſe,
Quæ me dedecorant, & quæ innocentes ſunt.
Hunc v. rurſus alloquuta eſt dilecta nutrix Euryclea,
Ego igitur tibi fili veritatem dicam,
Quinquaginta tibi ſunt in ædibus mulieres
Famulæ, has quidem opera docuimus operari,
Lanáſque carminare, & ſeruitutem tolerare,
Harum duodecim omnes impudentiæ ſe dediderunt,
Neque me honorantes, neque ipſam Penelopen.
Telemachus verò nuper quidem creuit, neque ipſum mater
Imperare ſinebat famulis mulieribus.
Sed age, ego vbi aſcendero in cœnacula ſplendida
Dicam tuæ vxori: cui aliquis deus ſomnum iniecit.
Hanc vero reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Nondum hanc excita, tu verò huc edic mulieribus
Vt veniant, quæ antea indecentia [facinora patrarunt].
Sic dixit: anus autem per domum exiuit
Nuntiatura mulieribus, & incitatura ad veniendum
At hic Telemachum, & bubulcum, & ſubulcum
Ad ſe vocatos verbis alatis alloquutus eſt,
Incipite nunc mortuos portare, & iubete mulieres [hoc facere]
At poſtea thronos pulchros, & menſas
Aqua, & ſpongiis multiforibus purgate.
Sed poſtquam iam totam domum ornaueritis,
Famulas eductas è fabrefacta domo,
Inter tholum, & pulchrum ſeptum aulæ,
Diuerberate enſibus longè acutis, donec omnium
Animas auferatis, & obliuiſcantur Veneris,
Quam ſub procis habebant, dum clam miſcerentur.

Ως ἔφαθ᾽· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
Αἶν᾽ ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνειῶτας,
Κὰδ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπ᾽ αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς,
Αλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, σήμαινε δ᾽ Ὀδυσσεὺς
Αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ᾽ ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
Υδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάθαιρον.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
Ξῦον, ταὶ δ᾽ ἐφόρεον δμωαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο,
Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς,
Εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ᾽ ἀγορεύειν.
Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην
Τάων αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ᾽ ὀνείδεα χεῦαν,
Μητέρι θ᾽ ἡμετέρῃ παρά τε μνηστῆρσιν ἴαυον.
Ως ἄρ᾽ ἔφη καὶ πεῖσμα νεὸς κυανοπρώροιο
Κίονος ἐξάψας μεγάλης, περίβαλλε θόλοιο,
Υψόσ᾽ ἐπεντανύσας, μήτις ποσὶν οὖδας ἵκηται.
Ως δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι
Ερκει ἐνιπλήξωσι, τόθ᾽ ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ,
Αὖλιν ἐσιέμεναι, στυγερὸς δ᾽ ὑπεδέξατο κοῖτος.
Ως αἵ γ᾽ ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
Δειρῇσι βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν.
Ησπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν.
Εκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν.
Τοῦ δ᾽ ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ
Τάμνον, μήδεά τ᾽ ἐξέρυσαν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,
Χεῖράς τ᾽ ἠδὲ πόδας κόπτον κεκοτηότι θυμῷ.
Οἱ μὲν ἔπειτ᾽ ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
Αὐτὰρ ὅ γε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν,

Οἶσε

Sic dixit:hæ.a.mulieres congregatæ venerunt omnes,
Grauiter lugentes,teneram lacrymam fundentes,
Primùm quidem mortuos portauerunt defunctos.
Sub porticu autem depoſuerunt bene-ſeptæ aulæ
Inter-ſe connitentes.imperabat.v.[ipſis] Vlyſſes
Ipſe[opus] vrgens.hæ autem exportabant & neceſſitate.i.vi.
At poſtea thronos pulchros,& menſas
Aqua & ſpongiis multiforibus purgarunt.
At Telemachus & bubulcus,& ſubulcus
Radulis pauimentum affabre factæ domus
Radebant.illæ.v.[ſordes]exportarunt ancillæ,poſuerúntque
At poſtquam omnem domum ornauerunt, (*foris.*
Famulas eductas è fabrefacta domo,
Inter tholum & pulchrum ſeptum aulæ,
Concluſerunt in anguſto loco vnde nullo modo erat fugere.
His v.Telemachus prudens incepit dicere;
Abſit.v.iam pura.[i.honeſta]morte animam vt auferam
His,quæ iam meo capiti opprobria effuderunt,
Matríque meæ,apúdque procos dormierunt.
Sic dixit:& funem nauis nigram proram-habentis
Ex columna ſuſpenſum magna,circumiecit tholo
Altè intenſum ne qua[famularum]pedibus terram tangeret.
Sicut autem quando vel turdi pandis-alis,vel columbæ
In rete inciderint,quod ſtat in fruticeto,
Septum intrantes,odioſum.v.eas ſuſcepit cubile:
Sic hæ ordinatim capita habebant,circúmque omnia[illarum]
Colla laquei erant,vt miſerrimè morerentur.
Palpitarunt autem pedibus paululum non valde diu.
Eduxerunt.v.Melanthium in veſtibulúmque & aulam,
Huius autem naréſque & aures ſæuo ære
Abſciderunt,genitaliáque extraxerunt canibus cruda comedenda.
Manúſque & pedes inciderunt excandeſcenti animo,
Hi quidem poſteà lotis manibus pedibúſque,
Ad Vlyſſem domū nimirum iuerant:perfectū n.erat opus.
At hic allocutus eſt dilectam nutricem Eurycleam,

Οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. σὺ δὲ Πηνελόπειαν
Ἐλθεῖν ἐνθάδ᾽ ἄνωχθι σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
Πάσας δ᾽ ὄτρυνον δμωὰς κατὰ δῶμα νέεσθαι.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐμὸν κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ᾽ ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ᾽ ἐνείκω.
Μηδ᾽ οὕτω ῥάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους
Ἕσταθ᾽ ἐνὶ μεγάροισι νεμέσσητον δέ κεν εἴη.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Πῦρ νῦν μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω,
Ὣς ἔφαθ᾽. οὐδ᾽ ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Ἤνεικεν δ᾽ ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
Γρηῢς δ᾽ αὖτ᾽ ἀπέβη διὰ δώματα κάλ᾽ Ὀδυσῆος,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Αἱ δ᾽ ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ᾽ ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντ᾽ Ὀδυσῆα,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους,
Χεῖράς τ᾽ αἰνύμεναι τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ᾕρει
Κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς. γίνωσκε δ᾽ ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ψ ΡΑΨῼΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΟΣ Ὀδυσσέως πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ τῶν τῆς πλάνης διηγημάτων ἀνακεφαλαίωσις, καὶ Ὀδυσσέως καὶ Τηλεμάχου μετὰ τῶν οἰκείων ἔξοδος.

ΑΛΛΗ.

Portas ſulfur anus malorum medelam porta a. mihi ignem
Vt ſulfure purgem domum, tu autem Penelopen
Venire huc iube cum ancillis mulieribus:
Omnes autem impelle famulas vt domum veniant.
Hunc.v. rurſus alloquuta eſt dilecta nutrix Euryclea,
Certè iam hac fili mi ſecundum decens dixiſti.
Sed age, lanamq́; tunicámque veſtimenta portabo.
Ne autem ſic laceris pannis tectus latos humeros
Sta in ædibus: culpandum enim eſſet.
Hanc.v. rurſus alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Ignis nunc mihi primùm in ædibus fiat. [id eſt accendatur.]
Sic dixit: neque non obediuit dilecta nutrix Euryclea:
Portauit autem ignem & ſulfur: at Vlyſſes
Bene ſulfure purgauit & cœnaculum & reliquam domum & veſtibulum
Anus.v. rurſus aſcendit per domos pulchras Vlyſſis,
Nuntiatura mulieribus, & incitatura vt venirent.
Hæ autem exiuerunt ex domo tædas in manibus tenentes.
Hæ quidem circumfundebantur, & ſalutabant Vlyſſem,
Et oſculabantur amplectentes caputq́; & humeros,
Manuſq́; capientes: hunc.v. dulce deſiderium cepit
Fletus & ſuſpirij: agnouit enim mentibus omnes.

ARGVMENTVM XXIII. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

VLYSSES ab vxore ſua agnoſcitur: eíque hiſtoriam ſuorum errorum paucis refert Vlyſſes deinde & Telemachus cum ſuis ex ædibus exeunt

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ψῖ δ' ἀναγνωρίζει πόσιν ὅν ποτε
Πηνελόπεια.

ΑΛΛΗ.

Ὀδυσσέως ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνωρισμός.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
ἡ ψῖ ῥαψῳδία.

ΓΡΗΥΣ δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καγχαλόωσα,
Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Γούνατα δ' ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἔγρεο Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδηαι
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα.
Ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται ὀψέ περ ἐλθών.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἵ θ' ἑὸν οἶκον
Κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν οἵ τε δύνανται
Ἄφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα.
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
Οἵ σέ περ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα.
Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
Ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις
Ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
Οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς

Ὤχετ'

ALIVD ARGVMENTVM VEL INSCRIPTIO.

Ψ, autem agnoſcit maritum ſuum quondam Penelope.

ALIA INSCRIPTIO.

Vlyſſis à Penelope agnitio.

HOMERI ODYSSEÆ
LIBER XXIII.

ANVS verò in cœnacula aſcendit cachinnans,
Heræ dictura dilectum maritum intus eſſe.
Genua verò reuocatis viribus mota ſunt, pedéſque vibrabantur. [*id eſt greſſu concitatio-*
5 *re præ lætitia pedibus corroboratis abiuit.*]
Stetit autem ſuper capite, & ipſi verbum dixit,
Surge Penelope dilecta filia, vt videas
Oculis tuis quæ cupiebas dies omnes:
Venit Vlyſſes, & domum aduenit ſerò licèt redux.
10 *Procos verò interfecit ſuperbos, qui ipſius domum*
Vexabant, & fortunas conſumebant, & iniuriis afficiebant filium.
Hanc verò alloquuta eſt prudens Penelope,
Nutrix dilecta, inſanam te dij fecerunt, qui poſſunt
15 *Inſipientem facere, tum qui vel prudentiſſimus fuerit,*
Contrà *delirum in prudentiam* [*vt in equum*] *imponunt.* [*id eſt prudentem faciunt.*]
Qui te læſerunt, antea enim mentibus bona eras,
Cur me irrides perdolentem animum habentem,
20 *Hæc præter* verum *dicens? & ex ſomno ſuſcitas*
Dulci? qui me ligauit dilectas palpebras circumtegens, [*id eſt claudens.*]
Non enim ita dormiui, ex quo Vlyſſes

Ὤχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι, καὶ ἂψ ἔρχου μέγαρόνδε,
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν αἵ μοι ἔασι,
Ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἤγγειλε, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγειρε,
Τῷ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
Αὖτις ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Οὔτι σε λωβεύω τέκνον φίλον, ἀλλ' ἔτυμόν τοι
Ἦλθ' Ὀδυσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύω.
Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι·
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα.
Ἀλλὰ σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν:
Ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορεόντων.
Ὣς ἔφατ' ἡ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
Γρηῒ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυον ἧκε·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Εἰ δ' ἄγε δή μοι μαῖα φίλη νημερτὲς ἐνίσπε,
Εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκε
Μοῦνος ἐὼν, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουον
Κτεινομένων ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων
Ἥμεθ' ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
Πρίν γ' ὅτε δή με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσε
Τηλέμαχος, τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν
Ἑσταόθ'· οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες,
Κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, ὥς τε λέοντα.
Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
Ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θεειοῦται περικαλλὲς,
Πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι.

Ἀλλ'

Iuit viſurus malum Ilium non nominandum.
Sed age, nunc deſcende, & retro vade domum:
Si enim aliqua me alia mulierum, quæ mihi ſunt,
Hæc profecta nuntiaſſet, & ex ſomno excitaſſet,
Sic citò odiosè ipſam ego remiſiſſem vt iret
Rurſus intra domos: te autem in hoc ſaltem ſenectus iuuabit.
Hanc verò rurſus alloquuta eſt dilecta nutrix Euryclea,
Non te irrideo filia dilecta, ſed verè tibi
Venit Vlyſſes, & ad domum peruenit ſicut dico.
Ille hoſpes, quem omnes contumeliis afficiebant in ædibus
Telemachus. v. ipſum iam pridem ſciebat intus eſſe:
Sed prudenter conſilia patris occultabat,
Vt virorum puniret violentiam ſuperborum.
Sic dixit: hæc verò lætata eſt à lecto ſaltans.
Anum circumplexa eſt, à palpebris autem lacrymam miſit,
Et ipſam vocatam verbis alatis alloquuta eſt,
Eia verò age, iam mihi nutrix dilecta verum dic,
Si verè iam domum venit vt dicis,
Quomodo iam procis impudentibus manus immiſit
Solus exiſtens? hi enim ſemper congregati intus manebant:
Hanc verò rurſus alloquuta eſt dilecta nutrix Euryclea,
Non vidi, non audiui, ſed ſuſpirium ſolum audiui
Interfectorum: nos. v. in ſeceſſu thalamorum bene factorum
Sedebamus timentes, fores verò tuebantur [nos] bene aptatæ,
[id eſt, firmæ.]
Antequam me tuus filius à domo vocaret
Telemachus, hunc enim pater præmiſit vt me vocaret,
Inueni poſtea Vlyſſem inter interfectos mortuos
Stantem: hi autem ipſum circum lapidibus-ſtratum pauimentum tenentes,
Iacebant alij ſupra alios (tu ſi [eos] vidiſſes, animo-voluptatem percepiſſes.)
Sanguine & cruore fœdatum, tanquam leonem.
Nunc hi quidem iam omnes in primis ianuæ foribus
Congregati ſunt: at ille domum ſulfure purgat perpulchram
Igni magno accenſo, me autem præmiſit vt te vocarem:

Qu

Quare ſequere, vt vobis lætitia afficiatis
Ambo charum cor, quoniam mala multa paſſi eſtis:
Nunc enim iam hoc longum deſiderium perfectum eſt.
Venit enim ipſè viuus domum ſuam: inuenit autem & te
Et filium domi: malè verò qui ei fecerant
Proci, hos omnes puniuit ſua in domo.
Hanc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Nutrix dilecta, nedum valde gloriare cachinnans,
Scis enim quàm gratus in domo appareret
Omnibus, maximè verò mihiq́; & filio quem genuimus?
Sed non eſt hoc verbum verum ſicut dicis:
At aliquis immortalium interfecit procos ſuperbos,
Inſolentiam exoſus animo-acerbam, & mala opera.
Neminem enim honorabant terreſtrium hominum,
Non malum, neque ſanè bonum quicunque ad ipſos veniſſet.
Ideo propter iniquitates paſſi ſunt malum: at Vlyſſes
Amiſit reditum procul à Græcia, perijt. v. ipſe.
Huic verò poſtea reſpondit dilecta nutrix Euryclea.
Filia mea, quale tibi verbum fugit ſeptum dentium?
Quæ maritum intus foco aſſidentem nunquam dicis
Domum eſſe venturum? animus.a tibi ſemper incredulus.
Sed age, tibi & ſignum permanifeſtum aliud quoddã dicam:
Cicatricem, quam quondam ipſi ſus impreſſit albo dente.
Hanc dum abluerem agnoui, volebam verò tibi ipſa
Dicere, ſed me ille captam ad os manibus
Non ſiuit dicere propter-varia conſilia, mentis.
Sed ſequere, at ego ſponſionem faciam pro me ipſa, [id eſt hoc pacto me obſtringam]
Si te decepero; vt interficias me miſerrima morte,
Huic autem reſpondit poſtea prudens Penelope,
Nutrix dilecta, difficile[eſt] te deorum ſemper-exiſtentium
Conſilia intelligere, licèt multarum rerum ſis valde perita,
Sed tamen eamus ad filium meum, vt videam
Viros procos interfectos, & eum qui [illos] interfecit.
Sic loquuta, deſcendit è cœnaculo, multa verò ei cor
Agitabat, vtrum ſeorſim dilectum maritum interrogaret.

An

Η παρςᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Η δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν,
Εζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίη ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Τοίχου τοῦ ἑτέρου· ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
Ηστο κάτω ὁρόων, ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι
Ιφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ηδ' ἄνεω δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν.
Οψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν,
Αλλοτε δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῒ εἵματ'
ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Μῆτερ ἐμὴ, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
Εζομένη μύθοισιν ἀνείρεαι, οὐδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ανδρὸς ἀφεςαίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ελθοι ἐεικοςῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη ςερεωτέρη ἐςὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Τέκνον ἐμὸν, θυμός μοι ἐνὶ ςήθεσσι τέθηπεν.
Οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἐρέεσθαι,
Οὐδ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ
Εςʼ Ὀδυσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
Γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον· ἔςι γὰρ ἡμῖν
Σήμαθ' ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ως φάτο. μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τηλέμαχ' ἤτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
Πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
Νῦν δ' ὅττι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα
εἷμαι,
Τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, καὶ οὔπω φησὶ τὸν εἶναι.
Ημεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριςα γένηται.
Καὶ γάρ τις θ' ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
Ω μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω,
Φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν·

An aſtans oſcularetur caput & manus prehendens.
Hæc autē poſtquam ingreſſa eſt, & tranſiuit lapideum limen,
Sedit poſtea è regione Vlyſsis ad ignis ſplendorem,
[Ad] parietem alterum, hic verò ad columnam longam
Sedebat deorſum ſpectans, ſpectans ſi ſe alloqueretur
Fortis vxor, poſtquam vidit oculis.
Hæc verò tacitè diu ſedit, ſtupor enim ei cor inuaſit.
Oculis verò modò quidem ipſum in faciem intuebatur,
Modò verò non agnoſcebat mala corpore veſtimenta habentem.
Telemachus verò increpuit [eam] ſermonémque habuit his verbis,
Mater mea, miſera mater, durum animum habens,
Cur ſic à patre recedis? neque apud ipſum
Sedens verbis interrogas? neque ſcrutaris?
Non quidem alia ſic mulier tolerante animo
A viro procul ſtaret, [.i. recederet,] qui ei multa mala perpeſſus
Veniſſet vigeſimo anno in patriam terram.
Tibi autem ſemper cor durius eſt lapide.
Hunc verò rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Fili mi, animus mihi in pectoribus ſtupet,
Neque [ipſum] vllo alloqui poſſum verbo, neque interrogare,
Neque in vultum intueri coràm, ſi verò verè iam
Eſt Vlyſſes, & domum venit, certè valde nos
Cognoſcemus inter nos & melius: ſunt enim nobis
Signa, quæ iam & nobis abſcondita ſcimus ab aliis.
Sic dixit: riſit autem pertolerans diuinus Vlyſſes:
Statim autem Telemachum verbis alatis alloquutus eſt.
Telemache certè matrem in ædibus dimitte
Tentare me: forſan autem agnoſcet, idque melius.
Nunc enim quòd ſordeo, mala autem corpore veſtimenta indutus ſum,
Ideò contemnit me, & negat eum eſſe qui ſum.
Nos v. conſultemus quomodo quàm optimè [nobis] ſit futurum,
Etenim aliquis vnum virum qui interfecerit in populo,
Cui non multi ſint adiutores poſtea,
Fugit, affinibúſque relictis & patria terra:

Ἡμεῖς δ' ἔρυμα πόληος ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι
Κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῶ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην
Μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κέ τίς τοι
Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τί φημι
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
Πρῶτα μὲν ἂρ λούσασθε, καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,
Δμωὰς τ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵμαθ' ἑλέσθαι.
Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
Ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων,
Ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων, ἢ οἳ περιναιετάουσιν·
Μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατ' ἄστυ γένηται
Ἀνδρῶν μνηστήρων πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
Φρασσόμεθ' ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
Ὅπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς
Φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφισιν ἵμερον ὦρσε
Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων,
Ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν.
Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο
Εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερὲς, ὄφρ' ἂν ἵκοιτο.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.

Αὐτὰρ

Nos verò columen ciuitatis interfecimus, qui longè præſtantiſsimi [erant]
Iuuenum in Ithaca: ideo te cogitare velim.
Hunc.v.rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Ipſe hæc videas pater dilecte, tuum enim optimum
Conſilium inter homines dicunt eſſe, neque ullus tecum
Alius vir contendat mortalium hominum.
Nos.a.alacri animo ſubſequemur: nequaquam verò dico
Virtutē [nobis] defuturam, quantū ſaltē viriū [nobis] adfuerit,
Hunc verò reſpondens alloquutus eſt pertolerans Vlyſſes,
Ego igitur dicam ut mihi videtur eſſe optimum factu.
Primùm quidem lauamini, & induimini veſtes,
Famulásque in ædibus iubete veſtimenta capere:
At diuinus cantor tenens citharam canoram
Nobis præeat ad ludicram ſaltationem,
Ut aliquis dicat nuptias eſſe extra audiens,
Vel per viam vadens, vel qui circum habitant:
Ne antea fama lata cædis per ciuitatem fiat, [i. ſpargatur,]
Virorum procorum, quam nos exierimus
Agrum in noſtrum arboribus-abundantem, illic autem poſtea
Conſultabimus quódnam utile conſilium [Iupiter] cœleſtis [nobis] ſit daturus.
Sic dixit: hi autem hunc diligenter audiuerunt eiq; obediuerunt,
Ac primùm quidem loti ſunt, & induerunt veſtes:
Inſtructæ ſunt verò mulieres: ipſe autem cepit diuinus cantor
Citharam concauam, inter ipſos verò deſiderium excitauit
Cantúſque dulcis & ſtrenuæ ſaltationis.
Horum autem magna domus ſtrepebat pedibus
Virorum ludentium, pulchrizonarúmque mulierum.
Sic autem aliquis dicebat extra domos audiens,
Certè omnino aliquis duxit uxorem multis petitā reginam:
Impatiens non [enim] ſuſtinuit mariti ſui [primi] cui virgo nupſerat,
Cuſtodire magnam domum continuè quouſque rediret.
Sic igitur aliquis dixit: hæc verò non ſciebant quomodo facta fuiſſent.

Aſt Vlyſ-

Αὐτὰρ Οδυσσῆα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρυνόμη ταμίη λοῦσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
Αμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα.
Αὐτὰρ κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Αθήνη,
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ως δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ιδρις, ὃν Ηφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Αθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
Ως μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Εκ δ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
Αψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη,
Αντίον ἧς ἀλόχου· καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων
Κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ολύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οὐ μέν κ' ἄλλη ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ.
Ανδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ελθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αλλ' ἄγε μοι μαῖα στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Λέξομαι· ἦ γὰρ τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Δαιμόνι', οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, οὐδ'
ἀθερίζω,
Οὐδὲ λίην ἄγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ' οἷος ἔησθα
Εξ Ιθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Αλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος Εὐρύκλεια
Εκτὸς ἐϋσταθέος θαλάμου. τόν ῥ' αὐτὸς ἐποίει.
Ενθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν,
Κώεα, καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Ως ἄρ' ἔφη πόσιος πειρωμένη. αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Οχθήσας ἄλοχον προσεφώνεε κέδν' εἰδυῖαν,
Ω γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.
Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν,
Ρηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ.
Ανδρῶν δ' οὔ κέν τις ζωὸς βροτὸς, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,

Ρεῖα

Aſt Vlyſſem magnanimum ſua in domo
Eurynome penus cuſtos lauit & vnxit oleo.
Induit autem ipſum pallio pulchro, & tunica.
At capiti affudit multam pulchritudinem Minerua,
5 *Vt maior videretur, & pinguior: per caput autem*
Criſpas demiſit comas hyacinthino flori ſimiles.
Sicut autem quando aliqua aurum circumfudit argento vir
Peritus, quem Vulcanus docuit & Pallas Minerua
Artem omnigenam gratioſa autem opera perficit:
10 *Sic quidem huic circumfudit gratiam capitique & humeris.*
E balneo vero exiuit corpore immortalibus ſimilis.
Iterum autem deſedit in ſede unde ſurrexerat,
E regione ſuæ uxoris & ipſam verbo alloquutus eſt.
Infelix, tibi quidem ſupra fœminas mulieres,
15 *Cor durum poſuerunt [dij] cæleſtes domos habitantes.*
Non quidem alia ſic mulier toleranti animo
A viro procul ſtaret, [ac recederet,] qui ei mala multa paſ-
Veniſſet vigeſimo anno in patriam terram. (*ſus*
Sed age, mihi nutrix ſterne lectum vt & ipſe
20 *Dormiam: certè enim huic [eſt] ferreus in pectoribus animus.*
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Felix, nequaquam profectò ſuperbia efferor, neque [te] vt indignum contemno.
Neque valde admiror, bene ſiquidem ſcio qualis eſſes,
25 *Ex Ithaca in naui cum ires longis-remis-inſtructa.*
Sed age ei ſterne bonum lectum Euryclea,
Extra firmum thalamum, quem ipſe fecit:
Ibi ei extructo ſolido lecto, conjicite ſtrata,
Pelles & lanas & ſtragula ſplendida.
30 *Sic dixit maritum tentans: at Vlyſſes*
Iratus uxorem alloquutus eſt prudentia præditam,
O mulier certè valde hoc verbum triſte dixiſti.
Quis verò mihi alio tranſtulit lectum? difficile enim eſſet
Vel valde perito, niſi deus ipſi adueniens
35 *Facilè ſi vellet poneret alio in loco.*
Virorum v. nullus viuus homo, neque valde pubeſcens

Ρεῖα μετοχλίσσειεν. ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
Εν λέχει ἀσκητῷ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον, οὐδέ τις ἄλλος.
Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς,
Ακμηνὸς θαλέθων. πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων·
Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
Πυκνῇσι λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας·
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ
Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα,
Ερμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ.
Εκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
Δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι,
Εν δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν.
Οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι. οὐδέ τι οἶδα,
Εἴ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐστι γύναι λέχος, ἦέ τις ἤδη
Ανδρῶν ἄλλοσε θῆκε ταμὼν ὕπο πυθμέν' ἐλαίης.
Ως φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνούσης τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα,
Μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
Ανθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν,
Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
Ηβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον ὧδ' ἀγάπησα.
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ερρίγει μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
Ελθών. πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Αργείη Ελένη Διὸς ἐκγεγαυῖα
Ανδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ ᾔδη ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Αχαιῶν
Αξέμεναι οἴκονδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές.

Facilè [aliò] transferret, quoniam magnum ſignum factum eſt
In lecto fabrefacto. hunc autem ego feci, neque vllus alius.
Arbuſcula erat extenſa folijs oliuæ intra ſeptum,
Vigens, florens, craſsior verò erat, tanquam columna,
5 *Hanc ego circumdans thalamum ſtruxi, donec perfeci*
Denſis lapidibus, & bene deſuper texi.
Compactas autem impoſui fores ſcite compactas,
Et tunc poſtea incidi comam pandu-ramis oliuæ.
Truncum verò à radice inciſum circumpoliui ferro
10 *Bene & ſcienter, & ad amuſsim direxi*
Fulcro elaborato, terebrans autem omnia terebro.
Ad hoc verò incipiens lectum poliui quouſque perfeci,
Variè-ornans, auróque, & argento, & ebore.
Extra verò extendi lorum bouis puniceo-colore-ſplẽdẽs [i. in-
15 *Sic tibi hoc ſignum dico, neque vllo-modo ſcio (ſigne]*
Si mihi adhuc immotus ſit ô mulier lectus an aliquis iam
Virorum alibi poſuerit, trunco oliuæ exciſo.
Sic dixit: huius autem ſoluta ſunt genua, & dilectum cor,
Signa recognoſcentis quæ ei firma dixerat Vlyſſes.
20 *Lacrymans verò poſtea rectà cucurrit, circum autem manus*
Collum iecit Vlyſsi, caputq́ oſculata eſt, & dixit,
Ne mihi Vlyſſes iraſcere quoniam in alijs maximè
Hominum prudens fuiſti: dij autem dederunt ærumnam,
Qui nobis inuiderunt vt vna manentes,
25 *In iuuentute delectaremur, & ad ſenectutis limen perueniremus.*
At ne nunc mihi [ob] hoc iraſcere, neque [me] reprehende,
Quoniam te non primum poſtquam vidi ſic amplexa ſum.
Semper enim mihi animus in pectoribus dilectus
30 *Tremebat ne me quis hominum deciperet verbis,*
Profectus: multi enim malas aſtutias cogitant.
Neque [enim] Argiua Helena Ioue nata
Viro cum alieno mixta fuiſſet amore, & lecto,
Si ſciuiſſet quòd ipſam iterum bellicoſi filij Achiuorum
35 *Ducere domum dilectam in patriam debebant.*
Hanc autem ad faciendum deus impulit opus indecens.

Y y

Τὴν δ᾽ ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο
θυμῷ
Λυγρὴν ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ᾽ ἐπεὶ ἤδη σήματ᾽ ἀριφραδέως κατέλεξας
5 Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Αλλ᾽ οἶοι σύ τ᾽ ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
Ακτορὶς, (ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
Η νῶιν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο)
Πείθεις δή μευ θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ᾽ ἐόντα.
10 Ως φάτο· τῷ δ᾽ ἔτι μᾶλλον ὑφ᾽ ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Κλαῖε δ᾽ ἔχων ἄλοχον θυμαρέα κέδν᾽ εἰδυῖαν.
Ως δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ων τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ᾽ ἐνὶ πόντῳ
Ραίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ,
15 Παῦροι δ᾽ ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε,
Νηχόμενοι πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη.
Ασπάσιοι δ᾽ ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
Ως ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ.
Δειρῆς δ᾽ οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ·
20 Καί νύ κ᾽ ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Εἰ μὴ ἄρ᾽ ἄλλ᾽ ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, ἠῶ δ᾽ αὖτε
Ρύσατ᾽ ἐπ᾽ Ωκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ᾽ ἔα ἵππους
Ζεύγνυσθ᾽ ὠκύποδας φάος ἀνθρώποισι φέροντας
25 Λάμπον καὶ Φαέθονθ᾽, οἵ τ᾽ ἠῶ πῶλοι ἄγουσι.
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ ἣν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς,
Ω γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ᾽ ἀέθλων
Ηλθομεν ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται
Πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
30 Ως γάρ μοι ψυχὴ μυθήσατο Τειρεσίαο
Ηματι τῷ ὅτε δὴ κατέβην δόμον ἄϊδος εἴσω.
Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ᾽ ἐμοὶ αὐτῷ.
Αλλ᾽ ἔρχευ, λέκτρονδ᾽ ἴομεν γύναι, ὄφρα καὶ ἤδη
Υπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε.
35 Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εὐνὴ μὲν δὴ σοί γε τότ᾽ ἔσσεται ὁππότε θυμῷ

Σῇ

Hoc verò damnum non prius in ſuo repoſuit animo, id eſt, non
prius cauit.]
Graue, ex quo primùm & ad nos acceſſit dolor.
Nunc verò quando iam ſigna valde manifeſta dixiſti,
Lecti noſtri quem nemo mortalis alius vidit,
Sed ſoli tuq; & ego & ancilla vna ſola
Actoris (quam mihi dedit pater huc venienti,
Quæ nobis cuſtodiebat fores firmi cubiculi)
Flectis iam meum animum durior quamuis ſit.
Sic dixit: huic verò adhuc magis deſiderium mouit luctus.
Flebat autem habens vxorem charam, prudentia inſtructam.
Sicut verò quando libenter terra natantibus apparet,
Quorum Neptunus bene-factam nauem in mari
Perdidit, agitatam vento, & vnda nigra,
Pauci autem effugerunt è cano mari in terram
Natantes, multa verò circa corpus nutrita-ſtat ſalſugo,
Læti autem conſcenderunt terram clade euitata.
Sic huic gratus erat maritus inſpicienti:
A collo autem nondum remouebat brachia alba:
Quin etiã lugẽtibus apparuiſſet roſeis-digitis-inſignis aurora,
Niſi alia cogitaſſet dea caſiis-oculis Minerua.
Noctem quidem in horizonte longam tenuit, auroram verò
Retinuit in Oceano aurea ſede-vectam: neque ſinebat equos
Iungi veloces-pedibus, lumen hominibus portantes,
Lampum & Phaethonta, qui pulli auroram ducunt.
Et tunc ſuam vxorem alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
Venimus: ſed adhuc in futurum immenſus labor erit,
Multus & difficilis, quem me oportet omnem perficere:
Sic enim mihi anima dixit Tireſiæ,
Die, quo iam deſcendi in Plutonis domum,
Reditum ſociis quærens, & mihi ipſi.
Sed veni, lectum adeamus vxor, vt etiam
Somno dulci delectemur dormientes.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Lectus quidem iam tibi tunc erit, quando animo

Σῷ ἐθέλῃς. ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον. ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν (ὀΐω)
5 Πεύσομαι, αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι
χέρειον.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Δαιμονίη, τί τ' ἄρ αὖ μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις
Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω.
10 Οὐ μέν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Χαίρω. ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε'
ἄνωγεν
Ἐλθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐῆρες ἐρετμόν·
Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
15 Ἀνέρας, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν,
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφραδές (οὐδέ σε κεύσω)
Ὁππότε κεν δή μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
20 Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πήξαντ' ἐκέλευεν ἐρετμόν,
Ἔρξαντ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Ἀρνειὸν ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
25 Ἀθανάτοισι θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Πᾶσι μάλ' ἑξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνῃ
Γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Ὄλβιοι ἔσσονται. τὰ δέ μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
30 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια,
Εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνὴν
35 Ἐσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,

Γρηῦς

Tuo volueris, quando te dij fecerunt venire
At domum bene ædificatam, & tuam in patriam terram:
Sed quoniam cognouiſti, & tibi deus iniecit animo, (puto)
Age, dic mihi certamen, quoniam & poſtea
Audiam: ſtatim verò [hoc ipſum] cognoſcere nequaquam eſt malum.
Hanc verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes,
Felix, cur me rurſus valde hortans iubes
Dicere? at ego dicam, neque celabo.
Non tamen tibi animus lætabitur: neque enim ipſe
Lætabor, quoniam valde multas hominũ in ciuitates iubebat
Ire, in manibus habentem ad-remigationem-aptum remum,
Donec ad eos venirem, qui non norunt mare,
Viros, neque ſalibus mixtum cibum edunt,
Neque etiam iſti norunt naues purpureas roſtris,
Neq; ad-remigationem-aptos remos, qui alæ nauibus ſunt.
Signum. v. mihi hoc dixit permanifeſtum (neque te celabo.)
Quando mihi iam occurrens alius viator
Dixerit [ſe] ventilabrum tenere ſuper illuſtri humero:
Tunc verò me in terra defixo iuſſit remo
Et ſacris ritè litatis Neptuno regi,
Agno tauroq; ſuúmque marito verre,
Domum abire & facere ſacras hecatombas
Immortalibus dijs, qui cælum latum habitant,
Omnibus valde ordinatim: mors verò mihi ipſi extra mare
Debilis valde talis veniet, quæ me interficiet
Senectute felici confectum: circum autem populi
Beati erunt: hæc verò mihi dixit omnia perfectum iri.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt prudens Penelope,
Si quidem iam ſenectutem dij perficient meliorem,
Spes eſt fore tibi poſtea malorum effugium.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant,
Interim verò Eurynoméque & nutrix inſtruebant lectum
Veſte molli, facibus ſubſplendentibus,
At poſtquam ſtrauerunt denſum lectum feſtinantes.

Γρηῢς μὲν κείουσα, πάλιν οἶκόνδε βεβήκει.
Τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
Ἐρχομένοισι λέχοσδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
Ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα, πάλιν κίεν. οἱ μὲν ἔπειτα
Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
Παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
Αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς,
Τερπέσθην μύθοισι πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες;
Ἡ μὲν ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο δῖα γυναικῶν,
Ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορῶσ' ἀΐδηλον ὅμιλον,
Οἳ ἕθεν εἵνεκα πολλὰ βόας καὶ ἴφια μῆλα
Ἔσφαζον, πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος.
Αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσεὺς, ὅσα κήδε' ἔθηκεν
Ἀνθρώποις, ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε.
Πάντ' ἔλεγ', ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσ', οὐδέ οἱ
ὕπνος
Πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα.
Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ', αὐτὰρ ἔπειτα
Ἦλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν·
Ἠδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν
Ἰφθίμων ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν οὐδ' ἐλέαιρεν.
Ἠδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ', οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι
Ἤην, ἀλλά μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα.
Ἠδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,
Οἳ νῆάς τ' ὄλεσαν καὶ ἐϋκνήμιδας ἑταίρους
Πάντας, Ὀδυσσεὺς δ' οἶος ὑπέκφυγε νηῒ μελαίνῃ.
Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε.
Ἠδ' ὡς εἰς Ἀΐδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο
Νηῒ πολυκλήϊδι, καὶ εἴσιδε πάντας ἑταίρους
Μητέρα θ' ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Ἠδ' ὡς Σειρήνων ἁδινάων φθόγγον ἄκουσεν,

Anus quidem dormitura domum redijt.
His verò Eurynome cubicularia præibat
Euntibus ad lectum, facem in manibus tenens.
In thalamũ autem quum duxiſſet, retroceßit: hi quidẽ poſtea
Hilari animo lecti antiqui leges repetierunt.
At Telemachus, & bubulcus, & ſubulcus
Cohibuerunt à ſaltatione pedes, ceſſaréque fecerunt mulieres.
Ipſi verò dormierunt in ædibus vmbroſis.
Hi autem poſtquam amoris-voluptate ſatiati ſunt deſiderata,
Oblectarunt ſe verbis inter-ſe loquentes:
Hæc quidem quæcũque in ædibus tolerauerat diuina mulier
Virorum procorum obſeruans exitioſam multitudinem,
Qui ipſius gratia multas boues, & pingues oues
Iugularunt, multum autem è doliis hauſtum erat vini.
At hic diuinus Vlyſſes quoſcunque etiam dolores intulerat
Hominibus, quaſcunque etiam ipſe ærumnas paſſus erat,
Omnia dixit: hæc autẽ delectata eſt audiens, neque ei ſomnus
Cecidit in palpebras antequam ipſe recenſuerit omnia.
Incepit a quomodo primùm Ciconas domuiſſet, at poſtea
Veniſſet Lotophagorum virorum in pinguem terram:
Et quæcunque Cyclops feciſſet, & quomodo retribuiſſet pœnas
Pro fortibus ſociis quos comederat nihil miſertus.
Et quomodo ad Æolum veniſſet, qui ipſum prõptus ſuſcepit,
Et miſit: neque adhuc fatale dilectam patriam ire
Eſſet: ſed ipſum rurſus raptum procella
Mare per piſcoſum tuliſſet valde ſuſpirantem:
—*Et quomodo in regione-remota-portas-habentem Laſtrygoniam adijſſet,*
Qui naues perdiderunt & bene ocreatos ſocios
Omnes, Vlyſſes verò ſolus aufugit naue nigra,
Et Circes narrauit dolum, & varias-artes,
Et quomodo inferni ad domum iuiſſet latam,
Animam interrogaturus Thebani Tireſiæ
Naui multijuga, & vidiſſet omnes ſocios, (*eſſet*
Matrémque quæ ipſum peperit, & nutriuit paruulus quum
Et quomodo Sirenum ſuauiter-canentium vocem audiuiſſet:

Quomodó-

Ὡς θ' ἵκετο Πλαγκτὰς πέτρας, δεινήν τε Χάρυβδιν.
Σκύλλην θ', ἣν οὔ πώ ποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν,
Ἠδ' ὡς ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι·
Ἠδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης. ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι
Πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν.
Ὡς θ' ἵκετ' Ὠγυγίην νῆσον, νύμφην τε Καλυψὼ,
Ἡ δή μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα·
Ἀλλὰ τῷ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν, ἔπειθεν.
Ἠδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο πολλὰ μογήσας,
Οἳ δή μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο,
Καὶ πέμψαν σὺν νηῒ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες.
Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὴς ἐπόρουσε λύων μελεδήματα θυμοῦ.
Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὁππότε δή ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
Αὐτίκ' ἀπ' Ὠκεανοῦ χρυσόθρονον ἠριγένειαν
Ὦρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φόως φέροι· ὦρτο Ὀδυσσεὺς
Εὐνῆς ἐκ μαλακῆς. ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
Ὦ γύναι ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
Ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν, πολυκηδέα νόστον
Κλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
Ἱέμενον πεδάασκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἱκόμεθ' εὐνὴν,
Κτήματα μὲν τά μοι ἔστι κομιζέμεν ἐν μεγάροισι·
Μῆλα δ' ἅ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν.
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληΐσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
Δώσουσ', εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι,
Ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται.
Σοὶ δὲ γύναι τάδ' ἐπιτέλλω πινυτῇ περ ἐούσῃ·

Αὐτίκα

Quomodoq́; veniſſet ad Planctas petras grauemq́; Charybdin,
Scyllámque quam nunquam indemnes viri fugerunt:
Et quomodo ſolis boues interfeciſſent ſocij:
Et quomodo nauem velocem percuſſiſſet ardenti fulmine
Iupiter altitonans: abſumptiq́; vt eſſent boni ſocij,
Omnes pariter ipſe verò malas parcas ſubterfugiſſet.
Quomodóque acceſſiſſet ad Ogygiam inſulam nymphámque Calypſonem.
Quæ ipſum detinuit cupiens maritum eſſe.
In ſpeluncis concauis, & aluit, & dixit
Reddituram ſe eum immortalē & nō ſeneſcētem dies omnes:
Sed huic nunquam animum in pectoribus flexit.
Et quomodo ad Phæaces perueniſſet multa paſſus.
Qui iam ipſum ex animo deum tanquam honorauerunt,
Et miſerunt eum naui dilectam in patriam terram,
Ære, auróque copioſè veſteq́; datis.
Hoc igitur vltimū dixit verbum, quando eum dulcis ſomnus
Membra-ſoluens inuaſit ſoluens curas animi.
Iam verò alia cogitauit dea cæſiis-oculis Minerua
Quando iam Vlyſſem putauit ſuo in animo
Satis ſe oblectaſſe concubitu cum vxore, & ſomno:
Statim ab Oceano aurea-ſede, vectam Matutam
Excitauit, vt hominibus lumē portaret, ſurrexit a. Vlyſſes,
Lecto ex molli, vxori verò hoc verbum mandauit,
O vxor iam quidem multis ſatiati ſumus certaminibus
Nos ambo, tu quidem hic meum laborioſum reditum
Deflens: at me Iupiter doloribus & dij alij
Deſiderantē [redire,] detinuerunt procul a mea patria terra.
Nunc autem poſtquā ambo ad perdeſideratū venimus lectum,
Res quæ mihi ſunt, cura in ædibus.
Oues verò quas mihi proci ſuperbi conſumpſerunt,
Multas quidem ipſe ego prædabor, alias verò Achiui
Dabunt, donec omnia impleuerint ſtabula.
Verùm ego quidem in arboribus-abundantē agrū proficiſcor,
Viſurus patrem bonum, qui mihi frequenter dolet.
Tibi verò vxor hoc præcipio, prudens licèt ſis.

Αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι
Ανδρῶν μνηστήρων οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Ησθαι, μηδέ τινα προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε,
Η ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά·
Ωρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην,
Πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἑλέσθαι.
Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ,
Ωϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἤϊον· ἦρχε δ'
Ὀδυσσεύς.
Ηδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα, τοὺς δ' ἄρ' Αθήνη
Νυκτὶ κατακρύψασα, θοῶς ἐξῆγε πόληος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΩΜΕΓΑ ΡΑψῳδίας τῆς Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΤΑΣ τῶν μνηστήρων ψυχὰς Ερμῆς εἰς ᾅδου κατάγει· καὶ ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Λαέρτην, καὶ ταραχὴν τοῖς Ιθακησίοις γεγενημένην ἐπὶ τῇ τῶν μνηστήρων ἀναιρέσει Αθηνᾶ διακωλύει.

ΑΛΛΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ω δ' Ὀδυσσεὺς σὺν πατρὶ καὶ υἱεῖ μάχετ'
Αχαιοῖς.

ΑΛΛΗ.

Σπονδὴ ἡ Νέκυια.

Statim enim fama ibit ſimul cum ſole aſcendente
Virorum procorum quos interfeci in ædibus.
In cœnaculum vbi aſcenderis cum ancillis mulieribus
Sede, neque aliquem aſpice, neque interroga.
§ *Dixit, & circum humeros induit arma pulchra.*
Excitauit. a. Telemachum, & bubulcum, & ſubulcum.
Omnes verò iuſſit arma bellicoſa manibus capere.
Hi autem ei reluctati non ſunt, ſed armati ſunt ære.
Aperuerunt verò ianuas, & exiuerunt: præiuit autem Vlyſſes.
Iam quidem lumen erat ſupra terram, hos verò Minerua
Caligine circum-fuſa tectos, celeriter eduxit ex vrbe.

ARGVMENTVM XXIV. LIBRI ODYSSEAE HOMERI.

PROCORVM animas Mercurius ad inferos deducit. Vlyſſes à patre Laërte agnoſcitur. Et tumultum inter Ithacenſes commotum propter procorum cædem, Minerua impedit.

ALIVD ARG. SIVE INSCRIP.

Ω, autem, Vlyſſes cum patre & filio pugnat Achiuis.

ALIA INSCRIPTIO.

Fœdera: aut Feralia.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ἡ ω μέγα ῥαψῳδία.

ΕΡΜΗΣ δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶ
Καλὴν χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἕποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃσιν
Ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται·
Ὡς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤισαν. ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην,
Ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων
Ἤισαν· αἶψα δ' ἵκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Ἔνθα τε ναίουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων.
Εὗρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε.
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
Ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον· ἀγχίμολον δὲ
Ἤλυθ' ἔπι ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλεΐωνος,
Ἀτρεΐδη, περὶ μέν σε φάμεν Διῒ τερπικεραύνῳ
Ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα,
Οὕνεκα πολλοῖσίν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσες
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε

Μοῖρ'.

HOMERI ODYSSEÆ.

LIBER XXIV.

MERCVRIVS verò animas Cyllenius [ex corporibus] euocabat
Virorum procorum: tenebat verò virgam in manibus
Pulchram, auream: qua hominum oculos mulcet,
Quorum vult; hos verò contrà etiam dormientes ſuſcitat:
Hæc ducebat impulſas: hæ verò frementes ſequebantur.
Sicut a quando veſpertiliones in intimo ſinu antri magni
Strepentes volant poſtquam [eorum] aliquis decidit
De ſerie, [ordineq́ ſuo,] ex ſaxo, [& ex loco, ubi] alij aliis
Sic hæ fremẽtes ſimul ibãt: præibat verò ipſis (ſuſpenſi hærent,
Mercurius non maleficus per latas vias:
Acceſſerunt autem ad Oceani fluxus, & Leucadem petram,
Et ad ſolis portas, & ciuitatem ſomniorum
Iuerunt: ſtatim verò peruenerunt in herboſum pratum,
Vbi habitant animæ ſimulacra mortuorum.
Inuenerunt autem animam Pelidæ Achillis,
Et Patrocli, & ſtrenui Antilochi,
Aiacisque qui præſtantiſſimus erat ſpecieque corporéque
Aliorum Danaorũ poſt inculpatum, [i. fortiſſimũ] Peliádem.
Sic hi quidem circa illum verſabantur prope autem
Venit anima Agamemnonis Atridæ
Dolẽs, circum verò aliæ congregatæ ſunt quæcunque cum ipſo
Domo in Ægiſthi mortuæ ſunt, & fato functæ.
Hunc prior anima alloquuta eſt Pelidæ.
Atride, nos quidem te dicebamus Ioui gaudenti fulmine
Supra viros heroas dilectum eſſe diebus omnibus,
Quoniam multisq́ & fortibus imperabas
Populo in Troianorum, vbi paſſi ſumus dolores Achiui.
Atqui profectò te quoque primum [i. ante tempus aggreſſura, ac oppreſſura erat]

Μοῖρ' ὀλοὴ, τὴν οὔτις ἀλεύεται, ὅς κε γένηται.
Ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος, ἧς περ ἄνασσες,
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ σῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρα' ὀπίσσω·
Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο,
Ὄλβιε Πηλέος υἱὲ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ὃς θάνες ἐν Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος, ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
Κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἷες ἄριστοι.
Μαρνάμενοι περὶ σεῖο· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθ' οὐδέ κε πάμπαν
Παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεί σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
Κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χρόα καλὸν
Ὕδατί τε λιαρῷ ἀλείφατι. πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ, κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν,
Ἀγγελίης ἀΐουσα· βοὴ δ' ἐπὶ πόντον
ὀρώρει
Θεσπεσίη· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
Καί νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς,
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν.
Μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἥδε σὺν ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν
Ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάθυμοι
Ἀχαιοί.
Ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
Οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν.
Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Θρήνεον· ἔνθα κεν οὔ τιν' ἀδάκρυτόν γ'
ἐνόησας

Parca pernicioſa, quam nullus fugit quicunque natus fuerit.
Quòd utinam regno abundè perfruens, cui imperabas,
Populo in Troianorum mortem & fatum conſequutus eſſes,
Sic [enim] tibi ſepulcrum quidem feciſſent omnes Achiui,
Atque tuo filio magnam gloriam dediſſes in poſterum.
Nunc verò tibi miſerrima morte fatale erat capi.
 Hunc verò rurſus anima alloquuta eſt Atridæ,
Felix Pelei fili, diis ſimilis Achilles,
Qui mortuus es in Troia longè ab Argo, circum autem te alij
Interfecti ſunt Troianorum & Achiuorum filij optimi,
Pugnantes pro te, tu verò vertigine pulueris (belli.
Iacebas magnus in magno ſpatio, oblitus artis equitandi, i.
Nos autem toto die pugnabamus, neque omnino
Ceſſauiſſemus à bello, niſi Iupiter turbine ſedaſſet.
At poſtquam te ad naues portauimus ex prælio,
Depoſuimus in lectis expurgato corpore pulchro,
Aquaq; calida & unguento: multas verò circum te
Lacrymas calidas fuderunt Danai, totonderuntq; crines.
Mater verò ex mari venit cum immortalibus marinis,
Nuntio [tuæ mortis] audito. clamor enim [Græcorum lugentium,] in mari excitatus fuerat
Maximus, ſubtus autem tremor corripuit omnes Achiuos:
Et ruentes iiſſent concauas in naues,
Niſi vir detinuiſſet antiquaq; multaq; ſciens,
Neſtor, cuius & antea optimum apparuerat conſilium,
Qui ipſis rectè ſentiens concionatus eſt, & dixit,
Siſtite gradum Argiui, ne fugite filij Achiuorum,
Mater ex mari hæc cum deabus marinis
Venit ſuum filium mortuum viſura.
Sic dixit, hi verò abſtinuerunt à fuga, [fugam repreſſerunt,] magnanimi Achiui.
Circum verò te ſteterunt filiæ marini ſenis,
Miſerabiliter lugentes immortaleſq; veſtes tibi induerunt.
Muſæ autem nouem omnes alternantes voce pulchra,
Lugubrè carmen canebant. tunc nullum ſine lacrymis, [i. à lacrymis ſibi temperantem] vidiſſes

Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε μοῦσα λίγεια.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μέν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Κλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι·
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρί. πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
Μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἕλικας βοῦς.
Καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ,
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
Τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο,
Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ὀστέ' Ἀχιλλεῦ
Οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
Χρύσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
Φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὀστέα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
Χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο τὸν ἔξοχα τῖες ἁπάντων
Τῶν ἄλλων ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
Χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων
Ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ,
Ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη
Τοῖς οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα.
Θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
Ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
Ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ,
Οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα
Ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
Ὣς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλά τοι αἰεὶ
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν Ἀχιλλεῦ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
Ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον

Αἰγίσθῳ

Argiuorũ.adeò.n.animos permouerat Muſa canora.[id eſt,
lugubris ille Muſarum cantus.]
Septem & decem quidem te pariter noctesq; & dies
Fleuimus,immortalesq; dij mortalesq; homines.
Octaua & decima verò dedimus igni,multas.a circa te
Oues iugulauimus valde pingues,& nigras boues.
Cremabaris verò in veſte deorum,& vnguento multo
Et melle dulci:multi autem heroes Achiui
Armis irruerunt circa rogum, corporis ardentis,
Pedeſtresq; equeſtresq;:multus verò ſtrepitus ortus eſt.
At poſtquam flamma te penitus abſumpſit Vulcani,
Mane tua collegimus alba oſſa ò Achilles,
Vino in puro & vnguento,dedit autem mater
Auream amphoram,Bacchi verò donum
Dicebat eſſe,opus verò inclyti Vulcani.
In hac tibi iacent alba oſſa illuſtris Achilles,
Promiſcuè verò Patrocli Menœtiadæ demortui.
Separatim.a.Antilochi,quem eximè honorabas omnium,
Aliorum ſociorum poſt Patroclum mortuum.
Circum has [reliquias] verò poſtea magnum & præclarum ſepulchrum
Fudimus Argiuorum ſacer exercitus bellicoſorum,
Littore in prominente in vaſtum Helleſpontum,
Vt e longinquo manifeſtus ex ponto viris eſſet
His qui nunc ſunt,& qui poſthac erunt.
Mater autem tua diis rogatis perpulchra certamina
Propoſuit medio in circo,optimis Achiuorum.
Iam quidem multorum in funus virorum incidi
Heroum, quando aliquo mortuo rege
Armanturq; iuuenes,& parant certamina.
Sed illa maximè conſpicatus miratus ſum animo,
Qualia in tuam gratiam poſuit dea perpulchra certamina,
Argentea pedibus Thetis.valde enim amicus eras diis.
Sic tu quidem,neque mortuus nomen perdidiſti,ſed tibi
Omnes inter homines gloria erit bona ò Achilles:
At mihi quæ hæc voluptas poſtquam bellum confeci?
In reditu enim mihi Iupiter molitus eſt malam mortem,

Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλοις ἀγόρευον·
Αγχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Αργειφόντης,
Ψυχὰς μνηστήρων κατάγων Οδυσῆϊ δαμέντων.
Τὼ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἐσιδέσθην.
Εγνω δὲ ψυχὴ Αγαμέμνονος Ατρείδαο
Παῖδα Μηλανθῆος ἀγακλυτὸν Αμφιμέδοντα·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, Ιθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ατρείδαο,
Αμφίμεδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε
Πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες; οὐδέ κεν ἄλλως
Κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
Η ὔμμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ορσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
Ηπου ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου
Βοῦς περιταμνομένους ἠδ' οἰῶν πώεα καλά;
Ηὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἠδὲ γυναικῶν;
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ· ξεῖνος δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
Η οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
Οτρυνέων Οδυσῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ
Ιλιον εἰς ἅμ' ἕπεσθαι ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν;
Μηνὶ δ' ἄρ' οὔλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες Οδυσσῆα πτολίπορθον.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν ἀμφιμέδοντος,
Ατρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Αγάμεμνον,
Μέμνημαι τάδε πάντα, καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
Ημετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος οἷον ἐτύχθη.
Μνώμεθ' Οδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
Ηδ' οὐδ' ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον, οὔτ' ἐτελεύτα,
Ημῖν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
Αλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε.
Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε
Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπε.
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Οδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος

Εκτελέσω,

Ægiſthi à manibus & pernicioſæ vxoris.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Prope autem ipſos venit internuntius Argicida,
Animas procorum deducens ab Vlyſſe nece domitorum.
Hi igitur ſtupefacti recta iuerunt poſtquam viderunt:
Cognouit autem anima Agamemnonis Atridæ
Filium Melanthij perinclytum Amphimedonta:
Hoſpes enim ei erat, in Ithaca domos habitans.
Hunc prior anima alloquuta eſt Atridæ,
Amphimedon, quid paſsi tenebroſam terram ſubijſtis
Omnes eximij & æquales? neque aliter [aliquis]
Habito delectu elegiſſet in ciuitate viros præſtantiſsimos.
Nunquid vos in nauibus Neptunus domuit,
Concitatis moleſtis ventis & fluctibus magnis?
An alicubi noxij viri læſerunt in terra
Boues dum ſurriperetis, & ouium greges pulchros?
An pro ciuitate pugnantes & mulieribus?
Dic mihi interroganti, hoſpitem enim tuum glorior me eſſe.
An non recordaris, quando illuc veni ad veſtram domum,
Impulſurus Vlyſſem cum diuino Menelao (nauibus?
Ad Ilium ſimul vt ſequeretur bona tranſtra habentibus in
Menſe autem toto omnem tranſiuimus latum pontum,
Quum vix tandem flexiſſemus Vlyſſem vrbis Troianæ populatorem.
Hunc verò anima alloquuta eſt Amphimedontis.
Atride illuſtriſsime rex virorum Agamemnon,
Recordor horum omnium, & verè enarrabo
Noſtræ mortis malum finem, qualis fuerit.
Petebamus Vlyſsis diu abſentis vxorem:
Hæc [verò] neq; negabat odioſas nuptias, neque perficiebat,
Nobis moliens mortem & parcam nigram.
Sed dolum hunc alium in mentibus cogitauit:
Erecto ingenti hiſtone in ædibus [telam] texebat,
Tenuem & prælongam: ſtatim autem nobis dixit,
Iuuenes mei proci, quoniam mortuus eſt diuinus Vlyſſes,
Expectate quamuis vrgeatis meas nuptias, donec veſtem

Εκτελέσω, (μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄληται)
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
Μή τις μοι κατὰ δῆμον Αχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.
Ως ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ενθα κεν ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ως τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Αχαιούς.
Αλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν ἣ σάφα ᾔδη,
Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
Ως τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν ὑφήνασα μέγαν ἱστόν,
Πλύνασ', ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ,
Καὶ τότε δή ῥ' Οδυσῆα κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων
Αγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης.
Ενθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Οδυσσῆος θείοιο,
Εκ Πύλου ἠμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ.
Τὼ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
Ικοντο προτὶ ἄστυ περικλυτὸν ἤτοι Οδυσσεὺς
Υστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευε.
Τὸν δὲ συβώτης ἦγε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο,
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα,
Εξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἳ προγενέστεροι ἦσαν·
Αλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν.
Αὐτὰρ ὁ τείως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι
Βαλλόμενος, καὶ ἐνισσόμενος, τετληότι θυμῷ.
Αλλ' ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
Σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' ἀείρας,
Ες θάλαμον κατέθηκε, καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·
Αὐτὰρ ὁ ἣν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγε

Τόξον

Perficiam.(ne mihi vana fila pereant)
Laertæ heroi ſepulcralem, quando ipſum
Parca pernicioſa ſuſtulerit longum dormientis mortis,
Ne aliqua mihi in populo Græcarum ſuccenſeat,
Si ſine veſte iaceat qui multa poſſederit.
Sic dixit: nobis verò perſuaſus eſt animus ſuperbus:
Tunc interdiu quidem texebat magnam telam,
Noctu verò retexebat poſtquam lampades appoſuerat:
Sic triennio latuit dolo, & oratione flexit Achiuos.
Sed quando quartus venit annus, & venerunt tempora
Menſibus tranſeuntibus, & multi dies elapſi ſunt,
Tunc verò aliqua dixit mulierum quæ manifeſte ſciebat,
Et hanc retexentem inuenimus illuſtrem telam.
Sic hanc telam perfecit, etſi inuita, neceſſitate, i. vi.
Poſtquam verò illa veſtem perfecit pertexta magna tela
Lauatam, ſoli ſimilem vel lunæ.
Tunc. v. iam Vlyſſem malus alicunde adduxit genius
Agri in extremitatem, vbi domos habitabat ſubulcus.
Illuc venit dilectus filius Vlyſſis diuini,
Ex Pylo arenoſa redux cum naui nigra.
Hi autem procis mortem malam permoliti
Venerunt ad ciuitatem nobilem, Vlyſſes quidem
Poſterior, at Telemachus antè præcedebat.
Hunc verò ſubulcus duxit mala circa corpus veſtimenta habentem,
Mendico conditionis abiectæ ſimilem & ſeni,
Baculo innitentem. malas autem circum corpus veſtes indutus erat.
Neq; vllus noſtrum potuit cognoſcere illum ipſum eſſe
Qui repentè apparuit, neq; ij quidem qui maiores natu erant,
Sed verbis malis, [id eſt, conuiciis illum] increpabamus, & [petebamus] iactu-telorum,
At hic quidem diu tolerauit in ædibus ſuis
Se percuti, & conuiciis-appeti, patiente animo:
Sed quando iam ipſum ſuſcitauit Iouis mens Ægiochi,
Cum Telemacho perpulchra arma ſublata
In thalamo depoſuit, & clauſit repagula.
At hic ſuam vxorem magno-dolo iuſſit

Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον,
Ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
Νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ᾽ ἐπιδευέες ἦμεν·
Ἀλλ᾽ ὅτε χεῖρας ἵκανεν Ὀδυσσῆος μέγα τόξον,
Ἔνθ᾽ ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι
Τόξον μὴ δόμεναι, μηδ᾽ εἰ μάλα πόλλ᾽ ἀγορεύοι·
Τηλέμαχος δέ μιν οἶος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ῥηϊδίως δ᾽ ἐτάνυσσε βιόν, διὰ δ᾽ ἧκε σιδήρου.
Στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ οὐδὸν ἰών, ταχέας δ᾽ ἐκχεύατ᾽ ὀϊστούς,
Δεινὸν παπταίνων βάλε δ᾽ Ἀντίνοον βασιλῆα.
Αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
Ἄντα τιτυσκόμενος· τοὶ δ᾽ ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.
Γνωτὸν δ᾽ ἦν ὅ ῥά τίς σφι θεῶν ἐπιτάρροθος ἦεν·
Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ᾽ ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ
Κτεῖνον ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ᾽ ἀεικής,
Κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ᾽ ἅπαν αἵματι θῦεν.
Ὡς ἡμεῖς Ἀγάμεμνον ἀπωλόμεθ᾽, ὧν ἔτι καὶ νῦν
Σώματ᾽ ἀκήδεα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος.
Οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ᾽ ἑκάστου,
Οἵ κ᾽ ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
Κατθέμενοι γοάοιεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Τὸν δ᾽ αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο,
Ὄλβιε Λαέρταο πάϊ πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ,
Ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν.
Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
Κούρῃ Ἰκαρίου, ὡς εὖ μέμνητ᾽ Ὀδυσῆος,
Ἀνδρὸς κουριδίου. τῷ οἱ κλέος οὔποτ᾽ ὀλεῖται
Ἧς ἀρετῆς· τεύξουσι δ᾽ ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν
Ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα,
Κουρίδιον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ
Ἔσσετ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώποις, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσει

Θηλυ-

Arcum procis ponere, albúmque ferrum,
Nobis miſerè morituris certamina & cædis principium.
Neque vllus noſtrum potuit fortis arcus
Neruum tendere: longè enim [illo] viribus inferiores eramus.
Sed quando ad manus peruenit Vlyſſis magnus arcus,
Tunc nos quidem omnes minabamur verbis
Ne darent ei arcum, etiamſi valde multum diceret.
Telemachus.v. eum ſolus concitans [arcum accipere] iuſſit.
At hic ſuſcepit manu perpatiens diuinus Vlyſſes.
Facilè autem tetendit arcum, miſitq; [ſagittam] per ferrum.
Stetit autem in limen profectus, velocesq; effudit ſagittas,
Terribile circumſpiciens, [id eſt, terribili vultu nos intuitus] percuſſit autem Antinoum regem:
At poſtea aliis immiſit tela ſuſpirioſa,
Contra collineans, hi verò ſimul conferti cadebant,
Manifeſtum.a. erat quòd aliquis ipſis deorum adiutor eſſet.
Statim enim in ædibus ſequuti impetum animi ſui,
Interficiebant acriter-inſtantes. horum verò ſuſpirium excitabatur indecens,
Capitibus percuſſis, pauimentum.a. omne ſanguine fluebat.
Sic nos ô Agamemnon, perijmus, quorum adhuc nunc
Corpora neglecta iacent in ædibus Vlyſſis.
Nondum enim ſciunt amici in ædibus ſingulorum:
Qui abluto nigro cruore ex vulneribus
Depoſitos lugerent: hic enim honor eſt mortuorum.
Hunc verò rurſus anima alloquuta eſt Atridæ,
Felix Laertæ fili prudens Vlyſſes,
Certè quidem cum magna felicitate poſſediſti vxorem.
Quàm bonæ mentes erant irreprehenſibilis Penelopæ
Filia Icarij: quàm rectè recordata eſt Vlyſſis
Mariti, cui virgo nupſerat. ideo ei gloria nunquam peribit
Suæ virtutis. facient enim inter terreſtres cantilenam
Immortales gratam prudenti Penelopæ.
Non [enim] vt Tyndari filia, mala molita eſt opera,
Virginali interfecto marito: odioſa verò cantilena
Erit inter homines: malam enim famam præbuit

Fœmi-

Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Ἑσταότ' εἰν Ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο
Καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς
Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐμόγησεν.
Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη,
Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον
Δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο·
Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῢς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος·
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς δμώεσσι καὶ υἱέϊ μῦθον ἔειπεν,
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' ἐϋκτίμενον πτολίεθρον·
Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε ὅστις ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ πατρὸς πειρήσομαι ἡμετέροιο,
Αἴ κ' ἔμ' ἐπιγνοίη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν,
Ἠέ κεν ἀγνοίησι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.
Ὣς εἰπὼν, δμώεσσιν ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἆσσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς πειρητίζων·
Οὐδ' εὗρεν Δολίον μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων,
Οὐδέ τινα δμώων, οὐδ' υἱέων· ἀλλ' ἄρα τοίγε
Αἱμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος,
Ὤχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευεν.
Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὗρεν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Λιστρεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα,
Ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων·
Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕπερθεν
Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Γήραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

Κύσαι

Fœminis mulieribus, etiam ei quæ proba fuerit.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur,
Stantes in Plutonis ædibus, ſubobſcuris latebris terræ.
Illi verò poſtquam ex vrbe exiuerunt, citò in agrum peruenerant
Pulchrum, Laertæ elaboratum, quem quondam ipſe
Laertes acquiſiuerat, poſtquam valde multum laborauit.
Ibi ei domus erat, cingebant verò tuguria circumquaque,
In quibus comedebant, & ſedebant, & dormiebant
Famuli neceſſarij, qui ei amica operabantur.
Ibi autem mulier Sicula anus erat, quæ ſenem
Diligenter curabat in agro longè a ciuitate.
Tunc Vlyſſes paſtoribus & filio ſermonem dixit,
Vos quidem nunc ite ad bene ædificatum oppidum,
Ad cœnam. a ſtatim porcorũ maſtate eum qui fuerit optimus:
At ego patrem tentabo noſtrum,
Si me agnoſcat & animaduertat oculis,
An ignoret multo tempore peregrinantem.
Sic loquutus, ſeruis bellicoſa arma dedit.
Hi quidem poſtea ad domum velociter iuerunt: at Vlyſſes
Acceſsit ad feracem vineam patrem tentaturus.
Neque inuenit Dolium magnam in vineam ordine conſitam deſcendens.
Neq; vllum ſeruorum neq; filiorum: ſed hi (ſunt ſepium
Sepes [.i. materiam ad ſepes faciendas] collecturi, vineæ vt eſ-
Iuerant, at his ſenex viam præibat.
Solum autem patrem inuenit bene facta in vinea,
Sarrientem plantam: ſordidam verò indutus erat veſtem,
Laceram, indecentem, circum autem tibias bouinas
Ocreas conſutas ligauerat, [ſpinarum] punctiones vitans.
Chirothecasq; in manibus ruborum gratia, at deſuper
Caprinam galeam in capite habebat, dolorem fouens.
Hunc verò poſtquam agnouit perpatiens diuinus Vlyſſes,
Senectute conſumptũ, magnum autem mentibus dolorem ha-
Stans ſub alta pyro lacrymam effudit. (bentem.
Cogitabat verò poſtea in mente, & in animo,

Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἑῷ πατρὶ, ἠδὲ ἕκαστα
Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσι πειρηθῆναι.
Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτοῦ δῖος Ὀδυσσεὺς.
Ἤτοι ὁ μὲν κατὰ ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε·
Τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός,
Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
Ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει, οὐδέ τι πάμπαν
Οὐ φυτὸν, οὐ συκέη, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,
Οὐκ ὄγχνη, οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ·
Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι.
Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔ σε κομίζει,
Οὐδέ τι τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
Εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
Τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
Εὑδέμεναι μαλακῶς, ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τεῦ δμὼς εἶς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἱκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
Οὔ τι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα
Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὡς ἐρέεινον
Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἴ που ζώει τε καὶ ἔστιν,
Ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον·
Ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα, καὶ οὔπω τις βροτὸς ἄλλος
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα.
Εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε

Λαέρτην

An oſcularetur & amplecteretur ſuum patrem, & ſingula
Diceret, quomodo rediiſſet & perueniſſet in patriam terram,
An prius interrogaret ſingulaq; tentaret.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt melius eſſe,
Primùm cauillatoriis verbis tentare.
Hæc cogitans rectà iuit ad eum diuinus Vlyſſes.
Certè hic quidem capite demiſſo plantam circumfodiebat.
Hunc autem aſtans alloquutus eſt illuſtris filius,
O ſenex, non imperitia te tenet curandi
Agrum-ordine-conſitum: ſed bene, [id eſt, bene omnia curas,]
neque quicquam prorſus,
Non planta, non ficus, non vitis, non oliua,
Non pyrus, non area eſt vlla ſine cura in horto.
Aliud.v. tibi dicam, tu verò non iram impone animo:
Ipſum te tu non bene curas, ſed ſimul ſenectutem
Moleſtam habes, ſqualeſq; malè, & indecenter indutus es.
Non quidem pigritiæ gratia dominus non te curat.
Neque in te ſeruilis intuitu elucet
Forma & magnitudo: regi enim viro ſimilis es.
Tali autem ſimilis es, qui poſtquam lotus eſt comeditq;,
Dormit molliter: hic enim mos eſt principum, [ac regum]
Sed age, mihi hoc dic, & verè narra,
Cuius ſeruus es virorum? cuius verò hortum gubernas?
Et mihi hoc dic verè, vt bene ſciam,
Si verè in Ithacam hanc venimus, ſicut mihi dixit
Hic vir qui nunc primùm obuius factus eſt huc venienti,
Non admodũ ſana-mente præditus, quoniã nõ ſuſtinuit ſingula
Dicere, & audire meum verbum, quando interrogaui
De amico meo, ſicubi viuat, & ſit,
An iam obierit, & in Plutonis ædibus [ſit.]
Nam tibi dicam, tu autem intellige & me audi:
Virum aliquando hoſpitio-excepi dilecta in patria terra
Ad noſtrã domum qui venerat, & nondum vllus homo alius
Hoſpitum in-remotis-regionibus-habitantium charior meam
veñit domum.
Aiebat autem ex Ithaca genus ſibi eſſe, & dicebat

Laerten

Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων ἐῢ ἐξείνισσα
Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων,
Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήια οἷα ἐῴκει·
Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
Δῶκα δέ οἱ κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα,
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
Χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας
Τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κατὰ δάκρυον εἴβων,
Ξεῖν', ἤτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις ἣν ἐρεείνεις,
Ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι.
Δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο μυρί' ὀπάζων.
Εἰ γάρ μιν ζωόν γ' ἐκίχες Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,
Τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,
Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἣ γὰρ θέμις, ὅστις
ὑπάρξῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Πόσον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον
Σὸν ξεῖνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε·
Δύσμορον· ὅν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
Ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου
Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ'· οὐδέ ἑ μήτηρ
Κλαῦσε περιστείλασα, πατήρ θ', οἵ μιν τεκόμεσθα·
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος ἐχέφρων Πηνελόπεια
Κώκυσ' ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, ὡς ἐπεῴκει,
Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Ποῦ δὲ νηῦς ἕστηκε θοή, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο
Ἀντιθέους θ' ἑταίρους; ἢ ἔμπορος εἰλήλυθας
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης; οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω,

Laerten Arciſiaden patrem eſſe ſuum.
Hunc quidem ego domum deducens præclarè excepi
Officioſe [ac] amice tractans, quum multa in domo eſſent:
Et ei dona præbui hoſpitalia qualia decet:
Auri quidem ei dedi bene-facti ſeptem talenta,
Dediq; ei pateram totam argenteam floridam,
Duodecim verò ſimplices veſtes, totidemq; tapetes,
Totidem pallia pulchra, totidem poſt hæc tunicas.
Separatim vero rurſus mulieres eximias, opera ſcientes,
Quatuor ſpecioſas quas elegit ipſe.
Huic autem reſpondit poſtea pater lacrymas fundens,
Hoſpes certè in terram quidem perueniſti de qua interrogas.
Inſolentes verò ipſam, & iniuſti viri habent.
Dona verò vana hæc donaſti plurima præbens.
Si enim ipſum viuum inueniſſes Ithacæ in populo,
Sic profectò te bene donis remuneratum remitteret,
Et hoſpitio bono [exceptum] hoc enim [poſtulat ipſum] ius, [vt
ita fiat erga illum.] quicunque [alterũ] beneficiis prouocarit.
Sed age mihi hoc dic, & vere narra,
Quotus iam annus eſt ex quo hoſpitio illum excepiſti,
Tuum amicum infelicem meum filium? ſi modò is vnquã fuit.
Infortunatum, quem procul ab amicis & patria terra,
Vel in mari comederunt piſces: vel in terra
Feris & auibus præda laniata fuit, neque ipſum mater
Fleuit pollinctum, paterque qui ipſum genuimus.
Neque vxor multum-dotata prudens Penelope
Plorauit in lectu dilectum maritum, ſicut decet,
Oculos illius claudens, hic enim eſt honos mortuorum.
Et mihi hoc dic verè vt bene ſciam.
Quis, vnde es virorum? vbi tibi ciuitas & parentes?
Vbi verò nauis ſtat velox, quæ te duxit huc,
Diuinoſq; ſocios? an vector veniſti
Naui in aliena, hi verò te è naui educto diſceſſerunt?
Hunc verò reſpondens allocutus eſt prudens Vlyſſes.
Tibi igitur ego certè omnia valde verè narrabo,
Sum enim ex Alybante, vbi inclytas domos habito,

Filius

Υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλά με δαίμων
Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστὶν
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
Δύσμορος· ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι
Δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼ ἀπέπεμπον ἐκεῖνον,
Χαῖρε δὲ κεῖνος ἰών· θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει
Μίξεσθαι ξενίῃ, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
Χεύατο κακκεφαλῆς πολιῆς, ἁδινὸν στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμός, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.
Κύσσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος, ἠδὲ προσηύδα.
Κεῖνος μέν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, (μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης)
Μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεύς γε ἐμὸς πάϊς ἐνθάδ' ἱκάνεις,
Σῆμά τι μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδές, ὄφρα πεποίθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσι
Τὴν ἐν Παρνησῷ μ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Οἰχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ
Ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὄφρ' ἂν ἑλοίμην
Δῶρα τὰ δεῦρο μολών μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ δένδρε' ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωὴν
Εἴπω ἅ μοι πότ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ᾔτεόν σε ἕκαστα,
Παιδνὸς ἐὼν κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν
Ἱκνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.

Ὄγχνας

Filius Aphidantis Polypemonidæ regis.
At mihi nomen eſt Eperitus: ſed me fortuna
Errare ſecit à Sicania, ita vt huc venirem inuitus.
Nauis verò mihi hæc ſtat in agro procul à ciuitate,
At Vlyßi hic iam quintus annus eſt
Ex quo illinc abijt, & à mea diſceßit patria
Infelix: certè ei fauſtæ apparuerunt aues diſcedenti
Dexteræ: quibus gaudens quidem ego dimiſi illum.
Gaudebat.v. & ille diſcedẽs, animus.v.nobis adhuc ſperabat:
Fore vt iungeremur hoſpitio, & ſplẽdida dona [mutuò] dare-
Sic dixit, hunc verò doloris nebula cooperuit nigra. (mus.
Ambabus verò manibus captum puluerem ardentem
Fudit in caput canum, grauiter ſuſpirans.
Huius autem motus eſt animus: ad nares verò ei iam
Acer ſpiritus prorupit, dilectum patrem inſpicienti.
Oſculatus eſt autem ipſum amplexus, dixitque quum in eum
inſiluiſſet.
Ille quidem hic ipſe ego, pater, de quo tu ſciſcitaris.
Veni vigeſimo anno in patriam terram.
Sed abſtine à fletu luctuq; lacrymoſo,
Etenim tibi dicam (valde autem oportet feſtinare)
Procos interfeci in noſtris ædibus, (rum] facinora.
Contumelias vlciſcens animum-cruciantes, & improba [eo-
Huic autem rurſus Laertes reſpondit dixitq;.
Siquidem iam Vlyſſes meus filius huc veniſti,
Signum aliquod mihi nunc dic manifeſtum, vt credam.
Hunc verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
Cicatricem quidem primùm hanc animaduerte oculis.
Quam in Parnaſo mihi impreßit aper albo dente
Eò profecto: tu autem me miſeras, & honoranda mater
Ad Autolycum patrem matris dilectum, vt caperem
Dona, quæ huc veniens mihi promiſerat & annuerat.
Eia verò age, tibi & arbore bene-facto in viridario
Dicam, quas mihi quondam dediſti, ego.v.petij à te ſingulas,
Puer quum eſſem per hortum ſequens, per ipſas autem
Iuimus, tu verò nominaſti & dixiſti ſingulas.

Ογχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας,
Συκέας τεσσαράκοντ᾽ ὄρχους δέ μοι ὧδ᾽ ὀνόμηνας
Δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
Ηἴην ἔνθα δ᾽ ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
Οππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν.
Ως φάτο· τοῦ δ᾽ αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ᾽ ἀναγνόντος τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ᾽ Ὀδυσσεύς.
Αμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
Εἷλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Εξαῦτις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ᾽ ἐστὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ολυμπον,
Εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν.
Νῦν δ᾽ αἰνῶς δέδοικα κατὰ φρένα μὴ τάχα πάντες
Ενθάδ᾽ ἐπέλθωσιν Ιθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
Πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αλλ᾽ ἴομεν προτὶ οἶκον ὃς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται.
Ενθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
Προὔπεμψ᾽, ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
Ως ἄρα φωνήσαντε βάτην πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Εὗρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
Ταμνομένους κρέα πολλὰ, κερῶντάς τ᾽ αἴθοπα οἶνον.
Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Αμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ,
Αμφὶ δ᾽ ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
Αγχι παρισταμένη μέλε᾽ ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
Μείζονα δ᾽ ἠὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Εκ δ᾽ ἀσαμίνθου βῆ· θαύμαζε δέ μιν φίλος υἱός,
Ως ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ω πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰειγενετάων
Εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.

Τὸν

Pyros mihi dediſti tredecim, & decem malos.
Ficos quadraginta: vitium ordines autem mihi diſertè dixiſti
Te daturũ quinquaginta: vnuſquiſq; autem vuas diuerſis tẽporib.
Erat: illic autem vuæ omnigenæ erant. (vindemiandas ferens
Quando iam Iouis tempeſtates aggrauabant deſuper.
Sic dixit. huius verò illic ſoluta ſunt genua & dilectum
cor,
Signa recognoſcentis, quæ ei firma dixerat Vlyſſes:
Circum autem filium dilectum iecit brachia. hunc autẽ ad ſe
Attraxit [eũ ſuſtentaturus] exanimatũ patiẽs diuinus Vlyſſes.
At poſtquam reſpirauit, & in mentẽ animus cõgregatus eſt,
Iterum verbis reſpondens alloquutus eſt,
Iupiter pater, certè adhuc eſtis dij in magno Olympo,
Si verè proci impiam iniuriam luerunt.
Nunc verò grauiter timeo in mente, ne citò omnes
Huc irruant Ithacenſes, nuntios autem
Quoquouerſum diligẽter mittant ad Cephallenorũ ciuitates.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes;
Confide, ne hæc tibi in mentibus tuis curæ ſint.
Sed eamus ad domum, quæ viridarium propè ſita eſt.
Illuc enim Telemachum, & bubulcum, & ſubulcum
Præmiſi, vt cœnam pararent citiſſimè.
Sic igitur loquuti iuerunt ad domos pulchras,
Hi autem quando iam peruenerunt domos bene habitatas,
Inuenerunt Telemachum & bubulcum, & ſubulcum,
Incidentes carnes multas, miſcenteſq; nigrum vinum.
Interim verò Laerten magnanimum ſua in domo
Famula Sicula lauit & vnxit oleo:
Circum autem veſtem pulchram iecit, at Minerua
Prope aſtans auxit membra paſtori populorum:
Maiorem autem quàm antea, & pinguiorem fecit videri.
Ex balneo autẽ exiuit, admiratus eſt verò ipſũ dilectus filius,
Poſtquam vidit immortalibus dijs ſimilem aſpectu,
Et ipſum vocatum verbis alatis alloquutus eſt,
O pater, certè valde aliquis te deorum ſempiternorum,
Formaq;, magnitudineq; præſtantiorem fecit videri.

Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων.
5 Τοῖος ἐών τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Ἄνδρας μνηστῆρας· τῶ κε σφέων γούνατ' ἔλυσα
Πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλοις ἀγόρευον.
10 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Ἔνθ' οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον· ἀγχίμολον δὲ
Ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος,
15 Ἐξ ἔργων μογέοντες, ἐπεὶ προμολοῦσα κάλεσσεν
Μήτηρ γρηῦς Σικελή, ἥ σφέας τρέφε καί ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκε, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν.
Οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον, φράσσαντό τε θυμῷ,
Ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
20 Μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν,
Ὦ γέρον, ἷζ' ἐπὶ δεῖπνον, ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς.
Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες
Μίμνομεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεί.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Δολίος δ' ἰθὺς κίε χεῖρε πετάσσας
25 Ἀμφοτέρας. Ὀδυσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
Οὐδ' ἔτ' ὀϊομένοισι, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοί,
Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
30 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ἢ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια
Νοστήσαντά σε δεῦρ', ἦ ἄγγελον ὀτρύνωμεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;
35 Ὣς φάθ', ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου.
Ὣς δ' αὔτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα

Δεικα-

Hunc.a.rurſus Laertes prudens contrà alloquutus eſt,
Vtinam verò Iupiterq́ pater, & Minerua, & Apollo,
Qualis Nericum cepi bene ædificatam vrbem,
Littus continentis, Cephallenſibus imperans,
Talis exiſtens potuiſſem heſternus in noſtris ædibus
Arma habens in humeris inſtare, & vlciſci
Viros procos: ita ipſorum genua ſoluiſſem
Multorum in ædibus, tu autem mentes intra latus ſtiſſes.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant.
Hi v. poſtquam ceſſarunt à labore, parauerunt q́ conuiuium,
Ex ordine ſederunt in lectiſq́ ſedibusq́.
Tunc hi quidem cœnam aggreſſi ſunt, [.i. cœnare cœperunt.]
eadem hora autem
Venit ſenex Dolius, ſimul verò filij huius ſenis
Ex operibus fatigati: poſtquam profecta vocauit
Mater anus Sicula quæ ipſos nutriuerat, & ſenem
Studioſè curabat poſtquam ſenectus inuaſit [eum]
Hi autem vt Vlyſſem viderunt, agnouerunt q́ animo,
Steterunt in ædibus ſtupefacti, at Vlyſſes
Dulcibus verbis inceſſens dixit.
O ſenex, ſede ad cœnam & deſinite mirari:
Pridẽ enim cibos aggredi, [.i. manus in cibos iniȷ̃cere] cupiẽtes,
Manſimus in ædibus vos expectantes ſemper.
Sic dixit: Dolius verò rectà iuit manibus extenſis
Ambabus. Vlyſſis a prehẽſus oſculatus eſt manus ad carpum,
Et ipſum vocatum verbis alatis alloquutus eſt.
O amice, quoniam rediȷ̃ſti cupientibus valde nobis,
Neq; quicquã [huiuſmodi] putantibus, dij .v. te duxerunt ipſi,
Salueq́, & valde gaude, dij autem tibi felicitatem dent,
Et mihi hoc dic verè, vt bene ſciam,
An iam apertè ſciat prudens Penelope
Te huc rediȷ̃ſſe, an nuntium properè mittere debeamus.
Hunc verò reſpondens alloquutus eſt prudens Vlyſſes.
O ſenex, iam ſcit: quid te oportet hæc laborare?
Sic dixit: hic verò rurſus ſedit bene polita in ſede:
Sic verò eodem modo filij Dolij inclytum circum Vlyſſem

Δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο.
Ἑξείης δ' ἕζοντο παραὶ Δολίον πατέρα σφῶν.
Ως οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.
Οσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ
Μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα.
Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
Μυχμῷ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος.
Εκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον, καὶ θάπτον ἕκαστοι.
Τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολίων οἶκόνδε ἕκαστον
Πέμπον ἄγειν ἁλιεῦσι, θοῇς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες.
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἵστατο καὶ μετέειπεν·
Παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο
Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῦ ὅγε δάκρυ χέων, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ω φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ' Ἀχαιοῖς.
Τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
Ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς.
Τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους.
Αλλ' ἄγετε, πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὦκα ἱκέσθαι,
Η καὶ ἐς Ηλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,
Ιομεν· ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεί.
Λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας
Τισόμεθ'· οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
Ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην.
Αλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι.
Ως φάτο δάκρυ χέων, οἶκτος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιούς.
Αγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μέδων καὶ θεῖος ἀοιδὸς
Εκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεί σφεας ὕπνος ἀνῆκεν.
Εσταν δ' ἐν μέσσοισι, τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς.

Salutaueruntq́ verbis & manibus adhæſerunt.
Deinde autem ſederunt apud Dolium patrem ipſorum.
Sic hi quidem circa cœnam in ædibus laborabant.
Fama verò nuntia citò in ciuitatem iuit, vbique
Procorum odioſam mortem & parcam annuntians.
Hi.v. pariter audientes accurrebant aliunde alius,
Cum fletuq́ ſuſpirioq́ ante ædes Vlyſsis
Ex ædibus.v. mortuos portauerunt & ſepeliuerunt ſinguli.
Hos autē ex aliis ciuitatibus domū vnūquemq́ nauibus ponētes.
Miſerunt ducere piſcatoribus, [.i. portitorib.] velocib. in naui
Ipſi.v. in concionem iuerunt conferti, dolentes cor.
At poſtquam coacti ſunt & frequentes conuenerunt,
Inter hos Eupithes ſurrexit, & loquutus eſt:
Filij enim ei intolerabilis in mentibus dolor iacebat
Antinoi, quem primum interfecerat diuinus Vlyſſes.
Huius gratia ille lacrymas fundens concionatus eſt, & dixit.
O amici, certè magnum facinus vir iſte molitus eſt Achiuis
[id eſt, aduerſus Achiuos.]
Alios.n. cum nauibus poſtquam abduxit multoſq́ & bonos.
Perdidit quidem naues concauas, perdidit etiam populos.
Alios.v. reuerſus interfecit Cephalleniorum longè optimos.
Quare agite antequam hic vel in Pylum citò eat,
Vel etiam in Elidem diuinam, vbi dominantur Epei,
Eamus: alioqui vel poſthac infames erimus ſemper:
Contumelia enim, [id eſt contumelioſa, ac probroſa] hæc [nobis
futura] ſunt vel apud poſteros auditu
Si iam non filiorúmque fratrúmque interfectores
Vlciſcamur, non mihi in mentibus dulce erit
Viuere, ſed citiſsimè mortuus cum mortuis verſabor.
Quare eamus, ne præueniant tranſeuntes illi.
Sic dixit lacrymans: dolor autem cepit omnes Achiuos.
Acceſsit verò ad ipſos Medon & diuinus cantor,
Ex ædibus Vlyſsis, poſtquam ipſos ſomnus reliquit:
Steterunt autem inter [illos] medios, [id eſt, in illorum medio
cœtu.] ſtupor.v. cepit virum vnumquemque.
Inter illos autem loquutus eſt Medon prudentia ſciens.

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα.
Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆϊ
Ἐγγύθεν ἑϛήκει, καὶ Μέντορι πάντα ἐῴκει.
Ἀθάνατος δὲ θεὸς τοτὲ μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
Φαίνετο θαρσύνων, τοτὲ δὲ μνηϛῆρας ὀρίνων
Θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιϛῖνοι ἔπιπτον.
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἀλιθέρσης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι ὅ, ττι κεν εἴπω·
Ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο,
Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
Ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων·
Οἳ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσι,
Κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς ἀριϛῆος· τὸν δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πίθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω·
Μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μεῖναν.
Οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπείθει
Πείθοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
Ἀθρόοι ἠγερέθοντο πρὸ ἄϛεος εὐρυχόροιο.
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέῃσιν.
Φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον, οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Ἂψ ἀπονοϛήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσηύδα,
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη ὕπατε κρειόντων,
Εἰπέ μοι εἰρομένῃ, τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει;
Ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Τεύξεις, ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς;

Οὐ

Audite iam nunc me Ithacenſes, non enim Vlyſſes
Immortalibus ſine diis hac molitus eſt facinora.
Ipſe ego vidi deum immortalem, qui Vlyſſem
Prope ſtetit, & Mentori per omnia ſimilis erat:
Immortalis verò deus modò quidem ante Vlyſſem,
Apparebat audaciam acuens, modò verò procos turbans
Currebat per domum, hi verò conferti cadebant.
Sic dixit: hos autem omnes pallidus timor corripuit.
Inter hos verò dixit ſenex heros Halitherſes
Maſtorides. hic enim ſolus videbat præſentia & futura,
Qui ipſis bene ſapiens concionatus eſt & dixit,
Audite iam nunc me Ithacenſes quodcunque dicam.
Veſtro vitio ó amici, hac opera facta ſunt.
Non enim mihi parebatis, non Mentori paſtori populorum,
Vt veſtrorum filiorum reprimeretis dementiam,
Qui magnum facinus fecerunt peccatis malis. [i. grauibus.]
Facultates arrodentes, & contemnentes vxorem
Viri optimatis. hunc autem non amplius dicebat rediturum:
Et nunc ſic fiat: parete mihi ſicut dico:
Ne eamus, ne fortè quis adſcititium malum inueniat.
Sic dixit: illi verò ſurrexerunt magno cum clamore
Dimidia cõcionis parte plures. alij. v. congregati ibi mãſerũt:
Non enim ipſis placuit verbum in mentibus: ſed Eupitheo
Paruerunt: ſtatim autem poſtea ad arma ruerunt.
Ac poſtquam induerunt circum corpus ſplendidum æs,
Conferti conuenerunt ante ciuitatem ſpatioſam.
Horum verò Eupithes dux erat ſtultitia.
Sperabat autem hic ſe vlturum filij cædem: neq; verò erat
Retrò rediturus: alibi mortem fatalem conſequuturus.
At Minerua Iouem Saturnium alloquuta eſt,
O Pater noſter Saturnie: ſupreme regum,
Dic mihi interroganti, quid tibi mens intus occultat?
Nunquid vlterius bellumq; malum, & pugnam grauem
Facies? an amicitiam inter vtroſque pones? (Iupiter,
Hanc. a. reſpondens alloquutus eſt nebularum-congregator
Filia mea, cur hæc me interrogas & inquiris?

Non

Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή,
Ὡς ἤτοι κείνοις Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικεν.
Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος Ὀδυσσεύς,
5 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεί.
Ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο
Ἔκλησιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλοις φιλεόντων
Ὡς τοπάρος. πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
10 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἐξελθών τις ἴδοι μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες.
Ὡς ἔφατ'. ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν ὡς ἐκέλευεν·
15 Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας.
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οἵδε δὴ ἐγγὺς ἔασ', ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον.
Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσι δύοντο,
Τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσῆ', ἓξ δ' υἱεῖς Δολίοιο.
20 Ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
Καὶ πολιοί περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν,
Ὤιξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ᾔιον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
25 Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Τηλέμαχ', ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών,
Ἀνδρῶν μαρναμένων ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
30 Μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τοπάρος περ
Ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος, ὡς ἀγορεύεις.
35 Ὡς φάτο. Λαέρτης δ' ἐχάρη καὶ μῦθον ἔειπε,
Τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·

*Non enim iam hoc quidem iniſti conſilium ipſa,
Vt nimirum illos Vlyſſes vlciſceretur reuerſus?
Fac vt libet, dicam autem tibi ſicut decet:
Poſtquam iam procos puniuit diuinus Vlyſſes,
Fœderibus fidis percuſſis, hic quidem regnet ſemper.
Nos verò rurſus filiorum fratrumq; cædis
Obliuionem inducamus: atque hi ſe inuicem diligant
Sicut antea: diuitiæ autem & pax abundè eſto.
Sic dicens, mouit antea promptam Mineruam:
Venit autem ab Olympi cacuminibus ruens.
Hi vero poſtquam cibi dulcis deſiderium eiecerunt.
Inter eos ſermonem orſus eſt pertolerans diuinus Vlyſſes,
Egreſſus aliquis videat num prope ſint venientes
Sic dixit: extra autem filius Dolij iuit ſicut iuſſit:
Statim. v. ad limen profectus. hos verò prope vidit omnes.
Citò autem Vlyſſem verbis alatis alloquutus eſt,
Hi verò iam prope ſunt, quare armemur citò
Sic dixit. hi autem moti ſunt, & armis induti ſunt,
Quatuor circum Vlyſſem. ſex autem filij Dolij.
Cum his & Laertes Doliuſq; arma induerunt.
Quamuis cani eſſent, neceſſarij [.i. vrgente neceſſitate] bellatores.
At poſtquam induerunt circum corpus ſplendidum æs
Aperuerunt tunc fores & exierunt, præerat autem [illis] Vlyſſes.
His verò in eadem hora filia Iouis venit Minerua,
Mentori ſimilis, & corpore & voce.
Hanc autē conſpicatus lætatus eſt pertolerās diuinus Vlyſſes.
Statim. v. Telemachum alloquutus eſt ſuum dilectum filium,
Telemache, iam quidem hoc videbis ipſe præſens
Viros pugnantes, vbi [.i. in prælio, in quo] diſcernuntur fortiſſimi,
Nullo modo dedecoremus maiorum genus, qui antea
Viribus ac robore præſtitimus omnem per terram.
Hunc. a. rurſus Telemachus prudens contrà alloquutus eſt,
Videbis, ſi volueris, pater dilecte, hoc in animo,
Nullo modo dedecorantem tuum genus, ſicut dicis.
Sic dixit: Laertes verò gauiſus eſt, & verbum dixit,
Quæ mihi dies hæc, dij dilecti? certè valde gaudeo,*

Filiuſq;

Υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι.
Τὸν δὲ παρισταμένη, προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ Ἀρκεισιάδη πάντων πολὺ φίλταθ' ἑταίρων,
Εὐξάμενος κούρῃ γλαυκώπιδι καὶ Διὶ πατρί,
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Ὡς φάτο. καί ῥ' ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη.
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκός.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός
Τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφι-
γύοισι.
Καί νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἤϋσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα,
Ἴσχεσθε πολέμου Ἰθακήσιοι ἀργαλέοιο,
Ὡς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθεῖτε τάχιστα.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἷλε·
Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα,
Πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πῖπτε, θεᾶς ὄπα φωνησάσης·
Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, λιλαιόμενοι βιότοιο.
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις.
Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν,
Κὰδ δ' ἔπεσε, πρόσθεν Γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο,
Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεύς.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.

ΟΜΗ-

Filiusq́, nepoſq́ de virtute contentionem habent.
Hunc autem aſtans alloquuta eſt cæſiis-oculis Minerua,
O Arceſiade omnium multò dilectiſsime ſociorum,
Precatus filiam glaucis-oculis, & Iouem patrem,
Statim acriter vibratam proÿce longam lanceam.
Sic dixit, & inſpirauit robur magnum Pallas Minerua.
Precatus verò poſtea Iouis filiam magni,
Statim acriter vibratam proiecit longam lanceam,
Et percuſsit Eupithem galeam per æream.
Hæc autem non lanceã prohibuit, penitus verò penetrauit æs.
Sonuit autem cadens, reſonuerunt verò arma ſuper ipſo.
Irruerunt.a.in primos pugnatores, Vlyſſes & illuſtris filius:
Diuerberabant verò [aduerſarios] enſibusq́, & lanceis ancipitibus.
Et iam omnes perdidiſſent, & priuaſſent reditu,
Niſi Minerua filia Iouis Ægiochi
Clamaſſet voce, detinuiſſetq́ populum omnem.
Abſtinete à prælio Ithacenſes moleſto,
Vt ſine cruore ſeparemini citiſsimè.
Sic dixit Minerua: hos autem pallidus timor corripuit.
Illorum autem timentium ex manibus volauerunt arma:
Omnia verò in terram ceciderunt, dea vocem cum ediidiſſet.
Ad vrbem verò fuga-redibant, cupidi vitæ [ſeruandæ]
Terribiliter verò clamauit pertolerans diuinus Vlyſſes:
Ruit verò ſe in-ſua-arma colligens ſicut aquila altiuolans.
Tunc verò Saturnius iaculatus eſt fuliginoſum fulmen,
Decidit autẽ ante [Mineruam] cæſiis-oculis præditam, forti-
Et tũc Vlyſsẽ alloquuta eſt cæſiis oculis Minerua [patre-natã.
Ioue nate Laertiade prudens Vlyſſes
Abſtine, ſeda.v. contentionem [omnibus] æquè infeſti prælii:
Ne Saturnius tibi iraſcatur latè-ſonans Iupiter,
Sic dixit Minerua, ille verò paruit, gauiſusq́ eſt animo.
Fœdera autem rurſus in futurum inter vtroſq́ poſuit
Pallas Minerua, filia Iouis Ægiochi,
Mentori ſimilis & corpore & voce.

HOME-

ΟΜΥΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ πρῶτον μουσῶν χορὸν ἐξ Ἑλικῶνος
Ἐλθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπεύχομαι εἵνεκ' ἀοιδῆς,
Ἣν νέον ἐν δέλτοισιν ἐμοῖς ἐπὶ γούνασι θῆκα,
Δῆριν ἀπειρεσίην, πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος,
Εὐχόμενος μερόπεσσιν ἐς οὔατα πᾶσι βαλέσθαι·
Πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν,
Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων·
Ὡς λόγος ἐν θνητοῖσιν ἔην, τοίην δ' ἔχεν ἀρχήν.
ΜΥΣ ποτὲ διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
Πλησίον ἐν λίμνῃ ἁπαλὸν προσέθηκε γένειον,
Ὕδατι τερπόμενος μελιηδέϊ· τὸν δὲ κατεῖδε
Λιμνόχαρις πολύφημος, ἔπος δ' ἐφθέγξατο τοῖον·
Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠϊόνα; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
Πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδόμενόν σε νοήσω.
Εἰ γάρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ἐς δόμον ἄξω·
Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγναθος, ὃς κατὰ λίμνην
Τιμῶμαι βατράχων ἡγούμενος ἤματα πάντα·
Καί με πατὴρ Πηλεὺς ποτ' ἐγείνατο, Ὑδρομεδούσῃ

Μιχθεὶς

HOMERI BATRACHOMYOMACHIA:

id eſt, ranarum, muriúmque pugna.

INCIPIENS, primùm, vt Muſarum chorus ex Helicone
Veniat in meum cor, oro, gratia cantilenæ,
Quam nuper in tabulis meis ſuper genua poſui:
Certamen immenſum, tumultuoſum opus Martis,
Optans hominibus in aures omnibus immittere,
Quomodo mures ranas ſtrenue ſunt aggreßi,
Terrigenûm virorum imitati opera gigantum:
Sic ſermo inter mortales erat, tale autem habuit principium.
MVS aliquando ſitibundus, felis periculo euitato,
Prope ad paludem [id eſt, ad paludem propinquam:] tenerum admouit mentum,
Aqua quia delectabatur dulci. [vel, vt aqua dulci ſe oblectaret:] hunc autem vidit
Limnocharis obſtrepera, verbum autem loquuta eſt tale,
O hoſpes quis es? vnde veniſti ad ripam? quis autem [eſt] qui te produxit?
Omnia verò verè dic, ne mentiri te cognoſcam. [.i. ne in mendacio te deprehendam.]
Si.n. te nouerim amicum [mea amicitia] dignũ, [meã] in domũ ducam.
Dona autem tibi dabo hoſpitalia multa & bona.
Sum autem ego rex Phyſignathus, qui in palude
Color, ranarum dux dies omnes,
Et me pater Peleus olim genuit, Hydromeduſa

Mixtus

Μιχθεὶς ἐν φιλότητι παρ' ὄχθαις Ηριδανοῖο.
Καί σε δ' ὁρῶ καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλλων,
Σκηπτοῦχον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὴν
Εμμεναι, ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἑὴν γενεὴν ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε,
Τίπτε γένος τοὐμὸν ζητεῖς φίλε, δῆλον ἅπασιν
Ανθρώποις τε θεοῖς τε καὶ οὐρανίοις πετεηνοῖς,
Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, εἰμὶ δὲ κοῦρος
Τρωξάρταο πατρὸς μεγαλήτορος, ἡ δέ νυ μήτηρ,
Λειχομύλη, θυγάτηρ Πτερνοτρώκτου βασιλῆος.
Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με, καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς
Σύκοις καὶ καρύοις, καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι.
Πῶς δὲ φίλον ποιῇ με τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον;
Σοὶ μὲν γὰρ βίος ἐστὶν ἐν ὕδασιν· αὐτὰρ ἔμοιγε
Οσσα παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἔθος· οὐδέ με λήθει
Αρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο,
Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος ἔχων πολλὴν σησαμῖδα,
Οὐ τόμος ἐκ πτέρνης, οὐχ ἥπατα λευκοχίτωνα,
Οὐδὲ τυρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος,
Οὐ χρηστὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσιν,
Οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνην μερόπων τεύχουσι μάγειροι.
Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν·
Οὐδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον ἀϋτὴν,
Αλλ' εὐθὺς μετὰ μῶλον ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθην.
Οὐ δέδι' ἄνθρωπον, καίπερ μέγα σῶμα φοροῦντα,
Αλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν, ἄκρον δάκτυλον καταδάκνω·
Καὶ πτέρνης λαβόμην, καὶ οὐ πόνος ἵκανεν ἄνδρα,
Νήδυμος οὐκ ἀπέφυγεν ὕπνος, δάκνοντος ἐμεῖο.
Αλλὰ δύω μάλα πάντα τὰ δείδια πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Κίρκον καὶ γαλέην, οἵ μοι μέγα πένθος ἄγουσι,
Καὶ παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος.
Πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια ἥτις ἀρίστη,
Η καὶ τρωγλοδύνοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει·
Οὐ τρώγω ῥαφάνας, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας,

Οὐ

Mixtus amore-venereo apud ripam Eridani,
Et te quoque video pulchrumq; & fortem eximium præ aliis
Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
Eſſe: ſed age, citius tuum genus commemora.
5 *Huic verò Pſicharpax reſpondit, dixitque,*
Cúrnam genus meũ perquiris ô amice, manifeſtum omnibus
Hominibuſq; diiſq; & cæleſtibus volatilibus?
Pſicharpax quidem ego vocor, ſum autem filius
Troxartæ patris magnanimi, at mater
10 *Lichomyle filia Pternotroctæ regis,*
Genuit verò in tugurio me, & enutriuit cibariis,
Ficubus & nucibus, & edulis omnigenis.
Quomodò verò amicum facies me natura nihil [tibi] ſimilem?
Tibi nanque vita eſt in aquis, ſed mihi
15 *Quæcunque ſunt apud homines comedere eſt conſuetudo,*
Panis ter piſtus à bene rotunda ciſta. (neque me latet
Neque placenta extenſa habens multam ſiſamida,
Non ſectio ex perna, non iecora albam veſtem habentia,
Neque caſeus nuper coactus e ſuaui lacte,
20 *Non bonum dulciarium quod vel beati [dij] deſiderant. [vel*
non ſuauis mellita placenta, quam &c.]
Neque quæcunque ad conuiuium hominum parant coci,
Ornantes ollas condimentis omnigenis.
Neque vnquam ex prælio malo effugi clamorẽ, (mixtus ſum:
25 *Sed ſtatim ad pugnam profectus, cum primis pugnatoribus*
Non timeo hominem, quamuis magnum corpus ferentem:
Sed ad lectum accedens ſummum digitum mordeo,
Et pedem corripio & dolor non inuadit virum,
Suauis non aufugit ſomnus mordente me.
30 *Sed duo valde omnia timeo omnem per terram,*
Accipitrem & felem, qui mihi magnum luctum adferunt:
Et decipulam moleſtam, vbi doloſum exiſtit fatum.
Inprimis verò felem pertimeſco, qui [eſt] optimus [.i. ad me
vexandum promptiſſimus.]
35 *Qui [me] vel foramen-ingredientem, per foramen perquirit.*
Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,

Οὐ τεύτλοις χλωεροῖς ἐπιβόσκομαι, οὐδὲ σελίνοις.
Ταῦτα γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λίμνην
Πρὸς τάδε μειδήσας Φυσίγναθος ἀντίον ηὔδα,
Ξεῖνε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι· ἔστι καὶ ἡμῖν
Πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ καὶ ἐπὶ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι
Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι Κρονίων,
Σκιρτῆσαι κατὰ γῆν, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύψαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι εὐχερές ἐστιν.
Αἴρου σ' ἐν νώτοισι κράτει δέ με μή ποτ' ὄληαι,
Ὅπως γηθόσυνος τὸν ἐμὸν δόμον εἰσαφίκηαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ νῶτ' ἐδίδου· ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα
Χεῖρας ἔχων ἁπαλοῖο κατ' αὐχένος ἅμματι κούφῳ.
Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν ὅτ' ἔβλεπε γείτονας
ὅρμους,
Νήξει τερπόμενος Φυσιγνάθου· ἀλλ' ὅτε δή ῥα
Κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δακρύων
Ἄχρηστον μετάνοιαν ἐμέμφετο· τίλλε δὲ χαίτας,
Καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρος· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Πάλλετ' ἀηθείῃ, καὶ ἐπὶ χθόνα βούλετ' ἰδέσθαι·
Δεινὰ δ' ἐπεστονάχιζε, φόβου κρυόεντος ἀνάγκῃ.
Οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἔπλασ' ἐφ' ὕδασιν, ἠΰτε
κώπην
Σύρον εὐχόμενός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι,
Ὕδασι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο, πολλὰ δ' ἐβόα,
Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματος δ' ἀγόρευεν,
Οὐχ οὕτω νώτοισιν ἐβάστασε φόρτον ἔρωτος
Ταῦρος, ὅτ' Εὐρώπην διὰ κύματος ἦγ' ἐπὶ Κρήτην,
Ὡς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον
Βάτραχος, ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ.
Ὕδρος δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὅραμα
Ἀμφοτέροις· ὀρθὸν δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τράχηλον·
Τοῦτον ἰδὼν κατέδυ Φυσίγναθος, οὔτι
νοήσας
Οἷον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμεναι κατὰ λίμνην·
Δῦ δὲ βάθος λίμνης, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Κεῖνος δ' ὡς ἀφέθη, πέσεν ὕπτιος εὐθὺς ἐς ὕδωρ.

Χεῖρας

Non betis viridibus paſcor, neque apiis.
Hæc enim veſtrûm ſunt edulia, qui [degitis] in palude.
Ad hæc [autem] ſubridens Phyſignathus contra reſpondit.
O hoſpes, valde gloriaris ob ventrem, adſunt & nobis
Multa valde in palude & in terra mirabilia viſu.
Ancipitis vitæ enim dedit pabulũ ranis Saturnius Iupiter.
Saltare per terram, & in aquis corpus tegere
Si autem vis & hæc cognoſcere, facile eſt.
Portabo te in humeris: tene autem me, ne forte pereas,
Vt lætus in meam domum venias.
Sic dixit, & terga dedit: ille verò aſcendit velociter,
Manus tenens tenerum circa collum, ſaltu facili.
Et primùm quidem gaudebat, quando intuebatur vicinos portus.
Natatione gaudens Phyſignathi: ſed quando iam vtique
Vndis purpureis ſubmergebatur, multum lacrymans
Inutilem pœnitentiam accuſabat, euellebat autem comas,
Et pedes ſtringebat ad ventrem, intusq́; ei cor
Agitabatur ob inſolentiam [rei] & terram cupiebat intueri.
Vehementer.v. ingemiſcebat, timoris frigidi neceſſitate.
Caudam quidem primùm extendit in aquis, tanquã remum
Trahens, ſupplicansq́; diis vt in terram veniret:
Aquis [verò] purpureis ſubmergebatur, multùm autem clamabat,
Et talem dixit ſermonem: ab ore autem pronuntiabat:
Non ſic humeris portauit onus amoris
Taurus, quando Europam per vndam duxit in Cretam,
Vt me nauigans humeris impoſitum duxit in domum
Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
Hydrus verò ex improuiſo apparuit horrendũ ſpectaculum
Vtriſque, erectum autem ſuper aquam habebat collum:
Hunc conſpicatus, immerſit ſe Phyſignathus, nullo modo conſiderans
Qualem ſocium eſſet perditurus in palude.
Subit.a profunditatem paludis, & euitauit parcam nigram:
Ille verò vt relictus eſt, cecidit ſupinus ſtatim in aquam:

Χεῖρας δ' ἔσφιγγεν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτριζε.
Πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
Λακτίζων ἀνέδυνε· μόρον δ' οὐκ ἦν ὑπαλύξαι.
Δευόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρος εἷλκον ἐπ' αὐτῷ.
Ὕδασι δ' ὀλλύμενος, τοίους ἐφθέγξατο μύθους,
Οὐ λήσεις γε θεοὺς Φυσίγναθε ταῦτα ποιήσας,
Ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος, ὡς ἀπὸ πέτρης.
Οὐκ ἄν μου κατὰ γαῖαν ἀμείνων ἦσθα κάκιστε,
Παγκρατίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον· ἀλλὰ πλανήσας
Εἰς ὕδωρ μ' ἔρριψας ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα·
Ποινὴν σὺ τίσεις μυῶν στρατῷ οὐδ' ὑπαλύξεις.
Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι, τὸν δὲ κατεῖδε
Λειχοπίναξ, ὄχθῃσιν ἐφεζόμενος μαλακῇσι·
Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, δραμὼν δ' ἤγγειλε μύεσσιν.
Ὡς δ' ἔμαθον τὴν μοῖραν ἔδυ χόλος αἰνὸς ἅπαντας.
Καὶ τότε κηρύκεσσιν ἑοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
Κηρύσσειν ἀγορὴν δ' ἐς δώματα Τρωξάρταο,
Πατρὸς δυστήνου Ψιχάρπαγος, ὃς κατὰ λίμνην
Ὕπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας οὐδὲ παρ' ὄχθας
Ἦν ἤδη τλήμων, μέσσῳ δ' ἐπενήχετο
πόντῳ.
Ὡς δ' ἦλθον σπεύδοντες ἅμ' ἠοῖ, πρῶτος ἀνέστη
Τρωξάρτης, ὀργῇ παιδὶ χολούμενος, εἶπέ τε μῦθον.
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦνος ἐγὼ κακὰ πολλὰ πέπονθα.
Ἐκ βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσσα·
Καὶ τὸν μὲν πρῶτόν ῥα κατέκτανεν ἁρπάξασα
Ἐχθίστη γαλέη, τρώγλης ἔκτοσθεν ἑλοῦσα
Τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπηνέες ἐς μόρον ἦξαν
Καινοτέραις τέχναις, ξύλινον δόλον ἐξευρόντες,
Ἣν παγίδα καλέουσι, μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν·
Ὁ τρίτος ἦν ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρι κεδνῇ,
Τοῦτον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος ἐς βυθὸν ἄξας.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὁπλιζόμεσθα καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ' αὐτοὺς,
Σώματα κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι.
Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.

Manus autem ſtringebat & moriens ſtridebat.
Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, ſæpe verò contrà
Calcitrans egrediebatur: mortem.n. non poterat euitare:
Madẽtes verò pili plurimum pondus trahebant ſuper ipſo.
Aquis autem periens tales loquutus eſt ſermones.
Non latebis ſaltem deos, Phyſignathe, his patratis,
Naufragum qui feciſti à corpore vt è ſaxo.
Non certè in terra me melior eras peſſime.
Pancratioq́; luctaq́;, & ad curſum: ſed deceptum
In aquam me proieciſti: habet deus vltorem oculum:
Pœnam tu ſolues murium exercitui, neque euitabis.
Hæc loquutus expirauit in aquis: hunc autem vidit
Lichopinax ripis inſidens mollibus:
Vehementer verò vlulauit: currens autem annuntiauit muribus.
Vt verò didicerunt mortem, ſubijt ira pernicioſa vniuerſos,
Et tunc præconibus ſuis iuſſerunt ſub diluculum
Proclamare ad concionem, in ædes Troxartæ,
Patris infelicis Pſicharpagis, qui per paludem
Supinus natabat, mortuum corpus, neque iuxta ripas
Erat iam miſer, medio autem natabat in mari [.i. in media
palude maris inſtar ampla.]
Vt.v. venerunt feſtinantes cum aurora, primus ſurrexit
Troxartes, ob filium iratus, dixitq́; ſermonem
O amici, tametſi ſolus ego multa mala paſſus ſum,
Ex ranis, ſors [tamen] mala omnibus parata eſt:
Sum verò ego infelix, quia tres filios amiſi:
Et primum quidem occidit rapiens
Inimiciſsimus felis, extra foramen captum.
Alium autem rurſus viri crudeles ad mortem duxerunt
Nouis artibus, ligneo dolo excogitato,
Quam decipulam vocant, murium perditricem exiſtentem.
Qui tertius erat dilectus mihi & matri prudenti,
Hunc ſuffocauit Phyſignathus in profundum ducens:
Quare agite armemur, & exeamus contra ipſas,
Corporibus exornatis armis variis.
Hæc loquutus perſuaſit armari vniuerſos.

Καὶ τότε μὲν ῥ' ἐκόρυσσεν Ἄρης πολέμοιο μεμηλώς·
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκαν,
Ῥήξαντες κυάμους χλωρούς, εὖ τ' ἀσκήσαντες,
Οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν·
Θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφέων ἀπὸ βυρσῶν,
Οὓς γαλέην δείραντες ἐπισταμένως ἐποίησαν·
Ἀσπὶς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δὲ νυ λόγχη,
Εὐμήκεις βελόναι, παγχάλκεον ἔργον Ἄρηος·
Ἡ δὲ κόρυς, τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύου.
Οὔπω μὲν μύες ἦσαν ἔνοπλοι. ὡς δ' ἐνόησαν
Βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἕνα χῶρον
Ἐλθόντες, βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο.
Σκεπτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις, ἢ τίς ὁ θρύλλος,
Κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μετὰ χερσί,
Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχυτρος,
Ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν· εἶπέ τε μῦθον,
Ὦ βάτραχοι μύες ὔμμιν ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
Εἰπεῖν ὁπλίζεσθαι ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
Εἶδον γὰρ κατ' ὕδωρ Ψιχάρπαγα, ὃν κατέπεφνεν
Ὑμέτερος βασιλεὺς Φισίγναθος· ἀλλὰ μάχεσθε
Οἵτινες ἐν βατράχοισι ἀριστῆες γεγάατε.
Ὣς εἰπὼν ἀπέφηνε λόγος δ' εἰς οὔατα μυῶν
Εἰσελθὼν ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγερώχων.
Μεμφομένων δ' αὐτῶν Φισίγναθος εἶπεν ἀναστάς,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἔκτεινον ἐγὼ μῦν, οὐδὲ κατεῖδον
Ὀλλύμενον· πάντως ἐπνίγη παίζων παρὰ λίμνην,
Νήξεις τὰς βατράχων μιμούμενος· οἱ δὲ κάκιστοι
Νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν ἀναίτιον· ἀλλ' ἄγε βουλὴν
Ζητήσωμεν ὅπως δολίους μύας ἐξολέσωμεν.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
Σώματα κοσμήσαντες ἐνοπλισθῶμεν ἅπαντες
Ἄκροις παῤ χείλεσσιν, ὅπη κατάκρημνος ὁ χῶρος,
Ἡνίκα δ' ὁρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
Δραξάμενοι κορύθων ὅς τις σχεδὸν ἀντίος ἔλθοι,
Ἐς λίμνην αὐτοὺς σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλωμεν.
Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους,

Hos quidem vtique armauit Mars belli curam gerens.
Ocreas quidem primùm circa tibias poſuerunt,
Effractis fabis viridibus,beneq́ aptatis,
Quas ipſi per noctem ſtantes comederant,
Thoraces autem habebant calamis circumdatis à coriis,
Quos fele excoriato,ſcienter fecerant.
Clypeus.a.erat lucernæ medius vmbilicus,at lancea
Perlonga acus,omninò æreum opus Martis.
At caſsis in temporibus erat teſta nucis.
Sic quidem mures erant armati:vt.a.[hoc]intellexerunt
Ranæ,egreſſæ ſunt ab aqua,inq́ vnum locum
Profectæ,conſilium coëgerunt belli mali.
Conſiderantibus.a.ipſis vnde ſeditio,vel quis tumultus,
Præco prope venit,ferens ſceptrum in manibus,
Tyroglyphi filius magnanimi Embaſichytros,
Nuntians belli malam famam,dixitq́ ſermonem.
O ranæ,mures vobis minitantes miſerunt:
Vt edicerem armari ad bellúmque pugnámque.
Viderunt enim per aquam Pſicharpaga,quem occidit
Veſter rex Phyſignathus:quare pugnate
Quæcunque inter ranas egregiæ genitæ eſtis.
Sic loquutus diſparuit:ſermo autem in aures murium
Ingreſſus,conturbauit mentes ranarum ſuperbarum.
Accuſantibus.a.ipſis,Phyſignathus dixit quum ſurrexiſſet,
O amici,non occidi equidem murem,neque vidi
Pereuntem:omnino ſuffocatus eſt ludens iuxta paludem,
Natatus ranarum imitatus:at illi peſſimi
Nunc me accuſant,me qui non ſū in cauſa,ſed age,conſilium
Inquiramus,vt doloſos mures deperdamus.
Etenim ego dicam,vt mihi factu eſſe optimum videtur.
Corporibus ornatis,armati ſtemus vniuerſi
Summas iuxta ripas,vbi præceps eſt locus.
Quando autem impetu facto in nos prodierint,
Correptis galeis,quicunque propè obuius venerit,
In paludem ipſos cum armis ſtatim deijciamus,
Sic.n.illis ſuffocatis in aquis,qui expertes ſunt natandi,

Στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον.
Ὡς ἄρα φωνήσας, ὅπλοις ἐνέδυσεν ἅπαντας.
Φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἑὰς ἀμφεκάλυψαν,
Θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατέων ἀπὸ τευτλῶν.
Φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν,
Ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἑκάστῳ μακρὸς ἀρήρει,
Καὶ κόρυθες κοχλιῶν λεπτῶν κεράατ' ἀμφεκάλυπτον.
Φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῇσι,
Σείοντες λόγχας· θυμοῦ δ' ἔπλητο ἕκαστος.
Ζεὺς δὲ θεοὺς καλέσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καὶ πολέμου πληθὺν δείξας, κρατερούς τε μαχητὰς
Πολλοὺς καὶ μεγάλους, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
Οἷος κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἠδὲ γιγάντων,
Ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε· τίνες βατράχοισιν ἀρωγοὶ,
Ἢ μυσὶν ἀθανάτων, καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν,
Ὦ θύγατερ, μυσὶν ἦ ῥ' ἐπαλεξήσουσα πορεύσῃ;
Καὶ γὰρ σου κατὰ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,
Κνίσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδέσμασιν ἐκ θυσιάων.
Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ, οὐκ ἄν πώποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
Ἐλθοίμην ἐπαρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλά μ' ἔοργαν,
Στέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνοις εἵνεκ' ἐλαίου.
Τοῦτο δέ μου λίην ἔδακε φρένας οἷον ἔρεξαν·
Πέπλον μου κατέτρωξαν ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα
Ἐκ ῥαδινῆς λέπτης, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα.
Τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη,
Καὶ πράσσει με τόκους· τούτου χάριν ἐξώργισμαι·
Χρησαμένη γὰρ ὕφηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω·
Εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλά με πρῴην
Ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,
Ὕπνου δευομένην, οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
Οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δ' ἄϋπνος κατεκείμην
Τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
Ἀλλ' ἄγε παυσώμεσθα θεοὶ τούτοισιν ἀρήγειν,
Μή κέ τις ὑμείων τρωθῇ βέλει ὀξυόεντι·

Εἰσὶ

Conſtituemus læto animo murium occiſorum hic trophæum.
Sic vtique loquutus, armis induit vniuerſos.
Foliis quidem maluarum tibias ſuas vndique texerunt.
Thoraces verò habuerunt viridibus latis à betis.
Folia autem braßicarum in clypeos bene aptauerunt.
Lancea autem acutus-iuncus vnicuique longus aptatus erat,
Et galea cochleis ſubtilibus capita circum tegebant.
Munita autem ſteterunt in ripis altis,
Conquaſſantes lanceas, ira autem plena erat vnaquæque.
Iupiter autem deos vbi vocaſſet in cœlum aſtriferum,
Et belli [.i. bellici apparatus] magnitudinẽ, [illis] oſtẽdiſſet, forteſq; pugnatores
Multos & magnos, & lãceas lõgas ferẽtes,
Qualis centaurorum exercitus procedit & gigantum,
Suauiter ridens interrogabat, qui ranis auxiliatores
Vel muribus, immortalium: & Palladem alloquutus eſt.
O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?
Etenim tuum per templum ſemper exultant vniuerſi,
Odore delectati, & cibariis ex ſacrificiis.
Sic vtique dixit Saturnius, hunc.a. alloquuta eſt Pallas.
O pater, non certè vnquam ego muribus ſi vexentur,
Ibo auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt.
Coronas deſtruentes & lucernas cauſa olei.
Hoc autem meas valde momordit mentes quod fecerunt,
Peplum meum corroſerunt, quem texui elaborando
Ex trama ſubtili, & ſtamen ſubtile neui,
Foraminaq; infecerunt, at ſartor mihi inſtitit,
Exigitq; à me vſuras: huius gratia [eo] irata ſum.
Mutuata enim texui, & non poſſum reſtituere.
Sed neque ſic ranis auxiliari non velim.
Sunt enim ne ipſa quidem mentibus firmæ ſed me primum
Ex bello redeuntem, poſtquam valde defatigata fui,
Somno indigentem non permiſerunt tumultuantes,
Ne parum quidem oculos claudere: ego.a. inſomnis iacebam
Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.
Sed age abſtineamus dij his auxiliari,
Ne vtique aliquis veſtrûm vulneretur telo acuto.

Εἰσὶ γὰρ ἀγχίμαχοι, κἂν εἰς θεὸς ἀντίος ἔλθοι·
Πάντες δ᾽ οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν
ὁρῶντες.
Ὡς ἄρ᾽ ἔφη. τῇ δ᾽ αὖτε πεπείθοντο θεοὶ ἄλλοι.
5 Πάντες, ὁμῶς δ᾽ ἀολλέες ἤλυθον εἰς ἕνα χῶρον,
Κὰδ δ᾽ ἦλθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέροντε.
Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες
Δεινὸν ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον οὐρανόθεν δὲ
10 Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε τέρας πολέμοιο κακοῖο.
Πρῶτος δ᾽ Ὑψιβόας Λειχήνορα οὔτασε δουρὶ,
Ἑσταότ᾽ ἐν προμάχοις, κατὰ γαστέρα εἰς μέσον ἧπαρ·
Κὰδ δ᾽ ἔπεσεν πρηνὴς, ἁπαλὰς δ᾽ ἐκόνισεν ἐθείρας.
Τρωγλοδύτης δὲ μετ᾽ αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείωνα·
15 Πῆξεν δ᾽ ἐν στέρνῳ στιβαρὸν δόρυ. τὸν δὲ πεσόντα
Εἷλε μέλας θάνατος, ψυχὴ δ᾽ ἐκ σώματος ἔπτη.
Σευτλαῖος δ᾽ ἄρ᾽ ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασίχυτρον.
Ἀρτοφάγος δὲ Πολύφωνον κατὰ γαστέρα τύψεν·
Ἤριπε δὲ πρηνὴς, ψυχὴ δὲ μελέων ἐξέπτη.
20 Λιμνόχαρις δ᾽ ὡς εἶδεν ἀπολλύμενον Πολύφωνον,
Τρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδέϊ τρῶσεν ἐπιφθὰς
Αὐχένα πὰρ μέσσον· τὸν δὲ σκότος ὄσσ᾽ ἐκάλυψεν.
Λειχήνωρ δ᾽ αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν (οὐδ᾽ ἀφάμαρτε) καθ᾽ ἧπαρ· ὡς δ᾽ ἐνόησε
25 Κραμβοφάγος, ὄχθαισι βαθείαις ἔμπεσε φεύγων·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ἀπέληγεν ἐν ὕδασιν, ἤλασε δ᾽
αὐτόν.
Κάππεσε δ᾽ οὐκ ἀνένευσεν, ἐβάπτετο δ᾽ αἵματι λίμνη
Πορφυρέῳ, αὐτὸς δὲ παρ᾽ ἠιόν᾽ ἐξετανύσθη,
30 Χορδῇσι λιπαρῇσί τ᾽ ἐπορνύμενος λαγόνεσσιν.
Λιμνήσιος δ᾽ ὄχθαισι Τυρόγλυφον ἐξενάριξε.
Πτερνογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνθιος, εἰς φόβον ἦλθεν,
Ἥλατο δ᾽ ἐς λίμνην φεύγων, τὴν ἀσπίδα ῥίψας.
Ὑδρόχαρις δὲ πέφνε Πτερνοφάγον βασιλῆα,
35 Χερμαδίῳ πλήξας κατὰ βρέγματος· ἐγκέφαλος δὲ
Ἐκ ῥινῶν ἔσταξε, παλάσσετο δ᾽ αἵματι γαῖα.

Sunt.n.cominus-pugnantes,}[.i.valde pugnaces] etiam ſi deus contra veniret:}
Omnes autem de cælo delectemur[certamen ſpectantes.]
Ita dixit,huic autem poſt paruerunt dij alij
Omnes:pariter autem collecti venerunt in vnum locum.
At venerunt præcones duo ſignum belli ferentes.
Et tunc culices magnas tubas habentes,
Terribilem tubam-clangentes-edebant belli ſtrepitum,cælitus autem
Iupiter Saturnius intonuit ſignum belli mali.
Primus autem Hypſiboas Lichenorem vulnerauit lancea,
Stantem inter propugnatores per ventrem in medio hepate,
Concidit autem pronus,teneras.a.puluere fœdauit comas.
Troglodytes autem poſt ipſum iaculans percuſſit Peleonem
Infixit autem in pectore ſolidam lanceam,hunc.a.cadentem
Cepit nigra mors,anima autem ex corpore euolauit;
Seutlaus.a.vtique occidit percuſſo corde Embaſichytrum.
Artophagus autem Polyphonum in ventre percuſſit.
Cecidit autem ſupinus,anima autem ex membris euolauit.
Limnocharis verò vt vidit pereuntem Polyphonum,
Troglodyten ſaxo molæ-inſtar-rotundo vulnerauit præueniẽs,
Collum iuxta medium:huic.a.caligo oculos cooperuit.
Lichenor autem ipſum collimauit lancea lucida,
Et percuſſit,(neque aberrauit)in hepate,vt.a.{hoc animaduertit
Crambophagus,in ripas profundas ruit fugiens.
Sed neque ſic [mortem] vitauit in aquis. vulnerauit enim ipſum[hoſtis]
Concidit.a.nec reſpirauit.tingebatur.a. ſanguine palus}
Purpureo,ipſe verò iuxta ripam extenſus eſt,
Inteſtinis,pinguibusq́;[eò]ruens ilibus[ſauciatis,]
Limniſius autem in ripis Tyroglyphum interfecit,
Pternoglyphum.a.conſpicatus Calaminthius in timorẽ venit,
Saltauit autem in paludem fugiens,clypeo proiecto:
Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,
Saxo percuſſum in gutture.cerebrum autem
Ex naribus ſtillabat,polluebatur autem ſanguine terra.

Licho-

Λειχοπίναξ δ᾽ ἔκτεινεν ἀμύμονα Βορβοροκοίτην,
Ἔγχει ἐπαΐξας· τὸν δὲ σκότος ὄσσ᾽ ἐκάλυψε.
Πρασσοφάγος δ᾽ ἐσιδὼν, ποδὸς εἵλκυσε Κνισσοδιώκτην,
Ἐν λίμνῃ δ᾽ ἀπέπνιξε, κρατήσας χειρὶ τένοντα.
5 Ψιχάρπαξ δ᾽ ἤμυν᾽ ἑτάρων περὶ τεθνειώτων,
Καὶ βάλε Πηλούσιον κατὰ νηδύος εἰς μέσον ἧπαρ·
Πῖπτε δέ οἱ προπάροιθε, ψυχὴ δ᾽ Ἄϊδόσδε βεβήκει.
Πηλοβάτης δ᾽ ἐσιδὼν, πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ᾽ αὐτὸν,
Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν.
10 Θυμώθη δ᾽ ἄρα κεῖνος, ἑλὼν δέ γε χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐν πεδίῳ λίθον ὄβριμον, ἄχθος ἀρούρης,
Τῷ βάλε Πηλοβάτην ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ᾽ ἐκλάσθη
Κνήμη δεξιτερή, πέσε δ᾽ ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
Κραυγασίδης δ᾽ ἤμυνε, καὶ αὖθις βαῖνεν ἐπ᾽ αὐτόν·
15 Τύψε μέσην δ᾽ αὐτὸν κατὰ γαστέρα, πᾶς δέ οἱ εἴσω
Ὀξύσχοινος ἔδυνε, χαμαὶ δ᾽ ἔκχυντο ἅπαντα
Ἔγκατ᾽ ἐφελκομένῳ ὑπὸ δούρατι χειρὶ παχείῃ.
Σιτοφάγος δ᾽ ὡς εἶδεν ἐπ᾽ ὄχθῃσιν ποταμοῖο,
Σκάζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ᾽ αἰνῶς·
20 Ἥλατο δ᾽ ἐς τάφρους, ὅπως φύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον·
Τρωξάρτης δ᾽ ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐς πόδα ἄκρον·
Ὦκα δὲ τειρόμενος ἐς λίμνην ἥλατο
φεύγων.
Τρωξάρτης δ᾽ ὡς εἶδεν ἔθ᾽ ἡμίπνουν προπεσόντα,
25 Καί οἱ ἐπέδραμεν αὖθις, ἀποκτάμεναι μενεαίνων·
Πρασσαῖος δ᾽ ὡς εἶδεν ἔθ᾽ ἡμίπνουν προπεσόντα,
Ἦλθε διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὀξέϊ σχοίνῳ·
Οὐδ᾽ ἔρρηξε σάκος, σχέτο δ᾽ αὐτοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ἦν δέ τις ἐν μύεσσι νέος παῖς ἔξοχος
30 δηΐων,
Ἀρχέμαχος, φίλος υἱὸς ἀμύμονος Ἀρτεπι-
βούλου,
Ὄρχαμος, αὐτὸν Ἄρη φαίνων κρατερὸς Μεριδάρπαξ,
Ὃς μόνος ἐν μύεσσιν ἀριστεύεσκε μάχεσθαι·
35 Στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος οἶος ἀπ᾽ δηΐων,
Στεῦτο δὲ πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων·

Καὶ

Lichopinax.a.occidit irreprehenſibilem Borborocœten,
Lancea impetu facto: caligo autem oculos eius cooperuit.
Praſsiphagus.a.[id] conſpicatus pede traxit Cniſsodiocten,
In palude autem ſuffocauit comprehenſa manu ceruice,
Pſicharpax autem vltus eſt ſocios mortuos.
Et percuſsit Peluſium per ventrem in medio hepate,
Cecidit autem illi ante, anima autem in Plutonis [ades] iuit.
Pelobates.a.[id] conſpicatus, luti manipulum iecit in ipſum,
Et frontem inunxit, & excæcauit propemodum.
Iratus eſt autem ille, vbi cepiſſet vtique manu forti
Qui iacebat in campo lapidem ponderoſum pondus terræ,
Hoc percuſsit Pelobaten ſub genua, tota autem fracta eſt
Tibia dextra, cecidit autem ſupinus in puluerem.
Craugaſides.a. [eius necem] vltus eſt, & rurſus ibat in ipſum,
Percuſsit.a. ipſum medio in ventre, totus.a. ei intro
Acutus iuncus ingrediebatur, humi.a. effundebatur vniuerſa
Inteſtina extracta à lancea manu graui.
Sitophagus autem vt [hoc] vidit in ripis fluminis,
Claudicans ex prælio recedebat, angebatur enim grauiter.
Saltauit.a. in foſſam, vt vitaret diram perniciem.
Troxartes.a. percuſsit Phyſignathũ in pede ſummo [vel extremo]
Celeriter autem quoniam angebatur, in paludem ſaltauit fugiens.
Troxartes.a. vt vidit adhuc ſemiuiuum qui antè ceciderat,
Statim in illum incurrit rurſus occidere deſiderans.
Praſſæus.a. vt vidit adhuc ſemiuiuum qui antè ceciderat,
Uenit per propugnatores & iaculatus eſt acuto iunco.
Neque fregit ſcutum. repreſſa enim eſt ipſius lanceæ cuſpis.
Erat autem quidam inter mures iuuenis filius egregius inter alios.
Cominus pugnans [id eſt, bellicoſus,] charus filius irreprehenſibilis Artepibuli,
Princeps, ipſum Martem oſtendens, robuſtus Meridarpax.
Qui ſolus inter mures fortiſsimè ſe gerebat in præliis.
Stetit autem iuxta paludem elatus ſolus ab aliis
Iactabat verò ſe depopulaturum ranarum genus bellacium.

Καί νύ κεν ἐξετέλεσσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ σθένος ἦεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καὶ τότ' ἀπολλυμένους βατράχους ᾤκτειρε Κρονίων·
Κινήσας δὲ κάρη, τοίην δ' ἐφθέγξατο φωνήν,
Ω πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Οὐ μικρόν μ' ἔπληξε Μεριδάρπαξ κατὰ λίμνην
Ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων· ἀλλὰ τάχιστα
Παλλάδα πέμψωμεν, πολεμόκλονον, ἢ δὲ καὶ Ἄρην,
Οἵ μιν ἀποσχήσουσι μάχης κρατερόν περ ἐόντα.
Ως ἄρ' ἔφη Κρονίδης, Ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύθῳ,
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίης Κρονίδη σθένος οὔτε Ἄρηος
Ἰσχύσει βατράχοισιν ἀρηγέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἄγε πάντες ἴωμεν ἀρηγόνες· ἢ τὸ σὸν ὅπλον
Κινείσθω μέγα τιτανοκτόνον, ὀβριμοεργόν,
Ω Τιτᾶνας ἔπεφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
Ἐγκέλαδόν τ' ἐπέδησας ἰδ' ἄγρια φῦλα γιγάντων.
Ως ἄρ' ἔφη, Κρονίδης δ' ἔβαλε ψολόεντα κεραυνόν.
Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον,
Αὐτὰρ ἔπειτα κεραυνὸν δειμαλέον Διὸς ὅπλον,
Ἧκ' ἐπιδινήσας· ὁ δ' ἄρ' ἔπτατο χειρὸς ἄνακτος.
Πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχους τε μύας τε.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μυῶν στρατὸς, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Ἵετο πορθήσειν βατράχων γένος αἰχμητάων,
Εἰ μὴ ἀπ' Ὀλύμπου βατράχους ἐλέησε Κρονίων,
Ὅς ῥα τότε βατράχοισιν ἀρωγοὺς εὐθὺς ἔπεμψεν.
Ἦλθον δ' ἐξαίφνης νωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι,
Λοξοβάται, στρεβλοί, ψαλιδόστομοι, ὀστρακόδερμοι.
Ὀστοφυεῖς, πλατυνῶτοι, ἀποστίλβοντες ἐν ὤμοις,
Βλαισοί, χειλοτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἐσορῶντες,
Ὀκτάποδες, δικάρηνοι, ἀχειρέες, (οἱ δὲ καλεῦνται,
Καρκίνοι) οἵ ῥα μυῶν οὐρὰς στομάτεσσιν ἔκοπτον,
Ἠδὲ πόδας καὶ χεῖρας, ἀνεγνάμπτοντο δὲ λόγχαι.

Et certè perfeciſſet, quoniam magnum ipſi robur erat,
Niſi ſtatim [hoc] animaduertiſſet pater hominúmque deorúmque,
Et tunc pereuntes ranas miſeratus fuiſſet Saturnius.
Moto autem capite, talem loquutus eſt vocem.
O dij, certè magnum opus in oculis video:
Non parum me ſtupefecit Meridarpax iuxta paludem,
Trucidare ranas deſiderans, quare celerrimè
Palladem mittamus, tumultuoſum item & Martem,
Qui ipſum arcebunt à pugna robuſtus quantumuis ſit.
Sic igitur dixit Iupiter, Mars verò reſpondit ſermone,
Neque Palladis ô Iupiter potentia neque Martis
Poterit à ranis auxilio depellere diram perniciem.
Quare age, omnes eamus auxiliatores. vel tuum telum
Moueatur magnum, quod Titanas ſuſtulit, horrendũ operans.
Quo Titanas occidiſti egregios ſupra omnes;
Enceladumq́; ligaſti, & ſanas nationes gigantum.
Sic certè dixit: Saturnius autẽ iaculatus eſt ardẽs fulmẽ:
Primùm quidem intonuit, magnum autem commouit cœlum.
Sed poſtea fulmen terribile Iouis telum
Miſit contorquens, illud autem euolauit à manu regis.
Omnes verò terruit iaculatus, ranasq́; muresq́;.
Sed neque ſic ceſſauit murium exercitus, ſed adhuc amplius
Cupiebat depopulatum ire ranarum genus bellacium.
Niſi ab Olympo ranas miſeratus fuiſſet Saturnius,
Qui vtique tunc ranis auxiliatores illico miſit.
Venerunt enim ex improuiſo habentes incudes in tergo, vngulis curuis,
Obliquè ingredientes, tortuoſi, habentes forſiculas in ore, oſtripelles,
Oſſei natura, lati humeros, rutilantes in humeris,
Blæſi, neruoſis ceruicibus, à pectoribus intuentes,
Octipedes, bicipites, manibus qui capi nequeant, illi autem vocantur
Cancri, qui vtique murium caudas oribus incidebant,
Etiam pedes & manus. flectebantur autem lancea.

Quos

Οὓς καὶ ὑπέδδεισαν δειλοὶ μύες, οὐδ᾽ ὑπέμειναν,
Ες δὲ φυγὴν ἐτράποντο ἐδύετο δ᾽ ἥλιος ἤδη,
Καὶ πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

PROPRIORVM NOMINVM MVRIVM SIGNIFIcationes.

Αρτεπίβουλος, qui pani inſidiatur.
Αρτοφάγος, qui panem edit.
Εμβασίχυτρος, qui in ollas intrat.
Κνισοδιώκτης, qui nidorem culinæ ſectatur.
Λιμνίσιος, qui in palude degit.
Λιμνόχαρις, qui gaudet paludibus.
Λειχήνωρ, qui lambit virorum culinaria vaſa.
Λειχοπίναξ, qui lances lambit.
Μεριδάρπαξ, qui partem rapit.
Πτερνογλύφος, qui pernas rodendo cauat.
Πτερνοτρώκτης, qui pernas comedit.
Πτερνοφάγος, idem.
Σιτοφάγος, qui frumentum edit.
Τρωγλοδύτης, qui foramina ſubit, ac in iis habitat, vt gens Troglodytarum.
Τρωξάρτης, qui panem comedit.
Τυρογλύφος, qui caſeum rodendo cauat.
Ψιχάρπαξ, qui micas rapit.

Quos & timuerunt miſeri mures, neque ſuſtinuerunt.
In fugam vero verſi ſunt. occidebat autem ſol iam,
Et belli finis uno die perfectus eſt.

PROPRIORVM NOMINVM RANARVM SIGNIFICATIONES.

Βορβοροκοίτης, qui in cœno iacet, ac dormit.
Καλαμίνθιος, qui in calamintha, herba paluſtri verſatur.
Κραμβοφάγος, qui braſſicas edit.
Κραυγασίδης, vociferator
Λιμνίσιος, lacus vel paludis incola.
Λιμνόχαρις, qui palude gaudet.
Πηλεὺς, qui in luto viuit, vel qui ex luto naſcitur.
Πηλείων, Pelei filius, vel ex luto natus.
Πηλοβάτης, qui per lutum it.
Πηλούσιος, idem.
Πολύφωνος, qui multum vociferatur,
Πρασσαῖος, porrorum vorator.
Πρασσοφάγος, idem.
Σευτλαῖος, betarum vorator.
Ὑδρόχαρις, qui aquis delectatur.
Ὑδρομέδουσα, cui vita eſt in aquis.
Ὑψιβόας, altè vociferans, altè coaxans.
Φυσίγναθος, qui genas, & buccas inflatas habet.

ΟΜΗΡΟΥ ΥΜΝΟΙ.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΜΝΗΣΟΜΑΙ οὐδὲ λάθωμαι Απόλλωνος ἑκάτοιο,
Οντε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα,
Καί ῥά γ' ἀναΐσσουσιν ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο
Πάντες ἀφ' ἑδράων, ὅτε φαίδιμα τόξα τιταίνει.
Λητὼ δ' οἴη μίμνε παραὶ Διὶ τερπικεραύνῳ,
Η ῥα βιόν τ' ἐχάλασσε καὶ ἐκλήισε φαρέτρην,
Καί οἱ ἀπ' ἰφθίμων ὤμων χείρεσσιν ἑλοῦσα
Τόξον ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα πατρὸς ἑοῖο,
Πασσάλου ἐκ χρυσέου· τὸν δ' εἰς θρόνον εἷσεν ἄγουσα.
Τῷ δ' ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατὴρ δέπαϊ χρυσείῳ,
Δεικνύμενος φίλον υἱόν· ἔπειτα δὲ δαίμονες ἄλλοι·
Ενθα καθίζουσιν χαίρει δέ τε πότνια Λητὼ
Οὕνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
Χαῖρε μάκαιρ' ὦ Λητοῖ, ἐπεὶ τέκες ἀγλαὰ τέκνα,
Απόλλωνά τ' ἄνακτα καὶ Αρτεμιν ἰοχέαιραν,
Τὴν μὲν ἐν Ορτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ.
Κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κυνθιον ὄχθον,
Αγχοτάτω φοίνικος, ὑπ' Ινώποιο ῥεέθροις.
Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα;
Πάντῃ γάρ τοι Φοῖβε νόμος βεβλήαται ᾠδῆς,
Ημὲν ἀν' ἤπειρον πορτιτρόφον ἠδ' ἀνὰ νήσους.
Πᾶσαι δὲ σκοπιαί τοι ἅδον καὶ πρώονες ἄκροι
Υψηλῶν ὀρέων, ποταμοί θ' ἅλαδε προρέοντες,
Ακταί τ' εἰς ἅλα κεκλιμέναι, λιμένες τε θαλάσσης.
Η ὥς σε πρῶτον Λητὼ τέκε χάρμα βροτοῖσι,

Κλιν-

HOMERI HYMNI.

HYMNVS IN APOLLINEM.

MEMOR ero neque obliuiſcar longè iaculantis Apollinis,
Quem & dij ipſi per domum Iouis metuunt euntem,
Et vtique aſſurgunt prope aduenienti
Omnes à ſedibus, quando præclaros arcus tendit.
Latona autem ſola manet apud Iouem fulmine-gaudentem,
Quæ vtique neruum remiſit, & occluſit pharetram,
Et illius ab fortibus humeris manibus captum
Arcum ſuſpendit ad columnam patris ipſius,
Clauo ex aureo, hunc verò in ſedem collocauit ducens,
Huic verò nectar dedit pater poculo aureo,
Oſtendens clarum filium. poſtea vero dij alij,
Vbi ſedent: gaudet autem veneranda Latona,
Quoniam arcigerum & fortem filium peperit.
Salue ó beata Latona quoniam peperiſti præclaros liberos,
Apollinemq. regem. & Dianam ſagittis-gaudentem.
Hanc quidem in Ortygia, illum vero aſpera in Delo,
Inclinata ad longum montem & Cynthium collem,
Iuxta palmam ſub Inopi fluentis.
Quomodo verò te laudabo digniſſimus laude quum ſis?
Vbique enim tibi ô Phœbe lex attributa eſt cantus,
Et per continentem vitulos-nutrientem & per inſulas.
Omnes. a. editæ rupes tibi placebant, [i placent,] ac vertices ſummi
Alterum montium, amneſque in mare profluentes,
Littoraq́; in mare protenſa, mariſque portus.
Certè vt te primum Latona peperit gaudium mortalibus,

Κλινθεῖσα πρὸς Κύνθος ὄρος κραναῇ ἐνὶ νήσῳ,
Δήλῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· ἑκάτερθε δὲ κῦμα κελαινὸν
Ἐξῄει χέρσονδε λιγυπνοίοις ἀνέμοισιν.
Ἔνθεν ἀπορνύμενος πᾶσι θνητοῖσιν ἀνάσσεις
Ὅσσους Κρήτη ἐντὸς ἔχει καὶ δῆμος Ἀθηνῶν,
Νῆσός τ' Αἴγινα, ναυσικλειτή τ' Εὔβοια,
Αἰγαί τ' Εἰρεσίαι τε καὶ ἀγχιάλη Πεπάρηθος.
Θρηΐκιός τ' Ἄθως, καὶ Πηλίου ἄκρα κάρηνα,
Θρηϊκίη τε Σάμος, Ἴδης τ' ὄρεα σκιόεντα,
Σκῦρος καὶ Φώκαια καὶ Αὐτοκάνης ὄρος αἰπύ,
Ἴμβρος τ' εὐκτιμένη, καὶ Λῆμνος ἀμιχθαλόεσσα,
Λέσβος τ' ἠγαθέη, μάκαρος ἕδος Αἰολίωνος,
Καὶ Χίος, ἣ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται,
Παιπαλόεις τε Μίμας, καὶ Κωρύκου ἄκρα κάρηνα,
Καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα, καὶ Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ,
Καὶ Σάμος ὑδρηλή, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
Μίλητός τε, Κόως τε, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
Καὶ Κνίδος αἰπεινή, καὶ Κάρπαθος ἠνεμόεσσα.
Νάξος τ' ἠδὲ Πάρος, Ῥήναιά τε πετρήεσσα.
Τόσσον ἐπωδίνουσα ἑκηβόλον ἵκετο Λητώ,
Εἴ τίς οἱ γαιέων υἱεῖ θέλοι οἰκία
θέσθαι.
Αἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη
Φοῖβον δέξασθαι, καὶ πιοτέρη περ ἐοῦσα.
Πρίν γ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ Δήλου ἐβήσατο πότνια Λητώ,
Καί μιν ἀνειρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Δῆλ', εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἕδος ἔμμεναι υἷος ἐμοῖο
Φοίβου Ἀπόλλωνος, θέσθαι τ' ἐνὶ πίονα νηόν,
Ἄλλος δ' οὔτις σεῖο ποθ' ἅψεται, οὐδέ σε λήσει,
Οὐδ' εὔβων σε ἔσεσθαι οἴομαι, οὐδ' εὔμηλον,
Οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἂρ φυτὰ μυρία φύσεις.
Αἱ δέ κ' Ἀπόλλωνος ἑκαέργου νηὸν ἔχῃσθα,
Ἄνθρωποί τοι πάντες ἀγινεῦσιν ἑκατόμβας,
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι· κνίση δέ τοι ἄσπετος αἰεί,
Δηρὸν ἄνακτ' εἰ βόσκεις, οἵ τε θεοί κέ σ' ἔχωσιν
Χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης, ἐπεὶ οὔ τοι πῖαρ ὑπ' οὖδας.

Procumbens ad montem Cynthium aſperæ in inſula,
Delo in circumflua, vtrinque autem vnda nigra
Prodibat ad terram dulce ſpirantibus ventis.
Hinc ortus, omnibus mortalibus imperitas,
Quoſcunque Creta intus habet; & populus Athenarum,
Inſulaque Ægina, nauibusq; inclyta Eubœa,
Ægaq; Ereſiaq; & finitima mari Peparethus,
Thraciusq; Athos, & Pelij ſummi vertices,
Thraciáque Samus, Idaq; montes vmbroſi,
Scyrus, & Phocæa, & Autocanæ mons altus,
Imbrúſque bene habitata, & Lemnus importuoſa,
Lesbúſque valde diuina, beati ſolum Æolionis.
Et Chius, quæ inſularum fœcundiſſima in mari iacet.
Aſperq; ſaxis Mimas, & Coryci ſummi vertices,
Et Claros ſplendida: & Æſagea mons altus,
Et Samus aquoſa Mycalaq; alti vertices,
Miletúſque, Cooſque, vrbs mortalium hominum,
Et Cnidus alta, & Carpathus ventoſa,
Naxúſque, & Paros, Renaq; ſaxoſa.
Tantum parturiens procul-iaculantem venit Latona,
Si qua ipſi terrarum filio [id eſt filij pariendi cauſa recepta]
vellet ædes ponere, [id eſt, domum præbere.]
Hæc v. valde tremebant, & timebant, neque vlla ſuſtinuit
Phœbum ſuſcipere, fertilis quamuis eſſet,
Niſi quum vtique Delum aſcendit veneranda Latona,
Et illam interrogans verba alata dixit
Dele, ſi enim vtique vis ſedes eſſe filij mei
Phœbi Apollinis fieriq; [ſi vis] in [tuo ſolo] opulẽtũ tẽplũ, [præ
Alius nemo te tãget, neq; te rogabit (clarè tecũ agetur alioqui]
Neque bobus te fore puto, neque ouibus opulentam,
Neque vindemiam feres, neque plantas innumeras produces:
Si vero Apollinis longe-operantis templum habueris,
Homines tibi omnes ferent hecatombas,
Huc congregati, nidor autem tibi immenſus ſemper [erit.]
Diu regem ſi alueris: diique te ſeruabant
Manu ab aliena, quoniam non tibi fertilitas [eſt] ſub ſ

Ως φάτο· χαῖρε δὲ Δῆλος, ἀμειβομένη δὲ προσηύδα,
Λητοῖ, κυδίστη θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο.
Ασπασίη μὲν ἔγωγε γονὴν ἑκάτοιο ἄνακτος
Δεξαίμην. αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι δυσηχὴς
5 Ανδράσιν, ὧδε δέ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην.
Αλλὰ τόδε τρομέω Λητοῖ ἔπος, οὐδέ σε κεύσω·
Λίην γάρ τινα φασὶν ἀτάσθαλον Απόλλωνα
Εσσεσθαι, μέγα δὲ πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισι.
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
10 Τῶ ῥ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Μὴ ὁπότε τὸ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο,
Νῆσον ἀτιμήσῃ, ἐπειὴ κραναήπεδός εἰμι,
Ποσσὶ καταστρέψας, ὤσῃ δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν.
Ενθ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦμα κατὰ κρατὸς ἅλις αἰεὶ
15 Κλύσσει· ὁ δ' ἄλλην γαῖαν ἀφίξεται, ἥ κεν ἅδῃ οἱ,
Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Πουλύποδες δ' ἐν ἐμοὶ θαλάμους φῶκαί τε μέλαιναι
Οἰκία ποιήσονται, ἀκηδέα, χήτει λαῶν.
Αλλ' εἴ μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
20 Ενθάδε μιν πρῶτον τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
Εμμεναι ἀνθρώπων χρηστήριον, αὐτὰρ ἔπειτα
Πάντας ἐπ' ἀνθρώποις, ἐπεὶ πολυώνυμος ἔσται.
Ως ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον
ὄμοσσεν,
25 Ιστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅς τε μέγιστος
Ορκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν)
Η μὴν Φοίβου τῇδε θυώδης ἔσσεται αἰὲν
Βωμὸς καὶ τέμενος, τίσει δέ σε γ' ἔξοχα
30 πάντων.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Δῆλος μὲν μάλα χαῖρε γόνῳ ἑκάτοιο
ἄνακτος.
Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις
35 Ωδίνεσσι πέπαρτο θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι
Οσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ῥείη τε,

Ιχναίη

Sic dixit: gaudebat autem Delos, reſpondens autem ait.
Latona auguſtiſſima filia magni Saturni,
Lubens quidem ego genus procul iaculantis regis
Suſciperem, grauiter enim vere malè audio
Apud homines: ſic. a. vtique admodum honorata fierem.
Sed hunc tremo Latona ſermonem, neque te celabo
Valde enim quendam dicunt proteruum Apollinem
Fore, magnum autem imperium geſturum inter immortales,
Et mortales homines, ſuper fertilem terram:
Huius cauſa vtique grauiter timeo in mente & in animo,
Ne cum primum viderit lumen Solis,
Inſulam contemnat, quoniam aſperum ſolum ſum,
Pedibus conculcatum, impellatque maris in pelagus,
Vbi me quidem magna vnda magna-vi abunde ſemper
Inundabit, hic. a. in aliam terram ibit, qua placuerit ipſi
Conſtructurus templumque & lucos arboribus denſos.
Polypodes autem in me latibula Phocæq; nigra
Domicilia facient, neglecta propter penuriam populorum.
Sed ſi mihi ferres vtique dea magnum iuramentum iurare,
Hic illum primum conſtructurum præclarum templum.
Vt ſit hominum oraculum, ſed poſtea
Omnes apud homines [ſi ȳ tui fama ſpargatur] quoniā multa nomina habet.
Sic vtique dixit: Latona autem deorum magnum iuramentum iurauit.
Sciat nunc hæc terra & cœlum latum ſupernè,
Et infernè fluens Stygis aqua, (quod maximum
Iuramentum grauiſſimumq; exiſtit beatis diis.)
Certè vtique Phœbi hîc odoriferum erit ſemper
Altare & templum, honorabit autem te vtique maximè omnium.
Sed poſtquam iurauit, finitq; iuſiurandum,
Delus quidem valde gaudebat ob partum longè iaculantis Apollinis, [.i. ob Apollinem in ſuo ſolo natum.]
Latona. a. nouem dies quidem & nouem noctes inſperatis
Partus doloribus torquebatur, deæ autem erant intus omnes
Quæcunque optimæ erant Dionaq; Rheaque,

Ιχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάστονος Αμφιτρίτη,
Αλλαι τ' ἀθάναται, νόσφιν λευκωλένου Ηρης·
Ηστο γὰρ ἐν μεγάροισι Διὸς νεφεληγερέταο.
Μούνη δ' οὐκ ἐπέπυστο μογοστόκος εἰλείθυια·
Ηστο γὰρ ἄκρῳ Ολύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν.
Ηρης φραδμοσύνῃ λευκωλένου, ἥ μιν ἔρυκε
Ζηλοσύνῃ, ὅτ' ἄρ' υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
Λητὼ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τότ' ἔμελλεν.
Αἱ δ' ἶριν προὔπεμψαν ἐϋκτιμένης ἀπὸ νήσου
Αξέμεν εἰλείθυιαν ὑποσχόμεναι μέγαν ὅρμον
Χρυσείοισι λίνοισιν ἐεργμένον, ἐννεάπηχυν.
Νόσφιν δ' ἤνωγον καλέειν λευκωλένου Ηρης,
Μή μιν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀποστρέψειεν ἰοῦσαν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε ποδήνεμος ὠκέα ἶρις,
Βῆ ῥα θέειν, ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκανε θεῶν ἕδος αἰπὺν Ολυμπον,
Αὐτίκ' ἄρ' Εἰλείθυιαν ἀπ' ἐκ μεγάροιο θύραζε
Εκπροκαλεσσαμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πάντα μάλ' ὡς ἐπέτελλον Ολύμπια δώματ' ἔχουσαι.
Τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἔπειθεν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
Βὰν δὲ ποσὶ τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.
Εὖτ' ἐπὶ δήλου ἔβαινε μογοστόκος Εἰλείθυια,
Τὴν τότε δὴ τόκος εἷλε, μενοίνησεν δὲ τεκέσθαι·
Αμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πήχεε, γοῦνα δ' ἔρεισε
Λειμῶνι μαλακῷ, μείδησε δὲ γαῖ' ὑπένερθεν.
Εκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε, θεαὶ δ' ὀλόλυξαν ἅπασαι.
Ενθα σε ἤιε Φοῖβε θεαὶ λόον ὕδατι καλῷ
Αγνῶς καὶ καθαρῶς, σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ
Λεπτῷ, νηγατέῳ· περὶ δὲ χρύσεον στρόφον ἧκαν.
Οὐδ' ἄρ' Απόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ,
Αλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν

Veſtigiatrixq́; Themis, ac valde gemens Amphitrite,
Aliaq́; immortales præter albis vlnis decoram Iunonem:
Sedebat enim in ædibus Iouis nubicogi.
Sola autem non audierat [hoc] partus-laborem-leuãs, id eſt, obſtetrix, *Lucina*
Sedebat enim ſummo in Olympo ſub aureis nebulis,
Iunonis conſilio albis vlnis decoræ, quæ illam detinebat
Inuidia, quod vtique filium irreprehenſibilémque fortémque
Latona parere pulchricoma tunc debebat.
Hæ autem Irin præmiſere à bene habitata inſula,
Ducturam Lucinam pollicitæ magnum monile,
Aureis filis contextum nouem cubitorum:
Seorſum autem iuſſerunt vocare ab albiulna Iunone,
Ne ipſam poſtea verbis auerteret venientem.
Sed vbi hoc audiſſet pedibus in venti-morẽ feſtinis velox Iris
Abijt vtique currens: velociter autem tranſmiſit quicquid in medio ſpatij erat,
Cæterùm vbi peruenit deorum ad ſedem, altum Olympum,
Statim vtique Lucinam procul ex ædibus foras
Euocatam verbis alatis alloquuta eſt;
Omnia [nuncians] accuratè ſicut iubebant deæ *Olympias domos habentes.*
Huic autem animum flexit in pectoribus charis.
Ierunt autem pedibus columbis timidis greſſu ſimiles,
Poſtquam [autem] in Delum ingreſſa eſt partus labores-leuans, [id eſt obſtetrix] Lucina,
Hanc tunc vtique partus cepit, promta autem erat parere.
Circa autem palmam iecit manus, genua autem fixit
Prato in molli, ſubriſit autem terra ſubtus:
Proſilijt autem [infans] in lucem, deæ verò vlularunt omnes,
Ibi, te, ô iaculàtor Phœbe deæ lauabant aqua limpida
Caſtè & purè, faſciauerunt autem in veſte candida,
Tenui recens-facta, [noua] circa. v. auream faſciã iniecerunt.
Neque vtique Apollini enſem-habenti-aureum mammam præbuit mater,
Verùm Themis nectárque & ambroſiam amabilem

Immor

Αἴτ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Απόλλων' ὑμνήσωσιν,
Αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Αρτεμιν ἰοχέαιραν,
Μνησάμεναι ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν,
Υμνον ἀείδουσιν, θέλγουσι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων.
Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν
Μιμεῖσθαι ἴσασιν· φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος,
Φθέγγεσθ' οὕτω σφιν καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή.
Αλλ' ἄγε δὴ Λητὼ μὲν Απόλλον τ' Αρτέμιδι ξύν,
Χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθε
Μνήσασθ' ὁππότε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ενθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλαπείριος ἐλθών,
Ω κοῦραι, τίς δ' ὔμμιν ἀνὴρ ἥδιστος ἀοιδῶν
Ενθάδε πωλεῖται καὶ τέῳ τέρπεσθε μάλιστα;
Υμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε ἀφ' ἡμέων,
Τυφλὸς ἀνὴρ οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἔνι παιπαλοέσσῃ.
Τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν ἀοιδαί.
Ημεῖς δ' ὑμέτερον κλέος οἴσομεν ὅσσον ἐπ' αἶαν
Ανθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὖ ναιεταώσας.
Οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἑκηβόλον Απόλλωνα
Υμνέων ἀργυρότοξον, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ.
Ω ἄνα καὶ Λυκίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν,
Καὶ Μίλητον ἔχεις, ἔνδηλον πόλιν, ἱμερόεσσαν.
Αὐτὸς δ' αὖ Δήλοιο περικλύστης μέγ' ἀνάσσεις.
Εἶσι δὲ φορμίζων Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
Φόρμιγγι γλαφυρῇ πρὸς Πυθὼ πετρήεσσαν,
Αμβροτα εἵματ' ἔχων τε θυώδεα· τοῖο δὲ φόρμιγξ
Χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχει ἱμερόεσσαν.
Ενθεν δὲ πρὸς Ολυμπον ἀπὸ χθονὸς ὥστε νόημα
Εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή.
Μοῦσαι μέν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ
Υμνεῦσιν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων
Τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Ζώουσ' ἀφραδέες καὶ ἀμήχανοι, οὐδὲ δύνανται

Εὑρέμεναι

Digitized by Google

Quæ poſtquam primùm quidem Apollinem laudauerint,
Rurſus Latonamque & Dianam ſagittis gaudentem,
Mentionem-facientes virorumque antiquorum, atque mulierum,
Hymnum canunt, demulcentq; nationes hominum.
Omnium autem hominum voces, & crambali ſtrepitum
Imitari norunt. diceret autem ipſe vnuſquiſque [illas]
Loqui, adeò illis bona aptè compoſita eſt cantio.
Sed age iam ò Latona quidem Apolloque cum Diana,
Saluete iam vos omnes, mei autem & poſtea
Memores ſitis quando aliquis terreſtrium hominum
Hic quæret hoſpes ærumnoſus veniens:
O puellæ quis verò vobis vir ſuauiſſimus poëtarum
Hic verſatur, & quònam delectamini maximè?
Vos verò bene valde reſpondeatis à nobis [.i. noſtro nomine,]
Cæcus vir habitat autem in Chio ſaxoſa,
Cuius omnes poſthac in maximo pretio erunt cantiones.
Nos autem noſtram laudem feremus quantum ſupra terram
Hominum verſabimur [per] vrbes bene habitatas.
Illi verò poſtea [hoc] credent, quoniam & verum eſt.
Verum ego non deſinam procul-iaculantem Apollinem
Celebrare argenteo-arcu deorum, quem pulchricoma peperit
O rex & Lyciam & Mæoniam amabilem, (Latona
Et Miletum habes, maritimam vrbem, optabilem:
Ipſe autem Delo circumfluæ magnopere imperas.
Contendit verò modulans Latonæ inclytæ filius,
Cithara caua ad Pythonem ſaxoſam,
Immortales veſtes habens odoriferáſque: huius. a cithara
Aurea à plectro [pulſata] ſtrepitum habet amabilem.
Hinc verò ad Olympum à terra vt mens
Contendit Iouis ad domum, deorum in cœtum aliorum,
Statim autem immortalibus curæ fuit citharáque & cantio,
Muſæ quidē omnes per vices-altera-alteris reſpondētes, voce
Canunt deorum dona immortalia, & hominum (pulchra,
Ærumnas, quantas habentes, ab immortalibus diis,
Viuunt prudentia-expertes, ac inopes conſilii, neque poſſunt

I

Ἀθανάτησιν χερσὶν ἐπήρξατο· χαῖρε δὲ Λητὼ
Οὕνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ Φοῖβε κατέβρως ἄμβροτον εἶδαρ,
Οὔ σέ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσεοι στρόφοι ἀσπαίροντα,
Οὐδέ τι δεσμά τ' ἔρυκε, λύοντο δὲ πείρατα πάντα.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα,
Χρήσω τ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν.
Ὣς εἰπὼν ἐβίβασκεν ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἑκατηβόλος. αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Θάμβεον ἀθάναται· χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
Βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην,
Γηθοσύνῃ, ὅτι μιν θεὸς εἵλετο οἰκία θέσθαι
Νήσων ἠπείρου τε· φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον,
Ἤνθησ' ὡς ὅτε ῥίον οὔρεος ἄνθεσιν ὕλης.
Αὐτὸς δ' ἀργυρότοξε ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον
Ἄλλοτε μέν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος,
Ἄλλοτε δ' αὖ νήσοις τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
Πολλοί τοι νηοί τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρώονες ἄκροι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοί θ' ἅλαδε προρέοντες·
Ἀλλὰ σὺ Δήλῳ Φοῖβε μάλιστ' ἐπιτέρπεαι ἦτορ,
Ἔνθα τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται
Αὐτοῖς σὺν παίδεσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
Οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
Μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.
Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήρως ἔμμεναι ἀνὴρ
Οἵ τότ' ἐπαντία σφό τ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.
Πάντων γάρ κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν,
Ἄνδρας τ' εἰσορόων καλλιζώνους τε γυναῖκας,
Νῆάς τ' ὠκείας, ἠδ' αὐτῶν κτήματα πολλά.
Πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
Κοῦραι Δηλιάδες ἑκατηβελέταο θεράπναι·

Immortalibus manibus propinauit [ac ei præbuit.] gaudebat a. Latona,
Quoniam arcigerum. & fortem filium peperit.
Cæterum poſtquam Phœbe comediſti immortalem cibum,
Non te vtique amplius retinuerunt aureæ faſciæ palpitantem.
Neq; vllo modo vincula detinuêre. ſoluebantur a. funes omnes.
Statim autem immortales alloquutus eſt Phœbus Apollo,
Erit mihi citharaq; chara & incurui arcus,
Vaticinabórque hominibus Iouis veram voluntatem.
Sic loquutus, [in cœlum] aſcendit à terra latiuia [.i. ſpatioſa]
Phœbus intonſus longe-iaculans. hæ autem omnes
Stupebant immortales: auro autem Delus vniuerſa
Onerabatur, aſpiciens Iouis Latonæq; progeniem
Læta quòd ipſam dea elegiſſet ad domicilium [ibi] faciẽdum,
Inter inſulas continentéſq; amauit. a. [eam] ex animo magis.
Floruit [a.] ſic vt quãdo vertex mõtis floribus ſyluæ, [floret.]
Tu. a. habens argenteum arcum rex longè iaculator Apollo,
Interdum quidem Cynthum aſcendiſti ſaxis aſperum.
Interdum v. contrà inſulaſq; & viros fugiſti
Multa [enim] tibi ſunt templa, lucique arboribus denſi.
Omnes autem ſpeculæq; [tibi ſunt] chara. & vertices ſummi
Altorum montium, amnéſque in mare profluentes.
Sed tu Delo Phœbe maximè delectas animum.
Vbi tibi protractis-veſtibus Iones congregantur
Suis cum liberis ac venerandis vxoribus.
Hi autem te pugilum-certamine, & tripudio, & cantu.
Memores exhilarant, quum edixerint certamen.
Diceret vtique immortales & ſenij neſcios [illos] eſſe aliquis,
Qui tunc oppoſiti tibi Iones congregati eſſent.
Omnium enim videret gratiam: delectare a. animum:
Viróſque inſpiciens benéque cinctas mulieres,
Nauéſque veloces & ipſorum opes multas.
Adhuc autem magnum [eſt] miraculum, cuius laus nunquam peribit.
Puellæ Deliades procul-iaculantis Apollinis miniſtræ,

Quæ

Ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο· χαῖρε δὲ
Λητὼ,
Οὕνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ Φοῖβε κατέβρως ἄμβροτον εἶδαρ,
5 Οὐδέ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσειοι στρόφοι ἀσπαί-
ροντα,
Οὐδέ τι δεσμά τ' ἔρυκε, λύοντο δὲ πείρατα πάντα.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα,
10 Χρήσω τ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν.
Ὣς εἰπὼν ἐβίβασκεν ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Φοῖβος ἀκερσοκόμης ἑκατηβόλος. αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Θάμβεον ἀθάναται. χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
Βεβρίθη, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην,
15 Γηθοσύνη, ὅτι μιν θεὸς εἵλετο οἰκία θέσθαι
Νήσων ἠπείρου τε· φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον,
Ἤνθησ' ὡς ὅτε ῥίον ὄρεος ἄνθεσιν ὕλης.
Αὐτὸς δ' ἀργυρότοξε ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον
Ἄλλοτε μέν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος,
20 Ἄλλοτε δ' αὖ νήσοις τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
Πολλοί τοι νηοί τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρώονες ἄκροι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοί θ' ἅλαδε προρέοντες·
Ἀλλὰ σὺ Δήλῳ Φοῖβε μάλιστ' ἐπιτέρπεαι ἦτορ,
25 Ἔνθα τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται
Αὐτοῖς σὺν παίδεσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
Οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
Μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.
Φαίη κ' ἀθανάτοις καὶ ἀγήρως ἔμμεναι ἀνὴρ
30 Οἱ τότ' ἐπαντία σφό τ' ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.
Πάντων γάρ κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν,
Ἄνδρας τ' εἰσορόων καλλιζώνους τε γυναῖκας,
Νῆάς τ' ὠκείας, ἠδ' αὐτῶν κτήματα πολλά.
Πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖ-
ται,
35 Κοῦραι Δηλιάδες ἑκατηβελέταο θεράπναι·

Αἵτ'

Immortalibus manibus propinauit [ac ei præbuit.] gaudebat a. Latona,
Quoniam arcigerum & fortem filium peperit.
Cæterum poſtquam Phœbe comediſti immortalem cibum,
Non te vtique amplius retinuerunt aurea faſcia palpitantem.
Neq; vllo-modo vincula detinuére, ſoluebantur a. funes omnes.
Statim autem immortales alloquutus eſt Phœbus Apollo,
Erit mihi citharáq; chara & incuruus arcus;
Vaticinabórque hominibus Iouis veram voluntatem.
Sic loquutus, [in cælum] aſcendit à terra latiuia [.i. ſpatioſa]
Phœbus intonſus longe-iaculans. hæ autem omnes
Stupebant immortales: auro autem Delus vniuerſa
Onerabatur, aſpicient Iouis Latonæq; progeniem
Læta quòd ipſam dea elegiſſet ad domicilium [ibi] faciẽdum,
Inter inſulas continentéſq; amauit. a. [eam] ex animo magis.
Floruit [a.] ſic vt quãdo vertex mõtis floribus ſyluæ, floret.]
Tu. a. habens argenteum arcum rex longè iaculator Apollo,
Interdum quidem Cynthum aſcendiſti ſaxis aſperum.
Interdum v. contrà inſulaſq; & viros fugiſti
Multa [enim] tibi ſunt templa, lucique arboribus denſi.
Omnes autem ſpeculæq; [tibi ſunt] chara. & vertices ſummi
Altorum montium, amnéſque in mare profluentes.
Sed tu Delo Phœbe maximè delectas animum.
Vbi tibi protractis-veſtibus Iones congregantur
Suis cum liberis ac venerandis vxoribus.
Hi autem te pugilum-certamine, & tripudio, & cantu.
Memores exhilarant, quum edixerint certamen.
Diceret vtique immortales & ſenij neſcios [illos] eſſe aliquis,
Qui tunc oppoſiti tibi Iones congregati eſſent.
Omnium enim videret gratiam: delectare a. animum:
Viróſque inſpiciens benéque cinctas mulieres,
Nauéſque veloces & ipſorum opes multas.
Adhuc autem magnum [eſt] miraculum, cuius laus nunquam peribit.
Puellæ Deliades procul-iaculantis Apollinis miniſtræ,

Ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο· χαῖρε δὲ Λητὼ
Οὕνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ Φοῖβε κατέβρως ἄμβροτον εἶδαρ,
5 Οὐ σέ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσεοι στρόφοι ἀσπαίροντα,
Οὐδ' ἔτι δεσμά τ' ἔρυκε, λύοντο δὲ πείρατα πάντα.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα,
10 Χρήσω τ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν.
Ὣς εἰπὼν ἐβίβασκεν ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Φοῖβος ἀκερσοκόμης ἑκατηβόλος· αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Θάμβεον ἀθάναται· χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
Βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην,
15 Γηθοσύνῃ, ὅτι μιν θεὸς εἵλετο οἰκία θέσθαι
Νήσων ἠπείρου τε, φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον,
Ἤνθησ' ὡς ὅτε ῥίον οὔρεος ἄνθεσιν ὕλης.
Αὐτὸς δ' ἀργυρότοξε ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον
Ἄλλοτε μέν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος,
20 Ἄλλοτε δ' αὖ νήσοις τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
Πολλοί τοι νηοί τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρώονες ἄκροι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοί θ' ἅλαδε προρέοντες·
Ἀλλὰ σὺ Δήλῳ Φοῖβε μάλιστ' ἐπιτέρπεαι ἦτορ,
25 Ἔνθα τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται
Αὐτοῖς σὺν παίδεσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
Οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
Μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.
Φαίη κ' ἀθανάτοις καὶ ἀγήρως ἔμμεναι ἀνὴρ
30 Οἳ τότ' ἐπαντία σφό τ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.
Πάντων γάρ κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν,
Ἄνδρας τ' εἰσορόων καλλιζώνους τε γυναῖκας,
Νῆάς τ' ὠκείας, ἠδ' αὐτῶν κτήματα πολλά.
Πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα ὅτου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
35 Κοῦραι Δηλιάδες ἑκατηβελέταο θεράπναι.

Αἵ τ'

Immortalibus manibus propinauit [ac ei præbuit.] gaudebat a. Latona,
Quoniam arcigerum, & fortem filium peperit.
Cæterum poſtquam Phœbe comediſti immortalem cibum,
Non te vtique amplius retinuerunt aureæ faſciæ palpitantem.
Neq; vllo modo vincula detinuêre, ſoluebantur a. funes omnes.
Statim autem immortales alloquutus eſt Phœbus Apollo,
Erit mihi citharaq; chara & incurui arcus,
Vaticinabórque hominibus Iouis veram voluntatem.
Sic loquutus, [in cœlum] aſcendit à terra latiuia [.i. ſpatioſa]
Phœbus intonſus longe-iaculans. hæ autem omnes
Stupebant immortales: auro autem Delus vniuerſa
Onerabatur, aſpiciens Iouis Latonæq; progeniem
Læta quòd ipſam dea elegiſſet ad domicilium [ibi] faciẽdum,
Inter inſulas continentéſq;, amauit. a. [eam] ex animo magis.
Floruit [a.] ſic vt quãdo vertex mõtis floribus ſyluæ, [floret.]
Tu. a. habens argenteum arcum rex longè iaculator Apollo,
Interdum quidem Cynthum aſcendiſti ſaxis aſperum.
Interdum v. contra inſulasq; & viros fugiſti
Multa [enim] tibi ſunt templa, lucique arboribus denſi.
Omnes autem ſpeculæq; [tibi ſunt] chara, & vertices ſummi
Altorum montium, amnéſque in mare profluentes.
Sed tu Delo Phœbe maximè delectas animum.
Vbi tibi protractis-veſtibus Iones congregantur
Suis cum liberis ac venerandis vxoribus.
Hi autem te pugilum-certamine, & tripudio, & cantu.
Memores exhilarant, quum edixerint certamen.
Diceret vtique immortales & ſenij neſcios [illos] eſſe aliquis,
Qui tunc oppoſiti tibi Iones congregati eſſent.
Omnium enim videret gratiam: delectare a. animum:
Viróſque inſpiciens benéque cinctas mulieres,
Nauéſque veloces & ipſorum opes multas.
Adhac autem magnum [eſt] miraculum, cuius laus nunquam peribit.
Puellæ Deliades procul-iaculantis Apollinis miniſtræ.

Ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο· χαῖρε δὲ Λητὼ
Οὕνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ Φοῖβε κατέβρως ἄμβροτον εἶδαρ,
5 Οὔ σέ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσεοι στρόφοι ἀσπαίροντα,
Οὐδέ τι δέσμα τ' ἔρυκε, λύοντο δὲ πείρατα πάντα.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα,
10 Χρήσω τ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βουλήν.
Ὣς εἰπὼν ἐβίβασκεν ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Φοῖβος ἀκερσοκόμης ἑκατηβόλος· αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Θάμβεον ἀθάναται. χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
Βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην,
15 Γηθοσύνῃ, ὅτι μιν θεὸς εἵλετο οἰκία θέσθαι
Νήσων ἠπείρου τε· φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον,
Ἤνθησ' ὡς ὅτε ῥίον οὔρεος ἄνθεσιν ὕλης.
Αὐτὸς δ' ἀργυρότοξε ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον
Ἄλλοτε μέν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσαο παιπαλόεντος,
20 Ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
Πολλοί τοι νηοί τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρώονες ἄκροι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοί θ' ἅλαδε προρέοντες·
Ἀλλὰ σὺ Δήλῳ Φοῖβε μάλιστ' ἐπιτέρπεαι ἦτορ,
25 Ἔνθα τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται
Αὐτοῖς σὺν παίδεσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
Οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
Μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.
Φαίη κ' ἀθανάτους καὶ ἀγήραος ἔμμεναι ἀνὴρ
30 Οἱ τότ' ἐπαντία σφῷ τ' ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.
Πάντων γάρ κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν,
Ἄνδρας τ' εἰσορόων καλλιζώνους τε γυναῖκας,
Νῆάς τ' ὠκείας, ἠδ' αὐτῶν κτήματα πολλά.
Πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
35 Κοῦραι Δηλιάδες ἑκατηβελέταο θεράπναι·

Αἵτ'

Immortalibus manibus propinauit [ac ei præbuit.] gaudebat
a. Latona,
Quoniam arcigerum, & fortem filium peperit.
Cæterum poſtquam Phœbe comediſti immortalem cibum,
Non te vtique amplius retinuerunt aureæ faſciæ palpitantem,
Neq; vllo-modo vincula detinuére, ſoluebantur a. funes omnes.
Statim autem immortales alloquutus eſt Phœbus Apollo,
Erit mihi citharaq; chara & incuruus arcus;
Vaticinabórque hominibus Iouis veram voluntatem.
Sic loquutus, [in cœlum] aſcendit à terra latiuia [.i. ſpatioſa]
Phœbus intonſus longe-iaculans. hæ autem omnes
Stupebant immortales: auro autem Delus vniuerſa
Onerabatur, aſpiciens Iouis Latonæq; progeniem
Læta quòd ipſam dea elegiſſet ad domicilium [ibi] faciẽdum,
Inter inſulas continentéſq; amauit. a. [eam] ex animo magis.
Floruit [a] ſic vt quãdo vertex mõtis floribus ſyluæ, [floret.]
Tu. a. habens argenteum arcum rex longè iaculator Apollo,
Interdum quidem Cynthum aſcendiſti ſaxis aſperum.
Interdum v. contrà inſulasq; & viros fugiſti
Multa [enim] tibi ſunt templa, lucique arboribus denſi.
Omnes autem ſpeculæq; [tibi ſunt] chara, & vertices ſummi
Altorum montium, amnéſque in mare profluentes.
Sed tu Delo Phœbe maximè delectas animum.
Vbi tibi protractis-veſtibus Iones congregantur
Suis cum liberis ac venerandis vxoribus.
Hi autem te pugilum-certamine, & tripudio, & cantu.
Memores exhilarant, quum edixerint certamen.
Diceret vtique immortales & ſenij neſcios [illos] eſſe aliquis,
Qui tunc oppoſiti tibi Iones congregati eſſent.
Omnium enim videret gratiam: delectare a. animum:
Viróſque inſpiciens benéque cinctas mulieres,
Nauéſque veloces & ipſorum opes multas.
Adhæc autem magnum [eſt] miraculum, cuius laus nunquam
peribit.
Puellæ Deliades procul-iaculantis Apollinis miniſtra.

Quæ

Αὐτ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν,
Αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Μνησάμεναι ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν,
Ὕμνον ἀείδουσιν, θέλγουσι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων.
Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν
Μιμεῖσθαι ἴσασιν· φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος
Φθέγγεσθ'· οὕτω σφιν καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή.
Ἀλλ' ἄγε δὴ Λητὼ μὲν Ἀπόλλων τ' Ἀρτέμιδι ξύν,
Χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθε
Μνήσασθ' ὁππότε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἐνθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλαπείριος ἐλθών,
Ὦ κοῦραι, τίς δ' ὔμμιν ἀνὴρ ἥδιστος ἀοιδῶν
Ἐνθάδε πωλεῖται καὶ τέῳ τέρπεσθε μάλιστα;
Ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε ἀφ' ἡμέων,
Τυφλὸς ἀνὴρ οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ.
Τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν ἀοιδαί.
Ἡμεῖς δ' ἡμέτερον κλέος οἴσομεν ὅσον ἐπ' αἶαν
Ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὖ ναιεταώσας.
Οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα
Ὑμνέων ἀργυρότοξον, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ.
Ὦ ἄνα καὶ Λυκίην καὶ Μηονίην ἐρατεινήν,
Καὶ Μίλητον ἔχεις, ἔναλον πόλιν, ἱμερόεσσαν.
Αὐτὸς δ' αὖ Δήλοιο περικλύστης μέγ' ἀνάσσεις.
Εἶσι δὲ φορμίζων Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
Φόρμιγγι γλαφυρῇ πρὸς Πυθὼ πετρήεσσαν,
Ἄμβροτα εἵματ' ἔχων τεθυωμένα· τοῖο δὲ φόρμιγξ
Χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχει ἱμερόεσσαν.
Ἔνθεν δὲ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς ὥστε νόημα
Εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή.
Μοῦσαι μέν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ
Ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων
Τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Ζώουσ' ἀφραδέες καὶ ἀμήχανοι, οὐδὲ δύνανται

Quæ poſtquam primum quidem Apollinem laudauerint,
Rurſus Latonamque & Dianam ſagittis gaudentem.
Mentionem-facientes virorumque antiquorum, atque mulierum,
Hymnum canunt, demulcentq; nationes hominum.
Omnium autem hominum voces, & crambali ſtrepitum
Imitari norunt. diceret autem ipſe vnuſquiſque [illas]
Loqui, adeò illis bona aptè compoſita eſt cantio.
Sed age iam ô Latona quidem Apolloque cum Diana,
Saluete iam vos omnes, mei autem & poſtea
Memores ſitis quando aliquis terreſtrium hominum
Hic quæret hoſpes ærumnoſus veniens:
O puellæ quis verò vobis vir ſuauiſſimus poetarum
Hic verſatur, & quónam delectamini maximè?
Vos verò benè valde reſpondeatis à nobis [.i. noſtro nomine,]
Cæcus vir habitat autem in Chio ſaxoſa,
Cuius omnes poſthac in maximo pretio erunt cantiones.
Nos autem noſtram laudem feremus quantum ſupra terram
Hominum verſabimur [per] vrbes bene habitatas.
Illi verò poſtea [hoc] credent, quoniam & verum eſt.
Verum ego non deſinam procul-iaculantem Apollinem
Celebrare argenteo-arcu deorum, quem pulchricoma peperit (Latona
O rex & Lyciam & Mæoniam amabilem,
Et Miletum habes, maritimam vrbem, optabilem:
Ipſe autem Delo circumfluæ magnopere imperas.
Contendit verò modulans Latonæ inclytæ filius,
Cithara caua ad Pythonem ſaxoſam.
Immortales veſtes habens odoriferaſque: huius, a cithara
Aurea à plectro [pulſata] ſtrepitum habet amabilem.
Hinc verò ad Olympum à terra vt mens
Contendit Iouis ad domum, deorum in cœtum aliorum,
Statim autem immortalibus curæ fuit citharáque & cantio,
Muſæ quidē omnes per vices-altera-alteris reſpondētes, voce
Canunt deorum dona immortalia, & hominum (pulchra.
Ærumnas, quantas habentes, ab immortalibus diis,
Viuunt prudentia-expertes, ac inopes conſilii, neque poſſent
Inuenire

Εὑρέμεναι θανάτοιό τ' ἄκος καὶ γήραος ἄλκαρ
Αὐτὰρ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες καὶ ἐΰφρονες ὧραι,
Αρμονίη θ', Ηβη τε, Διὸς θυγάτηρ τ' Αφροδίτη,
Ορχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι.
Τῇσι μὲν οὔτ' αἰσχρὴ μεταμέλπεται, οὔτε
λάχεια
Αλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητὴ
Αρτεμις ἰοχέαιρα, ὁμότροφος Απόλλωνι.
Ενθ' αὖ τῇσιν Αρης καὶ ἐΰσκοπος Αργειφόντης
Παίζουσ'· αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Απόλλων ἐγκιθαρίζει
Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς· αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει,
Μαρμαρυγαί τε ποδῶν καὶ εὐκλώστοιο χιτῶνος·
Οἱ δ' ἐπιτέρπονται, θυμὸν μέγαν εἰσορόωντες,
Λητώ τε χρυσοπλόκαμος καὶ μητίετα Ζεὺς,
Υἷα φίλον παίζοντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα;
Ηέ σ' ἐνὶ μνηστῆσιν ἀείδω καὶ φιλότητι.
Οππόσ' ἀνωόμενος ἔκιες Αζαντίδα κούρην,
Ισχυ' ἅμ' ἀντιθέῳ Ελατιονίδῃ εὐίπ-
πῳ,
Η ἅμα Φόρβαντι Τριόπεω γένος, ἢ ἅμ' Ερευθεῖ,
Η ἅμα Λευκίππῳ καὶ Λευκίπποιο δάμαρτι
Πεζὸς, ὁ δ' ἵπποισιν· οὐ μὴν Τρίοπός γ' ἐνέλειπεν.
Η ὡς τὸ πρῶτον χρηστήριον ἀνθρώποισι
Ζητεύων κατὰ γαῖαν ἔβης ἑκατηβόλ' Απολλον;
Πιερίης μὲν πρῶτον ἀπ' Ουλύμποιο κατῆλθες·
Λέκτον τ' ἠμαθόεντα παρέστιχες, ἢ Μαγνιδας,
Καὶ διὰ Περραιβοὺς· τάχα δ' εἰς Ιωλκὸν ἵκανες,
Κηναίου τ' ἐπέβης ναυσικλείτης Εὐβοίης.
Στῆς δ' ἐπὶ Ληλάντῳ πεδίῳ, τό τοι οὐχ ἅδε θυμῷ
Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Ενθεν δ' Εὔριπον διαβὰς ἑκατηβόλ' Απολλον,
Βῆς ἀν' ὄρος ζάθεον χλωρόν· τάχα δ' ἷξας
ἀπ' αὐτοῦ
Ες Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην.
Θήβης δ' εἰσαφίκανες ἕδος καταειμένον ὕλῃ·

Οὐ

Inuenire mortis medelam, & ſenectutis propulſandæ rationem.
Cæterum pulchricomæ Gratiæ, & bene ſapientes Horæ,
Harmoniaq; Hebéque, Iouis filiaque Venus,
Tripudiant inuicem ad carpum manus tenentes.
Cum his quidem neque turpis canit, neque [vlla] breuis. [vel parua.]
Sed valdè magnáque viſu & forma admirabilis
Diana ſagittis gaudens, educata ſimul cum Apolline:
Hic verò cum his Mars, & bonus ſpeculator Argicida
Ludunt, ſed Phœbus Apollo inter [illos] citharam pulſat
Pulchrè & ſublimiter incedens, ſplendor a. illum circumlucet,
Micatióque pedum, ac ſplendor bene concinnæ veſtis.
Hi autem delectantur, animum magnum inſpicientes,
Latonaq; aureis capillis decora, & conſiliarius Iupiter,
Filium charum ludentem cum immortalibus diis.
Quo pacto igitur te laudabo omnino quum laudabilis ſis?
An te inter ſponſas canam & in amore
Quando animo triſti adijſti Azantida puellam,
Cum Iſchij dij æquali, Elationide bonos equos habente,
Et cum Phorbante Triopo genere, & cum Erentheo,
Et cum Leucippo, & Leucippi coniuge
Pedes, hic verò cum equis? neque tamen Triopus deerat.
An [te canam,] vt primùm oraculum hominibus
Quærens ſuper terram inceſſiſti procul-iaculans Apollo?
[In] Pieriam enim primùm ab Olympo deſcendiſti,
Lectónque arenoſum prætérijſti, & Magneidas.
Et per Perrhabos [tranſiſti.] celeriter autem in Iolcum perueniſti:
Cenæúmque aſcendiſti nauibus inclytæ Eubœæ.
Stetiſti a. in Lelanto campo, qui tuo non placebat animo,
Ad conſtruendum templúmque ac lucos arboroſos.
Hinc a. Euripum prætergreſſus longè iaculans Apollo,
Aſcendiſti montem diuinum viridem, celeriter autem perueniſti ab ipſo
Mycaleſſum adiens, ac Teumeſſum herboſam:
Thebæ autem adijſti ſolum peramictum ſylua.

Ου γάρ πω τις ἔναιε βροτῶν ἱερῇ ἐνὶ Θήβῃ·
Ουδ' ἄρα πώ ποτε ἦσαν ἀταρπιτοὶ οὐδὲ κέλευθοι
Θήβης ἂμ πεδίον πυρηφόρον, ἀλλ' ἔχεν ὕλη.
Ενθεν δὲ προτέρω ἔκιες ἑκατηβόλ' Απολλον,
Ογχηςὸν δ' ἶξες Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος·
Ενθα νεοδμὴς πῶλος ἀναπνέει ἀχθόμενός περ.
Ελκων ἅρματα καλά, χαμαὶ δ' ἐλατὴρ ἀγα-
θός περ
Εκ δίφροιο θορὼν, ὁδὸν ἔρχεται, οἱ δὲ τέως μὲν
Κείν' ὄχεα κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀφιέντες·
Εἰ δέ κεν ἅρματ' ἄγησιν ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι,
Ιππους μὲν κομέουσι, τὰ δὲ κλίναντες
ἐῶσιν.
Ως γὰρ τὰ πρώτισθ' ὁσίη γένεθ', οἱ δὲ ἄνακτι
Εὔχονται, δίφρον δὲ θεοῦ τότε μοῖρα φυλάσσει.
Ενθεν δὲ προτέρω ἔκιες ἑκατηβόλ' Απολλον.
Κηφισὸν δ' ἄρ' ἔπειτα κιχήσαο καλλιρέεθρον,
Οςτε Λιλαίηθεν προχέει καλλίρροον ὕδωρ.
Τὸν διαβὰς ἑκάεργε καὶ Ωκαλέην πολύπυργον,
Ενθεν ἄρ' εἰς Αλίαρτον ἀφίκεο ποιήεντα.
Βῆς δ' ἐπὶ Δηλούσης, τόθι τοι ἅδε χῶρος ἀπήμων
Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Στῆς δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπες.
Δηλοῦσ', ἐνθάδε δὴ φρονέω περικαλλέα νηὸν,
Ανθρώπων τεῦξαι χρηστήριον, οἵτε μοι αἰεὶ
Ενθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας,
Η μὲν ὅσοι Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσιν,
Ηδ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους,
Χρησόμενοι τοῖσιν δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
Πᾶσι θεμιστεύοιμι χρέων ἐνὶ πίονι νηῷ.
Ως εἰπὼν διέθηκε θεμείλια Φοῖβος Απόλλων,
Εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές· ἡ δ' ἐσιδοῦσα,
Δηλφοῦσα κραδίην ἐχολώσατο, εἶπέ τε μῦθον,
Φοῖβε ἄναξ ἑκάεργε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
Ενθάδ' ἐπεὶ φρονέεις τεῦξαι περικαλλέα νηὸν,
Εμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον οἱ δέ τοι αἰεὶ

Ενθάδ'

Nondum enim vllus habitabat mortalium ſacra in Theba.
Neque enim adhuc erant ſemitæ neque viæ
Thebæ ſupra ſolum tritici ferax, ſed habebat ſyluam.
Hinc autem vlterius iuiſti procul iaculans Apollo
[Ad]Onchestum verò perueniſti Neptuni ſplendidum lucum:
Vbi nuper domitus equus reſpirat, licet ſit pondere grauatus.
Trahens currus pulchros, humi autem auriga quamuis ſit præſtans
E curru deſiliens iter facit: illi verò[equi]aliquandiu quidem
Inanes currus cum-ſtrepitu trahunt, imperio[aurigæ]neglecto.
Si.v.currus [auriga]duxerit per nemus arboribus-denſum.
Equos quidē[domini][comit.[ac ornāt]illos,v.[currus ad aliquē locū]inclinatos,[.i.in aliquo nemoris receſſu collocatos]
Sic.n.primum ſanctus mos fuit illi.v.[domini] regē (omittūt
Orant, currum verò dei tunc parca ſeruat.
Hinc autem vlterius iuiſti procul iaculans Apollo.
Cephiſſum vtique deinde reperiſti pulchra-fluenta-habentem,
Quiq; ex Lilæa profundit pulchre-fluentem aquam.
Hunc tranſiliens, longè-operans, & Ocaleen turritam,
Hinc verò in Amartum veniſti herbidum,
Iuiſti autem ad Delphuſam, ubi tibi placuit regio innocua,
Ad ædificandum templumq; & lucos arboribus abundantes.
Steriſti.n. valde prope ipſam, ac illam verbis allocutus es,
Delphuſa hic vtique cogito præclarum templum.
Hominum conſtruere oraculum, qui mihi ſemper
Huc adducent perfectas hecatombas:
Et quotquot Peloponneſum pinguem habent,
Et quotquot Europam, & circumdatas mari inſulas
Oraculum conſulturi: his verò ego verum conſilium
Omnibus vaticinabor oracula edens in opulento templo.
Sic loquutus, diſpoſuit fundamenta Phœbus Apollo,
Ampla & valde longa continua ſerie: hæc.n. [hoc] quum inſpexiſſet,
Delphuſa corde irata eſt, dixitq; verbum.
Phœbe rex longè operans verbum aliquod tibi in mente ponam,
Hic quoniam cogitas conſtruere præclarum tēplum,
Vt ſit hominibus oraculum, hic tibi ſemper

Ενθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας·
Αλλ' ἔκ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Πημανέει σ' αἰεὶ κτύπος ἵππων ὠκειάων,
Αρδόμενοί τ' οὐρῆες ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγῶν,
Ενθά τις ἀνθρώπων βουλήσεται εἰσοράασθαι
Αρματά τ' εὐποίητα καὶ ὠκυπόδων κτύπον ἵππων,
Η νηόν τε μέγαν καὶ κτήματα πόλλ' ἐνεόντα.
Αλλ' εἰ δή τι πίθοιο (σὺ δὲ κρείσσων καὶ ἀρείων
Εσσὶ ἄναξ ἐμέθεν, σεῦ δὲ σθένος ἐστὶ μέγιστον)
Εν Κρίσῃ ποίησαι ὑπὸ πτυχὶ Παρνασοῖο·
Ενθ' οὔθ' ἅρματα καλὰ δονήσεται, οὔτέ τοι ἵππων
Ωκυπόδων κτύπος ἔσται ἐΰδμητον περὶ βωμόν·
Αλλὰ καὶ ὣς προσάγοιεν Ιηπαιήονι δῶρα
Ανθρώπων κλυτὰ φῦλα, σὺ δὲ φρένας ἀμφιγεγηθὼς
Δέξαι ἱερὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων.
Ως εἰποῦσ' ἑκάτου πέπιθε φρένας, ὄφρά οἱ αὐτῇ
Δηφούσῃ κλέος εἴη ἐπὶ χθονὶ, μηδ' ἑκάτοιο.
Ενθεν δὲ προτέρω ἔκιες ἑκατηβόλ' Απολλον.
Ιξες δ' ἐς Φλεγύων ἀνδρῶν πόλιν ὑβριστάων,
Οἳ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάασκον
Εν καλῇ βήσσῃ, Κηφισίδος ἐγγύθι λίμνης.
Ενθεν καρπαλίμως προσέβης πρὸς δειράδα θύων·
Ικεο δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα,
Κνῆμον πρὸς Ζέφυρον τετραμμένον αὐτὰρ ὕπερθεν
Πέτρη ὑποκρέμαται, κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα
Τρηχεῖ'. ἔνθα ἄναξ τεκμήρατο Φοῖβος Απόλλων
Νηὸν ποιήσασθαι ἐπήρατον, εἶπέ τε μῦθον,
Ενθάδε δὴ φρονέω τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
Εμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, οἵτέ μοι αἰεὶ
Ενθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας,
Ημὲν ὅσοι Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσιν,
Η δ' ὅσοι Ευρώπην τε καὶ ἀμφιρύτους κατὰ νήσους.
Χρησόμενοι. τοῖσιν δ' ἂν ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
Πᾶσι θέμις δύσοιμι χρέων ἐνὶ πίονι νηῷ.

Huc adducent perfectas hecatombas.
Sed tibi dicam, tu autem in mente pone tua,
Nocebit tibi ſemper ſtrepitus equorum velocium:
Irrigatiq́; muli meis ſacris ex fontibus.
Hic aliquis hominum malit inſpicere,
Curruſq́; bene-factos ac velocipedum ſtrepitum equorum,
Quàm templumq́; magnum, & opes multas quæ inſint.
Sed ſi vtique obtemperaueris (tu autem fortior; & melior
Es ô rex me, tua autem potentia eſt maxima)
In Criſſa fac ſub ſinus Parnaſi,
Vbi neque currus pulchri agitabuntur, neque tibi equorum
Velocipedum ſtrepitus erit bene fabricatam circa aram.
Verùm & ſic ducent Iopaani dona
Hominum inclytæ gentes, tu autem mente vehementer lætatus
Suſcipe ſacra pulchra vicinorum hominum.
Sic loquuta longè iaculantis [Apollinis] flexit animum, vt ei ipſi
Delphuſæ laus eſſet ſuper terram, non. a. procul iaculantis.
Hinc verò vlterius iuiſti longè iaculans Apollo
Perueniſti autem ad Phlegyorum virorum vrbem contumelioſorum,
Qui Iouem non curantes ſuper terram habitabant,
In pulchra valle, Cephiſidis prope lacum.
Hinc velociter aſcendiſti ad iugum feſtinans:
Perueniſti autem ad Criſſam ſub Parnaſo niuoſo [ſitam,]
[Ad] verticem, qui ad Zephyrum eſt conuerſus, at deſuper
Rupes imminens - pendet - concaua v. ſubtus exporrigitur cauerna,
Aſpera, vbi rex cogitauit Phœbus Apollo
Templum facere optabile, dixitq́; verbum,
Hîc vtique cogito conſtruere præclarum templum,
Quod ſit hominibus oraculum, qui mihi ſemper
Huc adducent perfectas hecatombas,
Et quotquot Peloponneſum pinguem habitant,
Et quotquot Europamq́; & mari circumdatas inſulas
Oraculum-conſulturi his verò ego verum conſilium
Omnibus vaticinabor, oracula edens in opulento templo.

Ὡς εἰπὼν διέθηκε θεμείλια Φοῖβος Ἀπόλλων
Εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διαμπερές. αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
Λάϊνον οὐδὸν ἔθηκε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης,
Υἱέες Ἐργίνου, φίλοι ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
5 Ἀμφὶ δὲ νηὸν ἔνασσαν ἀθέσφατα φῦλ' ἀνθρώπων,
Κτιστοῖσιν λάεσσιν ἀοίδιμον ἔμμεναι αἰεί.
Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίρροος, ἔνθα δράκαιναν
Κτεῖνεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατεροῖο βιοῖο,
Ζατρεφέα, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
10 Ἀνθρώποις ἔρδεσκεν ἐπὶ χθονὶ, πολλὰ μὲν αὐτούς,
Πολλὰ δὲ μῆλα τανύποδ'· ἐπεὶ πέλε πῆμα
δαφοινόν.
Καί ποτε δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα πῆμα βροτοῖσιν,
15 Ὅν ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε, χολωσαμένη Διὶ πατρί,
Εὖτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην
Ἐν κορυφῇ· ἡ δ' αἶψα χολώσατο πότνια Ἥρη,
Ἡ δὲ καὶ ἀγρομένοισι μετ' ἀθανάτοισιν ἔειπε·
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι·
20 Ὡς ἔμ' ἀτιμάζειν ἄρχει νεφεληγερέτα Ζεὺς
Πρῶτος, ἐπεί μ' ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν,
Καὶ νῦν νόσφιν ἐμεῖο τέκε γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Ἣ πᾶσιν μακάρεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν·
Αὐτὰρ ὅ γ' ἠπεδανὸς γέγονεν μετὰ πᾶσι θεοῖσι
25 Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος, ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτή.
Ῥῖψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ·
Ἀλλά ἑ Νηρῆος θυγάτηρ Θέτις ἀργυρόπεζα
Δέξατο, καὶ μετὰ ᾗσι κασιγνήτῃσι κόμισσεν.
Ὡς ὄφελ' ἄλλο θεοῖσι χαρίζεσθαι μακάρεσσι.
30 Σχέτλιε ποικιλομῆτα τί νῦν ἔτι μήσεαι ἄλλο;
Πῶς ἔτλης οἶος τεκέειν γλαυκώπιδ' Ἀθήνην;
Οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην; καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης
Ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Καὶ νῦν τοι μὲν ἐγὼ τεχνήσομαι ὥς κε γένηται
35 Παῖς ἐμὸς, ὅς κε θεοῖσι μεταπρέποι ἀθανάτοισιν·
Οὔτε σὸν αἰσχύνασ' ἱερὸν λέχος, οὔτ' ἐμὸν αὐτῆς·

Οὐδ'

Sic loquutus diſpoſuit fundamenta Phœbus Apollo
Ampla & valde longa continua-ſerie, at in ipſis
Lapideum limen poſuit Trophonius, ac Agamedes,
Filij Ergini, amici immortalibus diis.
Circum autem templum habitarunt innumeræ gentes hominum,
Fabricatum lapidibus celebre vt perpetuò eſſet.
Prope verò fons eſt] pulchrè fluens, vbi dracanam.
Necauit rex Iouis filius, ſagittam-iaculatus à forti arcu,
Valde nutritam, magnam, monſtrũ horrẽdũ, quæ mala multa
Hominibus faciebat ſuper terram, multa quidem illis,
Multa v. ouibus pandis-pedibus: quoniam erat malũ, cruen-
tum. [.i moſtrum pernicioſum.] (bentis nutriebat Iunonis
Et olim quum [hæc dracana] ſuſcepiſſet auream ſedem ha-
Horrendumq́ moleſtumq́ Typhaonem malum mortalibus.
Quem olim vtique Iuno peperit irata Ioui patri,
Quando vtique Saturnius valde inclytam genuit Palladem
In vertice, hæc autem ſtatim irata eſt veneranda Iuno.
Quin etiam ad congregatos immortales dixit,
Audite me omnes dij, omnéſq; deæ,
Quòd me iniuria afficere incipit nubicogus Iupiter
Primus, quoniam me vxorem fecit caſta ſcientem.
Et nunc ſine me peperit cæſiis oculis Palladem,
Quæ inter omnes beatos decora eſt immortales:
Verum hic debilis factus eſt inter omnes deos
Filius meus Vulcanus curuus pedibus quem peperi ipſa.
Eieci [autem ipſum] manibus arreptũ, & inieci in latũ mare.
Sed illum Nerei filia Thetis argentipes
Suſcepit & cum ſuis ſororibus curauit.
Vtinam v. aliud diis gratificata fuiſſet beatis.
Miſer, verſute, quid nunc adhuc molieris aliud?
Quo pacto ſuſtinuiſti ſolus parere cæſiis-oculis Palladem?
Non vtique ego peperi, & tua vocata tamen [vxor]
Eram vtique inter immortales, qui cœlum amplum habitant.
Et nunc vtique aliquid moliar, vt naſcatur
Filius meus, qui vtique inter deos emineat immortales:
Neque tuum dedecorans ſacrum cubile, neque meũ ipſius,

Οὐδέ τοι εἰς εὐνὴν πωλήσομαι, ἀλλ᾽ ἀπὸ σεῖο
Τηλόθεν οὖσα, θεοῖσι μετέσσομαι ἀθανάτοισιν.
Ως εἰποῦσ᾽ ἀπὸ νόσφι θεῶν κίε χωομένη περ.
Αὐτίκ᾽ ἔπειτ᾽ ἠρᾶτο βοῶπις πότνια Ηρη,
Χειρὶ καταπρηνεῖ δ᾽ ἔλασε χθόνα, καὶ φάτο μῦθον,
Κέκλυτε νῦν μοι γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Τιτῆνές τε θεοὶ τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε·
Αὐτοὶ νῦν μευ πάντες ἀκούσατε, καὶ δότε παῖδα
Νόσφι Διός, μηδέν τι βίην ἐπιδευέα κείνου·
Ἀλλ᾽ ὅγε φέρτερος ἦ, ὅσον Κρόνου εὐρύοπα
Ζεύς.
Ως ἄρα φωνήσασ᾽ ἵμασε χθόνα χειρὶ παχείῃ·
Κινήθη δ᾽ ἄρα γαῖα φερέσβιος. ἡ δὲ ἰδοῦσα
Τέρπετο ὃν κατὰ θυμόν· ὀίετο γὰρ τελέεσθαι.
Ἐκ τούτου δ᾽ ἤπειτα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὔτέ ποτ᾽ εἰς εὐνὴν Διὸς ἤλυθε μητιόεντος,
Οὔτέ ποτ᾽ εἰς θῶκον πολυδαίδαλον, ὡς τοπάρος περ,
Αὐτῷ ἐφεζομένη πυκινὰς φραζέσκετο βουλάς·
Ἀλλ᾽ ἥγ᾽ ἐν νηοῖσι πολυλλίστοισι μένουσα
Τέρπετο οἷς ἱεροῖσι βοῶπις πότνια
Ηρη.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Αψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Η δ᾽ ἔτεκ᾽ οὔτε θεοῖς ἐναλίγκιον οὔτε βροτοῖσι
Δεινόν τ᾽ ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν.
Αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βοῶπις πότνια Ηρη
Δῶκεν ἔπειτα φέρουσα κακῷ κακόν· ἡ δ᾽ ὑπεδέκτο,
Ος κακὰ πόλλ᾽ ἔρδεσκε κατὰ κλυτὰ φῦλ᾽ ἀνθρώπων.
Ος τῇ γ᾽ ἀντιάσειε, φέρεσκέ μιν αἴσιμον
ἦμαρ.
Πρίν γέ οἱ ἰὸν ἐφῆκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Καρτερόν· ἡ δ᾽ ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι
Κεῖτο μέγ᾽ ἀσθμαίνουσα, κυλινδομένη κατὰ χῶρον·
Θεσπεσίη δ᾽ ἐνοπὴ γένετ᾽ ἄσπετος. ἡ δὲ κατ᾽ ὕλην

Neque tecum in cubili verſabor, ſed abs te
Longè ſeiuncta cum diis ero immortalibus.
Sic loquuta procul à diis ſeceſſit irata vtique.
Statim deinde precabatur magnis-oculis-decora veneranda Iuno.
Manu ſublata autem percuſſit terram, & dixit verbum,
Audite iam me terra, & cælum amplum deſuper,
Titaneſq́ dij, qui ſub terra habitatis
Tartarum circa magnum, ex quibus [ſunt orti] viriq́ dijq́,
Ipſi nunc me omnes audite & date filium
Abſq́ Ioue, nullo-modo prorſus viribus inferiorem illo,
Sed hic præſtantior ſit, quantum Saturno [præſtantior eſt] amplisonus Iupiter.
Sic igitur effata pulſauit terram manu craſſa.
Mota eſt igitur terra vitam-ferens: hæc.a. cùm [hoc] vidiſſet,
Oblectabatur ſuo animo, putabat enim perfectum iri [quod petierat.]
Ab eo.a. [tempore] poſteà per annum, qui-res-omnes-ad ſumm-finem-perducit,
Nunquam ad cubile Iouis venit conſiliarij,
Neque vnquam in throno pulcherrimo ſicut antè,
Ipſi aſsidens, prudentia [cum ipſo] conſultans inijt conſilia.
Verùm hæc in templis multis votis frequentatis manens,
Oblectabatur ſuis ſacris magnos-oculos-habens veneranda Iuno.
Sed quando iam noctéſque & dies ad finem perducebantur,
Rurſus circumuoluentis anni, & venerunt horæ,
Hæc autem peperit neque diis ſimilem neque mortalibus,
Horrendumq́, moleſtumq́ Typhaonem, damnum mortalibus.
Statim hunc ſuſceptum magnis-oculis-decora, venerãda Iuno,
Dedit deinde ferens malo malũ, hæc.v. [dracænæ] eũ ſuſcepit,
Qui mala multa faciebat per inclytas gentes hominum,
Quiſquis verò huic [dracænæ] occurriſſet, abſportabat illum fatalis dies [.i.moriebatur.]
Antequam illi telum immiſiſſet longè operans Apollo
Forte, hæc verò doloribus cruciata acerbis,
Iacebat valde anhelans prouoluta per terram.
Vehemens autem clamor excitatus eſt immenſus. hæc autẽ per ſyluam

Πυκνὰ μάλ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο· λεῖπε δὲ θυμὸν
Φοινὸν ἀποπνείουσ᾽· ὁ δ᾽ ἐπηύξατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐνταυθοῖ νῦν πύθευ ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ.
Οὐδὲ σύ γε ζωοῖσι κακὸν δήλημα βροτοῖσιν
Ἔσσεαι, οἳ γαίης πολυφόρβου καρπὸν ἔδοντες
Ἐνθάδ᾽ ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας·
Οὐδέ τί τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ᾽ οὔτε Τυφωεὺς
Ἀρκέσει οὐδὲ Χίμαιρα δυσώνυμος, ἀλλά σέ γ᾽ αὐτοῦ
Πύσει γαῖα μέλαινα καὶ ἠλέκτωρ Ὑπερίων.
Ὣς φάτ᾽ ἐπευχόμενος, τὴν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Τὴν δ᾽ αὐτοῦ κατέπυσ᾽ ἱερὸν μένος ἠελίοιο·
Ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται, οἱ δὲ ἄνακτα
Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκα κεῖθι
Αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος ἠελίοιο.
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὕνεκά μιν κρήνη καλλίρροος ἐξαπάφησε.
Βῆ δ᾽ ἐπὶ Δελφούσῃ κεχολωμένος, αἶψα δ᾽ ἵκανε.
Στῆ δὲ μάλ᾽ ἄγχ᾽ αὐτῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε.
Δελφοῦσ᾽ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπαφοῦσα,
Χῶρον ἔχουσ᾽ ἐρατὸν προρέειν καλλίρροον ὕδωρ.
Ἐνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης.
Ἦ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὦσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Πετραίῃσι προχυτῇσιν, ἀπέκρυψεν δὲ ῥέεθρα,
Καὶ βωμὸν ποιήσατ᾽ ἐν ἄλσει δενδρήεντι,
Ἄγχι μάλα κρήνης καλλιρρόου. ἔνθα δ᾽ ἄνακτι
Πάντες ἐπίκλησιν Δελφουσίῳ εὐχετόωνται,
Οὕνεκα Δελφούσης ἱερῆς ᾔσχυνε ῥέεθρα.
Καὶ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὕς τινας ἀνθρώπους ὀργιόνας εἰσαγά-
γοιτο.
Οἳ θεραπεύσονται Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
Ταῦτ᾽ ἄρα ὁρμαίνων ἐνόησ᾽ ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοήν· ἐν δ᾽ ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἐσθλοί,
Κρῆτες ἀπὸ Κνωσοῦ Μινωΐου, οἵ ῥά τ᾽ ἄνακτι
Ἱερά τε ῥέζουσι, καὶ ἀγγέλλουσι θέμιστας
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅττι κεν εἴπῃ,

Frequenter valde huc & illuc voluebatur, reliquit autem animum
Cruentum ſpirans, ille verò orauit Phœbus Apollo.
Hic nunc putreſce ſuper terram viros paſcentem.
Neque tu vtique viuus malum damnum mortalibus
Eris qui terra multos nutrientis fructum comedentes
Huc adducent perfectas hecatombas.
Neq; à te mortem triſtem, neque Typhoeus
Arcebit, neq; chimæra infauſti-nominis, ſed te vtique hic
Putrefaciet terra nigra, & hominum-excitator Hyperion.
Sic dixit precando, tenebræ autem eius oculos obtexerunt.
Hanc autem ibi putrefecit optabilis vis Solis,
Ex quo nunc Pytho vocatur. hi verò regem
Pythium vocant cognomine, quoniam illic,
Illic [inquam] putrefecit monſtrum vis acuti Solis:
Et tunc vtique cognouit ſua in mente Phœbus Apollo
Quod illum fons pulchrifluus decepit.
Iuit autem ad Delphuſam iratus, celeriter autem peruenit.
Stetit autem valde prope ipſam & illam verbis alloquutus eſt.
Delphuſa, nequaquam profectò eras, meam mentē decipiens,
Locum habens amabilem profuſura pulchriflua [illegible]uam.
Hic iam & mea laus erit, neque tua ſolius.
Dixit, & promontorium impulit rex longè operans Apollo,
Saxis profuſis, occultauit autem fluenta.
Ac templum fecit in luco arboribus-abundanti
Prope valde fontem pulchrifluum. hic autem regi
Omnes cognomento Delphuſio vota faciunt:
Quoniam Delphuſæ ſacræ dedecorauit fluenta.
Et tunc vtique animo cogitabat Phœbus Apollo,
Quoſnam homines ſacrorum-miniſtros [in ſuum templum] introduceret,
Qui [ſibi] ſacra facerent Pythone in ſaxoſa.
Hæc igitur in animo agitans vidit in cæruleo mari
Nauem velocem, in [ipſa] autem viri erant multiq; & boni,
Cretenſes ex Gnoſſo Minoia, qui vtique regi
Sacraq; faciunt, & enuntiant leges:
Phœbi Apollinis aureo-enſe-decori, quodcunque dixerit.

Oracula

Χρείων ἐκ δάφνης γυάλων ὕπο Παρνησοῖο.
Οἱ μὲν ἐπὶ πρῆξιν καὶ χρήματα νηῒ μελαίνῃ
Ἐς Πύλον ἠμαθόεντα Πυληγενέας τ' ἀνθρώπους
Ἔπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήντετο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν πόντῳ δ' ἐπόρουσε, δέμας δελφῖνι ἐοικὼς,
Νηῒ θοῇ, καὶ κεῖτο πέλωρ μέγα τε δεινόν
τε.
Τῶν δ' ὅστις κατὰ θυμὸν ἐπιφράσσαιτο νοῆσαι,
Πάντοθ' ἀνασσείσασκε, τίνασσε δὲ νήϊα δοῦρα.
Οἱ δ' ἀκέων ἐνὶ νηῒ καθείατο δειμαίνοντες.
Οὐδ' οἵ γ' ὅπλ' ἔλυον κοίλην ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Οὐδὲ λύον λαῖφος νηὸς κυανοπρώροιο·
Ἀλλ' ὡς οἱ τὰ πρῶτα κατεστήσαντο
βοεῦσιν,
Ὣς ἔπλεον, κραιπνὸς δὲ νότος κατόπισθεν ἔγειρε
Νῆα θοὴν· πρῶτον δὲ παρημείβοντο Μάλειαν.
Παρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν, ἁλιστέφανον πτολίεθρον
Ἷξον, καὶ χῶρον τερψιμβρότου ἠελίοιο,
Ταίναρον, ἔνθά τε μῆλα βαθύτριχα βόσκεται αἰεὶ
Ἠελίου ἄνακτος, ἔχει δ' ἐπιτερπέα χῶρον.
Οἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἔθελον νῆα σχεῖν, ἠδ' ἀποβάντες
Φράσσασθαι μέγα θαῦμα, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι
Εἰ μενέει νηὸς γλαφυρῆς δαπέδοισι πέλωρον,
Ἢ εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον ἀμφὶς ὀρούσῃ·
Ἀλλ' οὐ πηδαλίοισιν ἐπείθετο νηὸς ἐυερ-
γής,
Ἀλλὰ παρὲκ Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσα
Ἤει ὁδὸν, πνοιῇ δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Ῥηϊδίως ἴθυν'· ἡ δὲ πρήσσουσα κέλευθον,
Ἀρήνην ἵκανε καὶ Ἀργυφέην ἐρατεινὴν,
Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον εὐκτίμενον αἰπὺ,
Καὶ Πύλον ἠμαθόεντα Πυληγενέας τ' ἀνθρώπους.
Βῆ δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα, καὶ παρὰ Δύμην,
Ἡ δὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί·
Εὖ τε Φερὰς ἐπέβαλλεν, ἀγαλλομένη Διὸς οὔρῳ.
Καὶ σφιν ὑπὲκ νεφέων Ἰθάκης τ' ὄρος αἰπὺ πέφαντο,

Oracula edens ex lauro ſub vallibus Parnaſi.
Hi quidem ad res gerẽdas, ac pecuniarũ gratia cũ naui nigra
Ad Pylum arenoſam Pyligenasq́; homines
Nauigabant, verum hic his obuiam iuit Phœbus Apollo,
In mari autem, impetum fecit, corpore Delphini ſimilis,
In nauem velocem, & [in ea] iacebat monſtrum magnum terribiléque.
Horum autem quicunq́; in animo cogitaſſet [hoc] conſiderare,
Undecunq́; [Phœbus eum] cõmouebat, concutiebat autem nauis
Hi verò tacitè in naui ſedebant timentes. (ligna:
Neque hi arma ſoluebant cauam ſupra nauem nigram,
Neque ſoluebant velum nauis nigram proram habentis.
Sed quemadmodum hi à principio [velum] conſtituerant loris bubulis, [.i. funibus ligatum intenderant.]
Sic nauigabant, frequens autem notus à tergo excitabat
Nauem velocem, primum autem præternauigarunt Maleam,
Ad Laconicam autem terram, mari coronatam vrbem
Peruenêre, & locum oblectantis homines ſolis
Tænarum, vbi oues denſis velleribus inſignes paſcuntur ſemper
Solis regis, habet autem delectabilem locum.
Hi quidem hac voſebant nauim appellere, & egreßi
Dicere magnum miraculum, ac oculis videre,
Si manſurum eſſet in nauis caua pauimento monſtrum,
Vel in vndam marinam multis piſcibus abundantem procul erupturum eſſet.
Cæterum non clauis obediebat nauis bene fabricata,
Sed ad Peloponneſum pinguem habens
Ibat viam. vento autem rex longè iaculans Apollo
Facilè [nauim] dirigebat. hæc autem ſecans viam
Arenen peruenit, ac Argipheam optabilem,
Et Thryum Alphei meatum bene habitatum altum,
Ac Pylum arenoſam, Pyligenasq́; homines,
Iuit autem ad Crunos [vrbem] & Chalcidem & ad Dymen,
Et ad Helidem diuinam vbi imperant Epei: (ſecundo:
Feliciterque Feras appulſa præterijt, exultabunda Iouis vẽto
Et illis è nubibus Ithaca mons altus apparebat.

Duli.

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πελοπόννησον παρενίσετο πᾶσαν,
Καὶ δὴ ἐπὶ Κρίσσης κατεφαίνετο κόλπος ἀπείρων,
Ὅστε διὲκ Πελοπόννησον πίειραν ἐέργει,
Ἦλθ' ἄνεμος ζέφυρος μέγας αἴθριος ἐκ Διὸς αἴσης,
Λάβρος ἐπαιγίζων ἐξ αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Ἄψορροι δ' ἤπειτα πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε
Ἔπλεον, ἡγεμόνευε δ' ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.
Ἷξον δ' ἐς Κρίσσην εὐδείελον ἀμπελόεσσαν,
Ἐς λιμέν', ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος
νηῦς.
Ἔνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἤματι, τοῦ δ' ἀπὸ πολλαὶ
Σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἷκεν·
Ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
Ἐν δ' ἄρ' ὅγε φλόγα δαῖε πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα,
Πᾶσαν δὲ Κρίσσην κατέχεν σέλας, αἱ δ' ὀλόλυξαν
Κρισσαίων ἄλοχοι καλλίζωνοί τε θύγατρες,
Φοίβου ὑπὸ ῥιπῆς· μέγα γὰρ δέος εἷλεν ἕκαστον.
Ἔνθεν δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα νόημ' ὣς ἆλτο πέτεσθαι.
Ἀνέρι εἰδόμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε
Πρωθήβῃ, χαίτῃς εἰλυμένος εὐρέας ὤμους·
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες·
Τίφθ', οὕτως ἧσθον τετιηότες, οὐδ' ἐπὶ γαῖαν
Ἐκβῆτ', οὐδὲ καθ' ὅπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε,
Αὕτη μέν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφηστάων,
Ὁππότ' ἂν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἔλθωσιν καμάτῳ ἀδηκότες, αὐτίκα δέ σφεας
Σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ.
Ὣς φάτο καί σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε.
Τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,

Ξεῖν',

Dulichiúmque, Samoſq; ac nemoroſa Zacynthus.
Sed quando iam Peloponneſum præteriit omnem,
Ac iam, quoniam Criſſæ apparebat ſinus infinitus,
Quiq; Peloponneſum pinguem circumdat,
Venit ventus Zephyrus magnus ſerenus è Iouis conſilio,
Impetuoſus vehementer ſpirans ab æthere, vt celeriter
Nauis perficeret currens [.i. emetiretur] maris ſalſam aquam,
Retrogradi deinde ad ortumq; ſolemq;
Nauigabant, dúx autem erat rex Iouis filius Apollo.
Peruenêre .a. ad Criſſam bene-temperatam, vitibus abundãtẽ
Ad portum: arenis autem appropinquauit per pontum-means
nauis.
Hinc ex naui erupit rex longè operans Apollo,
Stellæ ſimilis medio in die: ab hac autem multæ
Scintillæ euolabant, fulgor autem ad cœlum vſque venit.
In adytum v. penetrauit per tripodas valde venerandos.
Intus .a. vtique hic flammam accendit, oſtentans ſua tela.
Totam autem Criſſam occupauit ſplendor, vlularunt autem
Criſſæorum mulieres, benéque cinctæ filiæ
Phœbi ob impetum magnum .n. timor cepit vnumquemque.
Hinc autem iterum in nauem vt mens ſaltu volauit,
Viro ſimilis iuuenique, fortique,
Qui ſit in prima pubertate, coma inuolutus amplos humeros.
Ac illos alloquutus verba alata dixit,
O hoſpites quinam eſtis? vnde nauigatis humidas vias?
Vtrum ad rem gerendam, an temere vagamini,
Vt latrones ſuper mare: hi autem vagantur
Animas [.i. vitã periculũ] obijcientes, malũ exteris afferentes.
Quid ita ſedetis mœſti, neque in terram
Deſcendiſtis, neque arma nigra nauis depoſuiſtis?
Hic enim mos eſt hominum induſtriorum,
Vbi ex mari ad terram cum naui nigra
Peruenerint labore defeſſi, ſtatim autem ipſorum
Cibi dulcis mentem deſiderium capit.
Sic dixit, at illis audaciam in pectora immiſit.
Cui & reſpondens Cretenſium dux contra dixit.

Hoſpes,

Ξεῖν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταθνητοῖσιν ἔοικας,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς δῆμος, τίς γαῖα, τίνες βροτοὶ ἐγγεγάασιν;
Αλλῃ γὰρ φρονέοντες ἐπεπλέομεν μέγα λαῖτμα,
Εἰς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἔνθεν γένος εὐχόμεθ' εἶναι.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλθομεν οὔτι ἑκόντες,
Νόστου ἱέμενοι, ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα.
Αλλά τις ἀθανάτων δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντας;
Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἑκάεργος Απόλλων,
Ξεῖνοι τοὶ Κνωσὸν πολυδένδρεον ἀμφινέμεσθε
Τὸ πρίν, ἀτὰρ νῦν οὐκ ἔθ' ὑπότροποι αὖθις ἔσεσθε
Ες τε πόλιν ἐρατὴν καὶ δώματα καλὰ ἕκαστος,
Ες τε φίλας ἀλόχους· ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν
Εξετ' ἐμόν, πολλοῖσι τετιμένον ἀνθρώποισιν.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱός, Απόλλων δ' εὔχομαι εἶναι.
Υμέας δ' ἤγαγον ἐνθάδ' ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οὔτι κακὰ φρονέων, ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν
Εξετ' ἐμόν, πᾶσιν μάλα τίμιον ἀνθρώποισι·
Βουλάς τ' ἀθανάτων εἰδήσετε, τῶν ἰότητι
Αἰεὶ τιμήσεσθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
Αλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πείθεσθε τάχιστα·
Ιστία μὲν πρῶτον κάθετον λύσαντε βοείας·
Νῆα δ' ἔπειτα θοὴν ἐπ' ἠπείρου ἐρύσασθε,
Εκ δὲ κτήμαθ' ἕλεσθε καὶ ἔντεα νηὸς ἐΐσης.
Καὶ βωμὸν ποιήσατ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Πῦρ ἐπικαίοντες, ἐπί τ' ἄλφιτα λευκὰ θύοντες.
Εὔχεσθαι δὲ ἔπειτα παριστάμενοι περὶ βωμόν.
Ως μὲν ἐγὼ τὸ πρῶτον ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Εἰδόμενος Δελφῖνι θοῆς ἐπὶ νηὸς ὄρουσα.
Ως ἐμοὶ εὔχεσθαι Δελφινίῳ· αὐτὰρ ὁ βωμὸς
Αὐτὸς Δέλφειος καὶ ἐπόψιος ἔσσεται αἰεί.
Δειπνῆσαί τ' ἂρ ἔπειτα θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Καὶ σπεῖσαι μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ολυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἧσθε,

Ερχε

Hoſpes,quoniam nequaquam mortalibus ſimilis videris,
Neque corpore neque indole,verum immortalibus diis,
Salueq́ & valde gaude, dij autem tibi felicia dent.
Et mihi hoc dic verè vt rectè ſciam,
Quis populus quæ terra,quinam homines [hic] ſunt?
Alio enim cogitantes nauigabamus per magnam vndam,
Ad Pylum ex Creta,vnde genus gloriamur[nobis]eſſe.
Nunc.v.huc cum naui appulſi venimus nullo-modo volentes,
Reditus cupientes,aliam viam,alia itinera.
Sed aliquis immortalium huc[nos]duxit nolentes:
His autem reſpondens,dixit longè-operans Apollo,
Hoſpites,qui Cnoſſum nemoroſam incolebatis
Antea,ſed nunc non amplius reduces iterum eritis,
Ad vrbemq́ amabilem, & ad domos pulchras vnuſquiſque.
Ad charasq́ vxores:ſed hic opimum templum
Habebitis meum à multis honoratum hominibus.
Sum autem ego Iouis filius,Apollinemq́ glorior me eſſe.
Vos autem duxi huc ſuper magnam vndam maris,
Nequaquam mala[contra nos]cogitans:ſed hic opimũ tẽplum
Habebitis meum ab omnibus valde honoratum hominibus,
Conſiliaq́ immortalium cognoſcetis,horum voluntate
Semper honorabitis perpetuò dies omnes.
Sed agite,vt ego dicam,parete celerrimè,
Vela quidem primùm demittite,ſolutis retinaculis,
Nauem verò poſtea velocem in continentem trahite.
Et res efferte,& arma ex naui æquali,
Et aram facite in littore maris,
Ignem incendentes, ſupraq́[eam]farinas albas immolantes,
Precamini deinde adſtantes circum aram.
Sicut quidem ego primùm in aëreo.[.i.cæruleo] mari
Aſſimilatus Delphino velocem in nauem impetum feci.
Sic me precamini Delphinium:ſed ara
Ipſa Delphia & conſpicua erit ſemper.
Cœnate poſtea celerem apud nauem nigram.
Et libate beatis diis,qui cœlum incolunt.
Sed poſtquam cibi dulcis amorem exemeritis,

Venit

Ερχεσθαί θ' ἅμ' ἐμοὶ, καὶ Ιηπαιήον' ἀείδειν,
Εἴσοκε χῶρον ἵκηθον ἵν' ἕξετε πίονα νηόν.
Ως ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπί-
θοντο
Ιστία μὲν πρῶτον κάθεσαν, λῦσαν δὲ βοείας·
Ιστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν
ὑφέντες.
Εκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Εκ δ' ἁλὸς ἤπειρόνδε θοὴν ἀνὰ νῆ' ἐρύσαντο
Υψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, παρὰ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσαν·
Καὶ βωμὸν ποίησαν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπί τ' ἄλφιτα λευκὰ θύοντες,
Εὔχονθ' ὡς ἐκέλευε, παριστάμενοι περὶ βωμόν.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Καὶ σπεῖσαν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ολυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ Διὸς υἱὸς Απόλλων,
Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἀγαθὸν κιθα-
ρίζων,
Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς. οἱ δὲ φρίσσοντες ἕποντο
Κρῆτες πρὸς Πυθὼ, καὶ Ιηπαιήον' ἄειδον,
Οἷοί τε Κρητῶν παιήονες, οἷσί τε Μοῦσα,
Εν στήθεσσιν ἔθηκε θεὰ μελίγηρυν ἀοιδήν.
Ακμητοι δὲ λόφον προσέβαν ποσὶν, αἶψα δ' ἵκοντο
Παρνησὸν καὶ χῶρον ἐπήρατον, ἔνθ' ἄρ' ἔμελλεν
Οἰκήσειν πολλοῖσιν τετιμένος ἀνθρώποισι·
Δεῖξε δ' ἄγων αὐτῶν δάπεδον καὶ πίονα νηόν.
Τῶν δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι,
Τὸν καὶ ἀνειρόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Ω ἄν', ἐπεὶ δὴ τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Ηγαγες, (οὕτω που τῷ σῷ φίλον ἔπλετο θυμῷ)
Πῶς καὶ νῦν βιόμεσθα; τό σε φράζεσθαι ἄνωγμεν.
Οὔτε τρυγηφόρος ἥδε γ' ἐπήρατος, οὔτ' εὐλείμων,
Ως τ' ἀπό τ' εὖ ζώειν καὶ ἅμ' ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν.
Τοὺς δ' ἐπιμειδήσας προσέφη Διὸς υἱὸς Απόλλων.
Νήπιοι ἄνθρωποι, δυστλήμονες, οἳ μελεδῶνας

Βούλεσθ'

Venite ſimul mecum, & Iopæana canite
Vſq; dum ad locum perueneritis, vbi habeatis pingue tēplum.
Sic fatus eſt: hi autem illum diligenter audiuerunt, & [ipſi] paruerunt.
Vela quidem primùm demiſerunt, ſolueruntq; retinacula:
Malum autem mali receptaculo admouerunt rudentibus ſummittentes.
Exiuerunt autem & ipſi in littus maris.
Ex mari.a.in continentem velocem nauim ſubduxerunt,
Altè in arenas, iuxtaq; [nauim i. ſuo naui,] fulcra longa extenderunt
Et aram fecerunt in littore maris:
Ignem.a.accendentes, ſuperq; farinas albas immolantes,
Vota faciebant vt iuſſerat, aſtantes apud aram.
Cœnam poſtea ſumpſerunt velocem apud nauem nigram,
Et libarunt beatis dijs, qui Olympum habitant.
Sed poſtquam potus & cibi amorem exemerunt,
In viam ſe dederunt, dux.a.erat illis rex Iouis filius Apollo,
Citharam in manibus habens mirum-in-modum citharampulſans,
Pulchre ac ſublimiter incedens. hi autem ſtupeſcentes ſequebantur
Cretenſes ad Pythonem, & Iopæana canebant.
Vt ſunt Cretenſium pæanes: quibusq; Muſa
In pectoribus poſuit dea ſuauem cantionem.
Indefeſſi.a.collem aſcenderunt pedibus, cito a.venerunt.
Ad Parnaſum, & locum optabilem, vbi vtique erat
Habitaturus, a multis honoratus hominibus.
Oſtendit autem, ducens illuc ſolum, & pingue templum.
Horum autem commotus eſt animus in pectoribus charis:
Illorumq; Cretenſium dux [Phœbum] interrogans cōtra dix
O rex, quoniam procul ab amicis & patria terra [nos]
Duxiſti, (ſic enim tuo charum fuit animo,)
Quónā pacto nūc viuemus, te hoc dicere iubemus, (tu abūdè
Neque [enim] vua ferax [eſt] hac [tellus] amabilis, neque pr
Ita vt ex [hac] bene viuamus, ſimulq; homines ſequamur.
His autem ſubridens dixit Iouis filius Apollo,
Inſipientes homines, ærumnoſi, qui curas [habere]

Βούλεσθ' ἀργαλέοις τε πόνοις καὶ στείνεα θυμῷ,
Ῥηΐδιον ἔπος ὔμμ' ἐρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω.
Δεξιτερῇ μάλ' ἕκαστος ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν
Σφάζειν αἰεὶ μῆλα· τὰ δ' ἄφθονα πάντα παρέσται,
Ὅσσα ἐμοίγ' ἀγάγωσι περικλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων.
Νηόν τε προφύλαχθε, δέδεχθε δὲ φῦλ' ἀνθρώπων
Ἐνθάδ' ἀγειρομένων, καὶ ἐμὴν ἰθύν τε μάλιστα.
Ἠέ τι τηΰσιόν γ' ἔπος ἔσσεται ἠέ τι ἔργον,
Ὕβρις θ', ἣ θέμις ἐστὶ καταθνητῶν ἀνθρώπων.
Ἄλλοι ἔπειθ' ὑμῖν σημάντορες ἄνδρες ἔσονται,
Τῶν ὑπ' ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθ' ἤματα πάντα.
Εἴρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῇσι φύλαξαι.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱέ,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

ΕΡΜΗΝ ὕμνει μοῦσα Διὸς καὶ Μαιάδος υἱόν,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα
Νύμφη ἐϋπλόκαμος, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἠλεύαθ' ὅμιλον,
Ἄντρον ἔσω ναίουσα παλίσκιον, ἔνθα Κρονίων
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ὄφρα κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην,
Λήθων ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μεγάλοιο Διὸς νόος ἐξετελεῖτο,
Τῇ δ' ἤδη δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο,
Εἴς τε φόως ἄγαγεν, ἀρίσημά τε ἔργα τέτυκτο,
Καὶ τότ' ἐγείνατο παῖδα πολύτροπον, αἱμυλομήτην,
Ληϊστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων,
Νυκτὸς ὀπωπητῆρα, πυληδόκον, ὃς τάχ' ἔμελλεν
Ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἠῷος γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν,

Vultu.moleſtoſq́ dolores, & anguſtias.[.i.anxietates.]in ani-
Facile verbum vobis dicam,ac in mente ponam. (*mo.*
Dextra fortiter vnuſquiſque tenens in manu macheram
Iugulet ſemper oues:hæc autem affluenter omnia aderunt,
Quæcunque mihi duxerint inclyta gentes hominum.
Templumq́ cuſtodite,ſuſcipite autem gentes hominum
Huc congregatorum,[id eſt,qui huc vndique conuenient,] &
meum conſilium maximè (*ritum erit*]
Aut[enim] aliquod inane verbum erit,aut aliquod opus [*ir-*
Iniuriaq́,hic[enim]mos eſt mortalium hominum.
Alij deinde vobis imperatores,[vel principes]viri erunt,
A quibus neceſsitate,[.i. vi.] domabimini diebus omnibus
[vel domiti perpetuò manebitis]
Dicta ſunt tibi omnia.tu verò in mente tua ſerua.
Et tu quidem ſic vale Iouis ac Latonæ fili:
Verùm ego & tui & alterius memor ero cantionis.

IN MERCVRIVM. 3.

MERCVRIVM *celebra muſa Iouis ac Maiæ filium,*
Cyllenes regem & Arcadiæ pecoribus-abundantis,
Nuntium immortalium perutilem,quem peperit Maia
Nympha pulchricoma,cum Ioue amore mixta.
Veneranda.beatorum.a.deorum vitauit cœtum,
Antrum intus habitans vmbroſum,vbi Saturnius
Cum nympha pulchricoma miſcebatur noctu in medio,
Cum dulcis ſomnus haberet albis-vlnis decoram Iunonem,
Latens immortaleſq́ deos,mortaleſq́ homines.
Verùm cùm iam magni Iouis mens perficiebatur,
Huic verò iam decimus menſis in cœlo firmatus erat,
Inq́ lucem duxit,inſigniaq́ opera erant.
Et tunc genuit filium vafrum,& blandiloquum,
Prædonem,abactorem boum,ducem ſomniorum,
Noctu ſpeculatorem,ianitorem,qui ſtatim erat
Oſtentaturus inclyta opera inter immortales deos.
Manè natus,in medio die citharam pulſabat,

Εσπέριος βοῦς κλέψεν ἑκηβόλου Απόλλωνος,
Τετράδι τῇ προτέρῃ τῇ μιν τέκε πότνια
Μαῖα.
Ος καὶ ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων,
Οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
Αλλ' ὅγ' ἀναΐξας ζήτει βόας Απόλλωνος,
Οὐδὸν ὑπερβαίνων ὑψηρεφέος ἄντροιο·
Ενθα χέλυν εὑρὼν ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον.
Ερμῆς τοι πρώτιστα χέλυν τεκτήνατ' ἀοιδόν,
Η ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι,
Βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποίην.
Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα, Διὸς δ' ἐριούνιος υἱὸς
Αθρήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε,
Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον οὐκ ὀνοτάζω.
Χαῖρε φυὴν ἐρόεσσα χοροιτύπε, δαιτὸς ἑταίρη,
Ασπασίη προφανεῖσα· πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα,
Αἰόλον ὄστρακον ἐσσὶ χέλυς ὄρεσι ζώουσα;
Αλλ' οἴσω σ' εἰς δῶμα λαβὼν ὄφελός τί μοι ἔσσῃ,
Οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρώτιστον ὀνήσεις.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Η γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι
αἰχμά·
Ζώουσ'· ἢν δὲ θάνῃς, τότε ἂν μάλα καλὸν ἀείδοις·
Ως ἄρ' ἔφη· καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρας,
Αψ εἴσω κίε δῶμα, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα·
Ενθ' ἀναπηλήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου
Αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης.
Ως δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ
Ανέρος ὅν τε θαμειναὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι,
Αἲ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμα-
ρυγαί,
Ως ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ερμῆς.
Πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο,
Πειρήνας διὰ νῶτα διὰ ῥινοῖο χελώνης.
Αμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πραπίδεσσιν ἑῇσι,
Καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν·

Veſpertinus boues furatus eſt procul iaculantis Apollinis,
Quarta prima qua illum peperit veneranda Maia [.i primo
ſuo natali die, qui quartus erat menſis dies.]
Qui etiam poſtquam à matris immortalibus ſalijt membris,
5 *Non amplius diu iacuit manens ſacris in cunis.*
Verùm, hic properè ſurgens quærebat boues Apollinis.
Limen ſuperans excelſi antri.
Ibi teſtudine inuenta, quæſiuit infinitas opes.
Mercurius vtiq; primum teſtudinem fabricatus eſt canoram.
10 *Quæ vtique illi occurrit ad aulæ fores,*
Depaſcens ante ædes valde floridam herbam,
Tarda pedibus incedens. Iouis autem per-vtilis filius
Conſpicatus riſit, & ſtatim verbum dixit,
Signum nunc mihi valde vtile haud vilipendo.
15 *Salue natura amabilis, chorifica, conuiuij ſocia,*
Fauſta, quæ apparuiſti, vnde hic pulcher ludus,
Varium oſtracum es teſtudo in montibus viuens?
Sed feram te in domum captam. vtilitas quædam mihi eris,
Neque [te] contemnam. tu autem me primum iuuabis.
20 *Domi melius [eſt] eſſe, quoniam noxium quod foris.*
Profectò enim incantationis valde-noxiæ eris telum, [id eſt,
amuletum,)
Viuens, [.i. ſi viuas] ſi v. moriaris tunc valde ſuauiter canes.
Sic vtique dixit, & manibus ſimul ambabus cũ [eam] ſu-
25 *Continuò introibat domum, ferens amabile ludicrum. (ſtuliſſet.*
Ibi ſcalpens ſcalpro cani ferri
Vitam perforans eripuit montanæ teſtudinis,
Vt autem quando velox cogitatio per pectus tranſibit
Viri, quem frequentes verſant curæ,
30 *Aut [vt] quando vibratæ fuerint ab oculis micationes, [vel,*
coruſcationes,]
Sic ſimul verbúmque ac opus molitus eſt illuſtris Mercurius.
Fixit autem in menſuris ſectas arundines calami
Religans [eas] ſupra dorſa per pellem teſtudinis.
35 *Circa autem pellem extendit bouis induſtria ſua.*
Ac cubitos impoſuit, iugum autem aptauit ambobus,

Ἑπτὰ δὲ συμφώνους ὀίων ἐτανύσσατο χορδάς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα,
Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος, ἣ δ' ὑπὸ
χειρὸς
5 Σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
Ἐξ αὐτοσχεδίης πειρώμενος, ἠΰτε κοῦροι
Ἡβηταὶ θαλίῃσι παραιβόλα κερτομέουσιν
Ἀμφὶ Δία Κρονίδην καὶ Μαιάδα καλλιπέδιλον.
10 Ὃν πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλότητι.
Ἥν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὄνομα κλυτὸν ἐξονομάζων,
Ἀμφιπόλους τε γέραιρε καὶ ἀγλαὰ δώματα νύμφης,
Καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον ἐπηετανούς τε λέβητας.
Καὶ τὰ μὲν οὖν ἤειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.
15 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ
Φόρμιγγα γλαφυρήν· ὁ δ' ἄρα κρειῶν ἐρατίζων,
Ἆλτο κατὰ σκοπιὴν εὐώδεος ἐκ μεγάροιο,
Ὁρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσίν, οἷά τε φῶτες
Φιληταὶ διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ·
20 Ἠέλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανόνδε
Αὐτοῖσίν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν· αὐτὰρ ἄρ' Ἑρμῆς
Πιερίης ἀφίκανε θεῶν ὄρεα σκιόεντα,
Ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὖλιν ἔχεσκον,
Βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους ἐρατεινούς.
25 Τῶν τότε Μαιάδος υἱὸς ἐΰσκοπος Ἀργειφόντης
Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους.
Πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον.
Ἴχνι' ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης,
Ἀντία ποιήσας ὁπλάς, τὰς πρόσθεν ὄπισθεν,
30 Τὰς δ' ὄπιθεν, πρόσθεν· κατὰ δ' ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινεν.
Σάνδαλα δ' αὐτίκ' ἔρριψεν ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν,
Ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα,
Συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους.
Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης,
35 Ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα
Αὐτοῖσιν πετάλοισι, τὰ κύδιμος Ἀργειφόντης

Ἔσπασε

Septem verò conſonas ouium extendit chordas.
Verum poſtquam conſtruxit ferens amabile ludicrum.
Plectro pulſans tentabat per partes, [i. modò hanc, modò illam
chordam explorans.] hæc autem à manu [pulſata]
Grauiter inſonuit: deus verò pulchrè canebat,
Extempore periculum faciens veluti pueri
Floridæ ætatis in conuiuiis temeraria [verba] contumelioſè
proferunt
De Ioue Saturnio & Maia pulchra habente calceamenta,
Cui Ioui] antea obtrectabant ob ſcortatorium amorem,
Suumq́; ipſius genus, nomen inclytum nominans.
Famuloſq́; celebrauit, & præclaras domos nymphæ.
Ac tripodas per domum, durabileſque lebetes,
Et hæc quidem norat: hæc v. in mentibus alia agitabat.
Et hanc quidem depoſuit ferens ſacris in cunis
Lyram cauam: hic verò carnes cupiens,
Salijt ad ſpeculam odoriſera ex domo
Moliens dolum altum in mente, quemadmodum homines
Impoſtores agitant obſcuræ noctu in tempore.
Sol quidem occidens ſubibat terram ad Oceanum
Cum ipſiſq́; equis ac curribus, verùm Mercurius
Pieriæ peruenit currens ad montes vmbroſos,
Vbi deorum beatorum boues immortales ſtabulum habebant,
Depaſcentes prata intonſa optabilia.
Horum tunc Maiæ filius diligens ſpeculator Argicida,
Quinquaginta gregis ſegregauit boues valde mugientes:
Vagas autem agitabat per arenoſum locum,
Veſtigiis reflexis, doloſæ verò non oblitus eſt artis,
Contrario modo faciens vngulas priores poſteriores,
Poſteriores v. priores: contrario autem modo & ipſe incedebat.
Sandala autem ſtatim eiecit in arenas marinas,
Indicibilia & inexcogitabilia complicauit mirabilia opera.
Commiſcens myricas, & myricis ſimiles ramos.
Ex his tunc colligato nuper florentis faſciculo ſyluæ,
Abſque damno ſub pedibus ligauit ſandala leuia,
Cum ipſis foliis, quæ inclytus Argicida

Εσσυτο Πιερίηθεν ὁδοιπορίην ἀλεείνων,
Οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδὸν, αὐτοπρεπὴς ὥς.
Τὸν δὲ γέρων ἐνόησε δέμων ἀνθοῦσαν ἀλωὴν
Ἱέμενον πεδίονδε δι' Ογχηστὸν λεχεποίην·
Τὸν πρότερος προσέφη Μαίης ἐρικυδέος υἱὸς,
Ω γέρον, ὅστε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμους,
Η πολὺ οἰνήσεις εὖτ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσι.
Καί τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς, ἀκούσας.
Καὶ σιγᾶν ὅτε μή τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ.
Τόσσον φὰς συνέσευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα·
Πολλὰ δ' ὄρη σκιόεντα καὶ αὐλῶνας κελαδεινοὺς,
Καὶ πεδί' ἀνθεμόεντα διήλασε κύδιμος Ἑρμῆς.
Ορφναίη δ' ἐπίκουρος ἐπαύετο δαιμονίη νὺξ
Η πλείων, τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημιοεργός·
Ηδὲ νέον σκοπιὴν προσεβήσατο δῖα Σελήνη
Πάλλαντος θυγάτηρ Μεγαμηδείαο ἄνακτος,
Τῆμος ἐπ' Αλφειὸν ποταμὸν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Φοίβου Απόλλωνος βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους·
Αδμῆτες δ' ἵκανον ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον,
Καὶ ληνοὺς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος.
Ενθ' ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς ἐριμύκους,
Καὶ τὰς μὲν συνέλασεν ἐς αὔλιον ἀθρόας οὔσας,
Λωτὸν ἐρεπτομένας ἠδ' ἑρσήεντα κύπειρον.
Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.
Δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἑλὼν, ἐπέλεψε σιδήρῳ
Αρμενον ἐν παλάμῃ· ἀνὰ δ' ἄμπνυτο θερμὸς ἀϋτμή·
Ερμῆς τοι πρώτιστα πυρήια πῦρ τ' ἀνέδωκε.
Πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατ' οὐδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ
Οὖλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά· λάμπετο δὲ φλὸξ
Τηλόσε φῦζαν ἱεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.
Οφρα δὲ πῦρ ἀνέκαιε βίη κλυτοῦ Ηφαίστοιο,
Τόφρα δ' ὑποβρυχίας ἕλικας βοῦς εἷλκε θύραζε
Δοιὰς ἄγχι πυρός· δύναμις δέ οἱ ἔπλετο πολλή.

Auulſit à Pieria iter declinans,
Tanquam accelerans longam viam vt in procinctu.
Hunc.a. ſenex animaduertit domoris ſplendidum viridarium
Petentem ad campum per Oncheſtum herboſum:
Quem prior alloquutus eſt Maia inclyta filius.
O ſenex, qui plantas[terrâ] fodiendo-colis incuruus humeris,
Certè multum via conficeris quando hæ omnes [plantæ fructum] tulerint.
Atq; licet [me] videris, ne videns ſis, & ſurdus [ſis] licet [me] audieris. [.i. Caue dicas me à te conſpectum. & dum tecum loquerer auditum] *(id eſt. tuas ipſius fortunas.]*
Et tace quãdo nullo-modo [aliquis] lædit tuum ipſius [bonum.
Tantum loquutus concitauit boum fortia capita:
Multos autem montes vmbroſos, & valles ſonoras,
Et campos optabiles tranſiit inclytus Mercurius.
Obſcura verò adiutrix ceſſabat diuina nox
Plurima, celeriter .a. aurora fiebat populos-ad-opera-excitans.
Recens.v.in ſpeculam prodijt diua Luna,
Pallantis filia Megamidæ regis:
Tunc in Alpheum amnem Iouis potens filius
Phœbi Apollinis boues egit latifrontes:
Indomitæ autem peruenêre ad ſtabulum altum,
Et lacus ante valde decori prati:
Hîc poſtquam bene herba pauit boues valde mugientes,
Et has quidem compulit in ſtabulum congregatas.
Lotum comedentes & roſcidum cyperum.
Simul.a. ferebat ligna multa, ignis.v. inquirebat artem,
Lauri clarum ramum captum attenuauit ferro
Aptum palmæ. circum autem ſpirabat calidus vapor.
Mercurius vtique primum igniaria, ignemq; protulit.
Multa autem ſicca ligna in humilem foueam
Denſa capiens impoſuit: continua emicabat autem flamma
Procul crepitum mittens ignis valde comburentis.
Dum autem ignem accendebat vis inclyti Vulcani.
Interea aqua-madidas flexipedes boues traxit foras
Duas prope ignem, vis autem illi erat multa,

Am

Αμφοτέρας δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε φυσιοώσας·
Εγκλίνων δ' ἐκύλινδε δι' αἰῶνας τε τορήσας.
Εργῳ δ' ἔργον ὄπαζε ταμὼν κρέα πίονι δημῷ.
Ωπ͂α δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισι,
Σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια, καὶ μέλαν αἷμα
Εργμένον ἐν χολάδεσσι τὰ δ' αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρης·
Ρινοὺς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ ἐνὶ πέτρῃ.
Ως ἔτι νῦν τὰ μεθ' ἄσσα πολυχρόνιοι πεφύασι,
Δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκρετον αὐτὰρ ἔπειτα
Ερμῆς χαρμοφέρων εἰρύσατο πίονα ἔργα
Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, καὶ ἔσχισε δώδεκα μοίρας
Κληροπαλεῖς τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἑκάστῃ.
Ενθ' ὁσίης κρεάων ἠράσατο κύδιμος Ερμῆς.
Οδμὴ γάρ μιν ἔτειρε καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα
Ηδυ, ἀλλ' οὐδ' ὧς οἱ ἐπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Καί τε μάλ' ἱμείροντι περῆν ἱερῆς κατὰ δειρῆς.
Αλλὰ τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον
Δημὸν καὶ κρέα πολλά. μετήορα δ' αἶψ' ἀνάειρε,
Σῆμα νέης φωνῆς· ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν ἀείρας,
Ουλόποδ' οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμῇ.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πάντα κατὰ χρέος ἤνυσε δαίμων,
Σάνδαλα μὲν προέηκεν ἐς Αλφειὸν βαθυδίνην·
Ανθρακιὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν
Παννύχιος· καλὸν δὲ φόως ἐπέλαμπε σελήνης.
Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο δῖα κάρηνα
Ορθριος, οὐδέ τις οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν,
Ουτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Ουδὲ κύνες λελάκοντο Διὸς δ' ἐριούνιος Ερμῆς
Δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἔδυνεν,
Αὔρῃ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἠΰτ' ὀμίχλη.
Ιθύσας δ' ἄντρου ἐξίκετο πίονα νηὸν
Ηκα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν ὥσπερ ἐπ' οὔδει.

Ambas verò in terga humi iecit ſpirantes
Inclinans autem voluebat longo tempore perterebratas.
Opus.a.operi præbebat incidens carnes [cũ] craſſa pinguedine.
Aſſabat autem verubus infixas ligneis.
Carnes ſimul ac terga venerabilia, & nigrum ſanguinem
Detentum in inteſtinis: hæc a. ibi iacebant ſuper terram.
Pelles verò extendit ſuper aſperam petram.
Sicut adhuc nunc ſecantur quotquot [boues] multo.tempore prædita.[i.longæua]nata-ſunt.
Diu vtique poſtea ac temerè. verum deinde (carnes]
Mercurius gaudium-ferens traxit pinguia opera [.i.pingues
Læuem in locum planum, & ſcidit duodecim partes
Sorte diſtribuendas. perfectum autem honorem addidit vnicuique,
Vbi ſacram partem *carnium optauit inclytus Mercurius.*
Odor enim illum affligebat, quamuis immortalis eſſet,
Iam. verum neq; ſic illi obediebat animus generoſus.
Et valde cupienti tranſiit per ſacrum collum.
Sed hæc quidem depoſuit in ſtabulo alto
Pinguedinem, & carnes multas, arrepta a. ſtatim ſuſtulit,
Signum nouæ vocis: adhæc verò ligna ſicca arripiens, (re:
Integros pedes, integraq; capita ignis prorſus conſumpſit vapo-
Sed poſtquam vtique omnia ritè perfecit deus, (bentem.
Sandalia quidem proiecit in Alpheum profundos vortices ha-
Prunas a. extinxit puluerem q; conſumpſit nigrum. [i.carbonesq; in puluerem nigrum redactos, diſſipauit, ac omne illorum veſtigium deleuit,]
Tota nocte: pulchra verò lux ſplendebat lunæ.
Cyllenes autem rurſus adijt diuinos vertices
Matutinus, neque vllus illi [in] longa via occurrit.
Neque deorum beatorum neque mortalium hominum,
Neque canes latrarunt. Iouis. a. per-vtilis Mercurius
Incuruatus domus per ianuam ingreſſus eſt.
Auræ autumnali ſimilis, veluti caligo.
Rectà verò profectus antri peruenit ad pingue templum.
Tacitè pedibus incedens: neque enim ſtrepebat vt in ſolo,

Feſti-

Εσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐπῴχετο κύδιμος Ερμῆς,
Σπάργανον ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένος ἠΰτε τέκνον
Νήπιον, ἐν παλάμῃσι παρ' ἴγνυσι λαῖφος ἀθύρων
Κεῖτο, χέλυν ἐρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐέργων.
Μητέρα δ' οὐκ ἄρ' ἔληθε θεὰν θεός, εἶπέ τε μῦθον,
Τίπτε σὺ ποικιλομῆτα, πόθεν τάδε νυκτὸς ἐν ὥρῃ
Ερχῃ ἀναιδείην ἐπιειμένε νῦν σε μάλ' οἴω
Η τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα,
Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶ διὲκ προθύροιο περήσειν,
Η σε λαβόντα μεταξὺ κατ' ἄγκεα φιλητεύσειν.
Ερρε πάλιν μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν
Θνητοῖς ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὴν δ' Ερμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι,
Μῆτερ ἐμή, τί με ταῦτα τιτύσκεαι ἠΰτε τέκνον
Νήπιον, ὃς μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδε,
Ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑποδείδοικεν ἐνιπάς.
Αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι ἥτις ἀρίστη,
Βουλεύων, ἐμὲ καί σε διαμπερὲς οὐδὲ θεοῖσι
Νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἄπαστοι
Αὐτοῦ τῇδε μένοντες ἀνεξόμεθ', ὡς σὺ κελεύεις.
Βέλτερον ἤματα πάντα μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν,
Πλούσιον, ἀφνειόν, πολυλήϊον, ἢ κατὰ δῶμα
Αντρῳ ἐν ἠερόεντι θαασσέμεν ἀμφὶ δὲ τιμῆς
Κἀγὼ τῆς ὁσίης ἐπιβήσομαι ἧς περ Απόλλων.
Εἰ δέ κε μὴ δώῃσι πατὴρ ἐμός, ἤτοι ἔγωγε
Πειρήσω δύναμαι φιλητέων ὄρχαμος εἶναι.
Εἰ δέ μ' ἐρευνήσει Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός,
Αλλό τί οἱ καὶ μεῖζον ὀΐομαι ἀντιβολήσειν.
Εἶμι γὰρ εἰς Πυθῶνα, μέγαν δόμον ἀντιτορήσων,
Ενθεν ἅλις τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας
Πορθήσω, καὶ χρυσόν, ἅλις τ' αἴθωνα σίδηρον,
Καὶ πολλὴν ἐσθῆτα· σὺ δ' ὄψεαι αἴκ' ἐθέλῃσθα.
Ως οἱ μὲν ῥ' ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
Υἱός τ' αἰγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα.
Ηὼς δ' ἠριγένεια φόως θνητοῖσι φέρουσα
Ωρνυτ' ἀπ' Ωκεανοῖο βαθυρρόου, αὐτὰρ Απόλλων

Ογχη-

Feſtinanter autem ad cunas iuit inclytus Mercurius,
Faſcia circa humeros inuolutus: veluti filius
Infans in palmis circa poplites velum ludibundè tractans
Iacebat, teſtudinem optabilem ad lauam manum tenens.
Matrem a. non vtique latebat deam deus, dixitq́ verbum,
Quare tu verſute, vnde hac noctu in hora
Venis impudentia indute? nunc te potius puto
Profectò celeriter ineuitabilia vincula circa latera habentem,
Latonij à manibus foras ex veſtibulo tranſiturum,
Quàm te accipientem interim in vlnis oſculaturum.
Pertas iterũ, magnã te pater plãtauit [genuit] ſolicitudinem,
Mortalibus hominibus, ac immortalibus diis.
Huic. v. Mercurius reſpondit verbis fraudulentis,
Mater mea quid ita me obſeruas tanquam filium
Infantem, qui valde parua in mente nefaria nouit,
Timidum, ac qui matris timuit mandata.
Verùm ego artem aggrediar qua optima erit,
Conſulens me & te omnino, neque deos
Nos inter immortales, ſine muneribus & ieiuni
Hic manentes tolerabimus, vt tu iubes. (verſari.]
Melius[eſt]omnibus diebus cum immortalibus colloqui, [ac
Diuitem, abundantẽ, multas ſegetes habentẽ, quàm in domo,
Antro in obſcuro ſedere. honorem autem
Et ego ſacrum aſſequar quem Apollo.
Si autem vtique non dederit pater meus, profectò ego
Tentabo: poſſum furum princeps eſſe.
Si autem me exquirat Latona valde inclyta filius,
Aliud quid illi & maius puto occurſurum.
Abibo enim in Pythona magnam domum perfoſſurus.
Hinc qui abunde inſunt tripodas praclaros & lebetes
Depopulabor, & aurum, abunde & ſplendidum ferrum,
Et multas veſtes tu autem videbis ſi volueris.
Sic hi quidem verbis inter ſe mutuò loquebantur,
Filiusq́ ægidem geſtantis Iouis, ac veneranda Maia.
Aurora a mane-genita lucem mortalibus afferens. (Apollo
Excitabatur ab Oceano profunda fluenta habente: verum

In O-

Ογχηστὸν δ' ἀφίκανε,κιὼν πολυήρατον ἄλσος
Αγνὸν ἐρισφαράγου γαιηόχου· ἔνθα γέροντα
Κνώδαλον εὗρε νέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος
ἀλωῆς·
5 Τὸν πρότερος προσέφη Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς,
Ω γέρον,Ογχηστοῖο βατοδρόπε ποιήεντος,
Βοῦς ἀπὸ Πιερίης διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Πάσας θηλείας,πάσας κεράεσσιν ἑλικτὰς
Εξ ἀγέλης· ὁ δὲ ταῦρος ἐβόσκετο μοῦνος ἀπ' ἄλλων
10 Κυάνεος· χαροποὶ δὲ κύνες κατόπισθεν ἕποντο
Τέσσαρες,ἠΰτε φῶτες ὁμόφρονες,οἱ μὲν ἔλειφθεν
Οἵ τε κύνες,ὅ,τε ταῦρος (ὃ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκται)
Ταὶ δ' ἔβαν,ἠελίοιο νέον καταδυομένοιο,
Εκ μαλακοῦ λειμῶνος,ἀπὸ γλυκεροῖο νομοῖο·
15 Ταῦτά μοι εἰπὲ γεραιὲ παλαιγενὲς,εἴ που ὄπωπας
Ανέρα ταῖς δ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον.
Τὸν δ' ὁ γέρων μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ω φίλος,ἀργαλέον μὲν,ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο
Πάντα λέγειν· πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδῖται,
20 Τῶν οἱ μὲν,κακὰ πολλὰ μεμαότες,οἱ δὲ μάλ'
ἐσθλά,
Φοιτῶσιν· χαλεπὸν δὲ δαήμεναί ἐστιν ἕκαστον.
Αὐτὰρ ἐγὼ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Εσκαπτον περὶ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέ-
25 δοιο·
Παῖδα δ' ἔδοξα φέριστε,σαφὲς δ' οὐκ οἶδα
νοῆσαι,
Οστις ὁ παῖς ἅμα βουσὶν ἐϋκραίρῃσιν ὀπήδει.
Νήπιος,εἶχε δὲ ῥάβδον ἐπιστροφάδην δ'
30 ἐβάδιζεν.
Εξοπίσω δ' ἀνέεργε,κάρη δ' ἔχεν ἀντίον αὐτῷ.
Φῆ ῥ' ὁ γέρων.ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε Φοῖβος Απόλλων·
Οἰωνὸν δ' ἐνόει τανυσίπτερον,αὐτίκα δ' ἔγνω
Φηλητὴν γεγαῶτα Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
35 Εσσυμένως δ' ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Απόλλων
Ες Πύλον ἠγαθέην,διζήμενος εἰλίποδας βοῦς.

Πορφυ-

In Oncheſtum peruenit iter faciēs,multum amabilem lucum,
Purum grauiſtrepi terram cingentis,Neptuni,vbi ſenem
Silicernium inuenit, qui colligebat prope extra viam ſepem
vineæ.
Quem prior alloquutus eſt Latonæ valde inclytus filius,
O ſenex,Oncheſti-rubos colligens herboſi,
Boues à Pieria quærens huc venio.
Omnes fœminas,omnes cornibus intortas
Ex armento: taurus autem paſcebatur ſolus ſeorſum ab aliis
Niger horrendi verò canes à tergo ſequebantur
Quatuor,tanquam homines vnanimes:hi quidem relicti ſunt
Canesq; & taurus,(quod vtique mirum eſt)
Hæ verò abierunt ſole recens occidente,
Ex molli prato.à dulci paſcuo.
Hæc mihi dic ſenex olim-nate,ſicubi vidiſti
Virum has ad boues facientem iter.
Huic verò ſenex verbis reſpondens dixit.
O amice,difficile quidem quæcunque[quis]oculis viderit,
Omnia dicere,multi enim iter faciunt viatores:
Quorum alij quidem mala multa quærentes , alij verò valde bona.
Accedunt:difficile autem cognoſcere eſt vnumquodque.
Verum ego totum diem vſque ad ſolis occaſum
Fodiebam [terram]circa fertilem collem vineæ vitibus conſitum-ſolum-habentis.
Puerum autem vidi ô optime,manifeſtè verò non noui [id eſt,
non potui]cognoſcere. (erecta-gerentes ſequebatur
Quiſnam ille puer [eſſet , qui] ſimul boues pulchre capita-
Infans , tenebat autem virgam , ac modò huc-modo illuc ſe-conuertens incedebat.
A tergo.a.cohibuit,caput autem habebat contrarium ſibi.
Dixit vtiq; ſenex,hic autē celerius viā ibat Phœb.Apollo:
Volucrē.v animaduertit alis extēſis-volantē , ſtatim.a.nouit
Impoſtorem natum Iouis filium Saturnij.
Impetuoſè autem ruit rex Iouis filius Apollo.
Ad Pylum valde diuinam,quærens flexipedes boues.

Purpurea

Πορφυρέῃ νεφέλῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμοις.
Ἴχνιά τ' εἰσενόησεν ἑκηβόλος, εἶπέ τε
μῦθον,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἴχνια μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθοκραιράων,
Ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα.
Βήματα δ' οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίνεται οὔτε γυναικὸς.
Οὔτε λύκων πολιῶν, οὔτ' ἄρκτων, οὔτε λεόντων·
Οὔτέ τι κεν ταύρου λασιαύχενός ἐστιν ὁμοῖα,
Ὅστις τοῖα πέλωρα βιβᾷ ποσὶ καρπαλίμοισιν,
Αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο.
Ὣς εἰπὼν ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὄρος καταειμένον ὕλῃ
Πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθά τε νύμφη
Ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
Ὀδμὴ δ' ἱμερόεσσα δι' οὔρεος ἠγαθέοιο
Κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα, ταναύποδα βόσκετο ποίην.
Ἔνθα τότε σπεύδων κατεβήσατο λάϊνον οὐδὸν
Ἄντρον ἐς ἠερόεν ἑκατηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς
Χωόμενον περὶ βουσὶν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα,
Σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ', ἠΰτε πολλὴν
Πρέμνων ἀνθρακιὴν ὕλης σποδὸς ἀμφικαλύπτει·
Ὣς Ἑρμῆς ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν
ἑαυτόν.
Ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε
Δή ῥα νεόλλουτος προκαλεύμενος ἥδυμον ὕπνον
Ἀργησ, εἰνέτεόν τε χέλυν ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε.
Γνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
Νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
Παῖδ' ὀλίγον δολίῃσ' εἰλυμένον ἐντροπίῃσι.
Παπτήνας δ' ἀνὰ πάντα μυχὸν μεγάλοιο δόμοιο,
Τρεῖς ἀδύτους ἀνέῳγε, λαβὼν κληΐδα, φαεινήν.
Νέκταρος ἐμπλείους ἠδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς.
Πολλὸς δὲ χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
Πολλὰ δὲ φοινικόεντα καὶ ἄργυφα εἵματα νύμφης,

Οἷα

Purpurea nebula coopertus amplis humeris.
Veſtigiáque cernens conſiderauit procul iaculans, dixitque
verbum,
Papæ, certè magnum miraculum hoc oculis video.
Veſtigia quidem hæc ſunt boum erecta capita gerentium.
Verum retrò conuerſa ſunt in aſphodelo refertum pratum.
Greſſus autem neque viri hi ſunt, neque mulieris,
Neque luporum canorum, neque vrſorum: neque leonum,
Neque vtique tauri denſa ceruice ſunt ſimiles,
Qui talia monſtra incedens facit pedibus velocibus,
Grauia quidem hinc via, verum grauiora inde via.
Sic locutus properè diſceſſit rex Iouis filius Apollo.
Cyllenes autem peruenit in montem peramictum ſylua,
Petra in latibulum profundæ vmbroſa, vbique nympha.
Immortalis peperit Iouis filium Saturnij,
Odor autem optabilis per montem valde diuinum
Spargebatur multus, ac oues extenſipedes paſcebant herbam,
Illuc tunc feſtinans deſcendit lapideum ſolum
Antrum in obſcurum longè-iaculans ipſe Apollo,
Hunc autem quum vidiſſet Iouis ac Maiæ filius
Iratum ob boues procul iaculantem Apollinem,
Faſcias intro ingreſſus eſt odoriferas, vt multam (cum tegit
Carbonum ſtruem ex truncis arborum ſylua factam cinis cir-
Sic Mercurius longè-operantem conſpicatus ſubtraxit ſe ip-
ſum: (déſque
In breui autem [temporis ſpatio] contraxit caput manúſque pe-
Vtique nuper lotus prouocans dulcem ſomnum,
Venationis recenſque inuentam teſtudinem ſub ala tenebat.
Cognouit autem neque ignorauit Iouis & Latonæ filius
Nympham montanam præclaram, & charum filium,
Puerum paruum doloſis inuolutum verſutiis,
Circumſpiciens igitur omnem receſſum magnæ domus.
Tria penetralia aperuit ſumpta claue lucente,
Nectare plena & ambroſia amabili.
Multum autem aurum & argentum intus iacebat.
Multa etiam purpurea, & alba veſtes nymphæ.

Οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν.
Ἔνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μεγάλοιο δόμοιο
Λητοΐδης, μύθοισι προσηύδα κύδιμον Ἑρμῆν,
Ὦ παῖ ὃς ἐν λίκνῳ κατακείαι, μήνυέ μοι βοῦς
Θᾶττον ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
Ῥίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
Εἰς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐς φάος οὐδὲ πατὴρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
Ἐρρήσεις, ὀλίγοισιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.
Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι,
Λητοΐδη, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπες;
Καὶ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις;
Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
Οὐκ, ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην,
Οὔτε βοῶν ἐλατῆρι κραταιῷ φωτὶ ἔοικα.
Οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·
Ὕπνος ἐμοί γε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρός,
Σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά.
Μή τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη.
Καί κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
Παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
Βουσὶ μετ' ἀγραύλοισι. τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
Χθὲς γενόμην, ἁπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών.
Εἰ δὲ θέλεις, πατρὸς κεφαλὴν μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
Μήτε τιν' ἄλλον ὄπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων.
Αἵ τινες αἱ βόες εἰσί τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων,
Ὀφρῦς ῥιπτάζεσκεν, ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Μάκρ' ἀποσυρίζων, ἅλιον μῦθον ἀκούων.
Τὸν δ' ἁπαλὸν γελάσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ὦ πέπον ἠπεροπευτὰ δολοφραδές, ἦ σε μάλ' οἴω
Πολλάκις ἀντιτορεῦντα δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἔννυχον οὐχ ἕνα μοῦνον ἐπ' οὔδεϊ φῶτα καθίσσαι,

Quales deorum beatorum ſacra domus intus habent.
Vbi poſtquam perſcrutatus eſt receſſus magna domus
Latonius, verbis alloquutus eſt inclytum Mercurium,
O fili qui in cunis recubas, indica mihi boues
Ocius, quoniam celeriter nos diſsidebimus non vti par eſt.
Proijciam enim te iactum in Tartarum obſcurum,
In obſcuritatem malam mortis & ineuitabilem: neque te mater
In lucem, neque pater liberatum reducet, ſed ſub terra
Peribis, paucos inter viros principatum obtinens:
Huic Mercurius verbis reſpondebat verſutis,
Latonie quem hunc crudelem ſermonem dixiſti?
Et boues agreſtes quærens huc veni?
Non vidi, non audiui, non alterius verbum audiui.
Non indicabo, non indicij præmium acceptum aſportabo.
Neque boum abactori violento homini ſimilis ſum:
Non meum opus hoc, antea verò mihi alia cura erant:
Somnus mihi cura eſt, ac noſtra matris lac,
Faſciamque circa humeros habere, ac calida lauacra,
Ne quis hoc ſentiat, vnde hæc contentio orta ſit.
Et vtique magnum miraculum inter immortales eſſet,
Puerum nuper natum per veſtibulum tranſire,
Bobus cum agreſtibus, hoc autem indecorè dicis.
Heri natus ſum molles. a pedes; aſpera. v ſubeſt terra,
Si autem vis, patris caput, magnum iuſiurandum iurabo,
Neque quidem ego, neque ipſe promitto me autorem eſſe,
Neque aliquem alium vidi boum furem veſtrarum.
Quænam iſta boues ſunt? famam enim ſolam audio.
Sic vtique dixit, & frequenter à palpebris micans,
Superciliis iactatis nutabat, aſpiciens huc & illuc,
Longè ſibilum emittens: vanum tanquam verbum audiens.
Hunc autem molliter ridens alloquutus eſt longè-operans Apollo
O puerule, deceptor, dolos cogitans, profectò te valde puto
Sæpius perfodientem domos bene habitatas,
Nocturnum, non vnum tantum in ſolo hominem collocaturum

Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου οἷ' ἀγορεύεις.
Πολλοὺς δ' ἀγραύλοις ἀκαχήσεις μηλοβοτῆρας
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὁπόταν κρειῶν ἐρατίζων
Αντήσῃς ἀγέλῃσι βοῶν καὶ πώεσι μήλων.
Αλλ' ἄγε, μὴ πύματον καὶ ὕστατον ὕπνον ἰαύσῃς.
Εκ λίκνου κατάβαινε μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε.
Τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθανάτοις γέρας ἕξεις,
Αρχὸς φηλητέων κεκλήσεαι ἤματα πάντα.
Ως ἄρ' ἔφη καὶ παῖδα λαβὼν φέρε φοῖβος Απόλλων,
Σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Αργειφόντης
Οἰωνὸν προέηκεν ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ,
Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην,
Εσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε· τοῖο δ' Απόλλων
Εκλυεν, ἐκ χειρῶν δὲ χαμαὶ βάλε κύδιμον Ερμῆν.
Εζετο δὲ προπάροιθε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
Ερμῆν κερτομέων καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Θάρσει σπαργανιῶτα Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
Εὑρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα,
Τούτοις οἰωνοῖς· σὺ δ' αὖθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.
Ως φάτ'· ὁ δ' αὖτ' ἀνόρουσε θοῶς Κυλλήνιος Ερμῆς
Σπουδῇ ἰών· ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χερσὶν ἐώθει,
Σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐλιγμένος, εἶπε δὲ μῦθον,
Πῇ με φέρεις ἑκάεργε, θεῶν ζαμενέστατε πάντων;
Η με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις.
Ω πόποι, εἴθ' ἀπόλοιτο βοῶν γένος. οὐ γὰρ ἔγωγε
Υμετέρας ἔκλεψα βόας, οὐδ' ἄλλον ὄπωπα,
Αἵ τινές εἰσι βόες· τὸ δὲ δὴ κλέος οἶον ἀκούω.
Δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παραὶ Ζηνὶ Κρονίωνι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα διαρρήδην ἐρέεινον
Ερμῆς τ' οἰοπόλος καὶ Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός,
Αμφὶς θυμὸν ἔχοντες, ὁ μὲν νημερτέα φωνὴν
Οὐκ ἀδίκως ἐπὶ βουσὶν ἐλάζυτο κύδιμον Ερμῆν·
Αὐτὰρ ὁ τέχνῃσίν τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν

Conuaſantem, [ac omnia compilantem,] per domum abſque
ſtrepitu, qualia dicis,
Multos autem agreſtes dolore afficies ouium paſtores,
Montis in cauernis: quando carnes cupiens,
Occurres armentis boum, & gregibus ouium.
Sed age, ne vltimum ac poſtremum ſomnum dormias
Ex cunis deſcende nigræ noctis ſocie.
Hunc enim & poſtea inter immortales honorem habebis.
Princeps furum vocaberis diebus omnibus.
Sic effatus eſt, & puerum captũ ferebat Phœbus Apollo.
Simúlque [rem] in animo cogitans tunc fortis Argicida.
Augurium emiſit eleuatus in manus,
Miſerum ventris famulum, impurum nuntium.
Impetuoſe autem poſt ipſum ſternutauit hunc verò Apollo
Audiebat, ex manibus ad humum iecit inclytum Mercurium.
Sedit autem antè, licet percupidus via.
Mercurium conuitiis inſectans, ac illi verbum dixit,
Confide faſciate Iouis & Maiæ fili,
Inueniam & poſtea boum fortia capita.
His auguriis, rectè autem rurſus viæ dux eris
Sic dixit: hic autem rurſus impetum fecit celeriter Cyllenius Mercurius,
Studio incedens, ambas autem ad aures manibus impellebat
Faſciam circa humeros inuolutus, dixit autem verbum,
Quò me fers procul operans deorum fortiſsime omnium?
Certè me boum cauſa ſic iratus agitans verſas
O facinus indignum, vtinam boum periiſſet genus, neque enim
Veſtras furatus ſum boues neque alium vidi (ego
Quænam ſunt [hæ] boues? famam enim ſolum audio.
Da verò iudicium, & ſuſcipe apud Iouem Saturnium.
Verum poſtquam ſingula propalam ediſſeruiſſent
Mercuriusq; ſoliuagus & Latonæ preclarus filius,
Diuerſam ſententiam habentes, hic quidem [vt dicam] veram vocem.
Non iniuſtè pro bobus capiebat inclytum Mercurium:
Verum hic artibusq; & blandis ſermonibus

Ἤθελεν ἐξαπατᾶν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον,
Αὐτὰρ ἐπεὶ πολύμητις ἐὼν πολυμήχανον εὗρεν,
Ἐσσυμένως δὴ ἔπειτα διὰ ψαμάθοιο βάδιζε
Πρόσθεν, ἀτὰρ κατόπισθε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱός·
Αἶψα δ' ἵκοντο κάρηνα θυώδεος Οὐλύμποιο,
Ἐς πατέρα Κρονίωνα, Διὸς περικαλλέα τέκνα.
Κεῖθι γὰρ ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.
Εὐμυλίη δ' ἔχ' Ολυμπον ἀγάννιφον· ἀθάνατοι δὲ
Ἄφθιτοι ἠγερέθοντο ποτὶ πτύχας Οὐλύμποιο
Ἔστησαν δ' Ἑρμῆς τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Πρόσθε Διὸς γούνων. ὁ δ' ἀνείρετο φαίδιμον υἱὸν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Φοῖβε, πόθεν ταύτην μενοεικέα ληΐδ' ἐλαύνεις,
Παῖδα νέον γεγαῶτα, φυὴν κήρυκος ἔχοντα;
Σπουδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἦλθε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ὦ πάτερ ἦ τάχα μῦθον ἀκούσεαι οὐκ ἀλαπαδνόν,
Κερτομέων ὡς οἶος ἐγὼ φιλοληΐός εἰμι.
Παῖδά τιν' εὗρον τόνδε διαπρύσιον κεραϊστὴν
Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσσας,
Κέρτομον οἷον ἔγωγε θεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα,
Οὐδ' ἀνδρῶν ὁπόσοι λησίμβροτοι εἰσ' ἐπὶ γαίῃ.
Κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ᾤχετ' ἐλαύνων
Ἑσπέριος παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Εὐθυπόρον δ' ἐλάων, τὰ δ' ἄρ' ἴχνια δοιὰ πέλωρα
Οἷά τ' ἀγάσσασθαι καὶ ἀγαυοῦ δαίμονος ἔργα.
Τῇσιν μὲν γὰρ βουσὶν ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα
Ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα·
Αὐτὸς δ' οὗτος ὅδ' ἐκ τὶς ἀμήχανος, οὔτ' ἄρα ποσσὶν.
Οὔτ' ἄρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον.
Ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κέλευθα·
Τοῖα πέλωρ' ὡς εἴ τις ἀραιῇσι δρυσὶ βαίνοι.

Ὄφρα

Volebat decipere Cyllenius argẽteo arcu decorũ Apollinem.
Verùm quoniam callidus licet eſſet, verſutum invenit.
Impetuoſe poſtea per arenam ibat
Antè: ſed à tergo Iovis & Latonæ filius:
Statim autem venerunt ad vertices odoriferi Olympi.
Ad patrem Saturnium, Iovis præclari nati.
Ibi enim ambobus iudicij depoſita erant talenta.
Rumor autem habebat Olympum valde nivoſum, immortales verò
Incorruptibiles aggregabantur ad faſtigia Olympi.
Steterunt. a. Mercuriusq́; & argenteo-arcu-decorus Apollo
Ante Iovis genua, hic. a. interrogavit illuſtrem filium
Iupiter altitonans, ac illi verbum dixit,
Phœbe unde hanc animo-gratam prædam agis,
Puerum nuper genitum, indolem præconis habentem
Seria hæc res deorum ad cœtum venit.
Huic autem rurſus dixit rex procul-operans Apollo,
O pater, profectò ſtatim ſermonem audies non inanem,
Conviciis inſectans [me] quaſi ſolus ego prædæ cupidus eſſem.
Puerum quendam inveni hunc celebrem populatorem,
Cyllenæ in montibus multum ſpatium permenſus,
Convitiatorem, qualem ego ſaltem deorum non alium vidi,
Neque virorum, quotquot oblivione-præditi- mortales ſunt ſuper terram.
Furatus autem ex prato meas boves abegit
Veſpertinus apud littus multiſoni maris.
Recta-via verò abigens [abijt.] hæc verò utique veſtigia duplicia monſtroſa
Digna ſunt admiratione, & illuſtris dæmonis opera.
Hiſce enim bobus ad aſphodelo-refertum pratum
Contrarios greſſus habens pulvis oſtendebat niger:
Ipſe verò ſolus hic extra [pratum] callidiſſimus, neque pedibus,
Neque manibus incedebat per arenoſum locum.
Verùm aliud quoddam conſilium habens, terebat itinera.
Talia monſtra [faciens] quemadmodum ſiquis raris quercubus incederet.

Ὄφρα μὲν οὖν ἐδίωκε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
Ῥεῖα μάλ' ἴχνια πάντα διέπρεπεν ἐν κονίῃσιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν,
Ἄφραστος γένετ' ὦκα βοῶν στίβος ἠδὲ καὶ
αὐτοῦ
Χῶρον ἀνὰ κρατερόν. τὸν δ' ἐφράσατο βροτὸς ἀνὴρ
Εἰς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίῃ κατέερξε,
Καὶ διὰ πῦρ μάλ' ἄμησεν ὁδοῦ, τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ'
ἔνθα,
Ἐν λίκνῳ κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ ἐοικώς,
Ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι κατὰ ζόφον· οὐδέ κεν αὐτὸν
Αἰετὸς ὀξὺ λάων ἐσκέψατο· πολλὰ δὲ χερσὶν
Αὐγὰς ὠμόργαζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.
Αὐτὸς δ' αὐτίκα μῦθον ἀπηλεγέως ἀγόρευεν.
Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
Οὐδέ κε μηνύσαιμ', οὐδ' ἂν μήνυτρον ἀροίμην.
Ἤτοι ἄρ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἑρμῆς δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀμειβόμενος ἔπος ηὔδα,
Δείξατο δ' εἰς Κρονίωνα θεῶν σημάντορα πάντων.
Ζεῦ πάτερ, ἤτοι ἐγώ σοι ἀληθείην καταλέξω·
Νημερτής τε γάρ εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι.
Ἦλθεν ἐς ἡμετέρου διζήμενος εἰλίποδας βοῦς
Σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο·
Οὐδὲ θεῶν μακάρων ἄγε μάρτυρας οὐδὲ κατόπτας.
Μηνύειν δ' ἐκέλευεν ἀναγκαίης ὕπο πολλῆς.
Πολλὰ δέ μ' ἠπείλησε βαλεῖν ἐς Τάρταρον
εὐρύν.
Οὕνεχ' ὁ μὲν τέρεν ἄνθος, ἔχει φιλοκυδέος ἥβης,
Αὐτὰρ ἐγὼ χθιζὸς γενόμην τὰ δὲ οἶδε καὶ αὐτός.
Οὔτι βοῶν ἐλατῆρι κραταιῷ φωτὶ ἐοικώς·
Πείθεο (καὶ γὰρ ἐμεῖο πατὴρ φίλος, εὔχεαι εἶναι)
Ὡς οὐκ οἴκαδ' ἔλασσα βόας, (ὡς ὄλβιος εἴην)
Οὐδ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην. τόδε δ' ἀτρεκέως ἀγορεύω,
Ἠέλιον μάλα αἰδέομαι, καὶ δαίμονας ἄλλους,
Καὶ σὲ φιλῶ, καὶ τοῦτον ὀπίζομαι· οἶσθα καὶ αὐτός

Ὡς

Quouſque igitur boues ſectabatur per arenoſum locum,
Facillimè veſtigia omnia apparebant in puluere.
Verùm poſtquam arenæ magnum callem pertranſiuit,
Inconſpicabilis factus eſt celeriter boum callis, atque ipſius
Locum ſuper fortem [.i. ſolidum.] hunc autem animaduertit
mortalis vir
Ad Pylum ſtatim agentem boum genus latifrontium.
Verùm poſtquam has quidem inquiete ſacrificauit,
Et per ignem valde meſſuit viæ, [id eſt multum itineris confe-
cit,] partim quidem hic, partim verò illic,
In cunis iacebat nigræ noctis ſimilis,
Antro in obſcuro in tenebris: neque vtique ipſum
Aquila acutè videns vidiſſet: multùm autem manibus
Splendores ſimul ciebat, dolum moliens.
Hic autem ſtatim verbum audacter dicebat,
Non vidi, non audiui, non alterius verbum audiui,
Neque vtique indicabo, neque indicij-præmium accipiam.
Sic vtique conſpicatus fecit Phœbus Apollo.
Merc. a. contrà ab altera parte reſpondens verbum dixit.
Dixit autem ad Saturnium deorum principem omnium;
Iupiter pater, certè ego tibi veritatem dicam,
Verax enim ſum, & non noui mentiri.
Venit ad noſtri [antri ſedes,] quærens flexipedes boues
Hodie ſole recens oriente.
Neque deorum beatorum duxit teſtes, neque ſpeculatores.
Indicare autem iubebat neceſſitate ex multa
Multùm verò me minatus ſe iacturum in Tartarum latum,
Quoniam hic quidem mollem florem habet gloriam-amantis
pubertatis.
Verùm ego heri natus ſum, hocq; nouit & ipſe,
Nequaquam boum abactori violento ſimilis.
Crede, (etenim meum patrem charum te gloriaris eſſe)
Quòd non domum abegi boues, (ſic felix ſim.)
Neque [antri] limen tranſii hoc autem vere dico,
Solem valde reuereor, ac deos alios,
Et te amo, & hunc obſeruo, noſti & ipſe,

Ὡς οὐκ αἴτιός εἰμι. μέγαν δ' ἐπιδέχομαι ὅρκον·
Οὐ μὰ τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια,
Καί ποτ' ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὲ νηλέα φωνήν,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι. σὺ δ' ὁπλοτέροισιν ἄρηγε.
Ὣς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος Ἀργειφόντης·
Καὶ τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένῃ, οὐδ' ἀπέβαλλε.
Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν, ἰδὼν κακομηδέα παῖδα,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀρνεύμενον ἀμφὶ βόεσσιν.
Ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
Ζητεύειν, Ἑρμῆν δὲ διάκτορον ἡγεμονεύειν,
Καὶ δεῖξαι τὸν χῶρον ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο,
Ὅππῃ δ' αὖ ἀπέκρυψε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.
Νεῦσεν δὲ Κρονίδης, ἐπεπείθετο δ' ἀγλαὸς Ἑρμῆς·
Ῥηϊδίως γὰρ ἔπειθε Διὸς νόος Αἰγιόχοιο.
Τὼ δ' ἄμφω σπεύδοντο Διὸς περικαλλέα τέκνα
Ἐς Πύλον ἠμαθόεντα δ' ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἷξον,
Ἀγροὺς δ' ἐξίκοντο καὶ αὔλιον ὑψιμέλαθρον,
Ἧχ' οὗ δὴ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.
Ἔνθ' Ἑρμῆς μὲν ἔπειτα κιὼν παρὰ λάϊνον ἄντρον,
Εἰς φῶς ἐξήλαυνε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα·
Λητοΐδης δ' ἀπάτερθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Πέτρῃ ἐπ' ἠλιβάτῳ, τάχα δ' ἤρετο κύδιμον Ἑρμῆν,
Πῶς ἐδύνω δολομῆτα δύω βόε δειροτομῆσαι
Ὧδε νεογνὸς ἐὼν καὶ νήπιος; αὐτὸς ἔγωγε
Θαυμαίνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος· οὐδέ τί σε χρὴ
Μακρὸν ἀέξεσθαι Κυλλήνιε Μαιάδος υἱέ.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περίστρεφε καρτερὰ δεσμὰ
Ἄγνυ ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἶψα φύοντο
Αὐτόθεν ἀμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσι,
Ῥεῖά τε καὶ πάσῃσιν ἐπ' ἀγραύλῃσι βόεσσιν,
Ἑρμέω βουλῇσι κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Θαύμασεν ἀθρήσας. τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
Χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, πῦρ ἀμαρύσσων,
Ἐγκρύψαι μεμαώς. Λητοῦς δ' ἐρικυδέος υἱὸν

Ῥεῖα

Quòd in culpa non ſum. magnum.a.addam iuſiurandum.
Non per hæc immortalium bene inſtructa veſtibula,
Et aliquando ego huic retribuam tandem crudelem vocem.
Quamuis fortis ſit.tu.a.iunioribus auxiliare.
Sic dixit, annuens oculis Cyllenius Argicida,
Et faſciam tenebat ſub vlna neque abyciebat.
Iupiter autem valde arriſit videns verſutum puerum.
Rectè & ſcienter negantem de bobus.
Ambos autem iuſſit concordem animum habentes,
Quærere, Mercurium autem internuncium via-ducem eſſe,
Ac oſtendere locum cum innocentia animi
Vbique celauit boum fortia capita.
Annuit.a.Saturnius: paruit verò præclarus Mercurius:
Facilè enim [eum] flexit Iouis mens Ægidem geſtantis.
Hi autem ambo feſtinabant Iouis præclari filij
Ad Pylum, arenoſum autem ad Alphei vadum peruenêre:
Ad agros verò peruenêre & ſtabulum altum:
Vbi quo-in-loco tunc opes accuratè ſeruabantur noctis in tempore.
Tunc Mercurius quidem deinde profectus ad lapideũ antrũ
In lucem egit boum fortia capita.
Latonius autem ſeorſum intuitus agnouit boum-pelles
Petra in alta, citò.a.interrogauit inclytum Mercurium:
Quo pacto potuiſti verſipellis duorum boũ ceruicem ſecare
Sic recens-natus exiſtens & infans ipſe ego
Miror à tergo tuam vim: neque te oportet
Multum creſcere Cyllenie, Maiæ fili.
Sic vtique dixit: & manibus circũuertebat fortia vincula
Viminum. hæc autem ſub pedibus in terra ſtatim naſcebãtur.
Illinc cum impetu ſurgentia, intorta inter-ſe,
Facileq́; & omnes circum agreſtes boues
Mercurij conſilij verſuti: verùm Apollo [rem]
Admiratus eſt intuitus: tunc vtique fortis Argicida,
Locum toruè inſpexit, ignem [ex oculis] cum micanti ſplendore iaculans,
[Furtum] occultare cupiens, Latonæ.a.valde inclyta filium

Facillimè

Ῥεῖα μάλ' ἐπρήϋνεν ἑκηβόλον ὡς ἔθελ' αὐτὸς,
Καὶ κρατερόν περ ἐόντα λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς,
Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς
Σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
5 Γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ,
Θυμὸν ἀκουάζοντα λύρῃ δ' ἐρατὸν κιθαρίζων
Στῆ ῥ' ὅγε θαρσήσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱὸς
Φοίβου Ἀπόλλωνος· τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων
10 Γηρύετ' ἀμβολάδην, ἐρατὴ δέ οἱ ἕσπετο φωνὴ,
Κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνὴν,
Ὡς τὰ πρῶτα γένοντο, καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος.
Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῇ,
15 Μητέρα Μουσάων· ἡ γὰρ λάχε Μαιάδος υἱόν.
Τοὺς δὲ κατὰ πρέσβιν τε καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστος,
Ἀθανάτους ἐγέραιρε θεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱὸς,
Πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων.
Τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσιν ἀμήχανος αἴνυτο θυμόν·
20 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βουφόνε μηχανιῶτα πονούμενε δαιτὸς ἑταῖρε,
Πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας.
Ἡσυχίως, καὶ ἔπειτα διακρινέεσθαι ὀΐω·
Νῦν δ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ πολύτροπε Μαιάδος υἱέ,
25 Ἦ σοί γ' ἐκ γενετῆς τάδ' ἅμ' ἕσπετο θαυματὰ ἔργα.
Ἠέ τις ἀθανάτων ἠὲ θνητῶν ἀνθρώπων
Δῶρον ἀγαυὸν ἔδωκε, καὶ ἔφρασε θέσπιν ἀοιδήν.
Θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω,
30 Ἣν οὐ πώποτέ φημι δαήμεναι οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
Οὔτε τιν' ἀθανάτων οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι,
Νόσφι σέθεν φιλῆτα Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ,
Τίς τέχνη, τίς Μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων,
Τίς τρίβος· ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα πάρεστιν,
35 Εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα καὶ ἥδυμον ὕπνον ἑλέσθαι.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μούσῃσιν Ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδός,

Facillimè ſedauit longè iaculantem, ſicut volebat ipſe,
Licèt fortis eſſet: capiens autem ſiniſtra manu, [teſtudinem]
Plectro tentabat cantũ: hæc verò [teſtudo] manu [pulſata]
Horrendè ſonuit, riſit autem Phœbus Apollo
Gauiſus. amabilis enim per præcordia venit vox,
[Ad ipſum] animo audientem, lyra verò amabile ludens,
Stabat ille confiſus ad læuam Maiæ filius
Phœbi Apollinis. celeriter autem acute citharam pulſans
Canebat alternatim. amabilis verò illam ſequebatur vox,
Celebrans immortaléſque deos, & terram tenebroſam,
Ut principio nati ſunt, & vt ſortitus eſt partem vnuſquiſque
Mnemoſynen quidem primum dearum honorabat cantione
Matrem Muſarum. hæc enim ſortita eſt Maiæ filium.
Hos autem ex primigenio honore, & vt geniti ſunt ſinguli,
Immortales celebrabat deos, Iouis præclarus filius.
Omnia dicens ornatè, [&] in vlna citharam pulſans.
Huius verò deſiderium in pectore immenſum, vellebat animum,
Et hunc alloquutus verba alata dixit,
Bouicida, verſute, laborans, conuiuij ſocie,
Quinquaginta bobus digna hæc excogitaſti.
Quietè & [amicè nos] poſteà diremptum iri puto.
Nunc autem age, mihi hoc dic verſute Maiæ fili.
Nunquid te à natiuitate hæc ſimul ſequuta ſunt admirabilia opera,
Vel aliquis immortalium, aut mortalium hominum
Donum illuſtre dedit, & dixit diuinam cantionem?
Admirabilem enim hanc nouam vocem audio.
Quam nunquam dico [me] didiciſſe, neque vllum virorum.
Neque vllum immortalium, qui Olympias domos habent,
Præter te, impoſtor, Iouis & Maiæ fili.
Quæ ars, quæ Muſa difficilium curarum,
Quod exercitium? verè enim ſimul hæc tria adſunt,
Ad lætitiam & amorem, ac dulcem ſomnum accipiendum.
Etenim ego Muſarum Olympiarum [ſum] ſectator:

Τῇσι χοροί τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς.
Καὶ μολπὴ τεθαλυῖα, καὶ ἱμερόεις βρόμος αὐλῶν.
Ἀλλ' οὔπω τί μοι ὧδε μετὰ φρεσὶν ὧδε μέλησεν
Οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται.
Θαυμάζω Διὸς υἱὲ τάδ', ὡς ἐρατὸν κιθαρίζεις.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν ὀλίγος περ ἐὼν κλυτὰ μήδεα οἶδας,
Σοί τ' αὐτῷ καὶ μητρὶ τόδ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Ναὶ μὰ τόδε κρανέιον ἀκόντιον, ἦ μὲν ἐγώ σε
Κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον ἡγεμονεύσω,
Δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα, καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω.
Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν,
Εἰρωτᾷς μ' ἑκάεργε περιφραδές· αὐτὰρ ἐγώ σοι
Τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὔτι μεγαίρω.
Σήμερον εἰδήσεις· ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.
Βουλῇ καὶ μύθοισι σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας·
Πρῶτος γὰρ Διὸς υἱὲ μετ' ἀθανάτοισι θαάσσεις
Ἠΰς τε κρατερός τε φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεύς,
Ἐκ πάσης ὁσίης. ἔπορεν δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα·
Καὶ τιμὰς σὲ δέ φασι δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς,
Μαντείας θ' ἑκάεργε Διὸς πάρα, θέσφατα πάντα.
Καὶ νῦν αὐτὸς ἐγὼ παῖδ' ἀφνειὸν δεδάηκα.
Σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι ὅ,ττι μενοινᾷς.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν,
Μέλπεο καὶ κιθάριζε, καὶ ἀγλαΐας ἀλέγυνε,
Δέγμενος ἐξ ἐμέθεν. σὺ δέ μοι φίλε κῦδος ὄπαζε
Εὐμόλπει μετὰ χερσὶν ἔχων λιγύφωνον ἑταίρην,
Καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπιστάμενος ἀγορεύειν·
Εὔκηλος μὲν ἔπειτα φέρειν εἰς δαῖτα θάλειαν,
Καὶ χορὸν ἱμερόεντα, καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον,
Εὐφροσύνην νυκτός τε καὶ ἤματος· ὅστις ἄρ' αὐτὴν
Τέχνῃ καὶ σοφίῃ δεδαημένος ἐξερεείνῃ,
Φθεγγομένη παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει
Ῥεῖα συνηθείῃσιν ἀθυρομένη μαλακῇσιν,

Ἐργασίην

His choreæq; curæ ſunt & præclara via cantionis,
Et cantus florens, & amabilis ſtrepitus tibiarum.
Sed nondum quicquam mihi ſic in mentibus ſic [inquam] cura fuit,
Vt iuuenum conuiuij apta opera exiſtunt.
Admiror Iouis fili hæc, quàm amabiliter citharam pulſas.
Nunc autem quoniam paruus licèt ſis, inclyta conſilia noſti,
Tibique ipſi & matri hoc verè dicam,
Næ per hoc corneum telum, certè quidem ego te
Inclytum inter immortales & beatum ducam [vel principem faciam.]
Daboq; præclara munera, & tandem non te decipiam.
Huic autem Mercurius verbis reſpondebat aſtutis,
Interrogas me procul-operans, rerum perite [Apollo:] verùm ego tibi
Artem noſtram [te] aſcēdere [.i. diſcere,] nequaquam inuideo,
Hodie ſcies, volo autem tibi placidus eſſe
Conſilio & verbis, tu verò mente omnia noſti:
Primus enim Iouis fili inter immortales ſedes,
Bonúſque, fortíſque, amat verò te conſultor Iupiter
Ex omni ſanctitate, dedit autem tibi præclara dona:
Et honores te aiunt didiciſſe ex Iouis conſilio,
Vaticiniaq; ô procul-operans, à Ioue, fata omnia.
Et nunc ipſe ego [te] filium opulentum cognoui:
Tibi autem promptum eſt diſcere quodcunque cupis.
Sed quoniam tibi animus vehementer cupit citharā pulſare,
Cane & citharam pulſa, & gaudia cura,
Accipiens [citharam] à me, tu autem mihi chare gloriam præbe.
Rectè cane in manibus habens dulciuocam ſociam,
Pulchrè & bene ac ornatè ſciens dicere:
Securus quidem deinde fer ad conuiuium floridum,
Et choream amabilem, & ad gloriæ cupidum ludum,
Lætitiam noctiſque & diei: quicunque igitur ipſam
Arte & ſapientia edoctus interrogarit,
Loquens omnigena menti grata docet,
Facilè conſuetudinibus dū-ludendi-cauſa pulſatur mollibus.

Operationem

Εργασίην φθέγγουσα δυσήπαθον. ὃς δέ κεν αὐτὴν
Νῆις ἐὼν τὸ πρῶτον ἐπιζαφελῶς ἐρέεινε,
Μὰψ αὔτως κεν ἔπειτα μετήορά τε θρυλίζοι.
Σοὶ δ᾽ αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι ὅ,ττι μενοινᾷς,
Καί τοι ἐγὼ δώσω ταύτην Διὸς ἀγλαὲ κοῦρε.
Ημεῖς δ᾽ αὖ ὄρεός τε καὶ ἱπποβότου πεδίοιο
Βουσὶ νομοὺς ἑκάεργε νομεύσομεν ἀγραύλοισιν,
Ενθεν ἅλις τέξουσι βόες ταύροισι μιγεῖσαι
Μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας οὐδέ τι σε χρὴ
Κερδαλέον περ ἐόντα περιζαμενῶς κεχολῶσθαι.
Ως εἰπὼν, ὤρεξ᾽. ὁ δ᾽ ἐδέξατο Φοῖβος Απόλλων.
Ερμῇ δ᾽ ἐγγυάλιξεν ἔχων μάστιγα φαεινήν.
Βουκολίας τ᾽ ἐπέτελλεν ἔδεκτο δὲ Μαιάδος υἱὸς
Γηθήσας κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ᾽ ἀριστερὰ χειρὸς
Λητοῦς ἀγλαὸς υἱὸς ἄναξ ἑκάεργος Απόλλων,
Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέλος· ἡ δ᾽ ὑπὸ καλὸν
Ιμερόεν κονάβησε. θεὸς δ᾽ ὑπὸ μέλος ἄεισε.
Ενθα βόας μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα
Ετραπέτην αὐτοὶ δὲ Διὸς περικαλλέα τέκνα
Αψόρροι πρὸς Ολυμπον ἀγάννιφον ἐρρώσαντο,
Τερπόμενοι φόρμιγγι, χάρη δ᾽ ἄρα μητίετα Ζεύς·
Αμφω δ᾽ ἐς φιλότητα συνήγαγε καὶ τὸ μὲν Ερμῆς
Λητοΐδην ἐφίλησε διαμπερὲς, ὡς ἔτι καὶ νῦν,
Σήματ᾽ ἐπεὶ κίθαριν μὲν ἑκηβόλῳ ἐγγυάλιξεν,
Ιμερτὴν δεδαώς. ὁ δ᾽ ὑπωλένιον κιθάριζεν.
Αὐτὸς δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην
Συρίγγων ἐνοπὴν ποιήσατο τηλόθ᾽ ἀκουστήν.
Καὶ τότε Λητοΐδης Ερμῆν πρὸς μῦθον ἔειπε.
Δείδια Μαιάδος υἱὲ, διάκτορε ποικιλομῆτα,
Μή μοι ἀνακλέψῃς κίθαριν καὶ καμπύλα τόξα.
Τιμὴν γὰρ παρὰ Ζηνὸς ἔχεις, ἐπαμοίβια ἔργα
Θήσειν ἀνθρώποισι κατὰ χθόνα πουλυβότειραν.
Αλλ᾽ εἴ μοι τλαίης γε θεῶν μέγαν ὅρκον ὀμόσαι,
Η κεφαλῇ νεύσας ἢ ἐπὶ Στυγὸς ὄβριμον ὕδωρ,
Πάντ᾽ ἂν ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένα καὶ φίλα ἔρδοις.

Καὶ

Operationem dicens infelicem: quicunque verò ipſam
Imperitus exiſtens primum vehementer interrogauit,
Temerè, fruſtrà deinde, ſublimitérque garrit, [.i. inepta, ac
inania verba in aërem temerè iactat.]
Tibi.v. promptum eſt diſcere quodcunque cupis.
Et tibi ego dabo hanc Iouis præclare puer.
Nos autem rurſus montiſque & equos-paſcentis ſoli,
Bobus paſcua ò procul operans paſcemus agreſtibus:
Hinc ſatis parient boues cum tauris mixtæ,
Mixtim fœminasq́, & maſculos: neque te oportet
Aſtutus licèt ſis, vehementer iraſci.
Sic loquutus præbuit: hic.a. ſuſcepit Phœbus Apollo.
Mercurio autem præbuit habens ſcuticam præclaram.
Boum autem curas commiſit, ſuſcepit verò Maiæ filius
Lætus, citharam autem cùm ſuſcepiſſet ad læuam manum
Latonæ præclarus filius rex procul-operans Apollo.
Plectro tentabat cantum: hæc autem pulchrè
Amabilitérque ſonuit, deus verò cantum cecinit.
Tunc boues quidem deinde ad valde diuinum pratum
Verſæ ſunt: ipſi verò Iouis præclari filij
Retrogradi ad Olympum valde niuoſum contenderunt,
Oblectati cithara: gauiſus eſt autem conſultor Iupiter.
Ambos.a. in amicitiam conduxit: & tum quidem Mercurius
Latonium amauit omnino, ſicuti adhuc & nunc,
Signum poſtquam citharam quidem procul-iaculãti præbuit.
Amabilẽ quũ [ludẽdi artẽ eũ] docuiſſet. ille.v. inulnis citharã
Ipſe.v. rurſus alterius ſapientiæ finxit artem: (pulſabat
Fiſtularum vocem fecit procul audibilem.
Et tunc Latonius Mercurium verbis affatus eſt,
Metuo Maiæ fili, internuntie, varia conſilia habens,
Ne mihi furto auferas citharam ac curuos arcus.
Honorem enim à Ioue habes alterna opera
Faciendi hominibus in terra multos nutriente.
Verùm ſi mihi feras deorum magnum iuſiurandum iurare,
Et capite annuens, vel per Stygia fortem aquam,
Omnia utique meo animo grata & iucunda facies,

Καὶ τότε Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε
Μή ποτ' ἀποκλέψειν ὅσ' ἑκηβόλος ἐκτεάτισται,
Μηδέ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ· αὐτὰρ
Ἀπόλλων
Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι,
Μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι
Μήτε θεὸν μήτ' ἄνδρα Διὸς γόνον. ἐκ δὲ τέλειον
Σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι, ἠδ' ἅμα πάντων,
Πιστὸν ἐμῷ θυμῷ καὶ τίμιον. αὐτὰρ ἔπειτα
Ὄλβου καὶ πλούτου δώσω περικαλλέα ῥάβδον,
Χρυσείην, τριπέτηλον, ἀκήριον, ἥ σε
φυλάξει,
Πάντας ἐπικραίνουσα θεοὺς, ἐπέων τε καὶ ἔργων
Τῶν ἀγαθῶν, ὅσα φημὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς.
Μαντείην δὲ φέριστε διοτρεφὲς ἣν ἐρεείνεις,
Οὔτε σε θέσφατόν ἐστι δαήμεναι, οὔτε τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων. τὸ γὰρ οἶδε Διὸς νόος. αὐτὰρ ἔγωγε
Πιστωθεὶς κατένευσα καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Μή τινα νόσφιν ἐμεῖο θεῶν αἰειγενετάων
Ἄλλον γ' εἴσεσθαι Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλήν.
Καὶ σὺ κασίγνητε χρυσόρραπι μή με κέλευε
Θέσφατα πιφαύσκειν ὅσα μήδεται εὐρύοπα Ζεύς.
Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω,
Πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φῦλ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὲν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται ὅστις ἂν ἔλθῃ
Φωνῇ καὶ πτερύγεσσι τεληέντων οἰωνῶν·
Οὗτος ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, οὐδ' ἀπατήσω.
Ὃς δέ κε μαψιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσι
Μαντείην ἐθέλῃσι παρὲκ νόον ἐξερεείνειν
Ἡμετέρην, νοέειν δὲ θεῶν πλέον αἰὲν ἐόντων,
Φήμ' ἁλίην ὁδὸν εἶσιν, ἐγὼ δέ κε δῶρα δεχοίμην.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω Μαίης ἐρικυδέος υἱὲ
Καὶ Διὸς αἰγιόχοιο, θεῶν ἐριούνιε δαῖμον.
Μοῖραι γάρ τινες εἰσὶ κασίγνηται γεγαυῖαι
Παρθένοι, ὠκείῃσιν ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι.
Τρεῖς· κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιτα λευκά,

Οἰκία

Et tunc Maiæ filius promittens annuit
Nunquam ſe furaturum quæcunq; procul-iaculãs poſsideret,
Neque vnquam acceſſurum ad denſam, [id eſt, firmam eius] domum: at Apollo
Latonius annuit in concordia & amicitia.
Neminem chariorem alium inter homines [ſibi] fore,
Neque deum, neque virum, Iouis ſatum: perfectum autem
Signum immortalium, faciam, & ſimul omnium, [maximè]
Fidum meo animo, & honorabilem: verùm poſtea
Felicitatis, & diuitiarum dabo præclaram virgam,
Auream, trium foliorum, ſynceram, quæ te ſeruabit,
Omnes perficiens [.i. perfectos reddens] deos, verborumq; & factorum [magiſtram].
Bonorum, quæcunque dico [me] didiciſſe ex Iouis conſilio.
Vaticinium verò optimè Iouis alumne quod ſciſcitaris,
Neque te fatum eſt diſcere, neque vllum alium
Immortalium. hoc enim nouit Iouis mens: verùm ego,
Fide data annui, ac iuraui forte iuſiurandum,
Nullum præter me deorum immortalium
Alium ſciturum Iouis ſapiens conſilium.
Quare tu frater habens-auream-virgam ne me iubeas
Fata declarare, quæcunq; cogitat latè reſonans Iupiter.
Hominum enim alij nocebo, alium iuuabo:
Multas perluſtrans miſerorum nationes hominum,
Ac ille quidem ex meo vaticinio fructum percipiet quicunque
Voce, ac alis perfectarum auium: (venerit
Hic [inquã] ex meo vaticinio, fructum percipiet, neque [ipſum
Quicunque autem vaniloquis fretus auibus, (decipiam.
Vaticinium voluerit præter mentem interrogare
Noſtram, intelligere autem dijs plus ſemper exiſtentibus,
Dico, [is] irritã viã ibit [.i. iter fruſtrà faciet.] ego. v. dona ac-
Aliud autem tibi dicam Maiæ valde inclyte fili. (cipiam:
Et Iouis Ægidiferi deorum valde-vtilis dæmon,
Parcæ enim quædam ſunt ſorores natæ,
Virgines velocibus gaudentes alis,
Tres, ſuper caput autem conſperſæ farina alba

Οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο,
Μαντείης ἀπάνευθε διδάσκαλοι, ἣν ἐπὶ βουσὶ
Παῖς ἔτ᾽ ἐὼν μελέτησα· πατὴρ δ᾽ ἐμὸς οὐκ ἀλέγιζεν.
Ἐντεῦθεν δ᾽ ἤπειτα ποτώμεναι ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλη,
Κηρία βόσκονται, καί τε κραίνουσιν ἕκαστα.
Αἱ δ᾽ ὅτε μὲν θυίωσιν ἐδηδυῖαι μέλι χλωρὸν,
Προφρονέως ἐθέλουσιν ἀληθείην ἀγορεύειν·
Ἢν δ᾽ ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδεῖαν ἐδωδὴν,
Πειρῶνται δ᾽ ἤπειτα παρὲξ ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
Τὰς τοι ἔπειτα δίδωμι· σὺ δ᾽ ἀτρεκέως ἐρεείνων,
Σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε· καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαείης,
Πολλάκι σῆς ὀμφῆς ἐπακούσεται, αἴ κε τύχῃσι.
Ταῦτ᾽ ἔχε Μαιάδος υἱὲ, καὶ ἀγραύλους ἕλικας βοῦς,
Ἵππους τ᾽ ἀμφιπόλευε καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς·
Καὶ χαροποῖσι λέουσι καὶ ἀργιόδουσι σύεσσι,
Καὶ κυσὶ καὶ μήλοισιν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθὼν,
Πᾶσι δ᾽ ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν·
Οἷον δ᾽ εἰς Ἀΐδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι·
Ὅς τ᾽ ἄδοτός περ ἐὼν, δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον.
Οὕτω Μαιάδος υἱὸν ἄναξ ἐφίλησεν Ἀπόλλων
Παντοίῃ φιλότητι· χάριν δ᾽ ἐπέθηκε Κρονίων.
Πᾶσι δ᾽ ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ὁμιλεῖ.
Παῦρα μὲν οὖν ὀνίνησι, τὸ δ᾽ ἄκριτον ἠπεροπεύει
Νύκτα δι᾽ ὀρφναίην φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ᾽ ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

ΜΟΥΣΑ μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης
Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσε.
Καί τ᾽ ἐδαμάσσατο φῦλα καταθνητῶν ἀνθρώπων.
Οἰωνούς τε διϊπετέας καὶ θηρία πάντα,
Ἠμὲν ὅσ᾽ ἤπειρος πολλὰ τρέφει, ἠδ᾽ ὅσα πόντος·

Domos habitant ſub valle Parnaſi,
Abſque vaticinio magiſtra, quod inter boues
Puer adhuc exiſtens meditatus ſum: pater. a. meus non curabat.
Hinc deinde volantes aliàs in altum [locum]
Fauos depaſcunt. & perficiunt ſingula.
Hæ. a. quando quidem inſanierint edentes mel recens,
Promptè volunt veritatem dicere.
Si verò priuatæ fuerint deorum ſuaui cibo,
Conantur deinde extra viam ducere.
Has tibi poſtea do, tu autem verè inquirens,
Tuam ipſius mentem oblecta, & ſi mortalē virum cognoris,
Sæpe tuum vaticinium exaudiet ſi acciderit.
Hæc habe Maiæ fili, ac agreſtes flexipedes boues,
Equóſque cura, & mulos patientes-laboris.
Et horrendis leonibus, & albidentibus ſuibus,
Et canibus, & ouibus, quæcunque nutrit ampla terra,
Omnibusq; quadrupedibus impera inclyte Mercuri.
Solus autem ad Plutonem profectus nuncius ſis.
Qui nullorum donorum donator quamuis ſit, [tibi tamen] dabit donum non minimum,
Sic Maiæ filium rex amauit Apollo,
Omni amicitia: gratiam autem impoſuit Saturnius:
Cū omnibus. a. hic mortalibus & immortalibus verſabatur:
Parum quidem iuuat, at indiſcriminatim decipit
Noctem per obſcuram gentes mortalium hominum.
Et tu quidem ſic ſalue Iouis & Maiæ fili:
Verùm ego tui & alterius memor ero cantionis.

IN VENEREM.

MVSA, *mihi dic opera multum-aurum-habentis Veneris*
Cypridis, quæque diis dulcem amorem immiſit,
Atque domuit gentes mortalium hominum,
Auéſque aërias, ac feras omnes,
Quaſcunque continens multas nutrit, & quaſcunque pontus

Πᾶσιν δ᾽ ἔργα μέμηλεν ἐϋστεφάνου Κυθερείης.
Τρισσὰς δ᾽ οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ᾽ ἀπατῆσαι,
Κούρην τ᾽ Αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκώπιδ᾽ Αθήνην.
Οὐ γάρ οἱ εὔαδεν ἔργα πολυχρύσου Αφροδίτης,
Αλλ᾽ ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἅδον καὶ ἔργον Αρηος,
Υσμῖναί τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ᾽ ἀλεγύνειν.
Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
Ποιῆσαι σάτινα καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.
Ηδέ τε παρθενικὰς ἁπαλόχροας ἐν μεγάροισιν
Αγλαὰ ἔργ᾽ ἐδίδαξεν, ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἑκάστῃ.
Οὐδέ ποτ᾽ Αρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινὴν
Δάμναται ἐν φιλότητι φιλομμειδὴς Αφροδίτη.
Καὶ γὰρ τῇ ἅδε τόξα, καὶ οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν,
Φόρμιγγές τε χοροί τε, διαπρύσιοί τ᾽ ὀλολυγαὶ,
Αλσεά τε σκιόεντα, δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.
Οὐδὲ μὲν αἰδοίῃ κούρῃ ἅδεν ἔργ᾽ Αφροδίτης
Ιστίῃ, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης·
Αὖτις δ᾽ ὁπλοτάτην βουλῇ Διὸς Αἰγιόχοιο,
Πότνιαν, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων καὶ Απόλλων·
Ηδὲ μάλ᾽ οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν·
Ωμοσε δὲ μέγαν ὅρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστὶν,
Αψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς Αἰγιόχοιο,
Παρθένος ἔσσεσθαι πάντ᾽ ἤματα, δῖα θεάων.
Τῇ δὲ πατὴρ Ζεὺς δῶκε καλὸν γέρας ἀντὶ γάμοιο,
Καί τε μέσῳ οἴκῳ κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο πῖαρ ἑλοῦσα.
Πᾶσιν δ᾽ ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχός ἐστι,
Καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται·
Τάων οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ᾽ ἀπατῆσαι,
Τῶν δ᾽ ἄλλων οὔ πέρ τι πεφυγμένον ἔστ᾽ Αφροδίτην,
Οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραύνου,
Ος τε μέγιστός τ᾽ ἐστὶ μεγίστης τ᾽ ἔμμορε τιμῆς.
Καί τε τοῦ, εὖτε θέλοι, πυκινὰς φρένας ἐξαπαφοῦσα,
Ρηϊδίως συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξὶ,
Ηρης ἐκλελαθοῦσα κασιγνήτης ἀλόχου τε,

Η μέγα

Omnibus autem curæ ſunt opera pulchram coronam habentis Cythereæ.
Tres autem non valet flectere mentibus, neque decipere.
Puellamq́ Ægidiferi Iouis caſiis oculis præditã Palladem.
Neque enim illi placuêre opera aureæ Veneris,
Sed utique illi bellaq́ue placent & officium Martis,
Præliaq́ pugnæq́, ac præclara opera curare.
Prima fabros lignarios viros terreſtres docuit
Facere vehicula & currus variis ære.
Hæcq́ virgines molli carnes in ædibus
Præclara opera docuit, in mente ponens unicuique.
Nunquam Dianam aureas ſagittas habentem ſonoram,
Domat amore venereo riſus amans Venus.
Etenim huic placent arcus ac in montibus feras necare,
Lyræq́ choreæq́ celebréſque ululatus,
Lucique umbroſi iuſtorumque urbs virorum.
Neque quidem venerandæ puellæ placent opera Veneris
Veſtæ, quam primam peperit Saturnus verſutus,
Deinde verò poſtremam, conſilio Iouis Ægidiferi,
Venerandam, quam uxorem expetebant Neptunus & Apollo.
Hæc verò vehementer noluit: ſed rigide recuſauit.
Iurauit. a. magnum iuramentum, quod utique perfectum eſt,
Vbi cepiſſet caput patris Iouis Ægidiferi,
Virginem ſe fore omnibus diebus diuam dearum.
Huic. a. pater Iupiter dedit pulchrum donum loco nuptiarum.
Atque media in domo ſedit pinguedinem capiens,
Omnibus a. in templis deorum honorum particeps eſt.
Et apud omnes mortales deorum honorabilis eſt.
Harum non valet flectere mentes, neque decipere.
Ex aliis verò nemo eſt, qui fugiat Venerem.
Neque deorum beatorum, neque mortalium hominum:
Quin etiam Iouis mentem ſeducit, qui oblectatur fulminibus,
Quique maximus eſt maximúmque ſortitus eſt honorem.
Et huius, quando voluerit, ſapientem mentem decipiens,
Facilè miſcuit cum mortalibus mulieribus,
Iunone clam ſorore & uxore,

Η μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτῃσι θεῇσι.
Κυδίστην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Μήτηρ τε Ρείη Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Αἰδοίην ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν.
Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
Ανδρὶ καταθνητῷ μιχθήμεναι, ὄφρα τάχιστα
Μηδ' αὐτὴ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη·
Καί ποτ' ἐπευξαμένη εἴπῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν
Ηδὺ γελοιήσασα φιλομμειδὴς Αφροδίτη,
Ως ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξὶ,
Καί τε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκον ἀθανάτοισιν,
Ως τε θεὰς συνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις.
Αγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ,
Ος τότ' ἐν ἀκροπόλοις ὄρεσιν πολυπιδάκου Ιδης,
Βουκολέεσκεν βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἐοικώς.
Τὸν δ' ἤπειτα ἰδοῦσα φιλομμειδὴς Αφροδίτη
Ηράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἵμερος εἷλεν.
Ες Κύπρον δ' ἐλθοῦσα, θυώδεα νηὸν ἔδυνεν,
Ες Πάφον ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυώδης·
Ενθ' ἥ γ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
Ενθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Αμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας,
Αμβροσίῳ ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.
Εσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ εἵματα καλά,
Χρυσῷ κοσμηθεῖσα φιλομμειδὴς Αφροδίτη,
Σεύατ' ἐπὶ Τροίην, προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον,
Υψι μετὰ νεφέεσσι θοῶς πρήσσουσα κέλευθον.
Ιδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
Βῆ δ' ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὔρεος· οἱ δὲ μετ' αὐτὴν
Σαίνοντες πολιοί τε λύκοι χαροποί τε λέοντες,
Αρκτοι, παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι
Ηισαν. ἡ δ' ὁρόωσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμὸν·

Καὶ

Quæ longè formâ [eſt] pulcherrima inter immortales deas.
Auguſtiſſimam.a.illam peperit Saturnius verſutus,
Matérque Rhea, Iupiter autem incorruptibilia conſilia ſciens
Venerandam uxorem fecit inclyta ſcientem.
Huícque ipſi Iupiter dulcem amorem iniecit animo,
Viro cum mortali.vt miſceretur,vt quàm celerrimè,
Ne ipſa quidem humani concubitus expers eſſet.
Atque aliquando iactans diceret inter omnes deos,
Dulcè ſubridens riſum-amans Venus,
Quòd vtique deos miſcuit cum mortalibus mulieribus,
Et mortales filios peperit immortalibus.
Quare deas miſcuit cum mortalibus hominibus.
Anchiſæ igitur illi dulcem amorem iniecit animo,
Qui tum in ſummis montibus multiſontis Idæ,
Cuſtodiebat-boues,corpore immortalibus ſimilis:
Hunc autem poſtea cùm vidiſſet riſum-amans Venus,
Amauit,vehementer autem mentem amor cepit.
In Cyprum.a.cùm veniſſet,odoriferum templum ingreſſa eſt,
In Paphum. illic autem [erat] illi templum aráque odorifera
Illuc hæc ingreſſa ianuas impoſuit[.i.clauſit]lucentes.
Ibi autem illam Gratiæ lauarunt,& vnxerunt oleo
Immortali,vt deos decet ſemper exiſtentes,
Ambroſio peplo,quod odoribus ſuffitum illi erat.
Induta autem rectè omnia circa corpus veſtimenta pulchra,
Auro ornata riſum amans Venus.
Contendit Troiam derelicta odora Cypro,
Altè per nubes velociter ſecans iter.
Idam autem peruenit multifontem,matrem ferarum.
Iuit verò rectam ſtabuli viam per montem cum ipſa autem
Adblandientes caniq; lupi terribiléſque leones.
Vrſa,pardíque veloces.ceruorum inſatiabiles
Irruunt: hæc verò inſpiciens in mente oblectabat animum.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἀγχίση κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
Οὔ τίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτῃσιν ἐΐσκεις;
Ἀλλὰ καταθνητή τε, γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ.
5 Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ Πατὴρ ὄνομα κλυτὸς, εἴπου ἀκούεις,
Ὡς πάσης Φρυγίης εὐτειχήτοιο ἀνάσσει.
Γλῶσσαν δ' ὑμετέρην καὶ ἡμετέρην σάφα οἶδα.
Τρῳὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν· ἡ δὲ διαπρὸ
10 Σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε φίλης παρὰ μητρὸς ἑλοῦσα.
Ὡς δή τοι γλῶσσάν τε καὶ ὑμετέρην εὖ οἶδα.
Νῦν δέ μ' ἀνήρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης
Ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
Πολλαὶ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
15 Παίζομεν· ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο·
Ἔνθεν μ' ἥρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης·
Πολλὰ δ' ἐπήγαγεν ἔργα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Πολλὴν δ' ἄκληρόν τε καὶ ἄκτιτον, ἣν διὰ θῆρες
20 Ὠμοφάγοι φοιτῶσι κατὰ σκιόεντας ἐναύλους.
Οὐδὲ ποσὶ ψαύειν ἐδόκουν φυσιζόου αἴης.
Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι
Κουριδίην ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκεῖσθαι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε καὶ ἔφρασεν ἤτοι ὅγ' αὖτις
25 Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
Αὐτὰρ ἐγώ σ' ἱκόμην, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
Ἀλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι ἠδὲ τοκήων
Ἐσθλῶν, (οὐ γάρ τοι γε κακοὶ τοιόνδε τέκοιεν)
Ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλότητος,
30 Πατρί τε σῷ δεῖξον καὶ μητέρι κέδν' εἰδυίῃ,
Σοῖς τε κασιγνήτοις οἵ τοι ὁμόθεν γεγάασιν.
Οὔ σφιν ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα·
Εἴτ' ἀεικελίη γυνὴ ἔσσομαι, ἠὲ καὶ οὐκί.
Πέμψαι δ' ἄγγελον ὦκα μετὰ Φρύγας αἰολοπώλους
35 Εἰπεῖν πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητέρι κηδομένῃ περ.

οἱ

Huic verò reſpondit poſtea Iouis filia Venus.
Anchiſe, auguſtiſſime humi-genitorum hominum,
Non aliqua dea ſum, quid me immortalibus aſſimilas?
Sed mortalis, mulier autem me genuit mater.
Otreus verò eſt pater nomine inclytus, ſicubi [hoc fortaſſe] audiſti,
Qui omnem Phrygiam bene munitam regit.
Linguam autem veſtram, & noſtram apertè noui.
Trois enim in domo me nutrix nutriuit: hæc autem prorſus
Paruam filiam educauit, chara à matre quum accepiſſet.
Sic vtique linguam & veſtram bene noui.
Nunc autem me rapuit habens auream virgam Argicida,
Ex cœtu Dianæ aureas-ſagittas-habentis, ſonoræ.
Multæ autem nymphæ virgines bene dotatæ,
Ludebamus, circa verò multitudo infinita coronata erat.
Inde me rapuit auream virgam habens Argicida,
Multa autem duxit me ad opera mortalium hominum,
Multam etiam [me duxit per regionem prædiorum] exortem, & inædificatam, quam feræ
Crudiuora frequentant per vmbroſas valles.
Neque pedibus tangere videbar viuificantem terram.
Anchiſæ autem me dicebat ad cubilia vocari
Puellam vxorem, tibi autem perpulchros filios naſcituros.
At poſtquam oſtendit, & dixit, hic quidem rurſus
Immortales ad gentes iuit fortis Argicida.
Verum ego ad te veni (fortis enim mihi fuit neceſſitas)
Sed te per Iouem oro, ac per parentes
Bonos, (neque enim mali talem peperiſſent.)
Indomitam me ducens & imperitam venerei congreſſus,
Patrique tuo oſtende, ac matri inclyta ſcienti.
Tuiſque fratribus qui tecum ſimul geniti ſunt.
Non illis indecora nurus ero, ſed decora.
Si qua [in re illis] indecora mulier ſum futura vel etiam non.
Mitte autem nuntium celeriter ad Phrygas varios-equos-habentes
Dic patriq; meo, & matri, licet [de me] ſit ſolicitus.

Hi

Καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλ' ἵμερον· οἱ δ' ἅμα πάντες
Σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλοις.
Αὐτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε.
Τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον οἶον ἀπ' ἄλλων
Ἀγχίσην ἥρωα, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα.
Οἱ δ' ἅμα βουσὶν ἕποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
Πάντες, ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος οἶος ἀπ' ἄλλων
Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπρύσιον κιθαρίζων.
Στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,
Μή μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
Ἀγχίσης δ' ὁρόων ἐφράζετο θαύμαινέν τε
Εἶδός τε μέγεθός τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα.
Πέπλον μὲν γὰρ ἕστο φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
Εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἕλικας κάλυκάς τε φαεινάς.
Ὅρμοι δ' ἀμφ' ἁπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν,
Καλοὶ, χρύσειοι, παμποίκιλοι· ὡς δὲ Σελήνη
Στήθεσσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα,
Χαῖρε ἄνασσ', ἥτις μακάρων τάδε δώμαθ' ἱκάνεις,
Ἄρτεμις, ἢ Λητὼ, ἠὲ χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Ἡ Θέμις ἠϋγενὴς, ἠὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἡ πού τις Χαρίτων δεῦρ' ἤλυθες, αἵ τε θεοῖσι
Πᾶσιν ἑταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται,
Ἡ τις νυμφάων αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Ἡ νυμφῶν αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ βήσεα ποιήεντα.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ
Βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δέ τοι ἱερὰ καλὰ
Ὥρῃσιν πάσῃσι· σὺ δ' εὔφρονα θυμὸν ἔχουσα,
Δός με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἄνδρα.
Ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνον· αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
Δηρὸν ἐῢ ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο,
Ὄλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι,

Τὸν

Et his in pectora iniecit amorem, hi a. ſimul omnes
Bini dormierunt in opacis luſtris.
Ipſa verò ad tabernacula pulchrè facta peruenit.
Hunc autem inuenit in ſtabulis relictum ſolum ab aliis
Anchiſen heroa, à diis pulchritudinem habentem.
Alij verò ſimul boues ſequebantur per paſcua pinguia
Omnes. hic verò in ſtabulis relictus ſolus ab aliis
Verſabatur huc & illuc. claro & peruio ſono citharam pulſans.
Stetit autem coram ipſo Iouis filia Venus,
Virgini indomitæ magnitudine ac forma ſimilis,
Ne ipſam formidaret ante oculos conſpicatus.
Anchiſes autem videns perpendebat, mirabaturq́;
Formámque magnitudinémque & veſtes pretioſas:
Peplo etenim induta erat ſplendidiore ignis radio:
Habebat autem flexos capreolos, calycesq́; lucidas:
Monilia autem circa molle collum perpulchra erant,
Pulchra, aurea, omnifaria: tanquam autem Luna
Pectora circa mollia ſplendebant, miraculum ad videndum.
Anchiſen autem amor cepit, verbum.a. illi contrà dixit,
Salue regina, quæcunque beatorum ad has domos accedis,
Diana, vel Latona, vel aurea Venus,
Vel Themis generoſa vel cæſiis-oculis Pallas,
Vel vtique aliqua Gratiarum huc veniſti, quæ diis
Omnibus ſociantur, ac immortales vocantur.
Vel aliqua nympharum, quæ lucos pulchros habitant.
Aut nympharum, quæ pulchrum montem hunc habitant,
Et fontes fluuiorum, & cauernas pingues,
Tibi autem ego in ſpecula, conſpicuo in loco
Aram faciam: faciamq́; tibi ſacra pulchra,
Horis omnibus [.i. ſemper, ac ſtatis anni temporibus.] tu.v benignum animum habens,
Da me inter Troianos valde decorum eſſe virum.
Fac autem poſtea floridum fœtum, verùm me ipſum
Diu bene viuere, & videre lucem ſolis.
Beatum inter populos, & ſenectutis ad limen venire.

Huic

Καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλ' ἵμερον· οἱ δ' ἅμα πάντες
Σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλους·
Αὐτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε.
Τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον οἶον ἀπ' ἄλλων
Αγχίσην ἥρωα, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα.
Οἱ δ' ἅμα βουσὶν ἕποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
Πάντες, ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος οἶος ἀπ' ἄλλων
Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπρύσιον κιθαρίζων.
Στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη,
Παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,
Μή μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
Αγχίσης δ' ὁρόων ἐφράζετο θαύμαινέν τε
Εἶδός τε μέγεθός τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα.
Πέπλον μὲν γὰρ ἕεστο φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
Εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἕλικας κάλυκάς τε φαεινάς.
Ορμοι δ' ἀμφ' ἁπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν,
Καλοὶ, χρύσειοι, παμποίκιλοι· ὡς δὲ Σελήνη
Στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Αγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα,
Χαῖρε ἄνασσ'. ἥτις μακάρων τάδε δώμαθ' ἱκάνεις,
Αρτεμις, ἢ Λητὼ, ἠὲ χρυσῆ Αφροδίτη,
Η Θέμις ἠϋγενὴς, ἠὲ γλαυκῶπις Αθήνη.
Η πού τις Χαρίτων δεῦρ' ἤλυθες, αἵ τε θεοῖσι
Πᾶσιν ἑταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·
Η τις νυμφάων αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Η νυμφῶν αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ βήσεα ποιήεντα.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ,
Βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δέ τοι ἱερὰ καλὰ
Ωρῃσιν πάσῃσι. σὺ δ' εὔφρονα θυμὸν ἔχουσα,
Δός με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἄνδρα.
Ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνον αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
Δηρὸν ἐΰ ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο,
Ολβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι,

Τὸν

Et his in pectora iniecit amorem, hi a. ſimul omnes
Bini dormierunt in opacis luſtris.
Ipſa verò ad tabernacula pulchrè facta peruenit.
Hunc autem inuenit in ſtabulis relictum ſolum ab aliis
Anchiſen heroa, à diis pulchritudinem habentem.
Alij verò ſimul boues ſequebantur per paſcua pinguia
Omnes. hic verò in ſtabulis relictus ſolus ab aliis
Verſabatur huc & illuc. claro & peruio ſono citharam pulſans.
Stetit autem coram ipſo Iouis filia Venus,
Virgini indomitæ magnitudine ac forma ſimilis,
Ne ipſam formidaret ante oculos conſpicatus.
Anchiſes autem videns perpendebat mirabaturq́;
Formámque magnitudinémque & veſtes pretioſas:
Peplo etenim induta erat ſplendidiore ignis radio:
Habebat autem flexos capreolos, calycasq́; lucidas:
Monilia autem circa molle collum perpulchra erant,
Pulchra, aurea, omnimaria: tanquam autem Luna
Pectora circa mollia ſplendebant, miraculum ad videndum.
Anchiſen autem amor cepit, verbum. a. illi contrà dixit,
Salue regina, quæcunque beatorum ad has domos accedis,
Diana, vel Latona, vel aurea Venus.
Vel Themis generoſa vel cæſiis-oculis Pallas,
Vel vtique aliqua Gratiarum huc veniſti, quæ diis
Omnibus ſociantur, ac immortales vocantur.
Vel aliqua nympharum, quæ lucos pulchros habitant.
Aut nympharum, quæ pulchrum montem hunc habitant,
Et fontes fluuiorum, & cauernas pingues,
Tibi autem ego in ſpecula, conſpicuo in loco
Aram faciam: faciamq́; tibi ſacra pulchra,
Horis omnibus [.i. ſemper, ac ſtatis anni temporibus.] tu. v benignum animum habens,
Da me inter Troianos valde decorum eſſe virum.
Fac autem poſtea floridum fœtum, verùm me ipſum
Diu bene viuere, & videre lucem ſolis.
Beatum inter populos, & ſenectutis ad limen venire.

Huic

Καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλ' ἵμερον· οἱ δ' ἅμα πάντες
Σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλους·
Αὐτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε.
Τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον οἶον ἀπ' ἄλλων
Ἀγχίσην ἥρωα, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα.
Οἱ δ' ἅμα βουσὶν ἕποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
Πάντες, ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος οἶος ἀπ' ἄλλων
Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπρύσιον κιθαρίζων.
Στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη.
Μή μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
Ἀγχίσης δ' ὁρόων ἐφράζετο θαύμαινέν τε
Εἶδός τε μέγεθός τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα.
Πέπλον μὲν γὰρ ἕστο φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
Εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἕλικας κάλυκάς τε φαεινάς.
Ὅρμοι δ' ἀμφ' ἁπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν,
Καλοί, χρύσειοι, παμποίκιλοι· ὡς δὲ σελήνη
Στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα,
Χαῖρε ἄνασσ', ἥτις μακάρων τάδε δώμαθ' ἱκάνεις,
Ἄρτεμις, ἢ Λητώ, ἠὲ χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Ἢ Θέμις ἠΰγενής, ἠὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἤ πού τις Χαρίτων δεῦρ' ἤλυθες, αἵ τε θεοῖσι
Πᾶσιν ἑταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται,
Ἤ τις νυμφάων αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Ἢ νυμφῶν αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ βήσσεα ποιήεντα.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ,
Βωμὸν ποιήσω· ῥέξω δέ τοι ἱερὰ καλὰ
Ὥρῃσιν πάσῃσι· σὺ δ' εὔφρονα θυμὸν ἔχουσα,
Δός με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἄνδρα.
Ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνον· αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
Δηρὸν ἐῢ ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο,
Ὄλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι,

Τὸν

Et his in pectora iniecit amorem, hi a. ſimul omnes
Bini dormierunt in opacis luſtris.
Ipſa verò ad tabernacula pulchrè facta peruenit.
Hunc autem inuenit in ſtabulis relictum ſolum ab aliis
Anchiſen heroa, à diis pulchritudinem habentem.
Alij verò ſimul boues ſequebantur per paſcua pinguia
Omnes. hic verò in ſtabulis relictus ſolus ab aliis
Verſabatur huc & illuc. claro & permeo ſono citharam pulſans.
Stetit autem coram ipſo Iouis filia Venus,
Virgini indomitæ magnitudine ac forma ſimilis,
Ne ipſam formidaret ante oculos conſpicatus.
Anchiſes autem videns perpendebat mirabaturq́;
Formámque magnitudinémque & veſtes pretioſas:
Peplo etenim induta erat ſplendidiore ignis radio:
Habebat autem flexos capreolos, calycasq; lucidas:
Monilia autem circa molle collum perpulchra erant,
Pulchra, aurea, omnifaria: tanquam autem Luna
Pectora circa mollia ſplendebant, miraculum ad videndum.
Anchiſen autem amor cepit, verbum. a. illi contrà dixit,
Salue regina, quæcunque beatorum ad has domos accedis,
Diana, vel Latona, vel aurea Venus,
Vel Themis generoſa vel cæſiis-oculis Pallas,
Vel vtique aliqua Gratiarum huc veniſti, quæ diis
Omnibus ſociantur, ac immortales vocantur.
Vel aliqua nympharum, quæ lucos pulchros habitant.
Aut nympharum, quæ pulchrum montem hunc habitant,
Et fontes fluuiorum, & cauernas pingues,
Tibi autem ego in ſpecula, conſpicuo in loco
Aram faciam: faciamq́; tibi ſacra pulchra,
Horis omnibus [.i. ſemper, ac ſtatis anni temporibus.] tu. v benignum animum habens,
Da me inter Troianos valde decorum eſſe virum.
Fac autem poſtea floridum fœtum, verùm me ipſum
Diu bene viuere, & videre lucem ſolis.
Beatum inter populos, & ſenectutis ad limen venire.

Huic

Καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλ' ἵμερον· οἱ δ' ἅμα πάντες
Σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλους·
Αὐτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε.
Τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον οἶον ἀπ' ἄλλων
Αγχίσην ἥρωα, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα.
Οἱ δ' ἅμα βουσὶν ἕποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
Πάντες, ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος οἶος ἀπ' ἄλλων
Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπρύσιον κιθαρίζων.
Στῆ δ' αὐτοῦ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη,
Παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,
Μή μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
Αγχίσης δ' ὁρόων ἐφράζετο θαύμαινέν τε
Εἶδός τε μέγεθός τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα.
Πέπλον μὲν γὰρ ἕεστο φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
Εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἕλικας κάλυκάς τε φαεινάς.
Ορμοι δ' ἀμφ' ἁπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν,
Καλοὶ, χρύσειοι, παμποίκιλοι· ὡς δὲ σελήνη
Στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Αγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα,
Χαῖρε ἄνασσ'. ἥτις μακάρων τάδε δώμαθ' ἱκάνεις,
Αρτεμις, ἢ Λητὼ, ἠὲ χρυσῆ Αφροδίτη·
Η Θέμις ἠϋγενὴς, ἠὲ γλαυκῶπις Αθήνη·
Η πού τις Χαρίτων δεῦρ' ἤλυθες, αἵ τε θεοῖσι
Πᾶσιν ἑταιρίζουσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·
Η τις νυμφάων αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Η νυμφῶν αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ,
Βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δέ τοι ἱερὰ καλὰ
Ωρῃσιν πάσῃσι· σὺ δ' εὔφρονα θυμὸν ἔχουσα,
Δός με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἄνδρα.
Ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνον, αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
Δηρὸν ἐῢ ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο,
Ολβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι,

Τὸν

Et his in pectora iniecit amorem, hi a. ſimul omnes
Bini dormierunt in opacis luſtris.
Ipſa verò ad tabernacula pulchrè facta peruenit.
Hunc autem inuenit in ſtabulis relictum ſolum ab aliis
Anchiſen heroa, à diis pulchritudinem habentem.
Alij verò ſimul boues ſequebantur per paſcua pinguia
Omnes. hic verò in ſtabulis relictus ſolus ab aliis
Verſabatur huc & illuc. claro & peruio ſono citharam pulſans.
Stetit autem coram ipſo Iouis filia Venus.
Virgini indomitæ magnitudine ac forma ſimilis,
Ne ipſam formidaret ante oculos conſpicatus.
Anchiſes autem videns perpendebat mirabaturq́,
Formámque magnitudinémque & veſtes pretioſas:
Peplo etenim induta erat ſplendidiore ignis radio:
Habebat autem flexos capreolos, calycasq́, lucidas:
Monilia autem circa molle collum perpulchra erant,
Pulchra, aurea, omniuaria: tanquam autem Luna
Pectora circa mollia ſplendebant, miraculum ad videndum.
Anchiſen autem amor cepit, verbum. a. illi contrà dixit,
Salue regina, quæcunque beatorum ad has domos accedis,
Diana, vel Latona, vel aurea Venus,
Vel Themis generoſa vel cæſiis-oculis Pallas,
Vel vtique aliqua Gratiarum huc veniſti, quæ diis
Omnibus ſociantur, ac immortales vocantur.
Vel aliqua nympharum, quæ lucos pulchros habitant.
Aut nympharum, quæ pulchrum montem hunc habitant,
Et fontes fluuiorum, & cauernas pingues,
Tibi autem ego in ſpecula, conſpicuo in loco
Aram faciam: faciamq́ tibi ſacra pulchra,
Horis omnibus [.i. ſemper, ac ſtatis anni temporibus.] tu. v benignum animum habens,
Da me inter Troianos valde decorum eſſe virum.
Fac autem poſtea floridum fœtum, verùm me ipſum
Diu bene viuere, & videre lucem ſolis.
Beatum inter populos, & ſenectutis ad limen venire.

Huic

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἀγχίση κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
Οὔ τίς τοι θεός εἰμι τί μ' ἀθανάτῃσιν ἐΐσκεις;
Ἀλλὰ καταθνητή τε γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ.
Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ Πατὴρ ὄνομα κλυτὸς, εἴ που ἀκούεις,
Ὡς πάσης Φρυγίης εὐτειχήτοιο ἀνάσσει.
Γλῶσσαν δ' ὑμετέρην καὶ ἡμετέρην σάφα οἶδα.
Τρωὸς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν· ἡ δὲ διαπρὸ
Σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε φίλης παρὰ μητρὸς ἑλοῦσα.
Ὡς δή τοι γλῶσσάν τε καὶ ὑμετέρην εὖ οἶδα.
Νῦν δέ μ' ἀνήρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης
Ἐκ χοροῦ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
Πολλαὶ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Παίζομεν· ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο·
Ἔνθεν μ' ἥρπαξε χρυσόρραπις Ἀργειφόντης·
Πολλὰ δ' ἐπήγαγεν ἔργα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Πολλὴν δ' ἄκληρόν τε καὶ ἄκτιτον, ἣν διὰ θῆρες
Ὠμοφάγοι φοιτῶσι κατὰ σκιόεντας ἐναύλους.
Οὐδὲ ποσὶ ψαύειν ἐδόκουν φυσιζόου αἴης.
Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι
Κουριδίην ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκεῖσθαι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε καὶ ἔφρασεν ἤτοι ὅγ' αὖτις
Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
Αὐτὰρ ἐγώ σ' ἱκόμην, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
Ἀλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι ἠδὲ τοκήων
Ἐσθλῶν, (οὐ γάρ τοι γε κακοὶ τοιόνδε τέκοιεν)
Ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλότητος,
Πατρί τε σῷ δεῖξον καὶ μητέρι κέδν' εἰδυίῃ,
Σοῖς τε κασιγνήτοις οἵ τοι ὁμόθεν γεγάασιν.
Οὔ σφιν ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα·
Εἴ τι ἀεικελίη γυνὴ ἔσομαι, ἠὲ καὶ οὐκί.
Πέμψαι δ' ἄγγελον ὦκα μετὰ Φρύγας αἰολοπώλους
Εἰπεῖν πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητέρι κηδομένῃ περ.

Huic verò reſpondit poſtea Iouis filia Venus.
Anchiſe, auguſtiſsime humi-genitorum hominum,
Non aliqua dea ſum, quid me immortalibus aſsimilas?
Sed mortalis, mulier autem me genuit mater.
Otreus verò eſt pater nomine inclytus, ſicubi [hoc fortaſſe] audiſti,
Qui omnem Phrygiam bene munitam regit.
Linguam autem veſtram, & noſtram apertè noui.
Trois enim in domo me nutrix nutriuit: hæc autem prorſus
Paruam filiam educauit, chara à matre quum accepiſſet.
Sic vtique linguam & veſtram bene noui.
Nunc autem me rapuit habens auream virgam Argicida,
Ex cœtu Dianæ aureas-ſagittas-habentis, ſonoræ.
Multæ autem nymphæ virgines bene dotatæ,
Ludebamus, circa verò multitudo infinita coronata erat.
Inde me rapuit auream virgam habens Argicida,
Multa autem duxit me ad opera mortalium hominum,
Multam etiam [me duxit per regionem prædiorum] exortem, & inædificatam, quam feræ
Cruduoræ frequentant per vmbroſas valles.
Neque pedibus tangere videbar viuificantem terram.
Anchiſæ autem me dicebat ad cubilia vocari
Puellam vxorem, tibi autem perpulchros filios naſcituros.
At poſtquam oſtendit, & dixit, hic quidem rurſus
Immortales ad gentes iuit fortis Argicida.
Verum ego ad te veni (fortis enim mihi fuit neceſsitas)
Sed te per Iouem oro, ac per parentes
Bonos, (neque enim mali talem peperiſſent,)
Indomitam me ducens & imperitam venerei congreſſus,
Patrique tuo oſtende, ac matri inclytæ ſcienti,
Tuiſque fratribus qui tecum ſimul geniti ſunt.
Non illis indecora nurus ero, ſed decora.
Si quæ [in re illis] indecora mulier ſum futura vel etiam non.
Mitte autem nuntium celeriter ad Phrygas varios-equos-habentes
Dic patriq́; meo, & matri, licet [de me] ſit ſolicitus.

Illi

Οἱ δέ τε μὲν χρυσόν κεν ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντὴν
Πέμψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
Ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἱμερόεντα,
Τίμιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ.
Ἀγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Εἰ μὲν θνητή τ' ἐστί, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὄνομα κλυτὸς, ὡς ἀγορεύεις,
Ἀθανάτοιο δ' ἕκητι διακτόρου ἐνθάδ' ἱκάνεις
Ἑρμέω, ἐμὴ δ' ἄλοχος κεκλήσεαι ἤματα πάντα.
Οὔτις ἔπειτα θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων
Ἐνθάδε με σχήσει πρὶν σῇ φιλότητι μιγῆναι
Αὐτίκα νῦν, οὐδ' εἴ κεν ἑκηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων
Τόξου ἀπ' ἀργυρέου προΐῃ βέλεα στονόεντα.
Βουλοίμην κεν ἔπειτα γύναι εἰκυῖα θεῇσι
Σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς, δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ὣς εἰπὼν, λάβε χεῖρα· φιλομμειδὴς δ' Ἀφροδίτη
Ἕρπε μεταστρεφθεῖσα κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα
Ἐς λέχος εὔστρωτον, ὅ,τι περ πάρος ἔσκεν ἄνακτι
Χλαίνῃσιν μαλακῆς ἐστρωμένον· αὐτὰρ ὕπερθεν
Ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε λεόντων,
Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν λεχέων εὐποιήτων ἐπέβησαν,
Κόσμον μέν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροὸς εἷλε φαεινὸν,
Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους.
Λῦσε δέ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἵματα σιγαλόεντα
Ἔνδυε, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
Ἀγχίσης· ὁ δ' ἔπειτα θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ,
Ἀθανάτῃ παρέλεκτο θεᾷ βροτὸς, οὐ σάφα εἰδώς,
Ἦμος δ' ἂψ εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι νομῆες
Βοῦς τε καὶ ἴφια μῆλα νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων,
Τῆμος ἄρ' Ἀγχίσῃ μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε
Νήδυμον, αὐτὴ δὲ χροῒ ἕννυτο εἵματα καλά.
Ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ δῖα θεάων,
Ἔστη παρ' κλισίῃ εὐποιήτοιο μελάθρου·
Ἧρι κάρη, κάλλος δὲ παρειάων ἀπέλαμπεν

Hi autem aurum vtique ſatis, veſtémque textam
Mittent: tu autem multa & præclara accipe dona.
His autem peractis celebra nuptias amabiles,
Honorabiles hominibus & immortalibus diis.
Sic quum dixiſſet dea dulcem amorem iniecit animo:
Anchiſen autem amor cepit, ſermonémque habuit his verbis.
Siquidem mortalis es, mulier autem te genuit mater,
Otreus autem eſt pater nomine inclytus, vt narras,
Immortalis autem cauſa internuntij vtique huc venis
Mercurij, mea autem mulier vocaberis diebus omnibus:
Nemo deinde deorum, neque mortalium hominum
Hic me tenebit quò minus tibi in amore miſcear
Statim nunc: neque ſi vtique procul iaculans ipſe Apollo
Arcu ab argenteo iaculetur ſagittas triſtes:
Velim vtique poſtea mulier ſimilis deabus
Tuum cubile aſcendens, ingredi domum inferni.
Sic loquutus, cepit manum: riſum-amans verò Venus
Ibat conuerſa, oculos pulchros conijciens
In lectum bene ſtratum, qui antea erat regi
Veſtibus mollibus ſtratus, at inſuper
Vrſorum pelles iacebant, grauiuocúmque leonum,
Quos ipſe occiderat in montibus altis.
Hi autem poſtquam lectos bene conſtructos aſcenderunt,
Ornamentũ quidem illi primùm à corpore abſtulit lucidum,
Fibulaſq; flexibileſq; capreolos, calycéſq; & monilia:
Soluit autem illius zonam, & veſtes ſtupendas
Exuit, ac depoſuit in ſede aureis clauis confixa
Anchiſes: hic autem poſtea deorum ſententia & fato
Cum immortali concubuit dea, mortalis, non apertè ſciens.
Quando autem rurſus ad ſtabulum redeunt paſtores
Boueſq; & generoſæ oues paſcuis è florentibus,
Tunc vtique Anchiſæ quidem dulcem ſomnum infudit
Suauem, ipſa verò corpore induebat veſtes pulchras.
Induta autem rectè omnia circa corpus diua dearum.
Stetit ad lectum bene conſtructæ domus.
Suſtulit caput: pulchritudo autem genarum ſplendebat.

Immorta-

Αμβροτον. οἷόν τ' ἐστὶν εὐστεφάνου Κυθερείης.
Εξ ὕπνου τ' ἀνέγειρεν ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ορσεο Δαρδανίδη τί νυ νήγρετον ὕπνον
ἰαύεις;
5 Καὶ φράσαι εἴ τι ὁμοίη ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι
Οἵην δή με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας.
Ως φάθ'. ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν,
Ως δ' εἶδεν δειρήν τε καὶ ὄμματα κάλ' Αφροδίτης,
Τάρβησέν τε καὶ ὄσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ.
10 Αψ δ' αὖτις χλαίνῃ τε καλύψατο καλὰ πρόσωπα,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αὐτίκα σ' ὡς τὰ πρῶτα θεὰ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Εγνων ὡς θεὸς ἦσθα σὺ δ' οὐ νημερτὲς ἔειπες.
Αλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι Αἰγιόχοιο,
15 Μή με ζῶντ' ἀμενηνὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἐάσῃς
Ναίειν. ἀλλ' ἐλέαιρ' ἐπεὶ οὐ βιοθάλμιος ἀνὴρ
Γίγνεται, ὅς τε θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτῃσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη,
Αγχίση κύδιστε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
20 Θάρσει, μηδέ τι σῇσι μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην,
Οὐ γάρ τοι τι δέος παθέειν κακὸν ἐξ ἐμέ-
θεν γε,
Οὐδ' ἄλλων μακάρων ἐπεὶ ἦ φίλος ἐστὶ θεοῖσι,
Σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱὸς ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει,
25 Καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται.
Τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκά μ' αἰνὸν
Εσχεν ἄχος ἕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ.
Αγχίθεοι δὲ μάλιστα καταθνητῶν ἀνθρώπων
Αἰεὶ ἐφ' ὑμετέρης γενεῆς εἶδός τε φυήν τε·
30 Η τοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς
Ηρπασ' ἑὸν διὰ κάλλος ἵν' ἀθανάτοισι με-
τείη,
Καί τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιοινοχοεύοι,
Θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι.
35 Χρυσέου ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν.
Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας, οὐδέ τι ᾔδη

Οππῃ

Immortalis qualiſq; eſt bene coronata Cytherea,
Ex ſomno. ac excitauit, ſermonémq; habuit his verbis,
Exurge Dardanida: quare inexpergibilem, [id eſt, adeò profundum] ſomnum dormis?
At dic ſi quid ſimilis ego videor eſſe [ei,]
Qualem me primum oculis inſpexiſti.
Sic dixit: hic autem ex ſomno valde promptè exaudiuit.
Vt autem vidit collum & oculos pulchros Veneris,
Timuitq;, & oculos declinando vertit aliò.
Iterum autem retrò veſte cooperuit pulchram faciem,
Et illam precatus verba alata dixit,
Statim te vt primum dea vidi oculis
Cognoui quòd dea eras, tu verò non verum dixiſti.
Verum te per Iouem oro Ægidiferum,
Ne me viuentem debilem inter homines ſinas
Habitare, verùm miſerere: quoniam non longæuus vir
Eſt, quiſquis cum deabus concumbit immortalibus.
Huic autem reſpondit deinde Iouis filia Venus,
Anchiſe auguſtiſsime mortalium hominum,
Confide, neque tuo in animo timeas valde.
Neque enim tibi vllus metus [eſt. debet, te] paſſurum [aliquod] malum à me ſaltem.
Neque ab aliis beatis, quoniam amicus es diis.
Tibi autem erit charus filius qui inter Troas regnabit:
Et filij filii perpetuò naſcentur.
Huic autem & Æneas nomen erit, quoniam me grauis
Preſsit dolor, quòd mortalis viri incidi in lectum.
Prope [vos] enim maximè mortalium hominum, dij [ſtant]
Semper in veſtra natione [propter] formámque, ingeniúmque:
[vel, ſtaturam veſtrorum hominum]
Profectò enim flauum Ganymedem conſultor Iupiter
Rapuit ſuam propter pulchritudinem, vt cum diis verſaretur.
Et Iouis in domo diis vinum miniſtraret,
Mirabile viſu, ab omnibus honoratus immortalibus.
Aureo ex cratere hauriens nectar rubrum. (nouerat
Troem. v. regē luctus perpetuus promebat in præcordiis, neq;

Οππη οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα·
Τὸν δ' ἤπειτα γόασκε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
Καί μιν Ζεὺς ἐλέησε, δίδου δέ οἱ υἷος ἄποινα
Ιπποις ἀρσίποδας, τοί τ' ἀθανάτοις φορέουσι.
Τούς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπέν τε ἕκαστα
Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσι διάκτορος Αργειφόντης,
Ως ἔοι ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ Ζηνὸς ὅγ' ἔκλυεν ἀγγελιάων,
Οὐκέτ' ἔπειτα γόασκε, γεγήθει δὲ φρένας ἔνδον,
Γηθόσυνος δ' ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο.
Ως δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ηὼς
Υμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσουσα κελαινεφέα Κρονίωνα,
Αθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζώειν ἤματα πάντα·
Τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε, καὶ ἐκρήηνεν ἐέλδωρ.
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια ἠὼς
Ηβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοιόν.
Τὸν δή τοι εἵως μὲν ἔχεν πολυήρατος Ηβη.
Ηοῖ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ ἠριγενείῃ,
Ναῖε παρ' Ωκεανοῖο ῥοῆς ἐπὶ πείρασι γαίης·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι
Καλῆς ἐκ κεφαλῆς καὶ εὐγενέος τε γενείου.
Τοῦ δή τοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια ἠώς,
Αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα
Σίτῳ τ' ἀμβροσίῃ τε, καὶ εἵματα καλὰ διδοῦσα.
Αλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν.
Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ' οὐδ' ἀναεῖραι,
Ηδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Εν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
Τοῦ δή τοι φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος. οὐδέ τι κῖκυς
Εσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἑλοίμην,
Αθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζώειν ἤματα πάντα.
Αλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἐὼν εἶδός τε δέμας τε

Ζώοις,

Quò illi charum filium rapuiſſet diuina procella:
Hunc deinde lugebat perpetuò diebus omnibus,
Et illum Iupiter miſeratus eſt: dedit autem illi [pro] filij [erepti compenſatione]
Equos velocipedes, quiq́; immortales ferunt.
Hos illi dono dedit habere, dixitq́; ſingula
Iouis conſilijs internuntius Argicida.
Quòd eſſet immortalis, & ſenij-expers [futurus] diebus omnibus.
At poſtquam Iouis hic audiuit nuntios,
Non amplius poſtea lugebat: gauiſus a. eſt mentem intus,
Lætus autem equis velocibus vehebatur.
Vt antẽ etiam Tithonũ habens aureã-ſedem rapuit Aurora,
Veſtra nationis ſimilem immortalibus.
Dedit a. ſe in viam rogatura nubium-atrarũ-autorẽ Saturnium,
Immortalemq́; vt eſſet, viueretq́; diebus omnibus.
Huic autem Iupiter annuit, & perfecit deſiderium.
Stulta neque [enim] animaduertit in mente veneranda Aurora [ſe]
Pubertatem [i. iuuentutem] petijſſe, vtq́; [Iupiter à Tithono] abraderet ſenectam pernicioſam.
Hunc. v. quouſque quidem habebat valde-amabilis pubertas
Aurora ſe oblectans aurithrona mane genita,
Habitabat apud Oceani fluenta ad extremos terminos terræ.
Verùm poſtquam primi cani effundebantur capilli
Pulchro ex capite & ex generoſa barba:
Huius quidem à lecto abſtinebat veneranda Aurora.
Ipſum verò rurſus nutriebat domi habens
Ciboq́ue, ambroſiaq́;, & veſtes bonas dans.
Verum quando iam omninò ad odioſam ſenectam properabat,
Neque vllum membrorum mouere valebat neque attollere,
Hoc verò illi in animo optimum videbatur conſilium:
In thalamo [ipſum] depoſuit, foreſq́; impoſuit, [i. clauſit] lucidas.
Huius verò vox fluit indicibilis, neque vis
Eſt qualis antea fuit in flexibilibus membris.
Non vtique ego te talem inter immortales optarem.
Immortalemq́; eſſe, & viuere diebus omnibus.
Sed ſi quidem talis exiſtens formaq́;, corporeq́;

Ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
Οὐκ ἂν ἔπειτά μ᾽ ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπτοι.
Νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοίιον ἀμφικαλύψει
Νηλειές, τό γ᾽ ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
Οὐλόμενον, καματηρὸν, ὅ, τε στυγέουσι θεοί περ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ᾽ ὄνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἔσσεται ἤματα πάντα διαμπερὲς εἵνεκα σεῖο,
Οἳ πρὶν ἐμοὺς ὀάρους, καὶ μήτιας αἷς ποτε πάντας
Ἀθανάτους συνέμιξα καταθνητῇσι γυναιξὶ,
Τάρβεσκον. πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.
Νῦν δὲ δὴ οὐκέτι μοι. στόμα χήσεται ἐξονομῆναι
Τοῦτο μετ᾽ ἀθανάτοισιν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀάσθην,
Σχέτλιον, οὐκ ὀνομαστὸν, ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο,
Παῖδα δ᾽ ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην βροτῷ εὐνηθεῖσα.
Τὸν μὲν, ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο,
Νύμφαι μιν θρέψουσιν ὀρεσκῷοι βαθύκολποι.
Αἳ τόδε ναιετάουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε
Αἵ ῥ᾽ οὔτε θνητῇς οὔτ᾽ ἀθανάτοισιν ἕπονται.
Δηρὸν μὲν ζώουσι, καὶ ἄμβροτον εἶδαρ ἔδουσι,
Καί τε μετ᾽ ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐρρώσαντο.
Τῇσι δὲ Σιληνοί τε καὶ εὔσκοπος Ἀργειφόντης
Μίσγοντ᾽ ἐν φιλότητι μυχῷ σπείων ἐροέντων.
Τῇσι δ᾽ ἅμ᾽ ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι
Γεινομένῃσιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ·
Καλαὶ, τηλεθάουσαι ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν
Ἑστᾶσ᾽ ἠλίβατοι· τεμένη δέ ἑ κικλήσκουσιν
Ἀθανάτων, τὰς δ᾽ οὔ τι βροτοὶ κείρουσι σιδήρῳ·
Ἀλλ᾽ ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεστήκῃ θανάτοιο,
Ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλὰ,
Φλοιὸς δ᾽ ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ᾽ ἀπ᾽ ὄζοι,
Τῶν δέ γ᾽ ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο.
Αἱ μὲν ἐμὸν, θρέψουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσαι.

Τὸν

Viueres, noſterq; vir vocatus eſſes,
Non deinde me luctus [in] denſis, [id eſt] prudentibus mentibus circumtegeret [circumteget.
Nunc.a.te quidem celeriter ſenectus [omnibus] æque-moleſta
Immiſericors quæ poſtea aſtat hominibus
Pernicioſa, laborioſa, quam oderunt vel ipſi dij.
At mihi magnum probrum inter immortales deos
Erit diebus omnibus perpetuò cauſa tui
Qui ante [quidem] mea colloquia & conſilia, quibus olim omnes
Immortales commiſcui cum mortalibus mulieribus,
Timebant (omnes enim meum domabat conſilium.)
Nunc v. non amplius mihi gementi licebit nominare
Hoc inter immortales, ſiquidem ingenti mulcta mulctata ſum.
Damno duro nec tolerando, aberraui autem à mente [mea.]
Filium enim ſub zona poſui cum mortali-cubans.
Hunc quidem vbi vtique primùm viderit lucem ſolis,
Nymphæ ipſum nutrient montanæ profundos ſinus habentes,
Quæ hunc habitant montem magnumq; valde diuinumq;.
Quæ vtique neque mortales, neque immortales ſequuntur,
Diu quidem viuunt & immortalem cibum comedunt.
Atque cum immortalibus pulchram choream magna-virium-contentione-exercent.
Cum his autem Sileniq; & bonus explorator Argicida,
Miſcentur in amore in receſſu ſpeluncarum amabilium.
Simul autẽ cum his [Nymphis] aut abietes, aut quercus altis-capitibus præditæ
Naſcentibus naſcuntur ſuper terram alentem-viros,
Pulchræ, florentes [&] in montibus altis,
Stant altæ, lucos autem ipſas vocant
Immortalium: has autem non mortales ſecant ferro.
Sed quando iam parca aſtiterit mortis,
Siccantur quidem primùm ſuper terram arbores pulchræ,
Cortex autem circum-circa corrumpitur, cadunt verò ab [ipſis] rami.
Harum autem ſimul anima relinquit lucem ſolis.
Hæ igitur meum nutrient apud ſe filium habentes,

Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἕλῃ πολυήρατος
Ἥβη,
Ἄξουσίν σοι δεῦρο θεαὶ δείξουσί τε παῖδα.
Σοὶ δ' ἐγώ, ὄφρα ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω,
Ἐς πέμπτον ἔτος αὖτις ἐλεύσομαι υἱὸν ἄγουσα.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃς θάλος ὀφθαλμοῖσι,
Γηθήσεις ὁρόων· μάλα γὰρ θεοείκελος ἔσται.
Ἄξεις δ' αὐτίκα νιν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἢν δέ τις εἴρηταί σε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Ἤ τις σοὶ φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ,
Τῷ δὲ σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω·
Φασίν τοι νύμφης καλυκώπιδος ἔκγονον εἶναι,
Αἳ τό τε ναιετάουσιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ.
Εἰ δέ κεν ἐξείπῃς καὶ ἐπεύξεαι ἄφρονι θυμῷ,
Ἐν φιλότητι μιγῆναι ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ,
Ζεύς σε χολωσάμενος βαλέει ψολόεντι κεραυνῷ.
Εἴρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῇσι νοήσας,
Ἴσχεο, μηδ' ὀνόμαινε, θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
Ὣς εἰποῦσ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν ἠνεμόεντα.
Χαῖρε θεὰ Κύπροιο ἐϋκτιμένης μεδέουσα,
Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ.

ΑΙΔΟΙΗΝ χρυσοστέφανον καλὴν Ἀφροδίτην
Ἄισομαι, ἣ πάσης Κύπρου κρήδεμνα λέλογχεν
Εἰναλίης, ὅθι μιν Ζεφύρου μένος ὑγρὸν ἀέντος
Ἤνεικεν κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Ἀφρῷ ἐνὶ μαλακῷ· τὴν δὲ χρυσάμπυκες Ὧραι
Δέξαντ' ἀσπασίως, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτῳ στεφάνην εὔτυκτον ἔθηκαν,
Καλήν, χρυσείην· ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν
Ἄνθεμ' ὀρειχάλκου χρυσοῖό τε τιμήεντος·
Δειρῇ δ' ἀμφ' ἁπαλῇ καὶ στήθεσιν ἀργυφέοισιν
Ὅρμοισι χρυσέοισιν ἐκόσμεον, οἷσί περ αὐταὶ
Ὧραι κόσμηθεν χρυσάμπυκες, ὁππότ' ἴοιεν

Hunc autem cum vtique primum ceperit valde-amabilis-pubertas,
Ducent tibi huc deæ, oſtendentq́ puerum.
Tibi verò ego, vt hæc in mente omnia narrem,
Ad quintum annum rurſus veniam filium ducens,
Hunc quidem vbi vtique primum videris floridũ-filiũ oculis.
Gaudebis videns, valde enim diis ſimilis erit:
Duces autem ſtatim illum ad Troiam ventoſam.
Si autem aliquis interrogarit te mortalium hominum,
Quænam tibi charum filium ſub zona poſuerit mater,
Huic tu dic [meorum verborum] memor vt te [dicere] iubeo:
Dicunt quidem nymphæ Calycopidis progeniem eſſe,
Quæ hunc habitant montem indutum ſylua.
Si verò rem declaraueris, & te iactaueris amenti animo
In amore mixtum eſſe cum bene-coronata Cytherea,
Iupiter te iratus feriet ardenti fulmine.
Dicta ſunt tibi omnia: tu autem his *mente tua perceptis*
Cohibe te, neque [me] nomina: deorum autem obſerua iram.
Sic effata abijt ad cælum ventoſum.
Salue dea Cypri bene habitatæ regina,
A te autem ego initio facto tranſibo [illegible]na tandem.

IN EANDEM.

VENERANDAM *aurea-corona-decoram, pulchrã Venerẽ*
Canam, quæ totius Cypri munimenta ſortita eſt
Maritima, quò illam Zephyri vis molliter ſpirantis
Depulit per vndam multiſoni maris,
Spuma in molli: hanc autem aureis franis Horæ
Suſceperunt hilariter, immortales autem veſtes induêre
Caput. v. ſuper immortale coronam bene conſtructam poſuêre,
Pulchram, auream, tribus autem anſis [ornatum]
Donum orichalci auriq́ pretioſi.
Collum autem molle, ac pectora argentea
Monilibus autem ornabant, quibus ipſæ
Horæ ornatæ ſunt aureis franis, quando eunt

Ες χορὸν ἱμερόεντα θεῶν καὶ δώματα πατρός.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ κόσμον ἔθηκαν,
Ηγον ἐς ἀθανάτους οἱ δ᾽ ἠσπάζοντο ἰδόντες,
Χερσί τ᾽ ἐδεξιόωντο καὶ ἠρήσαντο ἕκαστος
5 Εἶναι κουριδίην ἄλοχον, καὶ οἴκαδ᾽ ἄγεσθαι,
Εἶδος θαυμάζοντες ἰοστεφάνου Κυθερείης.
Χαῖρ᾽ ἑλικοβλέφαρε, γλυκυμείλιχε, δὸς δ᾽ ἐν ἀγῶνι
Νίκην τῷδε φέρεσθαι, ἐμὴν δ᾽ ἔντυνον ἀοιδήν.
10 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ᾽ ἀοιδῆς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, Η ΛΗΣΤΑΙ.

15 ΑΜΦΙ Διώνυσον Σεμέλης ἐρικυδέος υἱὸν
Μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν᾽ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ακτῇ ἐπὶ προβλῆτι, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς
Πρωθήβῃ· καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
Κυάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις
Πορφύρεον. τάχα δ᾽ ἄνδρες ἐϋσσέλμου ἀπὸ νηὸς
Λῃσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τυρσηνοί· τοὺς δ᾽ ἦγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ ἰδόντες
Νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ᾽ ἔκθορον, αἶψα δ᾽ ἑλόντες
Εἷσαν ἐπὶ σφετέρης νηὸς κεχαρημένοι ἦτορ.
25 Υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο διοτρεφέων βασιλήων
Εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισι.
Τὸν δ᾽ οὐκ ἴσχανε δεσμά, λύγοι δ᾽ ἀπὸ τηλόσ᾽ ἔπιπτον
Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
Ομμασι κυανέοισι, κυβερνήτης δὲ νοήσας,
30 Αὐτίκα οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε,
Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ᾽ ἑλόντες,
Καρτερόν; οὐδὲ φέρειν δύναταί μιν νηῦς εὐεργής.
Η γὰρ Ζεὺς ὅδε γ᾽ ἐστὶν, ἢ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ηὲ Ποσειδάων. ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
35 Εἴκελος, ἀλλὰ θεοῖς οἱ Ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχουσιν.
Αλλ᾽ ἄγετ᾽ αὐτὸν ἀφῶμεν ἐπ᾽ ἠπείροιο μελαίνης

Αὐτίκα.

Ad choream amabilem deorum, & domos patris:
Verum poſtquam omne circa corpus ornamentum poſuére,
Duxére ad immortales: hi .a. amplectebantur videntes,
Manibúſque prehendentes ſalutabant, & cupijt vnuſquiſque
Eſſe virginem vxorem & domum ducere,
Formam admirantes violaceam coronam habentis Cythereæ.
Salue nigris aut rotundis *palpebris dulciloqua, da verò in certamine*
Illo victoriam ferre, meam autem præpara cantionem,
At ego tui, & alterius memor ero cantionis.

BACCHVS AVT LAtrones.

DE *Dionyſo Semeles inclytæ filio (Elucſ.*
Mentionem faciam, vt apparuerit apud littus maris infru-
Acta in prominenti, iuueni viro ſimilis,
Nuper pubeſcenti: pulchri autem circum quatiebantur capilli
Cyanei: veſtem autem circa prævalidos habebat humeros
Purpuream: citò .a. viri bona transtra habente ex naui
Latrones [eò] peruenere velociter per nigrum mare
Tyrrheni, hos autem duxit mala mors: hi autem conſpicati
Annuére alij ad alios. citò autem ex naui] exilierunt ſtatim
Collocarunt in ſua naui læti animo. (a. [eum] captum
Filium enim illum dixére à Ioue nutritorum regum
Eſſe, ac vinculis volebant ligare moleſtis.
Hunc .a. non coërcebant vincula, vimina .v. procul cadebant
A manibus, & à pedibus: hic autem ſubridens ſedebat
Oculis ſubnigris: gubernator autem hoc *animaduerſo,*
Statim ſuos ſocios hortatus eſt, dixitq́;.
Miſeri, qualem hunc deum ligatis captum,
Fortem, neque ferre illum poteſt nauis bene facta:
Aut .n. Iupiter hic eſt, aut argenteum arcum geſtans Apollo,
Aut Neptunus, quoniam non mortalibus hominibus
Similis [eſt] at diis qui Olympicas domos habent.
Verùm agite, hunc dimittamus in continentem nigram

Αὐτίκα, μηδ᾽ ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μή τι χολωθεὶς
Ορσῃ ἀργαλέοις ἀνέμοις καὶ λαίλαπα πολλήν.
Ως φάτο. τὸν δ᾽ ἀρχὸς στυγερῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
Δαιμόνι οὖρον ὅρα. ἅμα δ᾽ ἱστίον ἕλκεο νηὸς,
5 Σύμπανθ᾽ ὅπλα λαβών. ὅδε δ᾽ αὖτ᾽ ἄνδρεσσι μελήσει.
Ελπομαι, ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅγε Κύπρον,
Η ἐς Υπερβορέοις, ἢ ἑκαστέρω᾽ ἐς δὲ τελευτὴν
Εκ ποτ᾽ ἐρεῖ. αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα,
Οὕς τε κασιγνήτους, ἐπεὶ ἡμῖν ἔμβαλε δαίμων.
10 Ως εἰπὼν, ἱστόν τε καὶ ἱστίον ἕλκετο νηός.
Εμπνευσε δ᾽ ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ὅπλα
Καττάνυσαν. τάχα δέ σφιν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα.
Οἶνος μὲν πρώτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
Ηδύποτος κελάρυζ᾽ εὐώδης, ὤρνυτο δ᾽
ὀδμὴ
15 Αμβροσίη. ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
Αὐτίκα δ᾽ ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη
Αμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
Βότρυες· ἀμφ᾽ ἱστὸν δὲ μέλας εἱλίσσετο κισσὸς
20 Ανθεσι τηλεθάων, χαρίεις δ᾽ ἐπὶ καρπὸς
ὀρώρει,
Πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον. οἱ δὲ, ἰδόντες,
Μηδήδην τότ᾽ ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
Γῇ πελάαν. ὁ δ᾽ ἄρα σφι λέων γένετ᾽ ἔνδοθι νηὸς
25 Δεινὸς ἐπ᾽ ἀκροτάτης, μέγα δ᾽ ἔβραχεν, ἐν δ᾽ ἄρα μέσσῃ
Αρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα, σήματα φαίνων·
Αν δ᾽ ἔστη μεμαυῖα· λέων δ᾽ ἐπὶ σέλματος ἄκρου
Δεινὸν ὑπόδρα ἰδών. οἱ δ᾽ εἰς πρύμναν ἐφόβηθεν.
Αμφὶ κυβερνήτην δὲ σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα
30 Εσταν ἄρ᾽ ἐκπληγέντες. ὁ δ᾽ ἐξαπίνης ἐπορούσας
Αρχὸν ἕλ᾽. οἱ δὲ θύραζε κακὸν μόρον ἐξαλύοντες,
Πάντες ὁμῶς πήδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ἅλα δῖαν·
Δελφῖνες δ᾽ ἐγένοντο. τὸ κυβερνήτην δ᾽ ἐλεήσας
Εσχεθε, καί μιν ἔθηκε πανόλβιον· εἶπέ τε μῦθον,
35 Θάρσει δῖε κάτωρ τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ.
Εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ

Καδμηῒς

Statim, neque in eum manus conijcite, ne fortè iratus
Excitet graues ventos, ac turbinem multum.
Sic dixit: hunc autem dux odioſo obiurgauit verbo.
Infelix ſecundũ ventũ obſerua, ſimul autẽ velum trahit nauis,
Simul omnia arma capiens. hic verò viris cura erit.
Spero, aut in Ægyptum veniet, aut in Cyprum,
Vel ad Hyperboreos, vel vlterius. tandem autem
Aliquando declarabit ſuos amicos, & poſſeſſiones omnes,
Suosq́ fratres, quia nobis [eum] obtulit deus.
Sic loquutus, malumq́, & velum trahebat nauis:
Flauit autem ventus in medium velum. circum autem arma
Expediebant, citò. a. illis apparebant admirabilia opera.
Vinum enim primùm velocem per nauim nigram
Dulce-potatu, cum-leni-ſtrepitu fluebat odorum: excitabatur autem odor
Immortalis nautas. a. admiratio cepit omnes [hoc] intuitos.
Statim autem ſummum iuxta velum extenſa eſt
Vitis hinc atque hinc, pendebant autem multa
Vua, circa autem malum nigra voluebatur hedera,
Floribus vireſcens. gratus autem fructus in [ea] excitatus. [id eſt, repente natus] eſt.
Omnes autem ſcalmi coronas habebant: illi verò cum [hoc] vidiſſent
Mededen, tunc deinde gubernatorem iuſſerunt
Ad terram appropinquare: hic. a. leo factus fuit intra nauim
Grauis in [ea] ſumma, valdè. a. rugiebat. in media verò
Vrſum fecit hirſutum ceruice, ſigna oſtendens:
Surrexit autem acer, leo autem in ſede ſumma
Terribiliter, toruè intuitus. illi. v. in puppi timuêre.
Circum gubernatorem autem ſapientem animum habentem
Stetere vtique ſtupefacti: hic autem repente impetu facto
Ducem cepit: illi verò foras malam mortem fugientes,
Omnes ſimul ſaliêre, cùm [hoc] vidiſſent, in mare diuinum.
Delphines autem facti fuêre: gubernatorem verò miſeratus,
Retinuit, & illum fecit beatiſſimum, dixitq́ verbum,
Confide diuine rector meo grate animo:
Sum autem ego Bacchus magniſonus, quem peperit mater

Cadmea

Καδμείης Σεμέλη, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα.
Χαῖρε τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἔστι
Σεῖό γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμῆσαι ἀοιδήν.

ΕΙΣ ΑΡΕΑ.

ΑΡΕΣ ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
Ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε, χαλκοκορυστά,
Καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενές, ἕρκος Ὀλύμπου,
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συναρωγὲ θέμιστος,
Ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν,
Ἠνορέης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων
Αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
Ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσι·
Κλῦθι βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης,
Πρηῢ καταστίλβων σέλας ὕψοθεν ἐς βιότητα
Ἡμετέρην, καὶ κάρτος ἀρήϊον ὥς κε δυναίμην
Σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμεῖο καρήνου,
Καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν
ὁρμήν.
Θυμοῦ τ' αὖ μένος ὀξὺ κατισχέμεν, ὅς μ' ἐρέθησι
Φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν· ἀλλὰ σὺ θάρσος
Δὸς μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
Δυσμενέων προφυγόντα μόθον κῆράς τε βιαίους.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ ὕμνει Μοῦσα κασιγνήτην ἑκάτοιο,
Παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροφον Ἀπόλλωνος,
Ἥθ' ἵπποις ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος,
Ῥίμφα διὰ Σμύρνης παγχρύσεον ἅρμα διώκει
Ἐς Κλάρον ἀμπελόεσσαν, ὅθ' ἀργυρότοξος
Ἀπόλλων
Ἧσται μιμνάζων ἑκατηβόλον ἰοχέαιραν.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε θεαί θ' ἅμα πᾶσαι ἀοιδῇ.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὲ πρῶτα καὶ ἐκ σέθεν ἄρχομ' ἀείδειν.

Cadmea Semele, Ioui in amore mixta.
Salue nate Semeles pulchriocula, haudquaquam licet
Tui oblitum, ſuauem ornare cantionem.

IN MARTEM.

Mars *perrobuſte, currus degrauans, aureā-galeā-geſtās,*
Magnanime, clypeifer, vrbium ſeruator, armis inſtructe,
Fortimane, indefeſſe, haſta-valens, ſeptum Olympi,
Victoria felicis pater, auxiliator iuſtitia.
Iniuſtis tyranne, iuſtiſſimorum dux hominum,
Fortitudinis ſceptrifer, igneum orbem voluens
Ætheris inter ſeptigrada aſtra, vbi te equi
Valde flammoſi tertium ſupra [cœlorum] orbem ſemper habent.
Audi mortalium auxiliator, dator confidentis pubertatis,
Suauiter relucens lumen deſuper ad vitam
Noſtram, ac fortitudinem martialem: ſic vtique poſſem
Depellere malum amarum à meo capite,
Et animæ deceptorium ſubflectere [id eſt, frenare] [in] mentibus impetum.
Iræq; robur acre cohibere, quæ me irritat
Pugnam horridam ad ineundum: ſed tu audaciam
Da beate, pacisq; manere in illæſis legibus,
Inimicorum fugientem laborem fataq; violenta.

IN DIANAM.

Dianam *laudat Muſa, ſororem procul iaculantis,*
Virginem ſagittis gaudentem ſimul nutritam cum Apolline,
Quæq; equos iungens iuncis abundantis Meletæ,
Impetuosè per Smyrnam totum aureum currum agit,
Ad Clarum vitibus abundantem, vbi argenteum-arcum-geſtans Apollo
Sedit expectans lõge iaculantem ſagittis-gaudentẽ, [Dianã.]
Et tu quidem ſic ſalue, dea autem ſimul omnes cantione.
At ego te primum & à te incipio cantare.

A te

Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

ΚΥΠΡΟΓΕΝΗ Κυθέρειαν ἀείσομαι, ἥτε βροτοῖσι
Μείλιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφ' ἱμερτῷ δὲ προσώπῳ
Αἰεὶ μειδιάει, καὶ ἐφ' ἱμερτὸν φέρει ἄνθος.
Χαῖρε θεὰ Σαλαμῖνος ἐϋκτιμένης μεδέουσα,
Καὶ πάσης Κύπρου· δὸς δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

ΠΑΛΛΑΔ' Ἀθηναίην ἐρυσίπτολιν ἄρχομ' ἀείδειν,
Δεινήν, ᾗ σὺν Ἄρηϊ μέλει πολεμήϊα ἔργα,
Περθόμεναί τε πόληες ἀϋτή τε πτόλεμοί τε.
Καί τ' ἐρρύσατο λαὸν ἰόντα τε νισόμενόν τε.
Χαῖρε θεὰ, δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε.

ΕΙΣ ΗΡΑΝ.

ΗΡΗΝ ἀείδω χρυσόθρονον, ἣν τέκε Ῥείη,
Αθανάτην βασίλειαν, ὑπείροχον εἶδος ἔχουσαν,
Ζηνὸς ἐριγδούποιο κασιγνήτην ἄλοχόν τε
Κυδρήν, ἣν πάντες μάκαρες κατὰ μακρὸν Ολυμπον
Αζόμενοι τίουσιν ὁμῶς Διὶ τερπικεραύνῳ.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑΝ.

ΔΗΜΗΤΡ' ἠΰκομον σεμνὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν,
Αὐτὴν καὶ κούρην περικαλλέα Περσεφόνειαν.
Χαῖρε θεὰ, καὶ τήνδε σάου πόλιν· ἄρχε δ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ.

ΜΗΤΕΡΑ μοι πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων
Ὑμνεῖ Μοῦσα λίγεια Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο.
Ἡ κροτάλων τυπάνων ἰαχὴ, σύν τε βρόμος αὐλῶν

A te autem ego initio facto tranſibo aliam ad laudem.

IN VENEREM.

IN-CYPRO-*genitam Cytheream canam, quæ mortalibus*
Blanda dona dat, amabili autem facie
Semper ſubridet, & amabilem fert florem.
Salue dea Salaminis bene-ædificatæ regina,
Et totius Cypri: da verò amabilem cantionem:
At ego & tui & alterius memor ero cantionis.

IN PALLADEM.

PALLADEM *Mineruam patronã vrbium incipio canere,*
Terribilem, cui cum Marte curæ ſunt bellica opera.
Et vrbes, quæ diripiuntur, clamorq́; bellaq́;
Quin & liberauit populum euntemq́;, redeuntemq́;
Salue dea, da verò nobis fortunam, felicitatemq́;.

IN IVNONEM.

IVNONEM *cano aurithronam, quam peperit Rhea,*
Immortalem reginam, excellentem formam habentem,
Iouis grauiſtrepi ſororem vxorémque
Inclytam, quam omnes beati in magno Olympo.
Venerantes colunt æquè ac Iouem fulmine-gaudentem.

IN CEREREM.

CEREREM *pulchricomã, venerandam deã, incipio canere,*
Ipſam & puellam perpulchram Proſerpinam:
Salue dea, & hanc ſerua ciuitatem: præſis.a.cantioni.

IN MATREM DEORVM.

MATREM *mihi omniúmque deorum, omniumq́; hominum*
Laudat muſa ſuauis Iouis filia magni,
Cui reſonantium tympanorum ſonus, ſimulq́; tremor tibiarum
Placuit,

Εὔαδεν, ἠδὲ λύκων κλαγγὴ χαροπῶν τε λεόντων,
Οὔρεά τ' ἠχήεντα, καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαὶ δ' ἅμα πᾶσαι ἀοιδῇ.

ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΑ ΛΕΟΝτόθυμον.

ΗΡΑΚΛΕΑ Διὸς υἱὸν ἀείσομαι, ὃν μέγ' ἄριστον
Γείνατ' ἐπιχθονίων Θήβης ἐνὶ καλλιχόροισιν
Ἀλκμήνη μιχθεῖσα κελαινεφεῖ Κρονίωνι.
Ὃς πρὶν μὲν κατὰ γαῖαν ἀθέσφατον ἠδὲ θάλασσαν
Πλαζόμενος πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθῆος ἄνακτος,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτλη.
Νῦν δ' ἤδη κατὰ καλὸν ἕδος νιφόεντος Ὀλύμπου
Ναίει τερπόμενος, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
Χαῖρε ἄναξ Διὸς υἱέ, δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

ΙΗΤΗΡΑ νόσων Ἀσκληπιὸν ἄρχομ' ἀείδειν,
Υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος,
Χάρμα μέγ' ἀνθρώποισι, κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε ἄναξ· λίτομαι δέ σ' ἀοιδῇ.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

ΚΑΣΤΟΡΑ καὶ Πολυδεύκε' ἀείσεο Μοῦσα λίγεια
Τυνδαρίδας, οἳ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἐξεγένοντο.
Τοὺς ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῆς τέκε πότνια Λήδη,
Λάθρη ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι.
Χαίρετε Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

ΕΡΜΗΝ ἀείδω Κυλλήνιον Ἀργειφόντην,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,

Placuit, ac luporum clangor, terribiliumq́; leonum,
Montesq́; ſonori & ſyluoſi receſſus.
Et tu quidem ſic ſalue, dea autem ſimul omnes cantione.

IN HERCVLEM LEONINO animo præditum.

HERCVLEM *Iouis filium canam, quem longè fortiſſimum*
Genuit terreſtrium Thebis in pulchram-regionem habentibus,
Alcmena, mixta cum nigrarum nubium autore Saturnio.
Qui antea quidem per terram immenſam, ac mare
Errans miſsionibus, [i. iuſſu eum mittentis] Euryſthei regis,
Multa quidem ipſe fecit iniuſta, multa verò ſuſtinuit.
Nunc autem in pulchro ſolo niuoſi Olympi
Habitat ſe oblectans, & habet pulchri-talis-decoram Heben.
Salue rex Iouis fili, da verò virtutemq́; & felicitatem.

IN ÆSCVLAPIVM.

MEDICVM *morborum Æſculapium incipio canere,*
Filium Apollinis quem genuit diuina Coronis
Dotio in campo, filia Phlegyæ regis.
Gaudium magnum hominibus, malorum delinitorē dolorum.
Et tu quidem ſic ſalue rex, ſupplico autem tibi cantione.

IN IOVIS PVEROS.

CASTORA *& Pollucem cane Muſa ſuauis*
Tyndaridas, qui ex Ioue Olympio geniti ſunt
Quos ſub Taygeti vertice peperit veneranda Leda,
Clam ſubdomita à nigrarum-nubium autore Saturnio.
Saluete Tyndaridæ, velocium conſcenſores equorum.

IN MERCVRIVM.

MERCVRIVM *cano Cyllenium Argicidam*
Cyllenes regem, & Arcadiæ ouibus abundantis,

Αγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα
Ατλαντος θυγάτηρ, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Αἰδοίη, μακάρων δὲ θεῶν ἀλέεινεν ὅμιλον,
Αντρῳ ναιετάουσα παλισκίῳ ἔνθα Κρονίων
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Εὖτε κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ηρην·
Λάνθανε δ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.
Χαῖρ' Ερμῆ χαριδῶτα, διάκτορε, δῶτορ ἐάων.

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

ΑΜΦΙ μοι Ερμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα,
Αἰγιπόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον, ὅστ' ἀνὰ πίση
Δενδρήεντ' ἄμυδις φοιτᾷ χοροήθεσι νύμφαις,
Αἵτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης στείβουσι κάρηνα.
Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεὸν, ἀγλαέθειρον,
Αὐχμήενθ', ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε,
Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κάρηνα.
Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήια πυκνά·
Αλλοτε μὲν ῥείθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
Αλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ,
Ακροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων.
Πολλάκι δ' ἀργινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρὰ,
Πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θῆρας ἐναίρων,
Οξέα δερκόμενος· τότε δ' ἕσπερος ἔκλαγεν οἶον,
Αγρης ἐξανιὼν, δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων
Νήδυμον· οὐκ ἂν τόν γε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν
Ορνις ἥτ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
Θρῆνον ἐπιπροχέουσα, χέει μελίγηρυν ἀοιδήν·
Σὺν δέ σφιν τότε νύμφαι ὀρεστιάδες λιγύμολποι
Φοιτῶσαι πυκνὰ ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ
Μέλπονται, κορυφὴν δὲ περιστένει οὔρεος Ηχώ.
Δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν τότε ἐς μέσον ἕρπων,

Nuntium immortalium valde-vtilem, quem peperit Maia
Atlantis ſilia, Iouis amore mixta,
Verecunda, beatorum .a. deorum vitabat cœtum
Antrum habitans opacum: vbi Saturnius
Cum nympha pulchricoma miſcebatur noctis conticinio,
Quando dulcis ſomnus tenebat albiulnam Iunonem:
Latebat autem immortaléſque deos mortaléſque homines:
Et tu quidem ſic ſalue Iouis & Maiæ fili.
A te autem ego initio facto tranſibo aliam ad laudem.
Salue Mercuri gratiarũ dator, internuntie, dator bonorum.

IN PANA.

D E *Mercurij mihi charo filio dic Muſa,*
Capripede, bicorne, amatore ſtrepitus: quiq́; per prata
Arboroſa ſimul incedit choreis aſſuetis cum nymphis,
Quæ per præruptæ petræ incedunt capita [.i.cacumina]
Pana inuocantes paſtoralem deum ſplendida-coma-decorum
Squallidum, qui omnem collum niuoſum ſortitus eſt:
Et vertices montium, & ſaxoſa cacumina,
Itat autem huc atque illuc per virgulta denſa,
Interdum quidem fluentis pellectus mollibus,
Interdum .v. contrà rupes per altiſſimas diſcurrit,
Summum verticem, ouium ſpeculam aſcendens.
Sæpe autem capris frequentes percurrit montes longos,
Sæpe etiam per colles digreditur feras cædens,
Acutè cernens: tunc autem heſperus clanxit vt,
Ex ſummitate egreſſus arundinum, ſub [illis] carmen ludens,
[id eſt ludendo canens]
Suaue: non hunc præcurrerit in cantibus-ſuauibus
Auis, quæ vere multifloro in foliis
Lamentum effundens, emittit ſuauem cantum.
Cum ipſis autem tunc nymphæ montanæ ſuauiloquæ
Euntes frequenter pedibus ad fontem nigræ-aquæ
Canunt, circa verticem autem reſonat montis Echo.
Deus .a. huc atque illuc chorearum tunc in medium ſerpens,

Πυκνὰ ποσὶν διέπει λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοινὸν
Λυγκὸς ἔχει λιγυρῇσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς,
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, τόθι κρόκος ἠδ' ὑάκινθος
Εὐώδης θαλέθων καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ.
Ὑμνεῦσιν δὲ θεοὺς μάκαρας καὶ μακρὸν Ὄλυμπον·
Οἷόν θ' Ἑρμείην ἐριούνιον ἔξοχον ἄλλων
Ἔννεπον, ὡς ὅγ' ἅπασι θεοῖς θοὸς ἄγγελός ἐστι·
Καί ῥ' ὅγ' ἐς Ἀρκαδίην πολυπίδακα μητέρα μήλων
Ἐξίκετ' ἔνθα δέ οἱ τέμενος Κυλληνίου ἐστίν.
Ἔνθ' ὅγε καὶ θεὸς ὢν ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν
Ἀνδρὶ πάρα θνητῷ. θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν
Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότητι μιγῆναι.
Ἐκ δ' ἐτέλεσσε γάμον θαλερόν. τέκε δ' ἐν μεγάροισιν
Ἑρμείῃ φίλον υἱόν, ἄφαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι,
Αἰγιπόδην, δικέρωτα, πολύκροτον, ἡδυγέλωτα.
Φεῦγε δ' ἀναΐξας, λεῖπεν δ' ἄρα παῖδα τιθήνη.
Δεῖσε γὰρ ὡς ἴδεν ὄψιν ἀμείλιχον ἠϋγένειον.
Τὸν δ' αἶψ' Ἑρμείας ἐριούνιος εἰς χέρα θῆκε
Δεξάμενος, χαῖρεν δὲ νόῳ περιώσια δαίμων.
Ῥίμφα δ' ἐς ἀθανάτων ἕδρας ἤϊε, παῖδα καλύψας
Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν ὀρεσκῴοιο λαγωοῦ.
Πὰρ δὲ Ζηνὶ κάθιζε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Δεῖξε δὲ κοῦρον ἑόν. πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν
Ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχειος Διόνυσος.
Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε ἄναξ, λίσομαι δέ σ' ἀοιδῇ.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

ΗΦΑΙΣΤΟΝ κλυτόμητιν ἀείδεο Μοῦσα λίγεια.
Ὃς μετ' Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἀγλαὰ ἔργα
Ἀνθρώποις ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονός, οἳ τὸ πάρος περ

Ἄντροις

Frequenter pedibus adminiſtrat, [id eſt, exercet ſaltationem, ſaltat,] pellem autem ſupra terga cruentam.
Lyncis habet, ſuauibus exultans animo cantibus.
In molli prato: illic crocus & hyacinthus
Suauiter ſpirans, virens miſcet innumeroſam herbam.
Celebrant autem deos beatos, & longum Olympum.
Qualem Mercurium admodum vtilem egregium omnium
Dicebam quod hic omnibus deus velox nuntius eſt.
Et vtique hic in Arcadiam abũdantem-fontibus, matrẽ ouiũ
Venit ſibi autem ibi lucus Cyllenius eſt,
Ibi etiã ille quamuis deus eſſet gracili-vellere oues paſcebat
Virum apud mortalem: vireſcebat enim amor mollis qui cum inuaſit
Vt cum nympha pulchricoma Dryopis in amore miſceretur:
Perfecit.a.nuptias vireſcentes, peperit autem in ædibus
Mercurio charum filium ſtatim monſtroſum viſu,
Capripedem, bicornem, multum-ſtrepentem [&] dulcè ridẽtem.
Fugit autem celeriter-ſurgens: reliquit autem puerum nutrix.
Metuit enim vt vidit faciem iniucundam, hirſutam.
Hunc autem ſtatim Mercurius valde vtilis in [ſua] manus poſuit
Accipiens, gaudebat autem in animo ſuprà modum deus.
Confeſtim autem ad immortalium ſedes incurrit puero cooperto
Pellibus in denſis montani leporis.
Apud Iouem autem ſedit, & alios deos.
Oſtendit autẽ puerũ ſuum: omnes autem animo oblectati ſunt
Immortales, præter cæteros verò ille Bacchus Dionyſus.
Pana autẽ illum vocarunt, quòd animũ omnibus oblectauit.
Et tu quidem ſic ſalue, ô rex, precabor autem te cantu.
Nam ego & tui & alterius memor ero cantus.

IN VVLCANVM.

VVLCANVM *inclyti conſilij cane Muſa ſuauis.*
Qui cum Minerua cæſiis-oculis prædita præclara opera
Homines docuit in terra, qui antea

Ἄνδροις ναιετάασκον ἐν οὔρεσιν, ἠΰτε θῆρες.
Νῦν δὲ δι᾽ Ἥφαιστον κλυτοτέχνην ἔργα δαέντες,
Ῥηιδίως αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Εὔκηλοι διάγουσιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισιν.
Ἀλλ᾽ ἵληθ᾽ Ἥφαιστε, δίδου ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΦΟΙΒΕ, σὲ μὲν κύκνος ὑπὸ πτερύγων λίγ᾽ ἀείδει,
Ὄχθῃ ἐπιθρώσκων ποταμὸν παρὰ δινήεντα
Πηνειόν· σὲ δ᾽ ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
Ἡδυεπὴς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν ἀείδει.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε ἄναξ, ἵλαμαι δέ σ᾽ ἀοιδῇ.

ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

ΑΜΦΙ Ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ᾽ ἀείδειν,
Γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
Πόντιον, ὅς θ᾽ Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς·
Διχθά τοι ἐννοσίγαιε θεοὶ τιμὴν ἐδάσαντο,
Ἵππων τε δμητῆρ᾽ ἔμεναι, σωτῆρά τε νηῶν.
Χαῖρε Ποσειδάων γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Καὶ μάκαρ εὐμενὲς ἦτορ ἔχων πλώουσιν ἄρηγε.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΑ θεῶν τὸν ἄριστον ἀείσομαι, ἠδὲ μέγιστον.
Εὐρύοπα, κρείοντα, τελεσφόρον, ὅστε Θέμιστι
Ἐγκλιδὸν ἑζομένῃ πυκινοὺς ὀάροις ὀαρίζει.
Ἵληθ᾽ εὐρύοπα Κρονίδη κύδιστε μέγιστε.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ.

ΕΣΤΙΗ, ἥτε ἄνακτος Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
Αἰεὶ σῶν πλοκάμων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον·
Ἔρχεο τόνδ᾽ ἀνὰ οἶκον, ἐπέρχεο θυμὸν ἔχουσα,
Σὺν Διὶ μητιόεντι· χάριν δ᾽ ἅμ᾽ ὄπασσον ἀοιδῇ.

ΕΙΣ

Antris habitabant in montibus veluti feræ.
Nunc.v per Vulcanum inclytum in artibus opera docti.
Facilè æuum, res ad suum finem perducentem ad annum.
Quieti degunt in suis ædibus.
Sed propitius esto Vulcane: da autem virtutem & felicitatem.

IN APOLLINEM.

PHOEBE, *te quidem & cygnus sub alis suauiter cantat,*
In ripam insiliens amnem apud verticosum
Peneum: te autem cantor habens citharam suauem
Dulcicanus primumq́; & postremò semper canit.
Et tu quidem sic salue rex, placo autem te cantu.

IN NEPTVNVM.

NEPTVNVM *deum magnum incipio canere,*
Terræ motorem, ac infructuosi maris,
Marinum, qui Helicona, & latas habet Ægas.
Dupliciter tibi ô terræ motor dij honorem diuiserunt,
Equorumq́; domitor vt esses, seruatorq́; nauium.
Salue Neptune terram, cæruleis cingens crinibus decore,
Et beate benignum animum habens nauigantibus auxiliare.

IN IOVEM.

IOVEM *deorum optimum canam, & maximum,*
Latè sonantem regem, qui res omnes ad suum finem perducit, quique cum Themide
Seorsum sedente, crebros sermones miscet.
Sis propitius late sonans Saturnie augustissime maxime.

IN VESTAM.

VESTA *quæ regis Apollinis procul iaculantis,*
Pythone in valde diuina sacram domum circumuersaris,
Semper ex tuis crinibus distillat liquidum oleum.
Veni hanc in domum, accede animum habens
Cum Ioue sapiente, gratiam autem simul præbe carmini.

ΕΙΣ ΜΟΥΣΑΣ ΚΑΙ Ἀπόλλωνα.

ΜΟΥΣΑΩΝ ἄρχωμαι, Ἀπόλλωνός τε Διός τε.
Εκ γὰρ μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ανδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί.
Εκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι
Φιλεῦνται, γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Χαίρετε τέκνα Διὸς, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' ἀοιδήν·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

ΚΙΣΣΟΚΟΜΗΝ Διόνυσον ἐρίβρομον ἄρχομ' ἀείδειν,
Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱόν,
Ον τρέφον ἐΰκομοι νύμφαι παρὰ πατρὸς ἄνακτος
Δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον
Νύσης ἐν γυάλοις· ὁ δ' ἀέξετο πατρὸς ἕκητι
Αντρῳ ἐν εὐώδει, μεταρίθμιος ἀθανάτοισιν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε θεαὶ πολύυμνον ἔθρεψαν,
Δὴ τότε φοιτίζεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους,
Κισσῷ καὶ δάφνῃ πεπυκασμένος, αἱ δ' ἅμ' ἕποντο
Νύμφαι ὁ δ' ἐξηγεῖτο, βρόμος δ' ἔχεν ἄσπετον ὕλην.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε πολυστάφυλ' ὦ Διόνυσε·
Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ἐς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι.
Εκ δ' αὖθ' ὡράων εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ ἀείδω χρυσηλάκατον κελαδεινήν,
Παρθένον αἰδοίην, ἐλαφηβόλον, ἰοχέαιραν,
Αὐτοκασιγνήτην χρυσαόρου Ἀπόλλωνος.
Η κατ' ὄρη σκιόεντα καὶ ἄκριας ἠνεμοέσσας,
Αγρῃ τερπομένη παγχρύσεα τόξα τιταίνει,
Πέμπουσα στονόεντα βέλη. τρομέει δὲ κάρηνα
Υψηλῶν ὀρέων, ἰαχεῖ δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη

IN MVSAS ET Apollinem.

A MVSIS *incipiam Apollineque, Iouique.*
5 *Ex Muſis enim, & procul-iaculante Apolline,*
Viri poetæ ſunt in terra & citharœdi.
Ex Ioue v. reges, ille verò felix [eſt] quem Muſæ
Diligunt: ſuauis illi ab ore fluit vox.
Saluete proles Iouis, & meum in honore habete cantum,
10 *At ego & veſtri & alterius memor ero cantus.*

IN BACCHVM.

HEDERA *coronatū Bacchū valde-ſonantē incipio canere,*
Iouis ac Semelæ per-inclytæ præclarum filium:
15 *Quem alebant pulchricomæ nymphæ à patre rege*
Suſceptum ſinubus, & accurate nutriebant
Nyſſæ in vallibus: hic verò creſcebat à patre procul,
Antro in bene olenti, in-numero-poſitus immortalium.
At poſtquam hunc deæ celebrem aluerunt,
20 *Tunc frequenter ibat ad nemoroſos receſſus,*
Hedera & lauro ornatus, hæ autem ſimul ſequebantur
Nymphæ: hic autem dux erat: ſonus autem habebat maximam ſyluam.
Et tu quidem ſic ſalue vuis abundans, ô Bacche.
25 *Da autem nos gaudentes ad horas rurſus venire,*
Ex horis autem rurſus ad multos annos.

IN DIANAM.

DIANAM *cano aureas-ſagittas-habentem, ſonoram,*
30 *Virginem verecundam, ceruos iaculis-petentem, ſagittis-gaudentem,*
Germanam ſororem aureo-enſe-decori Apollinis,
Quæ per montes umbroſos, & promontoria ventoſa
Venatione ſe oblectans totum aureum arcum intendit,
35 *Emittens ſuſpirioſa tela, tremunt autem capita*
Aliorū montium, ob[ea] autem reſonat valde-umbroſa ſylua

Grauiter

Δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν· φρίσσει δέ τε γαῖα,
Πόντος τ' ἰχθυόεις. ἡ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχουσα,
Πάντη ἐπιστρέφεται θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην.
Αὐτὰρ ἐπὴν τερφθῇ θηροσκόπος ἰοχέαιρα,
Εὐφρήνῃ δὲ νόον χαλάσασ' εὐκαμπέα τόξα,
Ἔρχεται ἐς μέγα δῶμα κασιγνήτοιο φίλοιο
Φοίβου Ἀπόλλωνος, Δελφῶν εἰς πίονα δῆμον,
Μουσῶν καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα.
Ἔνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰοὺς,
Ἡγεῖται χαρίεντα περὶ χροῒ κόσμον ἔχουσα,
Ἐξάρχουσα χορούς. αἱ δ' ἀμβροσίην ὄπ' ἰεῖσαι
Ὑμνοῦσι Λητὼ καλλίσφυρον, ὡς τέκε παῖδας
Ἀθανάτων βουλῇ τε καὶ ἔργμασιν ἔξοχ' ἀρίστους.
Χαίρετε τέκνα Διὸς καὶ Λητοῦς ἠϋκόμοιο·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

ΠΑΛΛΑΔ' Ἀθηναίην κυδρὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν,
Γλαυκῶπιν, πολύμητιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσαν,
Παρθένον αἰδοίην, ἐρυσίπτολιν, ἀλκήεσσαν,
Τριτογενῆ, τὴν αὐτὸς ἐγείνατο μητίετα Ζεὺς
Σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς, πολεμήϊα τεύχε' ἔχουσαν,
Χρύσεα, παμφανόωντα· σέβας δ' ἔχε πάντας ὁρῶντας
Ἀθανάτους. ἡ δὲ πρόσθεν Διὸς αἰγιόχοιο
Ἐσσυμένως ὤρουσεν ἀπ' ἀθανάτοιο καρήνου,
Σείσασ' ὀξὺν ἄκοντα· μέγας δ' ἐλελίζετ' Ὄλυμπος
Δεινὸν ὑπ' ὀμβρίμης γλαυκώπιδος· ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον ἰάχησεν· ἐκινήθη δ' ἄρα πόντος
Κύμασι πορφυρέοισι κυκώμενος, ἔχετο δ' ἅλμη
Ἐξαπίνης· στῆσεν δ' Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἵππους ὠκύποδας δηρὸν χρόνον, εἰσότε κούρη
Εἵλετ' ἀπ' ἀθανάτων ὤμων θεοείκελα τεύχη
Παλλὰς Ἀθηναίη· γήθησε δὲ μητίετα Ζεύς.

Grauiter clangorem ferarum. horret autem terra,
Pontuſque piſcoſus, at hæc fortem animum habens,
In-omnes-partes ſe vertit ferarum perimens genus.
At poſtquam oblectata eſt ferarū-ſpeculatrix ſagittis-gaudēs,
5 *Delectauit autem animum, laxans flexilem arcum,*
Venit in magnam domum fratris [ſui], chari
Phœbi Apollinis, Delphorum in pinguem populum,
Muſarum ac Gratiarum pulchram choream inſtauratura.
Vbi ſuſpendens reflexum arcum, & ſagittas,
10 *Præit [cæteris] gratioſum circa corpus ornamentum habens,*
Initium-faciens-chorearum. hæ a. ambroſiam vocē emittentes
Laudant Latonam pulchros talos habentem, vt peperit filios
Immortalium, conſilioq́; & operibus longe optimos.
Saluete nati Iouis, & Latonæ pulchricomæ.
15 *Verùm ego veſtrum & alterius memor ero cantionis.*

IN PALLADEM.

PALLADEM *Mineruam inclytam incipio canere,*
20 *Cæſiis-oculis-præditam, multi conſilij, implacabilem animum*
habentem
Virginem venerandam, cuſtodem vrbium, robuſtam,
Tritogenam, quam ipſe genuit conſultor Iupiter,
Venerando ex capite, bellicoſa arma habentem,
25 *Aurea, ſplendida, ſtupor autem habebat omnes videntes*
Immortales, hæc autem ante Iouem Ægiochum
Impetuosè exiliÿt ab immortali capite.
Concuſſo acuto telo, magnus a. concutiebatur-Olympus
Grauiter à forti [virgine] cæſios oculos habēte circū autē terra
30 *Terribiliter reſonuit. commotum autem eſt mare*
Vndis purpureis turbatum. conſtitit autem mare
Repente: ſtitit autem [i in eodem gradu, locoq́; retinuit] Hy-
perionis præclarus filius
Equos velocipedes multum tempus, donec puella
35 *Cepit ab immortalibus humeris diis ſimilia arma*
Pallas Minerua, gauiſus eſt autem conſultor Iupiter,

Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς τέκος Αἰγιόχοιο·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης, μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ ΚΑΙ Ἑρμῆν.

ΕΣΤΙΗ ἣ πάντων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
Ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων,
Ἕδρην ἀΐδιον ἔλαχες, πρεσβηΐδα τιμὴν,
Καλὸν ἔχουσα γέρας καὶ τιμήν. οὐ γὰρ ἄτερ σοῦ
Εἰλαπίναι θνητοῖσιν, ἵν' οὐ πρώτῃ πυμάτῃ τε
Ἑστίῃ ἀρχόμενος σπένδει μελιηδέα οἶνον.
Καὶ σύ μοι Ἀργειφόντα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὲ,
Ἄγγελε τῶν μακάρων, χρυσόρραπι, δῶτορ ἐάων,
Ναίετε δώματα καλὰ, φίλα φρεσὶν ἀλλήλοισιν·
Ἵλαος ὢν ἐπάρηγε σὺν αἰδοίῃ τε φίλῃ τε
Ἑστίῃ, ἀμφότεροι γὰρ ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Εἰδότες ἔργματα καλὰ, νόῳ θ' ἕσπεσθε καὶ ἥβῃ,
Χαῖρε Κρόνου θύγατερ σύ τε καὶ χρυσόρραπις Ἑρμῆς·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΠΑΝΤΩΝ.

ΓΑΙΑΝ παμμήτειραν ἀείσομαι ἠϋθέμεθλον,
Πρεσβίστην, ἣ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ' ὁπόσ' ἐστίν.
Ἠμὲν ὅσα χθόνα δῖαν ἐπέρχεται, ἠδ' ὅσα
πόντον.
Ἠδ' ὅσα πωτῶνται, τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου.
Ἐκ σέο δ' εὔπαιδές τε καὶ εὔκαρποι τελέθουσι,
Πότνια· σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἠδ' ἀφελέσθαι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν· ὁ δ' ὄλβιος ὅν κε σὺ θυμῷ
Πρόφρων τιμήσῃς· τῷ δ' ἄφθονα πάντα πάρεστι.
Βρίθει μέν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, ἠδὲ κατ' ἀγροὺς
Κτήνεσιν εὐθηνεῖ, οἶκος δ' ἐμπίπλαται ἐσθλῶν.
Αὐτοὶ δ' εὐνομίῃσι πόλιν κάτα καλλιγύναικα
Κοιρανέουσ', ὄλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ.

Παῖδες

Et tu quidem ſic ſalue Iouis nate Ægiochi.
Verum ego, & tui, & alterius memor ero cantionis.

IN VESTAM ET Mercurium.

VESTA *quæ omnium in ædibus altis*
Immortaliumq; deorum humi incedentiumq; hominum,
Sedem ſempiternam ſortita es, ac antiquum honorem,
Pulchrum habens donum & honorem, neque enim ſine te
Conuiuia ſunt mortalib. ubi [.i. in quibus] nō primæ poſtremæq;
Veſtæ quilibet conuiuium incipiens libet ſuaue vinum.
Et tu mihi Argicida, Iouis & Maiæ fili
Nuntie beatorum, auream virgam-geſtans dator bonorum,
Habitate domos bonas, amice mentibus alter erga-alterum,
Propitius exiſtens auxiliare cum verecundaq; charaq;
Veſta: ambo enim terreſtrium hominum
Scientes opera pulchra, mentemq; ſequimini & pubertatem.
Salue Saturni filia tuq; & aureā virgā geſtans Mercurius
At ego veſtrumq; & alterius memor ero cantionis.

IN TERRAM MATREM omnium.

TERRAM *omnium matrem canam-bene fundatam,*
Antiquiſſimam quæ nutrit in terra omnia quæcunque ſunt
Et quæcunque terram diuinam ſulcant, & quæcunque mare
permeant]
Et quæcunque volant, hæc nutriuntur ex tuis diuitijs.
Ex te autem boni filij & boni fructus exiſtunt.
Veneranda: in te autem poſitum eſt dare vitam, & auferre
Mortalibus hominibus: at hic felix quem utique tu in animo
Promota honoraueris: huicq; copioſa omnia adſunt.
Abundat quidem illi aruum vitam-ferens, & per agros
Iumentis abundat, domus autem impletur bonis.
Ipſi autem bonis legibus per urbem habentem pulchras mulieres
Dominantur: felicitas autem multa & diuitiæ ſequuntur.

Filij

Παῖδες δ' εὐφροσύνῃ νεοθηλέϊ κυδιόωσι,
Παρθενικαί τε χοροῖς φερεσανθέσιν εὔφρονι θυμῷ
Παίζουσαι χαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ ποίης,
Οὕς κε σὺ τιμήσῃς σεμνὴ θεὰ, ἄφθονε δαῖμον.
Χαῖρε θεῶν μήτηρ, ἄλοχ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Πρόφρων δ' ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὄπαζε·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ.

ΗΛΙΟΝ ὑμνεῖν αὖτε Διὸς τέκος ἄρχεο Μοῦσα.
Καλλιόπη Φαέθοντα, τὸν Εὐρυφάεσσα βοῶπις
Γείνατο γαίης παιδὶ καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Γῆμε γὰρ Εὐρυφάεσσαν ἀγακλειτὴν Ὑπερίων
Αὐτοκασιγνήτην, ἥ οἱ τέκε κάλλιμα τέκνα,
Ηῶ τε ῥοδόπηχυν, ἐϋπλόκαμόν τε Σελήνην,
Ηέλιόν τ' ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
Ος φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ιπποις ἐμβεβαώς· σμερδνὸν δ' ὅγε δέρκεται ὄσσοις
Χρυσῆς ἐκ κόρυθος· λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ
Αἰγλῆεν στίλβουσι, παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ
Δαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχουσι πρόσωπον
Τηλαυγές· καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος
Λεπτουργὲς πνοιῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι.
Ενθ' ἄρ' ὅγε στήσας χρυσόζυγον ἅρμα καὶ ἵππους,
Θεσπέσιος πέμπῃσι δι' οὐρανοῦ Ὠκεανόνδε.
Χαῖρε ἄναξ, πρόφρων δὲ βίον θυμήρε' ὄπαζε.
Εκ σέο δ' ἀρξάμενος κλήσω μερόπων γένος ἀνδρῶν
Ημιθέων, ὧν ἔργα θεοὶ θνητοῖσιν ἔδειξαν.

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ.

ΜΗΝΗΝ ἀείδειν τανυσίπτερον ἔσπετε μοῦσαι,
Ηδυεπεῖς κοῦραι Κρονίδεω Διὸς, ἵστορες ᾠδῆς.
Ης ἄπο αἴγλη γαῖαν ἑλίσσεται οὐρανόδεικτος.

Κρατὸς

Filij autem lætitia recens-florente gloriantur,
Virginésque choreis maximè floridis, læto animo
Ludentes gaudent per flores molles herbæ. (*dea*
Quos utiq; tu honorabis veneráda [rebus-omnibus-] abundans
Salue deorum mater, uxor cœli stellati,
Prompta autem loco cantus vitam animo-gratam præbe:
At ego & tui & alterius memor ero cantionis.

IN SOLEM.

SOLEM *laudare rursus Iouis ita incipe Musa*
Calliope lucidum, quem Euriphaessa magnos oculos habens,
Peperit terræ filio & cœli-stellati.
Duxit enim Euryphaessam valde inclytam Hyperion
Germanam sororem, quæ illi peperit pulcherrimos filios,
Auroramq; roseum cubitũ habentẽ pulchricomamq; Lunam,
Solemq; indefessum, similem immortalibus.
Qui lucet mortalibus & immortalibus diis,
Equo ascendens, horrendum autem hic intuetur oculis
Aurea à galea, clari autem radij ab ipso
Splendidum micant, ob tempora autem genæ
Claræ à capite gratiosum tenent os
Procul-lucens, pulchra autem circa corpus fulget vestis,
Tenuiter contexta flatu ventorum: sub [ea] a. masculi [sunt]
equi.
Hic igitur ille sistens auriiugum currum, & equos
Diuinus mittit per cœlum in Oceanum.
Salue rex, promptus autem vitam animo-gratam præbe
A te autem initio facto cantabo mortalium genus virorum
Semideorum, quorum opera dij mortalibus ostenderunt.

IN LVNAM.

LVNAM *canite latis-alis præditam, dicite [i. canite Lunã]*
Suauiloqua puella Saturnij Iouis, perita cantus: (*Musæ*
Ex qua [luna micãs] splẽdor terrã inuoluit ex cœlo-apparens

Capite

Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν
Αἴγλης λαμπούσης· στίλβει δ' ἀλάμπετος ἀὴρ
Χρυσέου ἀπὸ στεφάνου, ἀκτῖνες δ' ἐνδιάονται·
Εὖτ' ἂν ἀπ' Ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χρόα καλὸν,
Εἵματα ἑσσαμένη τηλαυγέα δῖα Σελήνη,
Ζευξαμένη πώλους ἐριαύχενας αἰγλήεντας,
Ἐσσυμένως προτέρωσ' ἐλάσῃ καλλίτριχας ἵππους,
Ἑσπερίη διχόμηνος· ὅτε πλήθει μέγας ὄγμος,
Λαμπρόταταί τ' αὐγαὶ τότ' ἀεξομένης τελέθουσιν
Οὐρανόθεν, τέκμωρ δὲ βροτοῖς καὶ σῆμα τέτυκται.
Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Πανδείην γείνατο κούρην,
Ἐκπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Χαῖρε ἄνασσα θεὰ λευκώλενε δῖα Σελήνη,
Πρόφρον, ἐϋπλόκαμος· σέο δ' ἀρχόμενος, κλέα φωτῶν
Ἄσομαι ἡμιθέων, τῶν κλείουσ' ἔργματ' ἀοιδοὶ,
Μουσάων θεράποντες, ἀπὸ στομάτων ἐροέντων.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

ΑΜΦΙ διοσκόρους ἑλικώπιδες ἔσπετε Μοῦσαι
Τυνδαρίδας, Λήδης καλλισφύρου ἀγλαὰ τέκνα,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ ἀμώμητον Πολυδεύκεα.
Τοὺς ὑπὸ Ταϋγέτου κορυφῇ ὄρεος μεγάλοιο,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
Σωτῆρας τέκε παῖδας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Ὠκυπόρων τε νεῶν, ὅτε τε σπέρχωσιν ἄελλαι
Χειμέριαι κατὰ πόντον ἀμείλιχον· οἱ δ' ἀπὸ νηῶν
Εὐχόμενοι καλέουσι Διὸς κούρους μεγάλοιο,
Ἄρνεσσιν λευκοῖσιν ἐπ' ἀκρωτήρια βάντες
Πρύμνης· τὴν δ' ἄνεμός τε μέγας καὶ κῦμα θαλάσσης
Θῆκαν ὑποβρυχίην· οἱ δ' ἐξαπίνης ἐφάνησαν
Ξουθῇσι πτερύγεσσι δι' αἰθέρος ἀΐξαντες.
Αὐτίκα δ' ἀργαλέων ἀνέμων κατέπαυσαν ἀέλλας,
Κύματα δ' ἐστόρεσαν λευκῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι
Ναύταις σήματα καλὰ, πόνου σφίσιν· οἱ δὲ ἰδόντες

Capite ex immortali, multum autem ornamentum excitatur à
Splendore ſplendenti. ſplendet autem tenebroſus aër
Auream ob coronam. radij autem in aere obuoluuntur,
Quando ab Oceano loto corpore pulchro.
Veſtes induta procul-lucentes diuina Luna,
Iunctiſq; equis excelſa ceruice præditis fulgidis,
Impetuoſe ulterius agitarit pulchricomos equos.
Veſpertina ſemimenſtrua, quando plenus eſt magnus globus
Clariſſimique ſplendores, tunc [ipſa] aucta exiſtunt
Cœlitus ſignum autem mortalibus & indicium eſt,
Cum qua olim Saturnius mixtus eſt amicitia & lecto,
Hæc autem grauida facta Pandeam peperit filiam,
Decoram formam habentem inter immortales deos.
Salue regina dea albiulna diuina Luna,
Prompta, pulchricoma, à te autem incipiens laudes hominum
Canam ſemideorum, quorum celebrant opera poetæ,
Muſarum miniſtri, ab oribus amabilibus.

IN IOVIS PVEROS.

Iouis pueros nigrioculæ dicite Muſæ
Tyndaridas, Ledæ pulchritalæ præclaros natos,
Caſtoremq; equorum domitorem, & irreprehenſibilem Pollucem.
Quos ſub Taygeti vertice montis magni
Mixta in amore cum nigrarum nubium-autore Saturnio
Seruatores peperit pueros terreſtrium hominum,
Velociumque nauium, quando [eos] premunt procellæ
Hyemales per pontum implacabilem: hi autem e nauibus
Vota facientes vocant Iouis pueros magni
Agnis albis, in littora egreſſi.
A puppi, hanc autem ventuſq; magnus, & unda maris
Fecerunt ſubmerſam, illi vero repente apparuerunt
Flauis alis per æthera ruentes.
Statim autem moleſtorum ventorum ſedarunt procellas.
Vndas autem ſtrauerunt albi maris in profunditatibus.
Nautis ſigna bona laboris: ipſorum: hi autem [hoc] conſpicati,

Γήθησαν, παύσαντο δ' ὀϊζυροῖο πόνοιο.
Χαίρετε Τυνδαρίδαι ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

ΕΙΣ ΞΕΝΟΥΣ.

ΑΙΔΕΙΣΘΕ ξείνων κεχρημένον ἠδὲ δόμοιο,
Οἱ πόλιν αἰπεινὴν νύμφης ἐρατώπιδος Ηρης
Ναίετ' ἐς ἀδλινῆς πόδα νείατον ὑψικόμοιο
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ ξανθοῦ ποταμοῖο,
Ἑρμου καλὰ ῥέοντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.

Gauiſi ſunt: ceſſarunt autem ab ærumnoſo labore.
Saluete Tyndaridæ velocium agitatores equorum.
At ego veſtrûm & alterius memor ero cantionis.

IN HOSPITES.

Reuereamini [virum] hoſpitalibus-donis indigentem & domo.
Qui vrbem excelſam nymphæ amabilioculæ Iunonis
Habitatis prope Plutonem. cuius vrbis ad pedem extremum alticomæ
Ambroſiam bibentes [eſtis.i. bibitis] aquam flaui fluuij.
Hebri pulchrè fluentis quem immortalis peperit Iupiter.

ΟΜΗΡΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΗ ΤΙΝΑ ΕΚ ΤΟΥ ΗΡΟΔΟΤΟΥ

ἐν τῷ περὶ τῆς Ὁμήρου βιοτῆς.

Εἰς Κυμαίους,

ΑΙΔΕΙΣΘΕ ξενίων κεχρημένον ἠδὲ δόμοιο,
Οἳ πόλιν αἰπεινὴν Κύμην Ἐριώπιδα κούρην
Ναίετε, Σαρδήνης πόδα νείατον ὑψικόμοιο·
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θείου ποταμοῖο
Ἕρμου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.

Εἰς τὴν Κύμην ἀναστρέψων.

ΑΙΨΑ πόδες με φέροιεν ἐς αἰδοίων πόλιν ἀνδρῶν·
Τῶν γὰρ καὶ θυμὸς πρόφρων καὶ μῆτις ἀρίστη.

Εἰς Μίδην.

ΧΑΛΚΗ παρθένος εἰμί, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
Ἔς τ' ἂν ὕδωρ τε ῥέοι, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλοι,
Ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμποι, λαμπρά τε σελήνη,
Καὶ ποταμοὶ ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα.
Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ.
Ἀγγελέω παριοῦσι Μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται.

Ὀλοφύρεται τὴν τυφλότητα αὐτοῦ πρὸς τοὺς Κυμαίους.

ΟΙΗ μ' αἴσῃ δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γενέσθαι,
αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων,

Ἥν ποτ'

HOMERI QVÆDAM EPIGRAMMATA ET VERSVS EX Herodoto, de vita Homeri.

Ad ciues Cumanos, à quibus hoſpitium petit.

Reuereamini [virum] hoſpitalibus donis indigētē & domo,
Qui vrbē excelſam Cumā, magnis oculis decorā puellā,
Incolitis, Sardenes iuxta radicem imam alticomæ,
Ambroſiam bibentes aquam diuini fluuij,
Hermi vorticoſi, quem immortalis genuit Iupiter.

❧

Cumam rediturus.

Celeriter pedes me ferant in venerandorum vrbē virorum.
Horū enim & animus promptus [eſt,] & conſilium optimum.

In Midam.

Ænea virgo ſum. Mida autem ſepulchro incumbo,
Donec aqua fluet, ac arbores proceræ florebunt,
Et ſol exoriens lucebit, ſplendidáque luna,
Et flumina fluent, exundabitq́ mare:
Ipſius hic manens multum defleti ad ſepulchrum,
Nunciabo prætereuntibus [hominibus,] quòd Midas hîc ſepultus eſt.

Deplorat ſuam cœcitatem apud Cumanos.

QVALI me fato tradidit pater Iupiter, inſperatum incrum vt eſſem,
Infantem veneranda in genibus matris accuratè nutriens

Ἥνποτ' ἐπύργωσαν βουλῇ Διὸς Αἰγιόχοιο,
Λαοὶ Φρίκωνος, μάργων ἐπιβήτορες ἵππων.
Ὁπλότεροι μαλεροῖο πυρὸς κρίνοντες Ἄρηα,
Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτωνα ποντιναίακτον.
Ἥντε δι' ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῖο
Μέλητος,
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι κοῦραι Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
Ἠθελέτην κλῆσαι δῖαν χθόνα καὶ πόλιν
ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ἀπανηνάσθην ἱερὴν ὄπα φῆμιν ἀοιδῆς.
Ἀφραδίῃ τῶν μέν τε παθών τις φράσσεται
αὖθις.
Ὅς σφιν ὀνείδ εἴησιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.
Κῆρα δ' ἐγὼ τήν τοι θεὸς ὤπασε γεινομένῳ περ,
Τλήσομαι ἀκράαντα φέρων τετληότι θυμῷ.
Οὐδέ τι μοι φίλα γυῖα μένειν ἱεραῖς ἐν ἀγυιαῖς
Κύμης ὁρμαίνουσι μέγας δέ με θυμὸς ἐπείγει,
Δῆμον ἐς ἀλλοδαπῶν ἰέναι ὀλίγον περ ἐόντα.

Ἀρχὴ Ἰλιάδος τῆς ἐλάττονος.

ΙΛΙΟΝ ἀείδω καὶ Δαρδανίην εὔπωλον,
Ἧς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος.

Τῷ Θεστορίδῃ.

ΘΕΣΤΟΡΙΔΗΣ θνητοῖσιν ἀνωΐστων πολέων περ,
Οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόον ἀνθρώποισιν.

Ποσειδῶνι.

ΚΛΥΘΙ Ποσείδαον Μεγαλοσθενὲς
ἐννοσίγαιε

Εὐρυχόρου

Quam olim turribus-cinxerunt,voluntate Iouis ægidem-ferentis.
Populi Phriconis,inſanorum agitatores equorum.
Iuniores ardentis ignis decernentes certamine,
Æolidem Smyrnam mari-vicinam,venerandam dominatu,
Per quam limpida tranſit aqua ſacri Meletis.
Hinc profectæ puellæ Iouis,illuſtres filiæ,
Volebant celebrare diuinum agrum,& vrbem virorum [Cumanorum.]
Illi verò reiecerunt ſacram vocem,dico carmen.
Amentiam verò iſtorum,[malum] paſſus aliquis conſiderabit poſtea.
Quiuquis ipſis probris meum molitus eſt exitium.
Fatum verò ego,quod mihi Deus dedit naſcenti,
Feram imperfectum tolerans toleranti animo.
Neque amplius chara membra manere in viis
Cumæ cupiunt.magnus verò me animus vrget
Populum ad alienigenam ire paruum quantumuis exiſtentem.

Initium paruæ Iliadis.

ILIUM *cano,& Dardaniam bonos-equos-habentem,*
Pro qua multa paſſi ſunt Danai,famuli Martis.

Theſtoridæ.

THESTORIDES*[hoc dixit,]mortalibus incognita quamuis multa[ſint.]*
Nihil [tamen] magis-incognitum eſt,quàm mens,[& cuiuſque conſilium,]hominibus.

Neptuno.

AVDI *[me] Neptune magna-potentia-prædite,quaſſator-terræ,*

Εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ξανθοῦ Ἑλικῶνος.
Δὸς δ' οὖρον καλὸν καὶ ἀπήμονα νόστον
ἰδέσθαι
Ναύταις οἳ νηὸς πομποὶ ἠδ' ἀρχοὶ ἔασι.
Δὸς δ' ἐς ὑπώρειαν ὑψικρήμνοιο Μίμαντος
Αἰδοίων μ' ἐλθόντα βροτῶν ὁσίων γε κυρῆσαι.
Φῶτά τε τισαίμην ὃς ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας,
Ὠδύσατο Ζῆνα ξένιον ξενίην τε τράπεζαν.

Εἰς πόλιν Ἐρυθραίαν.

ΠΟΤΝΙΑ γῆ, πάνδωρε, δότειρα μελίφρονος
ὄλβου
Ὡς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὔοχθος ἐτύχθης,
Τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ τρηχεῖ' οἷς ἐχολώθης.

Πρὸς ναύτας.

ΝΑΥΤΑΙ ποντοπόροι στυγερῇ ἐναλίγκιοι
ἄτῃ,
Πτωχοῖσιν αἰθυίῃσι βίον δύσζηλον ἔχοντες,
Αἰδεῖσθε ξενίοιο Διὸς σέβας ὑψιμέ-
δοντος.
Δεινὴ γὰρ μετόπις ξενίου Διός, ὅς κ' ἀλίτηται.

Πεύκη.

ΑΛΛΗ τίς σου πεύκη ἀμείνονα καρπὸν ἵησιν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου ἠνεμοέσσης,
Ἔνθα σίδηρος Ἄρηος ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν
Ἔσσεται εὖτ' ἄν μιν Κεβριώνιοι ἄνδρες ἔχωσι.

Εἰς Γλαῦκον τὸν αἰπόλον.

ΓΛΑΥΚΕ πέπων, ὁπποῖόν τι ἔπος τοι ἐνὶ φρεσὶ
θήσω,

Rex ſpatioſi, & Flaui Heliconis.
Da autem ſecundum ventum, bonum, & iucundum reditum videre
Nautis, qui nauis deductores, & magiſtri ſunt.
Da etiam ad imas radices excelſas rupes habẽtis Mimantis,
Venerandum me profectum homines pios naneiſci.
Virúmque vlciſcar, qui meam mentem cum deceperit,
Violauit Iouem hoſpitalem, hoſpitalémque menſam.

In vrbem Erythræam.

VENERANDA *terra, omnium bonorum donatrix, donatrix iucundæ felicitatis,*
Quàm profectò aliis quidẽ virorum facilis, ac plana exiſtis,
Aliis verò difficilis, & aſpera, quibus iraſceris.

Ad Nautas.

NAVTAE *pontigradi odioſæ ſimiles Noxæ,*
Mendici, [id eſt famelici] mergis vitam non inuidendam habentes,
Reuereamini hoſpitalis Iouis venerandum numen in alto regnantis.
Grauis enim pœna delicta ſequens hoſpitalis Iouis. [ei parata eſt,] quicunque deliquerit, [.i. ius hoſpitij violarit.]

Picea.

ALIA *aliqua [arbor] te picea meliorem fructũ producit*
Idæ in verticibus multas valles habentis, ventoſæ.
Vbi ferrum Martis terreſtribus hominibus
Erit, quando ipſum Cebrenij viri habebunt.

Ad Glaucum caprarium.

GLAVCE *ſuauis, accedens ad verbum [.i. audiens meum conſilium,] quod in [tuis] mentibus ponam,*

Πρῶτον μὲν κυσὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι
Δοῦναι. ὡς γὰρ ἄμεινον· ὁ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκούει
Ἀνδρὸς ἐπερχομένου, καὶ ἐς ἕρκεα θηρὸς ἰόντος.

Πρὸς τὴν ἱέρειαν ἐν Σάμῳ.

ΚΑΥΘΙ μοι εὐχομένῳ κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
Τήνδε νέων μὲν ἀνήνασθαι φιλότητα καὶ εὐνήν,
Ἡ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
Ὧν ὥρη μὲν ἀπαμβλύνεται. θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

Εἰς οἶκον τῶν Φρατόρων.

ΑΝΔΡΟΣ μὲν στέφανος παῖδες· πύργοι δὲ πόληος,
Ἵπποι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος. νῆες δὲ θαλάσσης·
Χρήματα δ' αὔξει. οἶκον· ἀτὰρ γεραροὶ βασιλῆες
Ἥμενοι εἰν ἀγορῇ, κόσμος τ' ἄλλοισιν ὁρᾶσθαι
Αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι·

Ὁ Κάμινος.

ΕΙ μὲν δώσετε μισθὸν. ἀείσω ὦ κεραμῆες.
Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου·
Εὖ δὲ μελανθεῖεν κότυλοι, καὶ πάντα μάλ' ἱερά·
Φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι,
Πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυιαῖς,
Πολλὰ δὲ κερδῆναι ἡμῖν δὴ ὡς σφι νοῆσαι.
Ἢν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες ψεύδη ἄρησθε,
Συγκαλέω δ' ἤπειτα καμίνῳ δηλητῆρας.
Σύντριβ' ὁμῶς Μάρα γόν τε καὶ Ἄσβετον, ἠδὲ Σαβάκτην
Ὠμόδαμόν θ', ὃς τῇδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ πορίζει.

Primùm quidem canibus cœnam ad aulæ fores
Da. ſic enim melius [res habebit.] ille enim [canis, qui cœnam habuerit.] etiam primùm audit
Hominem aduentantem, & ad ſepta feram venientem.

Ad Sacerdotem Samiam.

Audi me precantem [Dea] puerorum nutrix, daq́ vt mulier
Iſta iuuenum quidem recuſet amorem venereum, & lectum,
Hacque delectetur cana-tempora habentibus ſenibus,
Quorum formoſa ætas quidem retunditur, [.i. florem, ac vigorem amittit,] animus verò promptus eſt.

In Palatium Curialium.

Hominis quidem corona, filij [ſunt,] turres verò vrbis.
Equi verò in planitie [ſunt dominis] ornamentum. naues verò, maris [ſunt decus.]
Pecuniæ verò augent domum. at venerandi Reges.
Sedentes in concione, [vel foro ſunt] ornamentum aliis ad ſpectandum. [.i. ſpectatu dignum.]
Ardente verò igne auguſtior [eſt] domus ad ſpectandum.

Fornax.

Si mihi dederitis mercedem, canam ô figuli.
Huc age Minerua, & manum tene-ſupra caminum, [.i. fornacem tua manu protege.]
Bene autem nigreſcant [.i. dureſcant] calices, & omnia [vaſa] valde ſacra.
Torreanturq́ bene, & æſtimationis pretium [figulis] reportent.
Multa quidem in foro vendita, multa etiam [in] viis.
Multa autem [figuli] lucrentur. nobis verò iam vt ipſis [quæſtus creſcit, ſic creſcat] prudentia.
Si verò ad impudentiam conuerſi mendacia ſuſceperitis, [.i. ſi verò poſtquam meis carminibus Minerua inuocata veſtras opes auxerit, vos impudenter mentientes hoc negaritis, vt ideo nullum mihi præmium detis.]
Conuocabo tunc poſtea [contra veſtram] fornacem maleficos [dæmonas.]
Contere [Minerua] pariter Maragúmque, & Aſbetum, & Sabacten,
Omodamumq́, qui hac arte multa mala [mortalibus] parat.

Πεῖθε πυραίθουσαν καὶ δώματα, σὺν δὲ κάμινος
Πᾶσα κυκηθείη, κεραμέων μέγα κωκυσάντων.
Ὡς γνάθος ἱππείη βρύκει, βρύκοι δὲ
κάμινος,
Πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμήια λεπτὰ ποιοῦσα.
Δεῦρο καὶ ἠελίου θυγάτηρ πολυφάρμακε Κίρκη,
Ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτούς τε καὶ
ἔργα.
Δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
Οἵ θ' Ἡρακλείοις χεῖρας φύγον, οἵ τ' ἀπό-
λοντο·
Τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς, τύπτοι δὲ κάμινον.
Αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὁρῴατο ἔργα πονηρά.
Γηθήσω δ' ὁρόων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
Ὃς δὲ χ' ὑπερκύψῃ, περὶ τούτου πᾶν τὸ
πρόσωπον
Φλεχθείη, ὡς πάντες ἐπίστωντ' αἴσιμα ῥέζειν.

Εἰρεσιώνη.

ΔΩΜΑ προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυνα-
μένοιο,
Ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὄλβιος αἰεί.
Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύραι πλοῦτος γὰρ ἔσεισι
Πολλὸς, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνη
τεθαλυῖα,
Εἰρήνη τ' ἀγαθή· ὅσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν εἴη,
Κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι μᾶζα.
Τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ διφράδα βήσεται
ὔμμιν,
Ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα.
Αὐτὴ δ' ὑφαίνοι ἱστὸν ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα.
Νεῦμαί τοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών·
Ἕστηκ' ἐν προθύροισι. καὶ εἰ μέν τι δώσεις, εἰ
δὲ μή,

Οὐχ

Vre igne atrium, ac ædes ſimul autem fornax
Tota miſceatur, figulis grauiter lugentibus
Vt [autem] maxilla equina [dum agitatur,] fremit, fremat etiam [ſic] fornax,
Omnia, [quæ ſunt] intra ipſam, figlina [vaſa] minuta faciens, [.i. comminuens & in minutiſſima fruſtula redigens.]
Huc quoq; [veni] ſolis filia multorũ venenorũ perita Circe,
Sæua venena ſparge, & malis affice ipſosq;, & [ipſorum] opera.
Huc etiam Chiron adducat multos Centauros,
Quiq; Herculeas manus fugerunt quiq; [ab eo cæſi] perierunt.
[Illi] contundant hæc opera male. contundat autem [eorum vnuſquiſque] fornacem,
Ipſi verò [figuli] lugentes ſpectent [hæc] opera mala.
Lætabor vero cernens ipſorum infelicem artem.
Quiſquis verò [fornacem] pronus inſpiciet, vndique huius totus vultus
Comburatur, vt omnes diſcant iuſta [facinora] facere.

Eireſione.

AD *domum venimus viri valdè potentis,*
Qui multum quidem poteſt, multum verò reſonat [diuitiis] beatus ſemper.
Quamobrem aperiamini fores. Diuitiæ enim intrabunt
Multæ, cum diuitiis verò & lætitia florens,
Paxq; bona, quotquot vero vaſa [domi] ſunt, omnigenis bonis repleta ſint.
Sublimis verò ſemper in panarium, [id eſt, arcam panariam] veniat, placenta.
Filij vero vxor in curru vehatur vobis.
Muli verò ducant [ipſam] firmipedes in iſtam domum.
Ipſa verò telam texat, electrum conculcans.
Redibo ad te, redibo annuus [i. quotannis,] vt hirundo.
[Iam] ſtamus in veſtibulo. & ſiue [domum nobis] dederis, ſiue non [dederis.]

Οὐχ ἑστήξομεν· οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ'
ἤλθομεν.

Τοῖς ἁλιεῦσι.

ΤΟΙΩΝ γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε,
Οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ' ἄσπετα μῆλα νεμόντων.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΩΖΟΜΕΝΩΝ
Ὁμήρου ποιημάτων.

Non[diutius hic] ſtabimus.non enim ſimul-habitaturi[vobiſcum,]huc venimus.

Piſcatoribus.

TALIVM *enim parentum ex ſanguine procreati-eſtis,*
Neque latos-fundos-habentium, nec innumera pecora paſcentium.

FINIS HOMERI POEMATΩN quæ nunc extant.

Digitized by Google

INDEX IN ODYSSEAM HOMERI.

A Caſtus rex 415
Accipitris auguriũ 478
Accipiter Apol. nuncius *ib.*
Accipiter timendus muribus 754
Accubitio vetus 60
Andræmon 445
Adreſta ancilla Helenæ 53
Adulterij pœna 73
Adulterium Ægiſthi 71
Adulterium ingens facinus *ibidem*
Acheron fluuius infernalis 315
Achillis anima Vlyſſi loquitur 349 eius exequiæ 718. 719 eius cum Vlyſſe contentio 4 eius filius 85.353
Achiuorum reditus à Troia cantu celebratus 41.42. conuocati 33 eorum diſſidium 65
Acroneus 219
Acratiaſmus tyrannicus 553
Actoris ancilla Penelopes 655
AEtæ ſoror Circe 293
Aëris bonitas 122
Ææa inſula 250.293,357
Ægis Mineruæ 679
Ægiſthus præter fatum Atridæ ſponſam in vxorem duxit 5. eius adulterium 72.73 ſæuities 119
Ægyptius heros 31
Ægyptus herbarum ferax & fertilis 101
Ægyptia terra plurima producit pharmaca *ibi.*
Æneas ex Venere ortus 849
Æolia inſula & regio 287
Æolus Hippotades *ibidem* & 287
Æolus dat Vlyſſi vterem ventorum *ibidem*
Æolus filias ſuas coniunxit filiis in vxores *ibid.*
Æolus reuerſum Vlyſſem indignabũdus expellit 289
Æoli duo *ibid.*
Æquabilitatis ſtudioſi honorandi 591
Æſculapius medicus 865
Æthiopes longè remoti, bifariam diuiſi, vltimi hominum 5
Æthiopum regio alia Orientalis, alia Occidentalis *ibid.*
Ætolus deceptor 437
Agamẽnon ſeptẽnio imperauit Mycenis 75 eius exitus 73.119 eius vmbra ſuũ exitium Vlyſſi refert 343 345 eius anima *ibid.*

Agamedes filius Ergini amicus deorum 789
Agelaus Damaſtorides procus 63 monet, ne Mentor Vlyſſem iuuet 673
Agni cornuti 91
Aiax occiſus 64
Aiacis Oilei exitus 117
Aiacis anima irata 353
Alcandre Polybi vxor 91
Alcinous Phæacenſiū dux 171 clementer excipit Vlyſſem 201 optat Vlyſſem ſibi generū 209 promittit Vlyſſi auxilium *ibid.* eius oratio, qua Phæaces hortatur, vt Vlyſſi auxilium portet 215 conuiuium *ibi.* hortatur Phæaces ad certamen 217 eius filij, Laodamas, Halius & Clytoneus 219 quærit omnes Vlyſſis conditiones & fortunas 245 eius ad Vlyſſem & Phæaces oratio 389
Alcippe ancilla Helenæ 93
Alcmaon & Amphilocus filij Amphiarai 463 [illegible]8 eius anima 335
Alcmena [illegible]tryonis & vxor [illegible]is *ibidem* mater Hercu[illegible]
Alector Spartanus 85
Alienis non inuide[illegible]dum 149
Alienis in ædibus non [illegible]l
tùm lugendum 585
Alimenta, caſeus, mel, vinum 615
Aliorum dolor etiam nos afficiat 471
Alius aliis delectatur operibus 419
Alius loqui, aliud ſentire 515. 559
Alitherſes præſentia & futura vidit 745 Vlyſſis diſſuadet internecionem *ibidem*
Alphæus pater Orſilochi 459 nomen fluuij 725 809
Ambroſia fugat Edothea Ceti odorem 115
Ambroſia cibus Deorum 145 cum Amicis non pugnandum 225
Amicorum memoria non ſit breuis 43
Amicitia paterna 451
Amicitia non conflatur cū aliquo, niſi dignus prius cognoſcatur 231
Amithaon 345
Amniſus 589
Amoris argumentum, geſtatio infantis 593
Amor erga patriam 247
Amoris exemplum 481
Amor coniugum ex liberis 563
Amor ſeruorum in Vlyſſem

ſem 621
Amphialus Polinij Tectonidæ filius 219
Amphialus ſaltator optimus 221
Amphiaraus filius Oiclei 463 gratiſſimus Ioui *ibi*.
Amphimedontis anima Atridæ hiſtoriam interitus ſui narrat 723
Amphinomus procus cæteros à Telemachi nece dehortatur 505 Niſi Aretiadæ regis filius 593 interficitur lancea 605
Amphion & Zethus filij Antiopæ, primi Thebarum fundamenta locarunt 335
Amphitea 597
Amphitryo 335
Amphitrita dea 163.777
Amphoræ 51.259
Anobeſineus 219
Ancillæ Aretæ ad nauē Vlyſſis omnis generis neceſſaria portant 393 ancilla Vlyſſem obiurgat 579
Ancillæ libidinoſæ ſuſpenſæ 687
Anchialus 219
Anchialus Mentis filius 28 Taphiis imperat *ibid.*
Anchiſæ cum Venere congreſſus 843.845
Animarum apparitio 123
Animæ tangi non poſſunt 343
Animæ mortuorum defunctorum pœnas narrant 353
Animæ procorum ad inferos ducuntur à Mercurio 715
Animalia Venere delectantur 843
Animorum migratio Pythagorica in ſociis Vlyſſis 715
Animum corporis expertem, quia nuſquam faciat corporeum. Plut.
Annos quatuor proci eluſi 17
Annulus ſagitta tangendus 605
Anopæa auis 21
Anſeribus collati proci 603
Anticlea Autolyci filia mater Vlyſſis 345
Anticus 105
Antilochus filius Neſtoris à Memnone occiſus 101 eius anima 347
Antinous procus Eupithei filius 47 Telemacho reſpondet *ibid.* ſagitta transfixus 60[illegible] eius conſilium de Telemacho è medio tollen-

do 505 eius fraus *ibid.* ſuccenſet Eumæo propter mendicum 533 eius ſuperbia 535
Antiope Aſopi filia 335. eius anima *ibid.*
Antiphates rex Læſtrigonum 295. Oiclei parens 257. Mantij frater *ibid.*
Antiphus & Eurynomus bellatores 31 amici Vlyſſis 515
Antrum Polyphemi 259
Apparitio mortuorum 321
Aphidas rex 737
Aper vulnerat Vlyſſem 601
Apollo augur 217. rex 235 diis terrori 771 eius templum 773 non lacte materno, ſed nectare & ambroſia enutritus 777 eius cithara 783 cum Delphuſa deliberat de conſtruendo templo 78 apud Creſſam inſulam templum conſtruit 787 Iouis filius 799 iratus Mercurio 819
Aquilæ volatus 38. 39
Aquilæ augurium 477
Arbores Alcinoi 201
Arcadia dux pecorum 803
Arciſius pater Laërtis 427
Arcus Vlyſſis 639 641
Arduum eſt, regium genus interficere 505
Arete vxor Alcinoi 197. 238 239
Arethuſa fons ex petra Coracis 413
Arena, Argyphea, oppida 795
Aretus filius Neſtoris 81
Argenteum poculum cum labro inaurato 123
Argiua Helena 105
Arginecator nuncius Tartari 721
Argos 363
Argonauta *ibid.*
Argus canis Vlyſſis 529
Ariadna filia Minois 339
Aries liberat Vlyſſem 139
Ariſtocratiæ vſus apud Bœotos initio Bœotiæ, & Phæaces optimates, vocant reges 245
Arma Mineruæ quibus ornata in Ithacam proficiſcitur 29 arma Vlyſſis 667
Arnæus qui & Irus 651
Ars arcendi canes 417
Ars, exercitium, & Muſa ſimul 829. 831
Artacia fons 91
Artepibulus cognomē muris 765
Artophagus epitheton muris 763
Aſphalion famulus Menelai 101
Aſteris nomen inſulæ 157

Aſtutia

Aſtutia Penelopes 17 Vulcani 129. Vlyſſis 173. Mercurij 811
Athenæ vrbs 95
Athenæ ſacræ 339
Atrides 67 eius anima Vlyſſi loquitur de eius funere 343.345
Audacia honeſta virum decet 193
Augurium aquilæ 459. 625
Aureum poculum 60
Aurifaber 83
Aurora Vlyſſem ſplendidis exornat veſtibus 317
Aurora 705 homines ad opera excitat 809
Authoritate præſtantes reuerendi 397
Autolycus vnde nomen Vlyſſi indiderit 95. Vlyſſis auus *ibi.* eius filij rei medicæ non ignari 605
Autonoe ancilla Penelopes 559
Auxilium promiſſum Vlyſſi 209
Azantis puella 783

BAcchi forma 857 Semeles & Iouis filius 861
Batrachomyomachia ab Homero tumultuoſum opus Martis dicitur 751
Batrachomyomachiæ exitus aduentus cancrorum 767.769
Bellum Troianum decennium durauit 145
Bellum Ithacenſe cum Vlyſſe diremptum à Minerua 749
Bene potati & conuiuati dormitum eamus 573
Benefacta malefactis ſunt longe meliora 682
Beneficiis quis inceperit, eadẽ expectāda habet 731
Blādi qui nocere ſtudẽt 259
Boethides Eteoneus 91
Bona fama gloriam hominibus affert 18
Bona, iure ad nos pertinentia repetenda 24
Boni viri diis chari 61. 455
Bootes ſtella 155
Boreas ventus ſerenitatis author 157
Bouis mactatio 83
Boues ſolis 397

COecus muſicus 217
Callirrhoe fluuius ſedatur 165
Calypſus deſcriptio 143 amat Vlyſſem 147. Vlyſſi prandium dat in ſpelunca 151 Vlyſſi abeunti de omnibus rebus ad nauigandum neceſſariis proſpexit 153. & 155 Atlantis filia 105
Campus Elyſius Rhadamã-

thus 121 in campo Elyſio facillima viuendi ratio *ibidem*
Canis Vlyſſem redeuntem agnoſcit 529.531
Cãtilenas Deus inſpirat 681
Cantilenæ ex virtute profectæ 7·7
Cantor Demodocus, cantionibus ſuis Vlyſſi fletum mouet 217
Cantus ornamentum conuiuij 10 & 11
Cantus poſt conuiuiũ 217
Cantus ad oblectandum datus *ibid.*
Cantus non omnibus acceptus 245
Cantus celebratus 249
Capra Iouem nutriuit 153
Caſſandræ Priami filiæ cędes 245
Caſtor & Pollux Tyndari filij, equorum domitores 337.339
Cauillationes procorum in Telemachum 55
Centauri 551
Certamen curſus 219
Certamina propoſita *ibid.*
Certamen procis proponitur 637
Ceruus confixus ab Vlyſſe 295
Charybdis deſcriptio 373
Chloris vxor Nelei 337
Chorearum ſaltus 229
Chromius 233
Cicones pugnant cum Gręcis 251 cum Vlyſſe 255
Cimmerij populi 321 eorũ terra perpetua caligine obtecta *ibid.*
Circe dea 291 ipſius pharmaco in porcos vertũtur Vlyſſis ſocij 229 eius ędes 293 Vlyſſis ſocios reſtituit priſtinæ formę 307 Clymene & eius anima 339
Clytæmneſtra dolo Caſſandrã interemit 347 eius ſæuitia *ibid.*
Clytoneus filius Alcinoi curſor 251
Clytus ab aurora raptus 463
Cocytus fluuius infernalis 315
Colus, non alia curæ ſint mulieribus 637
Conſilium ſenis 71
Conuiuij deſcriptio 10.93
Cratæis mater Scyllæ 367
Currus nomen ſtellæ 155
Curſus certamen 219
Cyclopes Deorum contemptores 265
Cyclopum terra 255
Cydones incolæ Cretæ 585
Cynthius mons 740
Cypariſſus herba 143
DEus facilè poteſt ex lõginquo virum conſeruare

ruare 71 eo volente, nihil difficile 249
Deus optimus auxiliator 497
Deorum mens non mutatur 65
Deſcriptio mendici 465. 623 Mercurij Deorum internuncij 141 monſtri inhabitantis Scyllam 363 hominis iamiam moriētis, qui ſuſpēſus eſt 687 nauis Vlyſsis 153 regiæ Alcinoi 195. 597 remedij Mercurij 301. 303 Scyllæ 365 ſpecus Calypſus 145 ſubulci ſtabuli & eius domus 417. 419 terrę fertilis 403 venationis 599 vineæ 197
Deucalion fingitur pater Vlyſsis 585
Diana 339
Dianæ ſtudium 175 Nauſicaæ comparatur *ibi*. Phœniſsam interimit 475 Iouis filia & Latonæ 615 qualis 861
Dies nunquam illuceſcit Cimmeriis populis 521
Difficile eſt aliquem inter plures & multò potentiores quippiã moliri 487
Difficile quod eſt mortalibus, diis perfacile 301
Difficile eſt optimũ ignominiis proſcindi 397
Difficile eſt vnum impedire multos 629
Difficile vnumquodque diſcere 805
Dij iniuſtè in malis accuſantur 415 teſtes ſint cōcionum 19. 61 eius chari boni viri 463 eis grata quæ citò fiunt 77 omnia ſciunt 101 volunt nos præceptorum memores eſſe 109 eis inuitis nihil ſuſcipiendum 117 ſibi inuicem noti 143 inuident deabus, vt cum marito congrediantur 147 expertes ſenij 173 eorum vita beata 175 non omnibus ex æquo dona dederunt 213 omnia poſſunt 303 ſimiles peregrinis hoſpitibus, qui verſantur, hominum fas nefáſque inſpicientes 549. 541 eorum mens non mutatur 561 homines multum errantes ſubmergunt tandem 623 eis omnia committenda, quoniam multò potentiores ſunt nobis 677 prudentiſsimum inſipientem facere poſſunt, & contra 691 eos habere corpora exce-

pro fortaſſe Ioue paſſim. Plut.
Diligenter cognoſcendum, qui ſint iuſti, qui non item 633
Diocleus filius Orſilochi 459
Diomedes 67
Dionyſij donum 719
Diona dea 775
Dira portenta in procos 631 633
Diſceſſus Telemachi & Piſiſtrati à Menelao 461
Diſcedentibus & redeuntibus felicia quæque exoptanda 115
Diſco certatũ veteribus 123
Diſcordiæ malum 67
Diſcordiæ in conſilio & in bello 65.349
Diſſidium Græcorum 63
Diuini augures 41.617
Diuitiæ & opes Vlyſſis 421
Diuites pauperibus & egenis auxilium portent 4
Dmetor Iaſides rex Cypri 537
Dodoneus Iupiter 591
Dolius ſenex 741 ſeruus & mancipiũ Penelopes 131
Dolores ad mortem vſque trahunt 333
Dominorum minæ ſunt difficiles 523
Domi eſſe, optimum 805
Domus Plutonis 561
Domus Telemacho inſtar ardentis flammæ apparet 577
Domus aduentui procorum parata 619
Domus ſeu familiæ negligentia eſt hominum ex iniuria & rapto viuentium. Plut.
Donatio cauſa mortis 517
Dona Dei varia 213
Donum Menelai 455
Dorẽſes populi in Creta 585

E

Ebrietate Cyclops amittit oculum 271.27
Ebrietas, quæ & loquax 325 443.581.
Ebrius non ferrum, ſed ferrum ebrium trahit 499
Ebrius plorans 581
Ebrij faciles ſunt ad lacrymas *ibid.*
Ebrietas cum furore collata 653
Eclipſis ſolis 631
Echeneus ſenex eloquens 199.341
Echephron, Stratius, Perſeus, Aretus, Thraſymedes & Piſiſtratus, filij Neſtoris 81
Echetus rex omnium hominum peſſimus 555
Edothea filia Protei 109

Menelao

Menelao erranti dat conſilium *ibid.* eius de patre Proteo capiendo conſilium 121 eius dolus in patrem 115
Egeſtate varia ſuſcipere cogimur 541
Elatreus procus 217
Elatus occiſus 675
Eleemoſyna homines conſpicuos reddit 135
Elpenor vino obrutus, decidit per ſcalam, vitam amittit 317 eius vmbra Vlyſſi apparet 323 defunctus effertur 359. 361 eius comburitur cadauer, *ibid.* ei erigitur cippus *ibid.*
Elyſius campus 121
Embaſichitrus nomen muris 759
Enauigatio procorum 135
Enceladus ligatus 767
Enipeus fluuius 355
Epæana canere 801
Epei inſulam Elida inhabitant 405
Eperitus fictum nomen Vlyſſis 737
Epeus ligneum equũ Troianum confecit 343. 351
Ephialtes Aloei filius 339
Ephyre 49
Epicaſte mater Oedipodis 337 eius anima *ibid.*
Equus Troianus 335
Erebus fluuius infernalis, & locus defunctarum animarum 31. 323
Erembi populi 93
Erethmeus 219
Eridanus nomen fluuij, patria Phyſignathi 233
Errones ſunt malorũ ſcientes 659
Eriphyle 339
Eriphyles anima *ibid.* aurum marito habuit charius *ibid.*
Erithus fatuus nuncius 821
Erymanthus 175
Erynnis dea grauis 463
Eſopus 335
Eteoneus famulus Menelaï 91
Euangelion 221
Eubœa inſula 167
Eumæus Vlyſſem non cognoſcens, eum periiſſe conqueritur 419. Vlyſſem hoſpitio humaniter excipit 417 lapidationibus crebris pellit canes *ibid.* ſacra facit 419. ei reditus Vlyſſis non perſuadetur 421 Vlyſſem ab Harpyiis deuoratum ait *ibid.* hoſpiti Vlyſſi ſacrificaturus mactat ſuẽ 441 æqualitatis ſtudioſus *ib.* Vlyſſem honorat dorſis

ſuum *ibid.* cum Vlyſſe colloquitur 467 Telemachum reducem excipit 483
Eumelus 135
Eunomia 545
Euphyias vis 101
Eupithes cum Achæis conſpirat in Vlyſſis mortem 745 dux ſtulticiarum *ibi.* à Laërte occiſus 749
Europæ raptus 755
Eurus ventus 157
Euryades interfectus 675
Euryalus luctator optimus 231 indignatur Vlyſſi 225 Vlyſſem enſe donat 237
Eurybates pręco gibboſus, nigro corpore, & criſpo capite fuit 589
Euryclea Piſeronidæ filia 29 empta à Laërte viginti bobus. *ibi.* Telemachū paruulū exiſtētem enutriuit *ibid.* Telemacho ardentes faces pręfert *ib.* Opis filia *ibi.* cuſtos theſauri *ibi.* anus debilis 579 eius obedientia erga dominam *ibid.* quomodo agnouerit Vlyſſem 597 nutrix Vlyſſis 575 nunciat Penelopæ Vlyſſem rediiſſe 691. 693
Eurydamas occiſus 677
Eurydice filia Climeni 83
Neſtoris vxor *ibid.*
Eurylochus dux ſociorum Vlyſſis 297 indignanter Vlyſſi reſpondet 371 eius conſilio Vlyſſes perdit ſocios 379
Eurymachus Telemachum de hoſpite interrogat 15 Polybij filius 477 eius ſubdola oratio 507 ab Vlyſſe ſeruitium petit 569 Vlyſſi omnis generis neceſſaria pro ſeruitio promittit *ibid.* im miſericors 571 pocillatorem puerū manu ferit *ibid.* princeps procorum 647 atcui impar dolet 651 ſupplex Vlyſſi, omnia Antinoo imputat 633 monet procos, vt omnes vnà in Vlyſſem impetum faciant 665 ab Vlyſſe occiditur *ibid.*
Eurymedon 195
Eurymeduſa nutrix Nauſicaæ 191
Eurynome proma 541 Penelopæ miniſtra 597
Euryphaëſſa mater Solis 897
Eurytus Oechalienſis ſagittarię artis peritus 227
Eurytion lęſus à vino & Centauro 655
Exequiarum ritus 717

Exer-

Exercere corpus, honeſtum 219.227
Exercitationes 221.235
FAbrica organa 83
Facinora nō tolerabilia patrantur à procis 35
Facinus 77.381
Fames nonnunquam ventrem domat 109
Fame mori miſerrimum genus mortis 376
Famula Vlyſſis prodigij coniectrix 617
Farina medulla virorū 48
Farina molita *ibid.*
Fatum cuncta gubernat 103
Fatum præter fatum 5
Fati poteſtas, etſi initium rerum in hominum poteſtate & voluntate Plut.
Feles formidini muribus 753
Ferramenta ad nauim fabricandam idonea 133
Fertilitas incredibilis 255.257
Figuris multum vſus Homerus 27
Filij pauci ſimiles patribus 47
Filij pleriqúe parentibus peiores *ibid.*
Filij clàm proficiſcentes, parentibus ſuis dolorem relinquunt 129
Filius vnicus generationem conſeruat 849
Flamma in ardenti Pallas conſpicitur 577
Fluctus maris ad naufragi preces ſiſtitur 165
Fluctus atque fumus ingens in mari exoritur 169
Fœminea conſilia odit Iupiter 347
Fores obſeratæ 49
Fortis vir in omnibus potior rebus 193
Fortuna ſæpenumerò homines decipiuntur 443
Fratrib⁹ ſorores nubunt 285
Fratrum beneuolentia in Agamemnone & Menelao Odyſſ. 4.
Fruges ſua ſponte proueniunt 151
Fugiendū nō eſt à Deo 507
GEnealogia Melampodis 461
Genitalia homini extracta 687
Gereſtum 69
Gerenius eques Neſtor 81
Glandes ſues nutriunt 413
Gorgoneum caput horrendum monſtrum 557
Gortynis fines 75
Gratum eſt diis hominem prudentem ex periculis euadere 9
Gratitudo 239.24
Gratiæ, quæ & lauant Venerem 235.671

Grata nobis ſint quæ Deus in animo ponit 419
Græcorum ad Troiam diſſidium 65 eorũ optimates in equo Troiano 243
Gubernator nauis Vlyſſis in mari occumbit 393
Gubernatio mariti, vxori honeſtæ, gratiſſima 581
Guttus aureus 457
Gyrea petra 117
HAbitacula Iouis immortalia 91
Habitans in altis optimus adiutor 497
Halius filius Alcinoi 219 tripudiator 255
Halitherſes vates procis imminere periculum ingens indicat 39
Halitherſes Maſtorides pręſtantiſſimus in diiudicando *ibid.*
Harmonia dea 781
Haſta Palladis intra armarium cuſtoditur 11
Hebe dea 781
Hecatombæ gratæ diis 61 392.595.707.781
Helenæ vnica filia 89. vxor Menelai 69. 97 eius ornatus *ibid.* cum Menelao de aduenis fabulatur *ibid.* de Vlyſſe & Ilij excidio verba facit 103 equo incluſos nominatim vocat 105 eius genus pernicioſum 419 Telemachum xeniis donat 455-457 interpretatur augurium 459
Helicon mons 451
Herbarum prouentus in Ægypto 101
Hercules & Erythus cum diis de arte ſagittandi contẽdunt 227 eius mater 335.337 Leonis animũ habuit *ib.* eius idolum 315 proditor hoſpitij 637 magnorũ ſciẽs operũ *ib.*
Hermione vnica filia Helenæ 89
Hermius tumulus 509
Heros Ægyptius 30.31
Heſperus niger 27
Heſperij homines 215
Homerus cæcus in inſula Chio habitauit 781 eius cantiones in precio habendæ *ibid.*
Homo ipſe cauſa malorum exiſtit 3
Homines omnes diis indigent 61
Hominum conſilia mala & acerba 361
Hominum nullus cũ Deo contendere debet 93
Hominibus ex nuptiis fama bona naſcitur 171
Homines Deũ oculis ipſis libenter

libenter cernerent, huc atque illuc euntem 319
Hominum concubitus inanis 355.357
Hominem nihil aliud eſſe quàm animum 353
Homines nunquam malorum ignari 371
Hominis verſuti deſcriptio 407
Homines facilè donis placantur 493
Homines immiſericordes erga egenos 537
Homines crudeles deteſtandi 535
Hominis ſynceri & boni gloria lata ibid.
Homines in malo ſeneſcũt 595
Homines non ſemper inſomnes ſunt 609
Hominum fortunam & infortunium Deus probè nouit 615
Homines ſcelerati miſerum tandem exitum ſortiuntur 685.687
Honeſtum eſt audire cantorē vtilia canentē 24.25
Honoraria munera, ab Homero Cimelia dicta, quid ſint 21
Horæ ſapientes 783
Hortus Alcinoi 197
Hoſpites & peregrini non negligendi 619
Hoſpitum ſalutatio 59
Hoſpitalitas Neſtoris 81
Hoſpites à Ioue ſunt 181
Hoſpiti locus honeſtus in conuiuio 225
Hoſpitalitas ibid.
Hoſpes non tentandus 125
Hoſpes præſens diligẽdus, nolens dimittendus 413
Hoſpitij lex ibid.
Hoſpites eludere, neq; bonum neque iuſtum 417
Hoſtes qui alienis veſcũtur, Deus prædam facit 421
Humanitatis exẽplum 419
Humanum genus 555
Humilitatis exemplum 413
Hydrocharis rana 763
Hydromeduſa nomen ranæ 751
Hydius 755
Hymni in Apollinem 771
Hyperia inſula prope Cyclopes 169
Hypſiboas rana 763
IAolcus inſula 335
Iaones populi 779
Iardanus fluuius 75
Iaſida 337
Iaſon à Ioue fulmine percuſſ. 147 char. Iunoni 363
Icmalius faber 373
Ida mons 773
Idolum Mineruæ 133 Herculis 355

Idomeneus 69
Idothea filia Protei 109
Igne luſtrantur ædes 689
Igne mortuorum corpora conſumpta 719
Ilij excidium 103
Iliũ non nominandum 693
Imbrus inſula 773
Immortalitas promiſſa Vlyſſi 151
Imperare aliis & diuitias & honores afferre 25.27
Imperare aliis nõ malũ *ibi.*
Imperium vbi nullum dominorum, ibi nec ſeruorũm diſciplina, nec ſedulitas 531
Impietas filiæ in patrem 113.115
Impium eſt mala mutuò ſtruere 505
Impudicæ famulæ laqueo ſuſpenduntur 687
Incantationis vſus 603
Inclementiæ exemplum 539.541
Inferorum locus 321
Infantium ſtudium 815
Ingenium ſeruitute perit 531
Inhumanitatis exemplum 347.519
Inimici sũt, qui nobis mala excogitant 541
Iniuriam patientes, Deum inuocent 37
Iniuſtè facientes, meritò perire
Iniuſtè Deus in aduerſis accuſatur *ibid.*
Ino Leucothea filia Cadmi 159
Inopus fluuius 771
Inſtruitur domus aduentui procorum 621
Inſula Cyclopum tam fertilis; vt omnia inſeminata & inarata proueniant 157
Inſula Thrinacria ſtudioſa rei pecuariæ 375
Inſulæ Græcorum 773
Inſularum multarum enumeratio *ibid.*
extra Intellectum ne quid nobis eueniat, perſpiciendum 229
Interitus Agamemnonis 75
Interitus præſtantis viri multò magis lugendus, quàm ignoti alicuius 589
Iopæani populi 787
Iopæana canere 801
Iphthima filia Icarii 135
Iphiclea 537
Iphimediæ anima *ibid.*
Iphimedia Aloei vxor *ibid.*
Iphitus Eurythides 637
Iram rationi parere debere Odyſſ. 20
Ira Dei timenda; ne retaliet malis facinoribus 55

Itali

Irati geſtus 621
Iris Dea 777
Itus mendicus 549 Vlyſſem iurgiis inceſſit 549 timidus ad pugnandū 553
Iſmarus vrbs ab Vlyſſe depopulata 221
Ithaca ad Neium ſita 63 eius æqualitas 123 omniū fœcundiſſima 435
Prope Ithacā, Dulichium, Same, & nemoroſa Zacynthus 247
Ithacenſium pugna cum Vlyſſe 749
Itylus filius Lethi regis 605
Iuniores pubertate accepta, mox vltionis cupidos, ab Homero prædictum *ibid.*
Iuniores plerunque deſipiunt 107
Iuno pulcherrima dearum 777 & ſuperos & inferos inuocat 791 irata Ioui *ibid.*
Iupiter pater hominúmque Deorúmque, concionem habet in concilio deorū *ibi.* memor proborū hominum *ibi.* Mineruæ reſpondet 7 hominū prudentium memor *ibid.* viris ingenioſis ſuggerit, vt nonnunquam paucis iucunda proferant 13 hominibus felicitatem diſtribuit 181 Vlyſſi nauem in medio ponto fulmine diſcindit 201. 379 383. 385 hoſpitalis 265 Venere delectatur 851 in omnes imperium tenet 389 homines peccantes plectit 40. Vlyſſi ſignum de cœlo dat exauditionis 617 Mineruæ de rei euentu ſciſcitanti, inter Vlyſſem & Achæos fœdera & pacem fore, dicit 747 bonúmque malúmque tribuit 103 poteſt omnia *ibid.*
Iuramentum Calypſo 149
Iurare Stygiam paludem, grauiſſimum Diis iuramentum 151
Iuramentum magnum 33 149. 473. 775
Iuramentum Vlyſſis 592
Iuriſiurandi ritus, per Deum & per proprias calamitates Odyſſ. 20.
Iuris & legum author, Iupiter à quo Minos ſit edoctus 613
Ius Talionis etiam Diis notum 39
Ius regium eſt, nullum iniquè tractare 129
Iuſtitia Deorum 577 ſenum 729

Labores ſubeundos virtutis & gloriæ cauſa 105.107
Labores Vlyſſis 249
Lacedæmon diuina 77
Laconica terra 795
Laërceus aurifaber 83
Laërtis paupertas 331 pater Vlyſſis 487 eius auſtera vita 717.718. agnoſcit filium 737
Læſtrygonia vrbis nomen 291
Læſtrygones populi Gigantibus ſimiles 261
Lætandum, ſed non efferendum, ob fortunam fauentem 579
Lætitia affectorum oſtenſio 483
Lampeta nuncius Solis 381
Lampus equus Auroræ 705
Lamus vrbs 289
Laodamas filius Alcinoi 221
Laodamas prouocat Vlyſſem ad certamen 221
Lapides ſcamnorũ loco 81
Laqueo ſuffocati, miſerrimum genus mortis 687
Larus nomen auis 43
Latona capite ſupereminet cæteras deas 175 Apollinem & Dianam peperit 771
Laudare ſe ipſum turpe 643
Lectus Vlyſſis 745
Leda Tyndari vxor 817
Legibus parendum 249
Lelanthus campus 79
Lemnus inſula Vulcano perchara 229
Leonis robur 197
Leſbus inſula 67.107
Leucothea iuuat Vlyſſem 159
Leucippus 785
Lex hoſpitij 455
Liberalitatis exemplum 11
Liberi ferè parentibus naſcuntur deteriores 47
Liberi parentibus eximia parentalia perficere debent 21
Liberi in bonis 69
Liberi beneuolentiam parentum imitantur 77
Liberi cauſa amoris coniugum 589
Libentiùs ipſi deuoramus quippiam, quàm vt aliis communicemus 535
Libya regio, eiúſque commendatio 95
Lichenor, nomen muris 763
Lichomyle nomen muris 753
Lichopinax muris nomen 757
Lignum Byblinum 659
Limnaſius tanq̃ nomen 763
Limno-

Limnocharis ranæ epitheton 451
Linguas diuidendi mos 77
Liocritus Euenorides 47
Liodes vates, Oenopis filius 641 prædicit interitum procis, qui ex arcu Vlyſſis illis accidet *ibid.* ſupplex orat Vlyſſem 539 occiditur *ibid.*
Longæuus ille non fit, quiſquis cum deabus concūbit immortalibus 849
Lotus herba, eiúſque miranda vis 25 .809
Lotophagi populi 257
Lucernæ in conuiuiis 199
Lucinæ obſtetricis ſpelunca 565.777
Luctæ certamen 221
Luctus moleſti breuis ſatietas 95
Luctus honos mortuorum 715.7 5
Lugere ſemper, obeſt 227
Lugentes puluerem in caput fundere ſolent 735
Luna Pallantis filia 809
Luſcinia Pandari filia 89
Luſus pilæ 235
Luxurioſè viuentes, odio digni 487
Lycia 781
Lychnomyle, vide lucernæ.
Lyra Mercurij 803. Apollinis Dianæ 839

M

Mæra 561
Magnum facinus perpetrans, ſuo ipſe capite luat 579
Maia Mercurij mater 803
Maiorum genus non temerè vituperandum 474
Malea inſula 255.799
Malearum mons 75.119
Malorū ſibi homo cauſa 5
Mala opera non rectè ſuccedunt 749
Malum, incerta loqui 349
Malū eſt continuò & ſemper lugere 159
Malis alienis ridere 633
Malus arbor 197
Mandata diſcentium 563
Manuum prenſatio in cōſultationibus 59
Mantius 463
Marathona 195
Mare debilitat homines 221
Mariti mandata retinenda 563
Maron ſacerdos Apollinis 261
Mars vitiat Venerem 231 velociſſimus deorum 233 permixtim ſæuit 351.353 cum Minerua fortitudinem & audaciam præbet 429. eius officium 839
Mater nupta filio 337

Mater certa, pater incertus 25
Medicamentorum genera, alia conſpergenda, alia bibenda 101
Medici laus *ibid.*
Mediocritatis laus 455.607
Medon præco 505.521 nunciat Penelopę conſilium Procorum de trucidando Telemacho 127 cum Phemio à Telemacho ſeruatur 681
Megapenthes ſeruus 455
Megara Creontis filia 337
Melanthius Dolij filius, armis inſtruit procos 525. 669. Vlyſſem calce ferit 521 eius jurgia in Vlyſſem 525 cuſtos caprarum 533. 621 vinctus 671 occiſus 687
Melantho ancilla Penelopes 567 Vlyſſem laceſſit *ib.* minatur Vlyſſi verbera, niſi abeat domo 579
Melampodes pater Theoclymeni 461
Meleta 861
Melius eſt ex parte iacturã bonorum facere, quàm ex toto 365
Membrorũm Vlyſſis robur 551
Memnon diuinus 351. eius pulchritudo *ibid.*
Memoriæ donum 511
Mendacium abſit à viro prudente 77
Mendacium etiam ab ranis improbatur 751
Mendici deſcriptio 413
Mendicorum locus 511
Mendicus plura in ciuitate, quàm in agris ſibi acquirit *ibid.*
Mendici plerunque opus & labores fugiunt 525
Mendico pudor inutilis 533
Mendicus gratus ſit ſubuenienti 517
Mendicorum certamen 511
Menelaus flauus 19. eius familia 89 eius domus ſplendidiſſima 93 Telemacho labores ſuos narrat 93 dolet Vlyſſem abſentem 109 quærit ex Telemacho cauſam profectionis 107 eius nauigatio 109 & humanitas 449
Mens deorum non ſtatim vertitur 67
Mens à Deo 585
Menta dux Taphiorum 9
Mentor Vlyſſis ſocius 43 Telemachum tueri ſtudet *ibid.*
Mentor, Antiphus & Halitherſes proci, amici ſummi Telemachi 115

Mentori ſimilis Minerua 747

Meonia 781

Metæ anima 339

Mercenariis datur victus & amictus 569

Mercurius deorum internuncius 7 eius deſcriptio 141. 143 dilectus filius Iouis 141 mittitur ad Calypſo *ibid.* ei vltimò libari conſuetum 199 refert Vlyſſi malum Circes conſilium 301. 303 Vlyſſi remedium dat contra Circes pharmaca *ibi.* Cyllenius 715 procorum animas ad inferos deducit *ibid.* Iouis & Maiæ filius 813 vafer & blandiloquus *ibid.* eius opera 805 primus confecit teſtudinem *ibid.* eius aſtutia *ibid.* in quæ imperium habeat 837 in Mercurium Epigramma 867

Metidarpax murium fortiſſimus 767

Meſaulius ſeruus Eumæi 441

Meſſena 637

Meſſenij viri *ibid.*

Miletus vrbs maritima delectabilis 781

Mimas inſula 67

Minæ Telemachi aduerſus procos 47. 49

Minæ dominorum difficiles 523

Minerua cruciatur ob miſeriam Vlyſſis 5 Iouem placare ſtudet Vlyſſi, ob ſacrificia exhibita *ibid.* apud Iouem pro Vlyſſe intercedit 78 eius cum Ioue conſultatio de reditu in patriam Vlyſſis *ibid.* ad iter ſe ſuccingit 9 impetu ab Olympo, flatu ventorum in Ithacam fertur *ibid.* armis ſimilis duci Metæ *ibid.* Telemacho exponit ex quo patre ſit 15 exponit Telemacho patrem Vlyſſem adhuc in viuis eſſe *ibid.* Telemachum conſolatur *ibidem* quærit ex Telemacho cur tam ſplendidum celebrent conuiuium *ibid.* indignatur contumelioſè conuiuantibus *ibid.* Telemachi miſeriis afficitur 17. 19 iubet Telemachum procos expellere, & inueſtigare patrem 17. 19 dicto audientem eſſe Telemachum iubet 21 abiens Telemacho robur & audaciam indidit *ibid.* Aquilæ ſi-

milis diſparet 79 Mentori aſſimilatur 47. 78 reprehendit Telemachũ diffidentiæ 71 in ſomniis ſolatur Penelopẽ 35 Vlyſſem longiorem, craſſiorem & omnibus gratum reddit 203. Vlyſſi apparet aſſumpto virili corpore 405. 407 Vlyſſem increpat diſſimulationis 405 animat Vlyſſem in procos 409. 411. 413 promittit opem Vlyſſi 411 ad Telemachũ proficiſcitur 415 & eum in ſomnis hortatur vt in Ithacam redeat 449 Vlyſſem monet, vt filio ſe prodat 49 procos dementes reddit 631 hirundini ſimilis, ſedet in trabe 675 tela procorum irrita facit *ibid.* Vlyſſem pulchritudine perfundit 701
Minos Iouis filius 353 rex Cretæ, & pater Deucalionis 585
Miſerrimum fame mori 379
Modus ſacrificandi 379. 381
Molæ à mulieribus actæ 617
Moly herba 303
Malearum 75. 219
Morbus hominibus odioſus 473
Mortuus Elpenor defletur 361
Moriendum potiùs quàm indecentia opera videre 487
Moriendum ſemel duntaxat 361
Mors omnibus communis 71
Mortem nullus hominum effugiet *ibid.* & 607
Mors quæ omnium miſerrima 379
Mors inuiſa miſeris hominibus *ibid.*
Mors omnibus expectanda 391
Mors ſimilis iucundiſſimo ſomno 391
Mors Eurymachi 665
Mortales cum immortalibus forma & corpore cõtẽdere minimè decet 191
Mortuos euocat Vlyſſes 325
Mortui res viuentium norunt 327
Mortuis honeſta parentalia inſtituenda 583
Mortuorum honos eſt, ipſos deflere 735
Mulieres domus cuſtodes, non vagabundæ eſſe debent 25
Mulierum congreſſus non

inter viuos *ibid.*
Mulieribus domeſtica tantum adminiſtranda *ibid.*
Mulieribus tela & colus curæ ſint *ibid.*
Mulieribus non in viros, ſed in ancillas ſit imperium *ibid.*
Mulier mala 315 347 449
Mulieres citò obliuiſcuntur maritorum 449
Mulieribus non fidendum *ibid.*
Mulieres libidinoſæ multorum mentes decipiunt 471
Mulieres timidę 563 & aſtutæ 567
Mulius heros, & famulus Amphinomi 573
Murium cum ranis pugna 75
Murium edulia 755
Murium apparatus ad bellum 759
Muſæ inuocatio 4
Muſa cantores excitat ad ſuauiter canendum 17
Muſarum cantus 781
Muſicæ laus 225.229
Muſici, honore digni 241
Muſicæ vſus in conuiuiis 229. 397. 527 in lucta 719
Mycalæ inſula 773
Mycenæ 37
Myrmidones 69.89.349

NAiades nymphæ, filiæ Iouis, earum opera & habitatio 395.459
Nauteus 219
Narratio Telemachi de ſuis cum Neſtore negotiis 63 Neſtoris de clade belli Troiani 63 de Autolyco Vlyſſis auo 601. errorum Vlyſſis 707
Naſus, aures, & genitalia Melanthio amputantur 687
Natura optimi canis 529
Naubolides 219
Naues paratæ ab Vlyſſe 153 comparantur accipitri Circo 393
Naufragus Vlyſſes exponitur terræ 167
Nauigatio Græcorum diſcors 65
Nauigatio celerrima 353
Nauibus ædificandis neceſſaria ferramenta 153
Nauium gubernatoris officium 375
Nauis in ſaxum mutata 299
Nauſicaa filia Alcinoi 171 cum miniſtra ſua lauatur 175
Nauſithous Neptuni filius 193
Naxus inſula 767
Neæra vxor Solis [illegible]

Nebula tegit Vlyſſem 193
Nectar potus deorum 145
Neenides virgines 195
Neleus cōſiliarius eximius 81 filius Neptuni 335.337
Neoptolemus 249
Neptunus Vlyſſi iraſcitur 5 non audet cæteris diis reſiſtere 7 Vlyſſi iraſcitur ob Cyclopem filium *ibi.* tempeſtate Vlyſſem quaſſit. 157 eius adulterium 335 indignatur Vlyſſem reſtitutũ eſſe patriæ 397
Ne quid nimis, Prouer. 453
Nericum expugnatum à Laerte 741
Neritus mons in Ithaca 201
Neſtor vir prudens 59 eius ætas 71 eius beneuolentia in tractandis hoſpitibus 77 eius filij Mineruę ſacrum apparant 81
Niſus Dulichius 535
Niuis liquefactio vnde 587
Nocturni venti ſæpenumero nauibus ſunt exitio 377
Noemon filius Chronij 53
Nomen æternum virtute paratur
Notus & Zephyrus nauibus in primis mala inferunt 375
Nox perpetua Cymmeriis 325
Nocti non fidendum 377
Nymphæ puellæ terrentur viſo nudo Vlyſſe 177
Obſcurus & inglorius qui perit ſuis dolores & luctum relinquit 17
Oceanus 669
Oncheſtꝰ Neptuni lucus 785
Oculus effoſſus Polyphemo 273
Ocyalus 219
Oechalia 227
Oenops pater Liodis 649
Ogygia inſula 205.281
Oicleus 463
Oleo vngendi mos 85.593 603.701
Oliua 703
Olympus 339
Omnia incipienda à numine diuino 3
Omnia in Dei voluntate ſita 19.441
Omniſcientes ſunt dij 115
Omnibus inimicus eſt ille: qui egeſtate coactus fallacia loquitur 225
Omnia moderata, meliora 453
Omnibus parere, difficile 657
Optimates Ithacæ Vlyſſis domum dilapidant 17
Oraculũ de fine belli Troiani 217
Oratio Antinoi perſuadentis Telemacho, vt matrem

trem iubeat nubere 39
Oratio Eurymachi vaticinium eleuantis 45
Oratio Telemachi ad procos profecturi ſciſcitatum de Vlyſſe patre *ibid.*
Oratio Mentoris, reprehendentis procorum iniuſtitiam & ſcelera 43
Oratio Mineruæ, incitantis Telemachum ad iter properandum 47
Oratio Antinoi ad Telemachum, qua hortatur vt ſtrenuè ludat, bibat, aliiſque curam rei familiaris relinquat 47.49
Oratio Telemachi, docens natu grandiores, abſentibus parentibus, curam rei familiaris gerere debere *ibid.*
Oratio Euryclеæ, dehortantis Telemachum à ſuſcepta profectione 51
Oratio Neſtoris, ſciſcitantis ab aduenis quinam ſint 61
Oratio Alcinoi 215
Oratio Eumæi de patre & matre Vlyſſis 471
Oratio Mineruæ, Vlyſſi promittentis defenſionem 613
Oratio Agelai ad procos, qua ſuadet Penelopæ nuptias maturari 616
Ortilochus 85.637
Orchomenus 337
Oreſtes ob interemptum Ægiſthum, apud omnes homines gloriam conſequutus 21 patrem vlciſcitur 75
Orion ſtella 555 à Diana interemptus 147 ejus magnitudo 337
Orion venator 353
Ornamenta conuiuij 11
Orſilochus filius Idomenei 405
Ortygia inſula 473.778
Oſculum capiti, oculis & manibus datum 483.515
Oſſa mortuorum ſeruari ſolita 719
Oſtripelles quid 767
Otus 539
Pallas Minerua honorificè excipitur & tractatur à Telemacho 11.13 mutat formam 47 prima dearum 61 inter omnes deos conſilio & doli inclyta Minerua 405 mutat Vlyſſi habitum & formam 413.415 eius ſtudium 839
Palma ad aram orta 179
Pandari filiæ orphanæ à Venere enutritæ reliquas mulieres ſpecie &

ſprudentia ſuperatur 615 eius filij ibid. eius filiæ Erynnibus datæ *ibid.*
Panthera animal 115
Paphus inſula 2·5
Parcæ 203
Parcam nemo aufugit 787
Parcæ quales 835.837
Parnaſus 599
Partus Apollinis deſcribitur 775
Parentem ſuum nemo nouit 15
Parentibus monumenta erigenda 19
Parentibus & patria nihil dulcius 151
Parentes nullis malis afficiendi 39
Parentum obſeruantia, & in eos pietas 3·3
Paſtores aliis nutriunt pecora 419
Paſtores mali pecora corrumpunt 517
Pater incertus, mater certa 25
Pater ſenex dictus 145
Patres in bello fortiter ſeſe gerentes, filiis ſunt honori 17
Patres familias humani ſint in domeſticos 223
Patria & parentibus nihil dulcius 151
Patrocli anima 347
Pauper 77.579
Pauperes & hoſpites à Ioue ſunt 397.419
Pauper in ciuitate mendicet 513
Pauperes dij vindicabunt 539
Peccatores Deus punit 399 401
Pedum lotione Vlyſſes agnitus 597
Pelaſgi in Creta 585
Peloas filius Neptuni 335
Pelea & Noleus, Iouis miniſtri *ibid.*
Peleus rana pater Phyſignathi regis ranarum 211 213
Pelidæ anima 715
Pellium vſus 59.513
in Pellibus veteres cubuiſſe Odyſſ. 17
Pelobates ranæ nomen 765
Peloponneſus 797
Peluſios 765
Penelopes filiæ Icarij lanificium 23 ſtipata ancillis procos accedit *ib.* cãtorem alloquitur 23 filio paret 25 eius erga procos dolus 35. 37 procos verbis mulcet, ſpe lactabat alia mens *ibid.* eius preces ad Palladem pro filio nauigaturo 123 iraſcitur Antinoo 505 filium allo-

alloquitur 515 promittit dona Theoclymeno, ſi vera de marito narrauerit 523 præſtans ſpecie, magnitudine & animo 563 increpat Telemachũ ob cæſum hoſpitem 561 eius gloria ab Vlyſſe prędicatur 581 eius & Vlyſſis ignoti colloquium *ibid.* Vlyſsẽ vt hoſpitem in ſedem collocat, quo de omnibus illum interroget 579 mariti diſceſſum ægrè fert 581 narrat hoſpiti Vlyſſi, quomodo procos fefellerit 583 ex Vlyſſe ignoto genus quærit *ibid.* Vlyſſem maritum abſentem deflet 587 ſubdubitans accedit Vlyſſem maritum 697 narrat Vlyſſi ignoto ſuum ſomnium coniectandum 606 eius preces ad Dianam 615 procis certamen proponit 637 Vlyſſem maritum rediiſſe non credit 691 eius cor alienum videtur eſſe à marito Vlyſſe 695 eius cor durum 701 Vlyſſem ex ſignis agnoſcit 703 eius affectio erga maritum Vlyſſem recognitum *ibid.*

Pera Vlyſſis pane repleta 537

Peregrini humaniter recipiendi 59

Peregrinus verecundus, malè ſibi conſulit 545

Peribœa filia Eurymedontis 195

Periclimenus ſuperbus 337

in Periculis ſummis, id quod in promptu eſt, excogitandum 61

in Periculis alter alteri obediat 372. 373

Perimedes ſocius Vlyſſis 321

Pero 337

Perpauci filij patribus ſimiles 47

Perſephone 315. 335. 345

Perſeus filius Neſtoris 81

Phaeton equus auroræ 605

Phaetuſa & Lampetia deæ atque paſtores Solis 367

Phæacenſium origo 169 peritiſſimi maris 197 ſumpto cibo & potu corpus exercent 219 eorum optimatum nomina *ibid.* eorum principes tredecim 235 eorum naues ſenſiles 245 eorum hoſpitalitas 395 genus ſuum à Neptuno *ibid.* eorum nauis in ſaxum conuertitur 397

Phedon Theſprotorum rex 591
Pheſtum promótorium 75
Pharmacũ Helenæ diſcutiens triſtitiam 101
Pharmaca Ægyptiaca maximè tota medicis peritis 101
Pharus inſula, antè Ægyptus dicta 111
Phemius cantor in conuiuio canit reditum Achiuorum 131. 527 ſupplex Vlyſſi 681
Pheræ 159
Phidon rex Theſprotorum 433
Philœtius ianuæ cuſtos 649
Philœtius dolet propter heri infortunium 623
Philoctetes Pæantis filius 69
Philomelides 519
Phlegyi populi non curantes Deum 787
Phocæ animalia marina, carentia pedibus 113
Phœbus citharœdus 771
Phœniſſa mater Eumæi 471 filia Arybantis ditiſſimi ibid.
Phœnix veterator 433
Phœnices Phœniſſam lauantem doloſè ſtuprarunt 471
Phorcynis portus 395
Phornius Noemon 52
Phrontis naucleri obitus 73
Phthia inſula 217
Philo ancilla Helenæ 97
Phyſignathus rex ranarum 751
Pieria inſula 145
Pieriæ montes 783. 807
Pietatis in Deum laus 7
Pietas Vlyſſis 599
Pilæ luſus 235
Piratæ 267
Pitæus ſocius Telemachi 519
Pirithoi vmbra 357. 653
Piſandrus interfectus 675
Piſcatus 579
Piſenor præco 13
Piſiſtratus humanus erga peregrinos 50 celebs 79 dux bellicoſus ibid.
Pleiadum cognitio nautis neceſſaria 255
Plutonis ædes 293
Poculum aureum 59
Poculum argenteum cum labro inaurato 213
Poculo valedicendi mos 593
Poëtæ non ſunt ſui iuris 23
Poëtæ ſeu cantores à veteribus dicebantur, qui hodie viri docti & philoſophi, vulgò Doctores 73

Poë.

Poëtarum exordium directum ad Muſæ inuocationem 751

Pœna Tyrannorum inſepultos abiici 73

Pollux filius Tindari, pugnandi peritus 131

Polybus occiſus 677

Polycaſte Neſtoris filia natu minima 85

Polyctor 675

Polydemna Theonis vxor Ægyptiaca 101

Polynicus 211

Polyphemus Neptuni filius 7. 279 omnium Cyclopum robuſtiſſimus 7 non homini, ſed cacumini mōtium ſimilis 261 eius antrum *ibid.* aduenas interrogat 265 carnes, inteſtina, oſſáque humana medullis plena deuorat 267 diis ſe autumat præſtātiorem 269 grauiter ab Vlyſſe reprehēditur 271 Cyclopas aduocat 275 et ſtertenti ob merum eruitur oculus 273 irriſus ab Vlyſſe 279 eius robur *ibid.* imprecatur Vlyſſi 281

Polyphideus hominum vates optimus 463

Polyphonus nomen ranæ 763

Polytes ſocius Vlyſſis 86 princeps virorum 297

Polytropos quis dicatur 15

Ponteus 219

Pontonous præco, famulus Alcinoi 189

Pontus obſcuratur ab ingenti nebula 383

Populi ſub rege pio feliciter degunt 581

Porci ex hominibus fiunt 307

Portenta nō fruſtra oſtenduntur 457. 459

Potentes rarò verecundiæ atque miſericordiæ ſtudioſi 421

Potentes plerunque in domibus quieti, res & facultates deuorant 499

Potiora ſūt honeſtiora 109

Pramnium vinum 199

Praſſiphagus nomen ranæ 765

Preces Telemachi ad Mineruam 45 Mineruæ ad Neptunum 59. 60 Mineruæ ad cœlites 141 earum ius 165

Preces exauditæ 191

Præceptores ſeu duces mulierum Odyſſ. 3

Præceptorum vſus 73

Præcepta deorum retinenda 109

Præceptum Circes vlo-

latur, ſuaſu Eurylochi 379
Præcones menſæ adminiſtrans 11
Præcones operam ſuam publicè nauant 581
Prælium cum Ciconibus infelix 351
Præſtantius atque melius nihil, quàm cùm concordes conſiliis rem familiarem adminiſtrant vir & vxor 181
Priamus rex 63
Priami ciuitas conſilio Vlyſſis capta 673
Primneus 117
Principes Ithacæ ambiunt matrem Telemachi 27
Principes viri non omnia intelligunt, neque ſemper iuſti 401
Principes viri ſeriò ius exequantur in ſceleratos 663
Proceritati honor habeatur 213
Procis paratur menſa 9 epulantur 11 tacitè audiũt cantorem 21 irati compreſſis labiis admirãtur Telemachum loquẽtem 27 ſatii cibo & potu, cęteriſq; oblectamentis, lectum petunt 27 oblectãtur tripudiis & cantu *ibi.* contẽnunt Telemachum 49. 51 de occidendo Telemacho conſultãt 121 127 parãt nauem ad inſidias Telemacho ſtruendas 133 135 comparantur anſeribus 601 optima quæque fercula deuorare ſolent 417. 421 eorum luxuries *ibid.* eodem numerus 495 eorum quiſque donum affert Penelopæ 565 mirãtur Penelopæ pulchritudinẽ 561 ſiniſtro omine à Telemachi cæde deterrentur 625. 627 inextinguibili riſu dementes reddũtur 631 illis à Penelope certamẽ proponitur 639. 641 viribus impares ſunt arcui tendendo 647 eorum cædes 663 eis arma à Melanthio afferuntur 669 eorum mortis cauſa 721 ſepeliũtur 743
Procris 319
Procuratores ſeu œconomi 45
Prodigia à diis oſtẽduntur 617. 631. 923
Proma quæ 11
Propriis ſtultitiis homines dolores patiuntur 5
Propria bona conſumenda non aliena 25. 27
Propinandi mos 161
Proſerpina Dea 333 caſtra mulie-

mulierum 343
Proteus 219
Proteus ſenex, Neptuni miniſter 221. 219 captus à Menelao 223 diſparet 225
Prudentiæ laus 7
Prudentia noſtra non omnia intelligimus 561
Prudentia forma potior eſt 225
Prudentem ex ſtulto dij faciunt 69. 693
Pſicharpax epitheton muris 755
Pſyria inſula 67
Pternocta rex murium 753
Pternoglyphus 763
Pudor inutilis mendico 533
Puella quidem pulchra ſed non pudica 251
Puerilia conſectari, ætate grandioribus non conuenit 21
Pugnandum non eſt cum amicis 225
Pugnandum ſi eſt pro fortunis noſtris, non dolendum, neque lugẽdum 539
Pugna ranarum & murium 751
Pulueris ſeu cineris vſus in luctu 737
Pylus vrbs 85
Pylus inſula 335. 427
Pyriphlegetes nomẽ fluuij 315
Pytho ſol 753
Pythius vnde dictus ibid.

R

Ranarum & murium pugna 751
Ranarum edulia 755
Rana murem portat ibid.
Ranarum arma 759
Ranarum callidum conſilium de ſuffocandis muribus ibid.
Rara voluptas conuiuij, quoniam plerunque peiora vincunt 576
Ratio prænauigandi Sirenes 363
Rhea nomen deæ 775
Reditus Vlyſſis ab inferis ad Circen 359. 361
Redeunt ab inſidiis proci 501
Regem clementer, vt patrem populo præeſſe debere 45
Reges & potentes delitiarum gratia nutriunt canes 529
Reges decet miſericordes eſſe 537
Regis Deum colentis, gloria magna 581
Regis pij deſcriptio pulcherrima. ibid.
Regis pij iuſtitia longẽ ſe extendit ibid.
Regis pietatis ſtudioſi, terra fructifera. ibid.

Regum filij molles 403
Regum filij paſtores ouium ibid.
Reliquiæ cœnæ 485
Renuere donationem non conuenit 61.533.545
Res familiaris claros filios facit 427
Rethrus nomen portus 13
Reuerentia Telemachi erga ſeniores 59
Rhadamantus 121
Rhexenor filius Nauſithoi 195
Rhenæa inſula 773
Ridere ex malis alienis 633
Riſus & lætitia 275
Ritus ſacrificandi 315
SAcrificium 59.281.283
Sacrificandi mos 61
Sacra peraguntur Mineruæ 81. Ioui 231. mortuis 323 diis 441
Sagittæ olim veneno vngebantur 19
Sagittandi ars in vſu antiquis 607
Salicis ſterilitas 315
Salmoneus 333
Saltatio ornamẽtum conuiuij 11.255
Saltus certamen 219
Salutatio Græcorum 71
Samus & Zacynthus inſulæ 489
Saturnij miſericordia erga ranas 863
Scheria fertilis inſula 141
Scopuli Cyanei cœlum altũ attingere dicuntur 363
Scutum Melanthij ex ſiccitate inquinatum 671
Scuta Pallas inuenit 839
Scyllæ deſcriptio 365
Scyrus inſula 351
Securis 153
Sedere in pellibus 9
Sedilia ante domum, ex polito lapide. 81
Senectus incurua 31
Senes repere per ſolum fertile 13
Senes prudentes 71
Senes bellatores neceſſarij 747
Senex à iuuene facilè vincitur 551
Senex pater dictus 625
Senium facultatibus in iuuentute collectis, fruatur 15
Senum iuſtitia 729
Senum mos eſt, molliter dormire *ibid.*
Sepulchralium vſus 43
Sepulturã curant animę 325
Sepulchrorum apparatus 719
Sermo viris non mulieribus curæ ſit 23.657
Seruitus 517 ingenium perdit 151

Serui tantùm Vlyſſis duo fideles manſêre 647
Seruos, dimidio mentis & virtutis orbatos eſſe 531
Sentlæus rana 763
Sex ſocij à Scylla deuorati 373
Siculi 613
Sidonia 407
Sidonij populi 93
Sidoniorum rex 125
Signum de cœlo datum Vlyſſi 617
Signa coniugum abſcondita 699
Signis manifeſtis facilè hominibus perſuadetur 753
Silentij vſus 35.583.619. 105 471
Silentij laus & commendatio 445.577
Silicernium epitheton ſenis decrepiti 815
Simulacra deorum 73
Simulacra ſeu animæ mortuorum 355
Simulantur in ædibus nuptiæ per tumultũ 699.701
Sintiæ populi barbari in Lemno 231
Sirenes quæ 361.363 in aceruo virorum putrefactorũ deſident *ib.* earũ cantus omnium ſuauiſſimus *ibid.* earum cantu ita homines dementantur, vt domum redire non amplius cupiant *ibi.* iubent Vlyſſem nauẽ ſiſtere 369 omnia ſcire dicuntur *ib.*
Siſamides genus leguminis 753
Siſyphi pœna 355
Sitophagus 765
Socius fratre non inferior 427
Socij Vlyſſis omnes pereunt 383 & cur perierint 5
Socij Telem. diis ſacrificãt pro felici nauigatione 57. & 59
Soluunt equos apud Menelaum & curant 91
Sol omnia videt, & omnia audit 327 379
Sol de iniuria à ſociis Vlyſſis illata, Ioui conqueritur 381
Sol petit exequi ius talionis, de facinore commiſſo 383
Sol lucere recuſat hominibus ni vlciſcãtur facinus à ſociis Vlyſſis perpetratum *ibid.*
Sol omnia illuſtrat 391
Sol putredine afficit 383
Solis ortus & officium 57
eius mutationes 473
eius ianuæ 715 eius origo & forma 767

Solis boues foliis veſcuntur 381

Solis grex ab Vlyſſis ſociis violatur 379

Solis anima & voluntas 381

Solis eclipſis 631

Solicitudo Mineruæ pro Telemacho 53.& 55

Solymorum mons 155

Somnum captare parantis deſcriptio 27.& 29

Somnus nimius moleſtus 273.613

Somnus laborum requies 281

Somnus multus, dolor 473

Somnia non ſemper mala 605.607

Somnium Penelopæ de Aquila interficiente viginti anſeres ibid.

Somni portæ duæ 607

Somnus homines facit obliuiſci bonorum & malorum 615

Somnus curas animi ſoluit & membra 613.711

Sparta ciuitas ampla 89 347

Spongiarum vſus 9.619

Sponſio Neptuni pro Marte adultero 253

Stabularij ruſtici deſcriptio 523

Statim aliquid cognoſcere bonum 707

Stellæ inſeruiunt nauigantibus 155

Stercoratio 529

Sternutatio boni ominis 543

Stratius filius Neſtoris 81

Strenui ſimus, quò poſteri nos laudent 11

Stultus, qui laborum & cõmerciorum eſt expers 137

Stygia palus 151

Stygiæ aquæ 315

Subulci Melanthium vinciunt 671

Sulphur malorum medela 689

Sunium promontorium Athenienſe 71

Suſpicioſum ſumus ſuper terrã genus hominũ 109

Syderum obſeruatio nauigantibus neceſſaria 155

Sympoſium celebratur 457

Syria inſula 473

Tæda prælata coniugibus 709

Tænarus vrbs in Laconia ſita 775

Talorum ludus animi oblectationem affert 9

Talis mens hominum, qualem Deus ducit 555

Tantalus in lacu 555

Tapeta purpurea 619

Taphij ſtudioſi nauigationis 13.27

Taphij

Taphij populi latrocinia exercentes 471
Tardus ſæpenumerò celerem àſſequitur 231
Tartarus 791
Taygetus mons 175
Tela Penelopes 35.37.583
Telemachus indignatur Palladem diu foras ante ianuam ſtare 11 omnem ſtrepitum vitare ſtudet, vt Palladem de patre interrogare poſſit 11 hoſpitam non ante cœnam loqui ſinit *ibid.* eius & Mineruæ colloquium 13 ex Minerua ſciſcitatur parentes, patriam, & aduentus cauſam *ibid.* ei nulla ſpes de reditu patris 15 ei Minerua nunciat incolumem reditũ Vlyſſis 15 ſimilis eſt & capite & oculis patri Vlyſſi *ibid.* conqueritur ſe ex omnium infeliciſſimo natum *ibid.* non mortuum, ſed ignobilem patrem deflet 17 Mineruæ maternam exhortationem agnoſcit 21 Palladem honorario munere donat *ibid.* matrem reprehendit 23 procos alloquitur 25 communi miſeria ſe ſuſtentat 25, 27 ſublimiloquus, ſed tamen confidenter proloquitur *ibid.* non amplius vult credere vaticiniis 27 mauult domus ſuæ rex eſſe, quàm inſulæ Ithacæ 27 Eurycleam vt vxorem honorat 29 eius thalamus ſublimis & in perſpicuo loco 27 de duobus malis conqueritur, patre amiſſo, & procorum iniuria 33 eius reſponſio ad Antinoum, ſe excuſans à pietate erga parentes 37.39 nauigat Pylum 55 vindictæ cupidus 6 iniurias procorum Menelao exponit 107 non eſt [illegible]ſor deorum 115 ſuſcipit in nauem Theoclymenum 465 Ithacam redit 475 ad Eumæum diuertit 479 de hoſpite quærit, & patrem non agnoſcit 407 patrem vt hoſpitem ignotum alloquitur 449 recenſet patri numerum procorum 495 redux excipitur à ſuis 513.515 iubet diis ſacrificare pro reditu ſuo ſaluo *ibidem.* verba facit ad matrem, de ſua nauiga-

tione *ibid.* experitur vires ſuas arcu 643 matrem reprehendit, quòd non muliebria curet 657 Amphinoum interficit. 665 intercedit apud patrem, pro Phemio cantore 681 ei vt adoleſcenti non conceditur à matre verſari inter famulas 685
Telemus vates Cyclopum 279
Temeſis ære abundans 13
Tempeſtatis deſcriptio 157
Tempeſtas ob Solis gregem violatum exoritur 383
Templum Apollinis oraculum hominibus 785
Tenedus inſula 67
Terpiades cantor 679
Terra multos homines errones paſcit 341
Terra vitam ferens 791
Terræ motus cauſam, aquę ſeu Neptuno attribuit. paſſim.
Thalamus Vlyſſis in quo erant & Theſauri, & omnis generis arma 619
Thebarum fundatores 335
Thebæ inhabitatæ 785
Themis dea 777
Theoclymenus vates petit opem 461.477 ad Telemachi nauem confugit 461 vaticinatur Penelopæ de Vlyſſe 521 prædicit procis imminere ipſis malum 521.523
Theocretes in Creta 585
Theſauri cuſtos 51
Theſei vxor 339 eius vmbra 357
Theſprotorum terra 435
Thetis dea Nerei filia 789
Thoon 219
Thoas Andræmonis filius 445
Thooſa filia Phorcynis, mater Polyphemi 7
Thracia regio 235
Thrinacria inſula Solis 367 375
Thus Arabicum 235
Thyeſtes 119
Tireſias Thebanus vates cæcus, & eius fabula 313. 375
Tithon 139
Tityus terræ filius 209. 353
Tolerantiæ exẽplũ 337.339
Tonitrua cũ fulmine 385
Tonſura & lacrymæ in funere 99
Trahit ſua quemque voluptas 429
Trichaices 585
Triopus 583
Triſtitiã potu depellere 101
Troglodytes mus 763
Troiæ excidium cantu celebratum 217

de Troiano equo conſilium triplex 243
Troia non nominanda Græcis 609
Troiani homines pugnaces 563 563
Trophonius filius Ergini, amicus deorum 789
Troxarta pater Pſicharpagis 753
Troxartemus *ibid.*
Tumultus exoritur ob cædem procorum 743
Tydeus 67
Typhaonis ortus 789 damnum mortalibus *ibid.*
Tyrannicum, amputare naſum, aures & genitalia 553
Tyrannorum pœna, inſepultos abiici 73 eorũ mores deprehendes in Echeto & Argiſtho 553
Tyro 37
Tyro Salmonei filia vxor Crithei 535
Tyroglyphus mus, filius Embaſichytrus 759
VAna loqui turpe 197
Varia genera certaminum 219
Variarum & ſplendidarum veſtium deſcriptiones 565.587.589
Vaticinandi mos 429
Vaticinandum quod Deus in animo ſuggerit 15
Vaticinium Circes contemptum 41.113.361.525
Vaticinia nõ obliuioni tradenda 399
Venationis deſcriptio 599
Venus Iouis filia 231 eius concubitus cum Marte 231 eius illicita pœna 687 eius opera 819
Venter multorum malorum cauſa 529
Venter non laboribus, ſed ocio ſatiari cupit 569
Venti quatuor 157 vide de ſingulis 285.381.377.315.377.385
Ventos in vtrem incluſos Vlyſſi dat Æolus 285
Veſtes ornant hominẽ 171
Veſtibus recenter lotis iuuenes delectantur 173
Veſtium mutatio 445.219
Veſtis funeſta 585
Veſtitus Vlyſſis ad Troiam abeuntis 587.589
Viaticum paratur nauigaturo Telemacho 55
Victori in certamine, à procis præmium conſtituitur 551
Vigiliæ dolores pariunt 613
Vinum animoſum 125 rubrum 149.261.259 Maroneum 259 Cyclopum

261 perdidit Polyphemum 271.273 dulce 393 ingenia prodit 443 non nunquā ſapientibus dominatur *ibi.* eius effectus *ibid.* homines confidentes & audaces efficit 576 immodicum malorum cauſa 653 nigrum laudatum 441.739 pramnium 299

Virga Mercurij quæ 143

Virga Mercurio data 837

Viris potiſſimum imperiũ ſit domeſticum 21

Vir fortis vbique clarus & in omnibus potior 493

Vir nullius precij, qui hoſpiti certamen obtulerit 225

Viri imbelles non grati mulieribus 251

Viro per longum tempus abſenti patria, pœna æſtimanda 183

Viri principes non ſeſe patiantur corrumpi muneribus 665

Vir non longæuus ſit, quiſquis cum deabus concũbit immortalibus 849

Vis Iphiclea 317

Viſa omnia non dicenda 815

Vitæ humanæ caſus varij 131.523.549.587

Vita in conuiuiis & voluptatibus 249

Vita beatior morte 347

Vlyſſes virum, variis miſeriis iactatum, repræſentat 3 à Calypſo dea cur detentus 5 plurimos dolores paſſus pro cura animæ, ſociorũmque reditu ſaluo 3 ad Æthiopes peruenit, illiſque ſacrificat 5 patriam incendio perire cupit 7 diu ab amicis remotus, in inſula ſyluoſa calamitate premitur 5 à filia Atlantis dulci ſermone detinetur 7 Deum colens laudatur *ibid.* hominibus gratus fuit 3. eius ædes multis patebant *ibid.* non niſi Ioue permittente ſeſe vlciſci poteſt. 19. & 20 eius gloria per totam Græciam ſparſa 23 ſocius Neſtoris 63 eius verſutia exponitur 65 in equo Troiano 105 ſe qualem præſtiterit in Troiano bello *ibid.* inuitus à Calypſo detentus 149 parat ſibi nauem 153 ei naufrago ſuccurrit Leucothea 159 eius naufragi preces 163 in arbuſtis, foliis illis abſconſus dormit 167 nudus puellis viſus 177 eius preces ad Nauſicaam *ibid.* & 179 eius verecũdia 181. 183 ſeptus nebula 191 eius preces ad Areten 159 ſeptennium in inſula Ogygia detentus 205 207 eius fortitudo & agilitas 223 eius petitia 2 5 Nauſicaæ gratias agit 241 ſe armat in procos 243 eius fletus cõparatur mulieri quæ amiſit maritum charũ *ibid.* Alcinuo exponit calamitates ſuas 251 qui etiam defertur ad Lotophagos 255 ingreditur antrum Polyphemi 261 263 cum ſociis palum conficit ad Cyclopem interficiendum 269 Polyphemo vinum præbet *ibid.* Interroganti Polyphemo dicit, ſibi nomen eſſe *nemini* 271 eius aſtutia 275. 277 decepto Polyphemo inſultat 279 Ventos emittit per imprudentiam, vtre à ſociis ſoluto 287 ceruum configit 295 ad Circen diuertit 291 ad Circen ingreditur 303 commiſcetur Circæ 305 non vult cibum capere apud Circen, priùs quàm redimantur ſocij 307 ſocios ad Circen ducit 315 ad inferos 321 eius mors 329 quærit ex matre emortua conditionem vxoris, filij & patris 331 conatus matrem amplecti, fruſtratur 333 ad Aiacis vmbram verba facit 355 ad inſulam Æeam pernauigat 359 cum ſociis capit cibum & dormit ad littus maris *ibid.* malum à Polyphemo prædictũ ponderat 373 quærit ex Circe, qua ratione Charybdim effugere valeat 365. 367 eius pedes & manus ligantur 369 ſociis vaticinia Circes exponit 369 nauigat ad inſulam Sirenum *ibid.* audito vaticinio Circes ſocios excitat *ibid.* ne moueantur Sirenum cantu, ligari ſe iubet *ibid.* premit ceram, qua vngat ſociorum aures 369 ex vinculis à ſociis reſoluitur 371 Circes mandati oblitus ſocios armari iuſſit 373 appropinquat Scyllæ & Charybdi *ibid.* præſens, malum ſociis cælat *ibid.* eius ſocij iamiam morituri palpitant 375 ſociis reliquis vaticinia Tireſiæ & Circes exponit *ibid.* eius robur prædicatur 375 ad inſulam Trinacriam peruenit 375 à ſociis iuramentum poſtulat de non violando grege Solis 379 ſocios à Scylla deuoratos deflet 377 diis ſupplex 379 cum ſociis fame premitur 379 eius ſocij abigunt boues Solis 381 in ſomnum vertitur 377 cum ſociis aqua libat 381 denuò in Charybdim impellitur 385 ad Calypſo defertur *ibid.* cum Phæacenſibus ſacrificat 389 ei ab Arete lectus ſternitur 391 dormiens reducitur à Phæacenſibus 391 in naui ſecurè dormit *ibid.* aduenit Ithacam dormiens 395 eius dona Phæacenſia exponuntur *ibid.* patriam inſpiciens lacrymas profundit 401 eius ſocij ſacra faciunt Neptuno 399 omnia videntur variata in patriam reuertenti *ibid.* à ſuis non cognoſcitur *ibid.* Mineruæ ſupplex fit 403 dona accepta numerat *ibid.* lætatur ob gratum nuncium Mineruæ 405 nebula circumfuſus patriam terram non agnoſcit 409 eius virtutes 407 Nymphis ſupplicat 409 lætatus tellurem oſculatur *ibid.* Mineruæ opem, ad occidendos procos, petit 411. 413 eius habitus mutatur 413 415 eius diuitiæ atque poſſeſſiones 411 diſſimulans nititur Eumæo Vlyſſem rediturum perſuadere 415 ob virtutem, locupletiſſimam duxit vxorem 427 Pulchrè fingit hiſtoriam aduentus ſui 427 quærit de matre & patre Laërte 459 dicit ſe ex pellice natum 427 quærit ex Eumæo conditionem generis eius 473 filio ſe prodit 491 Deo ſimilis 493 eius habitus immutatus 491 Telemachum inſtruit, quid faciendum, vbi ad procos venerint 497 cũ Eumæo ad vrbem maturat iter 513 ingreditur vrbem mendicus 513

ab Argo

ab Argo cane agnoſcitur 529 ei mendico pera pane & carnibus impletur 531 conqueritur de procorũ iniuria 537 prouocat Irum in certamen 549 accingit ſe ad pugnam 551 Irum vincit 553 Irum victum pede trahit ad aulam 553. 555 ob victoriam laudatus, dona accipit à procis *ib.* Amphinomum præmonet infortunij 557 eius diſcedentis ad Troiam verba ad vxorem 563 non habuit capillos 569 nullius rei labores fugit 43. 45 cum Eurymachus ſcabello petit *ibid.* Telemacho iubet vt arma deponat 575 dicit ſibi nomen eſſe Æthoni 585 dolo lacrymas occultat 587 Penelopen dehortatur à lacrymis 589 multis fuit amicus *ibi.* eius verecundia 545. 593 eius prudentia in dicendo laudatur 593 eius pietas prædicatur *ibid.* agnoſcitur ab Euryclea ex cicatrice 597 eius nomen vnde *ibid.* adhuc adoleſcens ab apro vulneratus 601 ſomnium vxoris interpretatur 607 varia ſecum noctu verſat 611 ſe ipſum conſolatur ab antè perpeſſis malis *ibid.* Philœtium laudat ob prudentiam 623 eius preces ad Iouem *ibid.* eius à Procis periculum 525 ſeruis ſe manifeſtat 641 tendit arcum 649 Antinoum ſagitta interficit 663 grauiter reprehendit procos, quòd neque deos neque homines timeant 653 procis ſe manifeſtat *ibid.* quinquaginta habuit famulas 685. ex cæde procorum ſanguine & puluere inquinatus 683 iubet libidinoſas famulas interimi 687 eius ſeueritas in punienda impudicitia *ibi.* iubet mortuos procos efferri 685. 687 ſe ſuſtentaculum ciuitatis interfeciſſe ait 99 Lectum ſuum coniugalem deſcribit 703 egreditur ad patrem 713 compellat patrem, vt ſenectutis rationem habeat 727 fingit ſe filium Alphidantis regis 735 prodit ſe patri *ibidem.*

nuntiatur ei hoſtium aduentus 747
Vmbra Tireſiæ Vlyſſi omnem itineris ſucceſſum prædicit 325
Vmbra Anticleæ matris Vlyſſis *ibi.*
Vnctionum vſus 593.603
Vnus Deorum princeps & ſummus dominus deorum & hominum 5
Volente Deo nihil eſt difficile 71
Votum Vlyſſis 321
Vrſa ſtellæ nomen 155 nunquam occidit *ibi.*
Vſus rei pecuariæ maximus in Libya 93
Vtilius eſt mori quàm indecētia opera videre 629
vtres farinæ receptacula 51
vtres caprini lagenarum loco 173 161
Vulcani labores in cudendis vinculis, quibus Martem & Venerem ligare cupit 229 inſidias ſtruit Veneri *ibidem*, claudus Martem velociſſimum deum technis cepit 233 mutilis pedibus Iunonis filius 789
vulnera incantari ſolita 601
vultures Tityum vexant 355
Vxores non delectantur maritis deformibus 231
vxori non temerè credendum 241
vxori vir non ſit benignus *ibid.*
vxori non omnia reuelanda *ibid.*
XEnia dantur Telemacho 133.165
Xenia Vlyſſi afferuntur à Phæacenſibus 207
ZAcynthus 17
Zephyrus ventus 111
Zephyri refrigerant homines 121
Zethus rex eiúſque coniunx 605

FINIS.

BIBLIOTECA NAZ. VITT. EMANUELE ROMA

Digitized by Google

Digitized by Google

21
4 1
2

28 - 1
27 3 -

3 -

Digitized by Google